Quỷ Súc, Đẳng Ngược Ba!

Contents

Quỷ Súc, Đẳng Ngược Ba! **3**

1. Chương 1: Cha Kế Là Nghề Nghiệp Nguy Hiểm . . . 3
2. Chương 2: Quỷ Súc Là Vật Phẩm Nhiệm Vụ... . . . 7
3. Chương 3: Thứ Dược Nào Đó Là Đạo Cụ Hiệu Quả . . . 10
4. Chương 4: Sau Khi Làm Trò Là Phụ Thân Giá Lâm . . . 13
5. Chương 5: Hãm Hại Là Đương Nhiên . . . 17
6. Chương 6: Nguyên Tác Là Ooxx Lại Xx . . . 19
7. Chương 7: Gõ Cửa Là Tình Tiết Cần Thiết... . . . 22
8. Chương 8: Băng Sơn Là Sản Phẩm Nhà Mình... . . . 25
9. Chương 9: Khoa Cử Là Con Đường Phải Đi . . . 28
10. Chương 10: Yy Là Chỗ Nào Cũng Có . . . 30
11. Chương 11: Chuốc Rượu Là Thói Quen Nghề Nghiệp . . . 33
12. Chương 12: Lời Thật Lòng Là Giả Dược Đắng Nghét... . . . 36
13. Chương 13: Vận Mệnh Là Tên Tiểu Thụ Đỏng Đảnh . . . 38
14. Chương 14: Rách Áo Là Độc Quyền Của Nhân Vật Chính . . . 41
15. Chương 15: Đại Ca Là Nhân Vật Tùy Hứng . . . 44
16. Chương 16: Sách Học Là Dụng Phẩm Uy Hiếp . . . 47
17. Chương 17: Bóng Tối Là Ngọn Nguồn Của Mọi Tội Ác . . . 50
18. Chương 18: Đại Ca Là Tên Đồng Phạm Lãnh Khốc . . . 52
19. Chương 19: Con Trai Thứ Ba Là Kết Qủa Của Cắm Sừng . . . 55
20. Chương 20: Đại Ca Là Chim Sẻ Phía Sau . . . 57
21. Chương 21: Ngạo Kiều Là Thuộc Tính Thực . . . 59
22. Chương 22: Hứa Hẹn Là Có Cách Nói Khác . . . 62
23. Chương 23: Che Chở Khi Hết Hạn Sẽ Mất Hiệu Lực . . . 65
24. Chương 24: Phản Gián Là Lựa Chọn Thắng Cả Đôi Đường . . . 69
25. Chương 25: Dễ Thương Là Vũ Khí Để Tranh Giường . . . 72
26. Chương 26: Hoài Nghi Là Hòn Đá Trong Lòng . . . 75
27. Chương 27: Bạch Y Là Đạo Cụ Cần Thiết . . . 78
28. Chương 28: Túi Tiền Là Vật Cần Phải Trả . . . 81
29. Chương 29: Cứu Mỹ Nhân Lại Chỉ Khiến Chuyện Thêm Loạn . . . 84
30. Chương 30: Chim Là Vật Nhất Định Phải Cắt . . . 87
31. Chương 31: Giết Chim Không Cần Đao Cũng Được . . . 90
32. Chương 32: Công Tử Là Con Cháu Phú Gia . . . 93
33. Chương 33: Vấn Đề Là Làm Thế Nào Để Cá Mắc Câu . . . 96
34. Chương 34: Cá Lớn Đã Mắc Câu . . . 101
35. Chương 35: Đông Phương Là Sinh Vật Cảnh Giác . . . 105
36. Chương 36: Bài Tập Về Nhà Vào Hùa Với Ta . . . 109
37. Chương 37: Thổ Lộ Chỉ Là Đàn Gảy Tai Trâu . . . 112
38. Chương 38: Ra Vẻ Dễ Thương Lại Bị Khinh Thường . . . 118
39. Chương 39: Giảng Bài Mà Bước Bước Là Cạm Bẫy . . . 122
40. Chương 40: Cứu Mỹ Nhân Đơn Thuần Chỉ Là Hư Cấu . . . 126
41. Chương 41: Trị Thương Là Thời Cơ Luyến Ái . . . 131

42. Chương 42: Dụ Dỗ Vẫn Kém Một Nước Cờ . . . 135
43. Chương 43: Cục Diện Một Bên Sụp Đổ . . . 138
44. Chương 44: Kích Nộ Là Chiến Lược Tấn Công Thường Thấy . . . 142
45. Chương 45: Kiêu Ngạo Là Thành Quả Cường Hóa . . . 147
46. Chương 46: [đông Phương Vị Minh Hậu Tri Hậu Giác . . . 153
47. Chương 47: Không Ngờ Lại Rút Lui . . . 157
48. Chương 48: Tiểu Đệ Cự Nhân Thiên Lý . . . 162
49. Chương 49: Gặp Mặt Là Đổ Máu . . . 167
50. Chương 50: Hậu Quả Là Hiểu Lầm . . . 171
51. Chương 51: Đấu Trà Mà Nghi Vấn Trùng Trùng . . . 176
52. Chương 52: Đối Sách Là Chạy Trốn Tập Thể . . . 180
53. Chương 53: Đại Ca Bán Thân Khởi Nghiệp . . . 183
54. Chương 54: Chỗ Nào Đó Đau Khôn Cùng . . . 187
55. Chương 55: Đấu Trà Mà Nghi Vấn Trùng Trùng . . . 192
56. Chương 56: Mục Đích Quả Nhiên Không Đơn Giản . . . 196
57. Chương 57: Lời Thoại Bị Trộm Cắp Không Thương Tiếc . . . 200
58. Chương 58: Bách Chu Là Con Cái Nhà Ta . . . 204
59. Chương 59: Trò Chơi Là Vật Tà Ác . . . 209
60. Chương 60: Hôn Nhân Rõ Ràng Là Mồ Chôn Thân . . . 214
61. Chương 61: Tam Thiếu Gia Thiếu Gia Giáo . . . 218
62. Chương 62: Tắm Rửa Là Lúc Có Thể Thừa Cơ . . . 223
63. Chương 63: Cúc Hoa Vẫn Không Chịu Phản Ứng . . . 226
64. Chương 64: Tư Bản Là Lợi Khí Giả Cool . . . 230
65. Chương 65: Phương Hướng Quả Nhiên Không Đúng . . . 238
66. Chương 66: Quảng Cáo Rút Củi Đáy Nồi . . . 241
67. Chương 67: Dã Quái Là Mục Tiêu Nhiệm Vụ . . . 246
68. Chương 68: Đại Hiệp Là Dụng Cụ Qua Cửa . . . 249
69. Chương 69: Cha Kế Lật Thuyền Trong Mương . . . 254
70. Chương 70: Chiến Lược Là Lạt Thủ Tồi Hoa . . . 260
71. Chương 71: Kế Hoạch Sắp Thành Lại Hỏng . . . 264
72. Chương 72: Rốt Cuộc Dã Quái Vẫn Dính Thủ Đoạn Thâm Độc . . . 268
73. Chương 73: Tiếp Theo Là Ra Sức Đào Góc Tường . . . 272
74. Chương 74: Đón Lễ Là Tề Tụ Một Nơi . . . 275
75. Chương 75: Trần Bách Chu Dũng Cảm Đứng Ra . . . 280
76. Chương 76: Nghi Hoặc Yêu Hay Không Yêu . . . 284
77. Chương 77: Bàng Quan Là Có Ẩn Tình . . . 288
78. Chương 78: Gặp Mặt Là Giao Phong Chính Thức . . . 291
79. Chương 79: Trận Đầu Đại Thắng . . . 297
80. Chương 80: Tính Kỹ Vẫn Có Sai Sót . . . 302
81. Chương 81: Công Danh Là Lợi Thế Lừa Tình . . . 306
82. Chương 82: Kết Cục Vẫn Cứ Bị Từ Chối . . . 310
83. Chương 83: Diễn Viên Quần Chúng Bất Ngờ Cuồng Hoá . . . 316
84. Chương 84: Phồn Hoa Cuối Cùng Cũng Kết Thúc . . . 321
85. Chương 85: Quà Là Một Thố Nhi Gia . . . 326
86. Chương 86: Tình Tiết Quay Trở Lại Nguyên Tác . . . 331
87. Chương 87: Đại Ca Rốt Cuộc Cũng Bày Tỏ . . . 336
88. Chương 88: Hoắc Cải Vẫn Giảo Hoạt Như Cũ . . . 340
89. Chương 89: Vô Sỉ Đến Cực Điểm . . . 345
90. Chương 90: Nhược Giả Chống Chọi Từ Nơi Hiểm Yếu . . . 352
91. Chương 91: Đại Ca Là Giếng Cổ Ẩn Sóng . . . 356
92. Chương 92: Thảm Kịch Cuối Cùng Cũng Bạo Phát . . . 360
93. Chương 93: Nấu Ếch Cần Nước Nóng Đun Lửa Nhỏ . . . 364
94. Chương 94: Đại Hiệp Không Phải Đồ Ngốc . . . 370

95. Chương 95: Đại Hiệp Cuối Cùng Cũng Đồng Ý 374
96. Chương 96: Câu Dẫn Mà Vừa Mừng Vừa Lo 376
97. Chương 97: Tiểu Gia Là Sơn Trại Phu Nhân 380
98. Chương 98: Đường Lối Là Cường Cường Chi Luyến 384
99. Chương 99: Đại Hiệp Nói Toạc Móng Heo 391
100. Chương 100: Khảo Nghiệm Cuối Cùng Cũng Đến 395
101. Chương 101: Mạch Tử Chỉ Hươu Nói Ngựa 399
102. Chương 102: Đại Hiệp Không Ngờ Lại Tin Tưởng 403
103. Chương 103: Tín Nhiệm Cuối Cùng Cũng Dao Động 406
104. Chương 104: Chú Ấn Cuối Cùng Cũng Được Giải Trừ 410
105. Chương 105: Hoắc Cải Vẫn Là Đứa Trẻ Ngoan Nha 415
106. Chương 106: Hoắc Cải – Dũng Sĩ Trở Về 420
107. Chương 107: Tiểu Minh Được Đền Bù Như Nguyện 425
108. Chương 108: Hoắc Cải Cuối Cùng Vẫn Đạt Được Mục Đích 430
109. Chương 109: Đại Hiệp Ngàn Dặm Bất Gian 435
110. Chương 110: Hôn Lễ Mà Bất Ngờ Liên Tiếp 440
111. Chương 111: Kết Cục Là Tự Công Tự Thụ 445
112. Chương 112: Phiên Ngoại 1 – Ai Là Gì Của Ai 450
113. Chương 113: Phiên Ngoại 2 – Lấy Gì Mưu Sinh 457
114. Chương 114: Phiên Ngoại 3 – Tự Làm Tự Chịu 463
115. Chương 115: Phiên Ngoại 4 – Phong Thủy Luân Lưu Chuyển 470
116. Chương 116: Phiên Ngoại 5 – Hộ Thực 474
117. Chương 117: Extra 491

Quỷ Súc, Đẳng Ngược Ba!

Giới thiệu

Editor:Phong BụiThể loại: Đam mỹ, hài, 1vs1, ngược công, xuyên không. Thời buổi này những người

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/quy-suc-dang-nguoc-ba

1. Chương 1: Cha Kế Là Nghề Nghiệp Nguy Hiểm

Gió lạnh thấu xương mang theo luồng khí lạnh lẽo gào thét thổi qua, Vạn Nhận Luân mái tóc đen tựa như cánh bướm lúc hoàng hôn, toàn thân hắn đều treo ngoài vách núi, chỉ có một cánh tay chằng chịt vết thương trở thành điểm liên kết duy nhất của hắn với vách núi kia. Mà cánh tay đó, đang bị chân của Vũ Vô Chính không ngừng đè nghiến, máu tươi trườn xuống như ký hiệu của trớ chú, cuốn theo bụi đất, thê thảm vô cùng. Vạn Nhận Luân biết, mình không kiên trì được lâu nữa. Hắn nhìn đôi mắt không mang theo chút cảm xúc nào của Vũ Vô Chính, cõi lòng lạnh lẽo.

"Vì sao?" Vạn Nhận Luân không rõ sao lại bị người yêu bức đến nông nỗi này.

Câu trả lời của Vũ Vô Chính là một cái đạp thật mạnh, Vạn Nhận Luân rốt cuộc không chống đỡ được nữa, thân ảnh nhỏ bé yếu ớt mang theo biểu cảm không cam lòng của hắn trong giây lát biến mất trong trời đất… Không còn để lại chút vết tích nào…

Âm cuối cùng của bàn phím kết thúc, bộ ngược văn cao H cẩu huyết Tiện thụ Vạn Nhận Luân chính thức xong xuôi. Đang ngồi trước computer là cha kế đệ nhất giới đam mỹ—— Hoắc Cải duỗi lưng một cái. Tiếng nói của người nào đó vì thức đêm gõ chữ mà đã có chút khàn khàn điên cuồng lẩn quẩn ở trong phòng …

"Oa ha ha, Vạn Nhận Luân a Vạn Nhận Luân, ngươi cũng có ngày hôm nay! Cho ngươi ỷ vào thân phận quản lí mà ức hiếp lão bách tính như ta, lão tử không dám chửi ngươi chẳng lẽ không dám viết ngươi sao?! A ha ha ~"

"Vạn Nhận Luân thê thảm quá…" Không biết từ đâu truyền đến một giọng nói yếu ớt.

Hoắc Cải đang chìm đắm trong hạnh phúc được "Báo thù rửa hận" cười đắc ý: "Thân là cha kế đệ nhất giới đam mỹ, Vạn Nhận Luân nếu không thảm thì thật có lỗi với biệt hiệu của ta!"

"Vậy là những chuyện Vạn Nhận Luân trải qua đều là do một tay ngươi dựng nên?" Giọng nói không biết từ đâu xuất hiện lớn dần lên.

Hoắc Cải vẫn chìm đắm trong sung sướng cuối cùng cũng ngược chết được tên tiểu từ kia, hưng phấn đáp: "Đương nhiên! Từ cưỡng * đến luân *, từ ngược thân đến ngược tâm, không gì không là kết quả do bản thân ta tỉ mỉ bày ra!"

Vừa nghĩ tới những tình tiết lăng ngược trắng trợn đó, Hoắc Cải vui sướng đến mức linh hồn lại chạy loạn một vòng trên mây, kìm lòng không đậu mà nhắm hai mắt lại, tay ôm ngực, say sưa hát ——

"Nam nhân ~ ngược đi ngược đi đều không phải tội, cúc hoa có mạnh đến cỡ nào gặp phải cha kế cũng chỉ đành tàn lụi…"

Hoắc Cải hợp với tiết tấu, đạp bàn computer một cái, ghế mềm dưới mông phần phật, cả người hoa lệ mà xoay tròn 720 độ, hai chân nhấc lên sau một vòng 180 độ, thình lình đụng phải một thứ gì đó lạnh buốt.

Cảm thụ được xúc cảm như băng châm kia, Hoắc Cải mạnh rùng mình một cái, chậm rãi ngước mắt lên…

Váy màu trắng… sao?

Vậy… dưới váy có chân không?!

Hoắc Cải cứng ngắc ngẩng đầu, cổ hình như phát ra tiếng răng rắc như bánh răng cũ bị cưỡng chế hoạt động.

"Hai ~ "

Đứng trước mắt chính là một thiếu niên tuổi chừng mười tám mười chín, nói đúng ra là một mỹ thiếu niên

Lông mày như thúy vũ, nếu quên cái ấn đường màu đen đi…

(*) thúy vũ: lông chim trả

Da như Bạch Tuyết, thực sự là rất trắng rất trắng, trắng đến mức không giống như người sống…

Thắt lưng như bó lụa, thân là một nam nhân, có cái eo như thế, vậy chắc chắn hắn là thụ rồi…

Răng như vỏ sò. Nếu như hàn quang trên răng không lóe ra thì tốt rồi.

Trong óc Hoắc Cải lúc này chỉ còn lại bốn chữ —— mạng ta tiêu rồi.

Tuy rằng, y không phải là nữ nhân, cũng không có giác quan thứ sáu, nhưng nhìn oán niệm trước mặt cường liệt tới mức sắp thực thể hóa thì mặc kệ trên hộ khẩu điền là nam hay nữ, sợ rằng cũng không cách gì lơ được khí tràng âm trầm, không khí khủng bố này.

Hoắc Cải nhịn xúc động bỏ chạy xuống, (đương nhiên cho dù nhịn không được, với vị trí hiện tại của hai người thì có chạy cũng không thoát) dùng ánh mắt hết sức thiện lương nhìn thiếu niên mặc bạch y cổ trang trước mắt, nịnh bợ mỉm cười: "Xin hỏi cao tánh đại danh của tráng sĩ?"

Thiếu niên dữ tợn cười một cái: "Vạn Nhận Luân!"

Hoắc Cải xoa mắt, dùng ánh mắt hoài nghi đem thiếu niên từ trên xuống dưới ngắm một lần: "Ngươi sao có thể là Vạn quản lí được? Trước không nói tướng mạo, hắn lúc này không phải đang ở trong hộp đêm tiếp khách sao?"

Lời này của Hoắc Cải giống như thả xuống một quả bom xuống ao sâu, Vạn Nhận Luân lập tức bùng nổ. Hắn một cái bóp chặt lấy cổ Hoắc Cải, xem đầu Hoắc Cải như cái đồng hồ báo thức mà lắc.

"Ha, ngươi ngay của người dưới ngòi bút của mình cũng nhận không ra?!"

"Không phải chứ, ngươi cho ta là thần bút Mã Lương sao, cầm bút là có thể làm ra công trình sống. Ta đây chẳng qua là viết một bộ H văn, phát tiết phẫn nộ bị Vạn quản lí ức hiếp mà thôi, có cần phải khoa trương thế không?" Hoắc Cải bị lắc đến choáng váng, theo phản xạ có điều kiện đem khả năng mình đang nằm mơ tăng lên 5000%.

Vạn Nhận Luân nghiến răng nghiến lợi, khuôn mặt vặn vẹo: "Dựa vào cái gì ta phải gánh oán hận của ngươi với người khác! Dựa vào cái gì cả đời ta đều bị ngươi sắp đặt!"

Hoắc Cải bị bóp đến không thở nổi, mặt từ trắng chuyển sang đỏ từ đỏ thành xanh, mắt thấy không khí đã ra nhiều vào ít, tin tưởng nếu còn tiếp tục, không cần hai phút người này đã có thể thành công gặp gỡ Marx rồi.

Vạn Nhận Luân miễn cưỡng thả lỏng sức lực, nhưng trông biểu cảm kia, rất có vẻ như một lời không hợp liền xông tới bóp chết.

Sau khi thấy được lực sát thương do cánh tay ngọc ngà kia để lại trên cổ mình, Hoắc Cải trong lòng sợ hãi nói: "Khụ khụ, cái kia… Ta không nghĩ tới ngươi sẽ sống a, nếu biết ta nhất định sẽ không viết như thế. Bằng không để ta viết tiếp ngươi rơi xuống núi xong liên tục kỳ ngộ, muốn bí tịch có bí tịch, muốn tiên thảo có tiên thảo, muốn mỹ nữ có mỹ nữ? Ngươi muốn thứ gì ta viết thứ đó, thế nào?"

Vạn Nhận Luân buồn bã cười, chính là cái kiểu cười thảm hướng trăng rơi lệ hướng hoa thổ huyết đầy tiêu chuẩn của tiểu thụ: "Ta muốn đời ta lập lại, ta muốn ta chưa từng yêu, chưa từng thương quá, ngươi làm được không?"

Hoắc Cải trước giờ đều là một tuấn kiệt (thức thì vụ giả vi tuấn kiệt) vội vàng gật đầu: "Không thành vấn đề, viết một nguyệt quang bảo hạp là được."

(*) nguyệt quang bảo hạp: bảo bối trong Đại thoại Tây du (ko biết nhớ đúng không) là một bảo bối có thể xoay chuyển được thời gian, đem mọi thứ trở về lúc ban đầu

Bàn tay ngọc ngà của Vạn Nhận Luân nắm chặt, rõ ràng đang bất mãn thái độ hời hợt của tên tác giả nhà mình. Từ kẽ răng bài trừ mấy thanh âm lạnh đến thấu xương.

"Quá trễ rồi, ý ta đã quyết, ta muốn mình hồn phi phách tán làm cái giá để ngươi phải trải qua cuộc đời ta, khổ sợ ta chịu qua ta muốn ngươi phải nếm trải hết từng cái một!"

Hoắc Cải bị bóp đến không nói được gì, nỗ lực kéo bàn tay trên cổ mình ra, lại quỷ dị mà hoàn toàn không chút sức lực.

Vạn Nhận Luân một tay bóp cổ Hoắc Cải, một tay đặt lên trái tim y, mi mắt rũ xuống, môi mỏng khẽ mở…

"Cửu u âm linh, chư thiên thần ma. Lấy hồn phách ta, phụng vi hi sinh. Da thịt tương thừa, lịch lại vết cũ. Hận này không tiêu, chú oán vĩnh tồn." (thấy quen mắt không? Tru tiên cải biên đó, hắc hắc.)

Thiếu niên trước mắt huyết lệ tràn đầy, từ khuôn mặt trơn nhẵn chậm rãi trượt xuống, đập vào mắt hãi hùng. Hoắc Cải cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo từ bên ngoài rót vào cơ thể, cuối cùng ngưng tụ đến ngực, nhất thời như rớt vào hầm băng, tứ chi cứng ngắc.

Mẹ ơi, hiệu ứng đặc biệt đều có rồi, cứ thế nữa, chẳng phải là thật sao…

Vạn Nhận Luân rốt cuộc thả cánh tay đang bóp cổ Hoắc Cải ra, hắn nở nụ cười, mang theo hận ý điên cuồng. "Ha hả, cảm giác được không?"

"Xúc động là ma quỷ, xúc động là ma quỷ…" Hoắc Cải ép buộc bản thân bình tĩnh lại, để tránh không cẩn thận lại chọc giận tên bất hiếu tử này. Trước lý giải xem chuyện gì đang diễn ra mới là vương đạo.

Nếu như tội phạm cưỡng gian đã hạ thủ rồi, mình cũng chỉ còn cách nghĩ thoáng một chút, đem cưỡng gian biến thành hòa gian thôi. Đầu năm nay, kêu "Đ M M" vô dụng rồi, hét "Yamete" cũng phí công luôn. Thật là dũng sĩ, trong cuộc sống khi lưu manh nhào qua thì phải hô to một tiếng "Come on, baby!", sau đó uy vũ mà đè ngược trở lại!

Hoắc Cải ôm cái ngực đang lạnh cực lạnh của mình, giận dữ trừng mắt nhìn Vạn Nhận Luân: "Trớ chú của ngươi đổi lại thứ gì dễ hiểu hơn được không? Cái gì gọi là 'da thịt tương thừa, lịch lại vết cũ. Hận này không tiêu, chú oán vĩnh tồn' hả?"

Vạn Nhận Luân khoái ý nhìn y, dường như đang nhìn một con heo sắp vào lò mổ: "Ngươi biến thành ta, chịu những đau khổ ta đã trải qua, trừ phi hận ý của ta được giải, chú oán mới tiêu tán."

Hoắc Cải thân là tác giả, đối với các loại xuyên qua quen thuộc như tay trái hiểu tay phải, rất nhanh hiểu được —— ý của Vạn Nhận Luân là xuyên hồn, hơn nữa hắn còn hữu nghị mà tài trợ thân thể.

Di cư bất hợp pháp gì gì đó, thật đáng ghét a hỗn đản!

Hoắc Cải nghiêm mặt: "Vậy ngươi muốn làm sao mới tiêu hận?"

Vạn Nhận Luân nhếch môi, hàm răng dưới ánh đèn mờ nhạt loé sáng, ác ý trên mặt không hề che lấp: "Vậy phải xem ngực của ngươi rồi."

Hoắc Cải hai ba cái mở nút buộc áo sơ mi, vén vạt áo lên, chỉ thấy trên ngực không biết từ lúc nào có thêm một đóa cúc hoa huyết sắc, cánh hoa trùng điệp, từng nét vẽ đều hiện lên rõ ràng, yêu dã hoặc nhân.

, lẽ nào cúc hoa này là kết quả hiện hóa của trớ chú lúc nãy? Anh bạn ngươi thờ phụng đại thần Cúc hoa hả?

Móng tay trơn nhẵn lại không chút huyết sắc chạm lên cánh hoa, thanh âm của Vạn Nhận Luân mang theo cảm giác phấn khởi chết cũng cam lòng: "Nó sẽ cho ngươi đáp án."

Hoắc Cải nhăn nhó nhìn cúc hoa trước ngực, mở miệng hỏi: "Nếu ngươi tiêu hận rồi ta có thể về lại thế giới này không?"

"Có thể trở về không á? Ha hả, có lẽ đó…"

Vạn Nhận Luân mắt trái viết báo ứng chưa đã, mắt phải viết sung sướng cực kỳ, nhìn xuống Hoắc Cải, cười nhạo nói: "Tới nước này, ngươi có hối hận?"

Hoắc Cải đau đớn gật đầu: "Ta rất hối hận…"

Vạn Nhận Luân mặt lộ vẻ tự mãn. Hắn cầu chính là giờ khắc này, nhìn thấy vẻ mặt biết thế chẳng làm của kẻ khống chế cao cao tại thượng.

Hoắc Cải đấm ngực giậm chân: "Ta sao lại cho ngươi rơi xuống vực mà chết…"

Vạn Nhận Luân ngẩng đầu cười nhạt. Hắn rốt cuối cùng cũng chờ được giây phút này, tác giả tự cho là làm được tất cả giờ đang ở trước mặt mình sám hối.

Hoắc Cải kêu trời gọi đất: "Rõ ràng đầu năm nay nhảy núi cơ bản đã ngang với xuyên qua rồi! Sớm biết ta nên để Vũ Vô Chính trói ngươi ném vô ao phân chết đuối cho xong chuyện, miễn cho tiện thụ ngươi xuyên đến thực tại gây họa cho lương dân!"

Vạn Nhận Luân mang theo biểu tình tự cao tự đại lập tức cứng đờ, sau đó tan thành bụi đá, rớt xuống đất, nát thành từng mảnh nhỏ.

"Lão tử viết một bộ ngược văn thì trêu ai chọc ai chứ, tự ngươi con mẹ nó không nói sớm, chờ lão tử viết xong mới chạy đến oán giận, còn làm được quái gì nữa! Có bản lĩnh thì tự ngươi làm đi, tìm ta xả giận thì tính cái gì…" Hoắc Cải tức giận tăng tới MAX thì một quyền chém ra, lại trực tiếp xuyên qua cơ thể đang dần trong suốt của thiếu niên.

Tính tình của Hoắc Cải kỳ thực rất tốt, ít nhất biểu hiện ra chính là rất tốt, nếu không sẽ không buồn chán đến mức dựa vào viết văn để phát tiết oán niệm đối với Vạn Nhận Luân. Nhưng người hiền đến đâu cũng có lúc nổi giận, Hoắc Cải đối với tai họa từ trên trời rơi xuống này, rốt cuộc bạo phát.

Hoắc Cải còn chưa mắng xong, thiếu niên mang theo khuôn mặt huyết lệ đã tan biến trong cái phòng xép nhỏ hạ giá của Hoắc Cải, Hoắc Cải cảm giác được thần chí cũng theo đó mà dần rút khỏi cơ thể, tâm trạng bi phẫn không hiểu nổi —— không phải chỉ là viết một bộ ngược văn thôi sao? Từ bao giờ cha kế cũng thành nghề nghiệp nguy hiểm rồi…

2. Chương 2: Quỷ Súc Là Vật Phẩm Nhiệm Vụ...

Gian phòng bị lấp đầy bởi dụng cụ bằng gỗ cùng mấy thứ đồ vật làm bằng tơ lụa trở thành bối cảnh xuất hiện của Hoắc Cải, giờ là bạn học Vạn Nhận Luân.

"Ai…" Hoắc Cải xem xét chú oán hình hoa cúc đang tản ra hàn khí trước ngực, phát ra tiếng thở dài thứ ba mươi tám.

Bữa nay xuyên qua là chuyện rất phổ biến, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện người người đều hướng tới, giống như ai cũng nói thiên đường rất đẹp rất tốt nhưng chả ai chủ động chạy đến nơi đó cả.

Nhất là khi người xuyên việt biết mình nhập vào một bộ ngược văn mà điều kiện tiên quyết là huyết nhục tràn lan bi thảm cực kỳ xưa nay chưa từng có. Ngươi không nên trông chờ một bộ cao H ngược văn dùng để xả giận có thể lành mạnh đến mức nào, diễn viên may mắn hạnh phúc an khang ra sao.

Hu hu hu, Địa Cầu thật nguy hiểm, sớm ngày tiêu trừ chú oán xuyên về Hỏa tinh mới là đúng đắn!

'Hận này không tiêu, chú oán vĩnh tồn…' Hoắc Cải một lòng muốn xuyên trở về đã nhiều lần tự hỏi lời Vạn Nhận Luân nói trước đó, không thể hiểu nổi. Đáp án của tên vô liêm sỉ mưu hại thân phụ kia cư nhiên là "Hoa cúc hiểu lòng ta"! Hiểu cái con mẹ ngươi, chẳng lẽ hoa cúc này biết nói chuyện sao?

Hoắc Cải hoàn toàn không có manh mối cũng mặc kệ mà nói với cúc hoa đang nở trước ngực, ngữ khí bất thiện: "Này, hoa cúc, muốn sao mới tiêu hận hả?"

Đương nhiên là, cúc hoa chú ấn một chút phản ứng cũng lười.

Vì vậy Hoắc Cải thật sâu mà, thật sâu mà… phiền muộn. Lên trời không cửa, thông đạo xuống địa phủ nhưng đúng là đường nào cũng thông hết.

Cuộc đời à, tiểu tử ngươi có thể lưu manh thêm chút nữa không?

Hoắc Cải kết thúc tiếng thở dài thứ bốn mươi xong, quyết định đi soi gương, thực hiện nghĩa vụ khuôn sáo của người xuyên việt một chút.

Hoắc Cải cầm lấy gương đồng trên bàn, nhìn người trong đó, hoàn toàn không có xúc động kiểu trước mắt sáng ngời, hít một hơi thật sâu, sau đó hô to một tiếng "Mỹ nhân trong gương lẽ nào là ta sao?"

Khuôn mặt của Vạn Nhận Luân vốn do Hoắc Cải tự mình viết, nếu bị choáng thì cũng hơi thái quá rồi, huống chi người nào đó còn mới cùng khuôn mặt này cáo biệt không được 10 phút, nhìn thấy khuôn mặt của kẻ khiến mình rơi vào tình cảnh này, có thể duy trì gân xanh nhảy nhót đã là tốt lắm rồi.

Hoắc Cải buông gương xuống, lại tự sờ soạng một cái, đánh giá thân thể này cũng chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, theo như oán niệm của tên khốn Vạn Nhận Luân kia, khả năng lớn nhất là mình trực tiếp xuyên tới đầu câu chuyện này.

Câu chuyện này bắt đầu thế nào nhỉ?

Hoắc Cải chăm chú hồi ức lại các tình tiết dưới ngòi bút của mình…

Trước đây có một quốc gia, gọi là Dịch quốc.

Trong quốc gia đó có một tòa thành, gọi là Mông Thành.

Trong thành có một tên nhóc xui xẻo, tên là Vạn Nhận Luân. Đương nhiên, giờ có thể gọi là Hoắc Cải được rồi.

Thằng nhóc Vạn Nhận Luân này cụ thể là xui xẻo thế nào chứ?

Trước khi sinh ra, mẹ chính là một nha hoàn của thương hộ Vạn gia, mang thai Vạn Nhận Luân mới được nhắc lên làm thiếp. Vì vậy, Vạn Nhận Luân đã định trước là sinh ra kém người khác một bậc.

Vừa ra sinh, mẹ của Vạn tiểu anh nhi chết. Vì vậy, hài tử Vạn Nhận Luân không có mẹ triệt để bị lão cha thương nhân xem như không khí.

Lớn hơn một chút, Vạn tiểu bằng hữu lại không có mắt mà xuất hiện trước mặt con nối dõi của hắn, nhị ca Vạn Thử Ly, vì vậy, Vạn Thử Ly từ đó về sau có một đống cát miễn phí để trút giận.

Lại lớn thêm chút nữa, Vạn tiểu thiếu niên vâng theo đạo đức nghề nghiệp của nhược thụ, đẹp đến thanh thuần kiều mị, điềm đạm đáng yêu, khiến nữ nhân thấy phát rồ, nam nhân thấy động dục, người tốt nhìn thấy thành kẻ xấu, kẻ xấu nhìn thấy thành kẻ xấu hơn. Vì vậy, Vạn thiếu niên từ nơi trút giận tiến hóa thành công sang búp bê bơm hơi.

Mà câu chuyện bắt đầu là khi đống cát "tuyệt vời" kia tiến hóa, từ nay về sau, nhóc Vạn xui xẻo triệt để đi lên con đường bi kịch thụ: cha không thương mẹ không yêu, ca ca chỉ muốn xách lên trên giường.

Hoắc Cải che mặt, trên đời này thảm nhất không gì hơn là xuyên tới một bộ cao H ngược văn, hơn nữa ngược văn này lại do chính mình khổ khổ sở sở suy nghĩ ra, ngược tới mức cẩu huyết thiên lôi. Đồng thời, bản thân còn chết không chết mà xuyên vào trong tên nhược thụ bị ngược đến chết đi sống lại.

Từ nay về sau gia không tên "Hoạt cai" nữa, gia tên là tự "tác" tự "thụ"!

(*) Hoạt cai = đáng đời, đồng âm với Hoắc Cải, tự tác tự thụ = tự làm tự chịu

Hoắc Cải hung hăng lau mặt, không thể cứ thế sa sút tinh thần được!

Gia nói sao cũng là người sáng tạo nên thế giới này, nói cách khác, chính là thần của thế giới này! Có cái gì đáng sợ chứ, không phải chỉ là đối mặt với một đống quỷ súc thôi sao?

Gia là tác giả, coi như sống lại trong xác Vạn Nhận Luân bị giới hạn chỉ có thể nhìn mọi thứ ở ngôi thứ nhất, nhưng mà gia nắm giữ chính là thị giác 360 độ của thượng đế ngôi thứ ba, là một người toàn trí toàn năng.

Tự mình đánh không lại chẳng lẽ trốn không được sao? Chỉ cần tách khỏi tình huống gặp mặt đám quý súc công đó, tự nhiên có thể an ổn qua ngày, bình an xuyên trở về.

Không sai, gia phải phấn chấn! Gia phải phấn khởi! Bất kể ra sao…

Ăn cơm trước đã nói sau.

Định ra mục tiêu hàng đầu xong Hoắc Cải đẩy cửa, hiên ngang đi tới nhà ăn.

Hoắc Cải cảm thấy may mắn trước đây để bớt việc mà đem toàn bộ địa lý, gian phòng thiết trí rập khuôn theo trò mình đang chơi lúc đó, cho nên đừng nói là biết đường, nói cho đúng thì phòng ai ở đâu để cái gì y đều biết rõ ràng, dù sao trước đây chơi game để lấy đồ vật này nọ, y đã dồn hết sức lực đi tới đi lui dạo mấy vòng. Không lục sạch, trộm sạch, dọn sạch, thề không bỏ qua.

Hoắc Cải quen việc dễ làm ghé qua cửa các phòng, đột nhiên, khóe mắt nhìn thấy một góc áo bào hoa lệ. Hoắc Cải thân thể chợt lóe, trốn vào trong góc tường, dè dặt ló ra…

Ai biết, vừa nhìn thấy người kia, liền hiểu ra!

Y nhìn người kia, thoáng chốc, trong mắt chỉ còn lại mình hắn, thiên địa, hồng trần, cả mấy tên qua đường ất giáp bính đang đứng quanh hắn cũng đều không thấy nữa, chỉ còn lại thân ảnh cẩm y hoa phục kia, thật sâu, thật sâu, dâng trào cảm xúc trong tim Hoắc Cải.

Hoắc Cải yên lặng nhìn chăm chú vào thân ảnh kia, chỉ hận không thể bật người nhào tới ——

Bóp chết hắn!

Lửa giận dưới đáy lòng Hoắc Cải hừng hực dâng lên, hận ý hỗn loạn mà khắc cốt ghi xương. Bất tri bất giác, ngón tay đã nắm đến trắng bệch, thân thể không khống chế được mà run rẩy.

Đây không phải là tâm tình thuộc về Hoắc Cải, mà thuộc về Vạn Nhận Luân. Ở Vạn gia, có thể khiến cho Vạn Nhận Luân hận đến mức này, trừ nhị ca Vạn Thử Ly của hắn ra y không nghĩ được ai khác nữa.

Hoắc Cải coi như đã hiểu rõ Vạn Nhận Luân nói "Nó sẽ cho ngươi đáp án" là có ý gì rồi. Không hổ là cái tiện thụ, quả đúng là "cúc hoa nói cho lòng ta"!

Khuôn mặt xinh đẹp tối sầm, Hoắc Cải khoác da Vạn Nhận Luân nỗ lực đè tâm tình không thuộc về mình xuống đáy lòng. Rất rõ ràng, Vạn Nhận Luân đối người này có hận, như vậy điều kiện để chú oán tiêu trừ, rất có khả năng là thuận theo tâm tình chỉ dẫn, trả thù đối phương, đến khi tiêu trừ được phần hận ý trong lòng này.

Hoắc Cải lần thứ hai ló đầu ra, xa xa đánh giá Vạn Thử Ly, hận ý trong lòng đã không còn không thể khống chế như trước nữa, nếu nói vừa nãy là hận đến đau đớn toàn thân, vậy hiện tại chính là bàng quan.

Vạn Thử Ly trang phục y như con gà trống, khuôn mặt đắc ý đang cùng người chung quanh nói gì đó, ánh mắt Hoắc Cải cũng theo đó mà phân qua cho mấy kẻ qua đường ất giáp bính.

Lửa giận trong lòng lại lần nữa nổi lên, nháy mắt Hoắc Cải liền rõ mấy người kia là ai —— đám bạn xấu của Vạn Thử Ly.

Nội dung của Tiện thụ Vạn Nhận Luân bắt đầu chính là Vạn Nhận Luân chạy đến thư phòng của Vạn lão gia lén lấy vài quyển sách về xem, kết quả khi trở về, bị nhị ca bắt được, ép Vạn Nhận Luân phụng bồi hắn cùng bằng hữu chơi trò "Đại thiếu gia cùng ti tiện tiểu tư", một đám hồ bằng cẩu hữu của nhị ca vây xem vây xem, đột nhiên cảm thấy tiểu tử này bộ dạng không tệ a không tệ, sau đó cố chuốc cho tiểu tử này xuân dược, vậy là màn 5P cực kỳ tàn ác bắt đầu…

Tâm tình của Vạn Nhận Luân đối với đám người kia… Há một chữ hận có thể nói hết.

Đương nhiên, bi kịch sẽ không kết thúc ở đó, nội dung tiếp theo chính là, nhị ca ăn một lần liền quen mùi, coi đây là áp chế, trường kỳ ép buộc Vạn Nhận Luân cùng hắn chơi trò 18N "Quỷ súc công cùng biệt nữu thụ". Càng ác hơn chính là, lần nào đó ở trong thư phòng nhị ca OOXX thì, bị cha bọn hắn đụng trúng, sau đó Vạn Nhận Luân gánh cái ác danh câu dẫn đàng hoàng phụ nam, bị đuổi ra khỏi nhà…

Hoắc Cải hồi ức lại nội dung đoạn văn mình viết, bị nghệ thuật quỷ súc của mình thật sâu thuyết phục. Vừa nghĩ tới vận mệnh anh dũng mà mình sắp đối mặt, Hoắc Cải đã muốn cào tường. Tự làm bậy không thể sống a a a!

Càng thêm bi kịch chính là, mình nếu còn muốn trở về thế kỷ 21 cùng với Asakawa Ran, Jima Ai tương thân tương ái, thì việc trốn tránh tình huống gặp đám quỷ súc kia vẫn chưa đủ, y phải đương đầu với khó khăn, đem những sinh vật đã từng thương tổn Vạn Nhận Luân lần lượt xử lý hết, làm cho vị tổ tông này nguôi giận, mở lòng từ bi mà thả người trở về.

(*) Asakawa Ran, Jima Ai diễn viên JAV.

Nếu như những gì mình gặp phải cũng là văn chương dưới ngòi bút của người nào đó, vậy cái danh hiệu cha kế đệ nhất giới đam mỹ tuyệt đối sẽ chắp tay nhường người khác rồi. Hu hu hu

~Hoắc Cải không còn tâm tình đi ăn nữa, yên lặng bò lại về phòng, ngồi chồm hổm trên giường cắn góc chăn…

Xem hết người xuyên việt khắp thiên hạ, có ai thảm như ta! Vì sao biết mình sắp sửa phải đối mặt với OOXX kiểu gì, nhưng để được trở về, còn phải lon ton chạy tới đó cho người ta chà đạp chứ. Ở cái thế giới quỷ súc chạy đầy đất này, bổn cha kế áp lực rất lớn a a a!

Tinh thần sa sút xong, cha kế nào đó lĩnh ngộ đầy đủ được sự gian nan của cuộc sống tĩnh tâm lại, bắt đầu nhìn về tương lai đen như đáy nồi của mình.

Tổng mục tiêu —— thay Vạn Nhận Luân đem đám quỷ súc từng tên một thu phục hết, sớm ngày xuyên trở về.

Ưu thế bản thân——

Bộ dạng thuần lương khả ái, người gặp người thích, hoa gặp hoa hái, quỷ súc gặp cúc hoa khai.

Chỉ số khôi phục thân thể là số một, cho dù nó là bị nến bỏng, bị roi quất, bị ngân châm đâm, trước khi gặp tiểu công tiếp theo, đều khôi phục lại mềm mịn như tơ, không tỳ vết như ngọc.

Tiểu cúc hoa bị làm nhiều lần mà không hỏng, vĩnh viễn phấn hồng mềm mại, bao la vạn tượng, hút nhả như thường.

Hiểu biết về thế giới này nhiều không kể xiết thậm chí còn biết cúc hoa của mình có bao nhiêu cánh.

Hoắc Cải lần thứ hai OTZ, thân là kịch tình đế khoác da nhược thụ vạn ngược không chết, bản cha kế vẫn như cũ biểu thị áp lực rất lớn. -_-

Hoắc Cải nghĩ tới ưu thế bản thân đã 5 phút, sống chết cũng không nghĩ ra được ưu thế khác, đành phải vất bỏ đại hội tổng kết ở trong đầu. Việc cấp bách chính là, bình an trôi qua tình tiết thụ ngược đầu tiên này, sau đó phản kích lại. Đoạn này có thể nói là bắt đầu bi kịch nhân sinh của Vạn Nhận Luân, chỉ cần xoay chuyển được, đường sau này có thể theo đó mà thay đổi đại bộ phận.

Mình phải làm như vầy như vầy, lại như vầy như vầy…

Kế hoạch định ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn điểm đạm đáng yêu của Hoắc Cải hiện lên một nụ cười âm hiểm, hừ hừ, lão tử đường đường là tác giả, là cha kế đệ nhất giới đam mỹ, sao có thể để đám tiểu tốt kia bạo cúc chứ, muốn bạo, cũng là bạo cúc đối phương! Vạn Thử Ly, còn có đám qua đường ất giáp bính, giữ chặt tiểu cúc hoa của các ngươi, gia sẽ hảo hảo chiêu đãi các người

~Hoắc Cải sửa sang bộ quần áo sạch sẽ nhưng có chút cũ kỹ trên người, đẩy cửa mà ra.

3. Chương 3: Thứ Dược Nào Đó Là Đạo Cụ Hiệu Quả

Ở nơi nào đó trong Vạn phủ, một căn phòng độc lập đứng giữa phồn hoa tu trúc, gian nhà được dựng rất tinh mỹ, không nói đến tường trắng cửa sổ đỏ, duy chỉ mái nhà thôi đã kiến tạo hai tầng ngói xanh nóc uốn, phần nóc cong nhếch lên như con chim ưng xòe cánh, mũi nóc còn nằm một đôi thụy thú, tuy là dùng gỗ điêu khắc thành, nhưng đao pháp cũng rất là tinh tế, nhìn rất sống động.

Trong phòng thỉnh thoảng truyền đến từng trận cười đùa, hiển nhiên đang có người ở trong phòng tiếp khách. Có thể chiếm dụng một nơi xa hoa như thế để chơi đùa, ở Vạn gia ngoại trừ tâm can bảo bối của Vạn lão gia —— Vạn Thử Ly ra, y không nghĩ được tới ai khác.

Một tên tiểu tư mặc áo xanh bưng rượu đang chuẩn bị đi qua viện môn, đưa rượu cho đám người ở trong phòng. Bỗng nhiên, tiểu tư này dừng bước, nghiêng đầu nhìn qua hướng khác, dõi theo ai đó trùng hợp bước ra khỏi viện tử của Vạn lão gia.

Chỉ thấy người tới một thân nho sam không mới không cũ, búi tóc hơi loạn, tóc đen ở bên má lỏng lẻo rũ xuống. Mi mắt hạ thấp, bước chân thong thả, vẻ mặt mềm yếu ai cũng khi dễ được.

Trên mặt tiểu tư hiện lên một nụ cười bỡn cợt, cố ý nói đề cao thanh âm, cao giọng gọi: "Ai yo ~ Tam thiếu gia, ngài đang định đi đâu thế?"

Thiếu niên kia có chút căng thẳng mà cắn cắn môi: "Không có… Không có đi đâu hết a." Dứt lời muốn dọc theo đường mòn, vội vã chạy đi, tựa như muốn nhanh chóng né đi chỗ thị phi này.

Ngay lúc thiếu niên đi tới cửa viện căn phòng tinh mỹ kia, bên trong lại đột nhiên truyền đến một trận cười lớn. Sau đó, giọng nói của nhị ca Vạn Thử Ly từ trong phòng truyền đến: "Phúc Duyên, đem rượu đưa cho Tam thiếu gia, để y tới, không cần ngươi hầu hạ nữa."

Tiểu tư Phúc Duyên kéo dài bước chân, vừa vặn chắn trước người thiếu niên, nhướn mày nói: "Được rồi, Tam thiếu, ngài cũng nghe được đó. Không phải tiểu nhân làm khó ngài, thật là nhị gia phân phó. Xin hãy hiểu cho."

Không đợi thiếu niên kịp phản ứng, Phúc Duyên đã đem khay nhét mạnh vào tay đối phương, còn khoanh tay, bộ dạng như đang xem kịch vui. "Làm phiền rồi ha, Tam thiếu gia."

Thiếu niên cũng là kẻ nhu nhược, yên lặng bưng khay rượu đi tới cửa phòng. Phúc Duyên vẫn đứng tại chỗ, ngoái đầu xem náo nhiệt.

Có lẽ cuối cùng lại có chút khó xử, thiếu niên đứng ở trước cửa, nâng tay lên, lại bất động một lúc lâu.

Phúc Duyên nhìn bóng lưng mảnh khảnh của thiếu niên, cười nhạo một tiếng, giờ biết mất mặt rồi sao? Bị nhị gia khi dễ biết bao lần, còn giả bộ kiêu ngạo!

Thế nhưng, nếu như Phúc Duyên có thể tới gần hơn, sẽ phát hiện, y đứng ở cửa đâu phải là vì lúng túng, không thấy tên nhóc này đang thừa dịp quay lưng đưa tay mà ra sức đem thứ bột trắng đổ vào trong rượu sao? Hơn nữa trên khuôn mặt đang cúi gằm chôn sâu của thiếu niên, hiện ra cũng không phải là vẻ khuất nhục như Phúc Duyên, mà là một nụ cười gian tương đối âm hiểm.

'Hắc hắc, không uổng công ta từ trong phòng ngủ Vạn lão gia lấy dược xong, ở trước cửa ngồi chổm hổm chờ lâu như thế. Để ta chờ được cơ hội hảo hảo hầu hạ các ngươi một phen rồi! Nhị ca, yên tâm đi, ta nhất định sẽ hầu hạ cho ngươi dục. tiên. dục. tử ~'

Hoắc Cải giấu đi khuôn mặt vô sỉ, khôi phục lại dáng vẻ tiểu bạch thỏ điềm đạm đáng yêu, đẩy cửa vào. "Nhị… Nhị ca, rượu đến rồi."

Vạn Thử Ly vỗ bàn, lớn tiếng quát: "Sao lại chậm thế hả, tay chân đứt hết rồi sao? Còn không nhanh rót rượu cho mọi người, chẳng lanh lợi tí nào!"

Thiếu niên thoạt nhìn có chút nhát gan hít sâu một hơi, sau đó cúi gằm đầu đi tới trước bàn, cánh tay nhỏ bé trắng noãn khẽ bày chén, châm rượu, giọng nói mềm mại vang lên: "Các ca ca… Mời uống rượu."

Tay mọi người rung lên, bị giọng nói thanh thuần mà kiều mị này tấn công, đồng thời nuốt nuốt nước miếng, nhất thời ai ai cũng thất thần.

Hoắc Cải nhất thời cũng thất thần luôn, nhưng là bị dọa. Này đúng là không hót thì thôi, vừa hót liền khiến người người kinh ngạc, bổn cha kế lúc viết tiểu thuyết cũng không thể phối âm, ai biết giọng nói của Vạn Nhận Luân khi nhỏ nhẹ hiệu quả lại gây nhộn nhạo như thế, gia thật sự không định dùng sắc. dụ, chỉ là hiểu lầm a hiểu lầm.

Nhờ hiệu quả của sắc. dụ này ban tặng, đám hồ bằng cẩu hữu ngồi quanh bàn mơ mơ màng màng đưa tay ra, mơ mơ màng màng nâng chén lên, sau đó mơ mơ màng màng uống hai cái, cổ họng hình như lại càng khát hơn.

Nhưng mà Vạn Thử Ly là ngoại lệ, không phải là hắn không bị ảnh hưởng, mà là vì giọng nói của Vạn Nhận Luân này đột nhiên thay đổi âm điệu, Vạn Thử Ly ngoài bị ảnh hưởng nặng nề, cũng là bị dọa. Trong lúc nhất thời lại có một loại ảo giác đệ đệ nhà mình biến thành nữ nhân rồi… Thật hãi hùng!

Hoắc Cải thấy Vạn Thử Ly không uống, lòng run một cái, không phải chứ, tiểu tử này lẽ nào đã nhận ra?

Hoắc Cải thăm dò đem chén rượu đưa tới trước mặt nhị ca, thấp giọng nói: "Nhị ca, mời dùng."

Vạn Thử Ly càng thêm kinh ngạc, tiểu tử này bình thường bị sai sử, tuy là nghe lời, nhưng nhìn sao cũng là không tình nguyện, hôm nay sao lại tích cực chủ động như thế? Không bình thường, rõ ràng là không bình thường.

Lẽ nào là…

Tiểu tử này uống lộn thuốc? (rất nhanh ngươi sẽ biết uống lộn thuốc là tên ngốc nào. -_-!)

Hoắc Cải thấy người này cứ nhìn chằm chằm vào mình, bộ dáng như có điều suy nghĩ, dự cảm bất ổn càng lúc càng tăng. Nhất thời cũng không quản nhiều nữa, tay nâng chén rượu, đưa tới bên môi Vạn Thử Ly.

"Nhị ca ~ "

Thanh dụ đại pháp, toàn diện phát động!

Sắc. dụ tính là cái khỉ gì, sớm chuốc say cái đám này mới là vương đạo!

Vạn Thử Ly nghe giọng nói mềm mại kia, nhìn thấy hình dạng xấu hổ lại khiếp sợ của Hoắc Cải, khuôn mặt, không hiểu vì sao lại đỏ lên. Tiểu tử Vạn Nhận Luân này hôm nay đúng là uống lộn thuốc rồi… sao.

Cơ hội khó có được, Vạn Thử Ly nhướn nhướn mày được voi đòi tiên với Hoắc Cải, nói: "Ta lười di chuyển, ngươi hầu hạ ta?"

Hoắc Cải đang sợ hắn không uống, vừa nghe hắn nói vậy, lập tức an tâm.

Chỉ cần uống xong, quản hắn là tự mình uống hay là bị lão tử chuốc, tay Hoắc Cải vừa kéo liền đem toàn bộ rượu đổ vào trong miệng Vạn Thử Ly.

Không ngờ Vạn Thử Ly cư nhiên lại không bị tiểu tử này làm cho sặc, thuận lợi đem rượu uống sạch sẽ.

Thấy hiệu quả của sắc. dụ lớn như thế, Hoắc Cải lập tức rất dứt khoát mà quyết đinh, thay đổi phương châm, sớm chuốc xong sớm rời đi. Trì hoãn sẽ sinh biến, nếu chờ bọn hắn chậm rãi uống xong, ai biết có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không. Đại trượng phu hành sự không từ thủ đoạn, sắc. dụ gì đó chung quy cũng là thủ đoạn thường dùng nha.

Thân là một hủ nam, tư liệu đam mỹ tồn tại trong đầu Hoắc Cải không thể chỉ dùng một câu mênh mông phong phú là có thể hình dung. Sắc thủ pháp tuyệt đối là có thể hạ bút thành văn.

Thân là một đam mỹ tác giả, nhân vật dưới ngòi bút Hoắc Cải bất kể là nữ vương thụ, thánh mẫu thụ, yêu nghiệt thụ hay là tiểu bạch thụ, ngôn ngữ, hành vi, tâm lý toàn bộ đều do một tay y dựng nên, nghiền ngẫm tỉ mỉ, hiểu rõ các loại hình. Nhập vai chỉ là tố chất cơ bản.

Cho nên, Hoắc Cải chơi sắc. dụ hiệu quả là…

"Các công tử cũng muốn Tiểu Luân hầu hạ sao?" Tiếng nói phải dịu dàng, âm cuối phải cao, cố tình làm ra vẻ càng vô tội càng tốt.

Hoắc Cải quay đầu, lộ ra một bộ dáng rất đơn thuần.

Lông mi khẽ run là mê hoặc, sóng mắt lưu chuyển là ma mị, hàm răng khẽ cắn là dụ dỗ, khóe môi khẽ cong là quyến rũ…

Ai biết thiếu niên ngày thường chất phác không thú vị cười rộ lên lại … thiên kiều bá mị như thế.

Có tiện nghi không chiếm là đồ ngu, ba vị cẩu hữu của Vạn Thử Ly đương nhiên là đều vội vàng gật đầu.

Vì vậy Hoắc Cải tiểu bằng hữu rất nghe lời mà nhanh tay lẹ chân đem rượu đổ đầy tràn.

Mấy tên thiếu niên bất lương bị mê hoặc đến choáng váng, lại được ai đó ân cần hầu hạ, nhanh nhẹn uống sạch sẽ. Vạn Thử Ly dù cảm thấy kỳ lạ cũng không may mắn tránh khỏi, ai bảo hắn là đối tượng được Hoắc Cải trọng điểm chiếu cố làm gì.

Mắt thấy đã đại công cáo thành, Hoắc Cải vui vẻ cười, xách bầu rượu đã trống rỗng lên lắc lắc nói: "Rượu hết rồi, ta đi lấy thêm."

Hoắc Cải miệng nói không nhanh không chậm, chân lại di chuyển nhanh như sóc, hai bước đã lủi ra khỏi cửa.

Đột nhiên, hồ bằng cẩu hữu số hai túm đai lưng Hoắc Cải một cái, kéo về phía sau, Hoắc Cải liền ngã vào trong lòng đối phương.

Một cái tay mập mạp khẽ nhấc cằm Hoắc Cải lên, tiếng nói lộ ra vẻ thèm nhỏ dãi "Vạn ca, nghe nói kỳ thực không phải chỉ có cùng nữ tử mới làm được chuyện này, cùng với nam tử thật ra cũng có thể đó ~ "

Vạn Thử Ly có chút kinh ngạc nhìn đám bạn, cái hiểu cái không, trong lòng nhưng cũng có chút rục rịch.

Hồ bằng cẩu hữu số một đã động sắc tâm vội vàng đệm vào: "Phải a phải a, không bằng chúng ta thử xem, nghe nói so với nữ tử còn có phong vị hơn."

Hoắc Cải nhìn Vạn Thử Ly hình như đã lung lay, nhất thời tim như nổi trống, mồ hôi ròng ròng.

Vì sao… Vì sao nội dung vở kịch lại phát triển sớm hơn rồi! Trong nguyên tác không phải chơi đến chạng vạng, đám người kia mới rảnh rỗi đến ngứa ngáy mà nhắc đến chuyện đùa giỡn nam nhân sao?

Hoắc Cải xoay xoay người, cánh tay trên lưng lại càng ôm chặt hơn. Mà không xong nhất chính là, có thứ gì đó cứng rắn đụng lên bắp đùi y.

Cha kế giới đam mỹ thâm niên như Hoắc Cải đương nhiên biết đó là cái gì. Cho nên y chỉ có thể im lặng chăm chú nuốt nước miếng.

Không nghĩ tới, hiệu lực của dược này phát tác còn nhanh hơn tưởng tượng, hu hu hu, ngươi chỉ là xuân dược mà thôi, có cần chất lượng đảm bảo như thế không?!

Rất rõ ràng, Hoắc Cải đã quên mất, đôi khi dụ thụ cũng được xem là xuân dược hình người. Sắc dụ quá hiệu quả, đôi khi cũng không phải là thứ gì hay ho, nhất là khi dùng sắc dụ với một đám thối nát đã bị chuốc xuân dược.

Hoắc Cải chậm rãi nhìn quanh một vòng, chỉ thấy đám nam nhân kia ai ai cũng khuôn mặt đỏ bừng, mắt dâng lên thèm khát, khí tức xấu xa đập mặt mà đến. Y nhịn không được run rẩy cả người, hận không thể lập tức tìm cái hố đem mình chôn xuống.

Trong nguyên tác, năm nam nhân ngồi trong một cái phòng, Vạn Nhận Luân bị người bôi dược, kết quả y bị thao rớt nửa cái mạng. Hiện tại, năm nam nhân ngồi trong một cái phòng, bốn người quần áo lụa là bị chuốc dược, kết quả là…

Hoắc Cải gian nan nuốt nước miếng một cái, bi kịch này hình như đang phát triển theo hướng tồi tệ hơn.

4. Chương 4: Sau Khi Làm Trò Là Phụ Thân Giá Lâm

Bị vây ở đây mặc người bạo cúc đương nhiên là không được, 5P gì đó tuyệt đối không nằm trong phạm trù Hoắc Cải có thể tiếp thu.

Hoắc Cải nhìn móng heo ở trên eo mình, hít sâu một hơi, đừng khinh gia chỉ là một người viết tiểu thuyết, lúc cần phát huy sức mạnh, gia cũng sẽ không hàm hồ!

Quay đầu lại, Hoắc Cải hướng cẩu hữu số hai trực tiếp thẳng thắn mà ném một cái… mị nhãn!

Số hai sửng sốt, mị nhãn của Hoắc Cải chớp mắt biến thành hung nhãn.

"Choang!" Hoắc Cải xách bầu rượu đập lên cái móng heo.

"Ngao!" Số hai kêu thảm một tiếng, thả lỏng tay.

Hoắc Cải thừa dịp mọi người còn đang còn bất ngờ khi tiểu bạch thỏ hóa thân thành Godzilla chưa phản ứng lại, đẩy số hai ra, nhấc chân bỏ chạy, vừa chạy vừa trưng ra bộ dạng e thẹn rơi nước mắt: "Các ngươi khinh người quá đáng!"

Chân vừa bước nửa bước ra khỏi phòng, Hoắc Cải đã gấp rút xoay người, hai tay kéo ván cửa "Ba" một tiếng, đóng cửa lại, còn tiện tay khóa trái luôn.

Phúc Duyên đứng ở ngoài cửa nhìn thấy được hành vi dũng mãnh này của Tam thiếu gia, trợn tròn mắt. Lại nghe được chủ tử nhà mình ở trong phòng đập cửa rầm rầm, gào thét lớn "Mở cửa! Mở cửa!!" Phản xạ có điều kiện muốn đi lên trước, đem khóa giật ra.

Hoắc Cải sao có thể mở to mắt nhìn Phúc Duyên đem cửa mở, thả hổ về rừng được. Nhắm ngay Phúc Duyên đạp một cái.

Phúc Duyên không ngờ Tam thiếu bình thường như con gà dịch hôm nay lại đột nhiên bạo phát, vừa vặn bị đạp, ôm bụng không tin nổi mà nhìn y.

Hoắc Cải nhe răng cười đem ngón tay bẻ rắng rắc, từ từ bước về phía Phúc Duyên: "Ngươi cái tên nô tài nối giáo cho giặc, hôm nay, không phải ngươi chết thì chính là ta sống!"

'Này này, "Ngươi chết" cùng "Ta sống" hình như không khác gì nhau mà?' Phúc Duyên khuôn mặt hắc tuyến nhìn Hoắc Cải, từng bước lùi lại.

Hoắc Cải tiến lên, một quyền tung ra, Phúc Duyên lăn một cái tránh được trong gang tấc, vừa quay đầu lại, đã thấy Hoắc Cải một cước đạp qua, liền quay đầu bỏ chạy.

Bữa nay cọp nổi cơn đả thương người không đáng sợ, thỏ gặm xương uống máu mới dọa người, bởi cái này chứng tỏ, con thỏ đó điên rồi, hơn nữa còn điên theo hướng động vật ăn thịt.

Phúc Duyên cũng không lo nổi cho chủ tử nhà mình nữa, bị con thỏ ăn thịt phát điên này dọa đến chạy cuống cuồng, chỉ mong trốn được càng xa càng tốt. Hoắc Cải tất nhiên là khí thế đuổi theo, làm ra vẻ truy sát tới cùng.

Chỉ thấy bụi mù cuồn cuộn, tiếng hô giết giết vang vọng, một khung cảnh thiên lý truy sát không chết không thôi!

Cuối cùng, truy sát đến cây đa già trong hậu viện ——

Hoắc Cải ở dưới tàng cây, chống nạnh, ngửa đầu, thở hồng hộc rống lên: "Xuống!"

Phúc Duyên ôm chặt lấy thân cây, rơi lệ, lắc đầu: "Không dám."

Xuống nữa sẽ bị ngươi đánh chết mất, Phúc Duyên nhìn viên gạch xanh sứt mẻ bên chân Hoắc Cải, lòng còn sợ hãi.

Hoắc Cải nhìn bộ dạng co rúm lại của Phúc Duyên, trong lòng khoái trá, cục gạch của gia đúng là thiên hạ vô địch mà!

Hoắc Cải quyết định ngồi xếp bằng dưới đất, ôm cây đợi thỏ.

Phúc Duyên ôm cây khóc không ra nước mắt, Tam thiếu gia hôm nay sao lại cứ nhằm vào mình không tha vậy, cũng không biết tên điên này muốn chờ đến lúc nào nữa?!

Chờ đến khi mặt trời chiều lặn về phía tây, trong viện đột nhiên truyền đến một trận kinh thiên nộ rống: "Nghiệt tử, ngươi sao có thể hoang đường đến mức này hả!"

Phúc Duyên kinh ngạc nhìn về phía viện tử của chủ tử nhà mình, xảy ra chuyện gì rồi, cư nhiên kích cho Vạn lão gia luôn yêu thương con đich tôn phải mắng thành như thế?

Đem bốn con gia súc bị dính xuân dược nhốt trong cùng một phòng, sẽ xảy ra chuyện gì chứ...

Hi hi ~ các ngươi hiểu mà.

Hoắc Cải nhếch ngón út lên, thích ý móc móc lỗ tai, rống giận gì đó rất tuyệt.

Xem ra lão gia về nhà thì đụng trúng trò 4P của bảo bối nhi tử rồi, tuy lúc thực thi kế hoạch có xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng kết quả tổng thể vẫn là như nhau như nhau nha.

Cũng không biết là nhị ca bạo người ta hay là bị người ta bạo đây. Hừ hừ, muốn bạo cúc của gia hả, nằm mơ! Tự bạo với nhau cho bản cha kế đi, đám cầm thú!!

Không lâu sau, lại nghe có người hô hoán đại danh của Phúc Duyên.

Hoắc Cải ngây ra một chút, lập tức bày ra vẻ mặt tiếc nuối, hướng về phía Phúc Duyên căm giận nói: "Coi như ngươi mạng lớn." Sau đó xoay người bỏ đi.

Phúc Duyên thấy sát tinh này cuối cùng cũng đồng ý thu binh, nhất thời như được đại xá, trượt xuống khỏi cây, một đường chạy gấp về phía chủ tử nhà mình đang ở.

Hoắc Cải đi mấy bước, quay đầu nhìn bóng lưng chạy cuống cuồng của người nào đó, khẽ chau mày…

Trong dự định vốn là chuốc dược xong thì đi khỏi, chờ dược chậm rãi phát tác, mình đã sớm không ở tại trận nữa rồi.

Vạn Thử Ly bị chuốc nhiều nhất, khẳng định sẽ có phản ứng đầu tiên. Vạn Thử Ly trong nguyên tác, chính là ở sự kiện "Quần P đệ đệ" này biết đến chuyện nam nam. Nói cách khác, Vạn Thử Ly giờ vẫn là một con long dương tiểu bạch, dù có phản ứng cũng không làm được gì.

Nhưng bằng hữu kia của hắn không giống, vốn đều là những tên sắc dục huân tâm, lại trúng xuân dược, thấy Vạn Thử Ly có phản ứng, hơn nữa tiểu tử kia bộ dạng không kém, khẳng định sẽ dụ hắn chơi trò lăn giường. Đến lúc đó, vụ án 4P nước chảy thành sông.

Cuối cùng chính là cao trào, Vạn lão gia mỗi ngày đi làm về trước đều phải đến thăm bảo bối nhi tử của mình quang lâm, bắt. gian. tại. giường.

Giờ coi bộ kết quả của kế hoạch này cũng không tệ, nhưng trong quá trình lại xảy ra sơ suất. Nếu dược kia chậm rãi phát tác, có thể đem nguyên nhân quy thành rượu hậu loạn tính. Huống hồ lăn giường cũng là do đám hồ bằng cẩu hữu đó chủ động thông đồng, cũng mình không có nửa xu quan hệ.

Nhưng ai biết hiệu quả của nó lại mãnh liệt như thế, phát tác tại chỗ. Khiến cho mình chỉ có thể đem cửa khóa lại, còn đem đích Phúc Duyên muốn mở cửa đánh đuổi, bức bọn hắn phải tự động giải quyết dược hiệu. Dấu vết có chút rõ ràng rồi.

Mặc kệ người khác thế nào, đương sự Vạn Thử Ly tuyệt đối sẽ nhận ra không ổn. Cho dù có lăn giường, ít nhiều cũng không phải là kết quả của việc bị đám bạn xấu kia hướng dẫn mà chủ động nếm thử.

Hiện tại phải xem hành động của Vạn lão gia thôi. Nếu chiêu này của mình không thể xử lý dứt điểm Vạn Thử Ly, vậy tiếp theo, phải tự mình cẩn thận rồi.

Hoắc Cải vỗ vỗ vạt áo dính đầy bụi, bắt đầu hướng phòng mình đi tới, trong đầu vẫn liên tục tính toán như trước…

Phúc Duyên vừa rồi bị gọi trở về, hơn phân nửa là Vạn lão gia muốn tìm hắn hỏi tình hình, cũng không biết Phúc Duyên sẽ trả lời thế nào đây.

Bất quá người này cũng nhìn thấy mình bị gọi vào phòng, sau đó khóc lóc chạy ra, đối thoại trong phòng dù có xem cũng không nghe rõ được.

Hơn nữa, lúc phát án thì, mình còn ngồi chổm hổm dưới tàng cây, Phúc Duyên "trùng hợp" mà biến thành nhân chứng hoàn mỹ nhất chứng minh mình không có ở hiện trường, nghĩ sao cũng không thể đem sự kiện 4P trực tiếp đổ lên đầu mình được.

Dù sao mình cũng là "ngẫu nhiên" đi ngang qua, "trùng hợp" bị ép buộc, "bất đắc dĩ" phải khóa cửa lại, đâu giống là có tính toán từ trước, đúng không?

Hoắc Cải khẽ thả lỏng, vừa ngước mắt, đã tới cửa phòng rồi. Đẩy cửa ra, đã thấy nha hoàn duy nhất của Vạn Nhận Luân đang ngồi trên ghế ngáp.

Nha hoàn thấy Vạn Nhận Luân trở về, dụi dụi mắt, sốt ruột nói: "Thiếu gia, ngài cuối cùng cũng về, cơm nước đều lạnh hết rồi."

Đúng là người thiện bị người kị, à không, bị người khi a.

Hoắc Cải nhìn nha đầu khinh chủ trước mắt, dáng cười ôn hòa: "Làm phiền tỷ tỷ."

Nha hoàn tựa hồ đã quen với bộ dáng cung kính của người trước mắt, bĩu môi, cũng không đứng dậy, ngồi ở trên ghế không nhúc nhích.

Hoắc Cải cười cười, cũng không nói nhiều, cầm lấy bát cơm trực tiếp ăn.

Nếu như không cần thiết, thân là một người của xã hội Hoắc Cải luôn có khuynh hướng lui một bước trời cao biển rộng, dàn xếp ổn thỏa mới là đạo sinh tồn.

Huống chi, nha hoàn này cùng nhiệm vụ ngược công của Hoắc Cải không có chút quan hệ, Hoắc Cải cũng không có nửa điểm hứng thú tiêu hao tâm lực trên một kẻ tiểu tốt, cùng với một nhân vật 2D tính toán làm gì chứ.

Hoắc Cải thuần thục giải quyết xong cơm nước lạnh lẽo, cười ấm áp mời nha hoàn lấy chén đũa đi. Sao đó dựa ở trên ghế, cánh tay trắng nõn vuốt cằm dưới, bắt đầu nhìn chằm chằm vào cửa xuất thần.

Nếu Hoắc Cải đoán không sai thì, chuẩn bị có một nhân vật quan trọng xuất hiện.

Quả nhiên, không lâu sau, một trận bước chân từ ngoài vang lên. Hoắc Cải đuôi mày hơi nhướn, đại BOSS cuối cùng cũng lên sàn đấu rồi?!

Nương theo tiếng cửa kẽo kẹt đẩy ra, Hoắc Cải ngẩng đầu lên, thấy một nam nhân béo hơn bốn mươi tuổi bước vào phòng.

"Cha."

Hoắc Cải khom mình hành lễ, mắt liếc trộm khuôn mặt béo núc bị mồ hôi làm ướt. Hoa cúc trên ngực không có nửa điểm phản ứng, theo lý mà nói, Vạn Nhận Luân không thể không oán hận lão cha đã đuổi mình ra khỏi nhà được. Cúc hoa hôm nay bình tĩnh như thế, liệu có phải chỉ những kẻ đã thượng tên tiểu tử này mới bị liệt vào đối tượng cần trả thù không? Như quả thật như vậy, đương nhiên là trả thù cũng tiện hơn rất nhiều, ít ra là có thể định được danh sách rồi.

Vạn gia lão gia ngồi trên ghế khắc hoa bên cạnh, thanh âm lười biếng lại không kiên nhẫn vang lên: "Nghe nói hôm nay ngươi đem nhị ca mình khóa ở trong phòng?"

Hoắc Cải đang tính toán đại kế trả thù, đâu rảnh hơi mà để ý đến trung niên đại thúc chứ.

"Ngươi câm hay là điếc rồi? Nói chuyện cho ta a!" Cơn giận vốn nghẹn trong bụng của Vạn lão gia xem như triệt để bốc lên.

Hoắc Cải vừa ngẩng đầu thì đụng tới ánh mắt phát lửa kia của Vạn lão gia, nhất thời mồ hôi đầm đìa. Vạn gia này chắc là không thịnh hành chuyện đánh hài tử chứ.

Hoắc Cải đang lo lắng, cái tát của Vạn lão gia đã giơ lên.

Hoắc Cải quay mắt nhìn bàn tay đầy đặn đã giơ tới đây, trừng to mắt, choáng, ngươi chơi thật à?

Hừ! Gia cũng không phải là kẻ mặc người khi dễ nha!

Ngay lúc cái tát kia cùng đầu Hoắc Cải chuẩn bị thân mật tiếp xúc, Hoắc Cải quyết định thật nhanh, thân chợt lóe lên… chui xuống dưới bàn.

"Đi ra cho ta!" Thanh âm trầm đến mức có thể vắt ra nước.

Hoắc Cải run rẩy ở dưới bàn lộ ra nửa cái đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo như tuyết biểu hiện đầy đủ thứ gọi là lã chã chực khóc. Phảng phất như Vạn lão gia nặng lời thêm câu nữa, y có thể lập tức bất tỉnh.

Lão gia thấy tiểu nhi tử mình bộ dạng nhút nhát như thế, liền cảm thấy phiền muộn. Vốn định rống thêm hai câu, xem tư thế này, sợ là không được. Lỡ đem tiểu tử này dọa ngất, hắn thật không có hứng thú lần sau tới hỏi lại.

Cây gậy đang giơ lên cao của Vạn lão gia chỉ đành hạ xuống: "Đi ra, ta có việc hỏi ngươi."

Hoắc Cải thực hiện được gian kế liền từ dưới bàn chậm chạp bò ra, cái gì cũng đều vật cực tất phản, yếu đến cực điểm cũng là một loại sức mạnh a.

(*) vật cực tất phản: đến một mức độ hoặc giới hạn nào đó thì mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng ngược lại

"Nói đi, vì sao đem ca của ngươi nhốt trong phòng cùng với đám vô liêm sỉ kia?" Vạn lão gia nỗ lực đè nén lửa giận, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn vào Hoắc Cải.

Hoắc Cải hít sâu một hơi, mình có thể rửa sạch hiềm nghi hay không, thành bại ở trong một câu trả lời này hết!

5. Chương 5: Hãm Hại Là Đương Nhiên

Hoắc Cải nín thở, khiến mặt thêm trắng bệch, mới nhỏ giọng nói: "Con bất kính với khách quý của ca ca, sợ ca ca trách tội, nhất thời luống cuống, cho nên mới, cho nên mới…"

"Hừ, khách quý?!" Khuôn mặt Vạn lão gia chớp mắt vặn vẹo, hiển nhiên đang nghĩ tới hình ảnh có chút vô cùng thê thảm nào đó, vỗ bàn, lạnh lùng nói: "Cái tên nhát gan như ngươi, cũng biết bất kính? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, còn không mau nói! Ngươi cầm tinh hồ đào sao? Không gõ không mở miệng…"

Hoắc Cải thân thể rụt lại, ra vẻ bị dọa. Vạn lão gia đành phải nuốt lại lời răn dạy, miễn cưỡng nặn ra khuôn mặt từ phụ nói: "Cha không phải đang trách tội ngươi, cứ nói đừng ngại."

Hoắc Cải thấy điểm hỏa lực của Vạn lão gia đã dời đi, tâm trạng bình tĩnh: xem ra hình tượng tiểu bạch thỏ vô hại của mình đã tạo dựng thành công! Vậy tiếp theo có thể thỏa thích mà vu oan hãm hại rồi.

"Con hôm nay đi ngang qua trước phòng nhị ca, nhị ca gọi con vào tiếp đãi. Nhưng ai biết… bằng hữu của nhị ca cử chỉ lỗ mảng, còn bắt con cũng phải uống rượu, làm con sợ muốn chết, mới đẩy người nọ bỏ chạy, lại sợ bị đuổi theo ra cửa, cho nên nhất thời cuống lên khóa cửa lại luôn."

Vạn lão gia vỗ bàn, lại rống lên: "Sợ? Sợ đến mức đuổi theo tiểu tư của nhị ca ngươi chạy khắp sân?!"

Hoắc Cải cúi đầu xuống nghịch góc áo, Phúc Duyên hôm nay bị mình thiên lý truy sát, tất nhiên sẽ ghi hận trong lòng. Giờ không phải mình bôi đen hắn, chính là hắn bôi đen mình rồi. Để tránh phiền toái về sau, bóp chết toàn bộ phái phản động từ trong nôi mới là lựa chọn đúng đắn của một nhà cách mạng anh minh phải không nào?

Hoắc Cải mặt lộ vẻ không cam lòng, ngoảnh đầu đi nói: "Nhi tử làm thế đúng là không thích hợp, nhưng mà nô tài kia đúng là kỳ cục, lúc nào cũng khuyến khích nhị ca uống rượu vui chơi. Cả lần này cũng thế, nếu không phải tên nô tài kia đem rượu tới, bằng hữu của nhị ca có thể ăn nói linh tinh, hành động càn rỡ như thế sao. Nhi tử cũng là giận quá, mới vượt phận giáo huấn nô tài này một hồi. Hơn nữa uống rượu hại thân thể, đối ca ca cũng không tốt…"

Vạn lão gia nhíu mày, trực tiếp cắt ngang phần sau của Hoắc Cải, hỏi: "Ăn nói linh tinh?"

Hoắc Cải quay người đi, mặt đỏ lên, có thể gọi là xấu hổ lại giận dữ muốn chết: "Người nọ nói, nói… nam tử cũng có thể giống như nữ tử, làm mấy chuyện xấu xa."

"Bang" một tiếng thật lớn, Vạn lão gia đột nhiên đứng dậy, tức đến sùi bọt mép. Giận đến run rẩy: "Quả nhiên… Quả nhiên…"

Mấy lời này của Hoắc Cải bịa đặt rất thận trọng, không một câu động chạm tới Vạn Thử Ly, đem toàn bộ xấu xa đổ hết lên người đám hồ bằng cẩu hữu cùng với Phúc Duyên. Hoắc Cải không phải không muốn hại Vạn Thử Ly, nhưng mà vốn Vạn lão gia thiên vị không biên giới, rõ ràng cảnh nhìn thấy là Vạn Thử Ly áp đảo Vạn Nhận Luân, cuối cùng bị đuổi lại là Vạn Nhận Luân. Hoắc Cải cũng không muốn cho Vạn lão gia có cơ hội cân nhắc phân lượng hai đứa con trai trong lòng mình.

Tấm lòng của phụ mẫu trong thiên hạ ấy mà, nghĩ lúc nào cũng đều là: con ta là con cừu nhỏ thuần khiết, cho dù hắn không thuần khiết, cũng là bị con sói bên người làm hư.

Mặc kệ Vạn Thử Ly có vô liêm sỉ thế nào, trong mắt Vạn lão gia, hắn vĩnh viễn chính là một con cừu nhỏ thuần khiết.

Cái danh Vạn Thử Ly kết giao lầm bạn xấu, uống rượu xong vô ý sa ngã coi như chắc chắn rồi.

Hoắc Cải trộm liếc sắc mặt xanh mét của Vạn lão gia, bắt đầu vô sỉ cầu xin —— lão gia tử, ngươi giận đi giận đi, tốt nhất là giận đến trực tiếp thăng thiên, thuận tiện để cho Vạn Thử Ly gánh cái danh làm cha mình tức quá mà chết, về phần gia sản, ta sẽ miễn cưỡng thu nhận một ít là được.

"Dù có như vậy, ngươi cũng không nên nhốt ca ngươi trong phòng cùng đám súc sinh này chứ!" Giờ đã hỏi xong, Vạn lão gia lại muốn đem Hoắc Cải ra làm nơi trút giận. Hắn đương nhiên biết chuyện này không thể đổ lên đầu Vạn Nhận Luân được, nhưng mà cha dạy con không cần lý do.

Giận thành như vậy?! Chẳng lẽ… Vạn Thử Ly ở bên dưới? Đây chính là 4P a, tiểu cúc hoa non nớt của hắn có thể kháng trụ được sao. Ua ha ha, đè người bị người đè, đam mỹ đại thần đúng là không khi dễ ta. Xem ra sau này có thể viết một bài báo cáo nói về tính kháng đè của quỷ súc rồi.

Hoắc Cải mặt không lộ vết tích, trong lòng từ lâu đã mừng đến lăn lộn ra đất. Vạn Thử Ly này càng không may, chú oán trên người mình càng có hy vọng giải trừ đúng không nào?

"Nhi tử… Nhi tử không phải cố ý, con, chỉ là sợ. Hơn nữa…" Hoắc Cải quay đầu, nhỏ giọng thanh minh: "Không phải còn có cửa sổ sao."

Về phần trúng xuân dược rồi có còn sức để nhảy cửa sổ ra không thì không phải là chuyện của gia rồi.

Vạn lão gia nhất thời không còn gì để nói, hung hăng trừng Hoắc Cải, hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Hoắc Cải nhìn Vạn lão gia đi khỏi, thần sắc phong phú trên mặt thoáng cái đã giũ sạch sẽ, há miệng, ngáp một cái rõ to.

Từ khi xuyên qua, Hoắc Cải đã bị bức từ tác giả biến thành diễn viên, tuy diễn trò gì đó, y coi như vẫn miễn cưỡng làm được, nhưng mệt mỏi bên trong, người ngoài không cách nào hiểu được.

Hoắc Cải duỗi người một cái, y chưa nghỉ ngơi được, y còn phải tự dùng hai mắt xác nhận thành quả lao động. Ai bảo cúc hoa này không thấy chân thân kẻ thù thì không chịu phản ứng chứ. Ai, cúc hoa a cúc hoa, ngạo kiều như thế làm chi?

Hoắc Cải chậm rãi uống hết một chén trà, nhìn sắc trời trầm xuống bên ngoài cửa sổ, lấy bộ quần áo màu sậm ra thay. Xuất môn lần thứ hai.

Hoắc Cải dọc theo chân tường chậm rãi đi đến ngoài viện tử của Vạn Thử Ly, lại nghe được bên trong truyền đến một tiếng kêu thảm đến tê tâm liệt phế, xung quanh đều bị mấy tên hộ viện bảo vệ, bất kể là muốn luồn vào muốn chuồn ra, đều bó tay.

Hoắc Cải nhíu mày, nhìn vào viện một lúc lâu, thấy đúng là không có cơ hội, đành phải quay đầu rời đi, tìm cách khác.

Lúc mà hiện trường bị trực tiếp cắt xén, xem comment của người đọc trên BBS cũng là một biện pháp không tính là biện pháp.

(*) bbs: diễn đàn.

Cho nên lúc này, Hoắc Cải đang cong lưng, nghe trộm đám nha đầu của Vạn gia buôn dưa…

"Phúc Duyên kia là người tâm đắc nhất bên cạnh nhị gia, không ngờ Vạn lão gia nói đánh là đánh."

"Ngươi thì biết cái gì, nghe nói hôm nay nhị gia cùng mấy người đó ở trong phòng hoang đường, đều do tên nô tài kia xúi hết."

"Hoang đường?"

"Suỵt, ta cũng không biết chuyện gì, đều là nghe muội muội hầu hạ của ngoại viện của nhị gia nói lại. Nhị gia giờ vẫn ở trong đó chưa ra. Ta thấy, có thể khiến cho Vạn lão gia bưng bít như thế, hơn phân nửa là chuyện thiên đại giềm pha rồi. Không thấy Vạn lão gia đi mời đại phu cho nhị gia sao? Hơn nữa các công tử bằng hữu của nhị gia giờ còn chưa thể ra nữa."

Lúc này, một tiểu nha đầu lảo đảo chạy tới, túm lấy góc áo của một nha đầu buôn dưa thấp giọng hô: "Chết rồi."

"Ai chết?" Nha đầu kia kinh ngạc hỏi lại.

"Là Phúc Duyên, tỷ, Phúc Duyên ở trong viện tử của nhị gia bị đánh chết rồi, ta tận mắt thấy Phúc Duyên bị người chụp bao vải khênh ra ngoài từ cửa sau."

"A!" Hai nàng che miệng, đồng thời hô nhỏ, mặt đều mang vài phần sợ hãi.

Nha đầu kia lại nói: "Tỷ, việc này, chúng ta đừng để truyền ra là tốt nhất. Vạn lão gia nổi giận thật sự rồi, nghe nói nhị gia phải 'Tĩnh dưỡng không ra ngoài' nhiều ngày nữa đó."

Hai nàng đều gật đầu, sợ hãi liếc mắt nhìn viện tử kia, nhanh chóng rời xa.

Thấy người rốt cuộc cũng đi xa, Hoắc Cải bịch một tiếng ngồi xuống đất. Trong nhất thời không một chút khí lực.

"Cư nhiên… chết rồi."

Hoắc Cải ôm ngực, hô hấp gian nan, giống như một con cá bị người ném lên bờ, chỉ cần hít thiếu một hơi, sẽ lập tức chết ngất tại chỗ.

Nghe cách đó không xa lại có tiếng người truyền đến, Hoắc Cải miễn cưỡng đứng lên, ngay cả cỏ trên vạt áo cũng không kịp phủi, lảo đảo chạy về phía gian phòng mình.

Cài then lại, Hoắc Cải dựa vào cửa, chậm rãi trượt xuống dưới.

Hoắc Cải nhìn tay mình, khóe môi nhếch lên: "Hoắc Cải, ngươi lợi hại quá rồi, dùng lời nói làm dao, giết người vô hình."

Trong rượu bị bỏ thuốc, chút chuyện đó trong tình huống Vạn Thử Ly sinh nghi là không cách gì gạt được. Mà có cơ hội bỏ thuốc, trừ mình ra chính là Phúc Duyên. Mình là nửa đường bị kéo vào, thiếu chút nữa còn gặp độc thủ, thoạt nhìn không có động cơ gì, đương nhiên là hiềm nghi rất nhỏ. Cho nên, chỉ có thể là Phúc Duyên.

Về phần Phúc Duyên tại sao phải mưu tính chuyện này. Mình đã ám chỉ đám hồ bằng cẩu hữu kia rắp tâm bất lương, mà Phúc Duyên lại xúi bẩy chuyện uống rượu vui chơi. Đám ác lang mua chuộc tôi tớ, đem miếng thịt béo thèm nhỏ dãi đã lâu nuốt vào bụng, không phải là một chuyện rất phổ biến rất thường thấy sao?

Câu chuyện này, chỉ cần Vạn lão gia tin, mình coi như an toàn rồi. Chỉ không ngờ tới cái giá phải trả… Bữa nay, nhân vật phản diện cũng không dễ làm rồi.

Nắm tay Hoắc Cải từ từ xiết chặt, có thứ gì đó nghẹn ngang cổ họng.

6. Chương 6: Nguyên Tác Là Ooxx Lại Xx

Hoắc Cải miễn cưỡng sốc lại tinh thần, dùng nước lạnh trong phòng rửa mặt xong, lật đật chạy tới cửa viện của Vạn Thử Ly ngồi chổm hổm. Tối nay, không thể nghiệm chứng được thành quả lao động rồi. Nhưng

Vạn lão gia giam được Vạn Thử Ly không lẽ còn giam được cả đám hồ bằng cẩu hữu của hắn? Không, hiện nên gọi là cơ hữu mới đúng. (cơ hữu: từ dùng để chỉ những người có quan hệ đồng tính)

Đợi tới khi trăng treo giữa trời, cửa viện rốt cuộc từ từ mở, mấy tên cơ hữu nối đuôi nhau nhào ra, trông như sau mông có chó đuổi theo vậy. Ra khỏi cửa, mấy tên tai họa này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhất thời lại ồn ào lên.

"Mẹ ơi, lần này coi như là mất một khoản lớn rồi. Cha mà phát hiện ra ta ký cái gì, không lột da ta không được."

"Chậc, nếu chúng ta không ký, lớp da này không chừng đã bị lột tại chỗ luôn rồi. Không thấy lúc bộ dạng Vạn lão đầu đánh chết nô tài kia sao?"

"Ai, cũng khó trách, Vạn huynh xưa nay đều như bảo bối của lão già này, giờ lại bị chúng ta làm cho… hê hê. Lại nói tiếp, không nghĩ tới Vạn huynh ở trên giường cũng coi như là một cái vưu vật, tiếc là hoa này chỉ thưởng được không hái được."

"Có khó hái không phải cũng đã bị chúng ta âu yếm rồi sao, cái giá phải trả tuy lớn một chút, nhưng mà nhớ tới tư vị đó, coi như cũng đáng."

"Cũng phải, cũng phải…"

Hoắc Cải nhìn sắc mặt hèn mọn của đám người kia, tỉ mỉ cảm thụ được dị động của trớ chú cúc hoa, ngực có loại vui sướng không nói nên lời… Tục gọi là cười trên nỗi đau của người khác, oán hận đối với những kẻ này đã không còn tung tích. Có lẽ, hơn phân nửa là do đã hoàn thành được nhiệm vụ đề ra rồi.

Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, Hoắc Cải đương nhiên cũng không rảnh ngồi đây nhìn mấy khuôn mặt xấu xí của đám người này, xoay người về phòng bò lên giường ngủ.

Thân thể mệt muốn chết, đầu óc lại phấn khởi như mới uống thuốc kích thích. Dù sao cũng không ngủ được, Hoắc Cải mở to hai mắt bắt đầu tính toán đến hành động sau này.

"Nhiệm vụ đối với Vạn Thử Ly này chắc có thể xem là đã hoàn thành rồi, kế tiếp còn người nào cần xử lý nữa đây?"

Hoắc Cải nhìn chằm chằm vào màn trướng, bắt đầu từng câu từng chữ nhớ lại tiểu thuyết Tiện thụ Vạn Nhận Luân của mình.

Một phút trôi qua, năm phút trôi qua, mười phút trôi qua tiếp…

Hoắc Cải đối với tiểu thuyết kia chỉ có một ấn tượng duy nhất —— tất cả đều là thịt! Tất cả đều là thịt!! Tất cả đều là thịt!!!

Ngươi không nên trông mong một thiên cao H ngược văn dùng để ngược người ta thì có bao nhiêu tình tiết đáng nói, tiểu thụ chỉ cần nằm ở trên giường, tùy ý đủ loại tiểu công như vầy như vầy còn như vầy, làm, làm đến khi tác giả nào đó mượn thứ này để xả hết giận là được.

Ái hận tình cừu, ân oán gút mắt gì đó đều là vì đè và bị đè mà tồn tại. Trọng điểm của tiểu thuyết không phải là ai, chỗ nào, làm chuyện gì. Mà là ——

Ai, chỗ nào, tư thế gì.

Hoắc Cải che mặt, xoá hết những tình tiết đó trong đầu, bắt đầu nhớ lại đám quỷ súc công đã từng thăm viếng cúc hoa của nhân vật chính…

Ai: Vạn Thử Ly —— lưu manh ABC—— Đông Phương Vị Minh —— Trần Bách Chu —— Vũ Vô Chính —— đám người ở sơn trại.

Chỗ nào: Vạn gia —— phòng tối ở Khôn thành —— Tú Bị các ở Khôn thành (tướng công quán)—— Trần phủ —— sơn trại

Tư thế gì… khụ khụ, không phải, là loại hình văn chương: huynh đệ văn —— thuần nhục văn —— điều giáo văn —— thế thân văn —— hắc đạo văn.

"Rất tuyệt, rất cường đại!" Hoắc Cải nghĩ đến danh sách trả thù dài dằng dặc rất có xúc động muốn dộng đầu xuống đất. Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hề, ngô tương thượng hạ nhi cầu ngược

~(*) câu gốc vốn là "Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hề, ngô tương thượng hạ nhi cầu tác" trong "Cách tao" của Khuất Nguyên, ý nói con đường truy cầu chân lý đường dài, xa xăm, nhưng mà vẫn phải tận lực bất khuất mà theo đuổi đến cùng.

Hoắc Cải cắn góc chăn, trước đây mình viết ngược văn sao không lưu tình một chút, còn hở tí là chơi luân X. Khiến cho tổ quốc giờ khắp nơi đều mọc đầy dưa chuột, muốn trả thù để trở về còn phải chạy khắp địa cầu, mua dây buộc mình gì đó đúng là đáng ghét mà, hu hu hu.

Đối mặt với con đường nhấp nhô mà dài dằng dặc phía trước, Hoắc Cải sâu sắc cảm nhận được xuyên trở về là một chuyện nặng nề đến mức nào xa xôi đến mức nào.

Yên lặng nắm tay, sau này ta sẽ không bao giờ viết NP nữa, phải kiên định quán triệt nguyên tắc 1vs1, tình tiết luân X lại càng phải kiên quyết chống lại.

Tục ngữ nói thật chuẩn a, thiện ác cuối cùng đều có báo ứng, thiên đạo hảo luân hồi… %>_<%

Hoắc Cải xoa mặt, miễn cưỡng phấn chấn tinh thần. Suy nghĩ đến hành động tiếp theo ——

Chuyện bên này coi như đã giải quyết xong rồi, mình không phải nên tìm cách chạy tới Khôn thành, nhanh chóng giải quyết đám người Đông Phương Vị Minh sao? Ai, làm thụ thật là thảm, đi tới đâu, cúc hoa bị hái tới đó, thuộc tính quyết định vận mệnh a.

Cũng may bộ dạng của gia giờ hơi đàn bà, nhưng nội tại vẫn rất đàn ông, không thể làm tổng công thì cũng là nữ vương. Tiểu tử Vạn Nhận Luân kia bị đè tới chết đi sống lại tuyệt đối là do nhân phẩm có vấn đề, ta cùng với thứ kia lại không phải một đường nha.

Chờ chút, Vạn Nhận Luân bị đè… ngoại trừ vì nhân phẩm không tốt, kỳ thực còn do nguyên nhân kia nữa đúng không?

Nói vậy, nếu đem sự kiện nào đó làm trước, vậy kiếp nạn sau này của Tiện thụ Vạn Nhận Luân không phải có thể tránh được phân nửa rồi sao?

Chuyện này đối với người khác mà nói dù có tốn cả đời cũng chưa chắc đã thành, nhưng đổi lại là mình, chắc sẽ dễ dàng hơn nhiều ha…

Trên mặt Hoắc Cải một nụ cười ung dung. Xem ra, mình phải ở Vạn gia chờ thêm mấy tháng rồi. Mài đao không lỡ công đốn củi mà, chờ hoàn thành chuyện kia xong, cúc hoa của mình coi như đã được mua bảo hiểm rồi!

Người nào đó định xong đại kế thì nhắm mắt lại, chậm rãi chìm vào trong giấc mộng đen tối ngọt ngào.

"Tam thiếu gia, đã dậy chưa đó? Đồ ăn của ngươi để ở cửa rồi a!"

Theo tiếng rống sư tử hà đông của nha hoàn nhà mình, Hoắc Cải từ trong mộng tỉnh lại. Chùi chùi nước bọt bên mép, Hoắc Cải chậm chạp mặc xong quần áo, lại tới bên cửa. Nha hoàn kia sớm đã đi xa rồi, Hoắc Cải khom lưng, nhấc khay lên, lại chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi truyền tới "Phúc Duyên chết rồi? Sao lại như vậy…"

Hoắc Cải sắc mặt trắng nhợt, khay trong tay thiếu chút nữa lật xuống đất. Hoắc Cải cắn cắn môi, xoay người trở vào phòng.

Hoắc Cải nhìn điểm tâm đã lạnh ở trên bàn, một chút khẩu vị cũng không có. Nghĩ đến đại kế tối qua, y trực tiếp lấy bút chấm nước trà, bắt đầu vẽ vẽ lại trên bàn.

Cũng may ký ức của thân thể này vẫn được giữ lại, không tới mức xuất hiện tình huống cầm bút run tay. Hoắc Cải viết mười chữ, nét cũng bắt đầu thoáng dần, móc, vòng, phẩy, hất, từng câu từng câu một hiện ra dưới bút pháp. Tự thể xinh đẹp tỉ mỉ, rất không tệ.

Sắc mặt Hoắc Cải lại càng lúc càng đen: "Anh bạn chẳng lẽ ngươi học viết chữ Khải trâm hoa sao? Vạn Nhận Luân ngươi cái tên thụ đàn bà ngực phẳng!!" (Bụi: chữ Khải trâm hoa, thể chữ mềm mại, nét viết liền nhau, hình dưới.)

Chữ này đẹp thì đẹp, nhưng với điều kiện người viết ra là một tiểu thư khuê các chứ không phải là một tên đàn ông.

Hoắc Cải bút pháp liên tục, từng câu từng đoạn dần hình thành, sau đó lại từ từ biến mất trên mặt bàn trơn tuột, không thấy được vết tích. Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ…

Hoắc Cải nhẹ nhàng thở ra một hơi, rốt cuộc dừng bút.

Vết nước trên bàn đã sớm không rõ, chỉ có thể miễn cưỡng thấy được một câu cuối ——

"Vạn Nhận Luân ngất đi, hai chân vô lực mở ra, theo động tác trừu. sáp của nam nhân mà di chuyển, bạch sắc cùng huyết sắc hỗn tạp cùng một chỗ, chậm rãi khô lại trên da thịt đã tràn đầy hồng ngân."

Rõ ràng chính là một đoạn trong Tiện thụ Vạn Nhận Luân

Hoắc Cải đứng lên, một tay đặt lên bàn, một tay đặt lên ngực, nhìn chằm chằm vết nước ở trên bàn, yên lặng xây dựng tâm lý…

"Xem thử kết cục của tên ngốc điểu Vạn Nhận Luân đi! Ở cái thế giới quỷ súc bò đầy đất này, ngươi không làm S thì chỉ có thể làm M thôi.

Hoắc Cải, đơn thuần thiện lương chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, để vĩnh viễn ngăn chặn các loại dưa chuột, s*x toy, ngựa gỗ đến thăm hoa cúc nhà ngươi, ngươi phải cố gắng thêm nữa.

Hoa nhỏ xinh đã hết thịnh hành rồi, giờ là thiên hạ của hoa ăn thịt!

Nhớ kỹ, đây chỉ là tiểu thuyết, là tiểu thuyết do chính ngươi viết ra, thu hết toàn bộ thương hại không cần thiết lại cho ta! Phóng ra ý chí sắt đá của cha kế đệ nhất giới đam mỹ để sớm ngày trở về nhân gian, GO, GO, GO!"

Ánh mắt Hoắc Cải dần dần kiên định."Thế giới chết tiệt này… sớm rời khỏi mới là đúng đắn!"

Con đường mình đã chọn, có quỳ cũng phải đi cho hết. Gia tội ác tày trời đó, thì sao? Có gan ngươi cắn ta đi.

Chỉ cần cắn không chết, bước chân đạp lên con đường người xấu này vĩnh viễn sẽ không ngừng lại, hoặc chết giữa đường, hoặc sống mãi mãi! Không có con đường thứ hai.

Hoắc Cải bước chân vang dội đi đến trước bàn, nhấc điểm tâm lên, ăn!

"Ba" một tiếng bát lật xuống…

Sáu giờ viết chữ, run tay rồi.

Hoắc Cải nhìn cháo rớt trên mặt bàn, yên lặng rơi lệ. Không biết giờ nhà bếp có còn thừa lại chút nào không?

7. Chương 7: Gõ Cửa Là Tình Tiết Cần Thiết…

Ở trong nguyên tác thì thời gian kế tiếp Vạn Nhận Luân bị nhị ca hắn OOXX cả trăm lần, nhưng nhờ cú phản kích của Hoắc Cải quá hoàn mỹ, thành ra nhị ca bị cấm cửa, Vạn Nhận Luân giờ muốn làm gì thì làm cái đó.

Mà trong thời gian hai tháng tiếp theo, Hoắc Cải ngoại trừ nhân lúc đám hạ nhân thỏ tử hồ bi, cưỡng bức lợi dụ đòi hết lại tiền tiêu vặt hàng tháng mà Vạn Nhận Luân bị cắt xén mấy năm trước, sau đó lên phố dạo một vòng ra thì đều duy trì mỹ đức của thục nữ không xuất môn nửa bước, trạch đến mốc meo.

Cũng may Vạn Nhận Luân vốn cũng thường làm như thế (đặc biệt là sau khi cùng đồng chí Vạn Thử Ly thân thiết gặp nhau), nhất thời, cũng không ai cảm thấy có gì kỳ lạ. Vạn Thử Ly vẫn bị giam như trước,

Vạn lão gia vẫn xem tam nhi tử như không khí như cũ. Tựa hồ ngày tháng trôi qua không có gì thay đổi, cũng sẽ không có gì thay đổi.

Có câu, gian. tình là để bị bới móc, bình đạm là để bị quấy đục, diễn viên là để bị dày vò. Trong lúc Hoắc Cải đang nhàn nhàn nhã nhã sống cuộc sống xuyên qua bình thường, có người ở dưới trăng gõ cửa phòng Hoắc Cải.

Người đến là một người con gái, trong thời gian hai tháng này, nữ tử kia vẫn luôn ở riết bên cạnh Hoắc Cải, có thể nói người xa lạ quen thuộc nhất của y.

Hoắc Cải mở cửa, nhìn thấy người, ngây ngẩn. Y không tin nổi mà ngước nhìn sắc trời, nghĩ mãi không ra —— một ngày hai bữa đã đưa xong rồi nha, nha hoàn lười này còn chạy tới đây làm gì?

"Bữa nay thịnh hành đưa bữa khuya nữa hả?" Hoắc Cải thăm dò hỏi thử.

Nha hoàn khinh thường nhìn Hoắc Cải, chỉ thiếu điều viết lên mặt y ba chữ "Đồ tham ăn".

"Ta thấy người trong viện của lão gia và nhị gia đều đang thu dọn đồ đạc, nói muốn tới nhà đại thiếu gia chơi vài ngày. Sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát. Ta tới hỏi ngươi một tiếng, ngươi có đi không, viện chúng ta có cần thu thập gì không?"

Hoắc Cải chớp mắt mấy cái, có điểm ngỡ ngàng. Y cũng mới được biết tin này. Vạn lão gia căn bản sẽ không nhớ tới chuyện mình còn có một tiểu nhi tử đang cô đơn rúc mình trong góc nào đó ở Vạn phủ.

"Ờ, vậy hả! Ta không đi…" Hoắc Cải lắc đầu. Y còn chính sự cần làm, đâu có rảnh mà đi gặp vị đại thiếu gia diễn viên quần chúng gì đó. Vạn phủ lưu lại một mình mình càng hay, trong núi không cọp khỉ xưng vương mà.

Nha hoàn dùng ánh mắt "Ngươi quả nhiên lại bị quên rồi" hung hăng thương hại Hoắc Cải xong, lắc lắc eo nhỏ đi mất.

Hoắc Cải bình tĩnh đóng cửa, trở về trước bàn, cầm lấy sách, sau đó… kêu thảm thiết.

Hoắc Cải xông lên trước giật cửa ra, làm bộ dạng 'Xin ngươi đừng có vất bỏ ta', thê lương hô hoán: "Không không không, ta muốn đi! Ta nhất định phải đi!"

Đáng tiếc, trong viện đã trống không rồi.

"Quay lại đi, ta muốn đi mà!!!" Hoắc Cải khóc thét thảm thiết, âm chấn cửu thiên.

"Đi thì đi, kêu thảm thế làm gì?" Trước cửa viện lộ ra một cái đầu, mang theo ánh mắt như nhìn kẻ tâm thần, chính là nha hoàn chưa đi được bao xa đã được Hoắc Cải thâm tình hô hoán gọi trở về.

Hoắc Cải trong chớp mắt vui vẻ ra mặt: "Ngươi về rồi, thật tốt quá, chúng ta nhanh nhanh thu thập đi, nếu như không kịp… A không, nếu liên lụy mọi người sẽ không tốt."

Nha hoàn hồ nghi nhìn ai đó trong chớp mắt liền hạnh phúc trào dâng, gì cũng không nói, đi thu thập.

Hoắc Cải lẳng lặng thở ra một hơi, nguy hiểm quá, thiếu chút nữa thì… bỏ lỡ rồi.

Vừa nãy y suýt quên, trong nguyên tác cũng có vụ gõ cửa này: ngay lúc Vạn Thử Ly đang dằn vặt Vạn Nhận Luân đến chết đi sống lại, Vạn lão gia đột nhiên quyết định đi thăm đại nhi tử, vì thế cả nhà dọn ổ rời đi.

Cúc hoa của Vạn Nhận Luân trong lần dọn ổ này cũng bị chịu tàn phá nghiêm trọng, các loại tình tiết nhộn nhạo cũng theo đó triển khai. Có thể là xe. chấn, có thể là cưỡi ngựa, có thể là dã. hợp, có thể là thú. giao…

Không sai, thú. giao!

Con chó làm đạo cụ bạo cúc chính là do đại ca Vạn Tư Tề hữu nghị tài trợ (mặc dù là trong tình huống hắn không biết chuyện này). Cho nên, để giải quyết xong tất cả dưa chuột đã thăm viếng cúc hoa này, Hoắc Cải chỉ có thể không ngại thiên lý xa xôi chạy đến chỗ Vạn Tư Tề —— ngược một con chó.

Hoắc Cải nhìn bầu trời đen nghịt, chân mày vẫn như trước không giãn ra được, trong nguyên tác, là Vạn Thử Ly không muốn nửa đường không có đồ chơi mới đem Vạn Nhận Luân theo, hiện giờ, mình căn bản sẽ không được mời, phải thể nào mới lẫn theo được đây?

Hoắc Cải che mặt, đây đúng là nhân sinh! Vĩnh viễn không nên đánh giá cao giá trị nhân phẩm của ngươi, vĩnh viễn không nên đánh giá thấp số lượng bi kịch của ngươi.

Bi kịch không chỉ là ngươi chen lên một chiếc xe lửa mình không muốn đi, mà hơn nữa, ngươi không có vé, lại phải nghĩ biện pháp chui lên xe mà không bị nhân viên soát vé đạp xuống.

"Tam thiếu gia, ngươi đang làm gì đó?" Nha hoàn nghe được phía sau truyền đến từng trận tiếng đấm, nghi hoặc quay đầu lại hỏi.

"Không có việc gì, ngươi để ta tự do… đấm tường một chút đi!" Hoắc Cải phất phất tay, vẻ mặt bi phẫn. Sau đó tiếp tục lẩm nhẩm: "Hoắc Cải a, Hoắc Cải, ngươi sống sao lại đuổi tận giết tuyệt, không chừa đường thoát như thế? Luân X coi như xong, ngươi còn viết thú. giao, thú. giao cái con bà nó thú. giao. Giờ sướng rồi, ngay cả một con chó cũng không thể buông tha!! Ngươi cái đồ xui xẻo."

"Thu thập xong rồi." Nha hoàn đem một bao quần áo nho nhỏ xách tới trước mặt Hoắc Cải.

"Chỉ có thế này?" Hoắc Cải mở to mắt.

Nha hoàn lông mày dựng thẳng, chế nhạo nói: "Tam thiếu gia của ta ơi, ngài tưởng mình là vương tôn công tử sao. Chẳng qua là đi đường có mười ngày, mang y phục gì đó là được rồi, lương khô tự có bên lão gia bọn họ chuẩn bị. Không thì ngài tự thu thập đi, muốn mang bao nhiêu mang bấy nhiêu."

Hoắc Cải không lên tiếng nữa, nhưng lông mày y lại giãn ra, bởi y đã nghĩ được biện pháp rồi, chính là lên xe trước mua vé phụ sau!

"Giờ chúng ta nhanh đem hành lý để lên xe ngựa đi, ta sợ sáng mai không cẩn thận lại bị bỏ lại mất." Hoắc Cải chân chó kiến nghị.

Nha hoàn không thèm đáp, mang tay nải đi khỏi, Hoắc Cải vội vã đuổi theo.

Hai người tới hậu viện nơi để xe ngựa, nha hoàn liếc mắt nhìn Hoắc Cải, hỏi: "Tam thiếu gia, không biết đâu là xe của ngài?"

Hoắc Cải chà xát chà xát tay, dáng vẻ ngoan ngoãn nói: "Xe để lương khô chính là xe của ta, cha nói người ta nhỏ, tùy tiện chen chúc một chút là được."

Nha hoàn đã lười khinh bỉ tiểu hài nhi không ai để ý rồi, đi tới trước, hỏi rõ xe ngựa xong thì đem bao ném vào, coi như xong việc.

Hoắc Cải nhìn chằm chằm vào cỗ xe ngựa kia, lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Sáng sớm, bên cạnh xe ngựa của Vạn phủ vang lên tiếng ồn ào, quản gia chuẩn bị kiểm tra thêm lần cuối mấy chiếc xe ngựa. Lúc vén màn của chiếc xe để lương khô lên, quản gia nhịn không được kinh hô: "Tam thiếu gia, ngài sao lại ở đây?"

Hoắc Cải bình tĩnh nói xạo: "Cha không phải muốn dẫn chúng ta tới nhà đại ca sao? Lẽ nào ta tới sớm quá."

Quản gia nhíu mày: "Ta sao không nghe lão gia nhắc qua nhỉ."

"Sao lại thế được, ngươi xem, hành lý của ta đều mang theo hết rồi." Hoắc Cải mỉm cười, ý bảo người nào đó xem thử bên trong xe này.

Quản gia thò đầu vào, chấn động. Trong xe này đặt đầy đồ vật tạp nham, chỉ chừa lại một không gian nhỏ chỉ đủ cho một người nằm ngang. Mấy thứ này bỏ vào trong xe từ lúc nào vậy?!

"Được rồi, Tam thiếu gia, ngài cứ đợi ở đây, sắp đi rồi đó." Quản gia dứt lời, bất đắc dĩ buông mành xuống, rời đi.

Hoắc Cải thực hiện được được gian kế, khe khẽ ngáp một cái, cũng không uổng công mình vất vả chuyển hết gia sản cả đêm qua.

Biện pháp tốt nhất để mua vé bổ sung trước khi lên xe là gì? Chính là để cho toa xe quan trọng chứa đầy ắp đồ đạc của mình, nếu nhân viên bảo vệ nhất định đuổi người, chỉ có thể chọn một trong hai cách, hoặc trực tiếp bỏ đi toa xe quan trọng này, hoặc đem đồ của người đó lần lượt ném hết từng cái một ra ngoài, làm lỡ thời gian xuất phát.

Rất rõ ràng, nhân viên bảo vệ quản gia này cũng chẳng muốn vì một Tam thiếu gia có cũng như không mà gánh cái danh phục vụ thiếu chu đáo. Cho nên, giả bộ hồ đồ, cho đi luôn!

Trong buổi sớm náo nhiệt này, một thân ảnh đơn bạc gầy yếu, mang theo số lượng hành lý bự đến kinh người, lặng lẽ trốn lên chiếc xe ngựa cuối cùng đang chuẩn bị chạy về phía xa xăm. Y đang chờ khởi hành, chờ sự bắt đầu một đoạn lữ đồ mới, chờ sự xuất hiện của kẻ thù trong định mệnh, chờ một hồi đối quyết không thể không tham dự… Nhân cẩu đại chiến!

8. Chương 8: Băng Sơn Là Sản Phẩm Nhà Mình...

Trải qua một ngày một đêm bôn ba, Vạn lão gia mới phát hiện được sự tồn tại của kẻ nhập cư trái phép.

"Ngươi sao cũng đi theo."

"Không phải cha định 'một nhà chúng ta' cùng đi thăm đại ca sao?"

Vạn lão gia cũng không thể nói trong phạm vi "một nhà chúng ta" không có Vạn Nhận Luân, đành phải hàm hồ gật đầu, coi như ngầm đồng ý. Dù sao thì ván đã đóng thuyền, không đồng ý cũng chịu.

Mười ngày sau, xe ngựa của Vạn gia dừng lại trước một tòa trang viên thật lớn. Một đoàn người đã đợi sẵn trước cửa.

"Phụ thân đi đường vất vả rồi." Giọng nói trầm thấp mà từ tính vang lên, khiến người khác không khỏi nghĩ đến mặt hồ kết băng giữa đêm đông, không một gợn sóng mà ám triều mãnh liệt.

Hoắc Cải chui ra khỏi xe ngựa, nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy một nam tử cao lớn đứng ngược sáng trước mặt, đôi mắt thâm thúy mà sắc bén, mang theo ánh lạnh lẽo của kim loại. Đôi môi mím thành một đường thẳng tắp, có một vẻ gợi cảm đạm mạc. Chỉ cần đứng một chỗ đã có thể tỏa ra loại khí thế lạnh thấu xương, tuấn kiệt liêm hãn.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của người nào đó, Vạn Tư Tề hơi hơi quay đầu. Trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, Hoắc Cải ngây ngẩn cả người, trong đầu y hiện lên hình ảnh của rất nhiều nhân vật nổi tiếng…

Như là Sesshomaru, như là Kuruchi Byakuya, như là Kaede Rukawa, như là Kunimitsu Tezuka.

(Lần lượt ở trong Inuyasha, Bleach, Slamdunk với Prince Tenis.)

"Một vị cực phẩm băng sơn công hoàn hảo!" Hoắc Cải lúc này hận không thể đập bàn nhảy dựng lên, túm tay khen ngợi một tiếng. Sau đó chân thành mời "Anh đẹp trai, có hứng thú làm diễn viên chính trong văn của ta không?"

Nhưng sự tồn tại của lý trí rất nhanh đã áp đảo linh hồn hủ nam + tác giả đang hừng hực cháy của ai đó, vì vậy Hoắc Cải lộ ra một nụ cười có thể gọi là thuần khiết khả ái, khẽ gật đầu đáp lại.

Trong Tiện thụ Vạn Nhận Luân vị đại thiếu gia Vạn Tư Tề này từ đầu tới cuối chưa từng được trực tiếp lên sàn. Tác dụng của bạn diễn viên quần chúng này, cơ bản là cung cấp một sân chơi mới mẻ để nhị ca Vạn Thử Ly có chỗ tiêu hao tinh lực giày vò Vạn Nhận Luân, cung cấp một con chó đực cường tráng để nhị ca Vạn Thử Ly có đạo cụ mới phát huy sáng kiến lăng ngược Vạn Nhận Luân.

Mình chỉ giới thiệu qua loa là người này tám năm trước tự mình lập môn hộ, sau đó lăn lộn đến ngày khấm khá là xong. Không nghĩ tới bộ dạng lại không phụ lòng khán giả như thế.

Hoắc Cải cảm thán xong, lập tức tìm kiếm đối thủ cũ của mình —— Vạn Thử Ly. Dọc đường đi, Hoắc Cải sợ mình bất hạnh bỏ xác nơi hoang dã, vẫn luôn tránh Vạn Thử Ly, giờ mới có cơ hội thấy được người thật, nghiệm chứng thành quả lao động.

Đầu xoay 60 độ, khuôn mặt của tên cặn bã Vạn Thử Ly đã lâu không gặp ánh vào trong mắt. Hoắc Cải sờ sờ ngực, tâm trạng oán hận đã tiêu tán rất nhiều, nhưng không phải không còn cảm giác, mà cảm giác này lại không phải chỉ là hận ý thuần túy. Hoắc Cải ai thán, cúc hoa ngươi ngạo kiều thế làm gì chứ, bạo cúc còn chưa đủ, lẽ nào muốn ta giết người sao?

Vạn lão gia đi ra trước, vỗ lưng Vạn Tư Tề, cười đến mức phải gọi là mặt mày hiền hậu: "Đến đây, đại lang, qua gặp đệ đệ ngươi." Nói xong liền muốn đem bảo bối tâm can Vạn Thử Ly kéo qua.

"Phụt." Hoắc Cải phì cười. Ha ha, đại lang, Võ Đại Lang? Người này, cái tên này, đúng là rất mắc cười!

Nhất thời, mọi người bị phản ứng quỷ dị của Hoắc Cải hấp dẫn, kể cả vị băng sơn đại ca.

Vạn lão gia vốn không nhớ sau lưng mình còn có một tiểu nhi tử đang đứng, giờ để ý tới thì đột nhiên rất có mong muốn đá tiểu tử này ra hơn mười dặm.

Nhưng nếu Vạn Tư Tề cũng đã để ý, Vạn lão gia đương nhiên không thể trực tiếp động cước để tiến hành nhân đạo hủy diệt, đành phải lộ ra khuôn mặt cha hiền, chỉ vào Hoắc Cải nói: "Đây là Tiểu Tam."

Nụ cười của Hoắc Cải đơ ngay trên khóe miệng, ai là tiểu tam hả, ngươi mới là tiểu tam, cả nhà ngươi đều là tiểu tam! (ĐH: Tên nhóc này quên mất mình cũng là một thành viên trong nhà đó rồi.)

(Tiểu tam: người xen vào trong gia đình người khác)

Sau đó, Hoắc Cải không có hảo ý nhìn Vạn Thử Ly, không biết vị này sẽ bị gọi là tiểu nhị hay là lão nhị đây?

(lão nhị: Cách gọi khác của "tiểu đệ đệ" của nam nhân.)

"Đến đây, Ly nhi." Vạn lão gia gọi Vạn Thử Ly rất thân thiết.

Hoắc Cải rốt cuộc biết cảm giác lưu lại trong ngực tên gì rồi, chính là ngưỡng mộ đố kị hận trong truyền thuyết!

Vạn lão gia đem Vạn Thử Ly kéo đến bên người, làm ra tạo hình một nhà hòa thuận: "Huynh đệ các con lâu rồi không gặp, nhân cơ hội này thân thiết hơn đi."

"Ăn cơm trước đã." Vạn Tư Tề gật đầu xoay người muốn đi, trước khi đi còn lạnh lùng quay đầu liếc nhìn Hoắc Cải.

Hoắc Cải che mặt, cái nhìn này của Vạn Tư Tề thật đúng là ý vị thâm trường a, mình không phải bất tri bất giác đắc tội một vị đại BOSS rồi chứ…

Vạn lão gia cười cười đuổi theo, Vạn Thử Ly nối đuôi sau đó. Hoắc Cải đứng tại chỗ.

Đi được vài bước, Vạn Tư Tề đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào người nào đó đang đứng trước xe ngựa: "Còn không đi?"

Vạn lão gia nhíu mày, không kiên nhẫn nói: "Đồ ngu, còn không mau đi theo?!"

Hoắc Cải sửng sốt chớp mắt một cái, lập tức ngoan ngoãn theo sau.

Không phải là Hoắc Cải phản ứng trì độn, y thật không nghĩ bọn họ đi ăn mà mình còn có phần. Dù sao trong nguyên văn Vạn Nhận Luân tới đây là nhờ "phúc" của nhị ca. Sau đó dù tới quý phủ của lão đại rồi, cũng là bị trực tiếp đóng gói nhét vào trong hậu viện, suốt quá trình làm khách, ngay cả mặt lão đại còn chưa từng thấy, đừng nói đến chuyện ngồi cùng một bàn ăn. (Bụi: Nhìn thấy mặt lão đại có khi lại nhảy ra một quỷ súc công nữa không chừng…)

Hoắc Cải cố ý bước chậm mấy bước, suy nghĩ xem cánh nhỏ của bươm bướm làm sao thổi gió tới bàn cơm được. Trong dự định của Vạn lão gia, bàn cơm tuyệt không có vị trí của mình, nhìn quần áo một chút thì biết.

Xem Vạn lão gia đi, đai lưng hoa văn bạc nạm ngọc kìa, dây gấm xuyên hạt châu treo lủng lẳng kìa, há hai chữ đốt túi là nói hết.

Xem Vạn Thử Ly đi, một thân áo choàng toàn là lụa thêu chỉ vàng kìa, há hai chữ đốt tiền là nói hết.

Nhìn lại mình xem, một thân thanh sam cộng giày vải, há hai chữ giản dị là nói hết.

Nếu đúng là muốn cho mình ngồi vào bàn ăn, với tính cách sĩ diện của lão nhân này, kiểu gì trước đó cũng phải cho mình ăn mặc đẹp một chút mới đúng.

Giờ có cơ hội ngồi cùng bọn họ, chính là dựa vào một câu nói kia của Vạn Tư Tề. Vậy vấn đề xuất hiện, Vạn Tư Tề sao lại cố ý mang mình theo?

Vì cốt nhục tình thân?

Giỡn, Vạn Nhận Luân bị đuổi ra khỏi nhà cũng không thấy hắn ừ hử một tiếng.

Vì nhất kiến chung tình?

Có vẻ, hình như, e là… rất có thể.

Dù sao mình cũng đang khoác da Vạn Nhận Luân, vận mệnh của nhược thụ không phải là thông đồng với dưa chuột sao? Huống hồ Vạn Tư Tề cũng có gen quỷ súc + loạn luân của Vạn gia. Nếu thật đúng là vừa gặp đã thích, tiếp đó OOXX lại XX…

Hoắc Cải bị liên tưởng bi kịch của mình dọa cho rùng mình một cái. Có đôi khi, y thật sự rất thống hận sức tưởng tượng phong phú của một tác giả, thực sự!

'Không được tiếp tục nghĩ bậy nữa, binh tới tướng đỡ đi, bẻ một dưa chuột cũng là bẻ, bẻ hai dưa chuột cũng là bẻ, ta là cha kế ta sợ ai!'

Hoắc Cải thu lại tâm tình, tập trung chú ý đến trước mắt.

Vạn gia ba người một trước hai sau, đi ở phía trước. Hoắc Cải đánh giá mấy người trước mắt, lòng cảm thấy bức tranh trước mặt có điểm không được tự nhiên. Nhưng mà rốt cuộc là ở chỗ nào chứ? Tuy nói Vạn Tư Tề khí thế hơi cường một tí, tư thái hơi cao một tí, nhưng thái độ của Vạn lão gia và Vạn Thử Ly xem như cũng cung kính, rất phù hợp làm tùy tùng bên cạnh băng sơn lão đại. Không có gì không hòa hợp.

Hoắc Cải nhíu mày, nhìn chằm chằm ba người trước mắt, chung quy vẫn cảm thấy không ổn, hình ảnh trước mặt giống như là tranh đen trắng đột nhiên nhảy ra một nhân vật thủy mặc vậy.

Hoắc Cải càng nhìn càng thấy kỳ quái, bất giác mà nhìn chằm chằm Vạn Tư Tề đến thất thần…

Dưới chân là nền lát gạch đá rắn chắc, giày đạp lên tiếng vang giòn giã, nhưng Hoắc Cải mang một đôi giày vải mềm, không hề phát ra một tiếng động nào, giống y như tên trộm đi theo sau sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào, lúc này ngây người một cái thì lại càng giống trộm hơn —— trộm hương.

Vạn Tư Tề đang nghe Vạn lão gia nói mấy lời vô nghĩa đột nhiên cảm giác được ánh mắt cực nóng phía sau, nhịn một lát, sau không nhịn được, quay đầu lại, liền bắt quả tang người nào đó.

"Có chuyện gì sao?" Môi răng chạm nhau, mang theo âm thanh như vụn băng va chạm.

Thảm rồi, rình coi bị chính chủ phát hiện rồi. Hoắc Cải nghiêm trang đáp: "Không có."

Băng sơn nhíu mày, Hoắc Cải bình tĩnh chống khí lạnh. Băng sơn tiếp tục gia tăng khí lạnh, Hoắc Cải mặt không đổi sắc. Băng sơn lẳng lặng xoay đầu, Hoắc Cải len lén vuốt lông tơ dựng đứng.

Hoắc Cải quyết định dời ánh mắt, đổi thành nhìn trời, ít nhất thế này tương đối an toàn hơn. Ánh mắt Hoắc Cải chậm rãi lướt qua cái lưng thẳng tắp của Vạn Tư Tề, cái cổ dài, mái tóc đen huyền, trâm gỗ mun trên đỉnh đầu… Sau đó dừng lại.

Hoắc Cải cuối cùng đã biết chỗ nào không bình thường, Vạn Tư Tề đại ca khí thế rất mạnh, tư thái rất cao, ăn mặc cư nhiên rất khổ sở rất mộc mạc, một bộ cẩm bào trắng trơn với một cái trâm gỗ mun bao thầu hết. Mà Vạn lão gia cùng Vạn Thử Ly hôm nay cố ý mặc đẹp, phong cách ăn mặc vốn đã bảnh bao nay còn bảnh bao hơn.

Hai bên so sánh, hiệu quả đặc biệt tàn khốc. Giữa một đám tiểu đệ vest đen sơ mi trắng, đeo cà vạt mang kính râm sừng sững một lão đại trên áo phông dưới quần đùi chân đạp dép lê, có thể không đáng sợ sao?

Hoắc Cải xem xét lại bản thân mình, chớp mắt mấy cái. Vạn Nhận Luân này vốn không ai muốn gặp, ăn mặc mộc mạc không coi là chuyện lớn, nhưng xem cao môn đại viện này, Vạn Tư Tề không chừng còn giàu hơn Vạn lão gia, về phần tiếp khách mà ăn mặc kiểu đó, chẳng lẽ là... muốn khóc nghèo, tránh Vạn lão gia xin viện trợ kinh tế?

Có đôi khi, Hoắc Cải thật sự nên vì trí tưởng tượng kiệt xuất của tác giả mà cho mình một cái tát, thực sự!

Võ Đại Lang ( ), anh trai của Võ Tòng,là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Võ Đại Lang được tác phẩm miêu tả là một người lùn, xấu xí nhưng hiền lành tốt bụng, bán bánh bao ở chợ. Cha mẹ mất sớm, Võ Đại Lang nuôi em khôn lớn. Vợ Võ Đại Lang là Phan Kim Liên là một người đàn bà đẹp và lẳng lơ, đã tư thông với Tây Môn Khánh, một nhân vật nổi tiếng hoang dâm vô độ. Dù biết nhưng Võ Đại Lang vẫn im lặng nhịn cho qua nhưng lại bị Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh đã thông đồng hạ độc. Võ Tòng sau khi lo an táng cho anh mình xong, giết chết Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên để tế lễ anh trai mình.

9. Chương 9: Khoa Cử Là Con Đường Phải Đi

Vừa lúc này, một người hầu vội vàng chạy tới, tiến đến bên tai Vạn Tư Tề nhỏ to một trận, bộ dạng rất là không biết phải làm sao.

Vạn Tư Tề hơi hơi gật đầu, sau đó quay lại, đối diện với vẻ mặt vô tội của Hoắc Cải: "Đệ mang theo rất nhiều sách?"

Hoắc Cải ngoan ngoãn gật đầu. Gia để cắm bãi, phải đem cả hòm sách mua được khiêng hết lên xe.

Vạn Tư Tề trầm ngâm chốc lát thì nói: "Vốn viện tử sắp xếp cho đệ không có thư phòng, nếu đệ đồng ý, có thể đổi qua chỗ khác, có điều như thế sẽ cách chỗ phụ thân và nhị ca đệ khá xa. Không biết đệ định thế nào?"

Hoắc Cải thật muốn ôm Vạn Tư Tề hôn mạnh một cái, người anh em, chu đáo quá đi. Gia tới đây vốn không phải để làm người tốt việc tốt, đương nhiên là một mình mới thuận tiện gây án.

"Nếu đại ca không chê phiền toái, vậy ta làm phiền rồi." Hoắc Cải khẽ vái một cái.

Vạn Tư Tề gật đầu, dặn dò người hầu kia: "Vậy sắp xếp tại 'Thải Cát viện' đi."

Người hầu lanh lẹ dạ một tiếng, lại nhanh chóng đi ra.

"Ngươi mang sách theo làm chi?" Vạn lão gia nhíu mày khó chịu.

Hoắc Cải suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đem đại kế của mình nói cho Vạn lão gia, tuy khả năng sẽ bị Vạn Thử Ly kiêng kị, nhưng Vạn gia dù sao cũng nằm trong tay Vạn lão gia, Vạn lão gia nếu có thể vì thế mà coi trọng mình hơn một tí, cũng tính là lợi nhiều hơn hại.

"Nhi tử hiện đang chuẩn bị khoa khảo. Có câu học như đi ngược dòng nước, không tiến thì lùi, nhi tử sợ rời xa tri thức, mới mang theo nhiều sách như thế."

Mấy người nhất thời đều ngừng bước, Vạn lão gia nghi hoặc hỏi: "Sao ta không biết chuyện này?"

Hoắc Cải nhu thuận nói: "Cách kỳ thi vào học viện còn năm tháng nữa, nhi tử muốn nắm chắc rồi mới báo cho cha biết."

"Ngươi đúng là có chí tiến thủ." Vạn Thử Ly cười nhạo."Sao đang êm đẹp ngươi lại muốn đi khoa khảo?"

'Để ngăn đám dưa chuột đến thăm cúc hoa nhà ta!' Hoắc Cải ở trong đầu thành thực đáp lại.

Trong Tiện thụ Vạn Nhận Luân , Vạn Nhận Luân sau này bị kẻ khác tùy ý khi nhục có một nguyên nhân quan trọng nhưng lại rất mịt mờ, chính là thân phận của Vạn Nhận Luân.

Vạn Nhận Luân đầu tiên là bị đuổi khỏi nhà, mất đi bảo hộ của dòng họ. Sau đó lại bị bán vào tướng công quán, thân phận cũng theo đó rớt xuống. Càng không cần nói sau khi bị Trần Bách Chu mua đi, ký giấy bán mình, trở thành hạ nô. Thân phận địa vị của Vạn Nhận Luân không ngừng giảm xuống khiến cho tự do và an toàn của đời hắn không được pháp luật bảo hộ, đương nhiên là mặc người chà đạp mặc người buôn bán.

Tình huống này của Vạn Nhận Luân nếu đặt vào thời hiện đại, cũng giống như là bắt được con chuột, muốn giết muốn nuôi không ai thèm hỏi tới. (trừ phi ngươi phát ra tín hiệu, hơn nữa còn hướng về phía mèo.) Cho dù nó có là con chuột đẹp số một thế giới, thì cũng chỉ là một con chuột. Dù may mắn được chủ nhân sủng ái nhất thời, cũng không có khả năng được tôn trọng bình đẳng, ông chủ không vui một cái, tránh không thoát kiếp vào miệng mèo tắm rửa.

Nhưng, có công danh rồi lại khác, thấy huyện quan còn có thể miễn quỳ cơ mà. Ngươi dám bắt con chuột tới đánh chơi, chứ dám bắt cóc một nhân viên công vụ tới đánh chơi không?! Cho nên, lo nghĩ cho hoa cúc nhà mình, thi để làm một nhân viên công vụ là rất cần thiết.

Đương nhiên, mấy câu nói thật thế này Hoắc Cải nào dám nói. Y kính cẩn đáp: "Tiểu đệ vẫn luôn chí tại công danh, chỉ chưa từng nói qua với người khác thôi."

"Chưa từng nói với ngươi khác? A! Hay là nói… thật ra gần đây ngươi mới đọc sách? Sao hả, muốn trèo lên gấp như thế."

Vạn Thử Ly tuy lời không nói rõ, nhưng đều là ám chỉ: Hoắc Cải thấy hắn xui xẻo, cho là nhị ca thất sủng mới liều mạng biểu hiện, muốn cướp vị trí của hắn.

Vạn Thử Ly mới nói ra, ánh mắt nhàn nhạt vui mừng của Vạn lão gia nhìn Hoắc Cải chuyển thành bất thiện.

Hoắc Cải thật thâm hận trước không viết Vạn Thử Ly là một tên thiểu năng, ai mà ngờ được Vạn Thử Ly chỉ nói một câu, đã đem phong thủy của mình chuyển xuống dưới hết rồi.

'Được thôi, ngươi nếu bất nhân, vậy ta trực tiếp lột tấm rèm che xuống luôn, xem ai có lỗi với ai?'

Hoắc Cải ngoảnh đầu, giả bộ cô đơn: "Đệ cho dù muốn nói, thì cũng có thể nói với ai? Vạn gia lớn thế, ai để ý đến chí hướng của một đứa con vợ kế ra sao? Lại còn phấn đấu vì chí hướng đó mấy năm như thế nào?"

Vẻ mặt Vạn lão gia nhất thời lúng túng, ánh mắt hơi căng thẳng nhìn chăm chú vào Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề liếc Vạn lão gia, ánh mắt mang theo chút mỉa mai, lạnh lùng nói: "Kể ra ta cũng là con vợ kế, lời này của tam đệ… coi như cũng thành thật."

Vạn lão gia hung hăng trừng Hoắc Cải vì đã khơi ra hồi ức đen tối của Vạn Tư Tề, trong lúc nhất thời, cũng không tiện mở miệng biện giải gì thêm.

Tới nhà ăn, Hoắc Cải tự giác tìm một chỗ thấp nhất mà ngồi, nhưng đây là bàn tứ tiên, bởi vậy Hoắc Cải đành đối mặt với cục diện bi thảm trái Vạn lão gia, phải Vạn Thử Ly, trước mắt Vạn Tư Tề.

(Bàn tứ tiên: bàn vuông, 4 chỗ.)

Cũng may bàn đủ lớn, nếu không phỏng chừng ai cũng không tự tại được. Cơm nước trên bàn cùng phong cách ăn mặc của Vạn Tư Tề trái ngược nhau, tinh xảo phong phú như ngự thiện cung đình.

Hoắc Cải nhìn đồ ăn, rất vô sỉ mà nuốt nước bọt, hu hu hu, từ khi xuyên qua tới giờ ta vẫn chưa được ăn thứ gì tốt hết.

Là một diễn viên phụ nho nhỏ của bữa tiệc này, ta nhất định phải phát huy triệt để chủ nghĩa cướp cơm ăn nhiều uống ít, nhét liên tục nói tiết kiệm, coi ngũ tạng là cái miếu tế điện!

Nghĩ lại trước khi xuyên qua, Hoắc Cải còn có thể thỉnh thoảng đi theo Vạn Nhận Luân (quản lí) xã giao một chút, ăn ngon một bữa. Ai biết mới trở lại thời kỳ trước giải phóng, không những cơm canh đạm bạc,

còn thường xuyên là cơm lạnh canh nguội, cho dù là Hoắc Cải vốn được chăng hay chớ cũng sắp không chịu nổi. Gặp bữa tiệc này, có lý nào lại không động tâm.

Hoắc Cải mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào Vạn Tư Tề, chỉ cần hắn lệnh một tiếng, liền lập tức động đũa.

Vạn Tư Tề nhịn không được liếc ánh mắt thèm khát của Hoắc Cải một cái, yên lặng tránh đi, bình tĩnh gọi nha hoàn đem một bình rượu nhỏ lại, nói: "Đây là Bạch trụy xuân ta nhờ người từ Khôn thành mang về, mọi người không ngại nếm thử một chút."

Người hầu bên cạnh bắt đầu nhất nhất châm rượu, chỉ thấy sắc rượu trong như hổ phách, ngửi kỹ liền thấy mùi hương ngọt nhẹ thoang thoảng, quả nhiên là rượu ngon.

"Hảo tửu." Vạn lão gia khẽ nhấp một ngụm, thấp giọng khen một tiếng.

Vạn Tư Tề hơi nâng chén lên ra hiệu: "Cơm canh đạm bạc, hy vọng mọi người không ghét bỏ."

Hoắc Cải cũng bưng chén, đưa tới bên mũi khẽ ngửi, có điều y không phải vì thẩm rượu, mà là ngăn biểu cảm trên mặt, ngăn vẻ nghiền ngẫm hiện lên trên khóe miệng.

Xem ra… hai cha con Vạn Tư Tề với Vạn lão gia, quan hệ không được tốt lắm. Vạn Tư Tề thì có ý cánh ta đủ cứng rồi muốn một mình bay, chỉ tiếc, Vạn lão gia không cam lòng buông tay. Ha, cái mặt nạ cha hiền con thảo này coi bộ còn mỏng hơn tờ giấy!

Làm một người lăn lộn trong giới làm công ăn lương, nhất là nam, rất ít khi không biết chút gì về rượu, Hoắc Cải đương nhiên không ngoại lệ. Mà hai cha con này mới nãy một mời một khen, lại phạm vào hai điều kiêng kị.

Thứ nhất Vạn Tư Tề là con, nên tự mình rót rượu cho Vạn lão gia mới phải, nhưng người rót rượu lại là hạ nhân. Vạn Tư Tề là chủ nhân tiệc rượu, nhưng tư thái bày ra có chút hơi cao rồi.

Thứ hai Vạn lão gia là khách, nên chờ chủ nhà nâng chén rồi mới uống, nhưng hắn lại mặc kệ uống trước. Hành động này ít nhiều chút thất lễ. Tuy nhiên nếu coi đây là một bữa tiệc nhà không nghiên cứu sâu xa, lấy thân phận làm cha của hắn, đối hiếu tâm của con trai bình luận một phen, coi như cũng không có gì đáng trách.

Hoắc Cải khẽ nhấp một ngụm rượu, lại đặt chén xuống. Một tay bưng bát, một tay cầm đũa, thân thể hơi căng, trạng thái sẵn sàng chiến đấu cấp một. Đã trong trạng thái sẵn sàng cướp cơm!

10. Chương 10: Yy Là Chỗ Nào Cũng Có

Hoắc Cải dù đang vùi đầu, nhìn không ra thần sắc. Nhưng ánh mắt thèm nhỏ dãi kia vẫn đang lưu luyến không thôi trên đống thức ăn. Nếu thức ăn kia có tri giác, có khi đã mắc cỡ lệ tuôn vì ánh mắt cực kỳ nóng bỏng của y rồi.

Trong lúc Hoắc Cải đang thắm thiết ngóng trông, Vạn Tư Tề rốt cuộc mở miệng: "Người một nhà không cần khách khí, mọi người cứ tự nhiên đi."

Trong chớp mắt, chiến sĩ Hoắc Cải xuất thủ với thế sét đánh không kịp bưng tai, kẹp lấy thức ăn có hình bông hoa ở giữa bàn nhét vô miệng. Mà lúc này đũa của ba người còn lại chỉ mới chạm vào mép đĩa.

Một đòn này đạt trọn tiêu chí nhanh chuẩn độc của nghệ thuật cướp đồ ăn, có thể nói là như chớp xẹt qua, không một chút chần chừ đắn đo.

Phải biết rằng, Hoắc Cải trong giai đoạn chuẩn bị chiến tranh "lâu dài" trước đó đã đưa ra một quyết định gian nan. Y phải hiến xử nữ đũa cho nụ hoa nhỏ ở giữa bàn.

Phải tin tưởng, Hoắc Cải để đưa ra quyết định gian nan này đã phải trải qua một quá trình suy đi nghĩ lại, bình thường, đặt ở giữa thường là món chính. Hoa bao này được đặt ở nơi phong thủy bảo địa như thế nhất

định là vì thứ này tuyệt nhất. Mà quan trọng hơn là, xíu mại này chỉ có sáu! Hiếm hoi biết bao, giờ không cướp còn chờ tới khi nào.

Cắn miếng đầu tiên của chiến lợi phẩm, Hoắc Cải chìm đắm sâu trong sự hoa lệ của mỹ thực này. Thật là quá quá quá con mẹ nó ngon miệng!

Vì vậy đồng chí Hoắc Cải đã chuẩn bị chu đáo, trong tình huống vô sỉ miệng còn chưa nuốt hết, lại duỗi đũa thứ hai ra, nhanh chóng gắp lấy một hoa bao, thả trong chén.

Đúng lúc này, chiếc đũa vạn ác của Vạn Thử Ly cũng gắp mất một hoa bao thân yêu. Hoắc Cải thấy cảnh này, nhất thời lòng đau như cắt —— gia xuyên về cổ đại dễ lắm sao? Gia xuyên về cổ đại được ăn bữa cơm đàng hoàng dễ lắm sao? Gia xuyên về cổ đại được ăn bữa cơm đàng hoàng lại có thức ăn ngon dễ lắm sao? Ngươi, ngươi cư nhiên nhẫn tâm đi tranh với ta!

Hoắc Cải chỉ hận không thể đũa gắp một cái, bát để một cái, môi mắc một cái, miệng nhét một cái, cổ nghẹn một cái. Vì vậy Hoắc Cải không chút do dự đem hoa bao trong bát nhét vào trong miệng vốn còn chưa nhai xong, vươn đũa tiến quân về phía xíu mại lần nữa.

Đúng lúc này, giọng nói của Vạn Tư Tề thong thả vang lên: "Bát trân liên hoa bao này là món đắc ý nhất của đầu bếp mới phủ ta, trong da trứng bọc tôm bóc vỏ, gạch cua, cá muối, chân giò hun khói, lưỡi vịt, cá lư, măng tươi, nấm hương. Coi như là tập hợp đủ mùi vị, đúng không, tam đệ?"

Vì vậy đồng chí Hoắc Cải đang tranh ăn hăng say liền bị người vây xem, hơn nữa y không chỉ bị vây xem, mà còn phải phát biểu cảm tưởng với quần chúng vây xem nữa.

Chiếc đũa mang theo bát trân liên hoa bao mới cướp thành công chuẩn bị thắng lợi hồi kinh của đồng chí Hoắc Cải đơ giữa không trung… Cướp đồ ăn thôi mà, có cần phải hưng sư động chúng như thế không!

Hoắc Cải rất muốn cào tường, càng muốn cào người hơn, tiểu tử Vạn Tư Tề này cố ý, tuyệt đối là cố ý! Hu hu hu, họ Vạn không có tên nào tốt hết, bộ dạng đẹp trai cũng không thay đổi được hiện thực là quỷ súc!

Hoắc Cải bị vây xem đến mức hận không thể đào cái hố mà chui xuống, gian nan nhúc nhích hai má phình to một chút, yên lặng bỏ bát trân liên hoa bao vào chén, yên lặng cúi đầu xuống, yên lặng nuốt hai cái bát trân liên hoa bao trong miệng. Sau đó ngẩng đầu lên, vô tội lộ ra sáu cái răng nhỏ: "Bẩm đại ca, quả thật rất ngon."

Vạn Tư Tề nhìn mấy cái răng nhỏ đang lóe sáng của Hoắc Cải, lặng lẽ không lên tiếng…

Vạn lão gia đã muốn bóp chết Hoắc Cải lắm rồi, vươn chân hung hăng đạp một cái, trong những việc mất mặt chưa thấy việc nào mất mặt như thế. Hoắc Cải đau đến mức thiếu chút nữa hét lên, cuối cùng chỉ là cúi đầu, che dấu toàn bộ biểu cảm. Vạn Thử Ly có chút hả hê nhìn Hoắc Cải, tiện thể cũng bỏ đá xuống giếng mà đạp cho một cái.

Hoắc Cải đuôi mày nhếch lên, bình tĩnh nhẫn nhịn: giờ không phải là thời cơ để bạo phát, mặc cho ngươi coi thường ta, sỉ nhục ta, mỉa mai ta, cười ta, ta cũng phải… ăn no trước cái đã! -_-

Uống rượu xưa nay đều là phương pháp tốt nhất để giúp người ta hóa giải lúng túng, Vạn lão gia bối rối giơ chén về phía Vạn Tư Tề, cười cười nói: "Không biết gần đây con sống thế nào. Ai, mấy tháng nay ta đúng là mệt gần chết, Ly Nhi cũng không tốt, thiếu quản giáo. Nếu nó được một nửa của con…"

"Con gần đây vẫn thế, không có gì hay đáng nói, cũng không có gì dở đáng nói" Vạn Tư Tề cũng nhấc chén, một hơi uống sạch.

Lời Vạn lão gia bị Vạn Tư Tề chặn ngang, nắm tay to mọng bất giác nắm chặt lại.

Vạn lão gia híp mắt nhìn Vạn Tư Tề một lát, lại liếc mắt nhìn Vạn Thử Ly, cuối cùng khẽ cắn môi, trưng khuôn mặt từ phụ ra lần nữa, trơ trơ nói: "Đại lang, con giờ ở Mông Thành coi như cũng là một nhân vật có tiếng, đây là phúc của Vạn gia ta. Đệ đệ con lại không nên thân, ta tuổi đã cao, quản giáo có chút quá sức, tục ngữ nói không sai, huynh trưởng như cha, không biết con có chịu chia sẻ với ta một phần, cho đệ đệ con ở bên cạnh học hỏi đôi điều. Con xưa nay hiếu thuận, chắc sẽ không có chuyện không nể mặt cha, đúng không?"

Lời này càng về sau càng có vẻ uy hiếp.

Nghe câu này của Vạn lão gia, Hoắc Cải lẳng lặng đánh mắt về phía Vạn Thử Ly, thầm nghĩ:

Thì ra Vạn lão gia chạy tới làm khách là vì chuyện này, trong Tiện thụ Vạn Nhận Luân , Vạn Thử Ly ở đây hai ngày thì lại theo Vạn lão gia trở về gây họa muôn dân rồi, coi bộ chuyện này hơn phân nửa không thành.

Cũng phải, trông bộ dạng kiêu ngạo của Vạn Tư Tề, gia sản này tám chín phần là tự tay hắn kiếm, giờ Vạn lão gia kêu khẩu hiệu người nhà thân thiết, định đem Vạn Thử Ly nhét vào trong sản nghiệp của hắn, tiến tới chia một chén canh, Vạn Tư Tề đồng ý mới là lạ.

Nghĩ đến lúc trước Vạn Tư Tề mấy lần vô lý ngắt lời xem như là đã tỏ rõ thái độ, có điều ông già Vạn đúng là kiên nhẫn. Thời đại này, một chữ hiếu cũng đủ đè chết người. Không biết trong nguyên tác Vạn Tư Tề cự tuyệt thế nào?

Không phải chuyện ta ta mặc kệ, Hoắc Cải nhàn nhã gắp đồ ăn vào miệng, chung quy là không dám mặt dày tiếp tục đi thăm hỏi các em nụ hoa nhỏ ngon lành.

Trên bàn cơm này, e là chỉ có Hoắc Cải mới toàn tâm toàn ý ăn như thế. Từ khi đề nghị kia được đưa ra, Vạn lão gia cùng Vạn Thử Ly đều chăm chăm nhìn vào Vạn Tư Tề, bầu không khí nhất thời trở nên có chút gọi là giương cung bạt kiếm.

Đôi mắt như băng của Vạn Tư Tề đảo qua Vạn Thử Ly, lạnh lùng mở miệng với Vạn lão gia: "Đệ đệ cùng con từ nhỏ không thân thiết, cha cũng biết, tính con không tốt, chỉ sợ đệ đệ không chịu được. Dạy không được, lúc đó lại khiến phụ thân ngài lo lắng."

Vạn lão gia hiển nhiên đã chuẩn bị cho vụ cự tuyệt này, không hề tức giận: "Đâu có chứ, đệ đệ con dù từ nhỏ chưa từng thân cận với con, nhưng tới giờ vẫn đều ngưỡng mộ con, ngày đêm đều muốn thân cận hơn với con. Mà tính cách của đệ đệ con, chính là cần một người quyết đoán tới dạy dỗ một chút, có gì mà chịu được hay không. Yên tâm đi, mặc kệ con giáo dưỡng thế nào, đệ đệ con đều sẽ vui vẻ chịu đựng."

Ngưỡng mộ… Thân cận… Ngày đêm… Quyết đoán … Quản giáo… Chịu được… Vui vẻ chịu đựng…

"Khụ khụ ~" Hoắc Cải nghe được câu này, kích động đến mức thiếu chút nữa đem sườn heo nghẹn trong cổ họng. Có câu đường vào đam mỹ sâu như biển, lương tri giờ như người qua đường. Mấy lời này mới nói ra, tư duy Hoắc Cải lập tức chạy về phía con đường YY vặn vẹo trước nay chưa từng có.

Đây là gian tình trắng trợn hết mức mà! Trong đầu cha kế, kịch trường đam mỹ tiểu đang bắt đầu diễn ầm ầm —— trong một căn phòng tối đen, Vạn Tư Tề tay cầm khối băng nhét vào hoa tâm của Vạn Thử Ly, lạnh lùng nói: "Đệ biết đó, tính ta không tốt, chỉ sợ đệ không chịu được."

Vạn Thử Ly mặt đầy ngượng ngập: "Đệ đệ ngưỡng mộ ca ca muốn chết, chỉ nguyện có thể ngày đêm cùng ca ca thân cận như thế. Mặc cho ca ca điều giáo thế nào, đệ đệ… cũng đều vui vẻ chịu đựng."

Cha kế + đam mỹ lang nào đó đang thân tâm nhộn nhạo, vùi đầu âm u cười hủ.

Vạn Tư Tề cùng Vạn Thử Ly đồng thời rùng mình một cái.

Vạn Tư Tề bị nước lạnh tập kích chỉ trầm mặc một lát, sau đó mặt đơ ra mở miệng: "Nếu phụ thân đã nói thế, con cũng không thể chối từ, vậy đệ đệ ở lại bên con một thời gian đi."

Hoắc Cải chợt tròn mắt: tiểu tử này cư nhiên đồng ý rồi, đồng ý rồi! Nội dung sao tự dưng thay đổi mất tiêu rồi? Vì sao Vạn Tư Tề không có bước nào là đi trên đường cũ cả vậy, không phải hắn cũng bị xuyên rồi chứ! Vạn Tư Tề đồng ý nhanh thế, trong đó đương nhiên có điều đáng ngờ. Không phải là…

Bị mấy cái ngưỡng mộ, thân cận gì gì đó mê hoặc rồi chứ. Nhị ca, thụ tính của ngươi đại phát rồi đó

~Vạn lão gia ha hả cười: "Đệ đệ con có thể theo con là phúc của nó, hai ba năm sau, có khi nó đã giúp con chia sẻ được một hai chuyện rồi, coi như đó cũng là việc tốt. Chỉ là đệ đệ con từ nhỏ đã bị ta chiều hư, hy vọng con là ca ca thì rộng lượng với nó một chút."

Vạn Tư Tề lại bưng chén rượu lên, lãnh khí càng đậm: "Yên tâm, con sẽ không bạc đãi hắn."

Hoắc Cải tiếp tục không phải chuyện ta ở một bên ngồi xem: Ố ồ, hai ba năm đó nha, lệch quỹ đạo hơi quá rồi, Vạn lão gia cũng chịu sao? Hay là nói, bởi vì sự kiện 4P kia, khiến Vạn lão gia hạ quyết tâm, nhất định phải đem Vạn Thử Ly rời xa sắc lang, đi làm con người mới?

Nói vậy, quỹ đạo thay đổi xem như cũng hiểu được. Trong nguyên tác có khi Vạn lão gia căn bản không đề cập tới chuyện này với Vạn Tư Tề.

Về phần hiện tại Vạn Tư Tề cư nhiên đồng ý để Vạn Thử Ly lưu lại bên người hai ba năm, nghĩ đến CP huynh đệ tuyệt vời như thế, tất cả đều có thể lý giải rồi. Gian tình ấy mà, chính là sự tồn tại để hóa đồ bỏ thành thần kỳ ~

11. Chương 11: Chuốc Rượu Là Thói Quen Nghề Nghiệp

Vạn lão gia thấy Vạn Tư Tề tuy không hài lòng nhưng cũng đã đồng ý, có chút đắc ý nói: "Nào, uống rượu uống rượu đi."

Chờ nha hoàn bên cạnh đem rượu rót đầy rồi, Vạn lão gia mới nhướn mày nháy mắt ra hiệu cho Vạn Thử Ly.

Vạn Thử Ly cũng nhướn mày nháy mắt lại, ý là hiểu rồi.

Vạn Thử Ly cầm chén đứng dậy, cung kính nói với Vạn Tư Tề: "Đại ca, đệ mời huynh một chén."

Vạn Tư Tề mặt không chút biểu cảm nào, nhưng vẫn nể mặt vươn tay đến cái chén của mình, chỉ là động tác kia có chút gấp, tay áo vô ý phất phải, khiến chén rượu đổ ra, rượu tràn ra làm ướt hết tay áo của Vạn Tư Tề.

'Ai nha, Vạn Tư Tề sao lại vội vàng như thế, rượu của Vạn Thử Ly còn chưa uống, đã ướt trước rồi.' Đam mỹ lang nào đó nhìn bóng lưng Vạn Tư Tề xong lại tiếp tục vô sỉ mà nhộn nhạo.

Vạn Tư Tề nhìn tay áo dính rượu, mày nhăn lại, lập tức hướng Vạn lão gia chắp tay: "Thứ cho con không thể tiếp được một lúc.", xoay người rời trận. Chỉ để lại Vạn Thử Ly đang đứng tại chỗ cung kính làm động tác mời.

Vạn Thử Ly hừ lạnh một tiếng, nặng nề đặt chén rượu xuống bàn, phát sinh một tiếng "bốp" thanh thúy. Vẻ mặt căm giận.

Hoắc Cải nhìn cảnh này, vừa nhét đồ ăn vào miệng, vừa yên lặng cười trên nỗi đau của hắn.

'Nhướn mày nháy mắt mà lên rồi, lại phải xấu mày hổ mắt mà rút lui. Ngươi phất phất tay áo cũng không vớt lại chút thể diện nào đâu.'

"Bốp!"

Lần này không phải là tiếng chén rượu va chạm, mà là bàn tay bự của Vạn lão gia không chút lưu tình hỏi thăm cái ót của Hoắc Cải. "Ăn, ăn, ăn, chỉ có biết ăn! Giờ là lúc nào rồi, còn ăn, cái thứ mất thể diện."

Hoắc Cải bình tĩnh sờ sờ cái ót đang mơ hồ đau, gác đũa xuống, không ăn nữa… đổi thành uống rượu.

Vạn Tư Tề rất nhanh trở lại, nhưng tâm tình mọi người không tốt, ăn bữa cơm cứ như lễ truy điệu, phải gọi là an tĩnh túc mục. Bọn họ ăn không phải là cơm, mà là tịch mịch…

Cũng may rượu này uống không tệ lắm, Hoắc Cải cảm thấy mỹ mãn giải quyết đứt cái bát trân liên hoa bao cuối cùng, bưng chén rượu lên, nhấm nháp, không ngờ Vạn Tư Tề trong cái thời tiết này lại đột ngột ném qua một ánh nhìn lạnh lẽo.

Hoắc Cải vẫn đang nhấm rượu YY nhất thời bị dọa, không khỏi bỏ lại chén rượu chột dạ cúi đầu.

Vạn Tư Tề lại như trước không chịu buông tha mà nhìn chằm chằm Hoắc Cải.

Hoắc Cải chớp mắt mấy cái, không hiểu.

Vạn Tư Tề quét mắt nhìn chén rượu Hoắc Cải sau đó nhướn nhướn mày.

Hoắc Cải thử thăm dò đặt tay lên chén rượu, Vạn Tư Tề hơi hơi gật đầu.

Thế là Hoắc Cải hiểu rồi…

Vạn Tư Tề cảm thấy mình chà đạp rượu nhà hắn, thấy mình uống vui vẻ như thế thì khó chịu.

Hoắc Cải đem chén rượu đẩy ra xa, sau đó lại cầm đũa lên.

Vạn Tư Tề trong chớp mắt từ băng sơn biến thành băng xuyên.

(băng xuyên: sông băng)

Lúc này nha hoàn bưng bầu rượu tới gần Hoắc Cải, đem cái chén trước còn có một nửa rót đầy. Hoắc Cải liếc liếc mắt nhìn Vạn Tư Tề, tầm mắt người này vẫn còn đang lưu luyến trên chén rượu của mình.

Hoắc Cải cũng không ngu, vậy nên cuối cùng y cũng đã hiểu được ý của Vạn Tư Tề:

Xem ra, Vạn Tư Tề muốn mình mời rượu a. Người này thật là xấu, Vạn Thử Ly mời không uống, lại muốn ta mời. Đây không phải là tính gây ly gián sao? Hắn cũng không nghĩ lại, với quan hệ của ta và nhị ca… cần quái gì người gây xích mích chứ! Giờ còn thiếu nước đánh nhau thôi, nếu còn ở trên vấn đề mời rượu đè đầu hắn, vậy không chừng sẽ lập tức quyết đấu!

Nhưng mà, dù sao đây cũng là địa bàn của Vạn Tư Tề, có câu gì nói là… Rượu mời không uống chỉ muốn uống rượu phạt.

Shakespeare đã từng nói qua, đắc tội Vạn Thử Ly hay đắc tội Vạn Tư Tề, đó là một vấn đề.

Vì vậy Hoắc Cải làm ra một quyết định, y bưng chén rượu lên… Một ngụm uống sạch.

Nha hoàn rót nữa Hoắc Cải cạn nữa, rót nữa cạn nữa. Dù sao y cũng đã hạ quyết tâm giả ngu rồi, gia chính là tới ăn chực uống chùa ngồi xem kịch, ánh mắt ám chỉ gì đó tiểu nhân vật ta đây nhìn không hiểu, không hiểu!

Hoắc Cải lòng thầm may mắn, may mà tửu lượng của mình cũng không phải thường, nhớ hồi đó, có lần nào Vạn quản lý đi ăn mà không kêu mình theo chứ, gia chính là uống rượu, cản rượu, chuốc rượu toàn tài ba trong một. Cái câu trong truyền thuyết 'Một cân hai cân đầu không choáng, đỡ tường còn uống được nửa cân, về đến nhà suy nghĩ một chút, có thể uống thêm bảy tám lạng.' chính là biệt hiệu của ta. (Cân: Đơn vị này của TQ bằng 0.5kg)

Đáng tiếc anh hào tửu trận đồng chí Hoắc Cải đã quên mất một việc —— đây không phải là cái xác bách chiến tửu trận lúc xưa của y. Vạn Nhận Luân, 15 tuổi, đời này lần đầu tiên uống rượu…

Vì vậy, không cần hồi hộp nữa, đồng chí Hoắc Cải ngàn chén không say, uống xong chén thứ ba này, triệt để nốc ao rồi.

Hoắc Cải cồn xông lên não liền vỗ bàn, đứng dậy, đoạt lấy bầu rượu trong tay nha hoàn, nhấc chén lên, xài Lăng Ba Vi Bộ chạy tới bên Vạn Tư Tề.

"Tim run rẩy, tay lẩy bẩy, ta kính ngài đây một chén rượu, ngài đây uống ta đây vui vẻ, ngài không uống ta sẽ không đi, nói không đi, sẽ không đi!"

Tên nhãi này ngay cả mấy câu mời rượu cũng phun ra rồi… Hơn phân nửa là coi Vạn Tư Tề thành khách hàng cần chuốc gục.

Nhất thời, tất cả khán giả tại hiện trường cũng đều tim run rẩy, tay lẩy bẩy. Kể cả ai đó đã chờ được mời rượu từ lâu, đồng chí Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Hoắc Cải, cảm giác phức tạp, giống như cái bánh có nhân đã chờ từ lâu tự nhiên rớt từ trên trời xuống, kết quả cắn vào miệng rồi mới biết nó bị thiu.

Hoắc Cải thấy người này không uống, càng thêm hăng hái, lãnh đạo phái ta tới chính là để giải quyết những tên cứng đầu thế này đây!

Hoắc Cải nâng chén hướng Vạn Tư Tề, giật dây nói: "Người ở giang hồ, sao có thể không uống rượu?"

Vạn Tư Tề vẻ mặt đắn đo, đang muốn mở miệng, ngón tay Hoắc Cải dán lên môi hắn: "Không cần nói bất cứ điều gì, đại ca thân thiết nhất của đệ, ca không uống đệ không cạn, để đệ vui ca nhất định phải uống."

Vạn Tư Tề cảm thấy không thể tiếp tục thế này được, ai biết tiếp theo đây tên tiểu tử này có thể phun ra mấy lời buồn nôn nào nữa. Vì vậy Vạn Tư Tề bưng chén rượu lên, uống.

Nhưng mà... nhiệm vụ trường kỳ của Hoắc Cải trên bàn rượu là gì chứ, không phải mời rượu mà là chuốc rượu!

Vì vậy Hoắc Cải uống sạch rượu trong chén mình, lại rót đầy chén nữa cho Vạn Tư Tề. "Trời không mây đất hạn hán, chén vừa nãy không tính. Một chạm hai uống là nguyên tắc xưa nay rồi, chuyện tốt thành đôi hai bên đều hài lòng."

Vạn Tư Tề nhìn chén rượu giơ lên trước mặt mình, sâu sắc, thật sâu sắc mà đắn đo.

"Trước sàng ánh trăng sáng, ngỡ mặt đất phủ sương, nâng chén hẹn đối diện, uống rượu uống cả đôi." Xong, Lý Bạch cũng bị kéo xuống nước rồi.

(Hai câu đầu là Tĩnh dạ tư của Lý Bạch, cả bài nó thế này "Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương, cử đầu vọng minh nguyệt, đê đầu tư cố hương.")

Hai chén thì hai chén vậy, Vạn Tư Tề ôm theo nguyện cảnh tốt đẹp rằng uống xong được yên thân, cầm rượu, lại uống sạch.

Chuốc rượu có hiệu quả, Hoắc Cải lý nào lại buông tha, đoạt lấy bát canh của Vạn Tư Tề, nâng lên rót đầy tiếp. Chú ý, là bát, là bát!

"Lòng kích động, tay run run, ta rót đại ca chén rượu này, đại ca không uống chê ta xấu."

Vạn Tư Tề nhìn chằm chằm vào rượu sóng sánh trong bát, lặng lẽ không nói gì.

Vạn lão gia thấy Hoắc Cải say rượu đùa giỡn đại ca, yên lặng quay đầu, nói với Vạn Thử Ly: "Con nếu có được phần vô sỉ của y, đừng nói một chén, một vò phỏng chừng đại ca con cũng phải uống."

Bị nghệ thuật mời rượu của Hoắc Cải khiến cho há họng cả kinh, Vạn Thử Ly lẳng lặng gật đầu.

Vạn Tư Tề quay đầu, nói với Vạn lão gia: "Xem ra rượu này của tam đệ không uống đến cùng không được rồi, sắc trời đã tối, không bằng phụ thân nghỉ ngơi trước, tam đệ cứ để con chăm sóc."

Tuy trong lòng, Vạn lão gia rất muốn ở lại coi trò vui đến cùng, nhưng xét thấy sắc mặt Vạn Tư Tề đang biến thành màu đen, bản thân không nên trái lời thì tốt hơn...

Vì vậy Vạn lão gia cùng Vạn Thử Ly nhanh nhẹn rút lui, để lại con mèo say nào đó vẫn đang kiên trì chuốc rượu. "Tình cảm như thép, thì đừng từ chối, thế nào cũng phải uống đến khi dạ dày xuất huyết. Tình cảm sâu sắc thì một ngụm cạn, chờ lát nữa anh em ta cùng ca đi truyền nước!"

Vạn Tư Tề một tay giật bình rượu trong tay Hoắc Cải, xách áo con mèo say tha ra ngoài.

Hoắc Cải lúc này còn chưa kịp phản ứng, trở tay ôm cánh tay Vạn Tư Tề, giọng nhão nhoét ra nói: "Đại ca ở trên ta ở dưới, ngài nói bao lần thì bấy lần." (Ghi chú: có câu mời rượu này thật, không phải là Đản Hoàng tự chế. Nguyên bản là: lãnh đạo ở trên ta ở dưới, ngài nói bao lần thì bấy lần. Mấy vị đại nhân không thuần khiết này thiệt là, che mặt.)

Vạn Tư Tề run run một cái, trực tiếp che miệng Hoắc Cải. May mà mình đã sớm mời mấy người phụ thân đi hết rồi, nếu không lời này rơi vào tai người khác, không biết sẽ nghĩ thế nào đây?

Tác giả lảm nhảm: Hoắc Cải đệ đệ uống say+Vạn Tư Tề đem người ném về phòng ngủ+nguyệt hắc phong cao=?

12. Chương 12: Lời Thật Lòng Là Giả Dược Đắng Nghét...

Lúc Vạn Tư Tề tha được con mèo say về tới Thải Cát viện, hạ nhân đã nấu xong thuốc giã rượu. Nhiêu đó đủ thấy Vạn Tư Tề đưa người này về phòng mất bao nhiêu sức lực.

Vạn Tư Tề ấn người xuống giường, đưa bát thuốc đến trước mặt Hoắc Cải, nói: "Nào, ta mời đệ chén này."

Hoắc Cải dũng cảm tiếp nhận, ừng ực uống sạch. Sau đó nhăn nhó nói với Vạn Tư Tề: "Quản lí, chúng ta đã thỏa thuận rồi mà, rượu ngoại không do ta phụ trách!"

"Quản lí là ai?" Tên không thành thật nào đó làm như không có chuyện gì hỏi lại.

"Vạn Nhận Luân chứ ai!" Hoắc Cải nhắc đến tên người nào đó thì liền nghiến răng nghiến lợi.

Vạn Tư Tề vô cùng kinh ngạc: "Vạn Nhận Luân? Đó không phải là tên đệ sao?"

Hoắc Cải tức đến sùi bọt mép: "Ai là Vạn Nhận Luân chứ, ngươi mới là Vạn Nhận Luân, cả nhà ngươi đều là Vạn Nhận Luân!"

(Vạn Nhận Luân đồng âm với "Vạn nhân luân". Cách đặt tên này cũng thiệt là độc ác...)

Vạn Tư Tề kiên trì giải thích: "Cả nhà ta không phải Vạn Nhận Luân, nhưng cả nhà ta đều họ Vạn. Ta không phải là Vạn Nhận Luân, nhưng con ma men đệ đệ nào đó của ta tên là Vạn Nhận Luân."

"Đúng, chính là tên khốn Vạn Nhận Luân kia." Hoắc Cải vỗ vai Vạn Tư Tề, bi phẫn lên án.

"Cái tên cặn bã như thế, sống lãng phí lương thực, chết lãng phí đất đai! Để xã hội yên ổn cần lôi ra bắn chết. Cũng không biết sau này con nhỏ nào thiếu phước tám đời mới có thể bị trói buộc với tên bại hoại đó cả đời, mà nếu bị trói buộc cả đời thật thì cũng coi như là chuyện tốt, xem như là giải quyết khó khăn cho xã hội, kính dâng cuộc đời cho nhân dân, vậy tám đời thiếu đức coi như xí xóa được rồi..."

Vạn Tư Tề bị Hoắc Cải làm cho triệt để chấn động rồi, hắn từng gặp người say rượu chửi người, cũng từng gặp người say rượu chửi mình, nhưng mà chưa từng thấy say rượu rồi, lại chửi mình đến cẩu huyết lâm đầu, thao thao bất tuyệt, cao hứng bừng bừng như thế...

Xem ra, hiệu quả của giải rượu là, tên nào đó không mời rượu nữa, đổi thành sám hối.

"Đệ cũng không cần mắng ác như thế, dù sao Vạn Nhận Luân cũng là..." Nghe ai đó thao thao bất tuyệt phun ra mấy lời tự hạ mình như thế, Vạn Tư Tề rốt cuộc nhịn không được chen miệng vào.

"Ngươi sao lại nói giúp tên hỗn đản Vạn Nhận Luân này, ngươi là ai hả?" Hoắc Cải khó chịu nhìn Vạn Tư Tề.

"Ta là đại ca y." Vạn Tư Tề dài mặt trả lời.

"Đại ca y? Là ai hả?" Hoắc Cải vẻ mặt mê man.

"Vạn Tư Tề." Vạn đại ca nghiến răng nghiến lợi.

"Ô, là ngươi hả."

Hoắc Cải thẳng thắn nói: "Ngươi cũng không phải thứ gì tốt đẹp, biết ngươi tệ nhất điểm nào không?"

Vạn Tư Tề đen mặt, lỗ tai lại yên lặng dựng lên: "Điểm nào?"

Hoắc Cải vỗ mép giường, cả giận nói: "Ngươi nuôi chó! Ngươi cư nhiên nuôi chó, lại còn là chó bự! Ngươi nói ngươi người này, không việc gì thì nuôi chó làm chi? Nuôi chim nuôi cá thật là tốt, còn có thể bớt tiền mua thịt. Cho dù muốn nuôi chó, nuôi con chó cái không được sao? Tự nhiên đi nuôi chó đực! Thật khiến người ta hận mà!!!"

Vạn Tư Tề nhìn đôi mắt chân thành của Hoắc Cải, lần thứ hai thật sâu, thật sâu mà, trăn trở.

Ta nuôi chó thì trêu ai chọc ai? Ngươi có cần phải tỏ ra khổ lớn thù sâu đến mức đó không?

“Đệ sao lại ghét ta nuôi chó?” Vạn Tư Tề quyết định phải làm rõ rốt cuộc nuôi chó có điểm nào khiến thiên nộ nhân oán như thế.

“Ngươi không nuôi chó, Vạn Thử Ly có thể như vầy như vầy lại như vầy sao?”

“Như vầy là như thế nào?”

“Chính là như vầy đó.”

“Rốt cuộc là như thế nào?”

“Đáng ghét, con người ngươi đúng là không sáng dạ gì cả.”

“...”

Vạn Tư Tề tự đáy lòng cảm thấy, mình đi nói chuyện với con mèo say này ngay từ đầu đã là một sai lầm.

Thế nhưng, Vạn đại ca là một bé ngoan có kiên trì có kiên nhẫn, vì thế hắn lại hỏi lần nữa “Ta nuôi chó, liên quan gì tới Vạn Thử Ly?”

Hoắc Cải trầm mặc chốc lát, chăm chú nói: “Ngươi thật muốn biết?”

Vạn Tư Tề gật mạnh một cái biểu thị quyết tâm.

Hoắc Cải nở nụ cười, khuôn mặt hồng hồng lộ hai cái lúm đồng tiền khả ái “Tình yêu ơi, ngươi hiểu ta mà, ta chưa bao giờ spoil, muốn biết tiếp theo thế nào, hãy xem cập nhật ngày mai. Nhớ, không nên xem rồi không ủng hộ nha ~ “

Vạn Tư Tề trước nụ cười hòa ái dễ gần của Hoắc Cải triệt để không hiểu gì hết, người này có ý gì?

Vì vậy, Vạn Tư Tề sau khi bị biến thành khách hàng cần chuốc gục xong, được Hoắc Cải cưỡng chế thăng cấp thành độc giả đang cầu spoil.

“Này, đừng có ngủ.” Vạn Tư Tề lay lay Hoắc Cải đang nhắm mắt muốn ngủ, “Nói ta biết, Vạn Thử Ly muốn làm gì con chó kia rồi ngủ tiếp.” Chó nhà hắn bị người ta tơ tưởng rồi, không hỏi rõ sao có thể yên tâm.

Nhưng mà, con mèo say nào đó trong thời gian không được năm giây, từ mèo say biến thành mèo ngủ, trưng ra bộ dạng sét đánh không hay.

Vạn Tư Tề mang theo chút buồn bực đắp chăn cho Hoắc Cải. Đứng dậy, rời đi.

“Bịch.” Phía sau truyền đến một tiếng va đập trầm đục.

Vạn Tư Tề quay đầu, chỉ thấy ánh nến hồng bao bọc lấy giường, mà trên giường đã không một bóng người. Mắt chuyển xuống dưới, trên mặt đất, trong chăn gấm cuộn thành một đống lộ ra khuôn mặt nghiêng phấn nộn của thiếu niên, nhíu mày, hàng lông mi dày buông xuống, môi cong lên “ư” một tiếng, lộ vẻ khó chịu.

Cũng phải, cho dù là ai đang từ trên cái giường mềm mại ngã bịch xuống đất cũng đều không thoải mái.

Vạn Tư Tề hảo tâm trở lại trước giường, đem thiếu niên từ mặt đất nhặt lên, nhét lại về giường.

Tên nào đó trở lại thiên đường liền lộ ra một nụ cười thỏa mãn, khuôn mặt nhỏ ở trên gối hạnh phúc cọ cọ, sau đó ôm chầm lấy cánh tay Vạn Tư Tề đang ghém chăn giúp y.

Vạn Tư Tề thân thể cứng ngắc, lập tức đem tay rút trở về, ai biết Hoắc Cải còn nắm chặt hơn.

Vạn Tư Tề nhíu mày, kéo mạnh, cảm giác thứ trong tay sắp giãy đi mất làm Hoắc Cải quyết định thật nhanh. Nhào tới, ngoàm một cái cắn lấy bàn tay Vạn Tư Tề.

“Bát trân liên hoa bao...” Môi đỏ mọng mở ra, hai tay xiết chặt liên hoa bao tưởng tượng, khóe môi nhếch lên, thanh âm như kẹo mật, kéo dài dính dấp, vừa như nói mớ lại vừa như làm nũng.

Vạn Tư Tề khóe miệng co quắp, làm khó ngươi rồi, say ác vậy còn một chữ không sai thuộc lòng tên đồ ăn.

Một bàn tay lớn khác nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của thiếu niên, không nặng nhưng rất kiên định mà giật nó ra, cứu vớt liên hoa trảo của mình!

Vạn Tư Tề ôm cái tay bị cắn ra dấu răng, căm giận trừng Hoắc Cải một lát, cuối cùng chả làm gì hết, xoay người rời đi. Hắn không thèm chấp nhặt với tiểu quỷ!

Vạn Tư Tề đi ra cửa, phân phó hai câu.

Câu đầu tiên: "Sáng mai bảo người làm cho y một hộp bát trân liên hoa bao."

Câu thứ hai: "Trong thời gian này giấu Tham Lang ở hậu viện, kẻ nào tới tìm chó cũng đều không được nói. Còn có, không cần xích."

Nhờ phúc bát thuốc đêm qua, Hoắc Cải sáng sớm đã tỉnh, tiếp đó liền đối diện với khuôn mặt đại tiện của nha hoàn nhà mình…

Hoắc Cải che mặt, bà cô này sao cũng tới đây rồi?

Mỹ nữ, không để ta ít thấy ngươi vài ngày được sao? Chúng ta có cần phải lưu luyến không rời như vậy không? Ngươi không lên sàn phá hoại tâm tình của ta thì không chịu được sao?

"Tỉnh rượu thì dậy thôi, đại công tử phái người đem đồ ăn sáng tới." Nha hoàn hướng về phía bàn bĩu bĩu môi, trên bàn đang đặt một hộp đựng thức ăn rất tinh xảo.

Hoắc Cải đi tới trước, mở hộp đựng thức ăn ra, bên trong chất đầy bát trân liên hoa bao, ít cũng phải hai mươi cái…

Hoắc Cải nhịn không được run rẩy, không bình thường, tuyệt đối không bình thường. Vạn Tư Tề này rốt cuộc muốn gì, từ khi gặp mình đã biểu thị sự "Thân thiết" không dưới ba lần, chúng ta không quen biết nha, cái bộ dạng quan tâm đệ đệ này ngươi bày ra cho tình nhân Ly nhi của nhà ngươi xem được không?

Hay là nói… hắn muốn chơi 3P? Thu cả hai đệ đệ vào túi?

Thế giới này thật quá tà ác… (ĐH: tà ác rốt cuộc là ai chứ hỗn đản!)

Hoắc Cải vừa ăn điểm tâm vừa hồi tưởng xem tối qua mình đã làm gì, có thể khiến cho Vạn Tư Tề bất chấp tất cả để lung lạc như thế. (ĐH: tặng một hộp thức ăn cũng tính là bất chấp tất cả để lung lạc? -_-!)

Kết quả người này không nhớ được gì cả. Vì vậy Hoắc Cải trực tiếp không trăn trở vấn đề này nữa, dù sao thì với tính cách của mình chắc cũng không làm ra chuyện gì kinh thế hãi tục đâu.

Việc cấp bách là làm sao giải quyết đứt con chó nhà Vạn Tư Tề. Nói mới nhớ, con chó kia bị xích ở đâu ấy nhỉ?

13. Chương 13: Vận Mệnh Là Tên Tiểu Thụ Đỏng Đảnh

Hoắc Cải đem hơn mười cái bát trân liên hoa bao còn chừa lại gói gói lại trong bọc giấy, mang theo túi nước rồi cuống quýt xuất môn, mục tiêu —— chỗ cẩu cẩu ở.

Bước đầu tiên, tìm ra con chó kia.

Hoắc Cải đắc ý ra ngoài, tuy trước đây viết về nhà Vạn Tư Tề chỉ dùng mấy địa điểm rất hẻo lánh, bố cục chỉnh thể phòng ở gì gì đó hoàn toàn không suy xét, nhưng mà, con chó kia vừa vặn nằm trong phạm vi mình bố trí, cho nên tìm chó gì đó, căn bản không thành vấn đề! Bươm bướm phất a phất, không lẽ cả chó cũng có thể phất a phất sao?

Nhưng mà, một lúc lâu sau, Hoắc Cải ở trong cái di tích lịch sử nào đó vòng đi vòng lại chừng chục lần, rốt cuộc hiểu ra, cánh bươm bướm phất có thể dấy lên một trận lốc xoáy gì đó căn bản không phải là tu từ khoa trương, mà là thuyết minh tả thực! Phất lật người không nói, cả chó cũng phất bay luôn!

"Chó ơi, chó à, ngươi ở đâu rồi? Ngươi sao nhẫn tâm để một hoa thiếu niên như ta cô đơn phòng trống như thế?!"

Cha kế nào đó ở trong cái viện trống hoắc bi thảm quỳ xuống, thâm tình hô hoán, nhưng trả lời y, chỉ có đám quạ đen lướt qua bầu trời…

Trong thời khắc lịch sử này, Hoắc Cải rốt cuộc hiểu được, vì sao ở trong phim lúc hai vị đối thủ định mệnh sắp quyết đấu thư hùng thì cứ thích để cho bọn họ thoáng qua nhau, sau đó tiếc nuối cả đời. Bởi vì… Vận mệnh hắn chính là tên thụ đỏng đảnh cúc hoa thiếu dầu trơn! Bánh răng nhỏ không kẹt một cái là không chịu được!

Để tránh khỏi vận mệnh ở mãi cái nơi cả GV cũng không có chờ đến khi sánh cùng thiên địa, Hoắc Cải có cả trăm câu hỏi không lời giải đáp cũng chỉ đành bước lên con đường gian nan tìm chó.

Bởi người này đối cẩu cẩu có ý nghĩ rất là không tử tế, cho nên không dám trực tiếp tìm người hỏi coi con chó kia bị xích ở đâu. Vì thế, Hoắc Cải đành lấy lý do là vui đùa đi loạn khắp phủ, từ giờ Thìn (8 giờ) tìm tới trưa, từ trưa tìm tới giờ Dậu (18 giờ)…

Có câu gì mà, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, Mã Văn Tài lúc nào cũng tóm được Chúc Anh Đài. Có câu gì mà, chân thành thì sắt đá cũng nứt, Tây Môn Khánh lúc nào cũng lấy được Phan Kim Liên. Có câu gì mà… Nói tóm lại, nói tóm lại, Hoắc Cải trải qua muôn vàn gian khổ, rốt cuộc cũng tìm được con chó kia. Ở ngay trong một không gian nho nhỏ của rễ của cây đa lớn trong hậu viện quấn thành. (ĐH: Nhìn cái này lao lực à.)

Hoắc Cải trốn sau một cây đa cách đó không xa, hai chân run run, miệng thở hồng hộc, bắt đầu lẩm bẩm lần thứ ngàn lẻ một với tên nhà giàu Vạn Tư Tề…

Mẹ ơi, có tiền thì có tiền, ngươi xây cái phủ viện lớn thế làm chi! Xây phủ viện lớn thôi kệ đi, cần gì cũng phải vây hậu viện lớn như thế!

Quỷ mới đoán được cái ụ đất này cũng là một phần trong hậu viện nhà ngươi! Còn không chăm hoa chăm cỏ xây đình xây các, chút vết tích nhân tạo cũng không có, hại bản cha kế ba lần qua cửa không chịu vào… Nếu không phải gặp người đưa thức ăn chó, bản cha kế không biết còn phải tìm tới năm nào tháng nào nữa!

Thằng nhóc xui xẻo này trải qua cả ngày bôn ba, sắp đem trang viên lập thể của Vạn Tư Tề giẫm thành đất bằng mất rồi.

Bước thứ hai, khi dễ con chó kia.

Hoắc Cải nhìn cẩu cẩu đang vùi đầu giải quyết bữa tối, nghiêm túc tìm hiểu tâm tình, tâm tình ở ngực không tràn đầy oán hận như lúc thấy Vạn Thử Ly, chiếm phần nhiều là nhàn nhạt tức giận cùng xấu hổ.

Hoắc Cải xoa xoa ngực, thầm nghĩ Vạn Nhận Luân này cũng biết, thú giao vốn không liên quan gì mấy tới cẩu cẩu, chân chính đáng hận chính là tên súc sinh Vạn Thử Ly kia.

Tâm trạng Hoắc Cải hơi thả lỏng, dù sao nếu không cần thiết, y cũng không muốn đi bạo cúc một con chó. Nói sao thì, khi dễ một con động vật nhỏ lông xù bao giờ cũng mang chút ít cảm giác tội ác.

Hoắc Cải nhích từng bước một về phía cẩu cẩu, đánh giá chút oán hận nho nhỏ không đáng kể trong lòng, đại khái quật con chó này một trận là đủ rồi.

Cẩu cẩu đang ăn ngon lành chợt ngẩng đầu lên, cảnh giác nhìn chằm chằm Hoắc Cải.

Con chó này bộ dạng rất tuấn tú, lưng xám vuốt trắng, thân hình thon gọn, hai cái tai xù cao cao dựng thẳng, đôi mắt hổ phách to tròn lấp lánh hữu thần, răng nanh nhỏ dưới ánh chiều tà lòe lòe phản quang.

Hoắc Cải nhìn bộ răng sắc nhọn của cẩu cẩu, liền tụt khí thế. Coi bộ trực tiếp xông lên đánh nó không phải là biện pháp hay rồi…

Cẩu cẩu thấy người kia đứng đó nhìn mình chằm chằm cả buổi không nhúc nhích. Quyết định không rảnh để ý, ăn cơm trước rồi tính.

Hoắc Cải dùng tròn một nén nhang, cẩn thận nhích tới chỗ cách cẩu cẩu chừng mười bước, mà cẩu cẩu lúc này cũng đã giải quyết xong cơm tối của nó, đang nhàn nhã xỉa răng.

Hoắc Cải nghiêm túc suy tư một lúc lâu, quyết định tê liệt quân địch trước, dù sao cũng phải ở lại Vạn gia mấy ngày, cũng không cần giải quyết gấp. Trực tiếp ra tay đánh chó, khó tránh lưu lại vết tích, lỡ như chọc giận vị BOSS ẩn Vạn Tư Tề đó, vậy mất nhiều hơn được rồi. Lại nói tiếp, thuốc xổ cũng là thứ tốt đúng không?

Hoắc Cải móc ra một túi giấy tròn vo từ trong lòng, mở bọc giấy, móc ra một cái bát trân liên hoa bao.

Hộp thức ăn Vạn Tư Tề đưa tới đúng là hơi quá to rồi. Hoắc Cải hôm nay chỉ ăn có mỗi bát trân liên hoa bao kia mà sống, ăn đến giờ, trên tay vẫn còn chừa năm cái. Không thể không nói, dù là cực phẩm mỹ vị tới đâu, một ngày ăn liền mười mấy cái, vậy nhìn sao cũng không thấy hiếm lạ nữa rồi.

Hoắc Cải lấy một cái ra xong bọc phần còn lại bỏ vào trong người, tay cầm liên hoa bao dụ dỗ chó…

Nhưng mà, cẩu cẩu là một đồng chí có ý chí rất kiên định, xoay đầu liếc mắt nhìn Hoắc Cải, mũi nhỏ khịt khịt hai cái, sau đó… Lại ngoảnh đầu về lại. Được cái gọi là chẳng thèm nhìn.

'Này này, còn chưa bỏ thuốc à nghen, con chó chết nhà ngươi cảnh giác thế, vậy ta tự cho mình là bản cha kế đắc kế biết làm thế nào?!'

Dụ dỗ thất bại, Hoắc Cải ngượng ngùng quyết định đem liên hoa bao cống cho mình.

Hoắc Cải đang phẫn nộ cắn một cái, đột nhiên, một bóng đen nhào thẳng về hướng y, còn chưa kịp phản ứng, liên hoa bao trong tay đã biệt tăm biệt tích. Lại giương mắt nhìn, con chó kia đã ngậm liên hoa bao, vui vẻ nhai hai ba cái rồi nuốt xuống.

Hoắc Cải hắc tuyến, chẳng lẽ con chó này sợ mình thuốc nó, mới làm bộ không thèm trước, chờ xác định thứ này không có vấn đề rồi mới ăn?

Quả nhiên, chủ nào chó nấy, một bụng ý xấu.

Cùng lúc đó, Hoắc Cải bi thống phát hiện một sự thật —— con chó này nó… Nó cư nhiên không bị xích lại! Hu hu hu, thật là nguy hiểm mà.

Hoắc Cải đang cảm thán, ai biết cẩu cẩu này đã thoáng cái nhào qua đây.

"Đù, còn tới nữa? Lão tử tay không rồi a! Ngươi cái đồ chó ngu."

Cẩu cẩu đương nhiên không ngu, cho nên, mục tiêu của nó không phải là không khí trên tay Hoắc Cải mà chính là Hoắc Cải!

Giây tiếp theo, Hoắc Cải trực tiếp bị cẩu cẩu đè trên mặt đất.

Hoắc Cải trợn mắt há hốc mồm, vận mệnh cái tên biệt nữu thụ này bỏ nhà đi bụi xong, lại quay về đường cũ, thúc đẩy sự kiện nhân thú xảy ra sao?!

Cẩu cẩu phấn khởi ở trên người Hoắc Cải ngửi tới ngửi lui, răng ngậm vạt áo Hoắc Cải, rất có tư thế muốn đem người lột sạch rồi gì gì gì đó. Hoắc Cải chỉ cảm thấy lông tơ dựng đứng, mẹ ơi, khí nhược thụ của Vạn Nhận Luân này mạnh đến thế sao, cả chó cũng không may mắn tránh khỏi.

Hu hu, nhân thú gì đó, thứ cho lão tử bất tài không tiếp nhận nổi nha a a!

Tiểu kịch trường vô trách nhiệm —— Bản thẩm vấn Để viên đạn bay phiên bản Vạn Tư Tề

Vạn Tư Tề: nói đi, là ai bạo cúc Tham Lang nhà ta.

Vạn Thử Ly: đại ca, ngươi hiểu ta mà, ta không làm chuyện cậy thế khi chó thế đâu, ta thích bị bạo.

Vạn Nhận Luân: đại ca, ngươi hiểu ta mà, với thành tích của ta, vạn sự bất thành.

Vạn Thử Ly: đại ca, ngươi hiểu ta mà, nếu là ta, con chó đó làm gì còn sống mà cáo trạng.

Vạn Nhận Luân: đại ca, ngươi hiểu ta mà, tiểu tam ta tuy bộ dạng hơi yểu điệu một tí, ta… ta tới giờ tục xưng là "Xử nam".

Vạn Thử Ly: đừng có nhìn ta a, đại ca, ngươi hiểu ta mà, nếu ta ra tay, vậy nằm úp sấp trên đất bị bạo cúc nhất định chính là ta.

Vạn Tư Tề: ta nghe ra được, hai ngươi một là thụ, một là thụ dự bị. Tham Lang, thật ra ngươi bị thương dưa chuột đúng không?

Tham Lang: Gâu u

~" Để viên đạn bay" là một bộ phim chiếu năm 2010 của đạo diễn Khương Văn

14. Chương 14: Rách Áo Là Độc Quyền Của Nhân Vật Chính

Hoắc Cải đương nhiên không phải kẻ thích ngồi chờ chết, y hét lớn một tiếng, một tay bóp hàm dưới cẩu cẩu, một tay gập lại, chặn ở ngực cẩu cẩu liều mạng đem nó đẩy ra ngoài. Cẩu cẩu đương nhiên không cam tâm tỏ ra yếu kém, hai cái chân lông xù đè lên vạt áo Hoắc Cải, không ngừng kéo giật, rất có tư thế cho dù ngươi có gạt ta ra, ta cũng phải lột ngươi thành gà trụi trước.

Một người một chó ở trên cỏ bắt đầu trận nhân cẩu đại chiến. Chiến dịch lột cùng phản lột, đè cùng phản đè, ở ngay trên đỉnh gò đất này yên lặng mà kịch liệt diễn ra, sau đó…

"Lộc cộc lộc cộc" một người một chó thâm tình ôm nhau lăn xuống gò đất.

Hoắc Cải sợ hãi kêu một tiếng, sau đó trong chớp mắt, trời đất đảo lộn. Thân thể lăn tròn không ngừng, cỏ xanh như có như không hôn qua má, lưu lại chút nhột nhột; hoa dại từng đám từng đám nhỏ chớp mắt thoáng qua, lưu lại hương thơm thoang thoảng; bầu trời màu mân côi đỏ ở trong mắt lưu động thành một mảnh gấm nho nhỏ đong đưa, cuốn theo những đám mây lớn thật lớn như tơ bông, quấn thành một cái chăn bông rất bự, che hết cả khuôn mặt.

Khắp sườn đồi thơm ngát biếc xanh bởi đã hưởng thụ cả ngày tắm nắng mà trở nên ấm áp, giống như một tấm đệm vừa mềm vừa lớn dệt bằng ánh dương. Thân thể quả thực giống như bị ném vào trong mây, lăn lăn lăn, kéo theo một thân mây, cùng lúc đó gió phất qua mặt đất, thật là khoái hoạt.

Một người một chó lăn tới đáy gò còn lăn thêm ba vòng nữa mới ngừng lại được. Hoắc Cải ôm cẩu cẩu, một đống lông xù xù mềm núc ních ấm dạt dào ở trong lòng, khiến cả thể xác lẫn tinh thần đều bị dỗ cho mềm nhũn choáng váng, sảng khoái đến mơ màng.

Hoắc Cải buông ra, dang tay dang chân, bày thành hình chữ đại, thở hắt ra một hơi, tựa như phun sạch sẽ những nỗi bực bội trong lòng.

Khóe môi Hoắc Cải không ức chế được mà cong lên, từ khi xuyên qua tới nay, rất lâu rất lâu rồi không được vui vẻ như thế. Không có báo thù, không có lo lắng, đầu óc trống rỗng, chỉ có hô hấp dần nhẹ nhàng khi lăn tròn.

Hoắc Cải nghiêng đầu, đôi mắt tràn đầy tiếu ý chợt thấy hình tượng oai hùng tiêu sái của cẩu cẩu đã mất sạch, thân thể lông xù cuộn thành một đống run rẩy không ngừng, đôi mắt rưng rưng, bên trong xoay tròn như nhang muỗi. Rõ ràng là bị lăn cho choáng váng, sợ rồi.

Hoắc Cải đột nhiên cảm giác được cúc hoa ở ngực mơ hồ giật giật…

Thế là, cha kế Hoắc Cải rất tà ác, rất tà ác mà nở một nụ cười.

Hoắc Cải nắm cái đuôi bự của cẩu cẩu, hớn hớn hở hở mà kéo nó lên đồi, hồng hộc hồng hộc, cẩu cẩu còn chưa kịp choáng xong cứ như thế bị Hoắc Cải một đường kéo ngược lên đỉnh gò đồi.

Hoắc Cải nằm xuống, ôm lấy cẩu cẩu, ôn nhu cười: "Nào, chúng ta lại lăn thêm một vòng đi!"

Thế là, một hai ba… lộc cộc lộc cộc.

"Gâu u ~ " cẩu cẩu bi thương thét vang trời đất.

"Nào, chúng ta lại lại lăn thêm một vòng đi!"

Lộc cộc lộc cộc…

“Gâu u ~ “

“Nào, chúng ta lại lại lại lăn thêm một vòng đi!”

Lộc cộc lộc cộc…

“U u ~ “

“Nào, chúng ta lại lại lại lại lăn thêm một vòng đi!”

Lộc cộc lộc cộc…

“U ~ “

“Nào, chúng ta lại lại lại lại lại lăn thêm một vòng đi!”

Lộc cộc lộc cộc…

“…”

Hoắc Cải cứ vậy kéo rồi lăn, lăn rồi kéo mà khi dễ cẩu cẩu tròn năm vòng, hiện xem ra y vẫn chưa có ý định dừng tay lại.

Phát ngôn viên chính thức giải thích là Hoắc Cải không thể không thay Vạn Nhận Luân báo thù, mặc dù lúc lăn vòng thứ tư xong, oán niệm của tiểu cúc hoa với cẩu cẩu đã tiêu tán hết rồi.

Chân tướng rõ rành rành là… bản tính ác ôn của cha kế nào đó đã phát tác.

Đặc sắc của cha kế là ở chỗ hướng chết mà giày vò, chuyên nghiệp là ở chỗ trước lúc xong xuôi bất kể giày vò kiểu gì cũng phải làm cho nửa sống nửa chết.

Nhưng thiên lý sáng tỏ, người xấu không thể vĩnh viễn tiêu dao ngoài vòng pháp luật như thế. Cho nên, lúc Hoắc Cải lăn xuống chân đồi lần thứ sáu, một bóng đen phủ lên thân mình y.

Hoắc Cải mở mắt, khuôn mặt đơ đơ của Vạn Tư Tề cứ thế ánh vào tầm nhìn…

“Chơi rất vui sao?” Băng sơn mở miệng, lãnh khí bốn phía.

Vui quá hóa buồn, Hoắc Cải ôm cẩu cẩu khóc không ra nước mắt. Cái số mệnh bi thảm này, cái thế giới tàn khốc này, thế quái nào khi dễ một con chó cũng bị chủ chó bắt tận tay chứ!

Hoắc Cải nhanh nhẹn ở bên chân Vạn Tư Tề đứng dậy, phủi phủi một thân cỏ cây hoa lá cho cẩu cẩu, nịnh bợ nói: “Con chó này đúng là có tinh thần.”

Cẩu cẩu thấy chủ nhân cứu mình khỏi nước sôi lửa bỏng, ủy khuất mở to hai mắt, nước mắt rưng rưng. Liền đứng dậy chạy về phía chủ nhân, kết quả do đang bị vây trong trạng thái mê muội nên chưa được hai bước, chân đã loạng choạng, ngã nhào trên đất, cẩu cẩu phân không rõ trái phải trên dưới cứ thế đạp đạp cái chân béo, một lúc lâu không đứng lên được.

“Đúng là rất tinh thần.” Vạn Tư Tề nhìn cẩu cẩu đang phơi bụng trắng trên mặt đất, gật đầu, hạ lời bình.

Hoắc Cải cúi đầu, ở trên đất tìm cái lỗ, trời ơi đất hỡi, cho con yêu quái tới cuốn ta đi đi

~Hai người cứ thế một người cố chết mà trừng, một người có chết cũng không ngẩng đầu lên giao lưu trong khoảng một tuần trà, bên thụ hại cẩu cẩu rốt cuộc đã choáng xong, lay lắt lay lắt cọ tới bên chân Vạn Tư Tề, u u đem cằm gác lên mũi chân hắn, mắt to ngập nước hoảng sợ nhìn Hoắc Cải, im lặng lên án.

Hoắc Cải vỗ ngực than nhẹ, không ngờ cẩu cẩu này bề ngoài nhìn băng sơn công như thế cư nhiên lại có một trái tim loli nhu mì điềm đạm tới vậy…

Cẩu cẩu chờ một lát, lại ngẩng đầu nhìn chủ nhân, phát hiện chủ nhân không có ý báo thù giúp mình, vì vậy liền nổi giận! Nó nhảy lên một cái, đè Hoắc Cải xuống, lại hùng hổ cắn vạt áo Hoắc Cải.

Hoắc Cải nằm trên đất khóc không ra nước mắt, giờ y không dám hạ độc thủ nữa, đành phải cứng đơ thân thể tùy ý cẩu cẩu muốn làm gì thì làm.

Rốt cuộc, vạt áo bị xé ra, cẩu cẩu hưng phấn gâu u một tiếng, ngậm bọc giấy trong lòng Hoắc Cải nhảy qua một bên gặm liên hoa bao. Hừ hừ, dám khi dễ ta này, một cái cũng không chừa cho ngươi!

Thì ra đây là chân tướng của việc cẩu cẩu đè mình sao? Hoắc Cải không nói gì hỏi trời xanh, rốt cuộc thế giới này quá điên cuồng hay là bản thân mình quá YD…

Vạn Tư Tề cúi người xuống, bàn tay lớn cầm lấy bàn tay nhỏ của Hoắc Cải. Hoắc Cải đang ngay đơ trên mặt đất nhất thời ngây ngẩn cả người, chỉ cảm thấy trên tay có một luồng lực truyền đến, không tự chủ mà theo đó bò lên.

Tay bị buông ra, nhiệt độ lại gần trong gang tấc, Hoắc Cải ngẩng đầu, nhất thời có chút ngỡ ngàng mà nhìn chằm chằm vào đôi mắt bình tĩnh của Vạn Tư Tề.

"Nó tên là Tham Lang."

"Tham Lang?" Hoắc Cải lơ ngơ một lát mới hiểu Vạn Tư Tề đang giới thiệu chó nhà mình cho y làm quen.

Tham Lang cẩu cẩu bị gọi đến tên thì xoay đầu liếc mắt nhìn Hoắc Cải, gâu một tiếng, lại ngạo kiều quay đầu về.

"Đói không?" Vạn Tư Tề nhìn bát trân liên hoa bao dưới miệng Tham Lang, ánh mắt thâm trầm.

Hoắc Cải cảnh giác lắc đầu: "Không đói." Tiểu tử này không định cho ta diễn màn đoạt ăn dưới miệng chó đấy chứ.

Vạn Tư Tề nhìn chằm chằm Hoắc Cải, nghiêm trang nói: "Giờ cơm hôm nay qua rồi."

"Dạ." Hoắc Cải thông minh gật đầu. Khi dễ chó nhà người ta, phải chuẩn bị tốt tư tưởng bị chủ chó cắt cơm, điểm tự giác đó bản cha kế vẫn có.

Vạn Tư Tề nhìn chằm chằm Hoắc Cải, lại tiếp tục nghiêm trang nói: "Y phục mở ra rồi."

"Dạ… hả?" Hoắc Cải vội vàng cúi đầu, ngoại sam rớt ra, nội sam cũng luộm thuộm, một nụ hồng đậu xuất tường…

Hoắc Cải luống cuống tay chân kéo lại cổ áo, thế là hồng đậu bên phải hồi tường, hồng đậu bên trái xuất trướng. Hoắc Cải tuyệt vọng phát hiện, nếu muốn chỉnh quần áo cho đàng hoàng, e là y phải cởi hết ra rồi mặc lại lần nữa.

Hoắc Cải có chút khó xử ngước mắt nhìn, lại thấy Vạn Tư Tề đang nhăn chặt lông mày, không khỏi nổi giận: 'Ta bị chó nhà ngươi khi dễ đến rách áo rách quần mà ngươi còn bất mãn gì nữa?'

"Đại ca… làm phiền xoay người được không? Ta phải chỉnh y phục." Hoắc Cải cắn răng.

"Ta không để ý." Vạn Tư Tề nhìn chằm chằm vào ngực Hoắc Cải, một chút ý đồ xoay người đi cũng không có.

Hoắc Cải giật giật khóe miệng, phốc một cái nhảy ra sau lưng băng sơn.

Lần thứ ba xác định Vạn Tư Tề không có ý đồ xoay người xem show biểu diễn thoát y miễn phí xong, Hoắc Cải mới thuần thục cởi đai lưng, không có biện pháp, khoác da dụ thụ, phải bảo vệ cúc hoa nhà mình như hoàng hoa khuê nữ, trinh tiết gì đó rất là quan trọng.

Sau đó…

"Bựt bựt."

Đai lưng dưới móng sắc của cẩu cẩu cố kéo hơi tàn cuối cùng cũng báo hỏng.

Hoắc Cải mặc nội sam bán trong suốt khoác ngoại sam rách tơi khóc không ra nước mắt. Rách áo vốn là đãi ngộ của nhân vật chính trong manga shounen mà! Vì sao ta khoác da nhược thụ cũng phải gánh cái đãi ngộ áo rách quần manh thế này.

Tiểu kịch trường vô trách nhiệm —— Hồng đăng ký bản mật báo của nha hoàn

nha hoàn mang theo hộp điểm tâm vào nhà.

Nha hoàn: Nghe tiểu tư nói, cả nhị thiếu gia lẫn tam thiếu gia đều chưa về phòng. (buông hộp điểm tâm xuống)

Vạn Tư Tề: (do dự tự lẩm bẩm) Cả hai đều chưa về phòng.

Nha hoàn: Phủ ta sao lại có nhiều kẻ cần phải theo dõi thế chứ?

Vạn Tư Tề: Ừm, chó nhà ta bộ dạng oai hùng, kẻ địch hơi bị nhiều.

Nha hoàn: Thiếu gia, vậy hôm nay ai là trọng điểm cần trông chừng đây?

Vạn Tư Tề: Không cần hỏi, lát nữa ngươi sẽ biết.

Nha hoàn: Vâng, thiếu gia, ngài không nói, ta cũng biết.

Vạn Tư Tề: Biết? Ngươi biết cái gì?

Nha hoàn: Thiếu gia, ngài hãy nghe ta nói!

(hát) < tây="" bì="" lưu="" thủy="">

Phủ ta thân thích hằng hà,

Không có đại sự không tới cửa.

Tuy nói là, tuy nói là thân thiết nhưng lại không thân cận,

Mà hắn so với địch còn phải phòng kỹ hơn.

Thiếu gia cùng quản gia đều bảo trông cho chặt,

Ảo diệu trong đó ta cũng đoán được vài phần.

Bọn họ với hạng bán lẩu đều một dạng,

Đều có trái tim muốn ngược cẩu.

Bụi: Tây bì lưu thủy: một điệu trong ca kịch dân gian TQ, nhịp điệu nhanh, vui, phù hợp với việc thể hiện tâm tình vui vẻ, kiên định, phẫn nộ ; Hồng đăng ký: một bộ phim về kháng chiến chống Nhật của TQ, rất được ca tụng, trong phim có cả vụ hát kinh kịch nữa.

15. Chương 15: Đại Ca Là Nhân Vật Tùy Hứng

"Sao thế?" Vạn Tư Tề rất thiện lương không lập tức xoay lại.

"Đai lưng đứt rồi." Hoắc Cải khóc lóc kể lể.

"Nhắm mắt lại." Vạn Tư Tề lạnh lùng nói.

"Dạ." Hoắc Cải nhu thuận đáp.

Hoắc Cải đương nhiên không có mỹ đức nhắm mắt lại, ai biết nhắm lại rồi tiểu tử kia có đột nhiên hôn lão tử một cái không chứ?

Cho nên tên nào đó lấy bụng dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử cứ vậy mà mở to mắt, đứng xem show mỹ nam thoát y miễn phí…

Ngón tay thon dài của Vạn Tư Tề ở đai lưng móc rồi kéo, y sam lỏng ra. Ngoại sam huyền sắc bị chủ nhân mình dứt khoát lưu loát lột xuống, ở dưới chân nam nhân cuộn thành một đống như mây, lộ ra thân thể bên trong được nội sam thanh sắc bao bọc. Sau đó, cả nội sam cũng bị lột xuống không chút lưỡng lự.

Cuối cùng lộ ra trước mắt, chính là cái lưng trần cùng thắt lưng rắn chắc của nam nhân, đường cong uốn lượn như tùng lâm trong gió, nhu hòa liên miên, lại chứa đựng vẻ gọn gàng hơn bao giờ hết. Mảng lớn da

thịt dưới ánh mặt trời tản ra vầng sáng trong trẻo, không phải màu trắng như tuyết mùa đông, cũng không phải màu vàng như lúa mạch mùa thu, màu sắc thế này, khiến người ta nhớ tới thụ tâm của cổ thụ ngàn năm, sạch sẽ ấm áp đến gần như thần thánh, sinh cơ bừng bừng đến gần như vĩnh hằng.

Hoắc Cải nhịn không được nheo mắt lại, tầm mắt không cách chi rời khỏi bóng lưng Vạn Tư Tề được, cứ như đã bị đầu độc mất rồi.

Có người nắm tay y, hỏi "Ngươi muốn sờ sờ thử không?"

Có người túm chân y, hỏi "Ngươi muốn tới gần tí nữa không?"

Có người vuốt môi y, hỏi "Ngươi muốn tự mình nếm thử không?"

Trong chớp mắt, máu nóng sôi trào, nhịp tim đập nhanh, yết hầu khô khốc. Hoắc Cải biết, y hưng phấn rồi, từ ngọn tóc tới đầu ngón chân, đều điên cuồng vì nam nhân trước mắt này.

Trời biết giờ khắc này y có bao nhiêu muốn…

Đem Vạn Tư Tề làm nhân vật chính viết một thiên tiểu thuyết. (ĐH: Cha kế, ngươi yêu nghề quá.)

Oa oa oa, thân thể thế này mà không đem đi YY cái thì đúng là quá phí, tuyệt đối không thể bỏ qua! Không bằng viết về ái hận tình thù giữa một nam thoát y vũ với ông chủ hộp đêm?

Theo kịch trường đang diễn ra trong đầu, hô hấp của Hoắc Cải cũng không khỏi gấp gáp:

Ông chủ Vạn Nhận Luân bị thân thể Vạn Tư Tề mê hoặc, nhưng sự kiêu ngạo của bản thân không cách nào tha thứ cho sự động tâm hèn mọn này, vì vậy lợi dụng chức quyền bắt Vạn Tư Tề bịt mắt bán hoàng qua cho mình. Vạn Tư Tề len lén ghi hình lại nam nhân lúc nào cũng chỉ gọi mình, giày vò đủ cách, lại chưa từng mở miệng, mới phát hiện ra thì ra là ông chủ của mình. Vì vậy Vạn Tư Tề dùng đoạn băng ghi hình đó uy hiếp Vạn Nhận Luân, Vạn Nhận Luân để giữ gìn hình tượng cao cao tại thượng bề ngoài của mình, đành phải tùy ý vũ nam Vạn Tư Tề OOXX lại XXOO…

"Vạn Nhận Luân, sao đệ vẫn chưa xong?"

"Đừng, đừng mà, Tiểu Luân lập tức xong liền! Xin đừng trừng phạt ta, chủ… Đù má!"

Ai đó đang chìm trong việc xây dựng tiểu thuyết dưới phản xạ có điều kiện tiếp lời thoại, mới phát hiện tình cảnh không đúng. Trước mặt một mảnh mềm mại nhưng cũng là một mảnh hôn ám, có thứ gì đó đang phủ lên đầu mình.

Hoắc Cải kéo vật trên đầu xuống, phát hiện là nội sam của Vạn Tư Tề, mà Vạn Tư Tề vốn quay lưng về phía mình không biết đã quấn xong ngoại sam từ lúc nào, đồng thời xoay đầu lại, không hiểu chuyện gì nhìn mình.

"Ta sao lại phải trừng phạt đệ?"

"Ha ha, thời tiết hôm nay thật là đẹp." Hoắc Cải cả mặt đỏ bừng.

Sắc mặt Vạn Tư Tề khó coi vô cùng, ngữ khí càng băng lãnh hơn "Đệ không việc gì là được rồi, nhanh thay quần áo đi." Quay đầu trở lại, tiếp tục chờ đợi.

Hoắc Cải 45 độ xinh đẹp mà ưu thương nhìn trời, mây trên bầu trời vần vũ biến ảo, lúc thì hợp thành hình chữ S, lúc thì bày ra hình chữ B.

Nội sam này không phải may bằng thứ vật liệu mỏng tanh như áo lót bình thường, nếu coi nó là ngoại sam mà mặc, nhìn thoáng qua cũng chả thấy gì khác biệt.

Hoắc Cải lột ngoại sam rách tả tơi trên người xuống, bắt đầu thay y phục. Bởi vì vóc người Vạn Tư Tề tương đối cao, tiết y của hắn làm ngoại sam của Vạn Nhận Luân thật sự rất vừa vặn, nhưng đai áo chỉ có thể lỏng lẻo đặt trên eo.

Đành chịu, y phục này dù sao cũng là cỡ của Vạn Tư Tề, thân thể nhỏ bé của Hoắc Cải dù thế nào cũng chịu vừa nổi. Hoắc Cải vẫy vẫy ống tay áo, nhịn không được khẽ cảm thán, y phục này nhìn qua thì mộc mạc tự nhiên, mặc lên người mới biết là không phải may bằng chất liệu thường.

Những chỗ tiếp xúc với da thịt, một mảnh tinh tế mềm mại, như mây như nước, vuốt nhẹ một cái, gió mát phập phồng, mát mẻ thoải mái. Nghĩ đến quần áo trên người Vạn Tư Tề, nhìn qua thì chả ra sao, kỳ thực hẳn là chỗ nào cũng là chất liệu thế này. Đúng là một kẻ có tiền khiêm tốn mà

~Hoắc Cải vòng tới trước mặt Vạn Tư Tề, ngoan hiền nói: "Cám ơn đại ca."

"Tham Lang xé rách y sam đệ, sáng mai ta đền cho đệ hai bộ." Vạn Tư Tề thái độ tốt tới mức Hoắc Cải sắp cảm ơn nhân dân cảm ơn đảng rồi.

Hoắc Cải chợt nhớ tới tạo hình bé ngoan hiện tại của mình, vội hốt hoảng nói: "Không… Không cần đâu. Đệ vốn không nên trêu chọc Tham Lang."

Vạn Tư Tề nhướng mắt: "Ô, đệ không cần?"

Hoắc Cải bày ra bộ dáng tiểu đệ nhát gan, nội tâm thì đắn đo vô cùng. Mẹ, ngươi nghe không hiểu cái gì gọi là khiêm nhường hả hỗn đản!

"Đại ca có hảo ý, đệ đệ sao dám chối từ." Hoắc Cải nhu thuận cúi đầu, nhìn chằm chằm vào mũi hài của Vạn Tư Tề, tưởng tượng mình một cước giẫm lên đó thì sướng tới mức nào.

"Đi thôi." Vạn Tư Tề xoay người cất bước. Hoắc Cải vội vã đuổi theo, sắc trời đã có chút tối rồi, còn chậm trễ chút nữa không chừng mình sẽ lạc đường trong hậu viện rộng lớn này mất.

"Còn không đi?" Vạn Tư Tề quay đầu trừng mắt nhìn về phía Hoắc Cải.

Hoắc Cải ngỡ ngàng vô tội nhìn lại Vạn Tư Tề, ta đây không phải đang đi theo rồi sao?

Tham Lang lon ta lon ton từ phía sau Hoắc Cải chạy đến, nhu thuận cọ lên chân Vạn Tư Tề. Vạn Tư Tề vỗ vỗ đầu nó, xoay người đi mất.

Hoắc Cải nhìn bóng lưng thản nhiên của Vạn Tư Tề mà cắn răng, ta lấy thân phận đệ nhất cha kế giới đam mỹ của mình bảo chứng, Vạn Tư Tề tên hỗn đản này tuyệt đối là cố ý, cố ý!

Hoắc Cải hít sâu một hơi, cười nhẹ bắt chuyện: "Hoa viên hậu viện của đại ca rất rất khác biệt, hoàn toàn tự nhiên. So với hoa viên đầy những kiến trúc điêu khắc đẽo gọt nhà người khác thật không giống, hoàn toàn không có vết tích của người làm vườn."

Vạn Tư Tề vẫn là cái khẩu khí nhàn nhạt "Đệ thấy đẹp không?"

"Vẻ tự nhiên sao có thể không đẹp được." Ngay cả người thành tâm soi mói cỡ Hoắc Cải cũng không thể không thừa nhận, gò đất cây cỏ um tùm này đúng là rất có tình thú.

"Đẹp không phải là được rồi sao." Vạn Tư Tề đương nhiên nói.

Hoắc Cải tất nhiên sẽ không ngoan ngoãn mà im lặng: "Có điều thoạt nhìn không giống hậu viện tư gia thôi."

"Đây là nhà ta, ta bảo nó là hoa viên thì nó là hoa viên."

Hoắc Cải nhìn biểu cảm thản nhiên của Vạn Tư Tề, cảm giác rất thất bại. Chủ nghĩa cá nhân đến mức này thì đúng là đao thương bất nhập.

Hoắc Cải vô thức nắm chặt tay áo, cảm nhận được chất liệu mềm mại trong lòng bàn tay, đột nhiên nhớ tới một chuyện, lại mở miệng: "Đại ca, chất liệu của bộ quần áo này tốt như thế, lại không có chút hoa văn trang trí gì, không phải chỉ vì đại ca cảm thấy mặc vải nguyên thoải mái hơn chứ?"

"Vậy thì sao?" Vạn Tư Tề dừng bước, xoay đầu nhìn Hoắc Cải, vẫn là nhãn thần u ám yên tĩnh, mang theo ánh tịch dương lúc chiều ta, đột nhiên trở nên nhu hòa hơn nhiều.

Ngây người một lúc, sau đó Hoắc Cải lại nở nụ cười, không ngờ đại ca diễn viên quần chúng trong nguyên tác lại là một nhân vật tùy hứng như thế. Nếu hắn thật muốn làm Vạn Thử Ly, chắc hẳn vẫn cái bộ dạng không mặn không nhạt này, khẳng định sẽ ném cho đám người đang rít gào một câu "Loạn luân thì sao? Đây là đệ ta, liên quan gì các ngươi."

Cầm đột nhiên bị người nắm lấy, Hoắc Cải đang chìm đắm trong YY cười đến vô cùng đen tối đối diện với ánh mắt thắc mắc của Vạn Tư Tề. Y đột nhiên nhớ tới một việc rất quan trọng, so với Vạn Thử Ly, khả năng mình bị đè xuống hình như lớn hơn… vừa nghĩ tới chuyện người bị giam trong phòng tối OOXX trở thành mình, Hoắc Cải có chút cười không nổi.

"Đệ đỏ mặt cái gì?"

Thanh âm từ tính của Vạn Tư Tề truyền vào tai, hai tai Hoắc Cải lập tức nhuộm một lớp phớt hồng. Hoắc Cải lùi lại, vùi đầu, căng thẳng ——

Vạn Tư Tề này đối xử với mình theo một ý nghĩa nào đó phải nói là không tệ, hơn nữa còn nhiều lần tỏ ra thân thiết, mình vốn không có tiền cũng không có tài, hắn dựa vào cái gì mà đối xử khác biệt như vậy chứ! Không có chuyện lại ân cần, không phải hiếp dâm thì là trộm cắp, xem nguyên tác thì đây cũng không phải là một kẻ biết bảo vệ đệ đệ, cho nên Vạn Tư Tề nhất định có mưu đồ. Không phải là đã coi trọng vẻ bề ngoài của Vạn Nhận Luân này rồi chứ!

Hoắc Cải nghĩ đến cả người ớn lạnh, trực tiếp không nghĩ nhiều nữa, cười cười có lệ, không mở miệng.

Tư duy của Vạn Tư Tề đương nhiên là không cùng kênh với hủ nam nào đó, cho nên hắn thấy Hoắc Cải không có ý trả lời thì lập tức xoay người đi tiếp.

Hoắc Cải vừa đi theo vừa thầm nhắc nhở chính mình phải chú ý giữ khoảng cách với đám nam nhân có đầy đủ công năng, ngàn vạn lần đừng có nhiệm vụ chưa xong, đã trêu chọc phải một con quỷ súc khác.

16. Chương 16: Sách Học Là Dụng Phẩm Uy Hiếp

Hoắc Cải theo tôi tớ Vạn Tư Tề sai sử trở về nơi ở thì trời đã tối mờ tối mịt. Hoắc Cải cảm ơn người nọ xong, xoay người đẩy cửa phòng, đã thấy nha hoàn xảo quyệt nhà mình đứng trước mặt, không khỏi hoảng hốt. Nha hoàn này không phải loại người chịu khó, không nghĩ tới giờ này rồi mà vẫn còn chờ trong phòng hầu hạ, đúng là chuyện lạ.

"Có chuyện sao?" Hoắc Cải cười hỏi.

Nha hoàn bĩu môi, khẩu khí không tốt: "Hôm nay nhị gia đến tìm ngài, còn chờ một lúc lâu! Thiếu gia, ngài đừng trách ta lắm miệng, đây không phải ở nhà, ngài là khách mà chẳng nói với ai một tiếng, bỏ ra ngoài chạy loạn khắp nơi, như vậy là rất thất lễ."

Hoắc Cải mệt mỏi cả ngày, thật không muốn cùng nữ nhân này hao tâm tổn sức, trực tiếp hỏi: "Nhị ca tìm ta có chuyện gì?"

Nha hoàn hừ một tiếng: "Nhị gia bảo ngài ấy sợ ngài ở không quen, cố ý đến xem thử. Nhị gia từ trưa đã tới, ai biết tới bữa tối rồi mà ngài còn chưa trở lại."

Hoắc Cải nhấc chén trà lạnh lên uống một ngụm, cảm giác có chút không ổn. Vạn Thử Ly là tên hỗn đản chứ không phải tên ngốc, hắn có thể chờ mình cả buổi chiều, nhất định đã nghĩ ra có gì đó không đúng, nên mới tới tìm mình tính sổ. Trước hắn bị Vạn lão gia nhốt lại, đương nhiên không có cơ hội tới tìm mình, giờ tự do rồi, xoay người tìm mình tính sổ cũng là chuyện thường.

Hoắc Cải nhìn quanh gian nhà một vòng, đột nhiên cảm thấy khang khác, nhìn thêm lần nữa, biến sắc, hỏi: "Hòm sách của ta đâu?"

Trên mặt nha hoàn lộ ra ý xấu: "Nhị gia nghe nói gần đây ngài thường làm bạn với sách, mượn đi rồi. Còn bảo ta chuyển lời với ngài, tính tình ngài ấy không tốt, xem không hiểu thì dễ xé sách đốt sách gì đó. Ngài nếu như có lòng, sớm tới tìm ngài ấy thuyết minh giảng giải một chút, nếu để muộn, nói không chừng đống sách đó sẽ bị làm sao đấy."

Hoắc Cải hít vào một chút, trước vốn tưởng Vạn Thử Ly 4P bị bắt, kết cục nhất định là một gậy đánh chết ngay tại trận. Không ngờ Vạn lão gia thiên vị yêu thương hắn tới mức này. Giờ ngược lại còn dám nháo thêm trận nữa.

Cái này gọi là gì nhỉ? Lấy sách vở để lệnh kẻ thù? Đoạt tài liệu thi cử của mình, uy hiếp mình tới gặp mặt, không biết chạm trán rồi còn có giở trò gì nữa đây?

"Theo nô tỳ, ngài vẫn nên lập tức tới chỗ nhị gia chào một tiếng là tốt nhất." Nha hoàn thấy vẻ mặt suy nghĩ lung lắm của Hoắc Cải, lành lạnh mở miệng.

Hoắc Cải nhìn bộ dạng của nha hoàn, đoán chừng nữ nhân này hơn phân nửa là nhận gì đó của Vạn Thử Ly rồi, không chừng nhất cử nhất động của mình xoay người liền báo cho bên kia luôn, vẫn nên suy nghĩ kỹ một chút rồi hành động.

Hoắc Cải dùng tay nhéo lên đùi mình, khuôn mặt nhỏ nhất thời đau đến trắng bệch, nước mắt đã rưng rưng vòng quanh viền mắt. Hoắc Cải trưng bộ dạng tiểu sinh sợ lắm lắm, giọng run rẩy nói: "Ta… Ta không dám… Phải làm sao bây giờ?"

"Ngươi không làm chuyện có lỗi với nhị gia, có cái gì mà không dám?" Trong mắt nha hoàn lóe lên một tia tinh quang.

Hoắc Cải còn run dữ hơn "Nhưng… ta lần trước không nghe lời nhị ca, còn… còn đánh Phúc Duyên nữa, nhị ca… lần này, lần này nhất định là muốn xử lý ta rồi, phải làm sao đây?"

Nha hoàn nói: "Nhị gia xưa nay đều rất dễ tính, ngươi cứ đi xin lỗi, nhị gia chắc chắn sẽ tha thứ cho ngươi."

Hoắc Cải thầm phỉ nhổ một tiếng, Vạn Thử Ly nếu là dễ tính, vậy Vạn Nhận Luân cũng có thể làm công rồi! "Ta… ta vẫn không dám."

Nha hoàn vốn gánh vác sứ mệnh đem Hoắc Cải gọi đến chỗ Vạn Thử Ly, nhưng ai ngờ, không cẩn thận dọa quá tay, heo lành chữa thành heo què rồi, đành phải uy hiếp tiếp: "Vậy sách ngài không cần nữa?"

"Nhị ca muốn xem sách, ta đương nhiên sẽ không keo kiệt. Ngươi nói… Nhị ca hủy sách rồi, liệu có phải sẽ không giận ta nữa không?" Hoắc Cải vẻ mặt trông mong mà dò hỏi.

"…" Nha hoàn nhìn tên nào đó đáng thương co ro lại, đành phải thất bại rời trận, ai, thôi thì quay lại thông báo cho nhị gia đã tính sau.

Thấy cánh cửa khép lại, vẻ mặt Hoắc Cải cũng lạnh xuống. Cái loại nha đầu ăn cây táo rào cây sung, xem ra không thể lưu lại được rồi.

Hoắc Cải mở túi hành lý, trong đó có một quyển tập nho nhỏ. Hoắc Cải thở phào nhẹ nhõm, đây là ghi chép khi đọc sách của y, tinh hoa chân chính đều nằm hết trong này.

Hoắc Cải cầm lấy tập, ngồi trước giường, bắt đầu lật xem, không khỏi nghĩ tới uy hiếp của Vạn Thử Ly —— "Ngươi nếu không đến mặc cho ta OOXX, ta sẽ đem Hoàng cương số học , Năm năm cao khảo ba năm mô nghĩ , Thiên lợi 38 sáo … của ngươi xé sạch."

"Phụt!" Hoắc Cải thật nhịn hết nổi, xoay người nhào lên giường, dúi đầu vào trong chăn, cười đến hai vai giật giật, trong những kiểu uy hiếp từng gặp chưa thấy kiểu uy hiếp nào nghiệp dư cỡ đó.

Hoắc Cải nghĩ đến bản phiên dịch này, cười không ngừng được, ngươi cho ta là tên ngốc Vạn Nhận Luân sao, vì mấy quyển tư liệu tham khảo mà trông chờ bản cha kế lên núi đao xuống biển lửa sao? Mẹ ơi, nhị ca này đúng là quá có tài.

Hoắc Cải đang chôn đầu, dẩu mông cười đến vui vẻ, ai biết trên vai lại bị vỗ vỗ, quay đầu lại, sợ tới mức thiếu chút lăn từ trên giường xuống. "Đại… Đại ca?"

"Đệ khóc cái gì?" Vạn Tư Tề đứng ở trước giường nhìn Hoắc Cải.

Không thể trách Vạn Tư Tề hiểu lầm. Người bình thường đều là nhào lên giường khóc lớn, có mấy ai giống như Hoắc Cải nhào lên giường vùi đầu cười to đâu. Hơn nữa y mới cười xong, khóe mắt ửng hồng, nước mắt còn vương lại, bộ dạng đáng thương lê hoa đái vũ, không hiểu lầm mới là lạ.

"Đệ... Đệ đâu có khóc." Hoắc Cải vội vàng lau nước mắt, ngoan ngoãn đứng dậy. Mời Vạn Tư Tề ngồi xuống bên bàn rồi mới kính cẩn hỏi: "Đại ca đến tìm tiểu đệ, có chuyện gì sao?"

"Đệ bỏ lỡ bữa tối, giờ nhà bếp lại không nổi lửa, ta mang qua cho đệ chút bánh ngọt."

Hoắc Cải nhịn không được chăm chú nhìn Vạn Tư Tề, Vạn Tư Tề này bị xuyên rồi hay sao? Muốn đưa đồ ăn cũng không cần phải tự mình đi một chuyến như thế! Không hiếp dâm thì cũng là trộm cắp nha, ân cần tới mức độ này là sắp đến mức vào tù rồi nha.

Hoắc Cải nhòm nhòm hộp thức ăn không biết đã ở trên bàn từ lúc nào, lại nhòm nhòm cửa phòng bị đóng kín hơn nữa còn bị cài trong, lại nhòm nhòm bản thân đang ngồi trên giường, cảm giác nguy hiểm xoẹt xoẹt xoẹt dâng cao.

Không phải chứ, Vạn Tư Tề này lẽ nào thật đối với bản cha kế nhất kiến khuynh tâm, nhị kiến khuynh tình, tam kiến không Người không chịu, cho nên quyết định không làm thì thôi, đã làm thì phải tới cùng, trực tiếp triển khai theo đuổi?

Vạn Tư Tề cúi xuống, bóng của hắn phủ lên thân thể nho nhỏ của Hoắc Cải, sau đó hắn vươn tay, nhặt lên quyển ghi chép Hoắc Cải để trên giường.

"Bán chi nhất cự. Hoàn nhi cộng bàn. Đắc thành tam tứ ngũ. Lưỡng cự cộng trường nhị thập hữu ngũ... Đây là Chu bễ toán kinh ?" Vạn Tư Tề hỏi.

"Dạ? Đúng vậy." Hoắc Cải lẳng lặng nhích đi, kéo dài cự ly.

"Đệ muốn thi khoa minh toán?"

"Dạ." Tiếp tục nhích đi.

Thần sắc Vạn Tư Tề trở nên nghiêm túc: "Vì sao lại không thi tiến sĩ hoặc minh kinh. Với ngôn từ hôm đó sau khi đệ say rượu, văn chương cũng coi là không tệ, thi tiến sĩ không phải là không có khả năng. Đệ nhưng lại chọn minh toán, phải biết, cho dù thành tích minh toán của đệ có đặc biệt xuất sắc tới đâu, cũng khó được trọng dụng."

Hoắc Cải đương nhiên nói: "Bởi vì học minh toán rồi, cho dù thi không đỗ, cũng có thể ra ngoài làm trướng phòng tiên sinh. Tốt xấu cũng là một môn có kỹ thuật mà."

Hoắc Cải thi minh toán đương nhiên không phải vì lý do này, mà đó là kết quả do y cân nhắc lựa chọn kỹ càng:

Sát hạch khoa cử năm nào cũng cử hành, khoa thi chủ yếu là sáu khoa, gồm tiến sĩ, minh kinh, tú tài, minh pháp, minh thư, minh toán. Minh kinh, tiến sĩ là mấy khoa hot trong khoa thi, người muốn cầu công danh cơ bản đều gấp rút chạy vào hai khoa này.

Nhưng một tên nhập cư trái phép như Hoắc Cải, tham gia khoa thi cũng không phải để công thành danh toại, y chỉ muốn đổi lấy cái danh tú tài (ĐH: Không giống với khoa "Tú tài" trong cuộc thi kia, đây là từ chuyên dùng để chỉ những thí sinh đã vượt qua kỳ thi dành cho lứa tuổi thiếu niên), đảm bảo an toàn bản thân.

Muốn đạo chút thơ từ ca phú nổi tiếng để thi tiến sĩ không khó, nhưng trong đầu Hoắc Cải nhớ được, cũng chỉ là mấy tác phẩm xuất sắc, vừa lấy ra là đã định trước chấn kinh bốn phía. Làm không tốt còn trượt chân thành nhân vật phong lưu thiên cổ ấy chứ.

Làm một tiểu nhược thụ lấy mục tiêu giao lưu sâu sắc cùng các vị quỷ súc, để có thể một cái tát trở về hiện tại, khiêm tốn mới là vương đạo. Lỡ bị vạn chúng chú ý thật, lưng mang chức quan nào đó, ngày ngày đi làm công cho triều đình còn không kịp, thời gian đâu mà rảnh rỗi dây dưa với các vị đoạn tụ chứ.

Người hiện đại trâu hơn cổ nhân ngoài thơ văn cổ ra còn cái gì nữa? Chính là số học, là số học đó!

Kỳ thi minh toán, khó thì cùng lắm cũng chỉ đến mức số học trung học phổ thông, chỉ cần có thể thuận lợi phiên dịch cổ văn thành mấy bài toán ứng dụng hiện đại, muốn thi đỗ dễ như trở bàn tay. Quan trọng nhất nhất là, minh toán trước nay không được coi trọng, lỡ như có đứng đầu kỳ thi, cũng sẽ không kinh động nhiều người.

Hằng năm thi minh toán chỉ có mấy chục người, người ta thi tiến sĩ, đó là thiên quân vạn mã đi qua cái cầu độc mộc, mà thi minh toán, chỉ là hai ba con mèo chạy trên đường cái, đứng số một cũng không phải là chuyện gì đáng đắc ý.

Khoảng chừng năm tháng nữa kỳ thi ở địa phương sẽ bắt đầu, thời gian chuẩn bị ngắn như thế, minh toán đúng là một cuộc thi dễ dàng, hơn nữa còn có tính khiêm tốn có một không hai. Cho nên, Hoắc Cải không màng danh lợi dứt khoát đi lên con đường khoa học tự nhiên ít người lựa chọn đó.

Vạn Tư Tề thấy Hoắc Cải trầm mặc, cuối cùng chỉ thấp giọng nói một câu: "Ta hiểu."

Hoắc Cải vừa nhìn thấy bộ dạng người từng trải của hắn, đã biết tiểu tử này tám phần mười là quy kết lên cách đối đãi lãnh khốc vô tình của Vạn gia với con vợ kế rồi. ( ) Hiểu lầm à, đúng là tốt đẹp tới mức khiến người ta bớt lo.

Nhưng đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên, hơn nữa còn rất lớn. Nghe như cửa kia nghênh tiếp không phải là tay mà là phật sơn vô ảnh cước của người nào đó. "Vạn Nhận Luân, nhanh mở cửa cho bản thiếu gia!"

Tác giả lảm nhảm:

Nguyệt hắc phong cao + phòng ngủ + Vạn Tư Tề + Vạn Thử Ly + Vạn Nhận Luân =?

17. Chương 17: Bóng Tối Là Ngọn Nguồn Của Mọi Tội Ác

Là Vạn Thử Ly!

Hoắc Cải phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn vị còn lại trong phòng, nhưng lại thấy khuôn mặt băng sơn của hắn không hề thay đổi, lại có dáng vẻ như đã sớm biết sẽ như vậy.

Lòng Hoắc Cải đột nhiên lạnh lẽo, ta X, hai huynh đệ này hẹn nhau rồi hay sao, một trước một sau chui vào phòng ta. Vạn Thử Ly tới chơi có thể là kết quả mật báo của nha hoàn nhà mình, nhưng Vạn Tư Tề tới lại là kỳ hoặc, không biết chừng là cố ý ở đây chờ điều này!

Vạn Thử Ly tâm tư dễ đoán, đơn giản chính là hỏi xem 'Lão tử bị người bạo là do ngươi làm hại đúng không', hoặc là 'Tiểu tử ngươi dạo này thừa dịp ta rủi ro mà hơi bị kiêu ngạo nha, có cần ca ca nhắc nhở ngươi chút không' gì gì đó.

Nhưng Vạn Tư Tề là vì cái gì? Nếu chỉ là tình cờ qua đây, vậy còn đỡ. Nếu không phải, vậy là hắn…

Hoắc Cải có chút oán hận mà len lén liếc mắt nhìn Vạn Tư Tề, gia cùng đám quỷ súc chơi trò tương ái tương sát liên quan cái quái gì đến tên diễn viên quần chúng nhà ngươi chứ, ngươi ẩn thân một cái thì mang thai chắc?!

Hoắc Cải muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, ưu thế duy nhất chính là hiểu biết, hiểu biết thế giới này, hiểu biết mỗi người trong đây, hiểu biết tất cả những gì nên và không nên hiểu của thân phận này. Đúng bệnh hốt thuốc, nếu như nhiều lần không sai, thì liền thành thần y. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, cho nên y trước giờ đều không phải là tên bắn không đích.

Lợi thế của Hoắc Cải thoạt nhìn thì ít, thực tế riêng cái vật đeo ngoài thân nho nhỏ đó đã là Nghịch thiên thần khí rồi. Nhưng vì sự tồn tại của Vạn Tư Tề, đã ép biến nghịch thiên thần khí của y thành bộ dao ăn.

Y đang bố cục, hắn lại là biến số; y vốn biết rõ, hắn lại là điều chưa biết; y làm thẩm phán, hắn làm khán giả. Bảo Hoắc Cải sao có thể không ở trong lòng đem tên tiểu nhân đó đâm chết cho được.

Hoắc Cải lúc này chỉ muốn bỏ chạy, nhưng trong phòng có Vạn Tư Tề, ngoài phòng có Vạn Thử Ly, chạy cũng không có chỗ mà chạy. Cuộc sống – tên lưu manh này đã nhào tới rồi, đây là lúc mình phải đem cưỡng X biến thành hòa X. Hoắc Cải tròng mắt xoay chuyển, nếu không thể nắm tất cả trong tay, vậy thì dùng biến số đấu biến số đi!

Hoắc Cải thổi tắt đèn dầu trên bàn, nhân lúc Vạn Tư Tề không kịp phản ứng, che miệng hắn lại, thấp giọng nói: "Đại ca, tiểu đệ mấy ngày trước đắc tội nhị ca, giờ không dám mở cửa. Xin đại ca giúp ta che giấu một chút."

Dứt lời, Hoắc Cải hàm hồ nói với ngoài cửa: "Nhị ca, đệ ngủ rồi, không tiện gặp, xin nhị ca về trước, ngày mai lại tới."

Vạn Thử Ly từ trước đã là một tên ương ngạnh, trực tiếp "Rầm rầm rầm" đạp cửa. "Ngủ cái đầu ngươi, đèn của ngươi rõ ràng là bị thổi trước mặt bản thiếu gia! Chờ bản thiếu gia ngày mai tới, tiểu tử ngươi khẳng định đã chạy đi đâu mất rồi. Mở cửa ra cho bản thiếu gia!"

Hoắc Cải đương nhiên là không đi mở cửa, mà chất lượng cửa nhà Vạn Tư Tề cũng thực đạt chuẩn, Vạn Thử Ly sống chết cũng không đá văng được.

Nhưng lão già thượng đế kia đã nói, đóng cửa của người rồi, không phải còn chừa cửa sổ lại cho người trèo qua sao? Vì vậy sau một trận loạt soạt, thiếu gia ương ngạnh nào đó thành công trèo cửa sổ chui vào.

Chỉ là trong phòng tối om, Vạn Thử Ly mới vào trong đó đương nhiên không nhìn thấy rõ thứ gì.

"Châm đèn lên cho gia!" Vạn Thử Ly không hài lòng nói.

Hoắc Cải cười xấu xa len lén trốn cả người sau lưng Vạn Tư Tề, thân thể nhỏ bé co lại, nắm vạt áo Vạn Tư Tề, mở to mắt ba xạo: "Nhị… Nhị ca, đệ đệ ngủ rồi."

"Ngươi cho là gia điếc sao, giọng nói của ngươi rõ ràng từ chỗ bàn truyền tới, không lẽ ngươi ngủ trên bàn sao?" Vạn Thử Ly thích ứng một lúc, đã mơ hồ có thể thấy được đường viền của cảnh vật trong vòng ba thước.

Vạn Thử Ly sờ sờ cạnh bàn đi qua đây hai bước. Hoặc là nói, hướng phía Vạn Tư Tề tiến hai bước.

"Nhị ca, mai chúng ta nói chuyện không được sao?" Hoắc Cải gần như run giọng thành một đợt sóng nhỏ.

Vạn Thử Ly cười hà hà: "Tiểu tử ngươi càng ngày càng vô dụng rồi, lúc trước còn tưởng là ngươi cũng có phần … Hừ, hiện tại xem ra, cho ngươi mượn mười lá gan ngươi cũng không dám nghĩ tới chuyện đó."

"Nhị ca, xin, xin lỗi, lần trước là đệ đệ không đúng, đệ đệ không nên chạy. Nghe hạ nhân nói lại, huynh, huynh sau đó bị… Đều là đệ đệ không tốt, không lo lắng chu toàn. Mong nhị ca rộng lượng."

Hoắc Cải không có ý tốt mà khơi lại hồi ức "tốt đẹp " của Vạn Thử Ly. Kia một câu thở dài ba cái, bảo là an ủi, còn không bằng bảo là hả hê.

Hoắc Cải không nói còn đỡ, nhắc tới liền khiến Vạn Thử Ly xấu hổ giận dữ như nước xối lên đầu không cách gì chịu nổi. Không sai! Đều là tại tiểu tử này, hứng thú của mấy tên kia không phải do tên hỗn đản này khơi lên sao? Nếu tiểu tử này không chạy, tao ương thế nào lại tới lượt mình được.

Hắn có thể tha thứ cho bản thân chịu thiệt, nhưng không thể tha thứ cho con côn trùng ti tiện Vạn Nhận Luân này mượn chuyện này bò lên đầu mình dương oai diễu võ!

Vì thế, đối diện với tên nào đó bình nào chưa mở nhấc bình đó, Vạn Thử Ly giận chó đánh mèo quyết định, phải sỉ nhục Vạn Nhận Luân như thế một lần.

"Hừ, bản thiếu gia coi như gặp chuyện hoang đường, cũng không tới phiên ngươi lắm miệng! Biết bản thiếu gia không may trong lòng ngươi vui vẻ lắm chứ gì! Ta cho ngươi vui vẻ, hôm nay phải cho ngươi nếm thử coi đó là thứ tư vị gì!"

Hoắc Cải trốn sau lưng Vạn Tư Tề nhìn thân ảnh đang hướng về phía bàn, tưởng tượng cảnh Vạn Thử Ly một cái nhào tới Vạn Tư Tề, sau đó sờ sờ gặm gặm ôm ôm, tâm can nhất thời hưng phấn tới run rẩy.

Kịch bản của Hoắc Cải giờ xem như vẫn thuận lợi: lúc trước Hoắc Cải thổi đèn, Vạn Tư Tề nếu không muốn giải thích mình sao lại ở trong phòng ngủ đã tắt đèn của tam đệ, nhất định sẽ không dám vọng động. Mà tâm tư của Vạn Thử Ly đã bị Hoắc Cải tri kỉ tri bỉ khiêu khích thành công, thêm hai phút nữa là sẽ cùng Vạn Tư Tề tiến hành tiếp xúc thân mật.

Hoắc Cải không trông mong chuyện Vạn Thử Ly áp đảo được Vạn Tư Tề, nhưng chỉ cần móng vuốt của hắn đụng vào Vạn Tư Tề, chỉ cần Vạn Tư Tề không muốn bị người ăn sạch, vậy nhất định sẽ mang thân phận Vạn Nhận Luân đáp trả, sau đó đuổi đi. Còn Vạn Tư Tề có tiến tới bước trả thù tiếp theo đối với hành vi sỗ sàng của Vạn Thử Ly không thì, cái đó thuộc về phần bonus, không nằm trong vòng khống chế của Hoắc Cải rồi.

Vạn Thử Ly càng ngày càng gần, linh hồn tà ác của Hoắc Cải cũng càng lúc càng nhộn nhạo, hận không thể hô to một tiếng "Come on, baby!", để gian tình thiêu đốt càng thêm nóng bỏng. Nhưng mà, Hoắc Cải nhộn nhạo rồi nhộn nhạo, cuối cùng, chính là rớt xuống mương.

Trong thời khắc mấu chốt vạn người chú ý này, Vạn Tư Tề vốn vẫn ngoan ngoãn mặc người bày bố cư nhiên lại rất không phối hợp mà giãy khỏi tay Hoắc Cải, rời đi mất tiêu.

Tiện thể nhắc luôn, hắn là hướng giường mà đi, trong tay còn xách theo một động vật nhỏ tên gọi Hoắc Cải.

"Muốn chạy? Hừ, để ta xem ngươi chạy được đến đâu!" Vạn Thử Ly dù sao vẫn còn cách một đoạn, đương nhiên là nhìn không rõ, chỉ thấy được bóng đen chạy về phía giường. Vạn Thử Ly ý chí đã quyết nên vội chuyển sang hướng đó, lần mò đi về phía giường.

Cùng lúc đó, Hoắc Cải đang giãy giụa phản kháng, nhưng mà, Vạn Tư Tề một tay che miệng y, một tay cố định ở hông ôm y rời khỏi mặt đất, đúng là nói không được tránh không xong.

Trí tưởng tượng kiệt xuất của Hoắc Cải thân là cha kế nhanh chóng vẽ ra một cảnh 3P huynh đệ "có máu có thịt" cho mình.

Hoắc Cải khóc không ra nước mắt, y không phải chưa nghĩ tới khả năng Vạn Tư Tề cùng Vạn Thử Ly liên thủ áp đảo mình, một khi xuất hiện tình huống này, kế hoạch kia lập tức thất bại. Nhưng bởi vì xác xuất không quá 10%, Hoắc Cải hoa lệ lệ quên mất tiêu. Giờ Hoắc Cải mới nhận ra, mình là một đóa hướng dương, toàn thân đều tỏa ra tín hiệu cầu mặt trời!

Kêu thảm không được, đấu tranh vô dụng, Hoắc Cải mắt lệ lưng tròng cuối cùng vẫn bị Vạn Tư Tề kéo tới bên giường.

Vạn Tư Tề thuận thế hướng giường lăn một cái, mang theo Hoắc Cải lên giường, bẻ tay phải Hoắc Cải ra trước, đặt ở ngực đồng thời bịt kín miệng; tay kia đem tay trái Hoắc Cải cố định nơi thắt lưng, hai chân quấn lấy thân dưới Hoắc Cải, vì thế Hoắc Cải cứ như bị một con động vật hệ xúc tu quấn chặt, triệt để bất động luôn.

Vạn Thử Ly đương nhiên là nghe được tiếng giường kẽo kẹt, cười tà nói: "Ái chà, cư nhiên trốn lên giường rồi. Ngươi đây là muốn ngủ cùng ta, bị ta ngủ, hay là để cho ta ngủ đây?"

Hoắc Cải rất muốn bày tỏ rằng ta trước giờ chưa bao giờ ngủ sớm dậy sớm, anh em ngươi lần sau trở lại! Nhưng mà Vạn Tư Tề bịt miệng y còn kín hơn cả mặt nạ phòng độc, trước có lang sau có hổ, cho nên tiểu bạch thỏ Hoắc Cải bị kẹp ở giữa chỉ có thể "U u" hai tiếng, biểu thị bản thân áp lực rất lớn, tiện thể tô đậm một chút bầu không khí người ta là đao ta là thịt cá.

Tác giả lảm nhảm: đại ca muốn làm cái gì đây?

18. Chương 18: Đại Ca Là Tên Đồng Phạm Lãnh Khốc

Hoắc Cải vừa nghĩ tới chuyện mình lần này bị hai huynh đệ kia ăn mất, bi thương liền trào dâng từ đáy lòng. Nhưng mà có một điểm rất thần kỳ, tuy Vạn Tư Tề đem Hoắc Cải ôm rất chặt, nhưng vẫn giữ im lặng. Hình như không muốn để cho Vạn Thử Ly biết được sự có mặt của hắn.

Vì thế Hoắc Cải kìm lòng không được lại bắt đầu YY: Vạn Tư Tề này liệu có phải là sau khi trói mình lại rồi, tiện thể cũng đè Vạn Thử Ly ăn luôn, chơi song phi. Tuy nói Vạn Thử Ly là tên lưu manh, nhưng có

gen của Vạn gia, nên tốt xấu gì cũng là tên lưu manh bên ngoài kim ngọc bên trong thối nát, trước lạ sau quen, Vạn Thử Ly làm thụ là vẫn có thể đảm nhiệm được.

Ừm, một ngựa hai yên so với song long nhập động tốt hơn nhiều!

Giữa lúc Hoắc Cải đang YY một cách hừng hực khí thế, Vạn Thử Ly đuổi theo không bỏ cũng đã từng bước từng bước một mò tới bên cái giường tối om như mực. Hắn cười ~ dâm vươn cái móng heo ra…

"Chát."

Tay Vạn Thử Ly bị đánh bay.

Không ngờ tiểu bạch thỏ cũng dám nhe răng, Vạn Thử Ly lập tức phẫn nộ, âm lượng đề cao mà rít gào: "Ngươi cư nhiên dám động thủ với ta!"

Mà Hoắc Cải lúc này rất muốn cos Đậu Nga, chuyện vừa rồi mình muốn làm cũng là hữu tâm vô lực, hoàn toàn là tên khốn Vạn Tư Tề kia nắm tay mình làm mà.

Vạn Thử Ly cảm thấy bị mạo phạm nghiêm trọng liền không nói hai lời, trực tiếp nhào qua, kết quả chính là, hắn bay tới thế nào thì bay về thế đó. Không thể không nói, cước này của Vạn Tư Tề đúng là rất có lực.

Không chờ Hoắc Cải thầm hô một tiếng hảo, Vạn Tư Tề đã xoay người, đem Hoắc Cải ném vào giường, sau đó soạt một cái, xốc màn che ở đầu giường lên, như mị ảnh chạy ra ngoài.

Hoắc Cải lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng ngồi dậy, tính bỏ trốn mất dạng. Tiếc là đã muộn, Vạn Thử Ly từ dưới đất bò dậy, nổi điên gào lên một tiếng, nhào tới lần nữa. Vì vậy thằng nhóc Hoắc Cải đáng thương này, sau năm giây được tận hưởng tự do, lại bị đè thêm lần nữa.

"Lá gan không nhỏ ha…" Vạn Thử Ly phun ra không phải là CO2, mà là hỏa dược.

Hoắc Cải không chỉ nghe được tiếng nghiến răng bên tai mà còn nghe được tiếng đóng cửa sổ rất nhỏ. Giờ phút này, Hoắc Cải mới coi như hiểu được dụng tâm hiểm ác của Vạn Tư Tề —— đem mình làm mồi, kích Vạn Thử Ly tức giận, để lực chú ý tập trung hết bên này, hắn vừa khéo nhanh nhẹn rời trận, một chút mùi tanh cũng không dính.

Hoắc Cải hận đến nghiến răng, Vạn Tư Tề ngươi cái tên mặt đơ máu lạnh, tuy nói trong nguyên tác ngươi chỉ đảm nhiệm hành vi hằng ngày của người qua đường A, không quan tâm không nhúng tay vào, đảm nhiệm một cái background hình người. Nhưng ngươi có cần trung thành với nguyên vai tới mức đó không hả hỗn đản!

Thân là nhược thụ, còn mang theo cái tên cực phẩm Vạn Nhận Luân, Hoắc Cải trên con đường đấu vật đã định trước là không có tiền đồ, huống chi thứ y phải đối mặt chính là BOSS đã cuồng bạo. Vì thế, sau khi mềm nhũn đẩy một chưởng duỗi một cước xong, y đã bị Vạn Thử Ly triệt để đè cứng, còn bị hắn dùng đai lưng trói hai tay lại, cột lên trụ giường nữa.

"Ngươi cái đồ đê tiện!" Một cái tát của Vạn Thử Ly xông lên bắt chuyện với Hoắc Cải. "Mới nãy ngươi đánh ta bao nhiêu cái, đêm nay ta làm ngươi bấy nhiêu lần, xem ngươi còn dám to gan như thế nữa không?!"

Hoắc Cải tránh rất nhanh, mặt cũng không đến mức đau lắm, chỉ là lửa giận xẹt xẹt xẹt bốc lên.

Từ nhỏ đến lớn, y chưa từng bị khuất nhục tới mức này, cho dù là Vạn quản lý cái tên cặn bã đó, lúc quá đáng nhất, cũng chỉ ném văn kiện vào người y mà thôi, khuôn mặt thì chưa bao giờ dám bắt chuyện. Không nghĩ tới, hôm nay lại bị tên ngu xuẩn này khai huân rồi.

(Khai huân: Khai bao)

Hoắc Cải nhắm mắt lại, thân thể vì cưỡng chế lửa giận mà run rẩy, y biết rõ, thân thể nhỏ bé mười ba mười bốn tuổi của Vạn Nhận Luân làm cách gì cũng không đánh lại Vạn Thử Ly, mà càng phản kháng, tên quỷ súc này sẽ càng ra tay ngoan độc hơn, tình huống càng thêm bị động, phải chờ, chờ thời cơ một kích tức trúng, lật lại ván cờ toàn diện.

Vạn Thử Ly thấy người này tự nhiên ngoan rồi, cũng không kỳ quái. Vạn Nhận Luân trước giờ đều là một kẻ nhát gan, bức đến đường cùng có thể cắn hai cái, nhưng rốt cuộc cũng không có can đảm. Cảm nhận

được sự run rẩy của người dưới thân, lửa giận của Vạn Thử Ly không khỏi lắng xuống, mà dục hỏa thì lại càng mạnh lên.

"Roẹt…" Y phục của Hoắc Cải bị thô bạo xé mở, lộ ra thân thể nhỏ yếu mịn màng.

Hoắc Cải chỉ cảm thấy trên người mát lạnh, sau đó một cái tay bắt đầu sờ soạng. Hoắc Cải mặc niệm "Đây là nữ nhân đây là nữ nhân…" để khắc chế dục vọng muốn đem kẻ trên người một cước đạp xuống giường.

"Thân thể này của ngươi, sờ còn sướng hơn đám nữ nhân ở kỹ viện…" Vạn Thử Ly vừa sờ soạng, vừa đùa cợt không ngừng, ngón tay dời xuống, đã thấy tay hắn đặt lên đai quần rồi.

"Đừng, đừng có sờ… đừng có sờ ngực ta…" Hoắc Cải xoay người, vừa tránh vừa cắn răng nói.

Giọng nói non nớt của Hoắc Cải vang lên, Vạn Thử Ly cười tà một tiếng, cái tay đã ở phía dưới lại dời lên lại, ở hai điểm kia vừa nắn vừa nhéo, buộc Hoắc Cải phải phát ra những tiếng rên rỉ không dứt, tưởng tượng đến biểu cảm của người dưới thân, trong lòng Vạn Thử Ly vui vẻ không gì sánh được, nhưng nếu trong phòng có thêm chút ánh trăng, Vạn Thử Ly đã có thể nhìn rõ trên mặt kẻ đang không ngừng thở gấp nụ cười lạnh đầy khinh bỉ.

Trong lòng Hoắc Cải đương nhiên rất rõ, cái gọi là quỷ súc công không phải là sinh vật thuộc hệ biệt nữu bất luận là việc gì cũng thích làm ngược ý người ta sao, cho dù không nhúc nhích được, bản cha kế cũng có cách dùng miệng điều khiển ngươi!

Hoắc Cải cố ý gia tăng tiếng thở, vặn vẹo không ngừng, dụ cho Vạn Thử Ly vốn thuộc tính quỷ súc công đã bạo phát toàn diện tập trung chú ý đến phần bên trên, không ngừng đùa giỡn. Tay môi đồng thời ra trận.

Mà thân thể Hoắc Cải ở trong các đợt giãy giụa, nhích tới đầu giường, tay cũng vì thế mà có chút không gian để hoạt động. Ngón tay sờ vào trong khe giường, mò lấy một thứ lạnh lẽo, một tấm sắt hình tròn viền mép sắc bén.

Nhắc đến việc này, vì sao đầu giường Hoắc Cải lại "vừa vặn" có một tấm sắt như thế chứ? Lý do cũng không dài.

Làm một tiểu nhược thụ đang đấu tranh trong thế giới quỷ súc công, cúc hoa hấp dẫn như phúc lợi của nông nhân Quảng Châu vậy, cực kỳ không được bảo đảm. Mà Hoắc Cải để bảo đảm thuần khiết của cúc hoa nhà mình, không thể không thêm chút sắp xếp.

Trong đó, tám mươi phần trăm cúc hoa là ở trên giường đụng trúng dưa chuột, cho nên, giường trở thành yếu địa chiến lược. Mà trong đó, tám mươi phần trăm quỷ súc công đều dựa vào chiêu cột tay đầu giường để chế ngự tiểu thụ, cho nên, khe giường gần mép giường liền trở thành kho dự trữ vũ khí.

Đừng coi thường cái khe này nhỏ, ở đây có miếng sắt để cắt dây, que sắt để mở khóa, hộp quẹt để mồi lửa, ống thuốc phấn để bỏ thuốc không thiếu thứ gì.

Hoắc Cải thân là cha kế giàu tư liệu, ba cái trò công thụ này, y chưa viết qua cũng đã nghĩ qua, chưa nghĩ qua cũng từng xem qua, còn là bản 2D bản 3D cùng ra trận, quả là trong vạn bụi hoa quá điểm hồng lạc mãn tâm.

Dù cho tiểu công có trăm ngàn thủ đoạn, ngụy nhược thụ này cũng không xi nhê, né nuột như bôi dầu. Trừ phi tiểu công không đi con đường bình thường, có điều công ở thế giới này đã bị cha kế hất cho đẫm cẩu huyết rồi, loại khả năng này thực sự là cực kỳ nhỏ bé.

(Cẩu huyết: Sáo mòn, không đổi mới)

May cho Vạn Thử Ly là hắn không hạ thủ với Hoắc Cải ở nhà mình, nếu không cái trụ giường đã bị Hoắc Cải động tay động chân trong chớp mắt có thể bị y dễ dàng dỡ xuống, sau đó thì một đòn gõ nát hạ bộ rồi.

Hai ngón tay Hoắc Cải kẹp tấm sắt, cọ lên đai lưng đang trói lấy tay mình, đếm ngược từ mười, đai lưng trên tay rất phối hợp mà đứt ra. Trong mắt Hoắc Cải hiện lên hàn quang, hai tay đã được tự do sờ đến ống phun mê dược nhỏ ở trên đầu giường.

Tiểu Ly Ly, ngươi nói xem ngươi là muốn đánh với ta, bị ta đánh, hay là để cho ta đánh đây?

Nhưng đúng lúc này, lại nghe cửa "Rầm" một tiếng, một chút tia sáng từ đại môn chiếu thẳng vào, đem tình cảnh trên giường soi đến mơ hồ. Hoắc Cải quay đầu, chỉ thấy hai thân ảnh một cao một thấp không rõ ràng, hình như là Vạn lão gia cùng với Vạn Tư Tề.

'Ta @#$%&…'

Hoắc Cải muốn khóc, muốn ôm cột gào khóc, ngươi con mẹ nó sớm không tới muộn không tới, nhằm trúng lúc gia cắt dây xong, chuẩn bị phản kích rồi mới tới. Giờ không có gì buộc, hai người đều là thân tự do, cảnh tượng này coi là cưỡng X hay là hòa X hả?

Lẽ nào tình tiết trong nguyên tác Vạn Nhận Luân bị Vạn lão gia đuổi ra khỏi nhà chuyển chỗ tới đây để trình diễn trước?

Xuất sư chưa nên nghiệp đã chết, trường sử anh hùng lệ đẫm vai hu hu hu…

19. Chương 19: Con Trai Thứ Ba Là Kết Qủa Của Cắm Sừng

Chuyện đã tới nước này, chỉ có thể xem ngựa chết như ngựa sống mà chữa thôi.

Hoắc Cải nhanh tay đem ống thuốc nhét lại vào khe giường, sau đó đem đai lưng miễn cưỡng quấn lên cổ tay, sau đó kêu to: "Cứu mạng…"

Một tiếng kêu này đúng là nội hàm phong phú, kết hợp giữa các loại tâm tình may mắn, khuất nhục, xấu hổ giận dữ, thống khổ…, quả là bi thảm đến cực điểm. Hoắc Cải có thể COS cô em chịu nhục cũng không hề đơn giản, tiếng này kêu lên chân thực vô cùng.

Người có vóc dáng cao phản ứng nhanh chóng, xoay người vỗ tung cửa ra, đèn trên bàn bừng sáng, tình cảnh trên giường rõ ràng hiện ra trước mắt mọi người.

Vạn Thử Ly thấy Vạn lão gia cùng Vạn Tư Tề trong phòng, sợ đến run rẩy, vội vàng từ trên người Hoắc Cải bò xuống.

Nhưng mà chưa đợi hắn đứng xuống bên giường, Vạn lão gia đã quát lớn một tiếng "Súc sinh!" rồi xông tới, ngũ chỉ sơn mang theo khí thế lôi đình nặng nề đánh qua.

Vạn Thử Ly bị đánh đến mức lăn tròn trên đất, Vạn lão gia lại một cước đạp lên, thân thể Vạn Thử Ly lập tức cuộn tròn như con tôm, rên rỉ không ngừng.

Vạn lão gia dù sao cũng vẫn rất cưng chiều yêu thương đứa con nối dõi này, thấy Vạn Thử Ly đau thành như vậy, cũng không đánh nữa, chỉ giận dữ trừng mắt nhìn hắn, giận đến không nói nên lời.

Hoắc Cải vẫn là dáng vẻ đứa con bị ngược đãi, cắn cắn môi, run run thân thể, nhưng ánh mắt luôn tập trung nhìn Vạn Thử Ly. Thoạt nhìn như đang chìm đắm trong sự kinh hãi, không thể kềm chế được, trên thực tế, thằng nhóc này đang đau khổ nhịn cười.

Hoắc Cải hài lòng tới mức hận không thể ôm Vạn lão gia nhảy nhảy, hưng phấn thế đương nhiên không chỉ vì Vạn Thử Ly bị cha hắn đánh đòn, mà phần nhiều là do y cảm nhận được, có dòng nước ấm chảy qua tim, chút căm hận cuối cùng của trớ chú đối với Vạn Thử Ly rốt cuộc đã tiêu tán.

Vạn Nhận Luân tuy nói là hận Vạn Thử Ly, kỳ thực hận nhất chính là sự bất công của Vạn lão gia. Trong nguyên văn lúc Vạn lão gia bắt gặp hai thằng con lăn giường, bị mắng là súc sinh, bị đấm bị đá, đều là Vạn Nhận Luân. Lần này, tất cả đều thuộc về Vạn Thử Ly. Vạn Nhận Luân cho dù là chính bản thân hắn ở đây hẳn cũng đã xả hận rồi, huống chi tiến hành nhiệm vụ giám sát chỉ là một tiểu cúc hoa.

Hoắc Cải quay đầu, nhìn cúc hoa màu máu trên ngực mình đã tiêu tán mất một tầng cánh, mừng tới mức đem môi cắn chặt, nếu như nhịn không được cười ra tiếng, vậy là thành vui quá hóa buồn rồi.

Trớ chú chết tiệt này cuối cùng cũng hóa giải được một tầng, nói cách khác, cách mục tiêu xuyên trở về gần hơn một chút. Hoắc Cải trong lòng khoan khoái, rốt cuộc không cần phải giao lưu với tên lưu manh Vạn Thử Ly này nữa, giờ có bị đuổi ra khỏi nhà cũng không quan trọng, đây không giữ gia tự có chỗ giữ gia, chẳng qua là có chút phiền toái mà thôi.

"Cha, cha, là tiện nhân kia câu dẫn con, cha…" Vạn Thử Ly vừa thở được bình thường liền ôm chân Vạn lão gia khóc lóc ồn ào.

Vạn lão gia nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía Hoắc Cải ở trên giường. Hoắc Cải căng thẳng ngừng hô hấp, đai lưng trên tay chẳng qua là làm màu thôi, căn bản không chịu được nhìn kỹ như thế, e rằng giây tiếp theo, bị gia bạo sẽ biến từ Vạn Thử Ly thành mình rồi.

"Y câu dẫn ngươi? Lẽ y tự trói tay mình, y tự xé quần áo ra?!" Vạn Tư Tề đột nhiên tiến qua đây, chắn trước mắt Vạn lão gia.

Hoắc Cải thấy khuôn mặt Vạn Tư Tề vẫn lạnh như cũ, tim đập như trống, Vạn Tư Tề này rốt cuộc ở bên nào?

Vạn Tư Tề vươn tay, kéo lấy đai lưng trên cổ tay Hoắc Cải, sau đó lôi lôi kéo kéo, đúng là cái bộ dạng vất vả tháo thắt lưng.

"Buộc đúng là chặt." Vạn Tư Tề nói xong liền lấy một con dao nhỏ trong tay áo ra, làm bộ cắt một cái, tiếp đó gỡ đai lưng xuống.

Hoắc Cải nhìn bộ dạng y như thật của Vạn Tư Tề, câm lặng. Băng sơn đúng là hạnh phúc, diễn trò thì chỉ cần trước sau như một mặt lạnh tanh miệng đọc lời kịch tay làm động tác là được, chẳng ai cảm thấy bất thường cả.

Vạn Tư Tề nắm cổ tay Hoắc Cải bị trói đến phát đỏ, đưa tới trước mặt Vạn Thử Ly. Vạn Thử Ly chột dạ tránh đi, Vạn lão gia phẫn nộ quở trách một tiếng "cái thứ vô dụng." sau đó là bộ dạng hận sắt không thành thép mà trừng chết Vạn Thử Ly.

Hoắc Cải thấy Vạn lão gia không định diễn tiếp vai võ phụ nữa, lòng cũng biết người này trước giờ thiên vị không biên giới, mình nếu đã nhờ phúc Vạn Tư Tề, không lo bị đuổi thì cách gì cũng phải ném thêm tảng đá nữa, đem tên hỗn đản Vạn Thử Ly này triệt để đập chết, nếu không, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ đặc sắc không gì sánh được.

Vì thế Hoắc Cải kéo chăn lên, che cúc hoa chú ấn trên ngực lại, tiếp đó nức nở, thâm tình gọi một tiếng: "Cha ~ "

Vạn lão gia lạnh lùng quét mắt nhìn bộ dạng thống khổ của Hoắc Cải, lạnh giọng phun ra một câu: "Mất thể diện!"

Vạn Tư Tề lại cúi người, kéo chăn lên. Lúc đắp tới ngang ngực, tay Vạn Tư Tề dừng lại một chút, khẽ thở dài một tiếng, sau đó che thân thể bán lõa của Hoắc Cải lại. Sau đó đem tay Hoắc Cải nhét vào chăn, nắm cổ tay khẽ xoa huyết tụ.

Hoắc Cải cảm thấy buồn cười, người này tuyệt đối có thiên phú đoạt giải Oscar, xem ánh mắt buồn bã kia, xem động tác tỉ mỉ kia, đâu còn nửa vết tích của kẻ lúc trước đem mình làm mồi nữa. Người không biết, còn tưởng người này yêu thương ấu đệ biết bao ấy chứ?

Vạn lão gia một lúc lâu không mở miệng, chỉ đứng đó thở dốc.

Hoắc Cải sao có thể cam tâm để cơ hội đánh chết Vạn Thử Ly cứ thế tuột mất được, vội vàng mở miệng nói: "Cha… Chuyện này tuy là lỗi của nhị ca, nhưng con nghe nha hoàn của con nói, nhị ca mới gặp phải tai bay vạ gió, nhất thời thiếu suy nghĩ cũng dễ hiểu, cha đừng tức giận hại thân.

Hơn nữa, nhị ca là anh ruột của con, ca ấy có thế nào cũng không tới mức bội nghịch luân thường như thế, có khi chỉ là dọa dọa con không chừng. Trước ca ấy còn lấy sách của con, đe dọa con nếu đêm nay không tới phòng nhị ca, sẽ đem sách đốt hết toàn bộ. Cha cũng biết đó, nhị ca đã giỡn là không biết chừng mực. Cũng tại con, thấy trời tối rồi nên không đi, chắc hẳn là bị con chọc giận rồi, mới không biết chừng mực như thế."

Hoắc Cải vốn nghĩ, mình nhân lửa lớn thêm dầu, Vạn lão gia kiểu gì cũng đánh Vạn Thử Ly thêm mấy cái mới phải. Ai ngờ Vạn lão gia liền mượn luôn cái thang mình cho, dìu Vạn Thử Ly xuống núi: "Cho dù là huynh đệ, đùa giỡn cũng đâu thể không có chừng mực như ngươi, còn không nhanh lăn qua xin lỗi đệ đệ ngươi đi!"

Vạn Thử Ly nhăn nhó đứng lên. "Tam đệ, ca ca nhất thời vui quá trớn, ngươi đừng để ý."

Hoắc Cải thấy đáy mắt Vạn Thử Ly tràn đầy hung dữ, nhếch khóe môi lên: "Cha đã không ngại, đệ để ý làm gì. Nhị ca sớm đem sách trả lại là được, đệ đệ còn muốn đi thi kiếm cái công danh."

Vạn Thử Ly gật đầu: "Đương nhiên." Đúng như Hoắc Cải mong muốn mà trực tiếp thừa nhận chuyện mình lấy sách bức người.

Hoắc Cải thấy Vạn lão gia thờ ơ, âm thầm bĩu môi, Vạn Nhận Luân này có khi là do vợ của Vạn lão gia ngoại tình sinh ra cũng nên, xem đãi ngộ khác biệt này đi, một hài tử tấn tới lại không sánh được một tên quần áo lụa là nghịch bội luân thường. Coi như là trước ta có thiết lập phụ tử tình thâm thì mức độ này cũng là quá lắm rồi nha!

Theo tình cảnh này, đường mình đi ngày sau phân nửa không dễ dàng rồi, đắc tội Vạn Thử Ly, Vạn lão gia lại thiên vị tới mức đó. Đúng là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, thời đại này, làm chồn cũng là một nghề cần có kỹ thuật.

20. Chương 20: Đại Ca Là Chim Sẻ Phía Sau

Do người có mặt tại đây không chỉ có ba cha con bọn họ, Vạn lão gia quay đầu lại, đối Vạn Tư Tề ra vẻ khó xử nói: "Để người làm ca ca như con chế giễu rồi, ai, tiểu tử này, chung quy vẫn cứ bướng như thế, uổng cho con tối rồi mà còn nhớ tới nó. Cũng không biết bao giờ mới có thể hiểu chuyện đây."

'Uổng cho con tối rồi mà còn nhớ tới nó...' Hoắc Cải giật tay lại, giãy khỏi ngón tay Vạn Tư Tề, lông mi rũ xuống, che khuất đi sóng trào trong ánh mắt. Coi bộ Vạn lão gia là bị Vạn Tư Tề dụ tới, mà hơn phân nửa là lấy Vạn Thử Ly làm cái cớ.

Vạn Tư Tề ngồi bên giường như cũ, cánh tay dưới chăn vươn ra một chút, đè lại cổ tay đang xoa bóp đột nhiên rụt lại, tiếp tục xoa. Nét mặt thản nhiên nói: "Nhị đệ thế này không chỉ là ương bướng."

Vạn lão gia xoa xoa hai tay nói: "Đúng vậy, thằng con bất hiếu này, ta quản không nổi nữa rồi. May mà có đại ca con nhận lời, ta cũng hy vọng nó có thể theo con học tập vài năm, cho hết thói hư tật xấu đi."

Vạn lão gia không chờ Vạn Tư Tề mở miệng, đã nhân tiện nói tiếp: "Bên chỗ ta còn có chút chuyện liên quan đến việc làm ăn cần xử lý, sáng mai phải đi. Cái thứ không nên thân này, phải nhờ con trông chừng nhiều nhiều rồi."

Vạn Tư Tề ngồi bên giường gật đầu nói: "Ta đã hứa rồi thì sẽ chăm sóc đệ đệ thật tốt."

Vạn lão gia thấy Vạn Tư Tề không định đổi ý, trái tim mới thôi không thấp thỏm. Mắt nhìn về phía Vạn Nhận Luân cũng ấm áp hơn chút: "Tiểu Tam à, ngươi nghỉ ngơi đi, sáng mai ngươi với nhị ca chia tay, không biết lúc nào mới gặp lại. Có gì không vui thì cứ để nó qua đi."

Hoắc Cải ngoan ngoãn gật đầu, cứ để Vạn Thử Ly cùng Vạn Tư Tề tự do mà sát cánh cùng bay đi, chờ về tới Vạn phủ, ta có thể nghênh đón cuộc sống tươi đẹp trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy rồi

~"Cha, cha không phải nói sáng mai phải đi sớm sao, tối nay nghỉ sớm một chút. Chỗ tam đệ có ta chiếu cố, cha cứ yên tâm đi." Vạn Tư Tề nhàn nhạt mở miệng nói.

Vạn lão gia cười ha hả gật đầu, quay lại, trừng mắt nhìn Vạn Thử Ly nói: "Còn quỳ rạp trên đất làm gì hả? Nhanh cút về phòng của mình cho ta!"

Vạn Thử Ly vội vàng bò lên từ mặt đất, hung hăng lừ mắt nhìn Hoắc Cải sau đó đi ra cửa.

Vạn lão gia lần thứ hai bày ra khuôn mặt cha hiền, nói với Vạn Tư Tề: "Chẳng qua chỉ là huynh đệ đùa nháo, cũng không có gì, tiểu tam không sao, con không cần tốn quá nhiều tâm tư, sớm đi nghỉ ngơi đi. Nếu để mệt mỏi hư thân thể, vậy là được một mất mười rồi."

Dứt lời, Vạn lão gia nhanh nhẹn rời trận.

Bàn tay Hoắc Cải ở dưới chăn yên lặng nắm chặt lại.

Đây rõ ràng là kì thị a kì thị! Đã sắp bạo cúc rồi còn bảo là không có việc gì, lẽ nào Vạn đại lang ngủ trễ một chút thì lớn chuyện? Khác biệt đối đãi tới mức này cũng quá lắm rồi nha hỗn đản. Nếu như bản tôn của Vạn Nhận Luân ở đây, tim hắn không vỡ tan tành như nhân bánh chẻo thì ta lập tức cùng họ với ngươi!

Ngón tay đang khẽ xoa bóp cổ tay của Vạn Tư Tề buông ra, bàn tay dời xuống, nắm lấy mấy ngón tay vẫn đang lạnh lẽo của Hoắc Cải, nắm chặt một chút. Nét mặt vẫn như cũ lãnh đạm đến chết tiệt.

"Đại ca…" Hoắc Cải giãy cổ tay, muốn thoát khỏi bàn tay Vạn Tư Tề.

"Ngươi rất tức giận?" Vạn Tư Tề gia tăng lực đạo, lại không hề buông tay.

Hoắc Cải rũ mắt xuống, thoạt nhìn dịu ngoan như con cừu nhỏ: "Sao có thể chứ?"

"Cũng phải…"

Vạn Tư Tề đột nhiên đưa tay, kéo một cái…

Vì vậy, chăn trên người Hoắc Cải cứ thế bị người nào đó ném tới chân giường, lộ ra thân thể nhỏ bé đơn bạc.

Hoắc Cải không hiểu nhìn Vạn Tư Tề, không biết nên phản ứng thế nào.

Tay Vạn Tư Tề nắm lấy vạt áo Hoắc Cải, sau đó kéo tiếp…

Vì vậy, quần áo trên người Hoắc Cải cứ thế bị người nào đó kéo xuống tận thắt lưng, lộ ra một mảng da thịt giữa trắng thêm hồng, còn có cúc hoa chú ấn rất yêu dã.

"Làm gì đó?" Hoắc Cải trừng to mắt, loạt xoạt lui tới góc giường, hai tay che ngực. Toi ta rồi, lẽ nào đây là mới ra miệng hổ lại vào ổ sói trong truyền thuyết? Người anh em ngươi có cần phải háo sắc gấp như vậy không?

Vạn Tư Tề trầm mặc một lát, sau đó, đứng dậy, quay đầu, rời đi.

Hoắc Cải che mặt, quả nhiên là ta lại không CJ mà nghĩ nhiều rồi…

Bụi CJ: viết tắt của [chúnjié], nghĩa là thuần khiết

"Cạch" Vạn Tư Tề tới cửa, khóa cửa lại, sau đó trở về.

Hoắc Cải nhìn Vạn Tư Tề từng bước tới gần câm lặng: không phải chứ… ta chỉ mới nghĩ nghĩ thôi, đại ca ngài không cần chiếu theo lòng tiểu nhân của ta mà hành sự đâu, thật đó!

Vạn Tư Tề không nói hai lời, xiết mắt cá chân Hoắc Cải đem người từ góc giường kéo ra.

Hoắc Cải nằm ngang trên giường, nhìn ánh mắt không bi không hỉ của Vạn Tư Tề, cảm thấy bản thân lại trở lại khoảnh khắc kia, mình ở trong bóng tối bị Vạn Tư Tề khóa trong lòng, lên trời không lối xuống đất không đường. Bản thân hoàn toàn không đoán được tâm tư của đối phương, cũng không đoán được hành động tiếp theo của hắn, chỉ có thể bị động chờ đợi, sau đó đấu tranh —— giống như một người bán hàng rong nho nhỏ không có giấy phép kinh doanh bị công an túm cổ.

"Huynh muốn làm gì?" Hoắc Cải cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn.

"Nghe lời, đừng nhúc nhích." Vạn Tư Tề đem thân đè lên, cúi đầu khẽ nói.

Vạn Tư Tề dựa vào quá gần, Hoắc Cải cảm thấy không khí mình hô hấp tất cả đều bị Vạn Tư Tề dùng qua, ấm áp tới mức bất an. Hoắc Cải không được tự nhiên mà lùi lại, giây tiếp theo, đã bị Vạn Tư Tề nắm lấy cằm.

"Ta bảo rồi, đừng có nhúc nhích." Giọng nói nhàn nhạt của Vạn Tư Tề vọng trong tai Hoắc Cải, ngữ khí vẫn băng lãnh như trước, giờ lại có thêm mấy phần đáng sợ.

Bàn tay nắm cằm rất có lực, cho nên ngay cả ngoảnh mặt đi, tránh đôi môi của Vạn Tư Tề đang dán bên tai y cũng làm không được.

Hoắc Cải đem tay mở ra, duỗi thẳng người, lông mi tinh mịn hơi rũ xuống, run run biểu tỏ ta rất nghe lời: "Ta không cử động, huynh đừng làm hại ta."

Vạn Tư Tề không đáp, ngón tay thon dài nhè nhẹ vỗ về gương mặt trơn mượt của Hoắc Cải, sau đó chậm rãi dời xuống, mơn trớn thắt lưng nhỏ gầy, chuyển đến giữa hai chân.

Hoắc Cải lại như đã nói, nghe lời đến quá phận, lưng cứng ngắc, mặc cho Vạn Tư Tề đem hai chân đang để ở ngoài giường tách ra, sau đó đem thân thể khảm nhập.

Hoắc Cải nhìn khuôn mặt Vạn Tư Tề vẫn băng sơn như trước, đôi mắt ướt sũng, giống như lúc nào cũng có thể khóc lên.

"Ngoan lắm." Vạn Tư Tề hài lòng gật đầu, sau đó đột ngột vung tay, túm lấy cánh tay đang muốn nhấc lên của Hoắc Cải, mà trong tay Hoắc Cải, đang cầm một ống trúc nhỏ đã rút nút bông ở miệng.

"Đây là cái gì?" Vạn Tư Tề không chút do dự đưa tay đoạt ống trúc, đem bột phấn bên trong đổ ra một chút, ngửi ngửi. Lạnh lùng nói: "Trước ngươi tính dùng cái này để đối phó với Vạn Thử Ly?"

Hoắc Cải nhìn trời, lộ ra cái bộ dạng 'Ai nha, chủ đề này thật là thâm thúy, ta nghe không hiểu a nghe không hiểu!' rất nợ đòn.

Vạn Tư Tề không để ý đến y, tay ở khe giường tìm kiếm một vòng, lục soát ra được mấy thứ công cụ gây án.

"Lẽ nào ngươi không có gì muốn nói?" Vạn Tư Tề liếc mắt nhìn Hoắc Cải.

Sau khi phát hiện dược đồng, Hoắc Cải vẫn bị Vạn Tư Tề chặn cổ, không thể động đậy, cho nên giờ y chỉ có thể nằm ngay đơ trên giường như trước. Hoắc Cải thấy gian kế bại lộ thì ngoan độc liếc xéo Vạn Tư Tề: "Đừng có ép ta, nói cho mà biết, trên đời này không có tường nào không lọt gió, không có xà nhà nào không thể thắt cổ được."

Gia không làm gì được ngươi chẳng lẽ không làm gì được chính mình? Hoắc Cải trưng ra bộ dạng thấy chết không sờn, chừng nào Vạn Tư Tề còn đối với mạng người có nửa phần cố kị thì chừng đó, mình vẫn còn một con đường sống.

21. Chương 21: Ngạo Kiều Là Thuộc Tính Thực

(Ngạo kiều: Là cách hành xử để che giấu sự ngượng ngùng mà cố ý tỏ ra kiêu ngạo, trong ngoài bất nhất. Thuộc tính cách dễ thương.)

Vạn Tư Tề bị mấy lời này của Hoắc Cải chọc cười, khóe môi hơi hơi giơ lên: "Tường lậu gió ta không sợ, xà nhà để thắt cổ thì đúng là có cố kỵ mấy phần, đừng có muốn chết muốn sống như thế, ta có hứng thú với đệ, nhưng cũng không phải thứ hứng thú thấp kém đó."

Trong lúc nói, Vạn Tư Tề tách ra, rời khỏi từ giữa hai chân Hoắc Cải. Ngồi thẳng lên, lộ ra cái bộ dạng vô tội ta mới nãy có làm gì đâu.

Vạn Tư Tề tay trái dược đồng, tay phải miếng sắt, nhìn chằm chằm Hoắc Cải cười mà như không: "Quả là người không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài, nếu không phải thấy đai lưng bị cắt đứt rồi, ta thiếu chút nữa cũng bị đệ gạt."

Hoắc Cải rúc xuống cuối giường, trong lòng căm giận, thì ra người này không phải muốn ngủ với ta, là muốn thử ta! Ngươi con mẹ nó không thể đổi biện pháp ôn hòa hơn sao hỗn đản, tâm tình lão tử cứ lúc lên lúc xuống thế này dễ bị mắc bệnh tim đó người anh em.

Vạn Tư Tề nửa quỳ nơi giường, ngón tay chọc lên ngực Hoắc Cải, ở trên viền cúc hoa trớ chú lưu luyến không rời, thanh âm so với nãy còn trầm hơn mấy phần: "Ban ngày ta đã muốn hỏi, hoa này là Vạn Thử Ly xăm cho đệ?"

Vạn Thử Ly chính là một viên gạch trong sự nghiệp tà ác, ở đâu phạm tội là chuyển tới đó liền. Hoắc Cải giật giật khóe môi, nếu ta bảo đây là tự ta rảnh việc tự mình xăm chơi thì có tương đối đáng tin không?

Vạn Tư Tề thấy mặt Hoắc Cải vặn vẹo, trong lòng hiểu rõ. Hoặc có lẽ tự cho là hiểu rõ.

"Bị khi dễ đến mức này mà đệ cũng không giận? Hay là nói, ngươi cũng giống lúc này, làm ra vẻ mặc người vò nhéo, sau đó ở trong lòng hung hăng ghi thù, tính trước làm sau?" Vạn Tư Tề nhìn chằm chằm Hoắc Cải, mang theo vài phần hứng thú.

Hoắc Cải bị người cưỡng chế lột mất lớp ngụy trang giờ chỉ hận không thể nhào tới cắn cho Vạn Tư Tề hai cái: "Chúc mừng đại nhân, nhìn thấu mọi việc, phá xong nghi án, giờ ngài có thể để tiểu nhân an ổn ngủ một giấc rồi mới lại thăng đường thẩm vấn được không?"

"Đệ nếu an ổn ngủ, ta sẽ không thể ngủ an ổn." Vạn Tư Tề có chút vô lại mở miệng.

"Ta bị ngươi đùa giỡn đến mức cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi a đại ca." Hoắc Cải khóc lóc tố cáo.

"Liên quan gì tới ta?" Vạn Tư Tề nhàn nhàn mở miệng.

Hoắc Cải cắn răng, ta hận chủ nghĩa cá nhân! Ta hận chính sách bá đạo của chủ nghĩa cá nhân!!!

Hoắc Cải cảm giác kiên nhẫn của mình đã bên bờ cạn queo rồi: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

"Muốn nghe ngươi nói thật." Vạn Tư Tề thẳng thắn lưu loát mà trả lời.

Nếu đã bị người nhìn thấu, sau đó có ngụy trang kiểu gì cũng vô nghĩa, hơn nữa lại lười dây dưa không rõ với người này, Hoắc Cải trực tiếp thẳng thắn: "Trước đúng là ta muốn dùng mấy thứ này để đối phó với Vạn Thử Ly, nếu không phải ngươi mang cha tới, tiểu tử này tuyệt không thoát khỏi cái số biến thành đầu heo. Nói thật, ta muốn đánh tên hỗn đản này từ lâu rồi, nhưng tình thế không thể làm gì, ta chỉ có thể nhẫn, sau đó chờ đợi thời cơ trả đũa, ngươi bảo ta tính trước làm sau cũng không quá đáng. Nói tới cùng, là ta sói khoác da thỏ. Được chưa?"

Vạn Tư Tề quan sát Hoắc Cải một lúc, sau đó nghiêm túc mở miệng.

"Đệ không phải sói."

"Hử?"

"Đệ khá giống chó."

"Gì?"

"Chính là cái loại chó con nho nhỏ, lông xù xù, bình thường không lên tiếng, nhưng liếc thấy cục xương dính thịt là nhào tới đầu tiên."

"..."

Gia giống chó, gia giống chó, gia giống chó...

Trong đầu Hoắc Cải không ngừng lập đi lập lại lời bình của Vạn Tư Tề, chịu đả kích nghiêm trọng.

Vạn Tư Tề vươn tay, xoa đầu Hoắc Cải, cảm thán nói: "Bộ dạng tức giận này của đệ cùng với Tham Lang quả là giống y như đúc."

Hoắc Cải OTZ, gia không phải là con chó ngạo kiều a hỗn đản!

Hoắc Cải đánh bay móng vuốt của Vạn Tư Tề, gâu gâu kháng nghị: "Ta không thèm giận! Ta chỉ ở trong lòng hung hăng ghi hận ngươi, sau đó chờ đợi thời cơ trả thù!"

Vạn Tư Tề ung dung buông một câu: "Ta chờ."

Hoắc Cải tức giận nói: "Hỏi xong rồi, giờ ngươi đi được chưa?"

"Vẫn còn chuyện chưa làm xong." Vạn Tư Tề nói.

Vạn Tư Tề từ trong ngực móc ra một bình sứ nhỏ, đổ một chút dịch cao mang hương thơm ra đầu ngón tay. "Nghe lời, đừng nhúc nhích."

Câu này sao nghe quen quá vậy… Hoắc Cải giật giật khóe môi, trừng mắt nhìn Vạn Tư Tề: không phải chứ, cả đồ dùng nhất định có của tiểu thụ —— cao hoa hồng cũng chuẩn bị luôn rồi? Chẳng lẽ tên hỗn đản này muốn cho áp đảo được tiến hành triệt để?

"Đừng sợ, ta sẽ không đả thương đến đệ." Vạn Tư Tề nghiêng thân tới trước, mặt lạnh tanh, mà khóe môi thì lại quỷ dị nhếch lên cỡ chừng hai milimet, tựa hồ đang muốn nỗ lực biểu hiện cái mà người ta gọi là mỉm cười ôn nhu.

Hoắc Cải nhìn biểu tình không hòa hợp của người nào đó, câm lặng không biết nói gì, đại ca, công tác chuẩn bị ngài có làm tốt mấy cũng vô dụng, vấn đề là ở chỗ, dù không thụ thương, lão tử cũng không muốn bị người đè a a a!

Còn không đợi Hoắc Cải lùi xa hơn, tay Vạn Tư Tề đã nhanh như chớp đặt lên vai Hoắc Cải, ngăn lại động tác của đối phương, mà ngón tay dính thuốc cao cũng không chút do dự tiếp cận tới, sau đó… xoa lên mấy vết tích trải rộng trên ngực Hoắc Cải.

Ngón tay thon dài khẽ lau qua mấy vết xanh tím, cảm giác mát từ ngực tan ra, khó chịu từ những chỗ bị Vạn Thử Ly hung hăng chà đạp lúc trước cũng từ từ giảm bớt.

Thì ra chỉ là bôi thuốc…

Này này, thiệt là chỉ bôi thuốc mà không phải là lạt mềm buộc chặt gì gì đó ha?

Bị Vạn Tư Tề đùa giỡn quay như chong chóng khiến Hoắc Cải đã hoàn toàn mất sạch lòng tin đối với lực phán đoán của mình.

Trong lúc Hoắc Cải còn đang suy nghĩ lung tung, thuốc đã bôi xong, Vạn Tư Tề kéo vạt áo y lại, đem chăn lôi về, chụp lên người Hoắc Cải.

Hoắc Cải thuận theo cọ cọ cọ mấy cái, đem mình quấn thành cái bánh chưng, cả người nằm vật xuống, làm bộ bé cưng ngoan ngoãn biết ngủ sớm dậy sớm.

Vạn Tư Tề lại cúi người, đưa tay vuốt mặt Hoắc Cải. Sau một lúc lâu, đầu cũng cúi xuống, hơi thở ấm áp dừng bên mặt Hoắc Cải lưu luyến không thôi.

Hoắc Cải nhắm mắt, lông mi run rẩy như chim ngói đêm đông.

Này anh em, không phải còn muốn thêm cái hôn ngủ ngon chứ hả? Này nếu hôn xuống thật, ta nên cho hắn một cái tát, hay là đạp hắn một cú, hay là cắn hắn một cái đây?

Vạn Tư Tề thu tay về, lại đổ thuốc, thay Hoắc Cải cẩn thận bôi lên mấy chỗ sưng đỏ trên mặt. Hô hấp khe khẽ ở bên tai Hoắc Cải lưu chuyển: "Ta mới rồi đã nói không có hứng thú kiểu đó với đệ, đệ không cần lo làm gì. Ngủ một giấc thật ngon, quên hết tất cả đi thôi."

Trong lòng Hoắc Cải bão lệ yên lặng nổi, lần thứ hai vì tư tưởng vô cùng YD của mình mà thật sâu sám hối —— ta thừa nhận, thế giới là thuần khiết, chỉ có tư tưởng của ta là tà ác, nhưng mà đại ca ngươi có thể đừng làm ba cái chuyện khiến người khác dễ hiểu lầm như thế không hả!

Vạn Tư Tề đương nhiên là hoàn toàn không biết người trên giường tuy nằm im re như vậy, nhưng tâm tư đã như ngồi trên tàu lượn mấy vòng rồi. Hắn đứng dậy, khẽ thổi tắt đèn trên bàn, lại ngồi về bên giường, lẳng lặng nhìn Hoắc Cải đang nằm ngay đơ kia.

Hoắc Cải đem chăn quấn chặt, nhắm mắt lại, nỗ lực bảo mình phải CJ phải CJ.

Cho đến khi hô hấp của ai đó dần dần khẽ lại… Vạn Tư Tề mới đứng dậy, rời đi.

Cửa mới đóng xong, thân ảnh tu tuấn càng lúc càng xa. Bánh chưng trên giường viu một cái lột lá chăn gấm ra, xoay người xuống giường, liền dùng chậu nước lạnh đặt ngay trong phòng, bắt đầu lau người.

Hoắc Cải trong bụng tức tối, Vạn Tư Tề không biết trước khi ngủ phải rửa mặt rửa chân thay quần áo sao, một câu "Ngủ một giấc thật ngon " thì bất mình mặt đồ rách quấn trong chăn gần nửa giờ.

Ở trên người vừa thuốc, vừa nước bọt của Vạn Thử Ly, còn trộn thêm mồ hôi vì nóng quá mà tuôn ra, thật sự khiến Hoắc Cải mắc ói muốn chết.

À đúng, còn phải tính cả nước bọt của "Tham Lang" nữa. Hoắc Cải nghĩ vậy, lau lại càng ác hơn. Lau người xong, Hoắc Cải đổi một bộ tiết y sạch sẽ, chậm rãi bò lại lên giường.

Lại nói tiếp này không phải là Vạn Thử Ly với cẩu cẩu gián tiếp hôn nhau rồi? Người nào đó tưởng tượng đến cảnh Vạn Thử Ly cùng Tham Lang thâm tình ôm hôn nhau, hung hăng YY một cái nhân thú luyến, tâm lý nhất thời sung sướng hơn không ít.

Tác giả phát biểu suy nghĩ: khi dễ người với bị người khi dễ tạm thời hoàn tất, thấy trận này đặc sắc hông, thích thì tung hoa đi

22. Chương 22: Hứa Hẹn Là Có Cách Nói Khác

"Tam thiếu gia, ngài đã dậy chưa?"

Hoắc Cải đang đứng trước chậu rửa mặt nghe tiếng gọi của nha hoàn ngoài cửa thấp hơn bình thường ít nhất ba điệu, cảm thấy thế giới chớp mắt huyền ảo quá.

Trong lúc Hoắc Cải đang bồi hồi giữa chân thực và huyễn huyễn, tiếng gõ cửa lại dai dẳng vang lên.

"Cốc cốc cốc…"

"Vào đi." Hoắc Cải day trán, xem ra thế giới này vẫn còn bình thường chán, có nha hoàn bá đạo mặc kệ ý nguyện của chủ nhân như thế, ngoại trừ nha hoàn của mình ra, còn có thể là ai?

"Í, yêu nghiệt phương nào?" Hoắc Cải nhìn người nào đó mới đẩy cửa vào, phản xạ có điều kiện mà phun ra một câu như vầy.

Chỉ thấy người tới thân như thiếu nữ, đội một cái đầu heo, hai má phì ra, trong hồng có xanh, trong xanh mang tím, quả thực là một con yêu quái to đùng.

Yêu quái kia hai tay trống trơn, đi tới trước mặt Hoắc Cải: "Tam thiếu gia, hôm nay sao lại dậy sớm vậy?"

Thì ra yêu quái kia là nha hoàn mình… Hoắc Cải ngắm bầu trời đã sáng trưng, cảm thấy trên đời này những người mở to mắt nói xạo thực sự là ngày càng nhiều.

Hoắc Cải vắt khăn, nhìn chằm chằm đầu heo, do dự một lát, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi sao lại bị thương thành như vầy?"

Nha hoàn cắn răng, thấp giọng run run nói: "Nhị gia sai người lấy giày đánh ta, đánh tròn một canh giờ."

Hoắc Cải đem khăn vắt xong phủ lên mặt, che khuất toàn bộ biểu cảm.

Không uổng tối qua mình cố ý nói một câu "Ta nghe nha hoàn của ta nói, nhị ca mới đây gặp phải tai bay vạ gió." Chuyện này vốn là sỉ nhục trong lòng Vạn Thử Ly, lại bị một nha hoàn đem ra tám với người mà trước giờ hắn vẫn coi thường, đúng là cực mất mặt. Nếu hắn không ghi hận trong lòng, sau đó trả thù, hắn đã không phải là Vạn Thử Ly rồi.

Hoắc Cải kéo khăn xuống, lộ ra bộ dạng sợ hãi: "Ca ấy làm chi đánh ngươi?"

"Nô tỳ không biết." Nha hoàn vẻ mặt không kiên nhẫn, rõ ràng không muốn nói nhiều về chuyện này.

Hoắc Cải cũng không hỏi thêm, mở khăn ra từ tốn lau mặt.

"Tam thiếu gia, lão gia bảo ta tới truyền lời cho ngài, tối qua bị dọa, tiệc rượu chia tay hôm nay nếu 'Không muốn tới' thì không cần phải tới. Lát nữa sẽ có hạ nhân đem bữa trưa vào phòng." Nha hoàn nhanh nhanh chóng chóng chuyển lời xong, mắt sáng quắc trừng Hoắc Cải, chờ y đáp lời.

Quả nhiên, nha hoàn này không phải là chiến sĩ thi đua vết thương còn nhẹ không chịu rời chiến trường, trưa vậy rồi còn mang cái đầu heo qua đây, rõ ràng là có người dặn. Không để mình xuất hiện, đương nhiên là không muốn hai đương sự trong sự kiện loạn luân chạm mặt, tăng thêm biến số, cũng không biết là ý của Vạn lão gia hay là Vạn Thử Ly. Có điều, dù là ý của ai thì cũng không có chỗ cho mình nhúng tay vào rồi phải không nào?

"Hiểu rồi, ta ở trong phòng chờ là được." Hoắc Cải nhu thuận gật đầu.

Nha hoàn đạt được mục đích, cũng không nói thêm gì, căn dặn một câu "Tam thiếu gia, ngài nhớ thu xếp hành lý cho đầy đủ đi", xoay người ra cửa.

Hoắc Cải nhìn bóng lưng nha hoàn, khóe môi hơi hơi giơ lên, lộ ra một độ cong châm chọc, coi bộ trong lòng nha hoàn này vẫn xem mình là mềm yếu dễ khi, trận da thịt chịu khổ này chưa từng nghĩ tới gia có dính dáng gì.

Vậy vừa đẹp, các ngươi coi thường ta, khinh thị ta, bỏ quên ta, ta mới có thể vô thanh vô tức hoàn thành đại nghiệp hãm hại người của ta. Thời đại này, làm một kẻ xấu lấy khi nam hiếp công làm nghề chính, lấy hãm hại lừa gạt làm nghề phụ, khiêm tốn mới là vương đạo.

Hoắc Cải ngoan ngoãn chờ trong phòng, ngoan ngoãn dùng xong cơm, sau đó tiếp tục ngoan ngoãn chờ trong phòng.

Không bao lâu, có hạ nhân nhà Vạn Tư Tề gõ cửa, vào phòng nói: "Tam thiếu gia, ngài đi theo ta."

"Đến lúc đi rồi sao?" Hoắc Cải xách bao hành lý cực đại mình thu thập được lên hỏi.

"Vâng." Hạ nhân kia cung kính gật đầu, sau đó rất tự nhiên nhận lấy cái bọc trong tay Hoắc Cải, đi trước dẫn đường.

Hoắc Cải len lén thở ra một hơi, cuối cùng cũng được rời khỏi nơi quỷ quái này rồi, Vạn Tư Tề người này, không thể giỡn được, chỉ có thể xa xa mà ngắm, đương nhiên, nếu có thể cả đời không liên quan mới là tốt nhất!

"Tam thiếu gia, đi thêm mấy bước nữa là thấy các vị chủ tử rồi." Gia nhân kia dừng bước, khom người vươn tay.

Hoắc Cải gật đầu, đi lên trước.

"Tam đệ, đệ sao lại tới trễ vậy, cha và nhị đệ đều đã chờ hồi lâu." Vạn Tư Tề phất tay, ở xa xa cao giọng gọi.

'Ta X, trễ là tại ta sao? Lại không ai thông báo!' Hoắc Cải vô cùng vô tội mồ hôi ròng ròng bước nhỏ chạy tới, khom mình hành lễ: "Cha, đại ca, nhị ca."

"Đại lang, sau này tiểu nhi phải dựa vào đại ca con dạy bảo nhiều nhiều rồi." Vạn lão gia không để ý Hoắc Cải, vẫn nói chuyện với Vạn Tư Tề như trước.

Vạn Tư Tề ôm quyền nói: "Phụ thân yên tâm, có ta ở đây, nhất định sẽ không để cho đệ đệ tiếp tục nhát gan ngây thơ, mặc người khi dễ nữa."

Hả? Nhát gan ngây thơ, mặc người khi dễ? Vạn Tư Tề nói là Vạn Thử Ly sao? Hoắc Cải kinh ngạc trừng to mắt, đột nhiên có dự cảm cực xấu.

Hoắc Cải đang kinh nghi, Vạn Tư Tề đã xoay người đối mặt y, giơ tay, đặt móng vuốt lên đầu y, còn lấn tới mà xoa xoa một cái. Giọng nói phải gọi là dịu dàng thuần hậu: "Tam đệ, nếu như cha đã giao đệ cho ta, vậy thì đại ca sẽ làm hết trách nhiệm của huynh trưởng."

Vạn lão gia bị một màn trước mắt kích cho đầu lưỡi đều vẹo: "Không… không phải, rõ ràng con hứa là…"

Vạn Tư Tề không chút khách khí cắt lời Vạn lão gia: "Sao lại không phải, ta vẫn đều hứa sẽ chiếu cố 'đệ đệ', hơn nữa sau khi phụ thân căn dặn, không phải ta vẫn luôn chiếu cố tam đệ sao?"

Vạn Tư Tề chơi xấu trắng trợn như vậy, khiến cho Vạn gia ba người còn lại nhất thời đều hóa đá.

Vạn Tư Tề tuy vì hiếu đạo, không thể không chấp nhận sắp xếp của Vạn lão gia, nhưng mà hắn lại bất động thanh sắc đi trộm xà đổi cột, chơi bằng mặt không bằng lòng một vố triệt để —— hắn chưa bao giờ nói rõ là mình hứa chiếu cố đệ đệ nào; hắn chưa bao giờ uống rượu Vạn Thử Ly kính mình trái lại bị Vạn Nhận Luân chuốc cho không ít; hắn chưa bao giờ hỏi đến Vạn Thử Ly trái lại đối Vạn Nhận Luân chiếu cố có thừa.

Cho nên, cái ngu này, hắn giả rất tự nhiên, dù hai bên trong lòng đều biết rõ, lại không cách chi cãi được.

Sắc mặt Vạn lão gia lạnh xuống, nhưng không trực tiếp chống lại Vạn Tư Tề, chỉ quay đầu trừng Hoắc Cải, nói: "Tiểu tam, hành lý đâu rồi, chúng ta lập tức xuất phát!"

Hoắc Cải bị Vạn lão gia nhìn chăm chăm đến dựng tóc gáy, vội vàng quay đầu, muốn xách hành lý lập tức rời đi. Lại kinh ngạc phát hiện, gia nhân mang hành lý không biết đã biến mất từ lúc nào…

Hoắc Cải gian nan nuốt một ngụm nước bọt, nếu nói cho Vạn lão gia biết là mình đã thân tình đem hành lý tặng lại cho đại ca rồi thì liệu có thể bị bạo hành gia đình một trận không.

Vạn Tư Tề lại không để Hoắc Cải có cơ hội mở miệng, xen vào giữa hai người, thản nhiên nói: "Mặc dù tam đệ có chút không hiểu chuyện nhưng phụ thân cũng không cần nổi giận trực tiếp đem người mang đi như thế, hành lý các thứ của tam đệ còn chưa thu thập mà. Tuy lúc ta đến tiễn phụ thân và nhị đệ, tam đệ vẫn chưa có mặt, đúng là có chút thất lễ. Nhưng phụ thân cũng nên biết, tối qua nhị đệ 'đùa giỡn' kiểu đó. Tam đệ lòng còn sợ hãi cũng không có gì lạ."

Lời này mang theo cảm giác uy hiếp, dù sao, cảnh tượng Vạn Thử Ly gì gì đệ đệ đó cũng lỡ để Vạn Tư Tề vừa vặn "đụng" trúng rồi.

Nhược điểm rơi vào tay người khác, Vạn lão gia nhất thời nghẹn họng, chỉ oán hận trừng mắt nhìn Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề hừ lạnh một tiếng lời lẽ không nể nang: "Lẽ nào cha cũng muốn nhị đệ với ta huynh đệ đùa giỡn sao?"

"Hừ!"

Vạn lão gia rơi xuống hạ phong, bụng đầy oán hận không thể xả vào Vạn Tư Tề đã đủ lông đủ cánh, nhưng vẫn có thể đổ hết lên người thằng con thứ ba vô dụng kia. Lão vung tay, tát về phía mặt Hoắc Cải.

"Bốp" Tay lớn của Vạn lão gia không đụng trúng mặt mà đụng trúng mu bàn tay của Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề cả giận nói: "Phụ thân đã giao hoàn toàn tam đệ cho ta, vậy thì nên yên tâm để cho ta dạy dỗ mới phải."

Vạn lão gia cười nhạt: "Hắn là 'đệ đệ' con mà, vi phụ có gì phải lo lắng đâu?"

Quay đầu, Vạn lão gia lại chỉ vào mũi Hoắc Cải ngoan độc mắng: "Ngươi cái thứ ăn cây táo rào cây sung! Ta đã bảo ngươi sao lại mặt dày đòi theo chứ, ta đã bảo ngươi sao lại mang hành lý đầy đủ thế chứ, ta đã bảo ngươi sao lại vội vàng kính rượu đại ca như vậy chứ, ta đã bảo ngươi sao lại đúng dịp ở trước mặt đại ca bị người ta khi dễ chứ?

Ta vẫn tưởng ngươi là phế vật, không nghĩ ra cũng có lúc hữu dụng như thế! Ta mà sớm biết ngươi có tâm tư xấu xa tới mức này thì, trước đã không nhất thời từ tâm mang theo cái loại tai họa lang tâm cẩu phế như ngươi!"

Hoắc Cải gần như bị mắng tới mụ đầu, chẳng lẽ mình đụng trúng chính là công thức bi kịch số một trong truyền thuyết —— thần xui quỷ khiến + may áo cưới cho người = hết đường chối cãi?

Hoắc Cải lặng lẽ rơi lệ, sao thế gian luôn có những chuyện khiến người ta thống khổ như thế: Chịu tội thay người, oan không thể biện minh, tai bay vạ gió, liệt dương tiết sớm…

A phì, tự dưng trật đường mất.

"Ly nhi, ở đó làm gì, còn không đi! Chờ đại ca ngươi giữ lại sao?" Vạn lão gia rõ ràng đã tức giận điên người, đến mức túm được kẻ nào cắn kẻ đó.

Vạn Thử Ly lại cười lạnh một tiếng nói: "Cha, không vội, sách ta thiếu tam đệ còn đang vô tình lẫn trong hành lý của chúng ta, phải phiền tam đệ theo vào xe ngựa một chuyến để lấy chứ. Thuận tiện đếm lại, xem có thiếu mất quyển nào không, đúng không, tam đệ?"

Vạn lão gia vừa nghe Vạn Thử Ly nói thế, cũng có chút hiểu được, quay đầu cười hời hợt với Vạn Tư Tề: "Ai, hài tử này, làm việc lúc nào cũng lề mề như thế. Ta nghĩ, con sẽ không phiền cho huynh đệ bọn nó chút thời gian. Đúng không?"

Vạn Tư Tề trầm mặc một lát, trầm giọng nói: "Đương nhiên."

"Tam đệ, còn không nhanh theo?" Vạn Thử Ly cười với Hoắc Cải một cái gọi là gió lạnh từng trận.

Hoắc Cải nhìn trời, nội tâm tranh đấu… Lỡ như bị Vạn Thử Ly nhốt trong xe cầm giày quật cho một trận ngoan độc thì làm sao giờ? Gia là thụ không có sức trói gà đâu!

"Ngươi còn lo lắng cái gì? Chẳng qua là trước khi xuất phát, nán lại một chút ở trong xe thôi. Hơn nữa chúng ta lập tức phải xuất hành rồi, coi như muốn làm gì đó cũng không thích hợp, đúng không?" Vạn Thử Ly lại nói: "Rương sách kia tuy đã hứa trả lại cho ngươi, nhưng nhất thời không kiểm tra, lạc mất một vài quyển cũng không có gì lạ. Ngươi nói có đúng không?"

Hoắc Cải không tình nguyện mà gật đầu đồng ý, không ngờ, mình lại vì mấy quyển hoàng cương số học , ngũ niên cao khảo tam niên mô nghị , thiên lợi 38 sáo … mà phải đi vào núi đao biển lửa một lần.

****

tiểu kịch trường vô trách nhiệm —— Đao Mã đán phiên bản vào hang sói

(*) Đao Mã đán, vai diễn Đao Mã, là một vai trong hí khúc, ví với phụ nữ giỏi võ

Rõ ràng sáng sớm người còn trong phòng ngủ, còn đang nhảy lên nhảy xuống chuẩn bị đồ,

Sao tự nhiên đối tượng chiếu cố bị thay đổi, ta ở hiện trường chó cắn chó.

Quay đầu lại phúc hắc nhìn trúng, trời xoay đất quay

~~Ta mang ghế băng làm quần chúng ngồi xem, đột nhiên tiền đồ hết thảy đều mờ mịt.

(ta) còn đang nghĩ rốt cuộc thân ở phương nào,

(ta) trở thành một binh sĩ trung trinh.

(ta) bắt đầu nghĩ, bản thân vì sao mà bi tráng.

(ta) đang ngỡ ngàng, đã bị bắt lên chiến trường.

Lừa người, một đòn bất ngờ, vai phụ trở thành diễn viên chính, hố sâu, đào rất vững vàng.

Lừa người, đặc sắc hơn ai hết, trộm xà nhà đổi lại trụ chính, nhị đệ biến tam lang.

Lừa người, trong đầu chuẩn bị cả, hứa hẹn nói dõng dạc, người xem vô tri vỗ tay.

Lừa người, đặc sắc hơn ai hết, phúc hắc tâm địa xấu, diễn xuất gạt toàn bộ.

23. Chương 23: Che Chở Khi Hết Hạn Sẽ Mất Hiệu Lực

Vạn Thử Ly đi trước, Hoắc Cải đáng thương cảm theo sát phía sau, vào thùng xe, Hoắc Cải vừa ngẩng đầu, liền đối diện với đôi mắt âm tàn như sói của Vạn Thử Ly.

Hoắc Cải run rẩy, đang tính xoay người bỏ trốn, đã bị bàn tay trong xe vươn ra nắm chặt lấy cánh tay, đành phải mang biểu cảm đáng thương ngồi xuống lại.

Thấy người đã ngoan ngoãn ngồi lại trong xe, Vạn Thử Ly hừ lạnh một tiếng, thả bàn tay đang bóp cánh tay Hoắc Cải ra. "Gan nhỏ như gan sẻ, uổng cho thân thể ngươi chảy cùng dòng máu với bản thiếu gia ta."

"Nhị ca." Hoắc Cải cúi đầu, ngoan ngoãn đóng vai một thư sinh yếu đuối chịu đủ mọi chà đạp.

Vạn Thử Ly đột nhiên lại gần, đè thấp giọng hỏi: "Tối hôm qua, lúc ta tới tìm ngươi thì trong phòng không chỉ có mình ngươi đúng không? Lúc đó, ở trong phòng, ngoài ngươi ra, còn có Vạn Tư Tề. Mà ra tay đánh ta cũng là hắn, đúng không?"

Hoắc Cải thốt nhiên ngẩng đầu, con mắt trừng lớn, tiểu tử này lợi hại đấy, mới có một đêm đã từ Bàng thái sư tiến hóa thành Bao thanh thiên rồi, miệng lại vẫn tiếp tục ba xạo: "Không… không phải đâu."

Vạn Thử Ly thấy bộ dạng giấu đầu hở đuôi của Hoắc Cải, mặt lộ ra mấy phần châm chọc: "Muốn giấu giếm cho hắn thì phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã! Bàn chân ba tấc sen vàng đó của ngươi sao có thể để lại vết chân lớn như thế trên ngực ta được."

Hoắc Cải cúi gằm đầu, trong lòng thầm hả hê. Thì ra là dấu chân kia của Vạn Tư Tề làm ra tai họa, khửa khửa, cho ngươi giá họa ta, bữa nay ánh mắt của quần chúng đều là sáng như tuyết sáng như tuyết à, cho dù thiểu năng cỡ Vạn Thử Ly cũng có thời khắc nhìn rõ mọi chuyện.

Tuy Vạn lão gia nhận định sự kiện loạn luân này là do lão đại với lão tam thông đồng nhau gây nên, nhưng Vạn Thử Ly lại quá rõ chuyện gì xảy ra. Vạn Thử Ly thấy tiểu tử này lại co ro, cảm thấy rất không có thành tựu. Vì vậy hắn ngoan độc trừng mắt nhìn Hoắc Cải, âm trầm nói: "Không biết Vạn Tư Tề kia đêm hôm khuya khoắt còn tới phòng ngươi làm gì? Cư nhiên khiến cho tên không có can đảm như ngươi ra sức bảo vệ. Hay là, ngươi đã thành người sau màn của hắn rồi?"

Hoắc Cải căm tức nhìn người trước mắt, giọng nói cũng lớn hơn vài phần: "Đại ca, không … không phải là người xấu xa như thế. Ca ấy, ca ấy là tới đưa thức ăn cho đệ."

"Chồn tới nhà gà chúc tết!" Vạn Thử Ly bĩu môi khinh thường.

Hoắc Cải tiếp tục bên ngoài căm tức Vạn Thử Ly, bên trong lại gật đầu thật lực, phải phải, tám phần mười là người hầu đưa mình về nghe được cuộc nói chuyện của mình với nha hoàn, lập tức đem chuyện này báo lại cho Vạn Tư Tề. Nếu không sao tối qua Vạn Tư Tề lại hảo tâm tự mình đem đồ ăn đưa qua được. Hắn thuần túy là chạy tới kiếm cái ghế khách mời hạng sang để xem cuộc vui thôi.

Vạn Thử Ly thấy Hoắc Cải vẫn là cái dạng không hiểu gì hết, lửa giận càng cháy mạnh: "Ngươi rốt cuộc có hiểu chuyện gì đang xảy ra không hả? Ngươi vẫn cho là hắn cứu ngươi thoát khỏi biển lửa sao?"

Đương nhiên là hắn không phải muốn cứu ta, Vạn gia cũng không có sản xuất được thánh nhân. Hoắc Cải gật đầu, vẻ mặt ngây thơ: "Chẳng lẽ không phải?"

Vạn Thử Ly vẻ mặt hận sắt không thành thép nói: "Nếu hắn không động thủ với ta, ta có thể đem ngươi trói lên giường sao? Hắn đưa cha tới, sau đó để cha bắt gặp chuyện kia, chính là muốn hủy địa vị của ta và ngươi trong lòng cha, hòng một mình độc chiếm gia sản."

Hoắc Cải trong lòng buồn cười, này nói ra, nghe cứ như là ta với ngươi cùng một trận doanh ấy, lẽ nào Vạn Thử Ly này hy vọng ta với hắn cùng chung mối thù sao?

Hoắc Cải lẩm bẩm: "Đại ca vẫn đối xử rất tốt với đệ, sao, sao lại có thể …"

Vạn Thử Ly cười nhạo: "Hắn đối xử tốt với ngươi? Chỉ có loại ngu xuẩn như ngươi mới đi tin hắn. Ngươi cho ngươi là ai, có thể khiến cho Vạn Tư Tề Vạn đại phú thương xem trọng sao? Hắn lúc đầu đã hứa là chiếu cố 'đệ đệ', đương nhiên là phải làm tốt từ đầu tới đuôi, vậy mới có thể chứng tỏ được hắn là lời hứa ngàn vàng, tuyệt không thay đổi.

Hắn chẳng qua từ lúc bắt đầu đã có ý muốn lợi dụng ngươi, chơi xấu cha. Bất kể lúc trước, khi lợi dụng ngươi hắn đã hứa hẹn những gì, giờ mục đích đạt được rồi, ngươi cảm thấy hắn có thể tiếp tục đối tốt với ngươi sao?"

Kẻ trong cuộc thường mơ hồ người ngoài cuộc thì tỉnh táo, Vạn Nhận Luân dù thân ở trong cuộc, nhưng Hoắc Cải trước giờ vẫn chỉ là người xem. Đối với những chuyện Vạn Thử Ly nói, trải qua vụ lâm trận lật lọng của Vạn Tư Tề, Hoắc Cải nghĩ một chút là hiểu rõ. Nhưng đã khoác da tiểu bạch Vạn Nhận Luân rồi thì đành giả ngốc tới cùng thôi.

Hoắc Cải rầu rĩ nói: "Nếu không phải trong mắt cha chỉ có một mình ca là nhi tử, quên mất đại ca còn có đệ là đệ đệ, không đem chuyện này nói rõ ra thì sao đại ca có cơ hội thay xà đổi cột như vầy được."

Vạn Thử Ly cảm thấy thú vị nhìn nhìn Hoắc Cải, giọng mỉa mai: "Ngươi đang trách cha không thương ngươi? Xem cho rõ địa vị của mình đi, một tiểu tử nha hoàn sinh mà thôi, có miếng cơm ăn đã là tốt lắm rồi, còn vọng tưởng muốn ngang hàng ngang lối với gia sao! Giờ thì tốt rồi, ngươi giúp người ngoài tính toán cha, cha giận ngươi phá hỏng chuyện này, mặc kệ ngày sau ngươi sống sao cũng không thèm để tâm tới nữa. Bản thân ta cũng rất hiếu kỳ, chờ ta với cha đi mất, Vạn Tư Tề kia sẽ 'chiếu cố' quân cờ đã lợi dụng xong là ngươi như thế nào đây."

Hoắc Cải ngoảnh mặt đi, không lên tiếng. Cũng không phải Hoắc Cải chưa nghĩ tới khả năng này. Mình đã thành quân cờ xui xẻo, xác định phải trả giá cho vụ phá hỏng dự định của Vạn lão gia. Hiện nay, Vạn lão gia ghét bỏ, Vạn Thử Ly ghi hận, bị ép chọn đội như mình chỉ có thể dựa vào sự bảo hộ của Vạn Tư Tề, phía sau hoàn toàn không có chỗ dựa, sống chết đều bị người khác nắm trong tay, quả là bị động như tiểu nhược thụ bị gông xiềng hạ xuân dược lại đứt hết kinh mạch toàn thân.

Thế nhưng mình lúc này với mình lúc trước ở Vạn gia có gì khác biệt chứ? Đều là sống bị đè đầu, khác biệt chẳng qua là ở trên gông xiềng quấn thêm một tầng dây xích mà thôi. Huống chi, trên mạng nói rất hay, không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo, ít ra so với tổ hợp quỷ súc Vạn lão gia, Vạn Thử Ly này thì Vạn Tư Tề gần với linh trưởng hơn nhiều phải không nào?

Vạn Thử Ly dịu giọng lại nói: "Tuy nói ngươi làm sai, nhưng tốt xấu gì ngươi cũng là người của Vạn gia, cha cũng không thể giận ngươi cả đời. Ta với ngươi từ nhỏ cùng lớn lên, ít nhiều vẫn có chút cảm tình, sẽ không đem ngươi ném vào tay tên ngụy quân tử Vạn Tư Tề kia. Chỉ là ngươi phải thông minh lên chút, theo sát Vạn Tư Tề, xem cho kỹ sản nghiệp hắn có những gì, chưởng quỹ dưới tay hắn ngươi cũng phải kết giao nhiều một chút, mấy thứ này dù nằm trong tay Vạn Tư Tề, nhưng kiểu gì cũng có phần của Vạn gia ta trong đó. Ngươi nếu làm tốt, không sợ cha không thương ngươi, Vạn gia cũng sẽ không bạc đãi tam thiếu gia ngươi."

Hoắc Cải nhìn tạo hình ông chú biến thái dụ dỗ bé loli của Vạn Thử Ly, trong lòng buồn cười. Dông dài như vậy uy bức lợi dụ suốt một lúc thì ra là muốn mình làm tay trong. Vạn Thử Ly này hạ thấp thân phận tôn quý để nói chuyện phiếm với mình, đúng là ủy khuất hắn rồi.

Hoắc Cải tiếp tục giả bộ yếu ớt thở dài: "Nhị ca, chuyện này… Đệ không làm được."

Đôi mắt sắc lẻm của Vạn Thử Ly tỉ mỉ nhìn Hoắc Cải, giọng nói nặng nề như độc xà trong bóng tối ——

"Chẳng lẽ ngươi không trách hắn? Hắn đẩy ngươi dưới thân ta rồi nghênh ngang rời đi, đem bộ dạng xấu hổ của ngươi vạch trước mắt mọi người.

Chẳng lẽ ngươi không oán hắn? Hắn đối tốt với ngươi chỉ là để lợi dụng ngươi, toàn bộ che chở đều chỉ là tiện tay ban phát.

Chẳng lẽ ngươi không hận hắn? Hắn làm ngươi chọc giận cha, Vạn gia không còn chỗ cho ngươi dung thân nữa, hảo hảo một tam thiếu gia của Vạn gia từ nay trở thành kẻ đáng thương ăn nhờ ở đậu."

Tiểu tử này lừa tình rất giỏi, rất có không khí nha. Hoắc Cải phởn phơ nghĩ, nét mặt lại một bộ bi thống sợ hãi, run giọng nói: "Dù là… dù là đại ca gạt đệ, đệ cũng rất vui vẻ. Nhiều năm như vậy, chỉ có, chỉ có mình đại ca là đối tốt với đệ, đệ không thể có lỗi với ca ấy."

Vạn Thử Ly nghĩ tới đãi ngộ mấy năm nay Vạn Nhận Luân nhận lấy ở Vạn gia, có chút chột dạ. Vì vậy đập bàn trà cái rầm, ấm chén kia cũng rất phối hợp mà nảy lên.

"Ngươi sao cứ không hiểu chuyện thế chứ! Vạn Tư Tề đối tốt với ngươi, tất cả đều là giả, là giả! Ta với cha tuy không thân cận ngươi, nhưng đã từng lợi dụng ngươi, lừa gạt ngươi chưa? Chúng ta đối ngươi là thật

tình, ngươi đã không biết cảm ơn thì thôi, trái lại vì hư tình giả ý của Vạn Tư Tề mà ngỗ nghịch chúng ta, ngươi sao có thể hồ đồ tới mức đó."

Hoắc Cải cúi đầu xuống, làm bộ sám hối.

Thương nhân bước bước mưu tính, câu câu tính toán chung quy so với cái thứ quỷ súc thâm tình chân thành, không chút cố kỵ tốt hơn nhiều, sự ôn nhu của Vạn Tư Tề không phải vì gian tình mà sinh, chỉ là vì đã dự mưu từ trước, không có gian tình đúc kết, chỉ có vô tình lợi dụng, cúc hoa mình không lo rồi, còn cầu gì nữa?

Vạn Thử Ly cũng không ép Hoắc Cải tỏ thái độ ngay, chỉ móc ra một túi tiền, đẩy tới trước mặt Hoắc Cải: "Ta với cha đi rồi, ngươi phải tự chiếu cố lấy mình. Vạn Tư Tề kia không đáng tin, ngươi đừng có ngốc hoài như thế. Số tiền này ngươi giữ lại, dùng để giao kết với chưởng quỹ gì đó, nhiêu đây là đủ rồi. Nha hoàn của ngươi lười biếng, không giữ lại được. Tiểu tư Lộc Duyên với nha hoàn Hỉ Duyên của ta đều cho ngươi, có bọn họ hầu hạ, ta cũng yên tâm. Những thứ ta để lại nhà Vạn Tư Tề cũng cho ngươi hết, ngươi bảo trọng!"

Hoắc Cải nhìn túi tiền trước mặt, thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái, quả nhiên, một tiểu hài tử ngây thơ đang do dự bất định so với một thiếu niên nhu thuận phục tùng vĩnh viễn có giá hơn nhiều.

Mình không đưa ra được lý do để phản bội, Vạn Tư Tề chẳng qua chỉ là hư tình nhất thời, cho nên khả năng bị thu mua là lớn tới vô cùng. Vạn Thử Ly nếu không nhìn trúng thời cơ này thì đúng là có lỗi với sự dạy dỗ của Vạn lão gia rồi.

Trai cò cắn nhau ngư ông đặc lời. Nii-san, xin cứ thỏa thích mà… bóp chết nhau đi!

Hoắc Cải nhìn Vạn Thử Ly, cảm động tới mức nói năng lộn xộn: "Nhị ca… Đệ, đệ hại ca bị cha đánh, ca còn có thể… Đệ, đệ…"

Vạn Thử Ly đem túi tiền trực tiếp nhét vào lòng Hoắc Cải nói: "Đồ ngốc, ngươi dù thế nào vẫn là đệ đệ ruột của Vạn Thử Ly này mà."

Câu lừa tình này mới thốt lên, Hoắc Cải đã mắc ói không chịu nổi, da gà rớt đầy đất. Anh bạn, ngươi có thể đừng diễn tình tiết truyện Cổ Long đọc lời kịch của Quỳnh Dao được không hả, thân là người sáng tạo ra ngươi, bản cha kế áp lực rất lớn đó con trai à!

"Sách này…" Hoắc Cải nhìn rương sách muốn nói lại thôi.

"Đương nhiên là phải trả lại cho ngươi rồi. Sách này ngươi ôm nổi không, cần ta gọi ngươi đến chuyển ra dùm không?" Vạn Thử Ly ôn nhu cười.

"Không cần, nhị ca và cha đi đường thuận lợi." Hoắc Cải kéo cái rương lảo đảo xuống xe.

Hoắc Cải mới xuống đất liền đối diện với một cái mặt ngựa, nhất thời hốt hoảng. Thì ra con ngựa của xe sau không biết chạy tới trước từ lúc nào. Ngựa không an phận giậm giậm chân, rèm xe phía sau cũng theo đó mà lắc la lắc lư.

Hạ nhân cách đó không xa thấy Hoắc Cải ôm rương sách trèo xuống xe, tất nhiên biết ý mà chạy qua nhận lấy.

Hoắc Cải thu lại tâm tình, đưa rương qua, lùi lại mười bước, bình tĩnh nhìn thùng xe hoa mỹ của Vạn Thử Ly, trong mắt không mảy may có chút cảm xúc. Mi mắt rũ xuống, khóe môi nhếch lên, lặng lẽ nói lời từ biệt: "Nhiệm vụ kết thúc, hẹn ngày gặp lại, kẻ thù của người khác."

Thiếu niên nhỏ bé xoay người rời đi, biểu cảm vẫn nhát gan đáng thương như trước, con đường lát gạch xanh dưới chân kéo dài về phía băng sơn nào đó không thể nắm bắt được. Cước bộ lại nhanh nhẹn hoàn toàn khác hẳn với biểu cảm, mỗi bước đạp xuống là cát bụi bay lên, bầu trời phía sau một màu trong sáng, xen lẫn là từng mảng mây như xơ bông. Trời đang xanh, mây đang trắng, tựa như ngàn ngàn vạn vạn ngày trước đây, đẹp đẽ đến tầm thường.

****

Tiểu kịch trường vô trách nhiệm phiên bản Quỳnh Dao: tiễn biệt

Hoắc Cải nhìn Vạn Thử Ly, cảm động tới mức nói năng lộn xộn: "Nhị ca… Đệ, đệ hại ca bị cha đánh, ca còn có thể… đệ, đệ…"

Vạn Thử Ly đem túi tiền trực tiếp nhét vào lòng Hoắc Cải nói: "Đồ ngốc, ngươi dù thế nào cũng vẫn là đệ đệ ruột của Vạn Thử Ly này mà."

Hoắc Cải ôm ngực, quyết định cho hắn buồn nôn lại: "Nhị ca, đệ biết mà, ca cao quý như vậy nhân từ như vậy thiện lương như vậy, chắc chắn sẽ không thật sự oán đệ hận đệ trách đệ mà! Ca cao quý, nhân từ, thiện lương như vậy khiến đệ cực kỳ cảm động vô cùng cảm động. Ca đừng lo… đệ sẽ chăm sóc bản thân mình thật tốt. Ca với cha cũng phải sống thật tốt đó, nếu không khi đệ nghĩ tới ca cao quý, nhân từ, thiện lương như vậy sẽ ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên, cả linh hồn cũng không được an tĩnh."

Thoáng cái, Vạn Thử Ly mặt tái nhợt, môi xanh lét, run run nói: "Ngươi nếu nán lại quá lâu, Vạn Tư Tề nhất định sẽ nói này nói nọ, ngươi nhanh nhanh xách thùng sách ra ngoài đi."

Bà nội Quỳnh Dao uy vũ! Cuối cùng Hoắc Cải thâm tình liếc mắt nhìn Vạn Thử Ly, vén rèm ra ngoài xe.

24. Chương 24: Phản Gián Là Lựa Chọn Thắng Cả Đôi Đường

Xe ngựa của nhà họ Vạn dần đi khuất tầm mắt, Hoắc Cải đứng bên cạnh Vạn Tư Tề, thở dài. Gia đời này sao lại giống như âm điệu của Tăng Ca (Tăng Dật Khả – một nữ ca sĩ người Hoa) vậy cơ chứ, một khi đã bắt đầu đi lệch hướng là không bao giờ có thể quay đầu lại được nữa. Mặt trận chính trong chốc lát đã bớt đi bao nhiêu người.

"Vẫn ổn chứ?" Vạn Tư Tề nhàn nhạt hỏi.

"Huynh nói xem?" Hoắc Cải cười nhạt, mặc dù cậu hoàn toàn có thể hiểu được lập trường của Vạn Tư Tề, nhưng đối với việc mình bị người ta đưa ra làm vũ khí mà sử dụng, cậu cũng không phải không có chút oán trách nào.

"Đến chỗ ta ngồi một lát nhé?" Vạn Tư Tề đề nghị.

"Được." Hoắc Cải vui vẻ nhận lời, giữa bọn họ đúng là cần phải hiểu rõ nhau hơn một chút.

"Uống trà hay uống rượu?" Vạn Tư Tề quay đầu lại hỏi.

"Tùy huynh." Hoắc Cải trả lời qua loa.

Vạn Tư Tề gật đầu, rất nhanh liền dặn dò người hầu ở một bên đi chuẩn bị.

Một gian phòng, một chiếc bàn, hai người, hai hũ.

Vạn Tư Tề rót đầy một chén, đẩy tới trước mặt Hoắc Cải, lại lấy một hũ khác, rót đầy chén rượu của mình, nâng chén, nói rất chân thành: "Xin lỗi."

Hoắc Cải nâng chén, nhấp một ngụm, khách khí cười nói: "Nếu như là vì chuyện trước kia, huynh không cần xin lỗi, đệ tài năng không bằng người, về lý xem như xui xẻo. Nếu như là vì chuyện sau này huynh chuẩn bị làm với đệ, vậy thì huynh càng không cần phải xin lỗi, đạo lý cá lớn nuốt cá bé đệ hiểu, đệ kiếm ăn trên địa bàn của huynh, cũng sẽ không thức thời như thế đâu."

Có lẽ là không ngờ được Hoắc Cải lại nói thẳng thừng, không kiêng kỵ gì như vậy, Vạn Tư Tề khẽ ngạc nhiên, chậm rãi đánh giá Hoắc Cải, giống như phải làm quen với người thiếu niên này lại từ đầu.

Đón nhận ánh mắt của Vạn Tư Tề, Hoắc Cải dần ngồi thẳng lưng, độ cong nơi khóe miệng lễ độ mà xa cách, đây chính là biểu cảm của Hoắc Cải, biểu cảm thường thấy của một người làm công ăn lương.

"Vạn Thử Ly để lại hai người hầu của hắn cho đệ, muốn làm thế nào là tùy huynh. Đệ không hứng thú chút nào với sản nghiệp và tiền bạc của huynh. Đệ chỉ muốn thi được công danh để được an thân mà thôi. Đệ nhớ rằng trong luật lệnh của Dịch Quốc chúng ta có một điều như thế này, nếu như trong nhà có người đạt

công danh tú tài, tô thuế sẽ được giảm một phần mười. Do vậy có thể nói, đệ đối với huynh cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng, đệ nghĩ, mấy tháng tới này, chúng ta sẽ có thể chung sống hòa thuận, phải không?"

Ánh mắt của Vạn Tư Tề khẽ thoáng qua tia sợ hãi, sau đó liền khôi phục lại tư thái bình thản của hắn. Hắn rót đầy chén của mình, một hơi uống cạn, chậm rãi nói: "Tối hôm qua, đệ nói đệ giống sói, ta nói đệ giống cẩu hơn giống sói. Bây giờ ta phát hiện……"

Đôi tai nhỏ của Hoắc Cải khẽ động đậy, hừ hừ, sock rồi chứ gì, thay đổi cách nhìn rồi chứ gì! Gia đây con người anh minh thần vũ, sao có thể giống một loài động vật không hoa lệ chút nào như chó chứ!

"Đệ quả nhiên càng giống cẩu hơn." Vạn Tư Tề vẻ mặt thành thật.

Hoắc Cải tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Vạn Tư Tề nhìn Hoắc Cải, trong mắt thấp thoáng ý cười giảo hoạt, cổ họng lại phát ra tiếng nói rất nghiêm nghị: "Sói rất mạnh, nhưng luôn đi lại ở ranh giới giữa sống và chết. Cẩu tuy yếu, nhưng luôn biết tìm cho mình một phương thức sinh tồn phù hợp nhất. Thế gian rất nhiều người muốn giết sói, nhưng lại rất ít người muốn đánh cẩu. Cẩu dùng thân thể của kẻ yếu đuối mà giành được thế mạnh, mới chính là kẻ mạnh đích thực."

Những lời này của Vạn Tư Tề đã gãi đúng chỗ ngứa của Hoắc Cải. Hơn nữa lại sử dụng lối nói "muốn khen ngợi trước tiên hạ thấp", hiệu quả càng cao. Hoắc Cải không thể không cười đến híp mắt, mi mắt đen rậm hợp lại, cùng với chiếc cằm nho nhỏ khẽ cong lên, giống như một con chó con được gãi vào cái bụng nhỏ, hài lòng vẫy vẫy đuôi với chủ nhân.

Những chuyện Hoắc Cải đã làm ở thế giới này, đa phần là việc mờ ám, xấu xa, không thể ngước mặt nhìn người khác, nhưng cũng có vài phần khôn vặt. Mỗi lần kết thúc việc cần làm một cách hoàn mỹ, Hoắc Cải chỉ có thể âm thầm hài lòng, cư xử với xung quanh vẫn là dáng vẻ yếu đuối, ngu ngốc, không khỏi có chút cô độc của sự tự luyến. Biết tại sao mà Boss phản diện trước khi tiêu diệt nhân vật chính thường rất hay luyên thuyên không? Đó chính là vì quá cô đơn mà muốn gây chuyện!

Vạn Tư Tề vươn tay ra, vén lại mai tóc tán loạn của Hoắc Cải ra sau tai: "Ta sẽ chăm sóc đệ thật tốt, không cần lo lắng."

Hoắc Cải được chải lông xong hài lòng gật đầu, tốt lắm, hiệp ước đã ký kết xong.

"Huynh uống gì thế, cho đệ xem có được không?" Chính sự đã bàn xong, Hoắc Cải hiếu kỳ nhìn hũ rượu của Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề giơ tay, ra hiệu Hoắc Cải cứ tự nhiên.

Hoắc Cải vươn tay ra, cầm lấy hũ rượu của Vạn Tư Tề, mở nắp, ngửi ngửi: "Rượu của huynh sao lại không có mùi vị gì hết vậy? Đệ thử một chút không sao chứ?"

"Đệ cứ tự nhiên."

"Í? Tại sao không có vị gì cả vậy……không đúng, cái này của huynh căn bản chỉ là nước lã! Con người huynh thật gian trá, đệ uống rượu huynh uống nước lã, muốn chuốc đệ say nhưng không thành phải không?" Hoắc Cải nhấc hũ rượu của Vạn Tư Tề lên, như vẻ đang cầm tội chứng đưng đưa trước mắt hắn, giận dữ nhìn trừng trừng.

Vạn Tư Tề nói có vẻ rất hợp tình hợp lý: "Đệ thích rượu, cho nên ta chuẩn bị rượu cho đệ, ta không thích rượu, cho nên uống nước thôi, có gì mà gian trá chứ. Nếu như đệ sợ say, ta cho người đổi thành nước cho đệ."

Hoắc Cải nghiêng nghiêng đầu, nhớ ra đích thực là Vạn Tư Tề đã hỏi qua mình thích uống gì, chính xác mà nói, thái độ của tên này căn bản quá mức tùy ý, làm gì có cái lý muốn uống cái gì thì uống cái đấy, mỗi người một hũ cơ chứ?

Vạn Tư Tề này chính là có hai mặt, con người trước thì mạnh mẽ kín đáo, tính toán từng bước. Con người sau thì tùy tiện không câu nệ, tự do tự tại. Con người trước khiến người ta luôn luôn đề phòng, sau thì

khiến người ta cười không ra cười khóc không ra khóc.

"Là một thương nhân thường xuyên phải ăn tiệc, tất nhiên không thích rượu, có gì kỳ lạ đâu?" Hoắc Cải đặt hũ rượu treo đầu dê bán thịt chó lại chỗ cũ.

Vạn Tư Tề lại rót đầy chén, nói: "Mỗi lần đi ăn tiệc đều tuy đều tránh đụng đến rượu, nhưng cũng không cảm thấy rượu có gì ngon. Đệ thì sao? Đệ hình như rất thích rượu."

Hoắc Cải trầm mặc một lúc. Cậu cũng không phải sinh ra đã thích rượu, cậu cũng có lúc phải chau mày mà nuốt xuống, rồi sau đó lao vào nhà vệ sinh mà nôn thốc nôn tháo. Có điều, có tiệc, nhất định sẽ có rượu, không từ chối được, chỉ có thể thích mà thôi, hoặc có thể nói là ép buộc bản thân thích. Giống như, cho dù có ghét tên thượng cấp Vạn Nhận Luân đến đâu, vì chút tiền lương, bản thân cũng chỉ có thể mỗi lần nhìn thấy hắn đều phải cười như hoa.

"Sao thế?" Vạn Tư Tề dường như nhận thấy sự khác thường của Hoắc Cải.

Hoắc Cải cười cười, chuyển đề tài: "Vậy trà thì sao? Huynh không thích rượu, tại sao không chọn trà?"

"Đắng, không thích." Vạn Tư Tề nói thẳng.

Hoắc Cải uống hết nước trong chén, hết cười nổi. Chả trách, trước mặt hắn, cảm xúc của mình luôn lộ hết ra bên ngoài. Không chỉ vì hắn đã xé bỏ lớp ngụy trang của mình, không chỉ vì hắn và nhiệm vụ của mình gần như không liên quan, mà càng là vì tính cách cá nhân hắn lại là một người tùy tiện đến mức cực đoan, bản thân hắn không theo những lề thói thường, mà cũng không yêu cầu người khác làm gì, khiến cho người ở cùng hắn hoàn toàn thả lỏng, buông bỏ tất cả mọi kiềm kẹp.

"Con người huynh…… không sợ người khác cười huynh không hiểu phong nhã hay sao?" Hoắc Cải nhấc hũ rượu của mình lên, lắc lắc đầu.

Vạn Tư Tề nhướn mày: "Thích là thích, không thích là không thích, sao ta phải để ý đến sở thích của người khác?"

"Nói hay lắm, cạn chén!" Hoắc Cải nâng hũ rượu của mình lên, cũng không để ý xem Vạn Tư Tề có phản ứng gì, tự mình uống. Cậu uống quá vội, rượu cay châm vào cổ họng, kích thích như thể dao đâm, lạnh buốt như thể băng tuyết.

"Khụ khụ." Hoắc Cải nghẹn rượu, cả mặt đỏ bừng, cả người co lại, khóe mắt ươn ướt.

Vạn Tư Tề ôm lấy Hoắc Cải, vuốt nhẹ lưng cậu, cho đến lúc Hoắc Cải dần hồi phục trở lại. Mới mở miệng nói: "Thủ hạ của ta có một sư phụ làm sổ sách, trước kia thi minh toán đạt được công danh tú tài. Nếu như đệ muốn, ta sẽ sắp xếp cho đệ đến một cửa hàng khác của ta, để tiện cho đệ theo học ông ta. Nhưng còn hai người hầu Vạn Thử Ly để lại cho đệ, ta không thể bọn họ đi theo. Ta sẽ sắp xếp vài người đáng tin hơn cho đệ."

Hoắc Cải đẩy tay của Vạn Tư Tề ra, ngồi thẳng người lên nói: "Được rồi, làm đại ca vất vả rồi. Có điều, đệ vẫn muốn thỉnh thoảng xin ít tiền tiêu vặt của phụ thân, cho nên hai người đó, cũng không phải không cách ly không được. Đại ca, nếu như huynh muốn truyền tin tức gì đó về nhà, mượn tay đệ không phải càng dễ dàng hay sao?"

Vạn Tư Tề dường như nghĩ ra điều gì đó, khẽ gật đầu, ánh mắt sáng lên, nhìn Hoắc Cải: "Kế phản gián?"

Hoắc Cải chớp chớp mắt, cười mà không đáp.

Vạn Tư Tề cười thấp một tiếng: "Được, cứ làm theo ý đệ đi, ta sẽ phái hai người cho đệ, tiện cho đệ "một mình chịu đựng gian khổ" để kiếm tin tình báo cho nhà họ Vạn."

Hoắc Cải nâng chén: "Đại ca anh minh."

Vạn Tư Tề che miệng chén của Hoắc Cải, không để cậu uống tiếp: "Đệ định khi nào xuất phát?"

"Ba ngày sau vậy." Hoắc Cải trầm ngâm một lúc mới nói.

Vạn Tư Tề: "Được, chuyện của đệ ta sẽ dặn dò người sắp xếp thỏa đáng. Có gì cần đệ chỉ việc sai bảo người hầu đi làm là được, nếu như có kẻ nào lười biếng, đệ cứ quay về thẳng thắn nói với ta."

Hoắc Cải: “Lần sau chúng ta gặp lại chỉ sợ là phải sau ngày thi nhỉ?”

“Lâu rồi, ta cũng phải đi ra ngoài một chuyến. Có điều, đến lúc đi thi, ta sẽ quay lại chăm sóc đệ.”

Vạn Tư Tề nói những lời này, khiến cho cậu cảm thấy mình như một thí sinh thi lên cấp ba cần có phụ huynh đi theo vậy, có chút không thoải mái, nhìn ra chỗ khác: “Nếu như huynh có việc bận thì cứ làm việc của huynh đi, không cần phải cố kỵ đệ.”

Vạn Tư Tề lại không tiếp lời của Hoắc Cải, mà thu lại biểu cảm, chân thành nói: “Đệ nếu như quyết tâm thi được công danh, vậy thì về phía nhà họ Vạn, đệ không cần phải bận tâm nhiều, phụ thân không phải người dễ đùa giỡn như thế đâu.”

Hoắc Cải cười cười: “Đệ hiểu rồi.”

25. Chương 25: Dễ Thương Là Vũ Khí Để Tranh Giường

Năm tháng sau, Vạn Tư Tề người đầy phong trần vội vàng về thành Mông, Hoắc Cải viện thí xong, đang đứng trước cửa chào đón người nào đó trở về.

“Xin lỗi, ta về muộn quá, kết quả thế nào rồi?” Vạn Tư Tề nhảy xuống ngựa, đi về phía Hoắc Cải.

“Có thể giảm thuế rồi.” Hoắc Cải đắc ý nhướn mày.

“Đệ vất vả rồi.” Vạn Tư Tề xoa đầu Hoắc Cải một cái, lại hỏi “Nói như vậy, đệ sau này đã có tư cách học trong trường học của châu huyện, năm sau vừa khéo có kỳ thi Thu Vi (kỳ thi mùa thu), đệ đã có dự định gì chưa?”

Hoắc Cải vừa đi cùng Vạn Tư Tề vào nhà vừa nói ra toàn bộ dự định của mình: “Hương thí năm sau tổ chức tại Khôn Thành trên tỉnh. Đệ định theo học ở đó. Hiện tại sắp đến năm mới rồi, không tiện đi xa, đệ định đón năm mới xong rồi mới đi Khôn Thành, sau đó học ở đấy sáu tháng, thuận tiện báo danh cho kỳ thi Thu Vi vào tháng tám, lấy công danh cử nhân.”

“Tùy đệ.” Vạn Tư Tề vẫn là thái độ nuôi dưỡng tùy tiện đấy.

Hoắc Cải thấy Vạn Tư Tề không có ý kiến gì, trong lòng thầm thở phào.

Bên này tấm bùa tú tài hộ mệnh đã nắm trong tay, đối với Hoắc Cải mà nói, nhiệm vụ tiếp theo tất nhiên không phải là thi tiếp, mà là gấp rút tiêu diệt đám quỷ súc còn lại. Nếu như không phải trong “Tiện thụ Vạn Nhận Luân”, nhân vật chính xui xẻo bị Vạn lão gia đuổi ra khỏi nhà vào đúng năm mới, vật lộn một tháng mới đến được Khôn Thành, Hoắc Cải đã lập tức động thân đi Khôn Thành, lấy những tiếng la thảm thiết của đám quỷ súc làm quà mừng năm mới rồi. (Bụi: Thấy tên này giống Kyoko trong Skip Beat quá =.=)

“Đệ đã đạt được công danh, về phía phụ thân, đệ nói thế nào rồi?” Đi đến cửa nhà, Vạn Tư Tề thuận miệng hỏi.

Hoắc Cải đi với Vạn Tư Tề vào nhà, thuận tay đóng cửa, đè thấp giọng, nói như học thuộc lòng: “Vì để tránh việc bản thân quá vô dụng mà bị đại ca đuổi khỏi cửa, tiểu nhi không còn cách nào khác buộc phải thi lấy công danh, giành được thẻ miễn giảm tô thuế. May mắn tiểu nhi có thể mượn cớ học minh toán, bằng nhiều cách khác nhau đã có được cơ hội tiếp xúc với người làm sổ sách của đại ca, nhưng mà ngày thi đến gần, nếu không thi được công danh, tất sẽ bị đại ca đuổi về nhà. Do vậy cần gấp một số kim ngân hỗ trợ của phụ thân, thăm hỏi các quan coi thi một lượt, để được cái công danh, mới có thể tiếp tục chuyển tin tình báo về sản nghiệp của đại ca về nhà. Trước mắt đã ở lại thành công, năm mới vừa hay là dịp tốt để tiếp cận gần hơn, không tiện về nhà.”

Vạn Tư Tề cởi tấm áo choàng dính đầy bụi bặm ra, thuận tay để sang một bên, nhìn thấy bộ dáng ranh mãnh của Hoắc Cải nhịn không được cười thấp một tiếng: "Chút tiền thăm hỏi các quan đó, đệ nuốt hết rồi chứ gì?"

Hoắc Cải giả vờ nắm chặt lấy túi tiền, lùi sau hai bước: "Đệ lại mang mệnh nghêu, chỉ nuốt chứ không nhả."

Vạn Tư Tề vươn tay ra, Hoắc Cải phản xạ có điều kiện lấy tay che đầu, nào ngờ Vạn Tư Tề lại nhéo cái mặt non nớt của cậu mấy cái: "Trong mắt đệ, đại ca ta là kẻ chuyên giành ăn phải không?"

Hoắc Cải mặt bị nhéo nhưng vẫn rất hớn hở: "Tất nhiên không phải, đại ca huynh giàu nứt đố đổ vách, sao có thể để ý đến chút tiền mắm tiền muối trong tay huynh đệ được."

"Nghêu tiểu đệ, mấy hôm nữa ca tặng đệ một phong bao lì xì to được không?" Vạn Tư Tề rốt cuộc cũng thả cái mặt của Hoắc Cải ra.

"Được ạ!" Hoắc Cải tiếp tục hớn hở vẫy đuôi.

"Í, đại, đại ca… Sao huynh vẫn cởi tiếp vậy, đó không phải là nội khố sao, nội khố đó?" O O!

"Tắm rửa chẳng lẽ không nên cởi nội khố sao? Đệ không nhìn thấy thùng tắm đổ đầy nước nóng đằng sau bình phong sao?" ( )

"Đại ca, huynh từ từ hãy cởi, đợi đệ ra khỏi hãy… này này, đừng có cởi quần a!" (")

"Có muốn cùng tắm không?" (_)

"Tiểu đệ cáo từ trước đây!"

Vạn Tư Tề thân trên ở trần, nhìn người nào đó tông cửa "rầm" một cái rồi chạy té khói, khóe miệng khẽ nhếch lên, gian kế thành công. Bắt nạt Tiểu cẩu thần mã hay xấu hổ đúng là rất thú vị.

Do vậy mới nói… sản phẩm của Vạn gia, cho dù có là thẳng, cũng nhất định ẩn tàng tố chất cơ bản gian ác của quỷ súc. Vậy nên, đại ca huynh thẳng là thật đấy chứ?

Hai tháng sau…

Sắp xếp đã thỏa đáng, quyết tâm đã đầy đủ, thế nhưng, hơn một tháng sau, thời điểm kết hoạch bắt đầu sắp tới đến nơi, mà một tên cha kế nào đó vẫn cuộn tròn trên giường, sống chết cũng không ra ngoài cửa, lúc này người này mới thú nhận chân thành với cúc hoa màu máu đỏ rằng, cậu rốt cuộc cũng hiểu rõ lúc đầu mình đã lãnh khốc biết bao, vô tình biết bao, vô lý biết bao với Vạn Nhận Luân.

Lúc đó, chẳng qua là muốn vẽ nên không khí thê lương, thuận tiện viết thêm mấy câu trời đất rét buốt, gió Bắc căm căm, hà hơi thành băng, gì gì đó…, ai ngờ, trời quả thật rét đến mức độ này. Đối với một sinh vật đến từ phòng điều hòa hiện đại, mùa đông khắc nghiệt ở cổ đại quả thật là một khảo nghiệm cực kỳ lớn.

Hu hu hu, Vạn Nhận Luân, xin lỗi ngươi! Ta không nên ném đá xuống giếng, khiến cho ngươi bị đuổi khỏi nhà vào đúng lúc sang năm mới, còn gặp phải một trận rét trăm năm mới gặp một lần. Ngươi nếu như ở trên trời có linh thiêng thì hãy phù hộ cho mặt trời mau chóng đi làm lại một chút đi mà, ta cũng có thể sớm ngày ra khỏi cửa giúp ngươi báo thù, đúng không? (Vạn Nhận Luân: Đáng ghét, người ta là hồn ma, nhiều nhất chỉ có thể phù hộ ngươi xung quanh từng trận âm phong thôi~)

Bất ngờ bên ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện.

"Hôm nay nó không đến sao?"

"Bẩm lão gia, hôm nay lúc trời sắp tối, tam thiếu gia có qua, tuy nhiên thấy cửa khóa thì đã đi về rồi."

"Vậy thì tốt, ông có thể lui, hôm nay trời vừa vào đêm thì càng lạnh hơn, ông cũng không cần phải canh ngoài cửa mãi đâu."

"Đa tạ lão gia đã thông cảm, tiểu nhân ở gian ngoài viện, gia ngài nếu như có gì muốn sai bảo thì gọi tiểu nhân một tiếng là được."

"Ừ, ông đi đi."

Cót két, cánh cửa bị khóa được mở ra, Vạn Tư Tề đẩy cửa ra, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy người nào đó đang quỳ trên giường mình, cười cực kỳ xu nịnh.

"Sao đệ vào đây được?" Giọng nói của Vạn Tư Tề như kết băng, hơi thở như mang theo gió rét.

Hoắc Cải chỉ chỉ cửa sổ, lộ ra một nụ cười vô sỉ "Huynh hiểu mà~"

"Về phòng của đệ đi." Vạn Tư Tề đi đến đầu giường, lãnh đạm coi thường sinh vật không tự giác nào đó.

Tay trái Hoắc Cải nắm chặt chăn, tay phải giơ ra độc một ngón tay, cười cười nịnh bợ với Vạn Tư Tề: "Đệ chỉ ngủ thêm một đêm nữa thôi, chỉ một đêm thôi."

"Đệ đêm qua, đem kia, đêm kìa đều nói như thế rồi!"

Vạn Tư Tề vừa nhắc nhở người trước mặt rằng độ đáng tin của cậu khiến người ta bực mình đến thế nào, vừa giơ tay ra, cố gắng giật lại chăn của mình từ trong lòng người nào đó, thế nhưng tên tội phạm bị bắt mặt dày vô sỉ nào đó lại không hề có ý định buông tay, ngược lại còn nắm càng chặt hơn, vậy nên hai người bắt đầu trận giằng co lần thứ một nghìn linh một về vấn đề giường ngủ.

Từ sau một tối nào đó Hoắc Cải vô ý phát hiện ra phòng của Vạn Tư Tề có bố trí lò sưởi ngầm, mà không đốt than giống như phòng mình, liền bắt đầu mặt dày bám lấy giường.

Vạn Tư Tề xui xẻo sau khi để mặc người nào đó lộng hành hai lần, mới phát hiện ra người này có ý đồ trú ngụ lâu dài, cho nên kiên quyết từ chối. Thế nhưng không may rằng, hủ nam nào đó vừa thấy thái độ không thích ngủ cùng nam nhân của Vạn Tư Tề, càng chẳng lo ngại gì đến trinh tiết nữa. Phấn đấu hết mình, không chết không thôi vì lý tưởng cao cả "ổ chăn ấm áp".

Hiện tại, Vạn Tư Tề VS Hoắc Cải, thua bảy – thắng không.

"Buông ra!" Vạn Tư Tề hai tay nắm chặt một đầu chăn, ra tối hậu thư với Hoắc Cải.

Hoắc Cải ngượng nghịu buông chăn ra, quỳ trên giường, buồn bã vẽ vòng tròn: "Bên ngoài lạnh lắm…"

Vạn Tư Tề chọc chọc cục bông nhỏ nào đó trên giường: "Về phòng đệ đi, ta đã cho người mang thêm ba chậu than nữa đặt trong phòng đệ rồi, chắc sẽ không lạnh nữa đâu."

Cục bông nhỏ lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn đến mức hai mắt to tròn, sáng long lanh, rưng rưng nước, cái mũi nhỏ khe khẽ nhăn có chút đo đỏ, sụt sịt, cái miệng vì ủy khuất mà trề ra, hồng nộn, ươn ướt, hai má vì tức giận mà phồng lên, giống hệt như một cái bánh bao mềm mềm, phồng phồng…

Biểu cảm ai oán đó căn bản giống hệt như một chú chó con bị vứt bỏ trên đường! Chỉ thiếu treo trên ngực một tấm biển, viết: "Tôi có thể làm ấm giường, xin hãy bao dưỡng!"

Vạn Tư Tề ngã về sau hai bước, có một cảm giác tội ác không tên dâng lên trong lòng. Bất ngờ, tay áo bị một bàn tay nắm lấy, như thể nũng nịu mà lay qua lay lại.

"Đại ca~" là một giọng nói mềm mại khác hẳn thường ngày, có cảm giác như cún con làm nũng, muốn được chủ nhân xoa bụng.

Hai tai dần dần đỏ lên, Vạn Tư Tề quay đầu đi, để tránh mình giẫm phải vết xe đổ mấy ngày trước, thỏa hiệp mà không hiểu vì sao. Nhưng giọng nói của thiếu niên vẫn cứ lởn vởn bên tai…

"Một đêm thôi cũng không được sao?" Giọng điệu hết sức đáng thương, giống như sắp khóc đến nơi.

Trước mắt Vạn Tư Tề như thấp thoáng hình ảnh một chú chó con ở ngoài cửa kêu u u, không ngừng dùng bàn chân bông bông cào lên cửa, mấy phần lý trí còn sót lại đều tiêu tán. Tay áo lại bị giật giật, cho nên cúi đầu theo phản xạ có điều kiện.

"Ca~" Tất sát, Ánh sáng cún con!

"Được, chỉ một đêm thôi." Vạn Tư Tề lại bại trận hoàn toàn một lần nữa.

Vạn Tư Tề VS Hoắc Cải, thua tám, thắng không.

Hoắc Cải đắc thắng mặt mầy hớn hở, quả nhiên chỉ cần dùng chiêu này là Vạn Tư Tề không còn sức lực để đáp trả. Lúc đầu mình để "Diện mạo ngoan ngoãn hiền lành đáng yêu, ai gặp cũng thích…" là ưu thế hàng đầu quả không vô ích.

(Đản Hoàng: Này này, tỏ vẻ dễ thương là đê tiện! Ngươi thân là cha kế số một của giới **, tự trọng để đâu rồi, tự trọng để đâu?!

Hoắc Cải: Tỏ vẻ dễ thương? Gia có sao? Chẳng qua chỉ là dùng ưu thế của bản thân để đạt được mục đích mà thôi. Xin hãy gọi đây là lựa chọn biểu cảm có tính chiến lược, cảm ơn.)

26. Chương 26: Hoài Nghi Là Hòn Đá Trong Lòng

"Ta phát hiện đệ càng ngày càng không kiêng nể ai cả." Vạn Tư Tề một lần nữa lại rơi vào vị trí của kẻ thua cuộc, "không nhịn được nữa" vươn tay ra, vò mái tóc dài mềm mượt của Hoắc Cải thành một đống bù xù.

Thời gian hai người sống cùng càng lâu thì bản chất không biết thẹn của người nào đó càng lúc càng không biết giấu giếm. Chỉ cần không dính líu đến nhiệm vụ báo thù thì tính tùy tiện của Hoắc Cải cũng tương đương với Vạn Tư Tề, căn bản là chỉ có hơn chứ không có kém.

"Có thể là do ở cùng nhau lâu rồi, phát hiện con người huynh rất dễ thương lượng!" Hoắc Cải không chút khách sáo, kéo lấy chăn, cuộn lại thành một con nhộng.

Vạn Tư Tề kéo một lọn tóc của Hoắc Cải, cuộn một vòng trên ngón tay: "Cho nên mới nói, đệ kỳ thực chỉ bắt nạt mềm mà e sợ cứng thôi."

"Đệ khá thích cách nói kẻ thức thời vi tuấn kiệt." Người nào đó mặt dày, hạnh phúc cọ cọ trên gối, nhắm mắt bắt đầu ngủ.

Vạn Tư Tề đứng trước giường, ngắm nhìn vẻ mặt ngủ yên bình của thiếu niên, nét buồn rầu khẽ hiện trên đôi mày. Từ trước đến nay bản thân vẫn không thích cùng ngủ với người khác, tại sao lại có thể chịu đựng được tên nhóc được voi đòi tiên này? Nếu như thực sự để bụng, tại sao bản thân lại chưa từng nghĩ đến việc nhường cả cái giường, chuyển sang phòng khác ngủ? Nếu như không để bụng, tại sao lúc nào cũng đuổi người ta đi hết lần này đến lần khác?

Đúng vậy, tại sao chứ?

Vạn Tư Tề, có hai mươi lăm năm là trai thẳng, vào một đêm tuyết lớn bay đầy trời, đứng trước đầu giường nhà mình, rơi sâu vào trong suy ngẫm không lối thoát về giới tính của mình…

Kéo đèn, một đêm đẹp đẽ đã qua rồi

~"A, thời tiết hôm nay đẹp thật, vậy nên đệ ngày mai lại chuẩn bị khởi hành thôi." Hoắc Cải mở cửa sổ ăn ngay phải một miệng đầy gió Tây bắc, run rẩy đóng chặt cửa sổ lại.

"Đệ sáng hôm qua, sáng hôm kia, sáng hôm kìa đều nói như vậy." Vạn Tư Tề đẩy cửa đi vào, phỉ nhổ không thương tiếc.

Hoắc Cải quay đầu nhìn Vạn Tư Tề, mở miệng nói: "Sao huynh dậy sớm thế, kỹ viện còn chưa mở cửa nữa mà!"

"Ta không dậy sớm thì ai đưa bữa sáng cho đệ hả?" Vạn Tư Tề đặt hộp thức ăn trong tay lên bàn, sau đó liếc Hoắc Cải một cái, nói: "Còn nữa, đệ tốt xấu gì cũng là người có học, nếu như ta mà còn nghe thấy những lời linh tinh từ miệng đệ, ta sẽ đánh vào mông đệ đấy."

Lại là uy hiếp này, rốt cuộc thì huynh có bao nhiêu oán niệm với cái mông của ta hả hỗn đãn! Hoắc Cải bĩu môi, không nói gì nữa, ngồi xuống trước bàn, sắp bát đũa ra, trực tiếp ăn luôn.

"Đã sợ lạnh như vậy, không bằng đệ chờ đến tháng Ba hãy đi Khôn Thành. Dù sao đệ ở nhà cũng có thể ôn bài được mà." Vạn Tư Tề tự rót cho mình cốc nước, chậm rãi uống.

Hoắc Cải miệng nhồm nhoàm, quả đoán lắc đầu: "Không, ý đệ đã quyết, cuối tháng này nhất định sẽ tới Khôn Thành."

Vạn Tư Tề trực tiếp đứng dậy, đẩy cửa sổ ra, cuồng phong kèm theo mưa tuyết ào ạt đổ vào trong căn phòng vừa rồi còn ấm áp như mùa xuân, hàn khí rét buốt thấu xương trút lên không thương tiếc.

Hoắc Cải lập cập uống một ngụm cháo: "Ý… ý đệ đã quyết."

"Vậy thì tốt." Vạn Tư Tề đóng cửa sổ lại. "Ta có một trạch tử ở Khôn Thành, ta sẽ sai người làm chuẩn bị xong địa long trước khi đệ đến đó."

"Đại ca, huynh đúng là thái dương giữa mùa đông của đệ!" Hoắc Cải giơ móng hoan hô.

"Tiền than đệ tự bỏ ra."

Ngay lập tức nước mắt lưng tròng…

Vạn Tư Tề vươn tay ra, xoa xoa đầu tiểu đệ cẩu cẩu vì chịu đả kích mà cụp tai: "Cũng không phải không thể thương lượng."

"Đại ca~" Ánh mắt tràn đầy kỳ vọng, giọng nói mềm mại kéo dài, giọng điệu lấy lòng như thường lệ.

Bàn tay giấu trong ống tay áo của Vạn Tư Tề khẽ dao động, đây chưa phải là thời cơ đưa xương ra, bởi vì cẩu cẩu giảo hoạt vừa mới vẫy vẫy đuôi. Cho nên đợi thêm chút nữa…

"Ca~" Đáng yêu chớp chớp mắt, giọng nói nũng nịu như trẻ con.

Hết sức hài lòng vỗ vỗ tiểu cẩu đang ra sức làm nũng: "Tiền than ta trước tiên trả giúp đệ, nếu như đệ thi đỗ cử nhân, liền xóa nợ luôn." Vạn Tư Tề toại được ác tâm, cuối cùng cũng khảng khái đồng ý gỡ bỏ gánh nặng giúp.

"Dạ." Hoắc Cải đạt được mục đích liền vứt Vạn Tư Tề sang một bên, tiếp tục chúi đầu ăn. Haizz, không ngờ gia từng này tuổi rồi, vì kế sinh nhai mà bất cứ lúc nào cũng phải giả vờ làm trẻ con. Sở thích khống chế cẩu cẩu của Vạn Tư Tề thật đúng là… ( )

Ba ngày sau, trước cửa Vạn phủ.

"Đại ca… chỉ một chiếc xe ngựa thôi sao?" Hoắc Cải nhìn chiếc xe ngựa giản dị cô độc trước mắt mà trợn mắt không nói được lời nào, trong lòng chợt có cảm giác thê lương vác tay nải trên vai mà rời quê hương.

Giọng điệu của Vạn Tư Tề lại cực kỳ bình thản: "Đồ đạc ta đã sai người ở Khôn Thành chuẩn bị đầy đủ cho đệ. Nếu quần áo không đủ, đệ đến cửa tiệm 'Vạn Nghi Phường' của ta ở Khôn Thành, nhờ chưởng quỹ làm mấy bộ mới cho đệ là được."

"Huynh ở Khôn Thành cũng có sản nghiệp sao?" Hoắc Cải khẽ trợn tròn mắt, Khôn Thành có thể nói là một vùng đất giàu có bậc nhất Dịch Quốc, đây không phải là nơi mà một thương nhân bình thường có thể đặt chân vào.

Vạn Tư Tề lập nghiệp từ hai gian hàng nhỏ, trở thành thương gia lớn của Mông Thành trong vòng bảy năm đã là kỳ tích rồi, chứ đừng nói đến trở thành cự thương ở Khôn Thành. Chỉ dựa vào việc kinh doanh gấm vóc thì không thể đạt được mức độ này. Chẳng trách Vạn lão gia nhất quyết thò chân vào bằng được. Cái mà ông ta ham muốn, chỉ sợ chính là nguồn tài nguyên kỳ lạ ẩn sau việc kinh doanh gấm vóc.

"Đúng vậy. Sao nào, định báo lại với phụ thân sao?" Vạn Tư Tề nhìn chăm chăm Hoắc Cải, trong mắt thoáng qua một cảm xúc phức tạp rất khó nói rõ.

"Vạn Nhận Luân đệ có phụ thân sao?" Hoắc Cải ra vẻ nghi hoặc hỏi ngược lại, khóe miệng nhếch một nụ cười mỉa mai.

Vạn Tư Tề khẽ thả lỏng, im lặng không đáp. Đáp án cho dù đúng với dự liệu của mình, trong lòng Vạn Tư Tề vẫn có chút mất mát kín đáo. Có lẽ, anh mong đợi một đáp án càng……hơn.

Im lặng một lúc lâu, Vạn Tư Tề lại nói: "Trên xe ngựa ta chỉ chuẩn bị ít đồ thường dùng cho đệ, đệ còn muốn mang gì đi nữa không? Nói trước, những đồ quý giá đắt tiền ta không cho phép đâu."

Hoắc Cải nhìn nam tử tuấn tú mặt không chút biểu cảm trước mắt, chợt rất hiếu kỳ, có phải những người lạnh lùng như núi băng đều là những sinh vật luôn cảm thấy khó khăn trong việc thể hiện thiện ý của mình như thế.

"Yên tâm, đệ không ngu đến mức vác cái biển 'Ta là con dê béo đây, mau đến làm thịt đi' vẫy vẫy khắp nơi đâu, lãng phí công sức huynh lo lắng cho mình." Hoắc Cải chớp chớp mắt với Vạn Tư Tề, vẻ mặt láu cá, cười.

Vạn Tư Tề khom người, bất ngờ vươn tay ôm lấy Hoắc Cải vào lòng, chặt đến mức khiến cậu đau. Hoắc Cải không biết phải làm gì, dán vào ngực Vạn Tư Tề, cậu thậm chí có thể cảm thấy ngực Vạn Tư Tề nhấp nhô mỗi khi hít thở. Cậu đang định đẩy ra, giọng nói trầm thấp, đạm mạc bên tai khiến cho cậu trong chốc lát quên mất hành động.

"Đệ tố chất thông minh, nhưng đệ nên biết rằng, người thông minh một khi mắc sai lầm thì còn chí mạng hơn cả kẻ ngốc. Ta biết lần này đệ đi Khôn Thành không đơn giản là để chuẩn bị cho kỳ thi. Điều có thể khiến cho đệ tâm tâm niệm niệm lâu như vậy, nhất định có ý nghĩa trọng đại với đệ. Đệ đã không nói, ta không hỏi, cũng không nhúng tay vào. Nhưng nếu như đệ cần ta giúp sức, cứ việc nói ra, ta vẫn luôn ở đây."

Hoắc Cải ngân ngẩy ra một lúc, sau đó mới giơ tay ra, ôm lại Vạn Tư Tề. Đầu Hoắc Cải vùi sâu vào trong ngực Vạn Tư Tề, ai cũng không thể nhìn rõ biểu cảm lúc này của cậu. Kinh ngạc, vui mừng, hay là cảm động?

Chỉ có Hoắc Cải biết, biểu cảm phảng phất trên khuôn mặt cậu lúc này, nên được gọi là… hoài nghi.

Hoài nghi rằng Vạn Tư Tề nói như thế là để thăm dò mình có phải có mục đích gì khác hay không;

Hoài nghi rằng Vạn Tư Tề cố ý nói rõ là sẽ không nhúng tay vào là vì 'muốn bắt phải thả';

Hoài nghi rằng Vạn Tư Tề thân thiện như thế là để chuẩn bị lợi dụng;

Hoắc Cải tin tưởng Vạn Tư Tề không có ác ý với mình, nhưng đay có một tiền đề tuyệt đối, đấy chính là không có xung đột về lợi ích.

Hoắc Cải trong lòng biết chỉ cần trong những lời Vạn Tư Tề nói này có một nửa là thật tâm, thì những gì mình suy nghĩ về phần tâm ý này quả là một sự báng bổ vô cùng lớn. Hoắc Cải chỉ là rất khó tin tưởng.

Rất khó tin tưởng trong vận mệnh tàn khốc của Vạn Nhận Luân lại có thể xuất hiện một người đầy thiện ý;

Rất khó tin tưởng bản thân đơn giản chung sống vài tháng lại có thể đổi lấy chân tâm của Vạn Tư Tề;

Rất khó tin tưởng Vạn Tư Tề một người coi thân quyến như thù địch lại sẽ coi mình như một ngoại lệ.

Thế giới quỷ súc có một quy tắc đầu tiên rằng: vĩnh viễn không tin tưởng cái gọi là tình cảm, chỉ có ngược tâm là đạo cụ tất yếu.

Được rồi, bất kể hai huynh đệ ôm nhau thắm thiết suy nghĩ những gì, ít nhất thì trên mặt vẫn rất hòa hợp rất tốt đẹp.

Cứ như vậy, thiếu niên mang theo lời chúc phúc của người thân và nỗi niềm không nguôi tận sâu trong lòng bước lên chặng đường mới, cậu biết, thách thức chưa biết đến vẫn còn đang chờ đợi cậu ở phía trước, tồn tại ngay trong vận mệnh của cậu! (Này này, trong văn ** có lời thoại của truyện tranh shounen thực sự không sao chứ?)

****

[Tiểu kịch trường vô trách nhiệm – Đệ là ưu lạc mỹ của ta.]

Vạn Nhận Luân: Đệ là gì của huynh?

Vạn Tư Tề: Đệ là ưu lạc mỹ của ta a.

Vạn Nhận Luân: Thì ra là lương thực dự trữ a.

Vạn Tư Tề: Như vậy, ta có thể nắm lấy đệ trong lòng bàn tay rồi.

Vạn Nhận Luân cúi đầu thật lâu, buồn bã than thở: Lương thực dự trữ không nói làm gì, huynh còn không chọn một cách bảo quản thuận tiện hơn, thế mà được sao?

Vạn Tư Tề OTZ (gục):……

(Ưu lạc mỹ: phiên âm tiếng Trung của câu You love me ^^, cũng là tên của một sản phẩm trà sữa đóng gói. Quảng cáo của sản phẩm này có Jay Chou đóng. Một phần quảng cáo của nó như sau:

Tại tiệm cà phê

Ngữ Thần: Em là gì của anh?

Kiệt Luân: Em là Ưu lạc mỹ của anh a.

Ngữ Thần: Thì ra em là trà sữa a.

Kiệt Luận: Như vậy, anh có thể nắm lấy em trong lòng bàn tay rồi.)

27. Chương 27: Bạch Y Là Đạo Cụ Cần Thiết

Một ngày của một tháng sau, nhân vật chính sợ lạnh của chúng ta, Hoắc Cải rốt cuộc cũng vào đến Khôn Thành, bắt đầu chuẩn bị cho kế hoạch ngược công vĩ đại của anh. Giấy trắng trải rộng, ngòi bút thấm mực, nhấc bút viết chữ…

Đã biết:

(1) Nhân vật chiến lược của Khôn Thành: Lưu manh A, B, C, Đông Phương Vị Minh

(2) Lưu manh A, B, C:

Thuộc tính: Quái dạng người bình thường.

Giới thiệu: Bang nhóm tội phạm hứng lên sẽ tùy cơ bắt phụ nam nhà lành về nhà để OOXX.

Địa điểm xuất hiện: Các con đường lớn, tiểu cảng ở Khôn Thành, tùy lúc sẽ refresh.

Loại hình tấn công: Tấn công vật lý.

Kỹ năng đặc trưng: Bỏ thuốc, nhét bao, lấy gậy đánh.

Điều kiện xúc tác theo nguyên bản: Giữa đêm ăn vận đẹp đẽ lượn lờ ở gần chợ rau.

(3) Đông Phương Vị Minh:

Thuộc tính: BOSS lớn dạng người.

Giới thiệu: Boss tà mị vô công rỗi nghề sẽ bắt một tiểu thụ nào đó tự thân điều giáo để chơi.

Địa điểm xuất hiện: Tướng công quán, Tú Bị Các, refresh trong thời gian cố định.

Loại hình tấn công: Công kích gián tiếp.

Kỹ năng đặc trưng:Vũ khí: Sử dụng các đạo cụ [beep], trước tiên sẽ [beep], rồi lại [beep] khiến cho nhân vật nam phải ngã gục dưới chân mình.Triệu hồi: Lợi dụng tiền bạc và quyền lực, triệu hồi tay chân, tiểu quan, các quan cấp thấp…, làm việc cho hắn.Mị hoặc: Lợi dụng điều kiện thân thể ưu việt cùng với võ công cao cường, câu dẫn tất cả các sinh vật có hình người.Điều kiện xúc tác theo nguyên bản: Sau khi bị lưu manh A, B, C OOXX một trăm lần, bị bán vào Tú Bị Các.

(4) Trang bị được đổi mới của nhân vật:

Thân phận tú tài 1 cái: Địa vị + 5

Phục sức hoa lệ số lượng nhiều: khí chất dung mạo +10

Trạch viên trong Khôn Thành 1 tòa: tiêu hao ngày thường 0, độ tự do cá nhân -5, tỷ lệ tỏa sáng của thân phận +5

(5) Chú ấn Cúc hoa công năng hoàn thiện, tự trang bị hệ thống nhận diện kẻ thù, hệ thống thể nghiệm tình cảm, hệ thống nghiệm thu kết quả cuộc chiến, cần phải dựa vào tình cảm nội tại của nó để bỏ thuốc, phân biệt ngược đãi, mới có thể đạt được giấy chứng nhận tư cách.

(6) Để tránh bị nha dịch mời đến uống trà, bất kể quái lớn quái nhỏ, đều phải kéo ra nơi vắng vẻ, tránh tụ tập đông người.

Cần lời giải:

Làm thế nào để có thể bảo đảm thân thể và trinh tiết của bản thân, đồng thời ngược thân ngược tâm với các nhân vật chiến lược, cho đến lúc Cúc hoa kiêu ngạo thôi không oán hận nữa?

Hoắc Cải nhìn danh sách liệt kê tỉ mỉ rõ ràng, vốn mang trong mình đạo đức truyền thống tốt đẹp bắt nạt mềm mà e sợ cứng, quyết định một cách chắc chắn – trước tiên giải quyết nhanh chóng đám lưu manh tép riu, rồi sẽ tập trung toàn bộ sức lực giải quyết đám đại quỷ súc.

Ngược nhân không phải là vấn đề, vấn đề là ngược như thế nào.

Hoắc Cải xoa xoa cằm, nhớ kỹ lại: Cảm nhận của Vạn Nhận Luân đối với đám lưu manh ngoại trừ hận chắc chắn còn có sợ nữa nhỉ, nếu không tại sao sau khi mình viết tình tiết căn phòng tối năm, sáu chương thì có độc giả kiến nghị với mình rằng kiên quyết từ chối H không có tình yêu?

Nếu như thật là như vậy thì dễ làm rồi, đối phó với đám lưu manh ABC, chỉ cần khiến cho bọn chúng nhục nhã bỏ đi là được.

Hoắc Cải nắm chặt nắm tay, hài lòng, nước mắt chảy thành dòng, H mà có tình yêu là cái khỉ gì chứ! Đối với một cha kế lấy thịt làm selling-point, mấy thứ như tình yêu đều là rác rưởi a rác rưởi! Thuần thịt mới là vương đạo a vương đạo!

Kế hoạch lớn bước đầu đã định, khó khăn trước mắt Hoắc Cải vẫn cứ trùng trùng, quái nhỏ cũng không phải là dễ bắt nạt, chức năng tùy lúc refresh cũng rất khó ăn! Khôn Thành lớn như vậy, lưu manh nhiều như vậy, tìm ra ba tên diễn viên quần chúng mặt không có gì đặc biệt trong biển người mênh mông này đúng là như mò kim đáy bể.

Hoắc Cải gặm góc chăn, chỉ hận lúc đầu mình viết không phải là nhật ký, không cách trực tiếp dựa vào địa điểm, thời gian đi bắt người. Nhưng được cái là thời gian này cũng không phải hoàn toàn không thể nắm bắt, bởi vì vào ngày công thụ gặp nhau đó đã xảy ra một chuyện quan trọng – túi tiền của Vạn Nhận Luân bị đánh cắp. Nếu không sao lại có tên thụ không có đầu óc nào giữa nửa đêm canh ba còn lượn lờ trên đường.

Do vậy, Hoắc Cải dứt khoát quyết định, lật lại tình tiết ở Khôn Thành một lần nữa, lấy việc bị mất túi tiền làm mốc đánh dấu cho chuyện sắp xảy ra, kéo màn!

Sáng sớm ngày mùng 1 tháng 2, sắc trời u ám như tay áo màu xanh trải rộng bị nhiễm rượu, nặng nề mờ mịt. Cổng thành kẽo kẹt dần dần mở rộng, lộ ra bách tính và các đoàn thương nhân đang xếp hàng lộn xộn ở ngoài cổng. Binh tốt đã đứng sẵn ở cổng thành, tra hỏi qua loa, sau đó thả người cho vào thành.

Bên cổng thành, một dáng người mảnh khảnh đến mức gần như khiến người ta không để ý đến đang di chuyển, dựa vào tường thành, đứng lên, xoay người liền đi vào thành, lặng lẽ lẫn vào đám người đi vào thành.

Người mới sáng mới tinh mơ không vào thành mà luồn qua cổng thành đó tất nhiên là nhân vật kiên quyết muốn đi theo tình tiết của nguyên tác của chúng ta – Hoắc Cải. Chỉ cần nhìn tên này lúc này một thân áo bào gấm cũ kỹ, hai tay ôm cánh tay, run rẩy đi đường, trông đáng thương biết bao.

Đi được một tuần trà, Hoắc Cải dừng lại trước cửa tiệm may sẵn, ngẩng đầu, Thiên Nghi Phường ba chữ đập vào mắt. Khóe miệng của Hoắc Cải giật giật dữ dội, có cần phải trùng hợp đến thế không, lúc đầu Vạn

Nhận Luân đi vào lại đúng là cửa tiệm của đại ca.

Lúc này chưởng quỹ ra ngoài đón tiếp, chào mời: "Chỗ chúng tôi có đủ loại trang phục may sẵn, khách quan xin mời vào xem tự nhiên."

Hoắc Cải thu lại tâm tình, thành thật đi vào tình tiết kịch bản, đọc lời thoại: "Tôi chỉ là thấy tấm áo trắng được treo ở quý tiệm làm rất tinh xảo, nên mới dừng bước mà thôi. Thứ đồ xa xỉ như thế này, tại hạ tuy rằng trong lòng dao động, nhưng không dám mơ tưởng. Kẻ hèn này đi ngay đây, đi ngay đây."

"Khách quan đã thích như vậy, không bằng đi vào thử một chút rồi nói sau, giá cả có thể thương lượng mà, có thể thương lượng mà." Chưởng quỹ nhiệt tình như cũ.

Hoắc Cải vui vẻ vào tiệm, đi theo người của tiệm ra phía sau thử đồ.

Tấm áo gấm cũ cởi xuống, mặc lên tấm áo mới, áo bào trắng như được đo theo kích thước của mình mà làm ra, vai hẹp, eo nhỏ, vạt dài, không chỗ nào là không vừa.

"Tấm áo trắng này bao nhiêu tiền?" Hoắc Cải mở miệng.

"Nếu như ngài đã thích, tất nhiên không lấy tiền." Chưởng quỹ cười hết sức thân thiện.

"Cái gì? Không lấy tiền?!" Hoắc Cải trợn mắt nhìn chưởng quỹ, sửng sốt.

Lời thoại tiếp theo của chưởng quỹ chẳng lẽ không phải là "Áo tốt hợp với mỹ nhân, chỉ lấy của ngài một lượng bạc, coi như khai trương lấy may." Tại sao tên chưởng quỹ này nửa đường thay đổi lời thoại, tiếp theo không phải là định nói 'Không lấy tiền chỉ cần thân…'đấy chứ.

Hoắc Cải điềm nhiên đánh giá hậu đường, bắt đầu tính toán đường chạy thoát.

Chưởng quỹ khom khom người nói: "Thiếu gia, ông chủ đã dặn dò qua rồi, tiểu nhân sao dám nhận tiền của ngài chứ?"

"Sao ông biết được tôi là Vạn Nhận Luân?" Hoắc Cải không chuẩn bị chạy nữa.

Chưởng quỹ hi hi cười: "Khắp thiên hạ này, chỉ sợ chỉ có ông chủ của chúng tôi mới dùng lụa Thiên Hương may áo lót mà thôi. Nam tử có thể chỉ bởi vì chất liệu dễ chịu mà liền lấy lụa may váy cho phụ nữ làm áo lót không có nhiều người đâu."

"……" Hoắc Cải cúi gục đầu, mặc niệm vì việc mình trở thành một trong những kẻ biến thái dùng vải may váy của phụ nữ làm áo lót, ai bảo việc ăn ở đi lại của mình đều để Vạn Tư Tề lo liệu chứ. Nói đi nói lại, cái tên Vạn Tư Tề này cũng quá mức tùy tiện rồi!

"Thiếu gia, ngài có cần đặt thêm một số trang phục khác không?" Chưởng quỹ xoa tay nói.

Dù sao thân phận cũng bị bại lộ rồi, Hoắc Cải tất nhiên cũng không cần đọc tiếp lời thoại nữa. "Chưởng quỹ, nếu như ông chưa nhận ra tôi, tấm áo này ông định bán bao nhiêu?"

"Một lượng bạc." Chưởng quỹ thật thà nói.

Hoắc Cải trong lòng hơi bình tĩnh lại, quán tính của tình tiết kịch bản này vẫn khá tốt.

Ngón tay Hoắc Cải chầm chậm vuốt trên vải, mấy tháng nay cậu học được ở chỗ Vạn Tư Tề không chỉ dừng lại ở kiến thức số học, mà còn học được một chút kiến thức về vải vóc. Cổ áo lông thỏ, lụa mỏng lót trong, phía trên thêu hoa chìm, giá thành của chiếc áo này chắc chắn không rẻ. Nói như vậy, chỉ bán một lượng không phải là lỗ vốn rồi sao, chẳng lẽ tình tiết kịch bản này bá đạo đến mức không coi quy luật khách quan ra gì rồi sao? Quán tính của kịch bản mạnh như vậy, cúc hoa của mình chẳng lẽ sẽ…

"Dường như đây chỉ là giá gốc thôi phải không?" Sắc mặt Hoắc Cải nghiêm trang.

Chưởng quỹ vội vàng giải thích: "Không giấu gì ngài, phần eo của chiếc áo trắng này cũng không biết sao, làm hơi chật một chút, rất ít người mặc vừa. Cái này đã treo suốt sáu tháng rồi mà vẫn không bán đi được, cho nên… ha ha."

Hoắc Cải gật gật đầu, thở phào một hơi. Xem ra, quán tính của tình tiết kịch bản này cũng chưa đến mức nghịch thiên như thế. Trong Tiện thụ Vạn Nhận Luân mình vì muốn trang điểm cho nhân vật chính thật

xinh đẹp, dụ người đến trộm, lôi người đến bắt, mới đặc biệt viết ra một cái giá có thể để Vạn Nhận Luân cắn răng nuốt được. Không ngờ, thế giới này lại có chức năng tự điều chỉnh cho phù hợp với những chỗ viết không hợp lý trong nguyên tác.

Hoắc Cải lại nói: "Bộ này, chắc vẫn còn một túi tiền lông thỏ đi kèm nữa phải không?"

"Thiếu gia ngài đúng là thần, cái này cũng có thể đoán ra được. Tiểu nhân lập tức đi lấy cho ngài ngay."

Chưởng quỹ mặt đầy vẻ tôn kính đi khỏi, Hoắc Cải đứng tại chỗ đắc ý

~Một lúc sau, Hoắc Cải cầm túi tiền trong tay cuối cùng cũng hiểu được tại sao Vạn Nhận Luân không thể không treo túi tiền lủng lẳng trên thắt lưng, cái thứ dễ thương mềm mềm, nhũn nhũn, bông bông này kỳ thực lộ quá rõ má nó cái thân phận nhược thụ của hắn rồi

~Vì thế, Hoắc Cải cứ như vậy, ăn mặc đẹp đẽ, treo một túi tiền dễ thương, đủng đỉnh đi trên đường.

Mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ chờ bị trộm mà thôi! (Bụi: Dựa theo câu nói của Khổng Minh "Mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ chờ gió Đông." ^^)

28. Chương 28: Túi Tiền Là Vật Cần Phải Trả

Mặt trời lặn dần, trên con đường người qua kẻ lại, đơn độc đứng giữa hàn phong, thần tình sầu thảm, ánh mắt bi thương… Hắt xì

~"Gia sắp bị cảm lạnh đến nơi rồi, trộm cắp gì mà mãi chưa tới!" Hoắc Cải nhìn cái túi tiền trên thắt lưng của mình, lại nhìn sắc trời đang dần tối. "Haizz, đợi thêm nửa tiếng nữa vậy. Nếu như túi tiền vẫn chưa mất thì mai lại tiếp tục."

Đúng lúc này, đầu đường bên này, đứa bé khoảng bảy tám tuổi nhìn thấy người nào đó đứng giữa đường mời gọi trộm cướp, lộ ra nụ cười gian tà.

Đứa bé giật giật tay áo của nam nhân tuấn tú bên cạnh: "Đại đương gia, Đại đương gia."

Người được gọi là Đại đương gia cúi đầu xuống: "Mạch Tử, chuyện gì thế?" Giọng nói của nam nhân hơi khàn, giống như tiếng rút kiếm từ từ của một thanh kiếm cổ.

Đứa trẻ được gọi là Mạch Tử chỉ chỉ vào bóng người mặc bạch y đó, khóe miệng cong lên: "Con định cướp của người giàu chia cho người nghèo một phen."

Nam nhân nhìn bóng người đó một chút, khóe môi hơi dày nở một nụ cười tỏ vẻ bó tay: "Cái tật không coi trọng người mặc áo trắng của ngươi không biết lúc nào mới sửa được đây, còn có, cụm cướp của người giàu chia cho người nghèo không dùng như vậy."

Mạch Tử không cho là đúng, trề môi: "Mấy tên công tử nhà giàu mặc áo trắng lượn lờ khắp đường, có tên nào không phải là đám phế vật chó cậy thế người, bức hại dân lành!"

Nam nhân vỗ vỗ đầu Mạch Tử: "Bức hại dân lành cụm này dùng đúng rồi, nhưng chó cậy thế người cụm này dùng sai rồi, nên dùng là cậy thế hiếp người. Nếu đã muốn đi thì đi đi, đến lúc bị người trên đường đuổi đánh thì ta sẽ đến cứu."

Mạch Tử nhướn mày bĩu môi: "Ngón nghề trong tay con rất giỏi đó, không cần ngài lo chuyện bao đồng đâu!"

Nói xong, Mạch Tử xoay người đi, liền muốn hòa vào trong đám người.

"Đợi đã." Nam nhân bất ngờ mở miệng.

Mạch Tử quay đầu lại: "Chuyện gì ạ?"

Nam nhân vẻ nghiêm túc nói: "Lo chuyện bao đồng cụm này dùng không đúng rồi, nên chuyển thành nghịch chuyển càn khôn."

Mạch Tử nghiêng nghiêng đầu, mình dùng sai từ rồi sao? Tuy rằng nghi ngờ, nhưng Mạch Tử vẫn thành thật nói lại: "Không cần ngài nghịch chuyển càn khôn đâu!"

Nam nhân hài lòng mỉm cười, đôi mắt đen sắc bén đó cũng dịu đi một chút: "Rất tốt, con đi đi!"

Mạch Tử nhắm chuẩn mục tiêu, thân hình thấp bé luồn lách mấy cái liền tiếp cận được thiếu niên bạch y xui xẻo, bàn tay nhỏ nhắn đưa đến gần túi tiền mà không gây tiếng động nào, lưỡi dao trên đầu ngón tay lóe lên một tia lạnh lẽo.

Một hai ba, lưỡi dao sượt qua, dây đứt, túi tiền rơi vào tay.

Mạch Tử ước lượng trọng lượng của túi tiền trong tay, cười tà, đây quả nhiên là một tay nhà giàu.

Mạch Tử trở về lại bên cạnh nam nhân, đung đưa túi tiền trong tay, cực kỳ đắc ý: "Sao nào? Chốc nữa con mời đại đương gia ăn hổ đầu xà vĩ." (Đầu hổ đuôi rắn)

Nam nhân bật cười: "Được thôi, nhân tiện nói một câu, hổ đầu xà vĩ không chỉ đồ ăn nhé."

"Đầu hổ đuôi rắn không để ăn thì để làm gì?" Mạch Tử lẩm bẩm một tiếng, mở túi tiền ra, sau đó…

Cứng đơ người……

Tại sao, tại sao trong túi tiền này lại toàn là đá vậy hả khốn kiếp!

Mạch Tử không chịu tin đổ hết túi tiền ra, đá, đá, vẫn là đá!!!

Mạch Tử bưng một tay đầy đá bi phẫn đến thành ngữ không không thèm dùng đến nữa: "Thực ức hiếp con nhà người ta quá đáng rồi! Trong túi tiền tại sao hắn lại có thể không đựng tiền cơ chứ! Tại sao hắn lại có thể không đựng tiền cơ chứ hả hả hả!"

Hòn đá cuối cùng rơi xuống đất, một mảnh giấy nhỏ từ trong túi tiền phất phơ phất phơ rơi ra. Một bàn tay lớn ngăm ngăm đen từ bên cạnh đâm ra, kẹp lấy mảnh giấy một cách nhanh gọn.

"Đây là gì?" Mạch Tử hiếu kỳ nhìn mảnh giấy trên tay nam nhân.

Nam nhân nhìn mảnh giấy, híp híp mắt lại, đọc nhẩm: "Người nghèo sao lại làm khó người nghèo, trả túi tiền lại, tôi sẽ đãi bánh bao đậu."

"……" Hai người nhìn nhau, đều không biết nói gì.

Mạch Tử trầm ngâm lúc lâu, phán đoán đầy ác ý: "Mấy kẻ mặc bạch y đều không phải người tốt, hắn ta nhất định muốn lừa ta quay trở lại, sau đó bắt đến quan phủ."

Ngón tay khe khẽ lướt qua những nét chữ được viết rất ngay ngắn, cẩn thận kia, giọng nói của nam nhân xen vào ý cười có vẻ rất hứng thú: "Cũng chưa chắc, lúc đầu ta nhìn thấy người đó ăn mặc đẹp đẽ lại không hề có tùy tùng theo hầu, còn tưởng là một công tử nhà giàu nào lén chuồn ra ngoài chơi. Bây giờ xem ra, có khi hắn lại là một tên lừa đảo ăn mặc quý phái không biết chừng. Con có hứng thử xem không? Xem xem hắn ta có mời con ăn bánh bao đậu thật hay không."

Mạch Tử liếc nam nhân một cái: "Rõ ràng là ngài hứng thú mà?"

Nam nhân tay vừa chuyển, không hiểu sao lại gấp mảnh giấy lại thành một mẩu ngay ngắn, hai ngón tay búng một cái, mẩu giấy liền bay vụt vào trong ngực: "Con không phải nói rằng sẽ mời ta ăn gì đó sao? Hiện giờ không có tiền, con định mời thế nào. Ờ, tự nhiên muốn ăn bánh bao đậu thật đấy."

Mạch Tử cực kỳ bất lực gật gật đầu: "Hiểu rồi hiểu rồi, sẽ để cho đại đương gia ngài đi nghịch bánh bao đậu ngay!"

May sao người mặc bạch y kia đi cực chậm, một lúc rồi mà vẫn lượn lờ trên con đường cái đó, muốn đuổi theo cũng không khó.

Hoắc Cải vẫn còn đang cân nhắc sau khi bắt được đám lưu manh đó, nên XX trước rồi OO hay là OO trước rồi XX, thì sau lưng vô cớ bị đập bộp một cái, quay người, xoay đầu lại, nhưng lại chẳng thấy ai cả.

Hoắc Cải không nhịn được run lên, gia chỉ muốn gọi trộm đến thôi nha, không muốn gọi ma đến đâu đấy!!!

"Này này, ở đây cơ mà nhìn đi đâu đấy, cúi đầu xuống cúi xuống, cái tên ranh không để ai trong mắt kia!"

Giọng nói non nớt vang lên, Hoắc Cải nghe lời cúi xuống, chỉ nhìn thấy một đứa nhóc búi tóc hai bên, mặc một tấm áo gi-lê bông xám đang ngẩng đầu lên, mặt đầy vẻ bực bội trừng mắt nhìn mình. Rất giống như Hồng Hài Nhi bị Tôn Ngộ Không xéo nát đại môn, hai cái má tròn trĩnh tức giận phồng lên, đỏ rực, vô cùng dễ thương.

"Tiểu đệ đệ, tìm ca ca có chuyện chi?" Hoắc Cải mắt híp vào, bé con kiêu ngạo dễ thương ghê dễ thương thế

~Mạch Tử nhấc túi tiền lên đung đưa trước mặt Hoắc Cải, ngoác miệng cười: "Tìm ngươi đòi bánh bao đậu!"

Hoắc Cải bây giờ mới kinh hỉ phát hiện ra túi tiền đã không cánh mà bay, vận khí của mình đúng là không tệ a, người đầu tiên đã bắt kịp tình tiết truyện.

Hoắc Cải mặt mày tươi cười không hề vội vàng đưa tay ra giật túi tiền về, mà ngồi xổm xuống nói ngon ngọt với Mạch Tử: "Được thôi, chốc nữa chúng ta sẽ một tay giao bánh bao đậu một tay giao túi tiền, thế nào?"

Mạch Tử nhìn người thiếu niên xinh đẹp cố ý để bản thân ngang bằng với mình, trong lòng thầm nghĩ: Kẻ lừa đảo mặc bạch y quả nhiên lợi hại hơn những kẻ lừa đảo bình thường, ngay cả người cảnh giác cao như mình cũng suýt tí nữa thì lơ là mất cảnh giác.

Mạch Tử nâng mức cảnh giác lên level MAX chỉ vào một ngã rẽ bên cạnh, nhếch nhếch khóe miệng ra ý: "Bên kia có một quán bán bánh bao đậu, ngươi mua cho ta."

Hoắc Cải đi đến trước hẻm nhìn nhìn, quán đó cách đây không xa, địa điểm cũng không đến mức không có chỗ thoát thân, có lẽ không có gì nguy hiểm. Cho nên gật đầu, đi theo sau Mạch Tử vào đó.

Đi đến trước quán, có lẽ là do tận cuối hẻm là tường chắn, người ở bên này đã ít đi rất nhiều, chỉ có mấy nhóc ăn mày ngồi ở chỗ sâu trong hẻm.

Hoắc Cải cúi đầu hỏi: "Đệ muốn mấy cái?"

Mạch Tử không hề khách khí: "Năm cái."

Hoắc Cải dứt khoát trả năm đồng: "Làm phiền chủ quán gói cho cậu bé này năm cái bánh bao đậu."

Mạch Tử nhận được bánh bao đậu, đưa lại túi tiền cho Hoắc Cải, cuối cùng không nhịn nổi, hiếu kỳ hỏi: "Tại sao ngươi lại đựng đá trong túi tiền, lại còn để lại giấy?"

"Huynh biết hôm nay nhất định sẽ có người muốn trộm túi tiền của mình, mà huynh lại không nỡ để mất túi tiền này, cho nên mới làm như vậy." Hoắc Cải vừa nói vừa nâng niu cất túi tiền lông thỏ vào trong ngực, túi tiền này ít nhất cũng phải năm mươi đồng, bánh bao thì chỉ có mấy đồng thôi, ta có thể không đòi lại sao?

"Ngươi quả nhiên là một tên lừa đảo." Mạch Tử khinh bỉ lý do không đáng tin này, bĩu môi, ôm lấy bánh bao chạy đi mất.

Mạch Tử chạy đến đầu hẻm, đưa bánh bao cho nam nhân nãy giờ vẫn đi theo sau, quan sát từ xa: "Thế nào, hài lòng chưa?"

Nam nhân cầm lấy một cái bánh bao, cắn một miếng, nói không rõ ràng: "Người này xem ra không tệ."

Mạch Tử nhăn nhăn mũi, không cho là đúng.

Nam nhân nuốt bánh bao xuống, chỉ chỉ vào hẻm: "Không tin con quay đầu lại mà xem."

Mạch Tử quay người, chỉ thấy tên lừa đảo bạch y đó đang ôm một đống bánh bao phân phát cho đám nhóc ăn mày.

"Giả vờ hảo tâm, ai mà biết được tên lừa đảo này có cẩm nang diệu kế gì." Mạch Tử cứng miệng nói.

Nam nhân trực tiếp đập bộp một cái vào gáy Mạch Tử: "Ta khen hắn không phải là vì hắn phân phát thức ăn cho đám ăn mày, mà là vì hắn giải vây cho tên trộm như con đấy. Còn nữa, cẩm nang diệu kế phải đổi thành âm mưu hiểm kế mới đúng."

"Hả? Giải vây?" Mạch Tử trong chốc lát không thể phản ứng kịp.

Nam nhân nhìn bóng lưng vận bạch y kia, cười mà như không: "Con và người đó vừa nhìn đã biết không phải đi chung một đường rồi, lúc con mang bánh bao về, đám nhóc ăn mày đó đã có mấy đứa đứng dậy. Nếu như con có một mình, nói không chừng chốc nữa sẽ bị đám ăn mày đó bao vây, cướp lấy bánh bao. Hắn phát bánh bao cho đám ăn mày, cũng đỡ cho con bị bao vây đấy."

"Muốn cướp còn phải xem bọn chúng có bao nhiêu bản lĩnh, hừ." Đứa trẻ kiêu ngạo không quay đầu, đánh chết cũng không chịu nhận ân tình. "Dù sao, mấy tên vận bạch y đều không phải người tốt!"

"Đi thôi, hôm nay ta vẫn còn có việc phải làm." Nam nhân cũng biết thành kiến với người vận bạch y của Mạch Tử đã ăn sâu vào tim, cho nên không nói nhiều nữa, chỉ nuốt hứng thú vào lòng, ngắm nhìn dáng người mảnh khảnh kia một lần cuối, rồi xoay người đi.

Nhóc lừa đảo, chúng ta có duyên sẽ còn gặp lại.

Hoắc Cải phát xong bánh bao, nhìn dáng vẻ ăn vội ăn vàng của mấy đứa bé bẩn thỉu trước mặt, khẽ mỉm cười, quay người dời đi. Tuy rằng ta là nhân vật phản diện, nhưng bản tính vốn vẫn rất tốt mà phải không, cho nên xin thần linh các nơi phù hộ cho ta tối nay mọi việc thuận lợi.

Cục diện đã sắp xếp ổn thỏa rồi, thời gian, địa điểm đã xác định, chỉ đợi nhân vật rơi vào bẫy, sự việc diễn ra, nhất định đừng xảy ra thay đổi gì mới tốt. Có điều, bản thân hôm nay đều là thuận theo tình tiết truyện mà đi, chắc sẽ không thể có việc bất ngờ xảy ra đâu… nhỉ.

29. Chương 29: Cứu Mỹ Nhân Lại Chỉ Khiến Chuyện Thêm Loạn

Mặt trời dần tắt, bóng tối lặng lẽ bao trùm mọi cảnh vật, ánh trăng khuyết trở thành ngọn đèn duy nhất trong đêm đen, phủ lên người thiếu niên bạch y đem tối vẫn chưa về nhà một lớp áo mỏng lấp lánh ánh tuyết, càng làm tôn lên đôi má như ngọc và da mặt như phấn của thiếu niên.

Mang thêm một tay nải, nói không hết nét phong lưu trong chuyện hành tẩu, lại thêm mái tóc chảy dài như suối chưa từng được cắt, buộc của thiếu niên, thật đúng là đưa tay nhấc chân đều vô cùng quyến rũ.

"Eo của gia sắp uốn thành quẩy rồi, lưu manh gì mà mãi chưa đến!" Cũng may lời đó chỉ xoay chuyển trong óc của thiếu niên, nếu như vẽ trên bức tranh thì thật không thể nào xem nổi.

Trạng thái này của Hoắc Cải, xét về cái đẹp, có thể xem là "Mỹ nhân dưới ánh trăng chờ gặp tình lang (lang sói?)", xét về mặt thực tế, chính là "Chuột vác đao đi kiếm mèo khắp nơi!"

Cần kiêu căng bao nhiêu có kiêu căng bấy nhiêu, cần liều mạng bao nhiêu có liều mạng bấy nhiêu.

"Rộp rộp."

Một âm thanh vang lên phá tan màn đêm tĩnh mịch, nghe có vẻ như mấy mảnh vỏ rau củ quả ở chợ bị giẫm lên.

Đến rồi! Hoắc Cải quay ngoắt đầu lại, liền nhìn thấy cách đây không xa mơ hồ có ba bóng người đang đi đến. Có điều đêm quá tối, lại cách một khoảng xa như vậy, mặt mũi người đến không nhìn rõ, không thể khởi động hệ thống tự nhận diện của Tiểu cúc hoa.

"Ai?" Hoắc Cải kinh hô một tiếng, chỉ một chữ duy nhất lại bao hàm sự kinh ngạc bất ngờ ngoài ý muốn, sự thê lương mà bản thân gặp phải, sự mơ hồ đối với cục diện vượt ngoài khả năng khống chế của mình.

"Tiểu mỹ nhân, lạc đường sao?" Người đến không thẹn với tố chất chuyên nghiệp lưu manh của hắn, chỉ dựa vào giọng nói và dáng người đã có thể quả quyết đoán được đối phương là một mỹ nhân.

Hoắc Cải vừa nghe thấy lời này, tự nhiên biết đối phương nếu như không phải là một trong ba tên lưu manh thì cũng chẳng phải người lương thiện gì, quyết định nhanh chóng, nhấc vạt áo lên quay đầu chạy như điên!

"Không hay rồi, tên nhãi đó muốn chạy!" Ba con cóc thấy thiên nga sắp bay mất, vội vàng chạy đuổi theo.

Chân của Hoắc Cải tuy rằng gầy nhỏ và dài, nhưng đối với thân hình chỉ cao có mét sáu, thực chỉ có thể coi là chân ngắn. Cho nên cho dù Hoắc Cải ra sức chạy như điên, khoảng cách vẫn không thể vãn hồi bị thu ngắn lại từng chút một…

"Hướng tiểu tử đó chạy đến là một ngõ cụt thì phải?!" Một tên lưu manh quay đầu lại, thấp giọng nói.

"Tên nhãi này đúng là biết chọn địa điểm cho chúng ta, ngõ đó rất hẻo lánh, cho dù có hét to đến đâu, cũng chẳng có ai nghe thấy. Rất tiện cho chúng ta hành sự."

"Đúng vậy, không cần gấp gáp, chúng ta cứ từ từ đuổi theo, đợi nó đi vào ngõ rồi, chúng ta sẽ… hi hi" Tên lưu manh vừa nói vừa chạy chậm lại, rất hứng thú với việc chậm rãi đùa giỡn con mồi.

Ba tên đủng đỉnh đuổi phía sau, Hoắc Cải trong chốc lát đã chạy đến trước ngõ nhỏ, ngõ đó rộng tầm ba lần chiều dài vai người, tường vách hai bên khá cao, hoàn toàn che khuất ánh trăng chiếu nghiêng nghiêng, cả con ngõ một mảnh tối om, như một cái mồm rắn đang đợi người chui vào.

Hoắc Cải chạy thẳng vào con hẻm, sau đó đột ngột dừng lại. Trước mắt cậu là hai tấm gỗ hình chữ nhật, trên tấm gỗ có buộc một đoạn dây thừng nằm ngang, bên tấm gỗ có gác hai thanh trúc cao khoảng 1 mét.

Hoắc Cải đưa chân vào giữa tấm gỗ và dây thừng, mỗi tay một thanh trúc, cúi người, bật lên, giống hết như kiểu trượt tuyết version nhái, dùng sức, lập tức, thân thể Hoắc Cải như cá trượt đi, bỏ xa đám lưu manh vừa đuổi đến đầu hẻm.

Trong hẻm quả thật rất tối, đám lưu manh chỉ nhìn thấy bóng trắng cúi thấp người một cái rồi vụt biến mất trong bóng tối, những thứ khác đều không nhìn rõ. Ba tên tất nhiên là chạy tiếp về phía trước, sau đó "Bộp" một tiếng ngã chổng vó lên trời.

"Tên chết tiệt nào đổ nước đầu hẻm, làm cho ông đây ngã dính đầy băng!" Đám lưu manh càu nhà càu nhàu bò dậy, nhưng cũng không để ý lắm. Dù sao đây cũng là chợ rau, có tích chút nước cũng là chuyện bình thường, trời rét như thế này, đến tối tự nhiên sẽ kết thành băng, chỉ có điều rất ít khi kết thành băng nhiều và dày như thế này thôi.

Mặt đất kết băng, đám lưu manh tất nhiên không tiện chạy về phía trước, có điều đây là ngõ cụt, bọn chúng cũng không sợ thịt dâng đến miệng rồi còn có thể chạy mất. Cẩn thận di chuyển với thời gian khoảng một tuần trà, ba tên liền nhìn thấy miếng thịt béo ngậy ngồi rúc vào cuối ngõ cụt, trên không có đường, dưới không có lỗ.

"Chạy đi, sao ngươi không chạy nữa hả?" Đám lưu manh cười dâm, vừa đọc lời thoại vừa tiến tới gần Hoắc Cải.

Hoắc Cải lúc này mới nhìn thấy mặt mũi bọn lưu manh, tim thắt lại, tất cả các cảm xúc kinh hoàng, xấu hổ, nhục nhã, căm hận… đồng loạt bùng nổ.

"Đừng, các ngươi đừng qua đây!"

Giọng nói mang theo tiếng nức nở, trong chốc lát, Hoắc Cải cũng không thể phân biệt được câu nói này xuất phát từ sự lựa chọn lý tính của mình hay là bị khống chế bởi tình cảm cảm xúc còn sót lại của chú ấn.

Đúng lúc này, trên đầu tường truyền đến một giọng nói: "Đừng sợ, tôi đến cứu cậu đây!"

Giọng nói của người vừa đến hơi khàn khàn, như tiếng rút kiếm từ từ của một thanh kiếm cổ.

Hoắc Cải quay đầu nhìn, liền nhìn thấy một nam tử đứng trên đầu tường, như ngọn cờ trên chiến trường, phất phới mà trầm lặng. Rẽ ánh trăng, một đôi mắt hàn tinh sáng lấp lánh, một thân dạ hành đón gió phần phật.

Chớp mắt một cái, nam tử đã tung thân nhảy xuống, Hoắc Cải chỉ kịp nhìn thấy trước mặt có một bóng đen vụt qua như điện, sau đó…

"Bụp."

Trước mặt Hoắc Cải có một cái hố lớn cao gấp rưỡi chiều cao một người, anh hùng cứu mỹ nhân ngơ ngác đứng dưới hố nhìn trời.

Anh hùng ngẩn người ra, ba tên lưu manh cũng ngẩn ra, Hoắc Cải không ngẩn người, nhưng cậu sắp khóc đến nơi rồi.

"Cứu cái đầu ngươi ấy! Kỳ thực ngươi cũng một guộc với đám lưu manh cả phải không, huynh đệ!"

Hoắc Cải tạo ra một sân băng, không chỉ là để làm giãn khoảng cách với đám lưu manh, mà càng là để che giấu cái hố lớn bằng cả chiều rộng con hẻm được đào từ tối hôm trước. Trên hố có đặt một tấm giấy được kết băng mỏng, lại đổ một tầng nước lên, liền giống hệt như trên mặt đường.

Chân Hoắc Cải đi ván trượt, trong chốc lát có thể trượt qua miệng hố, không để lại dấu vết. Đến lúc đấy, cậu chỉ việc đứng ở đầu bên kia của hố, đáng thương cuộn tròn lại. Đám lưu manh lòng lang dạ sói đang hưng phấn tất nhiên sẽ tranh nhau đạp lên miệng hố, sau đó cả một đám sẽ rơi hết xuống hố, mặc cho người ta hành hạ.

Mắt nhìn thấy đám lưu manh đều đi đến gần miệng hố rồi, kết quả nhảy ra một tên muốn làm anh hùng, lấy thân thử hố……

Bi kịch là gì, bi kịch không phải là lúc ngươi gặp phải lưu manh, không có ai làm anh hùng cứu mỹ nhân. Mà là lúc ngươi chuẩn bị dọn sạch đám lưu manh thì nhảy ra một tên làm anh hùng cứu mỹ nhân cứu luôn cả đám lưu manh.

Cũng may Hoắc Cải vẫn còn một ưu điểm, đó chính là từ trước đến nay chưa từng đánh giá cao giá trị nhân phẩm của bản thân. Hố đã đào xong, ngươi muốn nhảy xuống thì phải nhảy xuống, ngươi không muốn nhảy xuống cũng phải nhảy xuống. Nhân cơ hội đám lưu manh vẫn còn đang hiếu kỳ đứng ngoài quan sát cái hố, Hoắc Cải lấy ra một con dao nhỏ, múa lên múa xuống trong bóng tối xung quanh mình.

"Phựt~" là tiếng dây thừng bị chặt đứt.

"Rắc~" là tiếng thanh trúc nhỏ đàn hồi khi bị gập rồi dùng dây thừng buộc chặt.

"Bốp~" là tiếng thanh trúc nhỏ đàn hồi lại khi bị đập mạnh vào đám lưu manh ABC.

" Thụp~" là tiếng lưu manh ABC không kịp đề phòng liền bị rơi cả đám xuống hố.

"Í~" là tiếng của anh hùng dưới hố không thể hiểu nổi khi nhìn thấy ba con người sống sờ sờ từ trên trời rơi xuống.

"A~" là tiếng kêu thảm thiết xé cổ họng vì đau của lưu manh ABC bị rơi xuống đáy hố xếp thành một chồng.

Hoắc Cải phủi phủi tay, rất tốt, đại công cáo thành!

Hoắc Cải liếc nhìn anh hùng đứng độc lập ở dưới hố, hai mày chau lại: "Ngươi tự nhảy lên được không?"

Lời vừa dứt, trước mắt lại một bóng đen bay vụt qua nhanh như điện, trước mặt có thêm một người cao to sống sờ sờ.

"A~" Hoắc Cải hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý bị giật mình loạng choạng hai bước, chân vừa trượt trên mặt băng, liền ngã bổ về phía đám lưu manh trong hố.

Cuối cùng, anh hùng cũng đã phát huy được thuộc tính cứu mỹ nhân của mình, một tay năm lấy eo Hoắc Cải, xoay chuyển 360 độ một cách hoa lệ ngay tại chỗ, bỏ bớt lực đạo, tránh xảy ra thảm kịch người nào đó ngã xuống làm bạn cũng đám lưu manh.

Hoắc Cải chưa thôi sợ hãi nắm lấy cổ áo của anh hùng, nước mắt lưng tròng, tên hỗn đản này không phải là thân thích với đám lưu manh thật chứ?

"Không sao chứ?" Bên tai có khí tức ấm nóng thổi qua, bộ ngực bị má cậu dán lên hơi khẽ phập phồng, dường như ẩn giấu ý cười bất minh nào đó.

Hoắc Cải bất ngờ tỉnh táo lại từ trong trạng thái sợ hãi, bây giờ mới ý thức được bản thân đang ở vào một tư thế hết sức cẩu huyết (cường điệu, giả tạo), trong mũi tràn đầy mùi cơ thể xa lạ, mùi mồ hôi, mùi sắt rỉ, còn có… mùi của bánh bao đậu?

Hoắc Cải chầm chậm đứng thẳng dậy, lùi ra khỏi vòng tay của người nào đó.

Nhìn người nam tử che mặt trước mắt, trong lòng Hoắc Cải thấp thỏm không yên, tên này rốt cuộc từ đâu chạy ra, trong nguyên tác không có nhân vật này. Quán tính của nguyên tác không phải rất mạnh sao, bản thân cũng không làm cái gì mà, sao lại có thể xảy ra tình tiết tiềm ẩn này? Còn phải bàn đến giá trị nhân phẩm của mình quả nhiên cần phải cao hơn, xếp vào loại hình khác với Vạn Nhận Luân thật, giả vờ gặp nạn mà cũng có người nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân?

30. Chương 30: Chim Là Vật Nhất Định Phải Cắt

"Thật là làm phiền huynh rồi!" Đối phương cho dù có là lưu manh thì cũng không phải loại lưu manh mình có thể đắc tội, Hoắc Cải nói từng chữ một, rít qua kẽ răng một câu nói lịch sự dành cho tên nam nhân suýt nữa làm hỏng đại kế của mình.

"Đừng khách khí." Nam nhân thản nhiên nhận lời cám ơn.

"Tiếp theo không còn chuyện gì nữa rồi, tráng sĩ đi từ từ ta không tiễn nữa." Dựa vào chỉ số võ công có thể dễ dàng nhảy từ dưới hố lên mặt băng, Hoắc Cải sáng suốt lựa chọn áp dụng sách lược cung kính tiễn thần.

"Các hạ định giải quyết bọn họ thế nào, tại hạ có thể giúp được gì không?" Đại hiệp bày ra tư thế đứng ngoài quan sát hết sức vô sỉ.

"Ta định giết người, huynh giúp được không?" Hoắc Cải cười nhẹ nhàng hỏi, khẩu khí đùa cợt, trong ánh mắt lại lấp lánh tia huyết sắc đầy dụ hoặc.

"Các hạ nếu như giết người, ta giúp các hạ chôn thây được không?" Khẩu khí rất thản nhiên, nhưng không hiểu sao lại có thể khiến người ta thật sự cảm thấy đây là một người nói được làm được.

Bất kể Hoắc Cải có tin hay không, dù sao đám lưu manh dưới hố cũng đã tin quá nửa rồi, bởi vì bọn chúng đã chuyển từ mấy câu mắng chửi đầy phẫn nộ thành những tiếng cầu cứu thảm thiết.

Dù sao đối phương cũng đã trực tiếp bày tỏ chịu làm cu li miễn phí, Hoắc Cải tự nhiên không cần cũng phải cần. Đây là bi kịch của việc chỉ số võ công thấp, nếu không tại sao cao cấp như hoàng đế lúc nào cũng bị bọn tướng quân áp đảo? Hiện giờ chỉ có thể cố gắng để đối phương trở thành đồng bọn, tránh cho sau này bị người ta tóm cổ giao cho công an.

"Vậy tốt, huynh biết võ công phải không?" Hoắc Cải hỏi.

Đại hiệp hiển nhiên đáp một tiếng: "Biết."

"Có biết điểm huyệt không?" Hoắc Cải hỏi.

Đại hiệp hiển nhiên đáp: "Không biết."

Hoắc Cải dùng ánh mắt "Ngươi học võ mà kỹ năng cơ bản như điểm huyệt cũng không biết, thật vô dụng!" chỉ trích hắn.

"Điểm huyệt chỉ là thứ trong truyền thuyết thôi."

Đại hiệp dùng ánh mắt "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi mà ngay cả thứ võ công hão huyền không có thật như điểm huyệt cũng cho là thật, thật trẻ con!" trách mắng lại.

Hoắc Cải lặng lẽ chịu thua, đây không phải là tiểu thuyết ** sao, ngươi tưởng rằng ta cha ngươi sẽ đặc biệt thiết lập đặc trưng võ công cho mấy tên gây họa khắp nơi các ngươi sao!

"Huynh đánh thắng được mấy tên lưu manh không?" Hoắc Cải kéo điều kiện sàn đến mức thấp nhất.

Đại hiệp lại tiếp tục hành lễ trách móc với Hoắc Cải: "Cái này còn phải hỏi sao?"

"Huynh thật lợi hại." Hoắc Cải quyết định trước khi sai sử người ta tán dương một chút.

Đại hiệp lặng lẽ nuốt xuống bụm máu vì quá ức chế mà đang dồn lên cổ: "Được ngươi khen ngợi như vậy, ta chẳng thấy vui tí nào."

Hoắc Cải lại lặng lẽ chịu thua, con người này thật không dễ dỗ dành.

"Làm phiền đại hiệp nhảy xuống hố trói chặt ba tên kia lại vác lên đây có được không?" Hoắc Cải lấy từ góc tường ra một đoạn dây thừng, dứt khoát trực tiếp phân nhiệm vụ.

"Nếu như không có ta, ngươi định giải quyết mấy tên to xác sống sờ sờ này thế nào?" Đại hiệp nhìn nhìn thiếu niên gầy nhỏ, lại nhìn nhìn ba tên to xác dưới hố. Lấy yếu thắng mạnh vĩnh viễn là một màn kịch hay không thể bỏ lỡ.

Lời này vừa nói ra, tim Hoắc Cải thùm thụp một chút, dây thần kinh tám chuyện nào đó chợt rục rịch. Cuộc sống của nhân vật phản diện, nói ra rất đơn giản, đó chính là trống rỗng cô đơn lạnh lẽo a! Hãm hại người ta mà một chút cơ hội đắc ý về sự thông minh tài trí của mình cũng không có. Hiện giờ có người thành tâm thành ý hỏi ra rồi, bản thân cũng nên khoe khoang một chút chứ nhỉ?

Chỉ thấy người nào đó mặt mày hớn hở, đắc ý: "Có nhìn thấy thùng nước và vại nước to góc tường không?"

Đám thính giả ngoan ngoãn gật đầu. Trong đầu nghĩ, không biết tên nhóc này giấu bao nhiêu đồ trong góc tường nữa.

Hoắc Cải cười ngọt ngào, mặt phấn phơi phới, chậm rãi nói tiếp: "Nếu như không có ngươi, ta liền múc nước từ thùng to kia, sau đó đổ từ từ vào hố. Sau thời gian một nén hương, bọn chúng sẽ cóng hết tứ chi, cứng như gỗ mục. Ta tiếp tục đổ nước vào, đến tận lúc mực nước ngang với miệng hố, bọn chúng tự nhiên sẽ theo nước mà nổi lên trên mặt hố. Đến lúc đó, ta liền có thể dễ dàng vớt bọn chúng, đã đông cứng lại, lên, trói chặt, muốn làm gì thì làm."

Ba người dưới hố một người trên hố đồng loạt tưởng tượng ra cảnh vớt xác nổi, tất cả đều rùng cả mình. Bị ngươi tưới nước chầm chậm đông thành khúc băng vẫn chưa đủ?! Ngươi còn muốn làm gì nữa a?

"Ngươi…" Đại hiệp nhìn người nào đó nhỏ bé yếu ớt, muốn nói lại thôi.

"Sao nào?" Hoắc Cải ra vẻ đáng yêu chớp chớp mắt, cái đuôi nhỏ len lén vẫy, đợi khen ngợi.

"Thật lợi hại." Đại hiệp quay đầu sang bên, thầm nhắc nhở 'Người không thể nhìn vẻ bề ngoài, người không thể nhìn vẻ bề ngoài…'

Boss phản diện khoe khoang xong, sung sướng cả người, nhờ vả: "Mấy tên phía dưới làm phiền ngươi mang lên nhé."

Đại hiệp gật đầu, tung thân, nhảy xuống, sau đó… đối diện với ánh mắt tràn đầy cảm kích của đám lưu manh. Mồ hôi chảy thành giọt, sống đến từng này tuổi, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp người bị hại bị mình trói lại mà còn cảm kích không thôi như thế này.

"Đại ca, huynh trói đi, ta sợ chậm một chút hắn ta đổi sang tưới nước mắt." Lưu manh A nước mắt dàn dụa đưa tay ra, yêu cầu được trói. Hu hu hu, dạo gần đây mỹ nhân thật đáng sợ.

Lưu manh B nhân cơ hội hạ thấp giọng nói xấu: "Chuẩn bị chu đáo đến như vậy, đây rõ ràng là tên nhóc này đặt bẫy, chúng tôi chưa làm gì đã bị bắt rồi. Đại hiệp ngài phải đòi lại công bằng cho chúng tôi a."

Lưu manh C vội vàng bổ sung: "Đừng thấy chúng tôi không giống người tốt, chúng tôi đều là lương dân nhặt được tiền xu rơi là giao lại cho nha môn a."

"Đại hiệp, vị trên kia đúng là ra tay độc ác, đợi sau khi giải quyết chúng tôi xong, có khi sẽ hạ thủ luôn với ngài đấy. Ngài nhất định phải cẩn thận nha!" Lưu manh A đầy vẻ suy nghĩ cho người khác.

Đại hiệp thản nhiên đáp lại: "Bổn đại hiệp chỉ cứu mỹ nhân, không cứu người lương thiện. Ai đẹp ta giúp người đó."

"……" Ba tên lưu manh không biết nói gì nữa. Nam nhân à, tên của ngươi là sắc lang.

"Bộp, bộp, bộp" Ba cái bánh trưng lần lượt bị ném lên trên.

"Xong rồi." Đại hiệp phủi phủi tay, dáng vẻ rất nhàn nhã. "Tiếp theo ngươi định làm gì?"

Hoắc Cải nhìn nửa thân dưới của ba cái bánh trưng, cười sâu xa: "Cắt ** của chúng ra làm nhiều mảnh!"

Tất cả tĩnh lặng…

Đại hiệp gian nan nuốt một ngụm nước bọt, thỏ chết hồ bi cũng kẹp chặt chân lại. Mạch Tử, ngươi nói sai rồi. Kẻ mặc bạch y không nhất định là người xấu, còn có thể là biến thái nữa à nha.

Hoắc Cải ngồi xổm xuống, một tay cầm lấy đoản đao, một tay bắt đầu cởi bỏ dây đai quần của đám lưu manh, giọng nói ôn nhu như nước: "Đừng ngọ nguậy, một chút là xong thôi mà."

Lưu manh A khấu đầu khóc lóc cầu xin: "Thiếu gia, không, đại gia, đại gia! Tiểu nhân nhất thời bị mê muội, bị cái lợi che mất trí khôn, nên mới làm ra chuyện ngu xuẩn này, nhưng tiểu nhân dù sao cũng chưa làm gì cả, xin ngài giơ cao đánh khẽ tha cho chúng con lần này!"

Lưu manh B nước mắt dàn dụa tố cáo: "Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta trước nay chưa từng có thù oán, ngài hà tất phải đuổi tận giết tuyệt thế này?"

Lưu manh C thề thốt: "Chỉ cần đại gia ngài chịu tha cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân bảo đảm không bao giờ làm những chuyện trời đánh thánh vật này nữa."

Hoắc Cải trước nay vẫn luôn rất có đạo đức tất nhiên không phải là người nghe thấy mấy lời khóc lóc kêu ca này mà vẫn thản nhiên được, cho nên cậu… chém một nhát vào giày bông của đám lưu manh, bịt cái miệng của chúng lại.

Khóc lóc to như vậy, nếu như có người chạy đến thì làm sao?

Nhìn thấy hai bàn tay ngọc ngà nhỏ nhắn của Hoắc Cải đặt lên quần của đám lưu manh, đại hiệp rốt cuộc không nhịn được nắm lấy cánh tay của Hoắc Cải ngăn lại, kéo người dậy.

"Giết người chẳng qua chỉ là đầu rơi xuống đất, hà tất phải sử dụng thủ đoạn độc ác như vậy?" Đôi mày dài mảnh chau lại, không còn giọng điệu thản nhiên xem kịch hay nữa, giọng nói trầm thấp tràn đầy thái độ không tán đồng.

Hoắc Cải rút tay ra, không thành công. Được rồi, vị này xuất hiện rõ ràng là để cứu đám lưu manh kia mà. Mẹ nó, còn phải nghĩ cách lừa tên này nữa, bằng không mối thù này không thể trả được.

Đại hiệp cứu giúp đám lưu manh thấy Hoắc Cải một mực cúi đầu, không động đậy cũng không nói năng gì, có chút không quen, dù sao người thiếu niên này lúc trước làm việc thiện hay làm việc ác vẫn luôn chất chứa sự xảo quyệt rất dày đặc. Hiện giờ lại giống như bị đánh cho một gậy, lặng lẽ bất động khiến người ta sợ hãi.

"Ngươi sao thế?" Cuối cùng không nhịn được hỏi một câu.

"Ta cũng không muốn…" Giọng nói thấp đến nỗi người ta khó nắm bắt được.

Nhưng sự yếu đuối và bi thương đó biến chuyển trong nháy mắt, Hoắc Cải ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn sát vào nam nhân to cao: "Ta biết chuyện ta làm rất bẩn thỉu, rất độc ác. Ngươi ghét, ta cũng ghét, nhưng ta buộc phải làm vậy!"

Nam nhân buông tay Hoắc Cải ra, hắn biết cậu không nói dối, sự ghét bỏ đó là thật, sự kiên quyết đó cũng là thật, đôi mắt đen sâu thẳm đó lặng lẽ nhìn Hoắc Cải chăm chăm, đợi cậu giải thích.

Hoắc Cải lại vươn tay ra vòng qua cổ nam nhân, kiễng chân lên, ghé sát môi vào bên tai hắn.

"Nếu như người thân thiết nhất với ngươi bị kẻ khác lột sạch quần áo, lăng nhục một trăm lần, cuối cùng bị bán vào thanh lâu ngươi sẽ làm thế nào? Thứ ta muốn, chỉ là lấy máu trả máu mà thôi…"

Không nhìn thấy được người thiếu niên nói ra những điều này có biểu cảm thế nào, chỉ có khí tức lạnh lẽo và ẩm ướt lởn vởn bên tai, ngay cả tiếng thở dài cuối cùng cũng phảng phất hơi nước, sâu như vậy, trầm như vậy, như… hai người hoàn toàn khác biệt.

"Ngươi không giống như người mang nặng thâm thù đại hận."

Thiên hạ cũng không phải toàn là kẻ ngốc, ai bảo người nào đó lúc trước quá mức đắc ý, suýt chút nữa thì viết lên mặt hàng chữ 'Ta ngược nhân, cho nên ta hạnh phúc.' Hơn nữa từ buổi sáng, người nào đó đã bất hạnh bị đại hiệp gắn mác kẻ lừa đảo, lúc này muốn lừa gạt, độ khó không phải bình thường.

Trong lòng Hoắc Cải trầm xuống, tình huống hiện giờ nếu lấy tình tiết ** ra so sánh, thì chính là tiểu công cầm một đống chứng cứ tự mình cho là đúng ra để nhận định tiểu thụ tiếp cận mình là có mục đích khác, bất kể tiểu thụ giải thích ra làm sao đều có thể bị cho là nói dối, bất kể tiểu thụ bào chữa thế nào cũng bị coi là giảo biện.

Cách giải quyết tốt nhất cho tình tiết kiểu này chính là…

31. Chương 31: Giết Chim Không Cần Đao Cũng Được

"Nếu như lời tôi nói lúc trước có nửa câu nói dối, nhất định sẽ bị thiên đao vạn quả, chết không chỗ chôn!" Hoắc Cải giơ tay, dựng hai ngón lên, hùng hồn thề thốt.

Ngay sau đó, Hoắc Cải lại hạ tay xuống, cười khổ lắc đầu nói: "Thôi đi, người tin thì sẽ không cần thề thốt, người không tin, thề thốt cũng chẳng có tác dụng gì."

"Huynh, muốn cản tôi sao?" Hoắc Cải hất cằm lên, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt nam nhân, lưng đứng thẳng, cầm chắc đoản đao. Giống như một con thiêu thân sẵn sàng lao vào lửa, thể hiện rõ quyết tâm hiến tế mãnh liệt.

Lúc tiểu công không định tin tiểu thụ, điều tiểu thụ cần làm không phải là giải thích, bào chữa hay van nài, mà là trực tiếp vạch rõ ranh giới, nếu như tin, chúng ta tiếp tục chơi, nếu như không tin, chúng ta chơi xong rồi.

"Tất nhiên là không, không phải chúng ta là đồng phạm sao?" Bàn tay thon dài to lớn ôm gọn lấy bàn tay nhỏ bé đang khẽ run rẩy.

Đao trong tay lạnh lẽo, lòng bàn tay trên lưng bàn tay lại ấm áp, Hoắc Cải khe khẽ thở phào, thắng rồi… Giữa đám đại thúc lưu manh và thiếu niên yếu đuối, kỳ thực rất dễ lựa chọn phải không?

"Muốn giúp động thủ sao?" Hoắc Cải chân thành mời.

"….. Không, ta giúp ngươi nghe ngóng tình hình." Đại hiệp quả đoán buông tay Hoắc Cải ra, đi ra mấy bước, ra vẻ ta rất coi trọng công việc của ngươi.

Hoắc Cải tiếc nuối thở dài một cái, nhìn xuống đám lưu manh đang nước mắt giàn giụa, hít sâu vào một hơi, thầm cổ vũ chính mình. Dù sao Hoắc Cải cũng không phải biến thái, cởi quần đàn ông sau đó còn gì gì đó, nói thế nào thì cũng thấy rất buồn nôn.

Ngồi xổm xuống, cơ chế Trảm Điểu, chính thức khởi động! (Trảm Điểu: chặt chim ^^)

"Đừng có run chứ, quần của ngươi vẫn còn chưa cởi xuống cơ mà. Đợi đến lúc ta ra tay run cũng chưa muộn mà."

"Này, con chim nhà ngươi cũng thật vạm vỡ nha, rất có tư chất phạm tội đấy."

"Ngươi nói xem ngươi nếu thật muốn mang chim đi dạo, sao không chịu vào kỹ viện? Để tiết kiệm mấy đồng mà chọc phải kẻ thù như ta đây, người nói xem có đáng không?"

"Này này, đừng giãy giụa chứ. Lăn nữa lại rơi vào hố bây giờ! Ngươi cứ rơi xuống như vậy, đảm bảo sẽ gãy cổ luôn."

"Tốt lắm, xem ra ngươi cũng không có ý định tự sát. Ngươi cứ ở đây phơi chim một lúc, ta đi giải quyết huynh đệ ngươi đã."

"Bây giờ đến lượt ngươi rồi, haizz, đừng khóc chứ, đàn ông con trai to xác như vậy mà khóc trông khó coi chết đi được."

"Dây lưng của ngươi sao mà chặt vậy hả, chết tiệt, cởi mãi không được, cắt luôn cho xong."

"Này, ta nói là cắt dây lưng, ngươi nghĩ cái gì không trong sáng vậy hả! Ngươi cứ giãy giụa mãi như vậy, cẩn thận ta cắt nhầm chỗ đấy."

"Con chim của nhà ngươi,... có chút cong, nuôi thế nào mà hay vậy?"

"Có điều, không quan trọng lắm, dù sao chốc nữa cũng không còn rồi, cong hay thẳng cũng chả khác gì nhau, í, sao ngươi lại khóc vậy hả?"

"Ngươi cảm thấy chuyển từ nằm sang bò là có thể giả vờ như ngươi không có chim sao hả?"

"Này, đừng có giả vờ như phụ nữ trinh tiết có được không hả, ánh mắt thà chết cũng không phục của ngươi quá mức buồn nôn đó!"

"Phối hợp chút đi, nhìn chim của ngươi một cái ngươi sẽ mang bầu chắc?"

"Xì, còn tưởng chim của ngươi có gì khác biệt so với mọi người chứ, để ngươi nâng niu như vậy. Chẳng phải là nhỏ hơn huynh đệ của ngươi một tí thôi sao, có gì mà ngại không cho người khác nhìn được chứ?"

"Yên tâm, chốc nữa cả ba người các ngươi đều chim bay lồng rỗng cả, bọn họ không cười ngươi nữa đâu."

"Ngươi có thể không nói được không?" Đại hiệp quay đầu trừng mắt nhìn Hoắc Cải, cần biết, giả vờ như không nghe thấy gì cũng rất khổ sở đấy, vốn đầy tinh thần nhân đạo chủ nghĩa, hắn vốn định giữ vẻ mặt lạnh lùng trong suốt quá trình. Có trời biết được, hắn nhịn cười đến mức sắp bị nội thương đến nơi rồi. (Bụi: ta dịch đoạn này mà tay cứ run bần bật vì cười =)))))))))~)

Hoắc Cải đứng dậy, vô tội nhìn đại hiệp, sắc mặt trắng bệch: "Ta hiện giờ mới phát hiện ra mình có một cái tật, lúc căng thẳng, rất dễ lải nhải."

"Nhìn thấy rồi, tay ngươi run đến thế kia, có cầm được đao không?" Thấy người thiếu niên sắc mặt không còn giống người nữa, đại hiệp hết sức hoài nghi khả năng tiến hành kế hoạch của người nào đó.

"Không sao, ta không cần đao." Hoắc Cải phất phất tay, đi về phía góc tường.

"Không phải ngươi nói muốn cắt gì đó của chúng ra làm nhiều mảnh sao?" Chẳng lẽ thiếu niên này thật ra là vẻ ngoài ghê gớm nhưng bên trong lại yếu đuối?

Hoắc Cải lật tìm trong góc tường ra ba ống trúc: "Chẳng qua chỉ là cách nói hơi hình tượng thôi, chỉ cần thiến đi tư tưởng trung tâm của bọn chúng là được rồi."

Hoắc Cải nói rồi bèn múc đầy nước lạnh vào trong ba cái ống trúc, cẩn thận quay lại.

Đại hiệp nhìn ba cái ống trúc, không hiểu được: "Ngươi lấy nước làm gì?"

Hoắc Cải chú ý nước trong ống trúc, đầu cũng không ngẩng lên: "Chốc nữa ngươi sẽ biết. Nào, giúp ta cố định chúng vào tư thế quỳ, buộc chắc vào chút."

Trong nháy mắt, chỉ thấy bóng dây thừng bay qua bay lại, ba cái bánh trưng với tư thế quỳ ra lò.

Trói xong thu công, đại hiệp quay đầu hỏi: "Thế này đã được chưa?"

Hoắc Cải nhìn đại hiệp, trong mắt tràn đầy sùng bái… đúng là không hổ danh đại hiệp à nha, nhìn thủ pháp gọn gàng nhanh nhẹn này, nhìn cách trói chặt chẽ tinh chuẩn này, giống một nhân vật vĩ đại thường xuất hiện trong manga biết bao —- Nữ vương S.M! (Bụi: lạy cha kế =)))))~)

Vị đại hiệp nào đó làm công cho thủ lĩnh sơn trại khe khẽ gật đầu, hài lòng tiếp nhận ánh mắt long lanh của người nào đó. Chuyên gia mà lại!

Hoắc Cải xếp đám lưu manh thành hàng, sau đó lại ngồi xổm xuống, một tay nắm chặt chim, trực tiếp nhét vào ống trúc, chim ngập trong nước! Tất nhiên, với nhiệt độ bây giờ, chốc nữa là thành kem chim thôi.

Đại hiệp thấy Hoắc Cải đầy vẻ ghét bỏ nhét chim vào ống trúc, lập tức liền bị chấn động sâu sắc trước một phương pháp mạnh mẽ kết hợp giữa sinh học, vật lý và tự nhiên này. Chẳng lẽ tên này định dùng cách này để đóng băng chết mấy con chim sao? Cái này đúng là một… ý kiến hay.

Ngâm chim xong, Hoắc Cải đứng dậy đi về phía vại nước.

"Ngươi còn định làm gì nữa?" Đại hiệp có thể nói lòng có chút sợ hãi đối với những thủ đoạn phong phú của người thiếu niên trước mắt. Lời nói và hành động của người này hoàn toàn không nằm trong phạm vi người bình thường có thể đoán được.

"Rửa tay chứ làm gì." Hoắc Cải quay đầu lại, biểu cảm đầy khinh thường 'Chuyện đơn giản vậy mà ngươi cũng không hiểu, trong não chẳng lẽ toàn cơ bắp?'

Đại hiệp ôm ngực, lặng lẽ nội thương. Kỳ thực, lời nói và hành động của người này cũng có lúc không nằm ngoài suy nghĩ của người bình thường…

"Ta ngồi đây đợi, để tránh xảy ra biến, có lẽ khoảng một canh giờ sau mới đi được." Hoắc Cải vừa chà tay vừa đứng ngoài quan sát nhóm ba tên lưu manh. Sau đó mới buồn phiền phát hiện ra tiểu Cúc hoa huyết sắc nhà mình là một thứ không nhìn thấy thành quả thì không phản ứng, phỏng chừng chỉ có thể đợi đến khi chính mình kiểm nghiệm chim của nhà đám lưu manh đã biến thành chim đông lạnh thì mới có thể đi được.

"Sao không trực tiếp dùng đao, không phải ngươi mang theo đao sao?" Đại hiệp nhìn chăm chú vào đao trên thắt lưng Hoắc Cải, hỏi.

Hoắc Cải hà hơi vào bàn tay bị nước làm cóng của mình, hàm hồ nói: "Thứ nhất, như thế không dễ căn ke, rất dễ chết người, ta không thích dây vào mạng người. Thứ hai, chỉ cần nhìn thấy máu, liền có vật chứng, rất dễ chọc tới quan phủ. Thứ ba, đây là đao tốt, không đáng bị làm nhục như thế."

Đại hiệp mạnh mẽ xuất thủ, đao vốn giắt trên thắt lưng Hoắc Cải lập tức liền rơi vào tay hắn. Đoản đao loang loáng đóa đao hoa lạnh lẽo trên những ngón tay góc cạnh.

"Đúng là một hảo đao, mà ngươi… cũng rất xứng với hảo đao này." Giọng nói hơi khàn mang theo ý tán thưởng, đối với những người tập võ mà nói, vũ khí luôn là người bạn đồng hành vĩnh viễn không phản bội mình, thậm chí là người bạn đồng hành duy nhất. Lúc trước hắn ngăn Hoắc Cải, không hẳn không có suy nghĩ không muốn để bảo khí bị nhiễm bẩn.

Hoắc Cải cẩn thận cho đao vào vỏ, nói vớ vẩn, đao này lấy từ trên người Vạn Tư Tề, nói về giá cả cũng phải mấy kim liền, để làm vật dùng một lần thì quá xa xỉ rồi! (Bụi: Ý bạn í là chặt xong vất luôn đao đi, ghê chết được giữ làm gì ^^)

Sự thật chứng minh rằng, tinh thần cao thượng và vật chất dung tục cũng có vài lúc tốt đẹp nào đó cùng chung chí hướng.

"Ngươi định đợi ** của chúng thành băng rồi mới đi sao?" Đại hiệp lại hỏi.

"Ừ." Hoắc Cải xoa xoa hai tay, ngón tay bị cóng có chút đau.

"Ngươi không sợ sau chuyện này chúng sẽ đến tìm ngươi gây phiền toái sao?"

Hoắc Cải thản nhiên hỏi: "Ngươi có kế gì dạy ta sao?"

"Phế mắt, phế tai, phế miệng." Từng chữ như thép, tràn đầy hàn khí.

Hoắc Cải ngẩn ra một lúc, sau đó cúi đầu, không nói lời nào. Thực ra, nếu như bản thân không cần mạng người, làm như thế mới ổn thỏa nhất, hơn nữa, kế hoạch của mình cũng đã định như thế. Chỉ là, đến lúc hành động, mới phát hiện những tình tiết viết trên giấy nhẹ như cát bụi đến lúc vào tay rồi lại nặng như núi.

Thật hổ danh bản thân được xưng tụng là cha kế số một giới **, lúc chiến đấu thực sự, lại quá mức lo sợ, tim mềm tay lỏng. Anh hùng trên mạng, liệt.dương trên giường, quá khốn kiếp!

Bất ngờ, tay bị nắm chặt, tên giữa đường nhảy vào, không biết là giúp đỡ hay phá hoại khe khẽ nói bên tai: "Đã nói rồi, ngươi giết người, ta chôn thây. Những chuyện này, cứ để ta làm."

Thân thể căng cứng chốc lát liền thả lỏng, chân Hoắc Cải lại trượt. Thân thể trước khi "chộp ếch" đã được ôm trọn, vẫn là mùi hương đó, giống như cái ôm ấp của một dã thú, ấm áp lại lạnh lẽo, an toàn mà nguy hiểm.

Hoắc Cải ngẩng đầu, nhìn chăm chú khuôn mặt đã bị tấm vải đen che đi quá nửa của nam nhân, môi đỏ khẽ hé, dường như muốn nói lại thôi, lại như đang… mời gọi.

Nam nhân cười khẽ, kiếm cổ tắm mưa, tự mang theo vài nét thanh nhuần: "Sao thế?"

Hô hấp của Hoắc Cải càng lúc càng sâu, ngực càng lúc càng trướng, sau đó…

"Hắt xì~"

Hoắc Cải hít hít cái mũi đỏ lên vì lạnh của mình, buồn bực nói: "Hình như bị cảm lạnh rồi."

Đại hiệp buồn bực nhìn trời: "Nhìn thấy rồi…"

32. Chương 32: Công Tử Là Con Cháu Phú Gia

"Ngươi định ra tay bây giờ hay là đợi tiểu điểu đông rồi mới tính tiếp?" Hoắc Cải rúc vào trong lòng người nào đó, đồng thời cũng không hề vội vàng rời khỏi. Mẹ nó, phúc lợi của người học võ công thật tốt, mặc duy một bộ dạ hành mà thân thể vẫn giống như cái túi chườm vậy.

"Ngươi hy vọng ta lúc nào ra tay?" Đại hiệp lúc này lại có vẻ rất dễ thương lượng.

"Ngay bây giờ." Hoắc Cải không hề do dự nói. Nếu như chốc nữa tên này hối hận thì biết làm sao?

"Như ý muốn của ngươi thôi."

Tiếng nói còn chưa dứt, Hoắc Cải chỉ thấy một bàn tay to che mất hai mắt của mình, bên thân bước chân người liên tiếp lướt qua, mùi tanh tưởi lạnh lẽo trong chốc lát lan tràn trong không khí, những tiếng kêu thảm thiết lần lượt vang lên, đồng loạt lọt vào tai, khiến người ta không rét mà run.

"Xong rồi?" Hoắc Cải kéo bàn tay đang che mắt mình ra chuẩn bị nghiệm thu kết quả.

Đại hiệp lại không buông tay ra ngay: "Xong rồi, có điều, ngươi khẳng định muốn nhìn sao? Ngươi rõ ràng không muốn nhìn thấy máu mà? Ngươi cố chấp đợi ở nơi này chẳng qua là sợ xảy ra biến, thủ ở đầu hẻm không phải cũng giống nhau sao? Ta có thể trực tiếp ôm ngươi đi ra. Nếu ngươi không muốn đợi lâu, ta cũng có thể giúp ngươi chặt luôn cái kia của bọn chúng."

Động tác của Hoắc Cải hơi chững lại, người này, không ngờ lại suy nghĩ cho mình như thế…

Rốt cuộc hắn có âm mưu gì?

Anh hùng cứu mỹ nhân vẫn có thể xem là chuyện đại hiệp thường làm, thấy chuyện bất bình chẳng tha cũng là nghĩa vụ của đại hiệp, nhưng, chu đáo tỉ mỉ đối với một tên con trai đến mức này thì nhất định có vấn đề.

Chẳng lẽ… hắn là cong, muốn bao mình?

Không thể nào, cho dù có là cong thì cũng không thể nào nhất kiến chung tình với một tên con trai vừa xuất hiện đã muốn diệt tiểu điểu của người ta chứ?! Trừ khi hắn là một tên biến thái. (Bụi: Bạn đánh giá thấp mị lực của bản thân quá =v=)

"Không cần." Hoắc Cải kiên định kéo bàn tay che mắt mình ra, nhìn về phía ba tên lưu manh…

"Ngươi không sao chứ?"

"Ta sao có thể sao được chứ?"

"Ta sắp bị ngươi bóp chết rồi."

"Hoắc Cải ngượng ngùng buông tay, khàn giọng nói: "Xin lỗi, lần đầu tiên ta nhìn thấy cảnh này… vẫn chưa quen được."

"Ngươi không cần phải quen." Hai mắt lại lần nữa được bàn tay ấm áp đó che lên, chỉ còn lại bóng tối sạch sẽ.

"Hiện giờ thù của ngươi đã báo rồi, sau này có dự định gì không?" Giọng nói bên vành tai cực kỳ nhu hòa, có chút ý vị dụ dỗ.

Thân thể Hoắc Cải lập tức căng thẳng: "Không biết đại hiệp có chuyện gì mà tại hạ có thể giúp đỡ?"

"Giúp đỡ cũng không hẳn, chỉ là cảm thấy con người ngươi thông minh lanh lợi, muốn hỏi xem ngươi có chịu theo ta, làm huynh đệ của ta hay không." Giọng nói rất nhẹ, cũng rất thành khẩn, thấp thoáng ý cầu khẩn, như có lại như không.

Hoắc Cải thở hắt ra, thì ra là chiêu lãm, may là không phải hỏi 'Ngươi có chịu làm bà xã của ta không?' Bức ép dân nam hỏi câu này chỉ là hình thức, mình trả lời hay không cũng vô dụng.

Hoắc Cải không tiện cự tuyệt trực tiếp, cho nên đành nói: "Dám hỏi đại hiệp làm nghề gì?"

"Cướp của người giàu chia cho người nghèo."

Hoắc Cải nghĩ ngợi một lúc, nói: "Cướp của người giàu chia cho người nghèo cũng không tệ, nhắc đến mới nhớ, nhà ta cũng rất nghèo, nha đầu của nhà ta cũng rất nghèo, đầu bếp của nhà ta cũng rất nghèo, hộ vệ nhà ta cũng rất nghèo…" (Bụi: Công tử nhà nghèo =))))~)

"Ta hiểu rồi, ngươi không phải giải thích nữa." Mặt đại hiệp đen xì. Thì ra tên nhóc này đúng là công tử nhà giàu, rõ ràng nhìn thế nào cũng giống như một tên lừa đảo mà.

"Xin lỗi." Hoắc Cải khéo léo từ chối xong, cuối cùng thành thật đáp một câu.

"Không sao, ngươi vốn cũng không nợ ta cái gì."

Đại hiệp nhìn Hoắc Cải đang bị mình che mất nửa khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng, khe khẽ thở dài, coi như trả nợ ân tình cho Mạch Tử vậy. Vốn cho rằng lần này có thể mang về cho sơn trại một quân sư chứ, ai ngờ… mình cũng có lúc nhìn nhầm. Thế này cũng không tệ, một thiếu niên không thích nhìn thấy máu như vậy vẫn nên tránh xa con đường Tu La thì tốt hơn.

"Sức mạnh của ngươi có thể cho ta mượn dùng một chút nữa được không?" Hoắc Cải lại mở miệng, đã không nợ hắn cái gì, tất nhiên có thể bòn rút bao nhiêu thì cứ bòn rút bấy nhiêu.

Ánh mắt đại hiệp lập tức trở nên lăng lệ, được voi đòi tiên không phải là thói quen gì tốt, biết mình là một người có thế lực nhất định cho nên muốn lợi dụng triệt để hơn sao? Biết đây có chút coi trọng hắn cho nên muốn lấy đó đấy làm điều kiện để mặc cả sao?

"Ngươi nói đi." Giọng nói vẫn dịu dàng như trước, không mang một chút ý vị nguy hiểm nào như trong ánh mắt.

Hoắc Cải mở miệng: "Lúc trước ngươi phế mắt tai và lưỡi của chúng, ống trúc lại không vì chúng giãy giụa mà rơi ra, nghĩ đến mức độ chắc chắn của dây thừng, bọn chúng không cần người trông coi cũng không sao. Ngươi có thể giúp mang bọn chúng ra đài cao ở giữa chợ được không? Sức tôi không đủ, nếu như để ta làm, chỉ có thể đợi đóng băng mới kéo đi được. Nếu như có sự giúp đỡ của ngươi, ta có thể về nhà sớm rồi."

"……" Này này, ngươi mượn sức mạnh thật chỉ là sức mạnh thôi sao, bổn đại hiệp vốn quen với lý luận âm mưu sao có thể chịu được đả kích này chứ hả hả hả!

"Không được sao?"

"Không, tất nhiên là được. Có điều sao ngươi lại muốn làm vậy?"

"Phế vật cho mọi người chứng kiến mới đích thực là phế vật không đúng sao?" Hoắc Cải nói như đó là chuyện đương nhiên. Báo thù tất nhiên phải làm xong trong một lần, thà rằng nhục nhã vô cùng, cũng không chịu kém một li mà.

"……" Thủ đoạn không nhìn thấy máu của tên này còn đáng sợ hơn cả thủ đoạn nhìn thấy máu của mình nữa.

Sau một tuần hương…

"Xử lý ổn thỏa cả rồi." Cu li hồi báo.

"Huynh vất vả rồi." Ông chủ độc ác hài lòng gật đầu. "Tiếp theo, chúng ta ai về nhà nấy thôi."

Đại hiệp cũng là một người thẳng thắn dứt khoát, cung tay nói: "Thanh sơn bất cải lục thủy trường lưu, chúng ta sau này sẽ có ngày gặp lại." (Núi vẫn xanh, sông vẫn chảy, sự việc diễn ra như tự nhiên)

"Sẽ có ngày gặp lại." Hoắc Cải cũng học theo cung tay.

Trước mắt bóng đen vụt qua như điện, đại hiệp che mặt đã biến mất không dấu vết.

Hoắc Cải lại hắt xì một cái, trước tiên trở về khách điếm đã đặt trước để làm ấm thân thể rồi tính sau, đợi trời sáng rồi còn phải đến xem đám tiểu điểu bị đông lạnh nữa.

Ánh ban mai hơi lộ ra, trời đất vẫn chìm trong một mảnh xám mịt mờ, trên chợ rau đã không ít người túm tụm vào. Người ta chỉ vào giữa đám người, bàn luận sôi nổi, đầy vẻ hưng phấn. Bất luận là thời đại nào, lòng nhiệt tình xem náo nhiệt của dân chúng Trung Quốc vẫn y nguyên.

Một người thiếu niên bạch y gắng sức chen vào trong đám người, nhìn lên, ba sinh vật tạo hình thê thảm lọt vào trong mắt, cúi đầu, bịt miệng, che đi mọi biểu cảm trên mặt, trong lòng bất chợt cảm thấy dịu đi, sau đó tất cả cảm xúc đều biến mất.

Thiếu niên thở ra một hơi dài thườn thượt, mấp máy môi mà không phát ra tiếng: "Nhiệm vụ hoàn thành, vĩnh biệt, kẻ thù của người khác."

Nói xong, xoay người đi, không quay đầu lại.

"Hắt xì~"

Buổi chiều, Hoắc Cải rúc trong chăn ấm đệm êm nhà mình, thiên nhân giao chiến…

Thiên: Này này, hiện giờ thời điểm vừa đúng, ngủ dậy rồi thì mau chuẩn bị giải quyết mục tiêu tiếp theo đi chứ! Ngươi không muốn trở về hay sao?

Nhân: Cũng làm gì vội vậy, bảo dưỡng tinh thần tích lũy sức lực mới có thể chiến đấu tiếp chứ. Đầu óc không phải vẫn còn quay cuồng hay sao?

Thiên: Đã ngủ suốt hai canh giờ rồi, đừng có ngụy biện nữa, dậy mau!

Nhân: Tên Đông Phương Vị Minh đó là Boss lớn mà, không phải một hai ngày là có thể giải quyết xong đâu. Sớm một ngày muộn một ngày cũng chả khác gì đâu.

Thiên: Vì hắn là Boss lớn nên mới phải chuẩn bị sớm! Khí thế lên, chiến đấu cho ta!"

……

Một giờ sau, Hoắc Cải ăn mặc như một cái bánh bao ngự thiện, đứng trước cửa sau của Tú Bị Các. Ngẩng đầu 45 độ, sáng sủa và xinh đẹp, nhìn trời…

Cúc hoa rất kiêu ngạo, chỉnh đốn phải đúng người, báo thù phải gian khổ, độ khó phải gia tăng.

Oa oa oa, vì cái qué gì mà lúc đầu gia lại viết Vạn Nhận Luân trong thời gian dưỡng thương ở Tú Bị Các yêu sâu sắc ông chủ Đông Phương Vị Minh nhà đó chứ! Khiến cho bây giờ phải đi xem xem bản tôn, làm rõ câu chuyện mà tiểu Cúc hoa không thể không nói đó, mới có thể lên kế hoạch báo thù! Hu hu hu, điều giáo mà có tình cảm á, ghét quá!

Vạn Nhận Luân, ngươi là một thiên sứ gãy cánh, ép gia phải chạy khắp chân trời góc bể tìm lông gà bay loạn ghép lại cho ngươi, thiếu một cọng cũng không chịu.

Trời sinh cho ngươi một đôi cánh, chính là để bị thiêu cháy!

Oán trách xong, gõ cửa.

Không lâu sau, một người đàn ông mập mạp thò đầu ra nói: "Công tử, chỗ chúng tôi vẫn chưa khai trương."

Hoắc Cải đưa ra một ít bạc vụn, cười một cách ám muội dung tục: "Ta vào muốn mua chút đồ, đồ mà chỉ Tú Bị Các các người mới có. Ngươi hiểu chứ?"

"Ồ, hiểu rồi hiểu rồi, công tử mời vào." Người đàn ông nháy nháy mắt, ra vẻ đã hiểu. "Có cần tiểu nhân dẫn ngài vào trong không?"

Hoắc Cải lông mày hơi nhướn, đi vào trong viện: "Không cần, từ cửa vòm nguyệt bên Hà Đường ở hậu viện đi vào tiền sảnh có mấy bước thôi mà."

Nghe thấy Hoắc Cải quen thuộc Tú Bị Các như vậy, xem ra là khách quen, người đàn ông đã nhận được chút tiền tất nhiên sẽ dễ dàng để cậu đi.

Hoắc Cải vừa tiến vào tiền sảnh liền trốn vào sau cây cột. Cẩn thận thò nửa đầu ra: Rất tốt, lúc này đang là thời gian các vị nhân viên ngành dịch vụ ngủ bù, muốn đột nhập vào phòng của Đông Phương Vị Minh cũng không phải quá khó. Hồi tưởng lại đường đi một lượt, một, hai, ba, go!

Nhắm chuẩn căn phòng đơn trên tầng cao nhất, vị thiếu công tử thanh lịch mang theo lá gan của hải tặc, kỹ thuật của trộm vặt, sự thận trọng của hái hoa tặc, một đường cong người lẻn vào, lách qua ba nha đầu và hai tên ma cô, cuối cùng thành công đến đích – trước phòng Đông Phương Vị Minh.

33. Chương 33: Vấn Đề Là Làm Thế Nào Để Cá Mắc Câu

Cánh cửa gỗ khắc họa tiết hoa đang đóng chặt, có chút hương khí vấn vương trước cửa, xung quanh tĩnh mịch, cho nên âm thanh trong phòng vốn không lớn, lúc này lại khá rõ. Nghe mơ hồ như tiếng nước, lại dường như có tiếng rên rỉ, còn xen kẽ hai tiếng thở gấp trầm thấp.

Hoắc Cải nhướn mày cười gian, vận khí của mình không tệ, hình như đúng lúc tên này đang lăn lộn trên giường, tỉ lệ bị phát hiện khi lén đột nhập lại giảm xuống rồi.

Hai tay Hoắc Cải chắp vào nhau, thành tâm cầu khẩn "Đại thần ** phù hộ tên này hành sự không đóng cửa."

Thò tay đẩy nhẹ, cửa mở ra không tiếng động.

Hoắc Cải nhòm qua khe cửa, chỉ thấy phòng the buông trướng gấm, rèm châu mành thưa, không thấy một bóng người. Xem ra vẫn phải đột nhập sâu hơn rồi.

Hoắc Cải nhấc tay nhón gót lẻn vào phòng, dán sát vào tường xê dịch từ chút một, cuối cùng dừng lại bên ngoài tấm rèm châu trướng buông đó. Lúc này âm thanh đã rõ ràng như ngay bên tai, xem ra nhân vật chính đang ở bên kia trướng.

Thắng lợi ngay trước mắt, nhưng Hoắc Cải lại không trực tiếp vạch rèm ra, mà chầm chậm nằm sấp xuống sàn, chổng mông lên, nhòm trộm qua khe hở giữa rèm và sàn…

Thảm nhung sặc sỡ phủ khắp phòng, chỉ thấy một đôi chân trắng muốt như tuyết quỳ trên thảm, một tấm sa đỏ vướng trên hông, đung đưa theo cái eo đang chuyển động. Mái tóc đen nhánh văn vẹo chảy xuống từ trên lưng, không ngừng đưa đẩy theo đầu.

Tiếng nước lép nhép vang lên, Hoắc Cải liếm môi, không cần nhìn cậu cũng có thể tưởng tượng ra được cổ họng của người đưa lưng về phía mình đang làm gì, bàn tay trắng trẻo đó đang vuốt ve như thế nào. Xem ra, người đang được thị hầu là Đông Phương Vị Minh rồi.

Hoắc Cải cẩn thận bò lên một bước, ngẩng đầu nhìn lên.

Nam nhân khoác hờ áo gấm, nhắm mắt, nằm dựa vào sạp quý phi trước mặt người thị hầu, cốt cách hào hoa, phong nhã, xinh đẹp như xuân, tươi tắn như hoa, vô cùng gợi cảm.

Lập tức, hô hấp như ngừng lại.

Lồng ngực trào dâng như thác đổ, cả thân thể bị va chạm như sắp tan thành mây khói, chỉ còn lại một trái tim trần trụi đang không ngừng nhảy nhót…

Như trống trận, "Ta yêu ngươi! Ta yêu ngươi! Ta yêu ngươi!!!" ầm ầm trong tai, tiếng nào tiếng nấy đều như đang gào thét.

Như tơ trúc, "Ta yêu ngươi… Ta yêu ngươi… Ta yêu ngươi…" quấn quýt, triền miên.

Hoắc Cải phải mất đến một khắc mới có thể chấn áp cảm xúc không thuộc về mình. Từng chút từng chút một rụt về.

Hoắc Cải cắn môi, nhãn thần u ám không rõ.

Thật không ngờ, tình cảm của Vạn Nhận Luân dành cho Đông Phương Vị Minh lại sâu sắc đến nhường này. Bởi vì yêu, cho nên mới chịu làm đồ chơi của Đông Phương Vị Minh, chịu đựng mọi kiểu điều giáo không khác gì tra tấn. Bởi vì yêu, cho nên mới chịu là món hàng của Đông Phương Vị Minh, cho dù bị ép phải tiếp khách, cho dù bị bán đi với giá rẻ mạt, tình yêu đó cũng chưa từng giảm đi chút nào.

Si tình cố chấp như đá như vậy, … tiện đến cỡ nào chứ!

Chẳng qua là bị đám lưu manh chơi đến tàn phế, không thể tiếp khách được, mới có được cơ hội nằm trên giường dưỡng thương, nào có phải là Đông Phương Vị Minh thiện lương chăm sóc.

Chẳng qua là thương thế lành nhanh chóng ngoài sức tưởng tượng, khiến cho Đông Phương Vị Minh hiếu kỳ, mới bị nhìn một cách đầy dò xét, nào có phải Đông Phương Vị Minh dịu dàng quan tâm.

Chẳng qua là khả năng chịu đựng vượt xa người thường, Đông Phương Vị Minh muốn khiêu chiến cực hạn, mới đích thân điều giáo, nào có phải hắn nhìn ngươi với một con mắt khác.

Vạn Nhận Luân tên tiện thụ này! Tự yêu bản thân cũng phải có mức độ, ngươi tưởng khắp bốn bể đều là thánh mẫu hay sao!

Hoắc Cải dịch bước chân nặng nề của mình, lặng lẽ đi ra khỏi phòng Đông Phương Vị Minh, ôm đầu, rúc vào góc tường thành một cây nấm u ám.

Chuyện này không dễ dàng rồi, chú ấn Cúc hoa lần này muốn không phải là ngược thân, mà là ngược tâm, cô phụ lại mảnh thâm tình này mới có thể xem như nợ máu trả bằng máu. Cũng chính là, cần phải để Đông Phương Vị Minh yêu mình, sau đó coi tâm ý đó như giẻ rách mà ném vào mặt Đông Phương Vị Minh…

Đông Phương Vị Minh là ai chứ! Đó chính là một quỷ súc công vô địch coi tâm ý của người khác như điều kiện trao đổi, coi thân thể người khác như đồ chơi, coi vận mệnh của người khác như trò chơi. Trong nguyên tác, tên này từ đầu đến cuối đều coi Vạn Nhận Luân như chuột bạch đem ra thí nghiệm, muốn hắn yêu một ai đó, còn khó hơn bảo Đường Tăng S.M Tôn Ngộ Không. (Ack =)) Cái này mới)

Thôi, chúng ta tốt nhất là về tắm rửa rồi trùm chăn ngủ thôi.

Hoắc Cải như u hồn lượn về cửa hậu viện, người đàn ông canh cửa cười ngu ngốc, nhiệt tình chào hỏi: "Công tử chắc đã mua được đồ vừa ý?"

Hoắc Cải nhìn người đàn ông chăm chăm một hồi lâu, nhìn đến mức khiến người ta phát sợ mới nói: "Chưa mua được. Ông nói xem, trên đời này có một loại thuốc, uống vào có thể khiến người ta yêu một người khác không?"

Người đàn ông thành thực trả lời: "Loại thuốc như vậy chỉ thấy ghi trong truyện cổ tích, có điều, Tú Bị Các chúng tôi có rất nhiều loại thuốc, uống vào có thể khiến người ta thượng được người khác."

Hoắc Cải mê mang nhìn lại người đàn ông, rất khiêm tốn hỏi: "Nếu là tôi, tôi làm cho một người xinh đẹp hơn mình, có tiền hơn mình, tài giỏi hơn mình bị mê hoặc mà X, ông nói xem hắn ta có yêu tôi không?"

Người đàn ông mồ hôi chảy ròng ròng: "Tuy rằng công tử rất đẹp, nhưng làm chuyện như vậy cũng là phạm pháp. Nếu như để tôi nói, trên thế gian này thiếu gì hoa thơm, cần gì phải yêu đơn phương một đóa, Tú Bị Các chúng tôi trăm hoa đua nở, công tử thay vì khổ tâm vì một người, không bằng ôm xanh ấp đỏ ở chỗ chúng tôi, vô tư chơi đùa một phen."

Hoắc Cải ngẩng đầu, nhìn người đàn ông to lớn, nghiêm túc mà chân thành: "Ông có biết chăng, ta có thể so với một cái cây cô độc, hàng trăm hàng ngàn năm đứng bên đường, cô đơn chờ đợi, chỉ để một ngày người ấy đi qua bên cạnh mà đổ xuống…"

Người đàn ông cảm động sâu sắc, đây là si tình đến mức nào chứ.

"Không đè nát hắn ra xem như ta đã sống uổng!" Hoắc Cải trảm đinh chặt sắt, còn nghiến răng nghiến lợi nói xong câu.

Trái tim bị cảm động mà bay ra giữa chừng của người đàn ông ăn một đá trở về chỗ cũ, thiếu chút nữa nhồi máu cơ tim chết ngay tại chỗ. Đây… đây là dã man đến mức nào chứ.

Người đàn ông nhìn theo bóng dáng phấp phới mà đi khỏi của Hoắc Cải, lẩm bẩm một mình: "Chẳng lẽ đây chính là yêu càng sâu càng muốn giết mà người ta hay nói sao?"

Những tiếng mời mua hàng, tiếng mặc cả trên đường hỗn loạn khiến đầu óc Hoắc Cải xáo trộn như một nồi hầm thập cẩm, dạ dày dâng lên từng đợt chua xót. Từ tối qua đến giờ Hoắc Cải chưa được nghỉ ngơi được là bao, cũng chưa ăn được gì, hoàn toàn chống đỡ nhờ vào ý chí, lúc này bị chú ấn Cúc hoa đập cho một nhát chùy đinh vào đầu, ngay lập tức từ xương rồng trở thành bắp cải héo.

Ánh mắt Hoắc Cải mơ hồ lướt qua từng sạp hàng ăn nhỏ, thuận tay mua một túi đỗ rán, nhai mà không cảm thấy vị gì. Vừa về nhà, kéo chăn trùm đầu ngủ một mạch, lần này ngủ đến tận trưa ngày hôm sau.

Trong mộng vẫn là tình cảnh buổi sáng, Đông Phương Vị Minh vẫn nằm nghiêng trên sạp quý phi, trên đất vẫn là một thiếu niên cần mẫn thị hầu, thị hầu xong, thiếu niên đó vừa quay đầu, kinh hoàng làm sao, là khuôn mặt của chính mình, còn mang theo biểu cảm dục cầu bất mãn.

Trán Hoắc Cải đầy mồ hôi, chậm rãi ngồi dậy trên giường. Ra một quyết định trọng đại: Lập tức viết một bài ngược văn, lấy Đông Phương Vị Minh là nhân vật chính, để báo mối thù trong mộng! (=.= Thù dai.)

"…… Đông Phương Vị Minh như tấm giẻ rách nằm liệt trên thảm nhung, đám nam nhân giẫm đạp lên người hắn, lên mặt hắn, cười to nói lớn, đi khỏi cửa. Không ai thèm liếc mắt lấy một cái, quan tâm một chút đến món đồ chơi đang không ngừng chảy máu đó."

Thêm một vài giọt nước nữa lên bàn, cảm xúc của Hoắc Cải cuối cùng cũng bình tĩnh lại được.

"Hừ, Đông Phương Vị Minh có gì ghê gớm chứ, có to cỡ nào thì cũng chỉ là nhân vật số hai được bổn cha kế đây tạo ra mà thôi. Không phải chỉ là lừa cho mắc câu thôi sao? Phân tích kỹ càng, gia không tin không thể tìm được chiến lược tấn công thích hợp!"

Hoắc Cải lau khô bàn, rót cho mình một chén trà, nhìn chăm chú vào hơi nước nóng hổi bốc lên từ miệng chén, bắt đầu tính toán…

'Đông Phương Vị Minh con người này phong lưu vô tình. Giống như một đứa trẻ, chỉ cần hiếu kỳ, sẽ tiếp cận. Một khi đã chơi chán, liền vứt bỏ. Cho nên, nếu bản thân muốn lừa cho hắn động tâm, nhất định phải tỏ ra thật đặc biệt, đồng thời có thể mang lại cho hắn những cảm giác không giống nhau. Là một thanh

niên đến từ thế kỷ hai mươi mốt, về phương diện mới lạ không thành vấn đề. Vấn đề là, làm cách nào để những thứ mới lạ đó lọt vào mắt của Đông Phương Vị Minh.

Trong nguyên tác, Vạn Nhận Luân có thể khiến cho Đông Phương Vị Minh thường xuyên tiếp xúc, đó là bởi vì Đông Phương Vị Minh muốn điều giáo hắn trở thành một tuyệt thế hảo thụ thụ, Đông Phương Vị Minh tốn công tốn sức, tất nhiên là sẽ chú ý đến sự trưởng thành của sản phẩm. Nhưng sau khi bồi dưỡng xong, Đông Phương Vị Minh liền trở mặt làm như không quen biết. Đạt được rồi liền chẳng thấy có gì mới lạ nữa, Vạn Nhận Luân lại dâng hiến trọn vẹn cả thân thể và trái tim, chẳng hề có tí ti tính thách thức, Đông Phương Vị Minh ghét bỏ quả thật là điều có thể hiểu.

Cho nên, thứ nhất, bản thân mình phải đóng giả thành loại hình mà trước nay Đông Phương Vị Minh chưa từng tiếp xúc, đồng thời phải duy trì cảm giác mới mẻ; thứ hai, phải khiến cho Đông Phương Vị Minh không ngừng tốn công tốn sức vì mình; thứ ba, phải để cho Đông Phương Vị Minh nếm được thành quả, nhưng tuyệt đối không thể trở thành vật sở hữu của hắn.

Nước trà lạnh dần từng chút một, hai mày của Hoắc Cải lại dãn ra từng chút một.

'Trẻ con còn có một đặc điểm, đó chính là bánh ngọt giật được trên tay người khác ăn càng ngon hơn. Nếu như mình trở thành một người hắn ta có thể đùa giỡn, nhưng lại không cách nào trở thành đồ chơi do hắn sở hữu thì sẽ ra sao nhỉ?'

Hoắc Cải hạ chén xuống, tự tin cười, cao giọng dặn dò bên ngoài:

"Dọn cơm ra nào!"

Cơm nước no say, Hoắc Cải thong dong xỉa răng, chốc nữa đi gặp Đông Phương Vị Minh mặc gì thì tốt nhỉ?

Hệ cấm dục sẽ mang lại cho người ta dục vọng muốn đè xuống, hệ cao khiết sẽ khiến người ta có dục vọng muốn bôi đen, tất nhiên, còn kiểu đồng phục đầy dụ hoặc không bao giờ là lỗi mốt.

Vậy thì… cứ diễn theo bản sắc thôi, dù sao ta cũng là người có văn hóa mà.

Trời trưa hơi ngả về chiều, giờ đang là lúc tần lâu sở quán (khu kỹ viện) ít người hỏi thăm.

Đông Phương Vị Minh nhàm chán lười nhác trêu chọc một tiểu thụ, nhàm chán ngáp một cái rõ to: "Ngày ngày như thế, như thế ngày ngày, đúng là phụ lòng một ngày nắng xuân đẹp như thế này. Hành Lộ, theo ta, gia cho ngươi xem một thứ náo nhiệt."

Nói xong, Đông Phương Vị Minh cầm theo hũ rượu, đứng dậy đi ra khỏi cửa phòng. Tiểu quan được gọi là Hành Lộ ngay cả áo sống cũng chưa kịp mặc cho chỉnh tề, liền bám sát.

Đông Phương Vị Minh đi một mạch đến cuối hành lang, một tay chống vào lan can, vươn nửa người ra, nhìn nhìn bên dưới.

Đông Phương Vị Minh tuy sống trên lầu cao nhất, nhưng bởi vì Tú Bị Các xây theo kiến trúc đồng tâm(1), cho nên chỉ cần dựa vào lan can ngoài cửa phòng nhìn xuống liền có thể hình thấy rõ toàn cảnh đại sảnh lầu một. Mà vị trí Đông Phương Vị Minh đứng hiện giờ chính là ngay bên trên cửa bên của đại sảnh.

Đông Phương Vị Minh thu người lại, nhấc hũ rượu lên, nói: "Ngươi đoán xem, chốc nữa tên nào có vinh dự được ta đổ một đầu quỳnh tương?" (quỳnh tương: quỳnh là ngọc đẹp, cổ đại tương truyền đem ngọc giã thành chất lỏng, uống vào có thể thành tiên, ý chỉ rượu ngon, chất lỏng ngọt ngon.)

Chủ tử đã lên tiếng, có lý nào kẻ hạ nhân lại không tích cực hưởng ứng.

Hành Lộ tiến lên nói: "Trời còn sáng thế này, chỉ có quy công (ma cô) hoặc nha đầu ở dưới đại sảnh, nghĩ thấy đây cũng là vinh dự của bọn họ."

Đông Phương Vị Minh lắc lắc hũ rượu trong tay, nhếch mép cười nhẹ: "Nếu là một vị khách nào đó thì vui rồi."

Hành Lộ kinh sợ bặm môi: "Khách nhân có lẽ không chịu được vinh dự nhường này."

"Chịu được hay không, ngươi nói thế thì thôi vậy." Đông Phương Vị Minh lườm hắn một cái, xoay người dựa vào lan can, hai mắt nhìn gắt gao xuống dưới, chỉ đợi người hữu duyên đi qua, thưởng cho hắn một hũ rượu ngon.

Cánh cửa gỗ khắc hoa màu đỏ tươi kẽo kẹt một tiếng đẩy ra, Hành Lộ vội vàng thò cổ ra, đợi xem người nào xui xẻo bị đùa giỡn.

"Ai ya, sao lại là một tên tú tài nghèo, đi nhầm chỗ rồi chăng?" Hành Lộ khẽ kêu một tiếng.

"Đến rồi đến rồi, chủ nhân mau đổ đi mau đổ đi." Thấy người đến chẳng qua chỉ là một thư sinh, Hành Lộ tất nhiên chẳng còn cố kỵ nữa, chỉ đợi xem kịch hay.

Nhìn thấy tên thư sinh đó vừa đi đến ngay phía dưới, Đông Phương Vị Minh nhướn mày một cái, nhẹ nhàng nhấc hũ rượu lên…

Cổ tay vừa nghiêng, Đông Phương Vị Minh lại thu hũ rượu lại.

"Chủ nhân sao không đổ? Ai ya, đi qua mất rồi." Hành Lộ tiếc rẻ thở dài.

Đông Phương Vị Minh nhét hũ rượu vào tay Hành Lộ, khẽ giương lên một nét cười ôn hòa: "Đã tiếc đến vậy, vậy rượu này để cho cái miệng phía dưới của ngươi uống đi." Sắc mặt Hành Lộ chợt trắng bệch, vội vàng xin tha: "Xin chủ nhân tha cho Hành Lộ lần này, phía sau của Hành Lộ vẫn còn bị thương, ngâm rượu không chịu nổi đâu chủ nhân."

"Một hũ không đủ, muốn thử hai hũ sao?" Đông Phương Vị Minh cười càng rạng rỡ.

Hành Lộ cầm hũ rượu bằng hai tay, trực tiếp quỳ trước Đông Phương Vị Minh, không mở miệng nữa, chỉ liên tiếp dập đầu.

Đông Phương Vị Minh mắt không thèm liếc lấy một cái, bước qua thân thể đang run rẩy của đối phương, đi xuống dưới lầu. Hắn thực sự rất hiếu kỳ, một nho sinh sao có thể thanh thiên bạch nhật đi đến tướng công quán này của mình, Tú Bị Các không thể nào đi nhầm được.

Đông Phương Vị Minh đi xuống lầu, nhưng không lên tiếng, chỉ dựa vào bên cột trụ, sỗ sàng đánh giá bóng lưng của người đến.

Người đến hai tay áo đặt trên đầu gối, ngồi yên trên ghế đẩu tròn khắc hoa. Nhìn dáng vẻ có lẽ khoảng 14, 15 tuổi, một tấm khăn vuông(2) bó gọn lọn tóc dài. Mặc một bộ trang phục nho sinh màu xanh tím than, cho dù chất liệu có hơi dày nhưng cũng không thể che giấu được thân hình yểu điệu.

Đông Phương Vị Minh thầm nghĩ: Vừa rồi đứng trên lầu khoảng cách hơi xa, cho nên nhìn thấy người có vẻ bé nhỏ. Không ngờ tên thư sinh này thực sự trẻ tuổi đến như vậy. Chuyện này càng lúc càng thú vị.

Hoắc Cải ngồi trên ghế đẩu, đợi một lúc lâu cũng không thấy ai đến chào hỏi mình, đành phải vẫy vẫy tay, gọi một tên ma cô đến: "Làm phiền huynh mời quản sự của các huynh đến đây, tôi có vụ làm ăn muốn bàn bạc với ông ấy."

Tên ma cô đó cẩn thận liếc một cái về phía sau lưng Hoắc Cải, sau đó khom người nói: "Làm phiền ngài quay đầu lại."

Hoắc Cải không hiểu ra làm sao, chớp chớp mắt, quay đầu, đối diện ngay với khuôn mặt hoa yên liễu mị của Đông Phương Vị Minh, suýt chút nữa ngã ngửa từ trên ghế đẩu xuống. Tên này đến từ lúc nào vậy?!

Đây là lần đầu tiên Hoắc Cải nhìn thấy bộ dạng của Đông Phương Vị Minh khi mở mắt, khác hẳn với bộ dạng lười biếng nhu mị khi ngủ, mày liễu xinh đẹp lại mang theo sát khí, mắt phượng ẩn tình mà lại hàm uy. Nói thẳng ra một chút thì chính là trong chốc lát từ mỹ dụ thụ hóa thân thành nữ vương công, vừa nhìn đã thấy không dễ dây vào.

"Không biết vị tú tài này tìm tại hạ có việc gì?" Đông Phương Vị Minh cười nhạt. Tên nhóc này nếu đúng là thư sinh thì thật phí của, khí độ phong hoa nhường này lẽ ra nên đến Tú Bị Các ta kiếm cơm mới phải.

Hoắc Cải thong dong đứng dậy, ôn nhã đưa tay lên: "Có thể vào một gian phòng để nói chuyện không?"

"Tất nhiên rồi."

Hoắc Cải theo sau Đông Phương Vị Minh vòng vèo mấy vòng, đi đến trước một căn phòng, nhấc chân vào phòng, chỉ thấy cầm sàng họa trác (giường để đàn và bàn để vẽ), đỉnh vàng hũ đồng, rực rỡ ưa nhìn. Ở giữa có đặt một ngọn đèn, đế đèn bằng bạc, giả cổ, hình chân gà, cao bốn xích (~1m33) bên trên có đặt một bát đèn hình hoa sen chín cánh, thắp chín ngọn, chiếu sáng bừa cả căn phòng.

Hoắc Cải nhịn xuống ý muốn đổi cây đèn bằng bạc kia thành tiền, ngồi xuống bên bàn. Bày ra một bộ mặt nghiêm túc, thành thực, thấp giọng nói: "Không biết tiểu quan của quý Các có thể ra khỏi đây không?"

"Có thể chứ, chỉ là không biết ngài muốn tìm vị nào ra khỏi đây?" Đông Phương Vị Minh sóng mắt lưu chuyển, nhếch khóe miệng hỏi khẽ.

Hoắc Cải đan mười ngón tay vào nhau, đầy vẻ đường đường chính chính, dường như không phải bàn về vấn đề chiêu kỹ, mà là đang đàm đạo văn chương: "Tôi muốn mời một tiểu quan thỏa mãn được các điều kiện dưới đây. Thứ nhất, phải từng là hoa khôi. Thứ hai, làm nghề này ít nhất năm năm trở nên, thời gian càng dài càng tốt. Thứ ba, có thể bảo đảm sẽ không tiết lộ bất kỳ lời nói và hành vi nào liên quan đến tôi."

Đông Phương Vị Minh chầm chậm giương lên một nụ cười tươi tắn diễm lệ, dường như rất vui vẻ: "Ngài thấy tôi thế nào?"

Trước sự háo hức báo danh của Đông Phương Vị Minh, Hoắc Cải chấn động toàn thân, không phải chứ, sao mắc câu dễ dàng vậy! Chẳng lẽ mị lực của mình lớn đến nỗi khiến Đông Phương Vị Minh cho dù có phải mạo nhận là tiểu quan cũng phải mắc câu sao? Giá trị mị lực của mình đã đạt Max như vậy, không bằng...thuận tay chiếm chút tiện nghi nhỉ?

@@@@@@@@@@@@@@@@

[Tiểu kịch trường vô trách nhiệm – Cái gọi là Gia trưởng] (Gia trưởng: đứng đầu gia đình, hoặc phụ huynh)

Giờ Ngọ: Vạn Tư Tề xé mở bức thư nhận được mỗi ngày.

"Khởi bẩm lão gia, Tam thiếu gia tối qua không về ngủ, hơn nữa sáng sớm hôm nay trở về, trang phục trên người không phải là bộ hôm qua, quần áo hoa lệ lại hơi nhàu. Quan sát người thì thấy, sắc mặt không tốt, hai má ửng hồng, bước đi không vững, tinh thần không tập trung.

Giờ Mùi (13~15h): Vạn Tư Tề xé tờ giấy viết thư thứ hai mươi, hồi âm.

"Đồ ăn của Tam thiếu gia toàn bộ chuyển thành các món rau và cháo thanh đạm, mời về cho thiếu gia một vị đại phu kín miệng. Chuyển lời đến thiếu gia, sau giờ Dậu (17~19 h) cấm được ra khỏi cửa, bằng không chờ ăn roi. Sau khi khám xong, lập tức hồi âm."

Giờ Hợi (21~23h): Vạn Tư Tề xé mở thư gấp.

"Lão gia anh minh, đại phu khám xong bảo rằng Tam thiếu gia bị hàn khí xâm nhập cơ thể, hơi cảm phong hàn, không cần uống thuốc, chỉ cần tĩnh dưỡng tại nhà mấy ngày, không đụng đến đồ dầu mỡ, thịt cá, chỉ được ăn cháo, không ra ngoài đêm, tránh gió lạnh là được. Còn nữa, Tam thiếu gia bảo tiểu nhân chuyển lời: Ca, súc sinh nhà huynh nuôi toàn là phường trộm cướp hả? Con chim bồ câu đó cướp mất cả túi đậu rán đệ mua rồi!

Giờ Sửu (1~3h): Trên đầu giương Hoắc Cải đang say sưa ngủ có thêm một chậu đậu rán. Dưới chậu có đè một mảnh giấy: 'Không được ra ngoài mua đồ ăn linh tinh, muốn ăn gì bảo nhà bếp làm cho.'

Trong lồng con bồ câu bụng tròn xoe như cái trống, khe khẽ nấc cụt. Những ngày tháng dậy sớm ngủ muộn, lê cánh bay đi bay lại này thật đúng là vô điểu đạo!

34. Chương 34: Cá Lớn Đã Mắc Câu

Hoắc Cải soi Đông Phương Vị Minh từ đầu đến chân, rồi lại soi từ chân lên đầu, nhíu mày nói: "Có thể đổi người khác không?"

Đông Phương Vị Minh dám thề hắn có thể nhìn ra hai chữ "chê bai" từ trong mắt tên tiểu tử này, nghiến răng: "Xin hỏi tại hạ có chỗ nào không lọt vào pháp nhãn của ngài?"

"Trông ngài có vẻ không rẻ." Hoắc Cải thành thật thú nhận. Cho nên, đừng bất cẩn… bán hạ giá chứ!

Đông Phương Vị Minh muốn lật bàn, ngươi tưởng ngươi đang mua rau ở chợ hay sao hả tên hỗn đản! Nghiến lợi: "Thực ra tại hạ rất rẻ."

Hoắc Cải ra vẻ đã hiểu gật đầu: "Cũng đúng, tuổi tác của ngài cũng lớn rồi."

Đôi mắt hẹp dài của Đông Phương Vị Minh khe khẽ nheo lại, hàn quang bắn ra bốn phía, nói từng chữ một, sát khí bừng bừng: "Phiền ngài nói lại một lần, vừa rồi hình như tôi chưa nghe rõ lắm."

Hoắc Cải không nhịn được rùng mình, ngữ khí vội vàng chuyển kênh nịnh nọt, nói: "Không biết ngài lúc nào thuận tiện ra ngoài, tại hạ nhất định sẽ dọn sạp chờ đợi."

Ngón tay dài mảnh như trúc của Đông Phương Vị Minh khẽ gõ lên mặt bàn, lộ ra một nụ cười đầy ý trêu đùa: "Nếu như là ngài, bất kể lúc nào ta cũng rảnh."

"Giờ Mùi ngày mai, tại khách điếm Lạc Anh thế nào?" Mái đầu xinh đẹp của Hoắc Cải hơi nghiêng, dò hỏi.

"Được."

Hoắc Cải thầm thở phào một tiếng, rất tốt, cá lớn đã vẫy đuôi bơi lên rồi.

Hoắc Cải đứng dậy: "Vậy mai chúng ta gặp lại ở khách điếm, tại hạ Nhận Luân, không biết nên xưng hô với ngài thế nào?"

"Tại hạ Vệ Mính."

"Vậy tại hạ xin đi trước cáo từ." Hoắc Cải mỉm cười, gật đầu, đi khỏi, trong lòng âm thầm sắp xếp: Đông Phương Vị Minh không hổ là con của ta, đặt tên cũng cùng một phong cách: lười.

Ngày hôm sau, giờ Mùi, khách điếm Lạc Anh, phòng Thiên (Thiên: tương tự số phòng).

"Chúng ta bắt đầu chứ?"

Hoắc Cải vừa khóa cửa, bất ngờ bị Đông Phương Vị Minh ôm lấy, trên dây lưng còn có một bàn tay đang bám lấy, dường như bất cứ lúc nào đều có thể bị giựt ra.

"Đợi đã, đợi đã!" Hoắc Cải vội nắm chặt lấy móng vuốt tà ác của Đông Phương Vị Minh. Mẹ nó, động tác có cần phải mạnh mẽ đến thế không, dây lưng sắp bị rớt rồi đó rớt đó!

"Hửm?" Đầu của Đông Phương Vị Minh gác lên vai của Hoắc Cải, cười mà như không cười nhìn cậu.

Hoắc Cải nhìn dáng vẻ vô tội đó của Đông Phương Vị Minh, tức giận đến mức ngứa răng: Tiểu tử này cố ý, tuyệt đối là cố ý! Biết rõ mình mời người đến là có ẩn tình khác, lại cố ý giả ngu giả ngốc mượn thời cơ dọa người (lợi dụng?)! Quả nhiên vẫn còn ghi hận chuyện mình hôm qua mỉa mai tuổi tác của hắn! Xì, tên nhãi ranh ngươi cũng đã hai mươi rồi, so với tiêu chuẩn của tiểu quan vốn là già rồi chẳng phải như? Bụng dạ hẹp hòi như vậy, sao ngươi không đi làm thụ đi hả!

Hoắc Cải nhéo mạnh tay Đông Phương Vị Minh, kiên định kéo tay hắn ra, xách dây lưng tránh ra xa năm mét, nhanh chóng buộc chặt. Sau đó hít vào một hơi thật sâu, nghiêm chỉnh nói: "Ta tìm huynh đến, là hy vọng huynh có thể giúp ta một việc, nào, chúng ta ngồi xuống rồi nói."

Hoắc Cải kéo ghế đẩu ra cho Đông Phương Vị Minh, rót trà, trầm ngâm một lúc lâu, hồi tưởng lại kế hoạch của mình một chút, điều chỉnh cảm xúc cho tốt, lúc này mới buồn buồn thở dài nói: "Vệ công tử, nếu như huynh đáp ứng được ba điều kiện ta đưa ra ngày hôm qua, vậy thì huynh nhất định rất có kinh nghiệm về phương diện nam nhân."

Đông Phương Vị Minh ngồi trên ghế, thổi cái cổ tay bị Hoắc Cải nhéo đỏ bừng, đầu cũng không ngẩng lên: "Vậy thì làm sao?"

Hoắc Cải đứng dậy, chắp tay sau lưng, ngắm cửa sổ, một vẻ thương tâm lặng lẽ chuẩn mực. Giọng nói cũng theo đó mà trở nên trầm thấp, mang theo sự phiền não vô biên. "Ta chung tình với một người, chỉ mong

có thể sống bên hắn đến bạc đầu giai lão. Nhưng người đó lúc nào cũng lạnh lùng, ta chỉ sợ hấp tấp bảy tỏ ngược lại sẽ làm hỏng việc."

Xoay người lại, Hoắc Cải nhìn chăm chú Đông Phương Vị Minh đang thản nhiên uống trà, chân thành nói: "Cho nên, ta hy vọng, huynh có thể dạy ta làm thế nào để quyến rũ, làm thế nào để mê hoặc người ta. Nếu như ta có thản nhiên khiêu khích khiến hắn động tình, vậy thì tất cả, tự khắc sẽ thành công rồi."

Đông Phương Vị Minh vẫn cái dáng vẻ không để tâm đến moi sự, nhưng ngón tay đặt trên chén trà đang vô thức miết, miết một cách phiến tình, khiến cho người ta cảm thấy như không phải đang miết trên chén trà, mà là như đang hưởng thụ một làn da trơn láng, nhẵn nhụi.

Hoắc Cải khe khẽ nhếch môi, "Không biết ý huynh thế nào?" Cá thân yêu à, đừng giả vờ làm cao nữa, ngoan ngoãn cắn câu đi ha? Cha sẽ yêu thương ngươi thật nhiều

~"Được thôi, chỉ là không biết ngài muốn học công phu trên giường hay là công phu dưới giường, hay là học cả hai?" Đông Phương Vị Minh mỉm cười hỏi.

Hoắc Cải híp mắt cười nhẹ, quả nhiên, cắn câu rồi!

"Thân thể và trái tim của tôi đều thuộc về người đó, huynh dạy ta công phu dưới giường là được rồi." Hoắc Cải hữu lễ gật gật đầu, ngồi xuống một bên.

Đồ chơi tự nhảy vào tay mình, chủ nhân lại không phải ngươi, Đông Phương Vị Minh, nếu như muốn cướp lấy đồ chơi, vậy thì hãy phóng ngựa lại đây đi!

"Người ta vẫn hay nói học đi đôi với hành, ngài không phải chỉ muốn học đánh giặc trên giấy đấy chứ?" Đông Phương Vị Minh liếc Hoắc Cải một cái, mang theo ý khinh miệt, dường như đang cười nhạo quyết tâm theo học của đối phương không kiên định lắm.

Hoắc Cải thầm tự cảnh giác, xem ra, Đông Phương Vị Minh đã hiểu được quy tắc của trò chơi, đây là đang lợi dụng quy tắc để trải đường sẵn cho việc cướp đồ chơi sau này phải không?

Nét mặt của Hoắc Cải vẫn ôn hòa như cũ: "Tất nhiên là không. Có điều ta nghĩ, Vệ công tử huynh chắc rằng sẽ không đi quá xa đâu, phải không?"

Đông Phương Vị Minh không trả lời mà chỉ nhìn lên, lười nhác hỏi: "Nhận công tử, có phiền không nếu ta xem xét một chút về điều kiện bản thân của ngài?"

"Xin cứ tự nhiên." Hoắc Cải gật đầu, nhắm mắt. Trong lòng tự nhủ: Sờ đi, cứ sờ thoải mái đi, đây không phải là thân thể của lão tử, đây không phải là thân thể của lão tử……

Đông Phương Vị Minh giơ tay lên, nắm lấy chiếc cằm nhỏ nhắn trắng trẻo của Hoắc Cải, còn miết qua, ngón tay dài mà hữu lực hơi dùng sức một chút, trong mắt thoáng ý cười dịu dàng, giọng điệu như đang dỗ dành, ôn nhu thân thiết: "Nhìn ta đi."

Hoắc Cải đành phải mở mắt, giương mắt nhìn chằm chằm vào người đang động tay động chân trên người mình.

Ngón tay mang theo hương thơm nhàn nhạt men theo gò má của Hoắc Cải mà vẽ, vuốt qua lông mày nhỏ dài, khẽ sượt qua cái mũi thẳng tinh tế, dừng lại trên cánh môi hồng nhạt, thản nhiên day nó thành màu đỏ sậm.

"Nào, cười một cái đi~"

Hoắc Cải bất động như sơn, gia bán thân chứ không bán nụ cười!

Đông Phương Vị Minh lộ ra nụ cười nguy hiểm với người nào đó không chịu nghe lời, ngón tay không ngờ trực tiếp đưa vào giữa hai cánh môi của Hoắc Cải, sau đó bị hàm răng cắn chặt của Hoắc Cải ngăn không cho vào.

Đông Phương Vị Minh cũng không để bụng, ngón tay ra vào rồi lại ra vào giữa hai môi Hoắc Cải, từng chút một chạm vào bên trong. Môi trong hơi có chút khô của Hoắc Cải bị đầu ngón tay đưa qua đưa lại, khe khẽ ngọ nguậy, kẽ hở giữa hai môi theo đó cũng mở ra đóng vào lại mở ra đóng vào.

Đây là một kiểu ám chỉ ngầm, một sự mô phỏng không biết xấu hổ, một phen điều-giáo hết sức phóng đãng.

Nếu như Hoắc Cải thật sự thuần khiết, có lẽ sẽ cho rằng Đông Phương Vị Minh chỉ là đang coi răng lợi của mình như cửa mà gõ. Vấn đề chính là, Hoắc Cải tên này từ trước tới nay không biết đến hai chữ thuần kiết là gì, cho nên cậu lập tức phản ứng lại, đồng thời tự động tưởng tượng ra vô số những hình ảnh không thuần kiết. Sau đó là đỏ mặt tía tai, mạch đập dồn, nổi da gà, gân xanh nhảy lên.

Hoắc Cải không chút khách khí hất tay Đông Phương Vị Minh ra, trừng mắt giận dữ nhìn.

"Chỉ là đùa một chút thôi, đừng để bụng." Đông Phương Vị Minh chớp chớp mắt đầy vẻ vô tội với Hoắc Cải: "Hiện giờ không khí rất tốt. Chúng ta tiếp tục chứ?"

Hoắc Cải chỉ có thể gật gật đầu, tiếp tục mặc cho người ta ăn đậu hũ.

Đông Phương Vị Minh đi đến bên người của Hoắc Cải, ngón tay vẫn còn chút ẩm ướt men theo cần cổ trắng ngần của Hoắc Cải không nặng không nhẹ trượt một vòng cung, hầu kết của Hoắc Cải không nhịn được khẽ run run, như thể thứ đang vuốt ve gần cổ không phải là móng tay tròn nhẵn của người nào đó mà là một con dao mỏng vô cùng.

"Vệ công tử, huynh đã xem xét xong chưa?" Lời vừa nói ra, Hoắc Cải liền hận không thể cắn lưỡi tự sát ngay, giọng nói của mình không biết từ lúc nào đã trở nên mềm mại khàn khàn, nói dễ nghe thì gọi là gợi cảm, nói khó nghe thì gọi là [beep___] bất mãn. (Beep thay thế cho từ ngữ nhạy cảm. Là nguyên văn^^)

Xét về một ý nghĩa nào đó, sợ hãi và tình dục không khác nhau là mấy, chúng đều có thể bức con người vào tuyệt cảnh, sau đó khiến cho linh hồn run rẩy đến phát điên.

"Đừng vội ~ ta còn muốn xem xét thật kỹ càng thân thể của ngài nữa." Đông Phương Vị Minh nhìn xuống từ cổ của Hoắc Cải, mỉm cười thì thầm.

Hoắc Cải lúc này cả gốc tai cũng đỏ bừng. Không phải chứ, tên này còn muốn tiếp tục sao! Này này, thế này không phải là đang quấy rối sao, là quấy rối đấy!

Bàn tay của Đông Phương Vị Minh trượt xuống từ cổ của Hoắc Cải, lang thang trên xương quai xanh một vòng, lại đi xuống eo, ngón tay khẽ nhéo một cái, bắt đầu nắn bóp một cách rất có kỹ xảo.

Thân thể Hoắc Cải run rẩy một chút, eo cũng vì thế mà trở nên cứng ngắc.

Trong lòng Hoắc Cải lập tức mây đen đầy trời: 'Khốn kiếp, nhéo cái gì mà nhéo, chỗ ngươi nhéo chính là điểm nhạy cảm của ông đó hỗn đản! Không được, còn nhéo nữa, còn nhéo nữa là có chuyện đó, cần phải tìm một cách để ngăn lại hành vi sỗ sàng của tên này!'

"Ha ha ha ~" Hoắc Cải bất ngờ giữ lấy tay Đông Phương Vị Minh, cười như điên không dứt. "Đừng, đừng sờ, tôi thật sự không nhịn được nữa rồi. Nhột chết đi được… Tay của huynh cứ như đang gãi ngứa ấy, a ha ha…"

Gãi ngứa… Đông Phương Vị Minh kỹ thuật điêu luyện bị kẻ khác đả kích nghiêm trọng lập tức mặt như cái bánh bao.

"Tiểu sinh thất lễ rồi." Hoắc Cải nghiễm nhiên ra vẻ tiểu sinh không hề cố ý, thực sự là do kỹ thuật của mấy huynh có vấn đề đó nhá.

Tay của Đông Phương Vị Minh nắm đến mức kêu lên răng rắc: "…… Không sao."

Đông Phương Vị Minh ngồi lại chỗ cũ, một tay chống cằm, mi mắt hơi hạ thấp, nghiêng nhìn Hoắc Cải, nói: "Ta tuy rằng không hy vọng nhìn thấy ngươi với dáng vẻ một nho sinh đứng đắn, nhưng không thể không thừa nhận, vốn liếng sẵn có của ngươi thực sự vô cùng tuyệt vời. Cái ngươi cần học, chỉ là làm cách nào để phô những vốn liếng đó ra mà thôi."

Đông Phương Vị Minh ngoắc ngoắc tay với Hoắc Cải, đợi đến khi Hoắc Cải dồn toàn bộ sức chú ý vào đó, vẫn không nói câu nào, chỉ nhìn Hoắc Cải chăm chăm, sau đó, chậm rãi… liếm môi dưới.

Lập tức, Hoắc Cải cảm thấy mình đang rơi vào tình hồ dục hải, xung quanh cua đồng bò lổm ngổm…

Nhìn thấy dáng vẻ bị dọa của Hoắc Cải, Đông Phương Vị Minh hơi có chút tự đắc: "Cái ta muốn dạy ngươi, chính là cái này."

Nhưng Hoắc Cải lại lắc đầu, mặt tỏ vẻ không đồng ý: "Cái tôi muốn học, không phải là những thủ đoạn không biết liêm sỉ của tiểu quan. Hương diễm lộ liễu thô tục, chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài, chỉ có thể khiến người ta động dục, nhưng không thể khiến người ta động tình. Cái tôi muốn học chính là cực diễm sinh ra từ cực thanh."

Xung quanh ngươi toàn là những người chuyên là nghiệp sắc dụ, cái gia muốn là không khác họ hoàn toàn, thì sao có thể khiến cho ngươi động tâm được?

Đông Phương Vị Minh ngây ra hồi lâu, sau đó xoa tay cười to: "Cực diễm sinh ra từ cực thanh, hay lắm. Đông Phương Vị Minh ta duyệt qua vô số người, nhưng chưa từng điều giáo người nào như ngươi, chưa từng chỉ giáo chuyện ngươi đang yêu cầu. Xem ra, ta phải lập lại kế hoạch thật kỹ càng cho ngươi mới được."

Hoắc Cải cũng rất hài lòng, cười dè dặt, Tiểu Minh, vui vẻ đến thế cơ à, vui đến mức quên cả dùng tên giả rồi kìa.

35. Chương 35: Đông Phương Là Sinh Vật Cảnh Giác

Mười ngón tay của Đông Phương Vị Minh đan lại, sau khi híp mắt trầm tư lúc lâu mới nói: "Thứ ngươi muốn ta dạy, ta tuy đã hình dung ra chút ít, nhưng trong thời gian ngắn không thể đưa ra một giáo trình tốt nhất, hay nhất, cho ta thêm một đêm, ngày mai lại đến dạy ngươi có được không?"

"Được thôi, Vệ công tử. Vậy giờ Mùi ngày mai, chúng ta ở nơi này, không gặp không về." Hoắc Cải mỉm cười gật đầu.

"Cần gì phải xa cách như thế, Nhận Luân ngươi gọi ta Vệ Mính là được rồi." Đông Phương Vị Minh như cười lại như không.

Hoắc Cải ra vẻ đứng đắn nói: "Lễ nghi không thể bỏ."

"Nhận Luân cho dù đã biết tên thật của ta vẫn cứ gọi ta bằng tên giả, quả nhiên rất trọng lễ nghi." Đông Phương Vị Minh cười rộ nói ra câu như trên, ý tứ sâu xa nhìn Hoắc Cải một cái, xoay người đi khỏi. Để lại Hoắc Cải kinh sợ cos Hòn vọng phu ngay tại chỗ.

Hoắc Cải chầm chậm uống hết trà trong chén…

Cho nên nói, trong lúc bản thân đang thăm dò Đông Phương Vị Minh, Đông Phương Vị Minh cũng âm thầm thăm dò mình sao? Cố ý làm ra vẻ vui mừng không kiêng dè nói ra tên thật, kỳ thực vẫn luôn quan sát phản ứng của mình, nếu như mình không biết thân phận của hắn, vào giây phút nghe thấy tên thật nhất định sẽ có phản ứng nào đó, chẳng hạn như kinh ngạc, hoặc không vui gì đó, nhưng phản ứng của bản thân lúc đó lại là…… mỉm cười. Mẹ nó, đắc ý quên cả thân phận rồi!

Biết thăm dò, cũng có nghĩa là, kỳ thực Đông Phương Vị Minh cũng đang hoài nghi mình. Tại sao lại hoài nghi? Nghĩ kỹ, kế hoạch của mình vẫn luôn tồn tại một sơ hở trí mạng phải không? Sơ hở đó chính là: Kế hoạch quá mức hoàn mỹ, gần như đo thân may áo cho Đông Phương Vị Minh không sai một li nào. Ngẫu nhiên gặp phải chuyện hợp khẩu vị thì không kỳ quái, nhưng quá mức hợp khẩu vị, vậy sẽ không thể không khiến người ta hoài nghi có phải có người đang nhắm vào mình hay không.

Đông Phương Vị Minh tên súc sinh này cũng không phải dễ dàng rơi vào bẫy như thế, tên này tuy rằng thường rơi vào biển dục vọng của bản thân, nhưng vẫn luôn có khả năng nhìn thấu dục vọng của kẻ khác.

Hoắc Cải đặt chén xuống, cười lạnh một tiếng.

Cứ cho là xác định được bổn cha kế tiếp cận ngươi là có mục đích khác thì đã làm sao? Có người bình thường nào có thể đoán trúng được mục đích khó có thể tưởng tượng ra được của mình chứ? Chẳng qua

chỉ là thêm một chút gia vị có tên là nguy hiểm vào trò chơi dụ hoặc và phản dụ hoặc này mà thôi. Câu dẫn đích thực không nằm ở bạo lộ bao nhiêu, mà là ở ẩn giấu bao nhiêu, có nghi ngờ mới càng thú vị phải không nào? Đông Phương Vị Minh, xin hãy chú ý ta một chút, chú ý thêm chút nữa, đến lúc tâm tư của ngươi chỉ còn xoay quanh ta, ta liền có thể… kéo cần câu rồi.

Hoắc Cải xoa xoa cằm, bản thân vừa rồi có phải rất có phong phạm vừa lãnh khốc vừa ngầu của một Boss phản diện không?

Hoắc Cải ra khỏi khách điếm, sau đó đu đưa đi đến một học quán thuộc quốc gia duy nhất trong Khôn Thành: Học viện Cam Đường. Kéo dài lâu như vậy rồi, cũng nên chuẩn bị lên lớp thôi. Cho dù đi học chỉ là cái cớ thì cũng nên làm cho có lệ một chút, bằng không, không biết giải thích thế nào với bên nhà.

Treo tên lên Học viện Cam Đường, Hoắc Cải đong đưa vào trong viện, nhưng nhận được một bức thư do Vạn Thử Ly gửi đến, tư tưởng trung tâm là, tiểu tử ngươi sao không chăm chỉ làm việc mà chạy đến Khôn Thành chơi, cho rằng mua được cái danh tú tài rồi là có hy vọng trở thành cử nhân rồi đúng không? Mau mau về phụ giúp bên cạnh đại ca ngươi mới là đúng đắn.

Hoắc Cải xoay đầu, hỏi người hầu đưa bức thư này đến: "Bức thư này từ đâu đến?"

"Bẩm Tam thiếu gia, là sai dịch từ dịch trạm gửi tới ạ."

Hoắc Cải ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Dịch trạm đó gửi thư có dễ dàng bị mất không?"

"Những bức thư nhà do dịch trạm này gửi đều là công việc riêng do các sai dịch đó tự nhận, rất ít khi mất." Người hầu đó đầu đầy hắc tuyến, Tam thiếu gia, không phải ngài muốn giả vờ như chưa đọc gì đấy chứ? (Hắc tuyến: (_ _!!!))

Hoắc Cải day day trán, không ngờ đến Khôn Thành rồi mà vẫn phải ứng phó với mấy người nhà họ Vạn, có điều, tại sao thư lần này viết không phải Vạn lão gia mà là Vạn Thử Ly? Bỏ đi, cũng chỉ là diễn viên quần chúng mà thôi, nghĩ nhiều làm gì, cứ qua loa đại khái như trước là được rồi, ai bảo chính kịch gia diễn là "Vạn tiểu Tam phục cừu ký" mà không phải là "Hào môn ân oán lục" chứ? (Cừu: thù oán; hào môn: nhà giàu; ký, lục: ghi chép)

Ngày hôm sau, khi Hoắc Cải đẩy cửa phòng Thiên khách điếm Lạc Anh ra, lại phát hiện ra tên quỷ súc nào đó đã đến trước rồi.

"Xin lỗi, để huynh đợi lâu rồi." Hoắc Cải nhanh nhẹn khom người, tư thái đầy vẻ lễ độ.

Đông Phương Vị Minh ngồi trên ghế, vừa cười vừa ngoắc ngoắc ngón tay nói: "Ta cũng không để ý đến nhiều lễ tiết đến thế, Tiểu Luân không cần cứ phải tỏ ra đạo mạo thế đâu, bằng không mất hết hứng thú."

Này này, từ lúc nào gia đổi tên thành Tiểu Luân hả tên hỗn đản! Hơn nữa, là gia bỏ tiền ra mời ngươi đến đó nha, cho dù có đoán trúng kế hoạch của gia là nhằm vào ngươi, ngươi cũng không cần phải kiêu ngạo như thế chứ! Hay là…

Đang thăm dò kế hoạch của mình?

"Ông chủ Đông Phương, cho dù huynh là người trợ giúp thích hợp nhất ta tìm khắp Khôn Thành mới được, nhưng nói cho cùng, ta cũng không phải không có huynh thì không xong việc, cho dù đúng là có việc cần huynh giúp đỡ, nhưng cũng không đến mức khom mình quỳ gối, nếu như huynh không muốn nhận vụ làm ăn này, xin cứ đi tùy ý."

Hoắc Cải cười nhìn Đông Phương Vị Minh, nhưng trong mắt lại như phủ băng sương.

Đông Phương Vị Minh không hề để ý rót chén trà, tự uống: "Tính ta chính là vậy, không vì ai mà tự trói buộc mình. Ngươi cứ suy nghĩ kỹ đi, xem có cần chỉ vì không hợp nhau mà đánh mất sự trợ giúp lớn từ ta."

Hoắc Cải cảm thấy chân răng có chút ngứa ngáy, Đông Phương Vị Minh tên này, anh nói đạo lý với hắn, hắn sẽ đùa cợt anh, anh đùa cợt với hắn, hắn sẽ nói đạo lý với anh. Thực đúng là đao kiếm dễ tránh, ám tiễn khó phòng! Nhưng để phá được cửa này, tên Boss này muốn đánh là phải đánh, không muốn đánh cũng phải đánh.

"Được thôi, hy vọng huynh sẽ mang lại giá trị xứng đáng cho ta. Huynh suy nghĩ một đêm, chắc đã có giáo trình rồi?" Hoắc Cải ngồi vững trên ghế, thẳng lưng.

Thấy người nào đó đã thỏa hiệp, Đông Phương Vị Minh vất vả suy nghĩ giáo án cả đêm tất nhiên cũng không lý nào lãng phí công sức của mình.

Đông Phương Vị Minh vừa bày bút và mực ra, vừa ra vẻ thầy giỏi bạn hiền: "Cái ngươi cần chẳng qua chỉ là dẫn dụ cho người đó yêu ngươi mà không để lại vết tích. Ngươi vốn cực thanh, muốn cực diễm nhưng không muốn sử dụng những thủ đoạn thu hút quá lộ liễu, cái đó gọi là sắc không khiến người mê, người tự mê, ngươi chỉ cần cho hắn một hạt giống, nhưng phàm hắn có ý với ngươi, hạt giống đó sẽ tự nở hoa trong lòng hắn."

"Người có ngũ thức, nhãn thức, nhĩ thức, tị thức, thiệt thức, thân thức." Đông Phương Vị Minh vừa nói vừa liệt kê ngũ thức đó ra giấy. (Bụi: Ngũ thức, năm cơ quan nhận thức sự vật xung quanh: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân thể. Vì tác giả không dùng từ "thị giác, thính giác…" có vẻ có dụng ý riêng, nên mình để nguyên văn.)

Ồ, không phải chứ, nghiêm túc đến thế sao? Hoắc Cải nhìn thầy giáo Đông Phương Vị Minh vừa viết bảng vừa giảng giải cặn kẽ, có chút không thích nghi được ngay.

"Cái ta cần dạy ngươi, chính là làm thế nào để ra tay với ngũ thức này, như mưa dầm vậy, từng chút một từng chút một, ăn mòn tim hắn." Hai ngón tay của Đông Phương Vị Minh nhúng vào nước trà, khe khẽ búng lên giấy, nét chữ trong chốc lát loang ra, nhòa thành những đám mây màu xám nhạt.

"Bốp bốp." Hoắc Cải vỗ tay.

Đông Phương Vị Minh thấy dáng vẻ như quần chúng xem kịch của Hoắc Cải, chỉ cảm thấy cực kỳ chán ngán.

"Cái ngươi bắt đầu học, chính là nhãn thức." Đông Phương Vị Minh sốc lại tinh thần, tiếp tục giảng: "Màu sắc dù có đẹp đến đâu, nhìn lâu cũng sẽ bởi vì quen thuộc mà trở thành nhàm chán, không còn lọt vào mắt nữa. Cho nên, ngươi cần để người ta chú ý đến tư sắc bình thường không dễ dàng thể hiện ra trước mặt người khác, vành tai tinh tế, cần cổ nhỏ nhắn, tay trắng như ngọc, bàn chân nhẵn nhụi, tất cả đều không hề tỏ ra dễ dãi mà hoàn toàn là những vốn liếng rất hữu dụng."

Bài giảng dài dòng của Đông Phương Vị Minh kết thúc, mặt đầy vẻ đắc ý xoay đầu xem xem phản ứng, nhưng lại phát hiện ra đệ tử quan môn của mình đang cặm cụi ghi chép, không thèm nhìn mình lấy một cái. (Đệ tử quan môn: đệ tử cuối cùng mà thầy nhận, sau đó sẽ ở ẩn, không nhận thêm đệ tử nữa, mà để cho đệ tử đó đi nhận đồ đệ, bình thường đệ tử quan môn là đệ tử được sư phụ yêu quý nhất, vị trí đặc biệt hơn hẳn những đệ tử khác.)

"Ngươi đang làm gì đấy?"

"Tại hạ đang ghi chép lại những lời vàng ý ngọc của ngài."

Hoắc Cải đầu cũng không ngẩng, trong lòng sôi trào không thôi. Đúng là nghe ngài giảng một ngày còn hơn mười năm đọc ****, đây đúng là giáo trình ** cổ đại sống động, câu nào câu nấy đều là tài liệu quý giá cho tiểu thuyết đó nha! Đợi gia tốt nghiệp học viện Tiểu thụ Đông Phương rồi, lúc về sẽ viết một bộ cổ đại giá không, xem còn tên nào dám cười truyện gia viết toàn là lối mòn sáo rỗng hay không! (Bụi: cha kế thật ham học hỏi (_ _!!))

Nhìn thấy tên nhóc vốn có vẻ đứng đắn chép đến mức đầy vẻ nghiêm túc chăm chỉ lại âm thầm hưng phấn, Đông Phương Vị Minh chỉ cảm thấy không thoải mái, không thoải mái, rất không thoải mái, tự nhiên trào dâng một cảm giác ủy khuất tốn công tốn sức làm áo hoa cho người. (Làm áo hoa cho người: Vi nhân tác giá – ý ban đầu là nói người con gái nhà nghèo không có tiền để chuẩn bị áo cưới nhưng mỗi năm đều phải vất vả thêu áo cưới cho người ta, ý chỉ tốn công tốn sức vì người khác mà mình không được hưởng lợi lộc gì.)

Ngươi chép đi, ngươi cứ chép đi, tiểu gia không dạy lý thuyết nữa, chuyển sang thực hành!

Quỷ súc công ngạo mạn – Đông Phương Vị Minh đột ngột đứng dậy, đi đến bên cạnh Hoắc Cải, nhưng lại không lên tiếng, chỉ là giúp Hoắc Cải mài mực.

Hoắc Cải ngay khi Đông Phương Vị Minh đứng lên đã để ý, sợ tên này lại động tay động chân với mình, đến khi thấy Đông Phương Vị Minh chỉ giúp mình mài mực mới dần dần yên tâm, nhưng không hiểu sao, mắt vừa liếc thấy cánh tay mài mực của Đông Phương Vị Minh liền không sao dứt ra được.

Tư thái mài mực của Đông Phương Vị Minh vô cùng ưu nhã, hai ngón tay phải nắm lấy thỏi mực, tay trái giữ ống tay áo của tay phải, lộ ra một đoạn cổ tay gầy nhỏ. Sau đó cả cánh tay chuyển động lên xuống không chậm cũng không nhanh. Có lẽ do không hay ra ngoài, hai cánh tay đó của Đông Phương Vị Minh trên nền mực đen thẫm, trắng đến như mài ra từ bạch ngọc. Nhưng những khớp xương nổi lên rõ ràng lại lộ rõ khung xương mảnh dài riêng biệt của nam nhân, cho dù là ngọc, vậy cũng là trúc của ngọc điêu, trong xương ẩn giấu sự ngoan cường không chịu khuất phục.

Nước mực được đôi tay trắng như tuyết đó đưa đẩy, sóng sánh xoay tròn một vòng lại một vòng, dường như muốn xoay tròn thành một vòng xoáy, hút cả tâm thần của người vào trong, nhấn chìm xuống đáy mực, chìm xuống dưới tay hắn, nhảy múa thành vòng tròn theo con xoáy.

"Đây chính là nhãn thức." Đông Phương Vị Minh bất ngờ dừng tay, bày ra vẻ chúng ta vừa lấy ví dụ làm mẫu đó.

Hoắc Cải lúc này mới khôi phục thần trí, nhìn nụ cười giảo hoạt láu cá lồ lộ trên mặt Đông Phương Vị Minh, cậu rất muốn ôm đầu mà khóc, vừa rồi sao mình lại có thể để thần trí bay đi đâu mất như vậy chứ! Chẳng lẽ gia lại bị cái tên như thế này bẻ thành cong rồi sao, không muốn đâu nha a a! Hu hu, tên nam nhân này đáng sợ quá, đại thần**, cầu xin ngài hãy ban cho con một tâm linh thuần khiết đến nỗi chỉ có thể viết thanh thủy văn mà thôi~ (Bụi: Chết bợn chưa, coi thường địch cho lắm vào =.=)

"Nào, ngươi làm lại động tác ta vừa làm một lần đi." Đông Phương Vị Minh lùi xuống hai bước, làm ra dáng vẻ đang mời.

Hoắc Cải tất nhiên ngoan ngoãn đứng lên, trong lòng lại đấu tranh rất dữ dội, một nhân vật phong lưu thông minh tuyệt luân, anh minh thần vũ, hiểu nhiều biết rộng thế này như mình muốn học được trò vặt vãnh này của Đông Phương Vị Minh tất nhiên là dễ như trở bàn tay, vấn đề quan trọng là mình nên làm dáng vẻ như thế nào mới có thể đánh được vào trọng tâm của quân địch một cách dễ dàng nhất.

Cái gọi là cương lĩnh tư tưởng của quỷ súc, ngang dọc cũng chỉ có vài điều, vấy bẩn sự thuần khiết, cướp giật thứ thuộc về người khác, khuất phục người không chịu cúi đầu. Cho nên, phương hướng của mình là……

Thụ nhu nhược si tình mà e thẹn?

Đã xác định được ý tưởng, Hoắc Cải liền cắn chặt môi, nhấc ống tay áo lên, bắt đầu nhíu mày coi nghiên mực như cái bàn giặt mà nghiến.

"Thỏi mực đấy có thù oán gì với ngươi sao?" Đông Phương Vị Minh nhìn tư thế hùng hổ của Hoắc Cải, trầm mặc lúc lâu rồi nói.

Hoắc Cải quay đầu lại, ngập ngừng nói: "Xin lỗi, chỉ là vừa nghĩ đến cái mình đang học là gì liền…"

"Uổng cho ngươi lúc đầu mưu tính rõ ràng như thế, thế nào mà đến khi hành sự thì lại lóng ngóng quá vậy?" Đông Phương Vị Minh cảm thấy không thể hiểu nổi kẻ vĩ đại về chiến lược, nhưng vụng về trong hành động này.

Hoắc Cải cúi đầu không nói, ra vẻ "Người ta thuần khiết mà, có giỏi thì dạy người ta đi!"

Nhưng phàm chuyện gì cũng có mặt lợi và mặt hại, cái giá phải trả cho việc giả ngu nhiều lúc cũng rất nghiêm trọng.

"Bé ngoan, làm theo ta nào." Hô hấp bên tai nóng bỏng mà ẩm ướt, phía sau bỗng chốc ấm lên, tay bị nắm trọn, cầm lấy thỏi mực chậm rãi chuyển động, càng đáng sợ hơn là sau eo bị đè sát, cọ nhè nhẹ qua lại theo động tác của cánh tay, hai chữ ám muội cực kỳ rõ ràng.

36. Chương 36: Bài Tập Về Nhà Vào Hùa Với Ta

Hoắc Cải nghiến răng, nghiến răng rồi lại nghiến răng, không nỡ mang trẻ con ra dụ thì không giết được sói, không nỡ mang thân thể ra dụ thì không ngược nổi lưu manh! Tên này còn ra vẻ nghiêm túc dạy dỗ, trước lúc bắt đầu đã tự nhủ, bản thân là một thụ nhu nhược si tình mà e thẹn nóng lòng muốn học thành tài tuyệt đối không thể tát cho hắn hai cái đẩy ra được.

Đúng lúc Hoắc Cải trong lòng chọc lỗ mũi, nhổ nước bọt, bứt tóc, không gì là không làm với Đông Phương Vị Minh, độ ấm phủ lên người mình đã rời khỏi.

"Ngươi không thích người khác chạm vào mình sao?"

Đột nhiên nghe được một câu đứng đắn đến thế, Hoắc Cải ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt ôn nhuận của Đông Phương Vị Minh. Tim thịch một cái, ấp úng nói: "Cũng không phải, chỉ là động tác của huynh hơi quá thân mật một chút."

Đông Phương Vị Minh than nhẹ một tiếng: "Là ta suy nghĩ chưa chu toàn, vì trước kia ta chưa từng dạy qua người nào như ngươi, tuy đã có chút cố kỵ, nhưng cuối cùng vẫn có chút nóng vội."

Khóe miệng Hoắc Cải giật giật điên cuồng, đây là muốn bắt phải thả đúng không, là bốc thuốc đúng bệnh phải không, là vừa đánh vừa xoa phải không?

Hiện giờ có một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là Đông Phương Vị Minh nghiêm túc rồi, không còn coi mình là đồ chơi có thể tùy ý điều giáo nữa, mà đã xem là nhân vật quan trọng cần phải dạy dỗ. Tin xấu là Đông Phương Vị Minh nghiêm túc rồi, nhưng người này trong nguyên tác chưa từng nghiêm túc, cho nên lúc này người này đã tiến hóa thành một Boss hoàn toàn mới vẫn chưa có chỉ số tham khảo.

Đông Phương Vị Minh thấy Hoắc Cải trầm mặc, chỉ biết nói tiếp: "Nếu như ngươi không thích ta chạm vào ngươi, vậy thì việc học sẽ khá gian nan đấy, chỉ dựa vào lời ta dạy chỉ sợ khó có hiệu quả. Tóm lại, vẫn cần ngươi phải thả lỏng tâm thần mới được, ngươi nếu như mỗi lần nghĩ đến người đó lại trở nên vụng về như vậy, thì có học bao nhiêu chiêu đi nữa, đến lúc đó chỉ sợ không sử dụng được chiêu nào."

Hoắc Cải gật đầu, khiêm tốn thụ giáo. Tôi sai rồi, tôi hối hận rồi, giả ngu đến mức này là không thành thật, là đáng bị chê trách.

Đông Phương Vị Minh cũng không dây dưa chuyện này nữa, đẩy một chén trà đến trước mặt Hoắc Cải nói: "Dục tốc thì bất đạt, chúng ta gác chuyện này sang một bên đã, nói về những chuyện khác nhé?"

Hoắc Cải chớp chớp mắt: "Nói về chuyện gì?" Nói về tình yêu? Hay là nói về vấn đề học phí?

"Chỉ là thích nói gì thì nói thôi, không cần căng thẳng." Đông Phương Vị Minh cười cười đầy vẻ an ủi: "Ví dụ như, nói một chút về ấn tượng của ngươi về ta chẳng hạn."

Hoắc Cải mở miệng nói một tràng: "Kiếm đảm cầm tâm (vừa dịu dàng lại vừa mạnh mẽ), phong lưu tiêu sái, bề ngoài xinh đẹp, bên trong nho nhã, thực là một diệu nhân cả đời mới gặp."

Hoắc Cải trong lòng lẩm bẩm: 'Lang tâm cẩu phế, bạc tình bạc nghĩa, bề ngoài kim ngọc, bên trong thối nát, thực là một tiện nhân cả đời mới gặp.'

"Lời ngươi nói quá sự thực rồi thì phải?" Đông Phương Vị Minh thấp giọng hàm súc một câu.

"Có việc cần nhờ người ta, tất nhiên phải nịnh nọt rồi." Hoắc Cải tà ác phun thẳng một câu.

Đông Phương Vị Minh hắc tuyến: "Này này, có ai thẳng thắn như ngươi không hả?"

"Ai bảo huynh được khen rồi còn tỏ ra thông minh?" Hoắc Cải vô tội nghiêng đầu chớp chớp mắt.

Đông Phương Vị Minh nhịn không được cười khẽ ra tiếng, Hoắc Cải cũng cười theo. Một lời nói đùa, hai yêu nghiệt nuôi quỷ thai trong lòng không ngờ vô hình trung đã gần nhau hơn không ít.

Đông Phương Vị Minh: "Nếu như ngươi không ngại, không bằng nói với ta về người trong lòng của ngươi, ta cũng tiện tham mưu cho ngươi hơn một chút."

Lộ đuôi hồ ly rồi phải không? Hoắc Cải thầm nói: Muốn mượn danh nghĩa của ca ca tri tâm thăng cấp từ người trợ giúp thành bạn tri kỷ sao, không hổ là Đông Phương Vị Minh, cần biết rằng, từ cổ chí kim có bảy phần mười các tiểu thụ cũng được người hảo tâm khuyên nhủ, khuyên nhủ thế này rồi liền xuất tường đó. Gia, thân là một hồng hạnh lúc nào cũng sẵn sàng xuất tường, gia sẽ tỏ ra rất được an ủi.

"Tướng mạo hắn rất tuyệt vời, tính tình rất tuyệt vời, tài năng rất tuyệt vời, đối xử với ta cũng rất tuyệt rất tuyệt vời." Hoắc Cải tốt xấu gì cũng là một nhà văn, bịa ra người tình trong mộng hoàn toàn không có áp lực.

Tình yêu rất mù quáng, tình yêu bịa ra thì càng mù quáng.

Đông Phương Vị Minh nhìn dáng vẻ xấu hổ đó của Hoắc Cải, trong lòng thầm nghĩ: Có khi ngươi cũng có việc cần nhờ đến hắn ấy nhỉ? Hơn nữa việc cần nhờ lại còn rất lớn. (Bạn này đang tự nhủ rằng bạn Cải khen người tình trong mộng quá lên là vì cũng có việc cần nhờ như đang nhờ bạn í ^^)

"Ngươi thực sự nghĩ như vậy sao?"

Hoắc Cải gật đầu, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi mà, tất nhiên là thập toàn thập mĩ.

Đông Phương Vị Minh lắc đầu cười: "Người mà ngươi kể không phải là người, mà là thần. Người và thần không có duyên đâu, chỉ có người và người mới có thể bên nhau lâu dài thôi. Ngươi phải kéo hắn từ trên mây xuống, mới có thể đối diện với hắn. Người đó không thể chỗ nào cũng toàn vẹn hoàn mỹ cả đúng không?"

Hoắc Cải ra vẻ suy nghĩ lung lắm, thật lâu mới trả lời: "Tính tình hắn lạnh lùng một chút, ta vẫn luôn không nhìn thấu tâm tư của hắn."

Đông Phương Vị Minh không đưa ra lời nhận xét nào, hỏi: "Đôi tay này của ngươi mềm mại như búp sen, xem ra ngươi cũng thuộc dòng dõi phú quý. Ta thực rất hiếu kỳ, hắn phải đối xử thế nào với ngươi mới có thể xứng đáng với hai chữ "tuyệt vời" ngươi đã nói?"

Hoắc Cải trầm mặc một lúc, cảm thấy cho dù có bịa chuyện thế nào thì cũng rất dễ bị Đông Phương Vị Minh nhìn ra lỗ hổng, cuối cùng nặn ra một câu: "Không nói cho ngươi biết. Hơn nữa, tay ta mềm mại là do trời sinh, chẳng liên quan gì đến phú quý hay không."

Đông Phương Vị Minh kéo tay của Hoắc Cải lên, quan sát tỉ mỉ một lượt, mới mở miệng: "Ngươi quả thực có một bàn tay rất đẹp, mười ngón dài mảnh, mười móng tròn trịa, rất thích hợp đánh đàn, nhưng không biết rốt cuộc ngươi có biết đánh hay không. Có được đôi tay như thế này, nếu như không biết đánh đàn, thì đúng là lãng phí của trời cho rồi. Nếu như ngươi thật sự không biết, ta đồng ý dạy cho ngươi."

Hoắc Cải ngây ra một chút, hình như đây là lời thoại Đông Phương Vị Minh nói với Vạn Nhận Luân trong nguyên tác thì phải, sau đó Vạn Nhận Luân phấn khởi theo Đông Phương Vị Minh học đàn, tuy là mới học nhưng lại tiến bộ rất nhanh, ngay cả Trần Bách Chu cũng khen ngợi không thôi tài nghệ đánh đàn của hắn. Kết quả cuối cùng đổi lại là……

Bị tình nhân cũ ôm hận trong lòng của Trần Bách Chu nhổ mất mười móng tay, không còn có thể đánh đàn được nữa.

Nguyên tắc sinh tồn trong thế giới quỷ súc điều thứ hai: Vĩnh viễn không được khoe khoang cái gọi là tài nghệ, hủy diệt sự kiêu ngạo từng có, là lối mòn vẫn luôn dẫn tới ngược tâm.

Công thức "Học đàn = Nhổ móng tay = Đau không muốn sống" suy diễn ầm ầm trong đầu Hoắc Cải, sau đó cha kế nào đó bị sức tưởng tượng quá mức phong phú của mình khiến cho cả người lạnh run.

"Sao thế?" Đông Phương Vị Minh cảm thấy người phía trước đang run rẩy, có chút không hiểu được.

"Ta không biết đánh đàn, cũng không định học đánh đàn." Khẩu khí của Hoắc Cải gần như thô lỗ, nhắm mắt, ôm nắm tay, nắm chặt lấy móng tay vào trong lòng bàn tay, thân thể cứng ngắc mới chầm chậm thả lỏng.

Bên tai truyền đến tiếng nước róc rách khe khẽ, sau đó mũi liền ngửi thấy hương trà.

Hoắc Cải nhìn lại, không ngờ là Đông Phương Vị Minh rót trà bưng đến trước mặt mình. Hoắc Cải nhận lấy chén trà, vừa ngước mắt lên, liền bắt gặp ánh mắt ôn nhuận của Đông Phương Vị Minh, khẽ sững sờ, sau đó gật đầu mỉm cười cảm ơn.

Nhè nhẹ nhấp một ngụm, độ ấm vừa phải, mang theo một chút nóng bỏng, nhưng không khiến người ta khó chịu. Ngửa cổ, nâng chén, nước trà ấm nóng tràn vào họng, khiến cho sự lạnh lẽo trong lòng dần biến mất.

Hoắc Cải hạ chén trà xuống, than nhẹ một câu. Có thể pha nước trà lạnh trong cốc và nước nóng trong bình một cách hài hòa như vậy, Đông Phương Vị Minh xem ra cũng đã bỏ nhiều tâm sức rồi.

"Đa tạ." Hoắc Cải hữu lễ mỉm cười. Sự cảnh giác trong lòng đối với Đông Phương Vị Minh lại tăng thêm: Sự ôn nhu đến mức tuyệt vời, chăm sóc quá mức chu đáo tỉ mỉ, con cá này, đúng là có thể cắn ngươi được đấy.

"Nào, ta dạy ngươi tiếp." Đông Phương Vị Minh vừa nói vừa cầm thỏi mực lên: "Ngươi nhìn ta vén tay áo này, cánh tay lộ ra ngoài một tấc (~3cm), quá ngắn thì chẳng có gì vui, quá dài thành ra thô bỉ. Lúc mài mực, cánh tay phải như đang vẽ, chậm mà uyển chuyển. Cổ tay phải mềm mại như cá bơi, uyển chuyển mà nhanh. Ngươi đến thử xem."

Hoắc Cải tất nhiên rất nhanh tiếp nhận ý tốt của người khác, tiến bộ rất nhanh.

Biểu diễn một hồi, đổi lấy sự tán thán chân thành của Đông Phương Vị Minh: "Không ngờ, ngộ tính của ngươi lại cao như vậy, tinh mâu khép hờ, núm đồng tiền khẽ nở, thật đúng là khiến người ta tiêu hồn đãng phách."

Hoắc Cải mồ hôi chảy thành giọt, hiệu quả thị giác đó thuộc về kỹ năng tự trang bị của thân thể này, không liên quan gì đến gia đâu nha.

Hoắc Cải buông thỏi mực xuống, làm ra vẻ nhút nhát nói: "Vừa rồi chỉ là ta trong lúc mài mực nhớ đến dáng vẻ của hắn khi nhấc bút viết chữ, lập tức liền không kiềm chế nổi tình cảm của mình…"

Đông Phương Vị Minh gượng gạo gật đầu, ánh mắt một thoáng mơ màng. Hoa đẹp vô cùng nhưng lại không nở vì mình, thật đúng là… rất thú vị.

Hoắc Cải cảm thấy nhiệt độ bên người giảm mạnh xuống, nhìn ra bên ngoài cửa sổ: "Sợ là sắp tới giờ Dậu rồi (5-7h chiều) tôi cũng sắp phải về nhà ăn cơm rồi."

"Không bằng ta mời ngươi?" Đông Phương Vị Minh vui vẻ mời.

Hoắc Cải lắc đầu: "Không được, nhà có giờ cấm."

Đông Phương Vị Minh thấy Hoắc Cải ý chí kiên quyết, cũng không miễn cưỡng: "Những điều hôm nay ta dạy, ngươi đã hiểu chưa?"

"Hiểu rồi, hiểu rồi." Hoắc Cải gật đầu như giã tỏi.

Đông Phương Vị Minh trầm tư một hồi mới nói: "Lần tới gặp nhau, ngươi hãy nghĩ cách biểu diễn nhãn thức với ta."

Hoắc Cải: "Đó coi như là bài tập sao?"

Đông Phương Vị Minh chớp chớp mắt: "Điều đó là tất nhiên, là học sinh sao lại không làm bài tập được? Ngươi hãy chuẩn bị cho tốt nhé, đợi hôm sau ta đến kiểm tra."

Hoắc Cải tỏ vẻ xin lỗi, nói: "Ngày mai không được rồi, ngày mai ta phải đến trường học, sau ngày 15 mới có một ngày nghỉ. Chúng ta đến lúc đó gặp lại."

Sắc mặt của Đông Phương Vị Minh lập tức trở nên có chút khó coi, lạnh lùng đáp lại một câu: "Đến lúc đó gặp lại." liền phất tay áo đi khỏi.

Hoắc Cải lắc lắc đầu: Cái tên này, chẳng lẽ giận rồi? Quả nhiên là tính tình con nít, không có người chơi cùng là bực mình. Haizz, ai bảo quyền chủ đạo không phải ở trên tay ngươi mà là trên tay gia làm chi?

Chỉ có thời gian mới tạo nên nhung nhớ, chỉ có nhung nhớ mới tạo nên tơ vương, chỉ có tơ vương mới dẫn đến si mê. Tiểu Minh, xin hãy dốc sức mà…… lăn qua lộn lại đi!

Cuộc sống ở trường học của Hoắc Cải không có gì đáng nói, ai bảo trọng tâm đào tạo của lò luyện cử nhân này không phải là minh kinh mà là tiến sĩ chứ, người không chuyên nghiệp học minh toán như Hoắc Cải tất nhiên chỉ có thể đi chỗ khác, không làm phiền đến người ta thôi. Cho nên cuộc sống của Hoắc Cải rất nhàn hạ, chỉ cần mỗi ngày lượn một vòng trong học quán của trường là được. Còn về phía dưới bìa sách trông nghiêm túc đứng đắn trong tay cậu bọc thứ gì, ta không tiết lộ đâu.

Do tiểu thuyết này vẫn chưa có ý tiến hóa thành sách trồng vườn, cho nên chúng ta hãy để thời gian bay qua như tiền giấy đi, nháy mắt đã đến sau ngày 15.

Ngày đó, người hầu trong khắp Vạn trạch phát hiện, Tam thiếu gia của nhà mình khó khăn lắm mới có được một ngày nghỉ, sáng vừa dậy một cái liền luẩn quẩn suốt trong thư phòng, đúng là một ngày không học liền cảm thấy tâm thần bất an, thực là khiến học trò khắp nơi đều ngưỡng mộ.

Đương nhiên, chân tướng luôn rất tàn khốc, Hoắc Cải chẳng qua cũng phạm phải một tật xấu giống mọi học trò trên thế gian, đến tận lúc trước khi đi học mới phát hiện ra chưa làm bài tập.

"Ừm… đạo của nhãn thức, cũng chính là nhìn thấy rồi cảm nhận, về bản chất cũng chính là để lộ ra một phần thân thể. Phải biểu diễn thế nào đây?" Hoắc Cải chau mày, nhức đầu suy nghĩ.

"Nói cho cùng, bài tập này đúng là một cơ hội rất tốt để sắc dụ Đông Phương Vị Minh một cách đường đường chính chính, như vậy diễn xuất đơn giản quá thì nhất định là không được, phải có ý tưởng mới, phải khác biệt một chút, phải khiến cho một kẻ sành sỏi tình trường như Đông Phương Vị Minh phải chảy nước rãi mới được."

Hoắc Cải bắt đầu lật lại những sách truyện ** bao la như biển trong đầu……

Hoắc Cải vòng quanh thư phòng một vòng, hai vòng, ba vòng. Cuối cùng, đập tay một cái nói: "Chính là cái này, buộc bằng ruy băng!"

"Trong khách điếm chắc sẽ có đạo cụ, có điều… vẫn nên chuẩn bị trước một lượt mới được."

[Tiểu kịch trường – Người tình trong mộng tiểu kịch trường vô trách nhiệm]

Đông Phương Vị Minh: Không biết người trong lòng ngươi dáng vẻ thế nào?

Hoắc Cải suy nghĩ thật lâu, đứng dậy, cao giọng hát:

"Hắn dáng dấp uy nghi, tướng mạo đường hoàng. Đôi mắt sáng như sao, hai mày rậm như được vẽ." (Đó là Võ Tòng.)

"Hắn vẻ ngoài anh tuấn, tướng mạo cao quý. Vầng trán cao rộng như bầu trời, cả người không dính bụi trần." (Đó là Đường Tăng.)

"Tính tình khoan hòa, ít nói, hỉ nộ không để lộ trên nét mặt." (Đó là Lưu Bị.)

"Hành động lập dị tính tình ngoan cố, không để tâm đến lời gièm pha của thế nhân." (Đó là Giả Bảo Ngọc.)

Vạn Tư Tề đi qua: Ai đang nói về ta?

37. Chương 37: Thổ Lộ Chỉ Là Đàn Gảy Tai Trâu

Thời gian cũ, địa điểm cũ, Đông Phương Vị Minh ôm một bọc vải hình chữ nhật lên lầu, vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy tình hình trong phòng, ngừng lại một chút, sau đó cười "phụt" một tiếng.

Đông Phương Vị Minh một tay ôm bọc vải một tay chỉ vào Hoắc Cải cười nghiêng cười ngả, nghiễm nhiên là một bộ dáng vui mừng khi kẻ khác gặp họa – không ngờ tên này cũng có lúc ngốc nghếch như thế, lại bị móc rèm móc vào đuôi dây buộc tóc có gắn hạt châu ngũ sắc, cũng không biết với cái đầu nhỏ đó của y làm thế nào có thể bị mắc lên được, bây giờ trông như một con thỏ bị xách tai lên, vùng vẫy đôi tay sống chết không giãy ra được.

"Cười cái gì mà cười, còn không qua đây giúp." Con thỏ bị cười đến đỏ mặt tía tai nghiến răng nạt nộ.

Đông Phương Vị Minh xấu bụng cẩn thận đặt từ từ bọc vải trong lòng xuống, lúc này mới thong dong đi về phía Hoắc Cải.

Mà con thỏ nhỏ trong lúc đó vẫn cứ nhảy nhót muốn chạm được vào móc rèm cao cao kia, nhưng vì nguyên nhân chiều cao nên lần nào cũng thất bại, buồn bã vô cùng.

"Đừng sốt ruột, không phải ta đến rồi đây sao?" Đông Phương Vị Minh nhẫn nhã nói, đi đến bên cạnh Hoắc Cải đang không ngừng nhảy nhót, giơ tay lên.

Đúng lúc này, con thỏ đã sốt ruột đến đỏ cả mắt không ngờ lại dứt khoát giật mạnh dây buộc tóc giữa móc rèm và búi tóc một cái, lập tức…

Dây buộc tóc đứt, những lọn tóc xanh bung ra như pháo hoa bùng lên mà rơi xuống trong nháy mắt, trong không gian thoáng qua một vòng cung đen nhánh, sau đó mềm mại, ngoan ngoãn nép vào hai bên má.

Dây buộc tóc đàn hồi lại, vì nguyên do hai bên đều rơi hạt châu, giao hòa với nhau trong không gian, hạt châu của một đầu rơi vào trong kẽ tay hơi hé mở, dây lụa vòng qua lưng bàn tay, nhẹ nhàng ràng buộc xương cổ tay nhỏ nhắn, sau đó trên cánh tay nhỏ vì giơ lên mà xích lõa, uốn lượn, quấn quanh, xoay chuyển…

Tấm rèm bằng sa mỏng đỏ hồng bị giật ra khỏi khung móc rèm bằng bạc, từ trên cao là là bay xuống, sau đó rơi xuống, bao bọc lấy hai người dưới rèm, ngăn cách với bên ngoài, bước cào một cõi hồng trần khác. Ánh sáng hỗn độn tô lên không gian chật hẹp này một màu ráng chiều đẹp lạ thường.

Đây là một bữa thịnh yến không có tiếng động, nó bất chợt hiện ra, đoạt mất toàn bộ hô hấp và tầm nhìn của khách xem một cách quá bất ngờ. Đen và trắng, đỏ sậm và trắng ngần, ráng chiều và u tối, nổi bật lẫn nhau, giao thoa lẫn nhau, ăn mòn lẫn nhau. Không thể cất tiếng nói, không thể cử động, mà tâm thần còn nặng nề hơn hô hấp, nó ngừng trệ trong giây phút kinh diễm, muốn đem mị sắc trước mắt hung hăng nuốt vào trong bụng, nhưng lại mang theo ánh nhìn trân trọng và sự e sợ khi chạm vào rất khó hiểu, cho nên chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ, cùng đắm chìm với âm thanh.

Hô hấp càng nặng nề hơn, yết hầu chuyển động, con ngươi mở to…

Con mồi đã nhìn thấy hết nhất cử nhất động của thợ săn, mang theo ý cười giảo hoạt, nghếch cằm lên, con tim có một luồng ấm áp nhàn nhạt chảy qua, oán niệm của chú ấn Cúc hoa đối với Đông Phương Vị Minh đã giảm 1 phần 100. Cho nên khóe mắt lông mày cũng nhiễm ý cười, hiệu quả không tồi, không uổng công mình đã luyện tập mười mấy lần.

"Tiên sinh, ngài có hài lòng với bài tập về nhà của đệ tử không?"

Ánh mắt của Đông Phương Vị Minh gắn chặt lên sợi dây lụa đỏ sậm, con mãnh thú trong lòng đã rục rịch ngóc đầu dậy, hắn chưa từng khống chế dục vọng vì bất cứ ai, cũng chưa từng cần phải khống chế dục vọng vì bất cứ người nào. Những ngón tay thon dài nắm chặt lấy hai cổ tay mảnh khảnh, thân thể cũng theo đó mà cúi xuống.

Nhìn thấy ánh mắt đáng sợ như đã nhịn đói ba ngày của Đông Phương Vị Minh, không hiểu sao Hoắc Cải chợt nhớ đến một lời thoại rất sáo mòn mà mình vẫn thường sử dụng cho tiểu công: "Lửa ngươi châm lên tất nhiên nên để ngươi đến dập." Tình cảnh tiếp sau đó, thông thường là tiểu thụ bị tiểu công đè xuống OOXX lại XX, cho đến khi lời thoại của tiểu thụ từ "Đừng, đừng…" thành "Cầu ngươi, cầu ngươi…"

Bóng tối trước mắt không ngừng phóng to, tim Hoắc Cải đập điên cuồng, không được, nếu còn không phản kháng nữa thì bị sử dụng như nhân viên chữa cháy mất. Cần phải khiến Đông Phương Vị Minh dừng lại…

"Ngươi nói thử xem, nếu như ta bày ra tư thái thế này trước mắt hắn, hắn có động tâm hay không?" Người nào đó đang bị kìm hãm đột nhiên ôm ấp hy vọng đối với Đông Phương Vị Minh mà hỏi một câu.

Giống như trên bức tranh vô cùng đẹp đẽ bị vẩy mực lên một cách thô lỗ, tim Đông Phương Vị Minh bất chợt bị câu hỏi này tạt nước, lạnh lẽo thấu xương.

Đúng vậy, người trước mắt này không giống với tất cả những người trước kia, cho dù y ở dưới thân mình cũng không chút ngượng ngùng, cho dù thân thể của y không chút khoảng cách với mình, mị sắc của y từ trước tới nay chưa từng thuộc về mình, mà thuộc về một tên súc sinh nào đó chưa biết tròn méo béo dẹt ra sao.

Dã thú của dục vọng bị lý trí ghìm chặt cương, dục vọng trong thân thể kêu gào lồng lộn muốn bất chấp tất cả mà cướp đoạt, mà chiếm lấy. Trong lòng thậm chí đã tính toán xem làm thế nào mới có thể áp chế sự phản kháng của đối phương, lột bỏ quần áo, tiến quân thần tốc.

Đông Phương Vị Minh nhắm mắt lại, bất ngờ cắn vào đầu lưỡi, hung hăng đè nén mọi kích động. Đông Phương Vị Minh hắn không thèm dùng bạo lực để bắt giữ con mồi. Hắn là một con bạc bất bại lấy tim làm thức ăn, lấy thân làm người hầu, mà không phải là một cầm thú chỉ yêu cầu nhục dục, lấy vũ lực để giành thắng lợi chính là sự thất bại về tâm trí, cho nên, hiện giờ vẫn chưa phải lúc.

Lúc mở mắt ra, Đông Phương Vị Minh đã khôi phục bộ dáng lười nhác như trước, hắn thả lỏng bàn tay đang nắm lấy cổ tay Hoắc Cải ra, sau đó cởi bỏ đoạn dây buộc tóc đang trói lỏng hai cánh tay Hoắc Cải ra.

"Làm tốt lắm." Giọng nói của Đông Phương Vị Minh trầm thấp đến mức khá nguy hiểm, hắn nhét dây buộc vào trong tay Hoắc Cải, vén rèm sa lên bước dài đi ra.

Hoắc Cải bất động thanh sắc thở một hơi dài dài, phán đoán của bản thân không sai, Đông Phương Vị Minh cho dù có là lưu manh thì cũng là lưu manh cao cấp, sẽ không thèm sử dụng những thủ đoạn không chút hàm lượng kỹ thuật như cưỡng gian.

Hoắc Cải tóm một cái kéo rèm sa ra, ngồi trước bàn trang điểm sẵn có của khách điếm, cầm lược cẩn thận buộc lại mái tóc dài, lúc quay lại, lại là một bộ dáng thư sinh đạo mạo nghiêm trang.

Lúc này Đông Phương Vị Minh đã quỳ trước bàn thấp ở gian ngoài, bọc vải lớn hình chữ nhật được đặt ngang trên bàn, lụa dùng làm vải bọc rất tuyệt, mặt lụa tinh mịn có thêu những đám mây lớn, tầng tầng lớp lớp, đậm đậm nhạt nhạt, hoa lệ vô cùng. Hoắc Cải có thể dùng một đôi mắt của một nhà chuyên gia dỏm mà đoán định, chỉ riêng tấm lụa này thôi cũng đã đáng giá năm lượng bạc trắng.

"Hôm nay chúng ta học gì?" Hoắc Cải ngồi nghiêm trang trên một tấm đệm cái bên bàn, nhìn chăm chăm bọc vải, hiếu kỳ hỏi.

"Đạo của nhãn thức ngươi đã hiểu rõ, cái lần này ta dạy ngươi tất nhiên là về đạo của nhĩ thức rồi." Ngón tay thon dài lần lượt bóc từng lớp vải bọc ra, cuối cùng lộ ra một cây dao cầm (1) màu đen làm từ gỗ ngô đồng.

Hoắc Cải sững sờ, Đông Phương Vị Minh cố ý.

Lần trước phát hiện phản ứng của mình đối với đàn không bình thường, lần này cố ý mang đàn đến, là muốn moi ra chuyện không thể nói ra của Vạn Nhận Luân đối với đàn sao? Vừa phát hiện ra tâm lý người ta có tổn thương là lập tức nắm lấy vết sẹo rỉ máu vạch ra từng chút một, để tìm một cơ hội tiếp cận với chỗ sâu trong nội tâm, Đông Phương Vị Minh đúng là không hổ danh quỷ súc. Còn mình nên bày ra vẻ mặt như thế nào đây?

"Ta nói rồi, ta không học đàn." Hoắc Cải lạnh giọng, nói.

"Ta cũng không nói sẽ dạy ngươi mà, chỉ là mượn đàn làm công cụ để ngươi hiểu được nhĩ thức mà thôi." Đông Phương Vị Minh vươn tay gảy trên dây đàn theo thứ tự, cung – thương – giác – trưng – vũ.

Hoắc Cải không nói nữa, chỉ là ánh mắt sáng quắc nhìn Đông Phương Vị Minh.

Đông Phương Vị Minh cúi đầu nhìn Hoắc Cải, khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười như có như không: "Âm nhạc sinh ra từ trái tim, mọi loại cảm xúc đều có thể mượn âm nhạc mà truyền đạt, ngươi hãy lắng nghe cho kỹ."

Tay Đông Phương Vị Minh chậm rãi giơ lên, ống tay áo rộng trượt từ cổ tay xuống khủy, lộ ra cẳng tay thon gầy, hai tay ấn xuống, như hồ điệp lướt trên ngọn cỏ, một tay nhấn, một tay nhảy múa, tiếng đàn dâng lên bên tai như tiếng nước tiếng gió…

Đông Phương Vị Minh khép hờ hai mắt, cúi đầu tiếp tục đàn, nghĩ tới việc hắn bảy tuổi đánh đàn, mười năm tuổi không ai dám dạy, mười bảy tuổi đạt đến đỉnh cao, mấy năm trở lại đây, không biết có bao nhiêu người muốn bỏ ra ngàn kim để cầu một khúc đàn của hắn mà không được.

Hắn không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng đối phương đắm đuối vào tiếng đàn, khúc nhạc này hắn viết riêng cho Hoắc Cải, uyển chuyển triền miên, tình ý trong đó sâu sắc, ái ý chân thành, Hoắc Cải hễ hiểu một chút về âm nhạc, đều không thể không chút động lòng. Đến lúc khúc nhạc kết thúc, mình lại nhắc lại một câu: "Âm nhạc sinh ra từ trái tim." Tên tiểu đồ nhi này cho dù trong lòng đã có người, chắc cũng không thể làm như không thấy gì trước mảnh chân tình của mình. Chỉ cần y có chút tâm tư, vậy thì sớm muộn gì cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Hoắc Cải ngồi ngay ngắn, hai mắt mơ màng, lúc này trong lòng y chỉ có một suy nghĩ: Tiếng đàn của Đông Phương Vị Minh tại sao lại quá mức, quá mức… buồn ngủ đến thế?

Hoắc Cải, hai mươi bốn tuổi, quá lứa nam thanh niên, từ đầu cấp hai đã cống hiến toàn bộ bầu nhiệt huyết của mình cho rock'n roll, càng điên cuồng thì càng không dứt bỏ được. Dao cầm cái thứ chỉ có năm điệu, tinh tinh tang tang mãi mà không biết muốn truyền đạt điều gì thực sự không hợp khẩu vị của y, cầm cái cồng đập loạn một hồi nói không chừng còn hợp khẩu vị y hơn một chút.

Cho nên Đông Phương Vị Minh cầm nghệ cao siêu thành ra hết sức bi kịch mà… đàn gảy tai trâu, còn là một con trâu thích đeo tai nghe rống như điên mỗi lúc rảnh rỗi.

"Ha ân…" Hoắc Cải cuối cùng không nhịn được cúi đầu khe khẽ ngáp một cái.

"Tưng." Dây đàn thoáng chốc đứt văng.

Hoắc Cải qua loa lên tiếng hỏi han: "Tay huynh không sao chứ, đang đàn yên lành tại sao lại đứt vậy? Mấy thứ hay gảy dây nên bảo dưỡng định kỳ, bằng không rất dễ xảy ra sự cố."

Các chủ Đông Phương cầm nghệ trác việt đối diện với thái độ lim dim ngủ gật, làm như chuyện không liên quan đến mình của người nào đó cuối cùng không nhịn nổi nữa, nổi giận rồi. Bản thân đã tốn cả ba ngày để sáng tác riêng một khúc, còn tự mình mang đàn đến là vì cái gì chứ vì cái gì! Chẳng lẽ là để cho một tên ngu ngốc đốt đàn nấu hạc (sát phong cảnh) xem xem tình hình bảo dưỡng của dây đàn hay sao?!

Đông Phương Vị Minh nghiến răng nghiến lợi, nhấn từng chữ từng chữ một: "Ngươi lĩnh ngộ được điều gì từ tiếng đàn vừa rồi?"

'Mình hình như ngửi thấy sát khí trong câu hỏi thì phải… là ảo giác sao?' Hoắc Cải không dám chắc lắm, nghĩ, sau đó khách sáo, qua quýt nói: "Như tiếng đàn trên thiên đường, trong nhân gian khó mà có được."

"Kỳ thực ngươi căn bản không nghe ra cái gì cả đúng không?" Đông Phương Vị Minh âm trầm hỏi, cho rằng chỉ cần ba hoa chích chòe mà khen là gia sẽ buông tha cho ngươi sao, thực sự quá ngây thơ rồi.

'Này này, sát khí đã thực chất hóa rồi!' Hoắc Cải gian nan nuốt một ngụm nước bọt: "Là học trò ngu muội."

"Ta nghĩ, thân là học trò, ngươi toàn hoàn nên chịu chút giáo huấn vì sự ngu muội của mình." Đông Phương Vị Minh một tay nắm lấy cổ tay của Hoắc Cải, hung dữ nói: "Xòe tay ra!"

Hoắc Cải hết sức vô tội nhìn Đông Phương Vị Minh: Cho dù có biểu diễn hỏng, thẹn quá hóa giận cũng không nên đánh tay ta tiết giận chứ, ngươi là đứa trẻ ranh càn quấy hay sao?

Cũng may Đông Phương Vị Minh không nghe thấy tiếng lòng của Hoắc Cải, bằng không không liều mạng với tên tiểu tử này không được.

Bàn tay đó của Đông Phương Vị Minh cứng như còng thép, trong nhất thời đúng là không thể giằng ra được. Hoắc Cải tuy là học trò, nhưng tuyệt đối không có giác ngộ giống như học trò cổ đại bị thầy giáo trừng phạt về thể xác, tâm tư vội xoay chuyển, trong chốc lát, đã tìm được ra một cách rất hay mà có thể một hòn đá trúng hai con chim.

Hoắc Cải không còn giãy giụa nữa, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc: "Các chủ Đông Phương, huynh biết vì sao lần trước ta lại phản ứng quỷ dị như thế đối với chuyện học đàn không?"

"Vì sao?" Đông Phương Vị Minh nhìn bộ dạng chân thành bộc bạch của Hoắc Cải, thành ra bình tĩnh lại nhiều, mà huống chi, một phần nguyên nhân lớn nhất hắn vác đàn đến là để biết được đáp án này.

"Cầm kỳ thi họa, là bốn tài nghệ văn nhân nên có. Ta thân là một Nho sinh, bất luận thế nào cũng không nên phản ứng như thế đối với tiếng đàn đúng không? Thế nhưng, tại hạ bẩm sinh có một điều đáng tiếc, vừa nghe thấy tiếng đàn liền thiu thiu muốn ngủ. Do vậy mà lần trước huynh nhắc đến việc học đàn, ta mới vừa kinh vừa sợ, chỉ sợ sau khi huynh biết được ta không hiểu phong lưu như thế sẽ cười chê. Haizz, đây vốn là một điều ta day dứt trong lòng từ lâu, trước tới nay không muốn thể hiện trước người khác, nhưng để tránh gây nên khoảng cách giữa ta và huynh cũng đã bất chấp rất nhiều rồi."

Mặt Hoắc Cải đầy vẻ vô sỉ "Đó, ta đã chịu nhục nhiều thế cơ mà.", vừa có thể giải thích cho việc thất thố lần trước, vừa khiến cho Đông Phương Vị Minh tức giận mà không có chỗ trút, phản công lại, diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Thiên hạ rộng lớn như vậy, đúng là... không chuyện lạ gì là không có. Đông Phương Vị Minh miễn cưỡng nuốt ngụm ức trong lòng xuống, thầm lẩm bẩm mười lần: 'Không phải lỗi của ta, là gặp phải người không giỏi. Không phải khúc nhạc có vấn đề, mà là người ta không biết thưởng thức!'

Đông Phương Vị Minh không hổ là nhân vật Boss máu cao, phòng cao, sau khi kế hoạch lấy tiếng đàn để bày tỏ tình yêu bị vô tình chà đạp thê thảm đã nhanh chóng khôi phục tinh thần, quyết định nhảy đến bước tiếp theo của kế hoạch.

Đông Phương Vị Minh cười híp mắt lại, tiến đến gần Hoắc Cải, thấp giọng nói: "Dùng âm nhạc để bày tỏ tình cảm là cách dụ hoặc tuyệt nhất, nếu như ngươi đã không hiểu âm nhạc, vậy thì nhĩ thức này sẽ gian nan hơn rất nhiều. Ngươi có biết lai lịch của cái tên Tú Bị Các này không?

'Tên cái Các rách này của ngươi là do ta gia ngươi đặt ra, sao có thể không biết điển cố của Tú Bị chứ?' Trong lòng Hoắc Cải khịt mũi khinh bỉ trước bộ dạng ra vẻ thần bí của Đông Phương Vị Minh, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ ngây thơ: "Lai lịch thế nào?"

Thấy con mồi ngoan ngoãn rơi xuống hố, Đông Phương Vị Minh tự nhiên sẽ tiếp tục: "Truyền rằng một hôm lệnh doãn (một chức quan tương đương với tể tướng) của nước Sở là Ngạc Quân Tử Tích ngồi thuyền du ngoạn trên sông. Có một người nước Việt chèo thuyền thầm đem lòng mến mộ, dùng lời ca bày tỏ. Ngạc Quân biết được tình ý của người đó, liền đi đến mà ôm lấy, đem chăn thêu (tú bị) khoác lên thân người đó. Đây chính là điển cố Tú Bị. Ngươi có biết người nước Việt đó hát gì mà khiến Ngạc Quân yêu mến vậy không?"

Hoắc Cải phối hợp làm ra vẻ mặt ta muốn biết ta rất muốn biết.

Đông Phương Vị Minh hài lòng gật đầu, liếc một chút, bàn tay đó liền đặt xuống dây đàn, nhưng dường như nhớ ra điều gì, lại gượng gạo thu tay về, sau đó quay ra nhìn Hoắc Cải, mắt long lanh tràn đầy tình cảm, vỗ tay mà hát: "Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri." (Núi có cây cây có cành, lòng ngưỡng mộ người mà người chẳng hay.) (2)

Mặt Hoắc Cải lập tức đỏ lên, cúi đầu, rụt rè nói: "Ý của huynh là..."

Đông Phương Vị Minh mỉm cười, gật đầu.

"Muốn ta hát như vậy cho hắn nghe sao?" Hoắc Cải ngẩng đầu, do dự nói: "Có quá lộ liễu hay không?"

Đông Phương Vị Minh bi phẫn cào tường. (Bụi: Bợn í tưởng Hoắc Cải đã hiểu rằng bợn í nói thích em nên mới đỏ mặt cúi đầu:v)

Hoắc Cải rắp tâm dằn vặt người nhìn thấy sắc mặt đen sì kèm tím tái của Đông Phương Vị Minh mà nhịn cười không thôi: Thổ lộ rồi, thổ lộ rồi, tên ngốc này không ngờ lại thổ lộ rồi! Không phải buộc bổn thiếu gia giả vờ thuần khiết hay sao, mục đích của gia là câu đồ ngốc chứ không phải bao trai, tiêu chuẩn hành sự là cho ngửi, cho nhìn, cho sờ, không cho ăn, haizz, dạo này sao lắm người chạy đến tìm ngược thế nhỉ?

Kỳ thực cũng không thể trách Đông Phương Vị Minh tự rước nhục vào thân, nghĩ mà xem từ cổ chí kim từ đông sang tây có quỷ súc công nào không tự cho mình là vĩ đại, cứ luôn cho rằng chỉ cần bày tỏ tí ti thì bất kể ngươi là dâm oa đãng phu hay là trinh tiết liệt nam đều phải vội vàng nhào lên giường, cho dù miệng vẫn hét "yamete", kỳ thực trong lòng lại cực kỳ cực kỳ mong muốn. (Hớ hớ, yamete, tiếng Nhật, JAV hay có tiếng này, ai biết không? =„=)

Hơn nữa, trước kia Đông Phương Vị Minh điều giáo toàn là đám làm công xui xẻo ở nhà hắn, chỉ cần thương hại một chút, là tên nào tên nấy đều cảm động không thôi, một lòng hầu hạ. Lúc này muốn cưa cẩm Hoắc Cải, tên quỷ súc nào đó thông tin lạc hậu đồng thời quá mức tự cho mình vĩ đại, tự nhiên nhận định một cách đương nhiên rằng, chỉ cần mình thổ lộ đối phương nhất định sẽ tâm thần nhộn nhạo, trong lòng tự nhiên đổ rầm. Sau đó lại dẫn dắt dẫn dắt, ám muội ám muội liền dễ dàng trăng đến rằm trăng tròn, con mồi nhảy vào tay liền bắt.

Một bên hư tình bộc bạch, một bên giả ý vờ ngu, hai người thật ra chí hướng rất giống nhau.

Hai lần liên tiếp dày công thổ lộ lại bị chém ngang không thương tiếc, mọi kế hoạch tiếp sau đó đã lập nên từ trước tự nhiên không ốm mà chết. Đông Phương Vị Minh cuối cùng cũng nhận thức được sự nghiêm trọng của tình thế, sức mạnh của đối phương. Bất luận ra sao, bản thân cũng phải thay đổi chiến lược, ít nhất, cũng phải nắm được quyền chủ động nhất định.

Có điều, hôm nay không cách nào tiếp tục được nữa, Đông Phương Vị Minh sợ mình lại nhận thêm kích thích, nhịn không được mà trực tiếp ấn tên tiểu tử hỗn trướng này xuống đất mà cưỡng.

"Ta không phải bảo ngươi hát cho hắn nghe, chỉ là muốn ngươi lĩnh ngộ được ý tứ trong đó." Đông Phương Vị Minh đứng dậy, hai mắt cong lên, cười vô cùng dịu dàng: "Bài học hôm nay kết thúc tại đây thôi, lần sau ta sẽ dạy ngươi đạo về tị thức (mũi, khứu giác), có điều ở đây không dạy được, ngươi phải đến Tú Bị Các của ta. Lúc nào ngươi thấy thuận tiện thì đến, ta lúc nào cũng cung kính chờ đợi đại giá. Đúng rồi, lúc gặp lại, nhớ biểu diễn đạo nhĩ thức với ta."

Nói xong, Đông Phương Vị Minh không đợi Hoắc Cải trả lời liền phất tay áo mà đi, đi rồi, quá tổn thương lòng tự trọng rồi!

Hoắc Cải ở phía sau kinh hô: "Đàn của huynh!"

Đông Phương Vị Minh vẻ mặt thản nhiên quay trở lại, ôm đàn, lại vẻ mặt thản nhiên rời đi.

Hoắc Cải nhìn theo bóng lưng đầy oán niệm với mái tóc đen thả dài của Đông Phương Vị Minh, ngây thơ vô số tội mà cười.

Tiểu Minh à Tiểu Minh, sao ngươi lại để bị chọc giận mà đi thế hả? Lớn tướng thế kia rồi, khả năng chịu đựng tâm lý sao lại kém thế. Căn bản chẳng khác gì ranh con vừa bị ăn hiếp liền nói "Ta không chơi với ngươi nữa", vừa khóc lóc chạy về.

Có điều đây chỉ là một chút xíu không nể mặt mà thôi, cũng không cần phải kích động nghiến răng nghiến lợi thế chứ? Tên ranh con nhà ngươi không phải cho rằng bốn biển đều là mẹ ngươi, ai cũng phải nuông chiều ngươi đấy chứ?! Quỷ súc cái thứ sinh vật quen sống hạnh phúc an nhàn này quả nhiên không chịu nổi chút xíu thất bại. Có điều cũng không thành vấn đề, chính là cái gọi là ngược luyến tình thâm, ta phụ trách ngược, Tiểu Minh ngươi phụ trách tình thâm là được rồi.

Hoắc Cải xoa xoa cằm, chuyển sang lo lắng về tương lai xa xôi: Đến Tú Bị Các cũng không phải là không được, có điều không biết tên Đông Phương Vị Minh này có chó cùng rứt giậu mà bỏ thuốc mê hay không. Còn nữa, bài tập về nhà đạo về nhĩ thức lần này nên biểu diễn thế nào đây? Sắc dụ tên ranh này lại có thể hóa giải một bộ phận lời nguyền, nhất định phải nghiêm túc đối đãi, nhưng những bài hát mình thuộc ngoại trừ rock 'n roll ra thì chẳng có mấy bài thể loại khác, có thể vận dụng vào cổ đại thì lại càng hiếm, nếu khó quá không được, hay là mình hát "Thấp thỏm" cho hắn nghe?

[Dự cáo kỳ tới]

Đản Hoàng: Cha kế chẳng lẽ cậu định hát "Thấp thỏm" cho Đông Phương Vị Minh nghe thật sao?

Hoắc Cải: Không được sao?

Đản Hoàng: Cha kế, cậu xuống cấp rồi, cần phải biết người xuyên việt hát bài hát hiện đại cho người cổ đại nghe đã từ địa lôi thăng cấp thành thiên lôi đó thiên lôi đó nha! (Bụi: Thực sự không hiểu được chị Hoàng định nói gì, mình dịch nguyên văn đó, hix.)

Hoắc Cải: Ít nhất hiện tại chưa có ai xuyên việt hát "Thấp thỏm" mà.

Đản Hoàng: Cậu cho rằng bình cũ rượu mới thì không ai cười cậu thiếu đầu óc sáng tạo hay sao? Chưa có ai hát "Thấp thỏm" vì đó là thần khúc đó thần khúc đó nha, thà cậu hát "Mua bán tình yêu" cho Đông Phương Vị Minh nghe còn hơn!

Hoắc Cải: "Mua bán tình yêu" không tồi, khá dễ hát.

Đản Hoàng: Cậu đi chết đi cho chị nhờ, điểm sưu tầm của bộ này đã rất bi kịch rồi, hoa cũng ngày càng ít dần đi… Hu hu hu, nếu như cậu thật sự làm như thế trong truyện, số sưu tầm của chị sẽ giảm xuống 0 đó, khốn kiếp!

Hoắc Cải: Này này, đừng khóc chứ.

Đản Hoàng: Nếu như cậu dám hát "Mua bán tình yêu" chị sẽ cho cậu bán thịt (tỏ ra gợi cảm)!

Hoắc Cải: …Không bán thịt, bán manh (ra vẻ dễ thương) có được không?

Đản Hoàng: Chị sẽ xem xét.

38. Chương 38: Ra Vẻ Dễ Thương Lại Bị Khinh Thường

Gần đây Vạn Tư Tề cảm thấy áp lực thật lớn, sau khi hắn cho rằng đệ đệ nhà mình đã đi vào quỹ đạo chăm chỉ học hành ngày ngày tiến bộ, hành vi thường ngày của người nào đó lại bắt đầu trở nên khó có thể phán đoán.

Dưới đây là những việc đã xảy ra

~Ngày thứ nhất:

Hạ nhân gửi thư: "Tam thiếu gia hôm nay được nghỉ, giờ Ngọ ra khỏi cửa, giờ Dậu (5-7h tối) sau khi về phòng, kêu thảm thiết đến nửa đêm. Đồng thời không cho phép bất cứ ai lại gần, quấy nhiễu, hỏi han."

Vạn Tư Tề trả lời thư: "Chuẩn bị nước đường mật ong cho thiếu gia."

Ngày thứ hai:

Hạ nhân gửi thư: "Tam thiếu gia hôm nay sau khi tan học về, cũng kêu thảm thiết giống như hôm qua, mức độ thảm thiết so với hôm qua có giảm một chút."

Vạn Tư Tề hồi thư: "Án binh bất động, tiếp tục chuẩn bị nước đường mật ong."

Ngày thứ ba:

Hạ nhân gửi thư: "Hôm nay sau khi thiếu gia về phòng, không còn kêu thảm nữa, mà dường như chuyển sang lớn tiếng chửi rủa, Tam thiếu gia cửa lớn cửa nhỏ đều đóng chặt, không nghe rõ nội dung trong đó."

Vạn Tư Tề hồi thư: "Đến học viện Cam Đường hỏi xem, có ai khiến Tam thiếu gia không vui hay không."

Ngày thứ tư:

Hạ nhân gửi thư: "Tiểu nhân đã đến học viện Cam Đường hỏi, Tam thiếu gia từ trước đến nay vẫn chỉ độc lai độc vãng, ngoại trừ người trông coi thư quán, không giao thiệp với bất kỳ ai, người trông coi thư quán đó cũng lớn tuổi, trước nay không hay hỏi chuyện, Tam thiếu gia hẳn không có chuyện không vui tại học viện. Tam thiếu gia hôm nay sau khi về phòng, thở dài không thôi, nghe rất bi thương."

Vạn Tư Tề hồi thư: "Tìm cơ hội nói bóng nói gió, hỏi thiếu gia xem, có việc gì cần giúp đỡ hay không."

Ngày thứ năm:

Hạ nhân gửi thư: "Tam thiếu gia vẫn không cho người khác hỏi thăm, hôm nay trong phòng, không kêu thảm không chửi rủa không thở dài nữa mà dường như cảm thán, âm thanh rất kỳ lạ."

Vạn Tư Tề hồi thư: "Ngày mai làm như vô ý xông vào, nhất định phải làm rõ Tam thiếu gia đang làm gì."

Ngày thứ sáu:

Hạ nhân gửi thư: "Hôm nay tiểu nhân nhằm lúc thiếu gia đang học tiếng gà gáy thì phá cửa mà vào, Tam thiếu gia trả lời, ngài ấy đang hát."

Vạn Tư Tề: "……"

Thật lâu, thật lâu, thật lâu.

Vạn Tư Tề hồi thư: "Nói với thiếu gia, có sở thích là rất tốt, nhưng cần phải có chừng mực. Có thể suy nghĩ đổi sang một sở thích khác."

Ngày thứ bảy:

Hạ nhân gửi thư: "Hôm nay, Tam thiếu gia trong phòng thở ngắn than dài, ra vẻ rất khổ não."

Vạn Tư Tề hồi thư: "Nói với thiếu gia là y hát rất hay, nhớ chuẩn bị nước đường mật ong cho y."

Làm một phụ huynh dối lòng để dỗ dành trẻ nhỏ, Vạn Tư Tề vẫn luôn cảm thấy áp lực thật lớn.

~~Nhìn thấy bài tập giải trừ lời nguyền rất hiệu quả, Hoắc Cải càng ra sức, ra sức lại ra sức chuyên chú hơn vào nó, cho nên vừa về đến nhà là cần cù suy nghĩ.

Sau khi siêng năng phấn đấu sáu đêm, Hoắc Cải cuối cùng cũng bị khuất phục trước ánh mắt không chút kiêng nể của hạ nhân "Thiếu gia, ngài đang hát cái quái quỷ gì thế?", từ bỏ ý nghĩ lấy ra một bài hát trong kho âm nhạc nghèo nàn đến đáng thương của mình để hát cho người ta nghe.

Hát không được rồi, nhạc khí cũng không biết, phải làm thế nào đây?

Sau khi triệt để lăn ga giường thành một cái ổ chó, Hoắc Cải cuối cùng hoàn toàn tỉnh ngộ, tư duy của mình hoàn toàn đã bị hành vi lúc trước của Đông Phương Vị Minh dắt vào ngõ cụt rồi, cứ cho rằng nhĩ thức = âm nhạc, mà nhĩ thức chính là cảm nhận của thính giác, cũng không nhất định không phải âm nhạc thì không được.

Kỳ thực điều kiện âm nhạc của bản thân Vạn Nhận Luân vốn đã rất tốt, chỉ cần không cố ý khống chế, cả người đều như một búp bê bơm khí sống động, hít thở liền như thở gấp, mà thở dài thì như rên rỉ, nói chuyện thì như tiếng kêu khi làm tình. (Bụi: Hic, nhân vật chính của bạn Cải không khác gì "ếch" doll(__ __!!))

Sau khi tiếp tục "Liễu ám hoa minh", Hoắc Cải rất nhanh liền nhận ra "hựu nhất thôn" đó đã hoang phế thành đống đổ nát rồi: Đông Phương Vị Minh người ta căn bản không thiếu búp bê bơm hơi, lầu các của người ta tràn đầy những con búp bê bơm hơi đó rồi.

(Bụi: Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn – thấp thoáng trong bóng hoa bóng liễu, lại thấy 1 thôn làng, ý chỉ tưởng đã vô vọng thì lại tìm thấy hy vọng (thôn làng).)

Cho nên, Hoắc Cải lại nằm dài trên giường, buồn bực lăn qua lăn lại, lăn qua lăn lại…

Cho nên, lại ngày nghỉ tiếp theo, cậu học trò Hoắc Cải rất nghiêm túc nghiên cứu bài tập về nhà không thể không đối mặt với hiện thực chỉ có thể nộp giấy trắng. Cho đến khi trên đường đến Tú Bị Các cậu gặp được một đại thúc bán động vật nhỏ…

Hệ nhân vật cute trên mạng bất chợt thoáng hiện lên trong đầu Hoắc Cải, cho nên tế bào thần kinh của cha kế bắt đầu làm việc hết công suất, một, hai, ba, suy nghĩ kết thúc, phương án có khả năng, kết quả chưa biết thế nào.

Hoắc Cải quyết định thật nhanh, chọn mua lấy một con vật nhỏ, hừ hừ, không quan tâm nó là mèo đen mèo trắng, cho thể khiến chủ nhân thích thì chính là một con mèo ngoan!

Cùng lúc đó, Đông Phương Vị Minh tâm hồn treo ngược cành cây, đợi trong phòng mình, mở cửa sổ, thỉnh thoảng lại ngó ra ngoài cửa sổ. Ngay cả tân sủng yêu mị thấu xương bước vào từ lúc nào cũng không phát hiện ra.

Hành Lộ chọn ra quả vải, thứ Đông Phương Vị Minh thích ăn nhất từ trên những bàn sắp đầy hoa quả điểm tâm rượu ngon, bóc vỏ, tách hạt, nhón bước đến bên cạnh Đông Phương Vị Minh, sau đó dâng lên miệng hắn: "Chủ nhân, có tâm sự gì sao?"

Đông Phương Vị Minh đẩy quả vải ra, mắt phượng híp lại: "Ai cho phép ngươi bước vào?"

"Chủ nhân, mấy hôm nay ngài muốn Hành Lộ buộc lụa đỏ, Hành Lộ lại nghĩ ra một cách buộc mới rồi, cho nên mạo muội đi vào, muốn cho chủ nhân xem xem." Hành Lộ vừa nói vừa chầm chậm đong đưa eo, kéo tấm áo xanh sậm mỏng như cánh ve ra, nhẹ nhàng vất xuống đất'.

Dây lụa màu đỏ quấn tầng tầng lớp lớp trên hông, dày đặc một màu đỏ rực rỡ. Sợi dây buộc không chặt, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống từ trên cái hông trắng trẻo đó, lộ ra mật địa được che giấu phía sau, thuần túy như tuyết, lộng lẫy như lửa.

Tình cảnh thế này thực sự có chút quá mức phiến tình, lại cộng thêm khuôn mặt xinh đẹp mang theo sự e lệ ngập ngừng của Hành Lộ, càng khiến người ta không nhịn được ý loạn tình mê.

Thế nhưng Đông Phương Vị Minh lại có biểu cảm xoi mói "Miếng thịt ba chỉ này ngon thì ngon thật, nhưng mà hơi nhiều mỡ một chút.", trách mắng: "Hành Lộ, nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, không được cười, cười sẽ thành ra siểm nịnh, phải ra vẻ nghe lời, ngoan ngoãn nhưng phải ẩn chứa sự xa cách, bộ dạng này của ngươi thực sự quá tục, cũng chỉ mấy tên phú thương đầu hói bụng phệ mới thích."

Hành lộ có chút ủy khuất cắn chặt răng, thu lại nét cười phơi phới, chỉ chừa lại đôi mắt hàm chứa tình cảm, không chớp mắt nhìn Đông Phương Vị Minh đầy chăm chú.

Hành Lộ có thể nổi bật trong thiên quân vạn mã của Tú Bị Các cũng coi như có thiên phú dị bẩm, thế nhưng không biết tại sao, từ sau khi Đông Phương Vị Minh biết đến khẩu hiệu "cực diễm sinh ra từ cực thanh" của Hoắc Cải, khẩu vị một ngày thay đổi ba lần, không ngừng tiến hành thử nghiệm có tính sáng tạo với đám tiểu quan nhà mình, còn không ngừng bới lông tìm vết, khiến cho một tân tú ( ) của tướng công quán thành tân tú ( ) của tướng công quán luôn. (Bụi: Tác giả chơi chữ, chữ "tú" đầu tiên có nghĩa là tài ba, xuất sắc, chữ "tú" thứ hai có nghĩa là rỉ sắt. Ý là tân tú của tướng công quán bị bợn này soi mói cho không còn cái gì là tài giỏi nữa.)

Không phải Hành Lộ không biết, thực sự là thế giới này thay đổi quá nhanh. Ngành nghề bán hoa cổ xưa này muốn hiểu được những lý luận vĩ đại tổng hợp của Hoắc Cải về dục hệ, đồng phục hệ, trói buộc hệ còn cần phải có thời gian để tìm hiểu và phát hiện.

'Tại sao cho dù làm như thế nào cũng không thể tái hiện lại sự kinh diễm lúc đó chứ?' Ông chủ hộp đêm nào đó thân kinh bách chiến hiện giờ đang rối như tơ vò khi nghĩ về vấn đề kỹ thuật, 'Chẳng lẽ là không đúng người?' Nghĩ rồi lại nghĩ, ánh nhìn của Đông Phương Vị Minh lại vô thức liếc ra bên ngoài cửa sổ, sau đó, đôi môi mím chặt nhếch lên một độ cong dịu dàng, 'Cuối cùng cũng đến rồi!'

"Lập tức ra ngoài, sau đó gọi người dẫn vị khách ở phía dưới lên phòng ta. Lúc ta và người đó ở cùng nhau, bất kỳ ai cũng không được vào phòng ta, nghe cho kỹ, bất kỳ ai cũng không được." Đông Phương Vị Minh vừa chỉnh đốn lại trang phục, vừa lạnh lùng dặn dò Hành Lộ.

"Vâng, thưa chủ nhân." Hành Lộ liếc nhìn ra cửa sổ, liền nhìn thấy một thiếu niên vận đồng phục Nho sinh đang ôm cái gì đó chậm rãi đi vào Tú Bị Các.

Hình ảnh chủ nhân tìm kiếm trên người ta, thì ra là... quả bí đao lùn nhà ngươi ư?

"Ngươi đến muộn đấy." Đây là câu đầu tiên Đông Phương Vị Minh nói khi nhìn thấy Hoắc Cải bước vào.

Người nào đó mặt dày không chút xấu hổ qua quýt nói: "Đại khái là ta đã đi lạc trên con đường nhân sinh."

Đông Phương Vị Minh nhìn đống nhỏ trong lòng Hoắc Cải, hiếu kỳ hỏi: "Ngươi đang ôm cái gì vậy?"

"Ta cho ngươi xem một thứ hay ho." Hoắc Cải thần bí chớp chớp mắt với Đông Phương Vị Minh, sau đó tự động đi vào gian trong, nửa quỳ trên thảm nhung, nhẹ nhàng thả thứ trong lòng mình xuống.

Đông Phương Vị Minh đi theo Hoắc Cải cũng ngồi xổm xuống bên cạnh, cúi đầu, nho nhỏ, trăng trắng, mềm mềm… là một con mèo nhỏ.

Hoắc Cải dùng ngón cái nhấc chân trước của con mèo con lên, quay đầu nhìn Đông Phương Vị Minh với ánh mắt sáng long lanh, Nhãn thần tất sát của tiểu động vật, khởi động!

"Nào, đến chào Đông Phương ca ca một cái đi, meo~"

Ánh mắt của Đông Phương Vị Minh thoáng chốc thay đổi…

Từ "Tên nhóc nhà ngươi sao lại mang mèo đến đây" thành "Tên nhóc nhà ngươi sao lại trẻ con đến thế".

'Này này, sao phản ứng có vẻ chán thế?' Hoắc Cải từ lúc dùng chiêu này liền rơi vào tình thế cực kỳ bất lợi nhìn người nào đó vẫn thản nhiên, lập tức cảm thấy kỹ thuật ra vẻ dễ thương của mình chịu khinh bỉ nghiêm trọng.

'Lão tử ngay cả trợ từ ngữ khí đệ nhất của hệ dễ thương là "meo~" cũng đều xuất ra rồi, đại thúc ngươi cho dù không ngã ngửa ra đất phun hai hàng máu mũi thì ít nhất cũng phải đỏ mặt tim đập ôm mũi run rẩy chứ?' (Ặc =.=!!)

Cho nên Hoắc Cải không tin tà, quyết định thử thêm lần nữa.

Hoắc Cải đặt mèo con lông xù lên đỉnh đầu, móng vuốt của mèo con bám lấy thái dương mềm mại nằm úp xấp, như đội một cái mũ nhung xù. Một trên một dưới, một to một nhỏ, hai con mèo chớp chớp mắt đầy vẻ dễ thương về phía Đông Phương Vị Minh.

"Rất ngoan ngoãn phải không, meo?" Giọng nói non nớt mềm mại mang theo vị đạo của loài động vật thuộc họ mèo cọ cọ lăn lăn muốn được vuốt ve, deo dẻo như bánh mật được dải đầy đường.

Quả nhiên, lòng chân thành cũng có thể làm mòn núi đá. Đông Phương Vị Minh ngây người nhìn Hoắc Cải mất mấy giây, cuối cùng không nhịn được, run rẩy đưa tay với tới cái đầu nhỏ của Hoắc Cải, sau đó…

Đặt lưng bàn tay lên trán Hoắc Cải.

Mặt Đông Phương Vị Minh đầy vẻ nghi hoặc: "Không sốt? Giọng mũi sao lại nặng thế?"

Chết tiệt! Hoắc Cải đội con mèo nhỏ trên đầu, bi phẫn vẽ lên sàn, Đông Phương Vị Minh ngươi là đồ người nguyên thủy không hiểu được cái dễ thương của động vật nhỏ, oa oa oa!

Sự thật chứng minh, tiểu động vật có lòng cá dạ chim vác theo ký chủ đi khắp nơi nũng nịu, tỏ vẻ dễ thương nhất định sẽ bị trời phạt. Kinh nghiệm không đúng, cho dù có là nhân vật chính, cứ muốn dùng chiêu thức cũ kỹ mà tung hỏa mù khán giả cũng sẽ bị sét đánh.

Mèo con há miệng, khe khẽ ngáp, sau đó đập đập đệm thịt màu hồng lên mái đầu Hoắc Cải vì chịu đả kích mà cúi gằm.

Hoắc Cải lặng lẽ thả mèo con từ trên đầu xuống, đặt trở về trên thảm nhung, tiếp tục ngồi xổm vẽ vòng tròn trên sàn.

"Chẳng lẽ… vừa rồi ngươi biểu diễn đạo của nhĩ thức?" Đông Phương Vị Minh vẫn rất thông minh, thế nhưng biểu cảm của Hoắc Cải càng trở nên u ám hơn.

"Kỳ thực, con mèo này khá ngoan ngoãn." Đông Phương Vị Minh cẩn trọng vuốt đuôi Hoắc Cải.

Hoắc Cải không để tâm đến hắn.

Đông Phương Vị Minh không có chuyện gì làm đành giơ một ngón tay ra, chọc cái mũi hồng hồng của con mèo chơi.

"Ngao ô." Mèo nhỏ rất ngầu, đớp luôn ngón tay, cắn, cắn, cắn.

Đông Phương Vị Minh nhìn chăm chăm con mèo đang cắn hết sức vui vẻ, không nói được lời nào…

Hoắc Cải thầm vỗ tay trong lòng, làm tốt lắm!

Đông Phương Vị Minh rút ngón tay ra, một ngón tay lật ngược con mèo lại trên sàn. Ấn vào bụng nó, vân vê, vân vê, vân vê, báo thù…

Hoắc Cải tức giận trừng mắt nhìn, Đông Phương Vị Minh ngươi là tên khốn kiếp không có lòng thương yêu động vật nhỏ!

Bắt gặp ánh mắt bừng bừng lửa giận của Hoắc Cải, Đông Phương Vị Minh gượng gạo thu bàn tay ác ma lại, làm ra bộ dạng của thầy giáo, hết sức nghiêm trang nói: "Đạo của nhĩ thức là dùng âm thanh để làm cầu nối. Ngươi cảm thấy học tiếng mèo kêu thì có ý nghĩa gì? Ngươi tuy còn trẻ, nhưng từ trước tới nay vẫn luôn trọng lễ nghĩa, có chút phong cách nho nhã, cho dù có bộc lộ tâm tính của thiếu niên cũng không đến nỗi thất lễ như vậy, hệt như trẻ con. Ta thấy thế chỉ cảm thấy ngươi khác hẳn thường ngày, rất quái lạ. Chứ chẳng nói gì đến mấy thứ như rung động này nọ."

Hoắc Cải ôm hận quay đầu, gia không tính toán với người nguyên thủy như ngươi, người cười động vật dễ thương nhất định sẽ có một ngày khóc lóc vì nó!

39. Chương 39: Giảng Bài Mà Bước Bước Là Cạm Bẫy

"Ngươi cảm thấy điều ta nói là sai sao?" Nhìn thấy thái độ không bạo lực thì không hợp tác của Hoắc Cải, Đông Phương Vị Minh giáo huấn người khác đến mức sảng khoái từ trong ra ngoài lại hỏi thêm một câu.

Hoắc Cải thong dong đứng dậy từ trên thảm nhung, bế mèo con ngồi trên sạp quý phi, nhìn Đông Phương Vị Minh, cười nhạt dịu dàng: "Không, đúng là ta đã sai rồi. Mỗi lần biểu diễn đều chỉ nghĩ đến hắn, hắn thích cái gì, hắn ghét cái gì, hắn sẽ nhìn thế nào, hắn sẽ nghĩ thế nào. Mà quên mất, trên thực tế, người xem ta biểu diễn là ngươi."

Lời thoại ngầm: Haizz, ai bảo người gia phải sắc dụ không phải là ngươi chứ, không cẩn thận một chút là quên mất tiêu tâm tư của người qua đường A, thực ngại quá à nha

~Cha kế có thù tất báo nào đó, vô sỉ mà tỏ rõ ý trách mắng.

Đông Phương Vị Minh vừa dựng lên hình tượng của một thầy giáo nghiêm nghị liền ăn một cái tát trở về nguyên hình là một tiểu quan được mướn, uất ức đầy bụng không chỗ nào phát tiết, chỉ có thể vừa thầm nghĩ trong lòng 'Đợi đến lúc gia thu phục được ngươi rồi, cầm hai cây ngọc thế (cái "í" bằng ngọc), cắm một cây, ngậm một cây. Lấy hai sợi xích vàng, cài một sợi, treo một sợi.' vừa duy trì phong độ thong dong nghiến răng mỉm cười.

"Là ta bất công. Chỉ là ta vẫn chưa hiểu rõ vị đó, cũng chỉ có thể dùng cảm nhận của bản thân mà đánh giá, xin được lượng thứ."

"Không sao." Hoắc Cải đâm một nhát thành công vào tim người ta vuốt ve mèo con, cười càng thêm phơi phới: "Không biết hôm nay tiên sinh dạy ta điều gì."

Đông Phương Vị Minh hít sâu vào một hơi, dán lại trái tim pha lê, chỉnh đốn tinh thần.

"Hôm nay sẽ giảng về tị thức, hương ngọt thêm quyến rũ, hương lạnh thêm thanh cao, hương nồng thêm quý phái, hương nhạt thêm nhã nhặn. Ta nhớ được một người, ngoại trừ tướng mạo và giọng nói, còn có cả mùi hương. Ngươi hãy nhắm mắt vào."

Hoắc Cải đặt mèo con sang một bên, ngoan ngoãn nhắm mắt.

"Tĩnh tâm, sau đó nghĩ về ta."

Giọng nói trầm thấp mang theo ý thâm trầm của Đông Phương Vị Minh lởn vởn bên tai, như yêu mị dụ dỗ người bước xuống vực sâu. "Nói cho ta biết, ta trước mặt ngươi có hình dạng thế nào?"

Hoắc Cải bắt đầu hồi tưởng về Đông Phương Vị Minh trong bóng tối hỗn độn: Nơi xa có một điểm sáng màu trắng, sau đó càng lúc càng gần, càng lúc càng gần…

Cái chết tiệt gì vậy? Tên này không phải Đông Phương Vị Minh, tên này không phải Đông Phương Vị Minh…

Ai có thể nói cho gia biết, cái tên vô bi vô hỉ mặc độc một tấm áo trắng và mang khuôn mặt của Đông Phương Vị Minh trước mắt này từ đâu ra?

Đông Phương Vị Minh rõ ràng là một yêu nghiệt mặc quần áo sặc sỡ, cử chỉ vô phép tắc, mang theo mị hương mà? Hiện tại cả người cao quý lãnh diễm y hệt như ngọn lửa màu băng lặng lẽ thiêu đốt, hình tượng nhân vật đã sụp đổ rồi sụp đổ mất rồi!

Chẳng lẽ đây là ấn tượng của Vạn Nhận Luân với Đông Phương Vị Minh? Mắt nhìn của tên này đúng là không phải không ổn bình thường.

Đang lúc cha kế nào đó còn vướng bận về vấn đề thiết lập nhân vật thì môi bất ngờ bị dán lên, sau đó dường như bị đầu lưỡi nhè nhẹ liếm một chút.

Lập tức da gà da vịt dựng đứng như nấm mọc sau mưa, gân xanh cũng nổi lên như mèo hoang bị giẫm phải đuôi.

Ta X, chẳng lẽ ngươi bảo lão tử nhắm mắt là để hôn trộm sao, ngươi là vua của quỷ súc mà lại làm cái trò hề của một tiểu nam sinh ngây thơ này không sợ thân phận bị hạ thấp sao!

Ngươi thà thừa dịp lão tử nhắm mắt mà sờ soạn một phen còn có đẳng cấp hơn. Ngươi tập kích một cách không kiêng nể gì như thế này, lão tử chỉ còn duy nhất một con đường đó là cho ngươi một viên gạch rồi lập tức tuyệt giao mà thôi đồ khốn! Thân là một thư sinh thuần khiết trong lòng đã có chủ chẳng lẽ còn có thể ôm ngươi kêu "Ca ca cảm giác vừa rồi rất tuyệt, lại một lần nữa đi" à?

Dạo này lừa gạt người khác cũng rất áp lực đó nha, ngươi ra chiêu không theo lý lẽ, đánh lén làm cái gì chứ hả, ghét quá!

Hoắc Cải trong lòng không ngừng rít gào đột ngột mở to mắt, nhìn thấy, lại là một cái đầu nho nhỏ xù lông…… là mèo à, thì ra vừa rồi hôn trộm lão tử là mèo à… mèo con mẹ nó! Đông. Phương. Vị. Minh, nhà ngươi là ranh con chưa dứt tí mẹ à, làm cái trò đùa dai này thú vị lắm à, thú vị lắm đấy!

Hai tay Đông Phương Vị Minh nâng con mèo lên, đong đưa trước mặt Hoắc Cải, đầy vẻ đắc thắng khi thực hiện được trò đùa dai.

"Phựt." Đây là tiếng gân xanh trên đầu Hoắc Cải bị đứt.

"Trông ngươi lửa giận bừng bừng như thế, chẳng lẽ, đã hiểu nhầm điều gì?" Đông Phương Vị Minh, khiến người ta hết sức bực mình, chớp chớp mắt, lại nói: "Trong lòng ngươi, ta không thể chịu đựng nổi như vậy sao?"

Hoắc Cải một phen giật lại mèo, tức giận không nói gì. Hừ hừ, cứ đợi đấy, rồi sẽ có ngày ngươi phải ôm lấy chân ta mà khóc lóc!

Đông Phương Vị Minh ngồi xuống bên cạnh Hoắc Cải, ngừng cười, hỏi: "Hình ảnh vừa rồi ngươi nhìn thấy với ta lúc bình thường khác nhau một trời một vực phải không?"

Sao hắn biết? Hoắc Cải gật gật đầu.

Đông Phương Vị Minh nắm lấy tay Hoắc Cải: "Đi theo ta."

Hoắc Cải thả mèo con xuống, bị Đông Phương Vị Minh dắt đi một mạch, vòng qua một bình phong hai cánh, liền nhìn thấy sự vật phía sau bình phong: Đỉnh xông hương bằng ngà voi điêu khắc hoa văn mây và cá.

Làn khói màu trắng lượn lờ bay lên từ giữa những hoa văn chạm rộng hoa và cá, xoay chuyển, phiêu diêu, sau đó tiêu thất không còn thấy bóng dáng, chỉ có tầng tầng hương lạnh chìm nổi trong không gian. Cả căn phòng là một hồ sâu trong xanh phẳng lặng, đám hoa tuyết từ những đám mây phiêu phiêu tán tán, chậm

rãi liên miên lướt trên mặt nước, hòa tan từng chút một, tan vào trong nước, không có mùi vị, nhưng lại có hương, một mùi hương không thể miêu tả bằng lời mà chỉ có thể cảm nhận.

Hoắc Cải nhìn đỉnh hương trước mặt, trong chốc lát bị chấn động không thể nói lên lời…

Thứ này đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ?

Đông Phương Vị Minh liếc nhìn, đột ngột hỏi: "Trong mắt ngươi, ông chủ của Tú Bị Các nên có dáng vẻ thế nào?"

"Dáng vẻ y như ngươi." Hoắc Cải trả lời dứt khoát thẳng thắn. Thân phận, cá tính, tướng mạo của Tiểu Minh ngươi đều là do bổn cha kế thiết kế, lại có thể không phù hợp sao.

"Đây là hương ta quen dùng: Vân Trần (bụi mây), ngươi cảm thấy mùi hương này có phù hợp với ta không?" Đông Phương Vị Minh lại hỏi.

Khẽ đánh giá người trước mặt, diễm quang bức người, lại ngửi ngửi mùi hương, quạnh quẽ tận xương. Chỉnh thể có thể so sánh với việc mỹ nhân ni cô trang điểm cô dâu.

Hoắc Cải thẳng thắn đáp: "Không phù hợp."

Đông Phương Vị Minh thở dài một tiếng, trong nét cười mang theo sự buồn rầu khôn kể: "Ông chủ của Tú Bị Các nên có bộ dạng thế nào, quyến rũ yểu điệu, phóng đãng vô cùng hay là biếng nhác cao quý? Ngươi chê ta phù phiếm, không thích ta chạm vào, cười ta xấc xược, ngầm có ý xa cách. Lúc trước chẳng qua là đùa cợt, nhưng ngươi lại như gặp phải đại địch, có thể thấy ngươi cũng cảm thấy cái nghề bán hoa rẻ mạt này nhất định là một thứ hạ lưu chỉ có sắc dục.

Vậy ngươi có từng nghĩ rằng, chính vì có đại đa số mọi người đều nghĩ như ngươi, cảm thấy ông chủ của Tú Bị Các hẳn phải có bộ dạng như vậy, cho nên ta chỉ có thể có bộ dạng như vậy không? Ngươi có biết, một thân diễm sắc, trang điểm hoa lệ thế này đều không phải do ta thích. Từ trên xuống dưới, chỉ có mùi hương này, là ta chọn dựa vào tâm ý của mình. Đúng vậy, không phù hợp, cái không phù hợp rốt cuộc là thân phận ông chủ Tú Bị Các, hay là con người Đông Phương Vị Minh này?"

"Trên thân ta vẫn luôn có mùi hương này, mắt ngươi bị mê hoặc bởi vẻ ngoài của ta, nhưng trái tim ngươi lại nhớ đến mùi hương trên người ta." Đôi mắt Đông Phương Vị Minh sâu thẳm, từng câu từng chữ, gõ thẳng vào tim.

Hoắc Cải sững sờ trong chốc lát, cúi đầu, cười mà không nói…

Đông Phương Vị Minh à Đông Phương Vị Minh, thật đúng là rất thủ đoạn! Từ lúc bắt đầu giảng bài, đúng là vòng nào vòng nấy móc nối với nhau, bẫy đặt tầng tầng lớp lớp.

Đầu tiên là dùng mùi hương để dụ ra hình ảnh thanh nhã trong đầu, để làm dao động hình tượng dung tục trước đây, gieo xuống hạt giống nghi ngờ.

Sau đó, cố ý dùng mèo để người ta hiểu lầm, lót đường cho bài diễn thuyết tiếp sau đó.

Cuối cùng, lấy hương so sánh với người, trước tiên là gợi lên sự áy náy của đối phương vì trước đó đã hiểu lầm, tiếp là khơi mầm hạt giống nghi hoặc về ấn tượng không thích hợp, xác minh hai cái, từ một ông chủ lưu manh thăng cấp thành người văn nhã bất đắc dĩ, triệt để loại bỏ thế yếu do thân phận của mình mang đến.

Tiểu Minh, ngươi đã cho ta một cầu thang để dẫn ta lại gần ngươi, gia tất nhiên cầu còn không được.

Hoắc Cải ôm quyền, vái một cái thật thấp, chân thành nói: "Đông Phương huynh, lúc trước ta đã tự cho mình đúng, xin hãy lượng thứ."

Đông Phương Vị Minh thấy mọi thứ đều thuận lợi, tất nhiên vui vẻ đáp lời: "Không sao, chỉ vì muốn chân thành tương giao với đệ, ta mới thẳng thắn như vậy, thành ra có chút đường đột. Chỉ mong sau này trong mắt đệ, không còn ông chủ của Tú Bị Các, mà chỉ có Đông Phương Vị Minh."

Chân thành tương giao, giao-hợp phải không? Hoắc Cải gật gật đầu: "Điều này là tất nhiên."

Đông Phương Vị Minh và Hoắc Cải trở về bên sạp quý phi, ngồi kề bên nhau. Nghiêng người, hai con yêu nghiệt một lòng muốn lừa gạt đối phương đều rất ăn ý nhìn nhau mỉm cười, đều cảm thấy ngày mình được hưởng trái thắng lợi ngon ngọt không còn xa nữa, trong lòng mài dao soàn soạt chuẩn bị không ngừng cố gắng, dỗ dành đối phương trèo lên thớt, cắt nhỏ cho vào bụng.

Đông Phương Vị Minh dịu giọng nói: "Tiểu Luân, sự kỳ diệu của tị thức, ta nghĩ đệ đã hiểu rõ. Lấy hương thơm làm mồi câu, có thể dụ hoặc người ta trong vô hình, rất phù hợp để đệ dùng. Đệ là người rất đáng kính trọng nhưng khó có thể thân cận, chỗ ta có một mùi hương phù hợp cho đệ dùng."

Nói xong, Đông Phương Vị Minh lấy trên chiếc bàn thấp một hộp gỗ khắc hoa, mở ra, một chiếc bình sứ men xanh nho nhỏ lẳng lặng nằm bên trong. Hoắc Cải dưới sự ra hiệu của Đông Phương Vị Minh, vươn tay lấy bình sứ ra, rút cái nút bằng gỗ mềm ra khe khẽ ngửi, không khỏi đỏ mặt tía tai, nhộn nhạo cả xác lẫn hồn.

Đây là mùi hương bao hàm niềm khao khát OOXX mãnh liệt biết bao, vừa ngọt vừa mị vừa tục, căn bản chính là đạo cụ cần thiết của mọi nhân sĩ làm nghề hiến thân mà.

Đông Phương Vị Minh ngồi một bên tận tâm tận lực thúc đẩy tiêu thụ: "Mùi hương này đệ cũng đã ngửi thấy rồi. Chỉ cần bôi lên một chút, người đó nhất định sẽ bất tri bất giác mà sinh ra lòng ong dạ bướm, động tình với đệ."

Hoắc Cải cầm bình hương lên, lặng lẽ không nói lời nào… Tiểu Minh, ngươi lại nghịch ngợm rồi.

Mang theo hương hoa không thích hợp dùng ở nhiều nơi thế này để đi câu dẫn người ta, sẽ chứng minh rằng người này đã không thuần khiết, mới chơi bời ở kỹ viện vừa về. Sẽ chứng minh mục đích của người này không thuần khiết, đang chuẩn bị coi chỗ này thành kỹ viện.

Mùi hương này, thực sự là một trang bị tốt để khiến hình tượng của một người trong lúc bất tri bất giác trở nên bại hoại, tiến tới việc bị người ta ghét bỏ, xa lánh.

"Hương này nên dùng thế nào?" Hoắc Cải đổ ra một viên nhỏ bằng hạt đậu, hỏi.

"Đốt xông, treo bên người hay bôi lên đều có thể nhiễm hương. Treo trên người dễ lộ vết tích, bôi lên thì thiên về dạng lỏng hơn, do vậy, ta đã chuẩn bị một vật cho đệ."

Đông Phương Vị Minh móc ra một thứ từ trong lòng, là một quả cầu nhỏ chạm rỗng hình hoa bằng bạc, hai ngón tay niết một cái là quả cầu mở ra, lộ ra một chiếc bát nhỏ cỡ bằng móng tay được bao trong ba vòng tròn, kỳ lạ là, cho dù Đông Phương Vị Minh niết quả cầu xoay chuyển thế nào, dựa vào sự điều chỉnh chuyện động của ba vòng tròn, cái bát cuối cùng vẫn hướng lên trên, không nghiêng không ngả. Vô cùng thần kỳ.

Đông Phương Vị Minh đốt chất đốt phía dưới đáy cái bát, bỏ viên thơm vào, đóng quả cầu lại, huân hương liền bốc lên từ những kẽ hở chạm rỗng, khói xanh lượn lờ, sương thơm trầm trầm.

"Nếu như đệ không chê, huân cầu(1) này tặng cho đệ đó." Đông Phương Vị Minh nâng quả cầu lên trước mắt Hoắc Cải, nét cười tươi tắn.

"Cái này… chỉ sợ là quá quý giá rồi." Hoắc Cải gần như phải dùng toàn bộ sự tự chủ của mình để kìm lại nỗi kích động muốn giằng lấy quả cầu nhét vào trong lòng, mẹ nó, dạo này mấy kẻ mở tướng công quán tên nào tên nấy lắm tiền thế không biết!

"Đệ đã gọi ta một tiếng Đông Phương huynh, vậy còn câu nệ gì những vật dung tục thế này nữa." Đông Phương Vị Minh nhét huân cầu vào trong tay của Hoắc Cải, mặt đầy vẻ đệ không nhận là không nể mặt ta rồi.

"Vậy tiểu đệ cũng không tiện từ chối nữa."

Hoắc Cải miết quả cầu, nhìn làn khói mờ ảo bay lên giữa kẽ tay mình, tuy một chút cũng không nóng, nhưng lại có ảo giác lòng bàn tay mình bị đặt lên lửa mà nướng.

Nói đến mới nhớ, Đông Phương Vị Minh tặng mình vật này cũng chẳng có ý định tốt đẹp gì. Thằng nhóc con này theo đuổi người ta đúng là bước nào bước nấy đều đầy sát cơ, không chỉ vu oan cho người ta chơi

bời ở kỹ viện, còn thêm tội danh mang theo tài sản quý giá nguồn gốc bất minh.

Trong lòng cất một bảo bối mang theo mị hương, có 80% sẽ bị hỏi lai lịch, đến lúc đó nếu nói sự thật, chết rất tráng liệt, nếu như qua quýt cho xong, chết rất oan khuất. Cũng may ta không có người trong lòng, ăn vào thứ mĩ vị có độc này hoàn toàn không chút áp lực.

"Hương này một viên đốt được 1 ngày 1 đêm, mùi vị ba ngày không hết, trong bình có 10 viên, đệ hãy cầm lấy." Đông Phương Vị Minh dặn dò kỹ lưỡng.

"Vâng. Đa tạ Đông Phương huynh." Hoắc Cải cầm hộp gỗ tử đàn(2) đó, cất kỹ bình sứ và quả cầu, cho vào trong tay áo. Tên tay thuận tay một cái liền cầm đi một hộp trị giá ít nhất mười lượng bạc trắng.

Cảm thụ hoa văn tinh xảo trên cạnh hộp, Hoắc Cải tự đáy lòng cảm thấy Đông Phương Vị Minh bị bán còn tính tiền hộ người quả thực quá phúc hậu rồi.

Nhìn thấy bộ dạng cảm kích không thôi của Hoắc Cải, Đông Phương Vị Minh tự đáy lòng cảm thấy Hoắc Cải bị đẩy xuống hố còn mang ơn kỳ thực quá thuần khiết rồi.

Hai tên bại hoại, một tên thả mồi câu hết sức vui vẻ, một tên cắn mồi câu hết sức sung sướng, trông có vẻ hoà thuận vui vẻ vô cùng, hài hòa không gì sánh được.

[Dự cáo kỳ tới]

Hoắc Cải: Này này, tại sao lâu như vậy rồi mà Đông Phương Vị Minh vẫn chưa bị tôi giải quyết xong?!

Đản Hoàng: Cậu cảm thấy là do cậu ngốc hay Đông Phương Vị Minh ngốc, cậu cho rằng viết về công tâm chiến giữa hai tên yêu nghiệt là dễ lắm đấy hả hỗn đản?

Hoắc Cải: Tôi cho rằng là chị ngốc đó! Chị khẳng định không phải do mỗi chương chị viết thêm quá ít, cho nên chiến tuyến mới dài như vậy sao?

Đản Hoàng: Chị mà viết thêm ít á? Rõ ràng là rất nhiều mà, cậu thế này là đang vu khống đó nhá.

Hoắc Cải: Xin hỏi chị lấy gì làm thước đo?

Đản Hoàng: Độ dài mỗi tập của Tâm sự Mèo Điềm Điềm.

Hoắc Cải: …Chị đúng là vô sỉ.

Đản Hoàng: Được rồi, được rồi, tập sau cho hai người cơ hội tăng tốc.

Hoắc Cải: Cơ hội gì?

Đản Hoàng: Cậu bị lưu manh đùa giỡn, Đông Phương Vị Minh anh hùng cứu mỹ nhân.

Hoắc Cải: Vớ vẩn, cái tình tiết sáo mòn như thế mà chị dám viết tuyệt đối sẽ bị ném trứng đầy đầu đó, tôi làm nhân vật chính mà diễn cái tình tiết đó cũng sẽ rớt giá mất!

Đản Hoàng: Cậu viết H văn mà còn dám cười chị sáo mòn hả cái nhà chuyên nghiệp viết văn vô nghĩa sáo mòn kia?

Hoắc Cải: Không nói nữa! Đi, đôi ta solo.

…… (Thế là dự cáo kết thúc)

---

40. Chương 40: Cứu Mỹ Nhân Đơn Thuần Chỉ Là Hư Cấu

"Con mèo này của đệ tên gì?" Đông Phương Vị Minh đẩy người xuống hố hết sức thỏa mãn lúc này mới nhàn rỗi hỏi thăm nhân vật phụ là con mèo.

"Tên là Khởi Tư, huynh có thể gọi nó là Tiểu Khởi." Hoắc Cải bị đẩy xuống hố hết sức thỏa mãn bế con mèo lên, vẻ mặt tươi cười đáp.

"Có ý nghĩa sâu xa gì không?" Đông Phương Vị Minh nghiêm túc nhớ xem có điển cố nào liên quan hay không.

Hoắc Cải cọ cọ cằm vào đầu mèo con, sâu xa cười: "Người không yêu thích mèo giống huynh không thể hiểu được đâu."

Cho nên mới nói, tiểu tử này quả nhiên vẫn ghi hận chuyện bị đả kích lúc trước…

"Kỳ thực trước kia ta cũng từng nuôi mèo." Đông Phương Vị Minh thân thiện đưa tay ra với mèo con.

"Ngao ô" Ngón tay của Đông Phương Vị Minh lại lần nữa bị mèo con cắn rất nhiệt tình.

Hoắc Cải tán thưởng xoa xoa đầu của Khởi Tư, hỏi: "Bởi vì huynh hay bị mèo cắn nên không nuôi nữa chứ gì?"

Đông Phương Vị Minh mặt tối sầm: "Không phải…"

Đông Phương Vị Minh giằng tay khỏi miệng Khởi Tư, miệng miễn cưỡng cong lên, sau đó liền duỗi ra. Hắn dựa lưng vào ghế, híp mắt chậm rãi nói: "Năm đó mười tuổi, trong một ngõ hẻm, ta nhìn thấy một con mèo, gầy gò, nho nhỏ, cực kỳ đáng thương. Cho nên ta bế nó về nuôi, làm ổ bằng gấm, cho ăn cá tươi, ngày ngày chăm sóc, chưa từng bỏ mặc. Sau đó… nó chạy mất, ta đuổi theo phía sau rất lâu, gào thét thật nhiều, nó vẫn cứ chạy theo con mèo đó, không chút do dự."

Hoắc Cải lật ngửa con mèo lên, lộ ra cái bụng trắng hếu, vùi đầu nhè nhẹ vuốt ve. Sắc mặt có chút cổ quái…

Cái gọi là phía sau mỗi một quỷ súc đều có quá khứ đau thương, thì ra Đông Phương Vị Minh chính là bởi vì bị một con mèo vứt bỏ, cho nên mới tiến hóa thành một quỷ súc không màng đến nhân tình thế thái, quyết tâm ngược vạn thụ sao?

Này này, cứ coi như gia không kể về bối cảnh gia đình, tuổi thơ, quá khứ của Đông Phương Vị Minh trong nguyên tác, cái thế giới này cũng không cần phải tự mình bổ khuyết đến mức sáo mòn thế chứ? Kiểu này có khác gì với một thằng ranh vì một cái màn thầu mà từ đó về sau bước lên con đường phản nhân dân, phản xã hội đâu chứ!

"Có lẽ Khởi Tư của đệ một ngày nào đó cũng sẽ chạy đi mất không biết chừng." Đông Phương Vị Minh nhìn con mèo Khởi Tư nằm ngửa trên đùi Hoắc Cải, cong móng vuốt, hạnh phúc híp mắt mà ác độc phán đoán.

Khởi Tư vặn vẹo cái eo, meo lên một tiếng, Hoắc Cải ngoan ngoãn đổi bên tiếp tục gãi. "Vậy thì liền đuổi theo nó thôi."

"Đệ không để tâm sao?" Đông Phương Vị Minh miết đuôi của Khởi Tư, đong đưa trước mặt Khởi Tư. Con mèo ngốc hiếu kỳ vươn móng vuốt ra, cào cào về phía cái đuôi của mình, nhưng thế nào cũng không với tới được, thế là nhìn Hoắc Cải chằm chằm, đáng thương kêu meo meo.

Hoắc Cải gạt tay Đông Phương Vị Minh ra, đưa cái đuôi đầy lông đến bên miệng Khởi Tư, để nó cắn chơi. (Này này!)

Hoắc Cải nâng mông Khởi Tư lên, để nó cắn đuôi dễ dàng hơn một chút, cười híp mắt nói: "Cứ giống như Khởi Tư say sưa ôm lấy cái đuôi của mình vậy, nó cũng không thể nào hiểu được người chủ đó có ý nghĩa gì với nó, đệ có gì phải tính toán với một con mèo ngốc chứ?"

Đông Phương Vị Minh bị Hoắc Cải so sánh không khác gì một đứa trẻ con ấu trĩ, chỉ lặng im không nói, là một quỷ súc thật tâm với mèo từ thời niên thiếu, hắn cực kỳ buồn bực.

"Kỳ thực, nếu như nó rời xa đệ có khi có thể sống tốt hơn." Hoắc Cải do dự một lát, thấp giọng nói.

"Sao lại nói thế?"Hai tai của Đông Phương Vị Minh lập tức dựng thẳng lên.

Hoắc Cải thở một hơi dài: "Đệ từng nuôi cá vàng, kết quả lúc cho chúng ăn không cẩn thận để chúng ăn quá no mà chết. Đệ từng nuôi rùa, kết quả một lần đi xa, lúc quay về nó đã bị chuột ăn chỉ còn lại vỏ. Đệ từng nuôi chim, kết quả, lúc thả ra bên ngoài, không biết nó ăn phải dây thừng nhà ai, bị nghẹn mà chết.

Đệ từng nuôi chó, kết quả bị xe ngựa tông phải, khó khăn lắm mới cứu sống được thì lại bị bệnh mà chết. Huynh nói xem, có phải người như đệ không thích hợp nuôi thú cưng không?"

"……" Đông Phương Vị Minh chỉ có thể mặc niệm trước lịch sử nuôi thú cưng đầy máu vè nước mặt của Hoắc Cải.

"Đều không dễ dàng gì." Hai người bốn mắt nhìn nhau, đều không thể kìm nổi mà chân thành cảm khái.

Trong tiểu thuyết tình yêu trong sáng, bước đầu tiên của tình yêu là trao đổi nhật ký, tuy hai con người này không viết nhật ký, cho dù có viết nhật ký thì nội dung cũng cực kỳ khủng bố, nhưng cũng không trở ngại gì cho hai con người này coi việc để đối phương tìm hiểu lịch sử đầy máu và nước mắt thời niên thiếu của mình là một bước quan trọng để hiểu rõ lẫn nhau. Cho dù không thể đảm bảo độ đáng tin của tư liệu cá nhân, nhưng ít nhất cũng không tồn tại bỉ ổi giống như mấy kiểu người tình một đêm đúng không?

"Thời gian không còn sớm nữa, đệ phải quay về rồi." Hoắc Cải nhìn nhìn sắc trời, quyết định về sớm một chút, tránh khỏi việc đụng phải vị khách nào đến sớm, không cẩn thận lại "phiêu" mình một trận.

"Ta tiễn đệ." Đông Phương Vị Minh cũng hiểu rõ sự lo lắng trong lòng Hoắc Cải, cũng không giữ lại.

Trong ống tay áo Hoắc Cải cất hộp gỗ tử đàn, trong lòng bế Khởi Tư, trước ánh mắt kinh ngạc của gã to xác giữ cửa, được Đông Phương Vị Minh tiễn ra bằng cửa sau.

Ngõ nhỏ thông với cửa sau cũng là một xóm làng chơi, nửa đêm vô cùng náo nhiệt, buổi sáng ngược lại chẳng có ai, lúc này lại đúng lúc vắng bóng người.

Hoắc Cải đi xa mấy trăm mét, phát hiện từ lúc đi ra khỏi cửa Tú Bị Các, một người đàn ông vạm vỡ có khuôn mặt người xấu điển hình cứ bám sát theo sau, đầy vẻ có ý đồ bất chính.

'Lần trước ăn mặc sang trọng đi đi lại lại chỗ này hoàn toàn chẳng có ai nhòm ngó mình, sao lần này ăn mặc rõ bình thường mà lại bị người nhắm phải là sao. Có âm mưu, nhất định có âm mưu! Thế mới nói, tên Đông Phương Vị Minh vốn toàn dạy những điều trái với đạo đức lễ nghĩa, sao hôm nay lại nổi hứng tiễn mình ra khỏi cổng, còn không phải muốn diễn một vở anh hùng cứu mỹ nhân hay sao?

Ta chỗ này vừa gặp nạn, kêu thảm hai tiếng, hắn vừa đi cách cửa không xa liền rất hợp tình hợp lý mà cứu người ra khỏi biển lửa.

Mức IQ này, mức EQ này… chậc chậc chậc.'

Nhổ bọt vào thủ đoạn lừa đảo vừa vụng về vừa cũ rích đó của Đông Phương Vị Minh, Hoắc Cải bị đẩy xuống hố cả buổi chiều rất giỏi hiểu ý người quyết định tiếp tục dũng cảm tiến thẳng về phía trước nhảy vào hố.

Xung quanh đã không còn nửa bóng người, Hoắc Cải dừng bước, đặt Khởi Tư xuống đất, xoay người, liền nhìn thấy tên đó không biết từ lúc nào đã cầm lên một cái gậy to bằng bắp tay trẻ sơ sinh.

Thế là Hoắc Cải hít sâu vào một hơi, hét to một tiếng: "Cứu mạng!" Sau đó chạy vắt giò lên cổ về phía Tú Bị Các. Đương nhiên, cũng đồng nghĩa với việc luồn qua người gã to xác bất lương kia mà chạy. Haizz, người bị hại mà biết hợp tác như ta thực sự khó tìm lắm á.

Hai người giữa đường gặp nhau, gã to xác đó sắc mặt hung hãn giơ cao cái gậy, nhắm vào đầu Hoắc Cải mà bổ xuống.

Hoắc Cải trợn tròn mắt, mẹ nó, ngươi làm thật sao?

Kỳ thực không thể trách Hoắc Cải tự mình tìm chết, thằng nhóc xui xẻo này chỉ là bị Đông Phương Vị Minh lừa thành thói quen rồi.

Hoắc Cải lúc này mới hả một tiếng, trình tự thông thường không phải là bịt miệng, xé quần áo sau đó hôn hôn sờ sờ liếm liếm, thuận tiện thêm vào mấy lời trêu chọc làm nhạc nền gì gì đó hay sao? Vừa đến đã đánh ngất, chốc nữa làm sao chứng kiến được thời điểm xuất hiện đầy hào quang của anh hùng!

Hay là… cái Đông Phương Vị Minh muốn căn bản chính là đánh ngất người, sau đó OOXX lại XX. Đợi người ta tỉnh lại rồi với tỏ vẻ đáng tiếc nói: "Xin lỗi, đến khi ta tìm thấy đệ thì đệ đã bị… Haizz." Sau đó

mình sẽ sụt sà sụt sịt nói: "Đệ đã không còn trong sạch rồi, không còn xứng với người đó nữa rồi vân vân." Tiếp đó Đông Phương Vị Minh sẽ thể hiện lòng hắn thu hồi nồng nhiệt thế nào đối với đồ phế phẩm này, thế là mỹ nhân rớt nước mắt lao vào lòng sói xám, trò chơi kết thúc tốt đẹp.

Đông Phương Vị Minh, sử dụng ám chiêu không tính làm gì, ngươi lại dám sử dụng chiêu bài đê tiện này, lão tử không để yên cho ngươi đâu!

Hoắc Cải vì trước đó đánh giá sai mức độ độc ác trên kế hoạch của Đông Phương Vị Minh, mà không chút phòng bị để gã to xác đó tiếp cận, cũng may đầu y thấp hơn gã to xác kia nhiều, cái gậy giơ lên cao bổ xuống đầu cũng lâu hơn người bình thường một tích tắc, cho nên Hoắc Cải phản ứng hơi chậm vừa ôm đầu ngồi xổm xuống liền có thể thoát khỏi nguy hiểm.

Hoắc Cải ngay sau đó không chút do dự, liền nhắm vào vị trí dưới bụng trên đùi của gã to xác tông thật mạnh. Đó là vị trí rất hiểm, cho nên, cho dù khoảng cách giữa hai người quá gần, Hoắc Cải không sử dụng quá nhiều sức lực, lần công kích này cũng đã sinh ra hiệu quả nhất định.

"A….." Gã to xác đó kêu thảm thiết, phản xạ có điều kiện liền muốn ôm lấy chỗ đó, đây chính là hiệu quả mà Hoắc Cải muốn. Thế nên, bị kịch là, cây gậy trên tay gã không lơi ra, mà Hoắc Cải, lại vừa vặn chắn giữa tay và chỗ hiểm của gã.

Thế là "Thụp" một tiếng, Hoắc Cải ôm đầu ngồi thành một quả bóng bị gậy đập thẳng vào.

Hoắc Cải nghe thấy bên tai vang lên tiếng đồ vật va chạm vào nhau trong hộp gỗ tử đàn, tiếp đó trước mắt đột nhiên trống không, sau đó ngã vật trên mặt đất không phân được đông tây nam bắc.

Hoắc Cải cắn mạnh vào lưỡi, dùng đau đớn để khiến bản thân tỉnh táo lại từ trong hoảng loạn. Ôm lấy chân của gã to xác, rút con dao găm trên chân ra múa loạn xạ, nhưng vì trước đó bị đập váng hết cả đầu, sao có thể ra sức. Chỉ có thể xoẹt xoẹt vài nhát xước da trên chân của gã to xác mà thôi.

Gã to xác đó nhìn thấy Hoắc Cải chém loạn, hãi tới mức đá chân ra, đá Hoắc Cải lăn lộn, từ mặt B chuyển sang mặt A. Sau đó cầm lấy cây gậy bổ xuống.

Hoắc Cải chỉ cảm thấy chân đau vô cùng, lập tức thành ra hoàn toàn đau đến tỉnh cả người. Hoắc Cải bật người dậy, lúc cây gậy định thăm hỏi thân mật cái chân của mình lần hai, nhanh chóng giơ tay, giữa chừng cắm phập vào cây gậy.

Đương nhiên, với sức lực trói gà không chặt của y, cho dù cắm được vào cây gậy cũng không thể thay đổi được quyết tâm hội ngộ thân mật của nó với cái chân y. Tác dụng duy nhất là, chính lúc cây gậy đập vào chân, sức lực vừa hết, hoãn lại được hai, ba giây.

Nhưng hai ba giây cũng đủ để Hoắc Cải làm được rất nhiều việc, ví dụ như: mượn lực đạo của gã to xác mà lôi hắn hướng về phía mình, sau đó giơ tay, múa dao, chặt đứt ngón tay cái của đối phương.

Mất đi ngón tay cái, gã to xác tự nhiên không thể nắm được gậy nữa, Hoắc Cải đoạt lấy gậy, tấn công toàn lực về phía gã to xác vì bị mình kéo mà đang loạng choạng nhào tới.

"Thụp."

"A!"

Đừng hiểu nhầm, đó không phải là tiếng kêu của gã to xác bị đập trúng thái dương, mà là Hoắc Cải bị gã to xác ngất đi ngã đè vào chân kêu lên.

Hoắc Cải đau tới mức mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra, y hít một hơi khí lạnh hất gã to xác ra, liên thanh kêu thảm thiết: "Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng…"

Cần phải nhanh chóng gọi quần chúng xung quanh ra, nếu như mình lại gặp thêm một tên lưu manh nữa chỉ sợ xong đời ngay tại đây rồi.

Đông Phương Vị Minh tên khốn nhà ngươi, nếu như còn không ra, sau này gia sẽ thông cúc hoa ngươi bằng xương rồng!

Hoắc Cải đặt cây gậy xuống, cúi cái lưng ong mềm dẻo của y vươn về phía trước, gõ gõ lên chân mình vài cái, vẫn ổn, chỗ bị thương không đau, không bị gãy xương.

Hoắc Cải cảm thấy giữa eo có động tĩnh lạ, ngồi thẳng lên, vừa cúi đầu, thì ra là Khởi Tư. Con mèo nhỏ đang ngửa đầu lên, không hiểu gì, nhìn mình, cào cào đai lưng của mình kêu lên meo meo.

Hoắc Cải tóm gáy của Khởi Tư lên, nhấc nó ra: "Ngoan, chốc nữa ca ca sẽ chơi cùng ngươi."

Sau đó, Hoắc Cải một tay cầm chủy thủ, một tay nắm gậy, lết cái chân tàn, lật người gã to xác lại, một hai ba, hai tay đồng thời huơ xuống, một cái cắm cố định lòng bàn tay của gã trên mặt đất, một cái đập gãy cổ tay gã.

"Ai yo, ối mẹ ơi!" Gã to con bị đau mà tỉnh lại, nhưng không dám mở mắt ra, bởi vì có hai ngón tay đang đặt trên mí mắt mình, dường như chỉ cần mình vừa mở mắt ra liền không chút do dự móc hai mắt của mình ra. (Bụi: Ặc ặc, chương này dã man quá =.=!!!)

"Ta hỏi, ngươi trả lời, nếu dám động đậy ta sẽ móc mắt, im lặng ta cũng móc mắt, do dự ta cũng móc mắt, nói dối ta cũng móc mắt."

Giọng nói mềm mỏng rất dễ nghe, nhưng gã to con nghe vào tai liền không rét mà run. Gã vội vàng đáp: "Ngài hỏi đi ngài hỏi đi."

"Tại sao lại nhắm vào ta?"

"Bởi vì nghe nói trên người ngài có bảo bối."

"Ngươi nghe được từ đâu? Cụ thể là chuyện gì, kể từ đầu."

"Tiểu nhân chiều hôm nay vốn ngồi vất vưởng ngoài cửa Tú Bị Các, đột nhiên nghe thấy bên trong có người nói chuyện, một người nói 'Nghe ta khuyên một câu, tên thư sinh đó không thể tin được, bảo bối trong hộp tử đàn đó của ngài ít nhất cũng đáng giá một ngàn lượng bạc, sao có thể dễ dàng đưa cho y như vậy?' Không biết người kia nói nhỏ câu gì, người kia lại nói 'Ngài cố chấp muốn cho như vậy ta cũng không thể ngăn được, ngài hãy giải quyết cho ổn thỏa.' Sau đó liền không thấy tiếng gì nữa. Tiểu nhân nhất thời bị mờ mắt, muốn kiếm tiền bất chính, liền ngồi xổm trước cửa chờ đợi, sau đó không lâu, ngài liền đi ra, trong ống tay áo còn có một cái hộp…"

"Bình thường có bao nhiêu công tử nhà giàu đi qua đây, ngươi không kiếm lợi bất chính, sao lại phải đợi đến lúc này mới kiếm chác?" Trên tay Hoắc Cải lại tăng thêm sức.

"Ông lớn tha mạng, ông lớn tha mạng. Mấy tên công tử nhà giàu bình thường không có quyền thì có thế, tôi nào dám động vào. Nghĩ rằng ngài chỉ là một thư sinh kiếm miếng cơm dựa vào tiểu quan mới làm ra chuyện ngu xuẩn này."

"Được lắm." Lần đầu tiên mình mặc cẩm y đi cửa sau không sao, lần thứ hai mình mặc quần áo nho sinh đi cửa trước không sao, lần thứ ba mình mặc quần áo nho sinh đi cửa sau lại bị trúng chiêu. Ngươi tưởng rằng đây là đang chơi game hay sao, ra vào cửa còn phối hợp trang phục!

Hoắc Cải cảm thấy sự thực và suy nghĩ của mình dường như có chút sáng tỏ, nếu như tên trộm cắp này nói thật, vậy thì người muốn hại mình rất có thể không phải Đông Phương Vị Minh, cả chiều hôm nay hắn đều không rời khỏi tầm mắt mình, vậy thì muốn sắp đặt bẫy thì chỉ có thể trước lúc mình đến. Nhưng trước đó, hắn không hề biết mình sẽ mang đi cả hộp. Đợi đã, không đúng, nếu như mình không cần hộp, hắn cũng có thể thuận thế đưa cả hộp cho mình. Cho nên, Đông Phương Vị Minh tên hỗn đản này quả nhiên vẫn rất đáng nghi…

"Ông lớn, tiểu nhân đã nói hết tất cả rồi, ngài có…" Gã to con không chịu bị bỏ mặc, gọi Hoắc Cải.

"Trả lời tốt lắm, thưởng cho ngươi một cái bao." Hoắc Cải cười khen ngợi, gã to con không hiểu gì "í" một tiếng.

"Thụp."

Trên đầu gã đội một cái bao mới ra lò lại ngất đi tiếp.

[Tiểu kịch trường – Nhân vật tiểu tốt, ngươi biết chân tướng rồi.]

Dưới đây là suy nghĩ trong lòng của đại hán canh cửa hung hãn nhìn thấy Đông Phương Vị Minh tiễn Hoắc Cải.

Không ngờ ông chủ lại có thể đích thân tiễn người ta ra tận cửa, hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi sao.

Tên thư sinh này trông quen quá.

Đúng rồi, là vị công tử muốn đánh thuốc rồi X người trong lòng mà xinh đẹp hơn y, giàu có hơn y, có năng lực hơn y.

Ông chủ nhà mình dường như – xinh đẹp hơn y, giàu có hơn y, có năng lực hơn y. Cho nên nói… ORZ.

Vị đại hán thành người biết rõ chân tướng thứ hai trên thế giới trong chốc lát cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

"Chốc nữa mặt trời sẽ lặn đằng đông… ta vẫn nên tắm rửa rồi đi ngủ thôi."

PS: Thực ra lịch sử nuôi thú cưng đầy máu và nước mắt bi thảm của Hoắc Cải đều là lịch sử chân thực của Đản Hoàng… Hu hu hu.

Đúng rồi, có người hỏi kết quả lần đấu tay đôi trước của Hoắc Cải và Đản Hoàng thế nào rồi, tình hình cuộc chiến như sau:

Đản Hoàng viết chuyện ám muội, post lên mạng.

Hoắc Cải viết chuyện H, post lên mạng.

Lượng truy cập của Đản Hoàng tăng chầm chậm.

Lượng truy cập của Hoắc Cải tăng vùn vụt.

Đản Hoàng gọi một cuộc điện thoại: Alo, Tòa án Hồng Kiều phải không…

Thế là Đản Hoàng thắng

41. Chương 41: Trị Thương Là Thời Cơ Luyến Ái

"Tiểu Luân?!"

Hoắc Cải quay đầu lại, liền nhìn thấy Đông Phương Vị Minh từ đằng xa đang mang theo đám bảo an vội vàng chạy đến. Hoắc Cải chậm rãi lăn xuống từ trên người gã to con, vùi đầu cười đầy mỉa mai: Mắc AIDS rồi, ngươi phải mang "áo mưa" rồi, Tiểu Minh, trò mất bò mới lo làm chuồng này của ngươi còn có thể tuyệt hơn được không?

"Đệ sao rồi?"

Hoắc Cải ngước mắt, nhìn Đông Phương Vị Minh trước mặt. Hai mắt hắn không chớp lấy một cái, nhìn mình chăm chăm, tóc mai ướt mồ hôi, hô hấp hỗn loạn, mặc kệ mọi thứ nửa qùy trên mặt đất, tấm áo gấm quệt nhàu nhĩ trên đất đầy cát bụi, giống hệt như một tác phẩm hội họa bị nhấn chìm trong bùn đen.

'Giây phút này, nỗi lo lắng trong mắt ngươi có bao nhiêu phần là thật đây?'

Tuy rằng câu hỏi này rất đàn bà, rất thụ, rất kỳ cục, nhưng Hoắc Cải lại là một người rất man lì, rất công, rất chân thành, giờ này phút này thực sự rất để tâm đến đáp án, ai bắt mức độ lo lắng của hắn và mức độ hoàn thành nhiệm vụ gắn chặt với nhau chứ?

Cho nên Hoắc Cải quyết định tự túc là hạnh phúc.

Hoắc Cải nhìn Đông Phương Vị Minh, ánh mắt trống rỗng chuẩn bị, thân thể run rẩy chuẩn bị, giọng nói đáng thương chuẩn bị, một, hai, ba, phát động!

"Đông Phương, Đông Phương, Đông Phương, …"

Sắc mặt của y trắng bệch, nước mắt dàn ra, khóe mắt ửng đỏ, họng nghẹn ngào, lông mi ướt mềm, như mang theo sương sớm. Đó chính là nét phong tình trước giờ chưa từng lộ ra trước mặt Đông Phương Vị Minh, giống như một vết thương mềm mại, chờ người đến băng bó hoặc là… xé toạc ra.

Hoắc Cải chỉ thút thít, chỉ nhìn, mà không hề làm gì, cũng không tiến lại gần, giống như một con thú cưng ngoan ngoãn kêu một cách đáng thương, giao toàn quyền quyết định hoặc ôm lấy hoặc vứt bỏ vào tay chủ nhân.

Đông Phương Vị Minh chậm rãi mà kiên định ôm lấy Hoắc Cải vào lòng: "Là ta, không sao, không sao cả."

'Không hề gượng gạo, không hề kinh ngạc, không hề mất tự nhiên. Cho nên có thể nói tên này lúc trước không hề đứng gần đây quan sát toàn bộ quá trình, khả năng là kẻ đứng đằng sau thao túng giảm 10%.'

Thiếu niên trong phút chốc chuyển từ một con rồng phun ra lửa thành một nàng công chúa thầm phán đoán trong lòng.

"Được cứu rồi…" Hô hấp của Hoắc Cải nhàn nhạt lướt qua bên vai Đông Phương Vị Minh, thân thể lập tức thả lỏng, nhuyễn ra trong lòng của đối phương. Thể hiện sự tin tưởng trước nay chưa từng có với đối phương.

"Ta đã cho người đi mời đại phu, hiện giờ ta không dám tùy tiện động vào đệ, đệ hãy nhẫn nại thêm chút nữa." Giọng nói của Đông Phương Vị Minh dịu dàng hơn bao giờ hết, tràn đầy sự quan tâm.

"Không sao, có huynh ở bên là đệ yên tâm rồi." Tin tưởng và tín nhiệm như vậy, giống như một con búp bê vải bị đánh rơi, trở về trong lòng của chủ nhân, cho nên nó không còn mong ước gì hơn nữa, chết cũng không hối hận.

Đông Phương Vị Minh đặt tay lên lưng Hoắc Cải, vuốt ve lên xuống, động tác dịu dàng, vô cùng cẩn thận, dường như thứ mà bàn tay mình chạm vào không phải da thịt mà là băng mỏng đầu đông.

Trong lòng dâng lên từng chút từng chút ấm ấp, chú ấn liên quan đến Đông Phương Vị Minh lại dao động. Hoắc Cải vùi đầu vào vai Đông Phương Vị Minh nhếch mép, cười híp mắt.

Cái tên không lề lối không nhân phẩm này, sự dịu dàng và hung tàn của hắn như mặt nạ vậy, có thể thay đổi tùy lúc, giấu nhẹm ánh mắt lạnh lùng. Chân tình và giả dối đều ít ỏi, nhưng cũng vì sự ít ỏi, đối xử ngang bằng với tất cả này mà Hoắc Cải mới có thể đùa giỡn trong lòng bàn tay thứ quý giá như tình cảm, đợi đến lúc thắng lợi mà ném đi.

Cho nên hai tên không biết xấu hổ là gì này cứ ôm nhau thật lâu thật lâu dưới ánh mắt của quần chúng xung quanh, đến tận lúc đại phu được xe ngựa chở như bay mà đến. Đúng rồi, phải nhắc đến là, Khởi Tư bị đặt ở một bên không có việc gì làm, lúc này lại hứng thú vô cùng với hành động ôm ôm ấp ấp đó, cho nên rất xấu bụng làm người thứ ba thò chân vào, chen vào giữa hai người, rúc rúc lăn lăn đòi được quan tâm. Đáng tiếc, một kẻ đang bận ăn đậu hủ, một kẻ đang bận bị ăn đậu hủ, đều không rảnh để ý đến nó.

Đại phu đến, Đông Phương Vị Minh đứng một bên, Khởi Tư nhe nanh múa vuốt cũng bị nhấc sang một bên.

Đại phu xoay một vòng, vừa nhìn Hoắc Cải vừa lắc đầu, sờ sờ chỗ này ấn ấn chỗ nọ, không ngừng thở dài, như thể tên này sắp phải chơi 3P với Hắc Bạch Vô Thường vậy. (sắp die)

Hoắc Cải nuốt nước bọt một cái, không phải chứ, trong nguyên tác bị roi đánh, bị nhỏ nến, bị kim châm đều chẳng làm sao, lúc này chẳng qua là đánh nhau một trận, chẳng lẽ lại nghiêm trọng đến thế?

Cuối cùng đại phu cũng mở miệng: "Sao mà bị thương thành thế này vậy, cả người đều là vết bầm tím."

Hoắc Cải hai mắt chớp nước mắt, thành thực khai báo: "Chân của ta bị gậy gỗ đập mạnh hai phát, đầu bị đập nhẹ một phát, bụng bị giẫm mạnh một phát. Những vết xước xát không kể làm gì."

"Những chỗ khác của cậu vẫn còn tốt, có điều huyết khí ngưng trệ, nhưng chân của cậu, chỉ sợ có nguy cơ bị gãy xương, không tiện cử động, phải dưỡng thương một tháng mới khỏi được." Đại phu mang theo vẻ mặt thằng nhóc nhà cậu chết chắc rồi, phán một câu xanh rờn cho Hoắc Cải.

Hoắc Cải thở phào một cái, có lẽ cái bộ dạng báo tử là biểu cảm nghề nghiệp của lão này.

"Vị bị thương này có cần tại hạ xem cho không?" Đại phu rất có tinh thần phục vụ, mở miệng.

"Vẫn còn có người bị thương sao, sao ta không nhìn thấy?" Đông Phương Vị Minh rất hồn nhiên hỏi.

Đại phu nhìn tấm đệm thịt mang nhãn trộm cắp bị Đông Phương Vị Minh thản nhiên giẫm dưới chân khi đứng tránh ra bên cạnh Hoắc Cải, im lặng không nói.

"Đại phu ông cứ chăm sóc tốt cho vị công tử này là được rồi, cũng không thể cứ mãi ngồi dưới đất thế chứ?" Đông Phương Vị Minh cười rất tươi, trong mắt hàn quang lóe sáng.

Đại phu bừng tỉnh, vội vàng gọi người đưa Hoắc Cải lên xe ngựa.

Đông Phương Vị Minh khom người, rút mạnh chủy thủ găm trên lòng bàn tay gã to con ra, máu tươi bắn ra, tay áo nhuộm đỏ.

Gã to con quá đau mà tỉnh lại, đúng lúc đối diện với đôi mắt khẽ híp lại của Đông Phương Vị Minh, bèn không dám cựa quậy.

Hoắc Cải quay đầu, quan sát chặt chẽ động tĩnh bên đó, sắc mặt gã to con trắng bệch, vẻ mặt sợ hãi, nếu như có lồng tiếng cho hắn thì nhất định sẽ là "Địa cầu nguy hiểm quá, mẹ ơi con muốn về Sao Hỏa."

Đông Phương Vị Minh chậm rãi lau chủy thủ lên vạt áo của đối phương, vết máu trên lưỡi chủy thủ dần dần được lau sạch sẽ, màu máu quệt lên ngực áo đối phương hết vệt này đến vệt khác, nhìn vào vết tích đó, trong đáy mắt cũng không khỏi dâng lên một lớp đỏ rực hoặc đậm hoặc nhạt, đè nén mà nguy hiểm.

Đông Phương Vị Minh đặt chủy thủ đã lau bóng loáng trước mặt nhìn nhìn, sau đó không hề do dự… nhét vào trong ngực mình.

Hoắc Cải đang được người ta đặt nằm trên tấm bản đột ngột ngồi dậy, không ngờ đầu đau, trước mắt tối đen, lại ngã trở về.

"Đông Phương, Đông Phương, ……" Hoắc Cải thều thào gọi.

Đông Phương Vị Minh nhanh chóng đi đến, sắc mặt căng thẳng: "Sao thế?"

Hoắc Cải run rẩy vươn tay về phía Đông Phương Vị Minh: "Chủy thủ, là của đệ."

"……" Cho nên nói, ngươi bày ra vẻ hấp hối truyền đạt di ngôn chính là vì sợ ta nuốt mất chủy thủ của ngươi? Đông Phương Vị Minh mặt đầy hắc tuyến nhét chủy thủ vào tay Hoắc Cải.

Hoắc Cải ôm chủy thủ hài lòng nhắm mắt.

Rất nhanh, xe ngựa chở Hoắc Cải đã trở về Tú Bị Các. Hoắc Cải được khiêng xuống xe, ngửa đầu, nhìn tên trộm bị áp tải chỉ có thể chạy bước nhỏ đi theo phía sau, cảm thấy chân đau giật giật.

Đối diện với một nhược thụ ưu chất như ta, huynh đệ ngươi sao lại có thể nhẫn tâm chỉ trộm tiền tài không trộm sắc? Vùi hoa dập liễu, bạo tàn thiên vật chứ?

"Ông chủ, đặt người ở đâu đây?" Tên bảo an khiêng tấm bản ngẩng đầu xin chỉ thị.

Đông Phương Vị Minh giơ tay, chỉ về phía tòa kiến trúc cách đó không xa.

Đó là một tiểu lâu một tầng, mái ngói lưu ly, cửa sổ thủy tinh, mái hiên khắc hoa, xà nhà vẽ tranh. Trước cửa có một tấm biển, trên viết ba chữ "Vị Minh Cư".

Hoắc Cải kinh ngạc. 'Không phải chứ! Vị Minh Cư này không phải là lãnh địa riêng của Đông Phương Vị Minh hay sao? Bất kỳ ai đừng nói là đi vào, ngay cả đến gần cũng không được, tên Đông Phương Vị Minh này sao lại hậu đãi mình đến mức này cơ chứ…'

"Vòng qua bên đó, đưa đến phòng dành cho khách." Đông Phương Vị Minh thản nhiên sai bảo.

"……" Hoắc Cải vừa mới lâng lâng một chút, liền bị đánh một phát trở về mặt đất, ngậm căm hờn nhắm mắt. Không sai, Đông Phương Vị Minh sao có thể hậu đãi mình đến mức đó được chứ…… Dụ dỗ vẫn chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng hơn nữa.

Cuối cùng, Hoắc Cải được đưa đến căn phòng có đèn bạc cổ hình chân gà. Cởi tấm áo ngoài đầy cát bụi ra, đặt hộp gỗ tử đàn và chủy thủ bên gối, Hoắc Cải nằm trên chiếc giường ấm áp, mềm mại, không khỏi cảm thán, mấy chỗ đặc biệt như lầu xanh đúng là khác hẳn, giường bao giờ cũng thoải mái hơn những chỗ khác.

Đại phu kê đơn xong liền theo đám bảo an ra ngoài, chỉ để lại Đông Phương Vị Minh và Hoắc Cải trong phòng.

"Đã tốt hơn chưa?" Đông Phương Vị Minh ngồi bên giường, cài mép chăn cho Hoắc Cải.

Hoắc Cải trầm ngâm một lúc lâu, chau mày tỉ mỉ kể lại cảm nhận của bản thân, "Trên người đau, chân cứ như bị vòng sắt thít vào, hơn nữa còn ăn vào da thịt vậy, vừa căng vừa đau. Những chỗ xước xát trên người cứ nóng cháy, như thể bị roi quất qua vậy. Đầu cũng có chút đau, quay cuồng, cho dù có suốt đêm không ngủ cũng không đến mức như vậy."

Vòng sắt…… Ánh mắt của Đông Phương Vị Minh thêm sẫm.

Roi quất…… Hô hấp của Đông Phương Vị Minh dần thô.

Suốt đêm…… Yết hầu của Đông Phương Vị Minh lên xuống.

Người mà mình luôn đeo đuổi hiện giờ đang yếu ớt nằm trước mắt, không chút sức lực phản kháng, trong phòng lại không có người thứ ba làm chướng mắt…… Đông Phương Vị Minh vì những lời mà Hoắc Cải vừa nói mà nhịn không được nhớ đến một vài cảnh không hài hòa cho lắm cảm thấy thân thể mình có chút không nghe lời rồi.

Hoắc Cải nhìn đầu ngón tay khe khẽ cử động của Đông Phương Vị Minh, không có bất cứ biểu cảm gì. Đạo của nhĩ thức là dùng âm thanh mê hoặc người, kỳ thực rất dễ dùng phải không nào, Tiểu Minh?

Có thể nghĩ đến chuyện OOXX vào lúc đối phương đang bị trọng thương, nên nói là sắc dụ của gia rất tuyệt hay là thể chất của Đông Phương Vị Minh quá cầm thú đây?

"Đông Phương~" Tiếng gọi mềm mại, mang theo nét ngoan ngoãn của động vật hệ đáng yêu.

"Cái gì?" Giọng nói của Đông Phương Vị Minh khàn thấp vô cùng.

"Cảm ơn huynh." Hoắc Cải nắm lấy tay của Đông Phương Vị Minh, cười dịu dàng.

Hoắc Cải lẩm nhẩm trong lòng—Này này, gia đã mang thương thế ra trận, hai điểm xúc phát giải chú là sắc dụ và động tình đều có đủ rồi, tiểu cúc hoa cho dù ngươi không trao tặng cho gia cờ đỏ huân chương lao động, thì ít nhất phản ứng một chút đi chứ!

"Đừng cảm ơn." Đông Phương Vị Minh thở ra một hơi, cười híp mắt nói: "Cảm ơn xong làm sao có mặt mũi nào lấy tiền của đệ nữa?"

Hoắc Cải lập tức nước mắt dàn dụa, cho dù chú ấn cúc hoa có chút dao động cũng không thể ngăn được bi thống tràn lan trong lòng y.

Đông Phương Vị Minh nhìn bộ dạng như đến ngày tận thế của Hoắc Cải, không nhịn được muốn cười, ngươi vẫn luôn khiến ta nhìn được ăn không được, không bắt nạt ngươi một chút làm sao có thể giảm bớt nỗi hận trong lòng ta được. "Hay là đệ lấy chủy thủ đó ra trả nợ?"

Lập tức, Hoắc Cải với tấm thân đầy thương thế, phát huy thực lực không khác gì vận động viên Olympic, cầm chủy thủ, nhét vào vỏ, nắm chặt lấy, hết sức lưu loát.

"Đệ quý thanh chủy thủ đó quá nhỉ, là người đệ thương tặng cho phải không?" Đông Phương Vị Minh thăm dò xong cuối cùng giơ móng vuốt về phía trọng điểm.

Hoắc Cải: "Đúng vậy, đây chính là sinh mệnh thứ hai của đệ." Cho nên ngươi đừng có ý định nuốt mất chủy thủ nhà ta, thứ này đắt lắm đó!

Đông Phương Vị Minh nhìn Hoắc Cải ôm chủy thủ ân ân ái ái, hận không thể tự đâm vào mắt mình, tự nhiên nảy ra nỗi hối hận biết rõ phía trước là cây mà vẫn đâm đầu vào.

Đúng lúc đó, đại phu mang một vại sứ nhỏ đi vào: "Tại hạ đã quay về tiệm lấy thuốc, thuốc uống đang sắc, cái này để bôi bên ngoài, đây là phương thuốc bí truyền do tổ tiên ta để lại, có tác dụng kỳ diệu làm tan máu bầm."

Đại phu vừa nói xong liền định kéo chăn của Hoắc Cải ra, bôi thuốc cho y, kết quả, trước ánh mắt nhìn trừng trừng của người nào đó mà bất đắc dĩ dừng giữa chừng. Đại phu quyết định thật nhanh, đem vại thuốc trực tiếp nhét vào tay Đông Phương Vị Minh, nịnh nọt nói: "Bôi vào chỗ bị sưng là được, tiểu nhân đi xem xem thuốc sắc thế nào rồi."

Hoắc Cải nhìn theo bóng dáng đại phu chạy đi như bay, còn thuận tay đóng cửa lại, trong lòng cảm thấy, nhân viên y tế gần đây đúng là càng ngày càng giác ngộ rồi.

"Nào, chúng ta bôi thuốc nhé." Đông Phương Vị Minh cầm vại sứ, cười như một con sói xám sắp ăn đứt con thỏ trắng.

"Không, đệ tự bôi là được rồi." Hoắc Cải nắm chặt lấy chăn, chắn trước ngực.

"Đệ bôi hay ta bôi có gì khác nhau đâu, cần gì phải khách khí." Đông Phương Vị Minh khom người xuống, mặt đầy vẻ ta chỉ muốn tốt cho đệ.

Hoắc Cải nói như đinh đóng cột: "Có khác nhau."

"Có gì khác nhau?" Đông Phương Vị Minh hết sức hứng thú hỏi.

Hoắc Cải không chút do dự nói: "Huynh sẽ lấy tiền."

"……" Đông Phương Vị Minh cầm vại thuốc hóa đá tại chỗ, đây chẳng lẽ là… báo ứng mà người ta vẫn nói?

42. Chương 42: Dụ Dỗ Vẫn Kém Một Nước Cờ

"Lúc trước chẳng qua là nói đùa thôi, đệ lại tưởng thật." Đông Phương Vị Minh cười mắng.

"Đưa thuốc cho đệ, đệ tự bôi, cho dù huynh có nói đùa hay không, đệ cũng không định làm phiền đến huynh."

Thứ mà thiếu niên xinh đẹp bên cạnh Đông Phương Vị Minh lúc này cố chấp chẳng qua là oán niệm cầu mà không được, chính mắt nhìn thấy rồi ngược lại sẽ làm giảm hứng thú của bản thân. Nếu như từ góc độ của Đông Phương Vị Minh mà nói, thực sự là hại nhiều hơn lợi. Kẹo đã bóc vỏ với kẹo trong hộp hoàn toàn không cùng một giá trị, Hoắc Cải cũng không có sở thích tự giảm giá trị của mình.

Hơn nữa, Hoắc Cải cũng không cảm thấy cái chân bị đánh như củ cà rốt của mình có sức hấp dẫn gì đáng kể, sở thích của Đông Phương Vị Minh là giữn thỏ chứ không phải làm thỏ.

Hai mắt Đông Phương Vị Minh khẽ nhướn: "Cái này cũng không phải đệ muốn là được, thuốc ở trong tay ta mà."

Hoắc Cải nhìn Đông Phương Vị Minh cười như một nhóc tiểu quỷ kiêu ngạo đang tính toán làm chuyện xấu, nhất thời không có lời nào để nói: Tiểu Minh, trình độ vô sỉ của ngươi lại lập kỷ lục mới rồi…

"Nào, cởi y phục ra đi~" Đông Phương Vị Minh cười híp mắt đánh giá con cá Hoắc Cải đang nằm trên thớt.

Hoắc Cải suy sét khả năng thực hiện chiến lược thà chết không chịu cúi đầu của bản thân.

"Đệ vẫn không chịu cởi thì ta sẽ ra tay." Đông Phương Vị Minh hướng đến con cá Hoắc Cải, mài dao soàn soạt.

Hoắc Cải trừng mắt nhìn Đông Phương Vị Minh thấp giọng gầm gừ: "Huynh dám, huynh dám, huynh thực sự dám?"

Đông Phương Vị Minh nhìn Hoắc Cải cười cợt nhả: "Ta dám, ta dám, ta thực sự dám!"

Tiểu Minh, ngươi đã vô sỉ đến đỉnh điểm rồi…

Thấy bộ dạng không làm không được của Đông Phương Vị Minh, Hoắc Cải bất đắc dĩ ôm mặt, Tiểu Minh, cho dù bản tính của ngươi thuộc động vật ăn thịt, cho dù ngươi bị ép phải ăn một bụng cỏ cùng gia, cho dù những lời gia vừa nói có dẫn dụ ngươi hướng về thế giới nhục nhục tốt đẹp, cũng không đến nỗi vừa ngửi thấy mùi dầu mỡ liền mở to hai mắt thèm khát, nhe hai cái răng nanh về phía gia chứ?

Mỗi một nhược thụ vào lúc gặp phải quỷ súc dục cầu bất mãn đến mức không xảy ra chút chuyện với ngươi không được, sự lựa chọn trong tay hắn chỉ còn là chốc nữa sẽ kêu "A, a, a~ đừng!" hay là "Đừng! A, a, a~"

Lúc này tịch dương đã ẩn một nửa vào trong mây, màu đỏ sâm sẫm nhàn nhạt nhuộm từng lớp từng lớp trong gió. Như thể sắc mặt lúc này của Hoắc Cải, màu son hồng đào loang ra trên gò má trắng mịn, xông hai vành tai thành hồng ngọc sáng long lanh.

Hoắc Cải ngồi trên giường, trừng mắt nhìn thẳng Đông Phương Vị Minh, đầy vẻ ủy khuất vì bị bắt nạt, môi dưới xinh đẹp bị y cắn thành những vết lõm xuống nho nhỏ, như một cái bánh pudding anh đào bị ai đó múc trộm một miếng.

Trong thế giới **, những từ ngữ như là không tình không nguyện, hay tỏ ra đáng thương đã bị đánh một dấu bằng với việc cầu bị làm nhục từ lâu rồi. Hoắc Cải am hiểu sâu sắc về đạo của ** cố làm ra dáng vẻ này, y mong muốn không phải là Đông Phương Vị Minh có lương tâm phát hiện ra, bỏ qua miếng đậu hủ đã đặt bên miệng. Mà là khiêu khích ** của Đông Phương Vị Minh đến mức cao nhất, như vậy cho dù Đông Phương Vị Minh có ăn được đậu hủ, cũng chỉ càng thêm khao khát, càng thêm đói khát khó nhịn. Dã thú đói một nửa mới là dã thú ngoan ngoãn có thể tiến lên vuốt ve.

Nếu như cho cởi cho sờ, thì kết cục liền được quyết định, vậy thì cái Hoắc Cải có thể làm chỉ có thể là ra hết thủ đoạn, khiến cho đậu hủ bị ăn lần này của mình bán ra với giá cao thôi.

Dường như tham lam muốn xem biểu cảm xấu hổ của người trước mặt, Đông Phương Vị Minh khom người xuống, kéo gần khoảng cách của hai người, sau đó cố ý lộ ra nụ cười đểu, chậm rãi vươn tay về phía Hoắc Cải: "Xem ra đệ bằng lòng để ta cởi đồ cho đệ rồi."

Bàn tay nhỏ nhắn vẫn còn mang theo vết xước xát nhẹ vội vàng vươn ra đập móng vuốt sói trước mặt ra, Hoắc Cải hít sâu vào một hơi, đầy vẻ bi tráng anh dũng tựu nghĩa, đẩy chăn lên tận bắp đùi, tay run rẩy chầm chậm kéo mở tấm áo ngủ bằng tơ lụa ra, sau đó cẩn trọng nhấc hai bên lên vén ra một góc, để lộ ra vết bầm tím ở bụng trước mặt người, không nhiều hơn một phân, cũng không ít hơn một phân.

Rất rõ ràng, Hoắc Cải đang dùng ngôn ngữ cơ thể nói với Đông Phương Vị Minh, ngoại trừ bôi thuốc, ngươi không được phép làm gì khác. Thế là nhi đồng phản nghịch Đông Phương Vị Minh càng muốn làm chút chuyện khác.

Đông Phương Vị Minh cũng không phải loại ác quỷ háo sắc vừa lên đã muốn xé tất cả y phục thành vải vụn, kỳ thực, hắn rất thích nhìn người trong trướng cởi đồ, đó là một quá trình tuyệt vời khi người chủ nhân giở trân bảo được cất giấu trong tầng tầng lớp lớp y phục bày ra trước mặt người khác, như thể một màn hiến tế thể hiện sự khuất phục. Nhưng tên trước mắt, bộ dạng thế chẳng khác nào muốn đào hố chôn trân bảo. Chủ nhân càng hẹp hòi, khiêu khích càng thú vị.

Đông Phương Vị Minh nhìn chăm chú cái lưng ong bị đá thành màu xanh ngọc của Hoắc Cải, cười thấp: Chỉ để lộ ra một khoảng bằng lòng bàn tay cũng chẳng thành vấn đề, cần biết rằng, eo là một nơi hết sức mẫn cảm nha

~Đông Phương Vị Minh mở nắp vại thuốc ra, giơ ra hai ngón tay, lấy một ít cao thuốc, giơ ra trước mặt. Sau đó… Đông Phương Vị Minh và Hoắc Cải lập tức ngây ra. Hai tên không chút thuần khiết này cực kỳ ăn ý mà nảy ra trong đầu một suy nghĩ: Thứ thuốc dạng cao này nhìn sao mà giống vật dụng thiết yếu đầu giường của tiểu thụ – cao hoa hồng vậy?

Thế là Đông Phương Vị Minh đánh giá Hoắc Cải từ trên xuống dưới, lộ ra một nụ cười mỉm đắc thắng rất ý ả. Còn Hoắc Cải gắng sức giả vờ thuần khiết chỉ có thể nhìn biểu cảm dâm đãng của đối phương, nhìn

thấu kịch trường dâm đãng trong đầu hắn, ngây thơ ra vẻ gia không biết cái gì hết, xin mời niisan ngươi tự do mà… bôi thuốc bí truyền do tổ tiên để lại của vị đại phu đó đi.

Hai ngón tay của Đông Phương Vị Minh chấm thuốc, bắt đầu bôi thuốc cho Hoắc Cải theo một cách đầy ngụ ý.

Đầu ngón tay viên nhuận ngấm thuốc mà hiện ra một loại màu sắc ám muội, ngón tay thon dài chầm chậm xoay tròn, nhưng không hề tiến vào chỗ lõm nhỏ ở chính giữa, chỉ nhè nhẹ xoa bóp ở bên mép, ngón tay thỉnh thoảng đâm một chút vào trong, lại trượt ra, tiếp tục cọ sát bên mép khe.

Hoắc Cải quá rõ xuất xứ thủ pháp này của Đông Phương Vị Minh, căn bản chính là thao tác mát-xa dạo đầu trước khi tiến nhập tiểu cúc hoa, y rất sợ chốc nữa Đông Phương Vị Minh sẽ thực sự coi cái rốn của mình là cái đó mà thông. Nhưng y không thể nói gì, cũng không thể làm gì. Dù sao Đông Phương Vị Minh cũng chỉ là đang bôi – thuốc – mà – thôi.

Trên đời này chuyện khó nhịn nhất là gì, không phải là người khác ý dâm trêu chọc ngươi, ngươi vẫn ngu ngốc chẳng biết cái qué gì, mà là người khác ý dâm trêu chọc ngươi, ngươi lĩnh ngộ được hoàn toàn, đầy đủ những gì hắn nghĩ, ngay cả một sự liên tưởng nhỏ của đối phương cũng không bỏ sót, mà vẫn chỉ có thể giả vờ ngu ngốc chẳng biết cái qué gì, chẳng khác nào nữ diễn viên chính đóng AV bị cưỡng X.

"Bôi nhanh chút, đệ không sợ đau, nhưng sợ cảm lạnh." Giọng nói trong suy tính vốn nên là đứng đắn, nhưng lại mang theo âm rung như đang rên rỉ.

"Được." Đông Phương Vị Minh tà liếc Hoắc Cải một cái, mỉm cười.

Ngón tay chần chừ trên làn da trắng mịn, giống như một quốc vương đang tuần tra lãnh thổ, vạch một nét thản nhiên, quệt một nét hời hợt, lặng lẽ khiêu khích tên phản đồ trốn sâu trong thân thể. Thân thể của mỗi một nam nhân đều là một con dã thú, trêu chọc một chút, liền không còn chút lý trí, giương nanh múa vuốt một lòng muốn giằng đứt những trói buộc của lý trí, đeo đuổi **. Đông Phương Vị Minh là bậc thầy thuần thú giỏi nhất, sự chơi đùa thành thạo trên đầu ngón tay có thể khiến thân thể vì chìm trong dục niệm mà từng chút một nhuyễn ra.

Nơi đầu ngón tay lướt qua, tê dại ngứa ngáy, nơi cao thuốc bôi lên, ấm áp ẩm ướt. Hoắc Cải nửa nằm trên giường, thân thể trong lúc bất tri bất giác đã đắm chìm vào cảm quan. Lý trí nói với Hoắc Cải phải nhanh chóng tìm cách ngăn lại hành vi của đối phương, nhưng cảm tính lại cố chấp không chịu dứt ra khỏi sự thoải mái này, bởi vì khoái lạc cực độ dường như đã ở phía trước, chạm tay vào là có thể đạt được. Thụ thân thể mẫn cảm cực độ vs quỷ súc kỹ thuật điêu luyện, Hoắc Cải không có phần thắng.

Tay Đông Phương Vị Minh lại chấm đẫm cao thuốc, lòng bàn tay nhè nhẹ vuốt ve vùng bụng của Hoắc Cải, móng tay cào nhẹ một cách tinh tế trên eo. Hoắc Cải run rẩy, sự rùng mình như luồng điện từ xương cụt chạy một mạch qua cột sống. Đông Phương Vị Minh không ngừng chơi đùa, huyết dịch đã bốc lên rồi, toàn bộ thay bằng rượu thì Hoắc Cải đã say túy lúy rồi, mắt nhuộm mưa xuân, thân tựa hoa nê. Mỗi một lần vuốt ve đều nảy lửa, ngọn lửa khẽ lan tràn trong huyết quản, đốt cho Hoắc Cải miệng lưỡi đều khô khốc, máu huyết sôi trào.

"Ha~" Hoắc Cải muốn ngăn lại, nhưng trong khoảnh khắc buột miệng quá nhanh, trong hô hấp còn phát ra giọng mũi nghèn nghẹn. Không thể, không thể lại như thế được, lý trí còn sót lại khiến Hoắc Cải bật ra tiếng kêu cuối cùng: "Đau chết đi được, bỏ tay ra!"

Đông Phương Vị Minh ngoan ngoãn bỏ hai tay xuống, Hoắc Cải thiếu chút nữa nhịn không được lắc eo bám theo. Dư vị ăn mòn xương tủy ** này gần như khiến Hoắc Cải hối hận vì đã làm gián đoạn.

"Đau sao, để ta thổi cho đệ."

Không đợi Hoắc Cải đầu óc loạn như tương hồ kịp phản ứng, Đông Phương Vị Minh đã nửa quỳ trước giường, vùi mặt vào bụng Hoắc Cải, ngón tay vẫn mang theo xúc cảm ướt át nhẹ nhàng nắm lấy eo của Hoắc Cải, eo lưng nhỏ nhắn mà mịn màng bị giam cầm trong lòng bàn tay, nhiệt độ của lòng bàn tay, thâm nhập vào cơ thể, cơ hồ khiến người ta tổn thương.

Da thịt run rẩy đón lấy hô hấp của đối phương, hít vào thở ra, hít vào thở ra, chẳng qua chỉ là thổi khí bình thường mà thôi, nhưng lại có thể khiến toàn bộ cơ thể chấn động. Ngọn lửa trong gió bập bùng, cháy lan

ra khắp đồng cỏ, càng cháy càng dữ dội. Hồ nước lặng trong gió lăn tăn, chấn động bốn phương, không yên. Đất đai trong gió sinh cơ bừng bừng, khôi phục vạn linh.

Hơi thở ấm nóng đập lên da thịt, sau đó trượt ra bốn phía, mang đến sự nóng ẩm trong phút chốc. Khí tức dây dưa bám lấy, chầm chậm bám lấy, tinh tế đến không sót một mảnh. Mỗi một tấc da thịt được chiếu cố đến đều như đã được liếm láp, được ấm áp, được vuốt ve, được khát cầu, vì vậy nhiệt độ tăng mạnh, gần như biến thành tro. Sự vuốt ve ôn nhu ngọt ngào đến vậy dường như muốn thâm nhập vào linh hồn, đánh thức bản năng nguyên thủy, thú tính dơ bẩn đến thuần túy đó.

Sâu trong yết hầu giấu kín tiếng thở dốc nặng nề, thân thể Hoắc Cải đã bao phủ một tầng mồ hôi mỏng từ lâu, dã thú trong thân thể kêu gào muốn nhiều hơn nữa, thân thể thực tủy tri vị cơ khát khó nhịn. Hơi nước mờ mịt che khuất đôi mắt sáng trong, lý trí kiệt quệ trong giằng co.

Hoắc Cải trong mơ hồ cảm thấy có chút phẫn nộ, vốn định câu đối phương, kết quả chính mình lại bị câu ngược lại. Đông Phương Vị Minh tìm được một cơ hội dụ dỗ hết sức quang minh chính đại, cho nên mặt dày mày dạn, công thành chiếm đất. Bản thân thì mang cái vỏ ngoài mẫn cảm của Vạn Nhận Luân đã chẳng giúp ích được gì lại chỉ thêm phiền toái, một khi không cẩn thận là bị đánh tơi bời, tan tác chim muông. Chẳng qua là ham muốn hưởng lạc, phản ứng chậm một nhịp, kết quả là từng bước bỏ lỡ cơ hội, khiến sự việc phát triển đến mức này, nếu như còn không ngăn cản lại, tình hình sẽ càng tồi tệ. Vậy phải làm thế nào mới được?

Hai mắt mơ màng khép hờ nỗ lực mở to, đập vào mắt là cảnh Đông Phương Vị Minh đang vùi đầu trước bụng mình.

Hoắc Cải có chút hoảng, hành động này của Đông Phương Vị Minh ám thị quá rõ ràng, rõ ràng đến mức y không thể ngăn chặn được một loạt hình ảnh hiện lên trong đầu mình, y không khỏi huyễn tưởng nam nhân trước mặt này nếu như tận miệng phục vụ mình sẽ sảng khoái đến mức nào. Miệng của hắn nhất định sẽ rất ấm áp chặt khít, đầu lưỡi nhất định sẽ rất mềm mại, linh hoạt. Bên cạnh sẽ được vòm miệng bao bọc, đầu lưỡi không ngừng quét qua đỉnh đầu tròn trịa, sau đó…sẽ là khoái cảm cực độ. Chỉ tưởng tượng thôi, Hoắc Cải liền không nhịn được, đầu ngón chân co quắp cả vào.

Hoắc Cải thậm chí nhớ đến tình cảnh lần đầu tiên gặp Đông Phương Vị Minh. Ngươi thần phục cũng được, không thần phục cũng được, hắn cứ nằm trên sạp quý phi như thế, nhắm mắt, thản nhiên dạo chơi tại nơi sâu thẳm nhất của dục hải, lạnh lùng tàn nhẫn như băng cứng dưới biển sâu. Khiến người ta không nhịn được muốn quỳ dưới chân hắn, để nhận được khoái hoạt và điên cuồng cực độ đó, cho dù cái giá phải trả là trở thành con chó mà hắn có thể vứt đi bất cứ lúc nào.

Điên rồi, điên thật rồi. Hoắc Cải thực muốn đã vỡ thì cho nát, để mặc Đông Phương Vị Minh dìm chết.

Cho dù ý trí có kháng cự, lý trí có thanh tỉnh, thân thể lại thành thực hơn hết, muốn phục tùng bản năng đeo đuổi sự sung sướng, tay nhuyễn đến mức không thể nhấc lên nổi. Nhấc không nổi thì thôi khỏi nhấc nữa, Hoắc Cải nhích tay đi đến một chỗ, nhè nhẹ ấn, cảm giác đau kịch liệt dâng lên, đè ép tất cả những ý nghĩ hung hăng càn quấy.

"Đã được chưa?" Hoắc Cải thu lại bàn tay đặt trên cái chân bị thương, cố gắng khiến cho giọng nói nghe có vẻ không chút dao động. Thế nhưng, giọng điệu mang theo chút run rẩy đã bán đứng tâm tình thực sự của y.

Đông Phương Vị Minh dừng động tác lại, buông lỏng bàn tay đang nắm giữ eo, ngón tay nhè nhẹ điểm lên trọng điểm hơi cứng đó của Hoắc Cải, ngẩng đầu.

43. Chương 43: Cục Diện Một Bên Sụp Đổ

"Ta nhớ đệ rất sợ nhột, sao thế, bây giờ lại không sợ rồi, còn rất hưởng thụ?"

Đông Phương Vị Minh phun ra một câu như hỏi như không, không khí trong chốc lát như ngưng trệ. Đôi mày dài của hắn giãn ra, như ngọn liễu đong đưa cuối xuân; khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, một độ cong ám muội như vầng trăng; mắt phượng của hắn híp lại…

Khóe mắt giương lên, là vui sướng —— ngươi, rốt cuộc cũng rơi vào tay ta.

Ánh mắt khinh thường, là thất vọng —— ngươi, chẳng qua chỉ có thế.

Lông mi hạ xuống, là khinh miệt —— ngươi, đã không còn đáng để ta nhìn thẳng nữa rồi.

Hoắc Cải lập tức cảm thấy như có một chậu nước lạnh đổ lên đầu mình, lạnh lẽo đến tận xương. Y muộn màng phát hiện ra rằng bản thân đã phạm phải sai lầm rồi, một sai lầm nghiêm trọng.

Chẳng trách Đông Phương Vị Minh dám chấp nhận mối nguy sẽ trở mặt với mình mà cưỡng chiếm tiện nghi, chẳng trách hiện giờ Đông Phương Vị Minh lộ ra ánh mắt của kẻ thắng cuộc, là do bản thân mình đã lộ ra sơ hở trước, Đông Phương Vị Minh chẳng qua là đang nghiệm chứng suy đoán.

Lúc trước bản thân bị tập kích, sau khi Đông Phương Vị Minh chạy đến, mình vì muốn thăm dò Đông Phương Vị Minh và dẫn dụ giải chú ấn đã không nghĩ nhiều liền lựa chọn làm ra vẻ toàn tâm dựa dẫm, không hề phòng bị, mặc cho Đông Phương Vị Minh ôm ấp. Mà quên đi mất, phản ứng như vậy, cho dù có dùng lý do vừa thoát khỏi hiểm cảnh, tinh thần không ổn định mà giải thích cũng vẫn rất gượng gạo.

Huống chi, bản thân còn có thể một mình giải quyết gọn một gã to con, còn có thể một mực giữ vững trạng thái tay cầm vũ khí đè lên thân thể đối thủ hai tay đều bị phế, tránh xảy ra việc bất ngờ, bản thân sự việc đã nói rõ cả rồi, mình không thể nào là một thư sinh yếu đuối.

Vậy thì biểu hiện dựa dẫm của mình đó chỉ có thể giải thích bằng hai cách.

Một là, trong lòng mình đã coi Đông Phương Vị Minh là một sự tồn tại quan trọng có thể tin tưởng có thể gần gũi, những biểu hiện xa cách đó chỉ là giả bộ mà thôi, sự nghiệp câu dẫn của hắn đã cơ bản thành công.

Hai là, bản thân có dụng ý khác với Đông Phương Vị Minh, tìm cơ hội tiếp cận. Thư sinh si tình mà hắn thực sự muốn câu dẫn trước giờ chưa từng thực sự tồn tại.

Bất kể là cách giải thích nào, đều đủ để Đông Phương Vị Minh đánh giá lại giá trị của mình. Cho nên Đông Phương Vị Minh mượn cơ hội bôi thuốc để đùa giỡn một cách suồng sã, mà phản ứng của mình… không cần nói cũng biết. Huống chi, lần đầu tiên tiếp xúc thân thể, bản thân vì muốn tránh không cho Đông Phương Vị Minh động thủ mà lấy cớ là sợ nhột, mà lần này, lại hoàn toàn không có chút gì là không thoải mái, đây được coi là ngầm cho phép hay là… mời gọi? Sự khuất phục của thân thể chính là sự phản bội của tâm hồn, hồng hạnh xuất tường.

Từ xa lạ biến thành bẽn lẽn, từ si tình biến thành mượn cớ, từ vô tâm phong hoa thành cố ý dẫn dụ, từ cao không thể với thành lạt mềm buộc chặt. Thứ đồ chơi như mình, đối với Đông Phương Vị Minh, còn chừa lại bao nhiêu giá trị đáng kể đây?

Vũ hội giấu mặt này, hai tên lừa đảo phong thái xuất sắc, bề ngoài sáng sủa ôm chặt lấy nhau trên sàn nhảy không người, bước nhảy hoa lệ dẫn dụ bước chân của đối phương, bàn tay ấm áp kéo đối phương xoay tròn, lời nói ngọt ngào bên tai lừa gạt linh hồn đối phương, ánh mắt nóng bỏng đeo đuổi mặt nạ của đối phương.

Tứ chi giao triền, thân thể dựa sát, cho nên, mỗi một động tác nhỏ đều khó có thể lọt khỏi sự nhận biết của đối phương, mỗi một nhịp tim đều không tránh khỏi cái nhìn xoáy vào của đối phương. Không thể vọng động, cử động bèn sai; không thể vọng ngôn; nói ra bèn lộ.

Vỏ sò cho dù bị mắc vào bờ, cũng vẫn mang bóng dáng của biển cả, bất luận trân châu bên trong là đen hay là trắng, có một số thứ, luôn không thể xóa nhòa. Ví dụ… sự hấp tấp đối với ** của thân thể. Ví dụ như… sự lạnh lùng đối với những si mê trăn trở của Đông Phương Vị Minh.

Hoắc Cải một lần bước sai, cho nên lạc mất nhịp, đánh mất tiết tấu, chỉ có thể mặc cho đối phương lật người, xoay người, khom lưng. Sau những bước xoay vòng hoa mắt hào nhoáng, cái mà y sau khi đã bị gỡ bỏ mặt nạ phải đối diện chính là cục diện vô cùng bị động hiện giờ, với một người bạn nhảy mà bất cứ lúc nào cũng có thể đi khỏi vì nhàm chán.

Đông Phương Vị Minh cầm lấy tay Hoắc Cải, đặt lên đai quần, dáng tươi cười ngả ngớn, ánh mắt lạnh băng. Hắn dán lên tai Hoắc Cải khe khẽ thổi khí: "Nào, cởi quần ra, chúng ta tiếp tục bôi chân."

Tai Hoắc Cải đỏ đến mức gần như sắp rớt máu, thân thể cứng ngắc quay đầu đi, ánh mắt lập lòe bất định.

"Đừng sợ, ta sẽ khiến đệ thoải mái." Đôi môi mỏng của Đông Phương Vị Minh trong ánh hoàng hôn nhuộm không gian bằng một màu hoàng kim nhàn nhạt hoa quý hòa với màu đỏ tươi trên môi thành ra một màu sắc gần như yêu diễm. Trong đôi môi hé mở thấp thoáng đầu lưỡi màu hồng, chầm chậm dạo qua trên viền răng, gây ra một cảm giác xúi giục nguy hiểm.

Trong lúc nói chuyện, Đông Phương Vị Minh lại tiến gần thêm mấy phân, tay của hắn càng lúc càng suồng sã, bàn tay lớn đẹp đẽ đặt trên bàn tay nhỏ trắng ngần, dẫn bàn tay gầy yếu trượt xuống từ trên eo, ngừng lại trên vùng đất bí ẩn.

Vật ở dưới bàn tay cho dù có cách một lớp vải cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng, có người thở dốc bên tai, dụ dỗ: "Cởi đi nào, ta giúp đệ."

Đông Phương Vị Minh đã cực kỳ trắng trợn, ăng-ten mang tên nguy cơ mất tr*nh dựng thẳng, mồ hôi lạnh ướt đẫm cả tấm lưng, hậu quả của việc phạm sai lầm nghiêm trọng hơn y tưởng quá nhiều.

Tiểu hài tử là loài không có kiên nhẫn, Đông Phương Vị Minh sẽ không tham vọng cái toàn thắng giết đối phương không còn một mảnh giáp. Có lúc thắng lợi của chiến dịch trong mắt hắn chính là thắng lợi của chiến tranh. Đông Phương Vị Minh không có kiên nhẫn chơi trò chơi chiến tranh công phòng dài lê thê.

Chiếm hữu thân thể đối với Đông Phương Vị Minh mà nói chính là bữa điểm tâm sau bữa chính, bữa chính vào bụng rồi, bản thân tâm đã thất thủ chẳng còn giá trị gì để Đông Phương Vị Minh trân trọng đối đãi. Đông Phương Vị Minh dự định rút thân đi khỏi trò chơi sẽ chẳng khách khí với mình nữa, cự tuyệt sẽ bị Đông Phương Vị Minh cho là muốn còn ra vẻ cự tuyệt, phản kháng sẽ bị Đông Phương Vị Minh cho là ra vẻ thanh cao, cái chờ đợi bản thân phía trước chỉ là sau khi bị ăn sạch sẽ bị vứt đi như chiếc giày rách.

Cần phải lập tức tìm ra cách ứng phó… nếu không, cúc hoa khó giữ được.

Phải làm thế nào, mới có thể khiến Đông Phương Vị Minh hồi tâm chuyển ý?

Phải làm thế nào, mới có thể dựa vào mình mình mà thay đổi tình thế?

Phải làm thế nào, mới có thể khiến bài nhảy đã kết thúc trở lại cao trào?

"Đông Phương, … đừng, đừng như vậy." Giọng nói Hoắc Cải hàm hồ, không rõ, mang theo giọng mũi nghèn nghẹn, cùng tiếng thở gấp ám muội, như tiếng rên rỉ trên giường.

"Không như vậy, thì như thế nào?" Đông Phương Vị Minh lại nhéo mạnh một cái, khiến cho Hoắc Cải thấp giọng kêu lên.

"Đông Phương, huynh có thích ta không?" bàn tay không bị cầm giữ của Hoắc Cải ấn lên trên móng vuốt đang làm việc xấu của Đông Phương Vị Minh, dường như đang cố chấp muốn có một đáp án.

Đông Phương Vị Minh cười khẽ một tiếng, ngẩng lên nhìn Hoắc Cải, triền miên vô vàn, thâm tình sâu sắc. Hai tâm kề cận, hô hấp xen kẽ, đôi môi hoàn mỹ đến gần như yêu dị khẽ khép mở, từ ngữ thốt ra ôn nhu si tình: "Ta vì đệ mà thần hồn điên đảo."

Hoắc Cải nắm lấy tay Đông Phương Vị Minh đặt lên tim mình, nét cười cay đắng: "Phải làm thế nào đây, đệ cũng vậy."

"Lang hữu tình, thê hữu ý, vừa hay, đệ cần gì phải khổ não?" Đông Phương Vị Minh thuận thế miết một cái trên ngực Hoắc Cải, thản nhiên hỏi.

"Lòng đệ vốn nên có một người khác… cho đến vừa rồi đệ hiểm tử hoàn sinh, mới phát hiện ra, huynh đã chiếm cứ hoàn toàn tâm thần của đệ từ lâu. Đệ biết như vậy không tốt, nhưng tình cảm không thể kiềm chế được, một kẻ lẳng lơ như đệ, huynh vẫn thích chứ?" Hoắc Cải ôm ngực, ra vẻ khổ sở rằng đệ vô tội làm sao, đệ tội nghiệp làm sao, đệ khó xử làm sao.

Đông Phương Vị Minh che miệng, độ cong dưới bóng râm mỉa mai mà khinh miệt, để ta phải dồn tâm dồn trí bày mưu tính kế lâu như vậy, rốt cuộc lại là một tên rẻ mạt mượn danh nghĩa người trong lòng để ngụy trang, gia tưởng rằng rất thú vị, chẳng ngờ dễ dàng như vậy liền đoạt được, đúng là vô vị.

"Nếu như huynh nguyện bên đệ trọn đời trọn kiếp, đệ nghĩ, cho dù đệ phải làm người lẳng lơ một lần đệ cũng chịu." Hoắc Cải nhìn Đông Phương Vị Minh chăm chú, giống như thể một cô nàng ngốc nghếch chuẩn bị cùng người yêu bỏ trốn.

Một sự phẫn nộ khó hiểu dần dần dâng lên từ đáy lòng, kỹ thuật diễn vụng về, mưu tính trần trụi, Đông Phương Vị Minh cảm thấy tên ngốc ham hư vinh này đang làm ô uế tất cả những gì mình coi trọng. Tại sao y có thể như vậy, rõ ràng, rõ ràng bản thân đã… kỳ vọng đến thế.

"Huynh sẽ yêu đệ trọn đời trọn kiếp chứ, Đông Phương?" Hoắc Cải cầm lấy tay Đông Phương Vị Minh, dường như bởi vì không nhận được câu trả lời mà có chút sốt ruột không kiên nhẫn được.

"Ta yêu đệ, trọn đời trọn kiếp." Khóe miệng Đông Phương Vị Minh vẽ nên một nụ cười ôn nhu như sông xuân, khẽ khàng thề thốt.

Hắn phải báo thù, hắn phải lừa cho tên ngốc này giang rộng hai chân, mặc cho mình chơi đùa đủ kiểu, sau đó tàn nhẫn đá y ra khỏi Tú Bị Các.

Hắn phải khiến cho y từ trên mây trắng rơi thẳng xuống bùn đen, coi như là cái giá phải trả cho việc y đã hủy hoại vị công tử ưu nhã mà giảo hoạt bản thân đã từng nhận định là đối thủ xứng tầm đó.

Hoắc Cải nở nụ cười như hoa, nũng nịu nói: "Chân của đệ đau quá, huynh bôi thuốc giúp đệ đi. Trước khi chân đệ khỏi, huynh sẽ tận tay chăm sóc đệ phải không, Đông Phương?"

Để gia tận tay chăm sóc, ngươi mà cũng xứng sao? Đông Phương Vị Minh càng lúc càng không kiên nhẫn lúc này mới ý thức rằng chân đối phương vẫn bị thương, nếu như bản thân muốn báo thù thành công, trong thời gian ngắn vẫn chưa thể lập tức xử lý ngay tên này. Cũng có nghĩa là, mình vẫn phải lá mặt lá trái với tên tham lam này một thời gian. Cho nên, tâm tình vốn đã rất tồi tệ, lại càng tồi tệ hơn.

"Ta đi xem thuốc của đệ đã sắc xong chưa, còn về chân, đệ trước tiên cứ tự bôi đi đã." Đông Phương Vị Minh đặt lọ thuốc xuống đầu giường, chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, đứng dậy định đi ra cửa.

Đai lưng đột nhiên bị túm lấy, Đông Phương Vị Minh quay đầu, liền nhìn thấy Hoắc Cải nửa người nhoài ra khỏi giường, túm lấy đai lưng mình, đầy vẻ lưu luyến không muốn rời.

"Sao thế?" Đông Phương Vị Minh nhịn lại xúc động muốn một phát đá bay, cười hỏi Hoắc Cải.

"Mang cho đệ ít kẹo mứt được không, đệ sợ đắng." Hoắc Cải giọng nũng nịu khẩn cầu.

"Được." Đông Phương Vị Minh tách bàn tay kiên định không buông trên đai lưng của mình ra, sau đó quay đi, chuẩn bị thắt chặt lại đai lưng mà đi. Vừa cúi đầu, liền nhìn thấy một vật lấp lánh phát sáng cách đó không xa, chính là huân cầu mình đã tặng.

Huân cầu đó là bảo vật mình đã cất giấu nhiều năm, vì kẻ trước mặt mà vui mừng cho đi, đáng tiếc, những mưu tính sau đó đều không phải dùng đến nữa, đáng tiếc, người này đã không còn xứng đáng với bảo bối này nữa rồi.

Đông Phương Vị Minh có chút thất vọng quay đầu, lập tức ngây ra…

Hoắc Cải dường như không ngờ Đông Phương Vị Minh sẽ bất ngờ quay đầu lại, cũng ngây ra, trên mặt vẫn còn nguyên nụ cười như trút được gánh nặng, chỉ còn thiếu nước viết lên mặt: Cuối cùng cũng thoát được một kiếp, đáng mừng đáng mừng.

Lập tức, thông suốt tất cả. Đông Phương Vị Minh gần như muốn ngửa cổ lên trời thét dài! Thì ra là như thế, Nhận Luân à Nhận Luân, ngươi quả nhiên không khiến gia thất vọng! Công tử ưu nhã mà giảo hoạt ngươi vẫn còn đó, vẫn luôn còn đó!

Hoắc Cải vội vàng thu lại vẻ mặt, lại hồi phục trạng thái ngu ngơ cầu vuốt ve, cầu bao dưỡng, cầu yêu thương đó.

Đông Phương Vị Minh từng bước từng bước quay về bên giường, từ trên cao nhìn xuống, quan sát Hoắc Cải, trong mắt hừng hực lửa, kịch liệt mà nóng bỏng. Từng câu từng chữ, xuất phát từ sâu trong lòng: "Tiểu Luân, ta thực sự vì đệ mà thần hồn điên đảo."

Đông Phương Vị Minh khom người xuống, nắm lấy cằm của Hoắc Cải, hung hăng hôn lên, hắn ngậm lấy đôi môi không an phận đó, mút mạnh, hắn vui mừng biết bao, không nhịn được càng mút càng sâu, đầu lưỡi liếm nghiền mỗi một tấc đỏ thắm yêu diễm trên môi, răng cọ qua mỗi một miếng thịt non mềm ấm áp trên môi, có điều, vẫn không đủ. Trong yết hầu khô khốc khó nhịn, hắn thật muốn nghiền nát tên ranh giảo hoạt này mà nuốt vào bụng, để bình phục khát vọng vô cùng nôn nóng đó. Đầu lưỡi càng trượt vào sâu hơn, thân thể lại bị đẩy ra đột ngột.

Đông Phương Vị Minh vẫn còn thèm thuồng liếm liếm môi, cười hỏi: "Sao thế, không tiếp tục giả vờ được nữa?"

Hoắc Cải cúi đầu không để tâm đến hắn, nắm tay siết chặt, các khớp ngón tay bị nắm đến trắng bệch.

Đông Phương Vị Minh ngồi lại trên mép giường, tâm tình rất tốt, ngồi vắt chân: "Suýt chút nữa, ta đã bị đệ lừa rồi. Cũng may trời xanh có mắt, khiến ta vô duyên vô cớ quay đầu lại, bằng không… ta đã bỏ lỡ mất rồi."

Hoắc Cải quay đầu đi, nhắm mắt, tâm tình cũng rất tốt. Đúng vậy, ngươi rất đúng lúc, lại bị ta lừa nữa rồi. Trời xanh đương nhiên có mắt, gia tính toán lâu như vậy, một tay nắm đai lưng, một tay lăn huân cầu, chính là để chờ ngươi quay đầu lại bắt gặp "chân tướng", sao có thể để ngươi bỏ lỡ được chứ.

Nếu như nếu như đã không thể bẻ ngược lại suy nghĩ của Đông Phương Vị Minh, thì cứ chạy theo lối suy nghĩ đó đến cuối cùng, vật cực tất phản (sự vật phát triển đến cực điểm sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại), thứ lẩn khuất cuối con đường chính là cơ hội chuyển biến. Người ngu xuẩn bị lừa gạt, đấy là vì cả tin. Kẻ thông minh bị lừa gạt, đấy là vì đa nghi. Con át chủ bài vẫn được nắm vững trong tay Hoắc Cải, y thực sự không yêu Đông Phương Vị Minh, trước giờ chưa từng yêu. Cho nên, hiện giờ đã đến lượt y đại phản công từ bước đường cùng rồi.

44. Chương 44: Kích Nộ Là Chiến Lược Tấn Công Thường Thấy

"Ngươi không hề thực tâm lòng hướng về ta phải không? Đóng kịch như vậy để làm gì?" Đông Phương Vị Minh hồi thần từ trong cơn vui mừng trước sự trở lại của đối thủ định mệnh, lập tức làm ra vẻ không ngờ đệ lại lừa gạt tình cảm của ta, ta vô tội làm sao, ủy khuất làm sao, đáng thương làm sao, để lên án.

Hoắc Cải dựa vào đầu giường, hạ thấp mi, lòng thầm suy tính: Được, tên này chẳng khác gì mình, kỹ thuật lật lọng hạng nhất. Phản công như vậy thành ra rất hợp ý ta, có điều, giải thích chính là giấu giếm, Tiểu Minh, ngươi cứ tự do mà tưởng tượng đi nhé.

Hoắc Cải khẽ cúi thấp đầu, tóc phất phơ bên gò má, trên khuôn mặt trắng như tuyết hiện ra vẻ mệt mỏi, trông vô cùng ủ rột: "Nguyên nhân ta đóng kịch, sao ngươi lại không biết, cần gì phải hỏi ta?"

Đông Phương Vị Minh tay nắm cằm, quyệt miệng: "Ta không biết. Chợt nghe thấy ngươi có ý với ta, lòng ta tràn đầy vui sướng. Ai ngờ, lại chỉ là một màn kịch." Đông Phương Vị Minh thở dài một tiếng, vẻ ủy khuất trên mặt chỉ tăng chứ không giảm.

"Ngươi đã muốn bức ta nói rõ, vậy thì ta liền nói thẳng." Hoắc Cải bùi ngùi thở dài, người này vội vàng muốn bị lừa gạt đây mà, thôi vậy, gai đại phát từ bi cho ngươi bị lừa đến tận cùng.

Hoắc Cải ngẩng lên nhìn Đông Phương Vị Minh, thần sắc xa cách đạm mạc, miệng nói ra những lời rất thẳng thắn: "Ngươi trở nên có hứng thú với ta, liền muốn dụ dỗ ta ăn ở hai lòng, để đùa một phen tận hứng, phải không?"

"Ta đối với ngươi là thật lòng hâm mộ, cần gì nói quá quắt như thế?" Ánh mắt Đông Phương Vị Minh khẽ dao động, lập tức liền khôi phục biểu cảm cả xác lẫn hồn bị bỡn cợt nghiêm trọng.

Hoắc Cải quay đầu nhìn sắc hoàng hôn ngoài cửa sổ, nỗ lực xây dựng khí chất cao nhân rằng bản thân ta đã nhìn thấu hồng trần, giọng mệt mỏi: "Núi Bắc Bội có một con chim, bay liệng trên chín tầng trời, chao trên những đỉnh mây, một người nói: Cao làm sao, ước sao được như vậy. Người khác nói: Cao làm sao, chắc là mệt lắm?"

Hoắc Cải quay đầu lại, nhìn Đông Phương Vị Minh, nhếch một nụ cười mỉm đầy mỉa mai "Yêu nghiệt ngươi còn chưa chịu hiện thân": "Ta bị thương nằm trên giường, trong mắt ngươi lại chỉ thấy sắc, không thấy thương, trong lòng chỉ có dục, không có ưu. Hâm mộ? Ha, ngươi coi ta là tiểu thư khuê các không rành thế sự sao?"

"Thì ra…" Đông Phương Vị Minh không cười nổi nữa, thu lại những biểu cảm dạt dào tình cảm trống rỗng trên mặt, day day thái dương, nghĩ lại lúc trước, khi người này trình bày thương thế với mình đã thực tâm muốn thử rồi.

Đông Phương Vị Minh bị người ta lột sạch lớp vỏ si tình có chút khổ não, không cẩn thận một chút là bị nhìn thấu rồi, nói thẳng thắn như vậy, ngay cả chút cơ hội để mình nói dối cũng không cho, vậy thì trò chơi hư tình giả ý này làm sao có thể chơi tiếp được nữa? Đợi đã…

Đông Phương Vị Minh đột nhiên chau mày nói: "Có điều, lúc trước ngươi bị tập kích, lúc ta chạy đến, thần thái nhu nhược của ngươi lúc đó rõ ràng là đóng kịch. Trước lúc đó, chưa hề đường đột với ngươi lần nào. Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng ta có ý đồ với ngươi?"

Sắc mặt của Hoắc Cải lập tức vô cùng khó coi, nội tâm y rất mâu thuẫn, lý trí y rất hỗn loạn, tình cảm y rất rối rắm —— Tiểu Minh, ngươi có thể đừng sắc sảo đến thế có được không, đừng có ép gia lật con át chủ bài lên mà, hu hu hu, con át chủ bài này gia thực sự không muốn lật lên, lật lên rồi gia làm sao có thể giả ngu giả ngơ tham ô bảo bối nữa.

"Là huân cầu." Hoắc Cải trầm mặc một lúc, chỉ còn cách rưng rưng lật bài: "Ngươi tặng huân cầu cho ta, rõ ràng là đang đặt bẫy ta. Mùi hương dung tục như thế, vật phẩm quý giá như vậy, nhất định sẽ gây ra hiểu lầm rất lớn, đến lúc đó, ta cho dù có trăm cái miệng cũng không biện bạch nổi, duyên đoạn tình tan. Mà ngươi không oán không thù tại sao lại muốn phá hoại nhân duyên của ta? Lại liên tưởng đến Việt nhân ca lần trước ngươi hát cho ta nghe, nói ra, đáp án liền rất rõ ràng rồi, ngươi chỉ là nổi hứng thú, muốn thử xem có thể cướp được ta từ tay người khác hay không."

"Vậy ngươi giả vờ hâm mộ là chắc chắn rằng ta một khi đoạt được rồi liền rất nhanh chán sao? Ngươi không sợ ta thuận nước đẩy thuyền mà ăn ngươi sao?" Đông Phương Vị Minh dụng tâm hiểm ác bị lôi ra dưới ánh mặt trời trần truồng mà chạy, dứt khoát không làm chính nhân quân tử nữa, dùng ánh mắt cái đùi gà này nên gặm từ đâu thì có vẻ thích hợp, đánh giá Hoắc Cải từ trên xuống dưới.

Hoắc Cải thở dài một hơi: "Với tính cách kiêu ngạo của ngươi, có thế nào đi nữa cũng không động tay động chân với người đang bị thương. Mà trong thời gian dưỡng thương, ta tự có cách khiến cho ngươi càng lúc càng thêm ghét ta chán ta."

"Đáng tiếc trời không chiều lòng ngươi." Khẩu khí Đông Phương Vị Minh đầy vẻ hạnh tai lạc họa, hứng thú trong mắt càng nồng: "Ngươi đã nhìn thấu ta như vậy, tại sao không nói thẳng, mà lại làm phức tạp đến thế?"

Hoắc Cải ôm mặt, Tiểu Minh, ngươi có thể đừng tò mò nhiều như vậy có được không, bổn cha kế lừa gạt cũng vất vả lắm đó nha.

Hoắc Cải thẳng người, ngồi ngay ngắn, nhìn Đông Phương Vị Minh chăm chú, giọng nghiêm túc: "Đông Phương các chủ, tại hạ muốn kết thúc khóa học, không bao giờ gặp lại nữa, mong được thuận lợi đi khỏi."

"Không được." Đông Phương Vị Minh phản xạ có điều kiện từ chối quả quyết.

"Ngươi thấy đấy, đây chính là kết quả rõ ràng." Hoắc Cải xòe hai tay, bất đắc dĩ cười khổ.

"Ta biết ngươi không phải người dễ dàng từ bỏ, nếu như khiến ngươi cuống lên, nói không chừng sẽ xé bỏ mặt nạ, nói mấy lời vô căn cứ, hủy hoại danh tiếng và tình duyên của ta, cho nên mới án binh bất động. Ta vốn dự định rời khỏi Tú Bị Các liền đi biệt tăm, tránh cho thật xa. Ai ngờ, ngươi lại phái người đánh gãy chân ta, kéo ta về Tú Bị Các, bức ép ở lại. Ngươi nói xem, ta ngoại trừ giả vờ khuất phục còn có cách nào khác?"

"Chuyện huân cầu ta thừa nhận, chân của ngươi có liên quan gì đến ta, lại còn hủy hoại danh tiếng của ngươi? Chẳng lẽ trong mắt ngươi ta là người không từ thủ đoạn, không bằng cầm thú như thế hay sao?" Tú Bị Các chủ bị oan uổng xù lông lên, bản thân rõ ràng chỉ là kẻ hái hoa dạo giữa vạn hoa thân không dính lá, y sao có thể vu khống mình thành một tên lưu manh không chút hàm lượng kỹ thuật như thế chứ!

"Ngươi định lập tức đưa ta về nhà sao?" Hoắc Cải ngẩng lên hỏi.

"Không được." Đông Phương Vị Minh lại lần nữa phản xạ có điều kiện từ chối quả quyết.

"Không bằng cầm thú." Hoắc Cải nhấn từng chữ một.

Lần này Đông Phương Vị Minh thực sự tức giận rồi, hắn có thể chịu đựng Hoắc Cải vạch trần mọi âm mưu thủ đoạn của mình không chút khách khí, cũng có thể chịu đựng Hoắc Cải bức ép hắn lộ nguyên hình không chút thương xót, xét từ một loại mức độ nào đó, hắn thậm chí lại thích như vậy, phát hiện trên thế giới này vẫn còn một người như vậy, nhìn thấu bản thân mình, sau đó thản nhiên vạch trần mọi thủ đoạn của hắn, đặt bẫy lại mình. Kỳ phùng địch thủ, hiếm có làm sao, thú vị làm sao.

Nhưng hắn không thể chịu đựng Hoắc Cải đánh giá hắn một cách quá quắt như vậy, giống hệt như… bản thân không xứng được y nhìn thẳng một cái, không xứng có được tình cảm chân thành của y. Lúc nhìn thấy Hoắc Cải bị thương, hắn cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác. Hắn coi đối phương là một đối thủ quan trọng, đối phương lại coi hắn không khác gì cầm thú, tránh còn không kịp. Thử nói xem Đông Phương Vị Minh hắn sao có thể chịu đựng được cơn tức này.

Đông Phương Vị Minh híp mắt lại, con ngươi sẫm lại, sâu xa như hàn đàm (đầm lạnh). Nghiêm túc nói: "Ta nói lại một lần nữa, thương thế của ngươi không liên quan gì đến ta, ta tuy muốn đoạt được ngươi, nhưng vẫn chưa đến mức bỉ ổi như vậy."

Thấy người trước mặt vô cùng tức giận, Hoắc Cải đang còn lo lắng về an nguy của cúc hoa nhà mình đột nhiên mở cờ trong bụng. Đương nhiên, đấy không phải vì y có sở thích ngược người ta (thật không phải không?), mà là vì, y biết, Đông Phương Vị Minh đối với mình, chỉ sợ đã động chân tình rồi.

Một người có thể yêu thích không rời đối với đồ chơi, nhưng sẽ không phẫn nộ vì nó. Bản thân đối với hắn đã không còn đơn giản là đồ chơi nữa rồi.

Nghĩ mà xem thiếu niên kiêu ngạo biết bao, bị cô nàng Lọ Lem đánh gục, đều sẽ tức giận mà sinh hận, từ hận mà sinh yêu. Từ cổ chí kim đã có biết bao nhiêu ví dụ đầy đủ, rõ ràng, đối diện với hoàng tử phú quý bề ngoài S, nội tâm M, chiến lược tấn công tuyệt nhất chính là nghĩ oan cho hắn, kích hắn giận dữ, bức hiếp hắn. Giày vò đến lúc hắn sung sướng cả xác lẫn hồn, muốn ngừng mà không được thì liền công đức viên mãn rồi.

Cho nên hành động theo cương lĩnh yêu hắn phải bức hiếp hắn, Hoắc Cải không sợ chết mà khiêu khích.

"Bây giờ người ta là dao là thớt, ta là thịt là cá, ngươi nói thế nào thì là thế ấy vậy." Hoắc Cải nhắm mắt lại, thái độ đúng kiểu ứng phó qua loa có lệ.

"Ngươi không tin ta?" Đông Phương Vị Minh không giận mà ngược lại cười, cười đến mức ôn nhu như nước.

Hoắc Cải tuy rằng bị Đông Phương Vị Minh cười đến mức gai ốc toàn thân dựng đứng, vẫn kiên quyết chuẩn bị tiến hành khiêu khích đến cùng. Hiếm có cơ hội có thể chạm đến chân tâm của Đông Phương Vị Minh, đương nhiên phải nắm lấy thời cơ mà công thành chiếm đất, chỉ cần có thể cắm rễ vào lòng đối phương, còn phải bận tâm nên dùng đường mật tưới hay dùng dao kiếm đâm nữa hay sao?

"Trước kia ngươi nói với ta rằng 'Chỉ nguyện từ nay về sau trong mắt của đệ, không có ông chủ của Tú Bị Các mà chỉ có Đông Phương Vị Minh.' Ta đã tin. Kết quả thì sao? Cái chờ đợi ta là hết cạm bẫy này đến cạm bẫy khác. Ngươi cảm thấy ngươi đáng để ta tin tưởng sao?"

"Ngươi oán ta?" Đông Phương Vị Minh bóp lấy cằm của Hoắc Cải, ép y nhìn thẳng mình.

Hoắc Cải mỉm cười, nhãn thần y chân thành, lời nói lại sắc nhọn: "Ta không oán ngươi, ta thương hại ngươi. Ngươi biết không, suýt chút nữa ta đã thực sự coi ngươi là bằng hữu. Ta biết, ngươi không hiếm những bằng hữu như ta, hoặc là nói, người như ngươi căn bản không cần đến bằng hữu."

Hoắc Cải nhìn Đông Phương Vị Minh, phẫn nộ trong mắt đối phương khiến y hoảng sợ, cắn cắn răng, cuối cùng Hoắc Cải vẫn cứ nói tiếp: "Đông Phương Vị Minh, ta thương hại ngươi. Ta chỉ mong ngươi đến lúc chết, đừng để đến một người khóc thương cho mình cũng không có."

Lời này xoáy vào tim quá mức, Đông Phương Vị Minh lập tức biến sắc mặt, hàn khí bức người, nhưng lại không nói một lời nào.

Trầm mặc một lúc lâu, Đông Phương Vị Minh cười lạnh, nói: "Ngươi đã coi ta như thế, nếu như ta không làm chút chuyện quá quắt chẳng phải là phụ lòng kỳ vọng của ngươi rồi hay sao? Trước khi vết thương của ngươi lành hẳn, ngươi cứ ngoan ngoãn chờ đợi trong căn phòng này đi, chờ đợi ta đến chăm sóc!"

Các chủ kiêu ngạo buông lời độc địa, phất tay áo đứng dậy, đạp cửa mà ra, đập "rầm" một tiếng trên khung cửa lớn, như thể tuyên chiến.

Xong rồi, kích tướng quá mức rồi… Hoắc Cải ôm tim nơi lúc nãy dao động chú ấn một chút, nước mặt dàn dụa. Giỡn quá mức rồi, không cẩn thận tí ti là khiến hoa bị chơi tàn tạ luôn đó nha, sao mình lại đi đùa giỡn với sự phản nghịch đáng sợ của thiếu niên nhi đồng cơ chứ?

Đây là tạm giữ phi pháp đó đồ khốn, Đông Phương Vị Minh ngươi chỉ là ông chủ của một tướng công quán thôi đó, đừng có khi không diễn trò sở trường bắt nhốt người của Ma giáo giáo chủ chứ. Đại thần ** à, mau mau đến cứu tín đồ đáng thương của ngươi đi, sắp chứng kiến màn kịch cũ rích giam cầm = ngã gục = OOXX diễn ra rồi, ngươi không thể cứ khoanh tay đứng nhìn chứ oa oa oa

~Dù sao cũng đã đạt được thắng lợi hoặc có thể là thất bại đánh dấu mốc, bạn học Hoắc Cải trước nay vẫn luôn nhìn xa trông rộng rất nhanh lại bắt đầu phân tích đánh giá tình hình trước mắt.

Đã biết:

Boss: Đông Phương Vị Minh -> Có khuynh hướng cường hóa, lực công kích tăng mạnh, khả năng tự khống chế giảm mạnh.

Kỹ năng của Boss: Điều giáo, triệu hoán, mị hoặc -> Thuật điều giáo không thiếu đạo cụ, thuật triệu hoán không thiếu tay chân, thuật mị hoặc không thiếu trang bị.

Bối cảnh: Tú Bị Các -> Boss thêm máu thêm trạng thái, bản thân nhân vật chính giảm máu giảm trạng thái. Thời gian đánh Boss kéo dài đến cả ngày.

Trang bị mới của nhân vật chính:

Chân tàn tật một đôi: Độ đáng thương +10, tốc độ di chuyển -80.

Khởi Tư một con: Độ cute +10

Nghi vấn:

Làm thế nào để có thể vừa chống lại được những chiêu thức mạnh mẽ của Boss mà vừa có thể khiến Boss rơi vào biển tình?

Đáp án là gặp thần sát thần gặp phật sát phật… đến lúc đó lại tính tiếp. Cũng may bản thân cái gì cũng không mạnh, nhưng lại rất bền bỉ, không cho ăn vẫn có thể chịu đựng được một tháng, không cho thuốc, vẫn có thể tự mình bình phục, cái gì cũng không cho, cũng có thể trèo tường ra ngoài. Dù sao với trí thông minh mức đó của Đông Phương Vị Minh cũng không thể làm ra những chuyện còn tệ hơn thế nữa, muốn sống sót chắc là không khó.

Hoắc Cải chắp hai tay lại, chân thành nhìn lên trần nhà: Cầu cho có người đến để con đưa tin về nhà, trước khi thương thế lành, tiểu nhân sợ rằng chỉ có thể ở trong hang ổ của Boss mà gây họa cho muôn dân thôi.

Đại thần ** cảm ứng được lời khẩn cầu của tín đồ, rất nhanh liền gửi đến một người truyền tin——

Đại phu bưng nước thuốc đi vào phòng, dùng giọng điệu trầm thấp y như báo tang nói: "Thuốc sắc xong rồi."

Hai mắt Hoắc Cải sáng bừng, móc ra một mảnh bạc vụn, tràn đầy hi vọng nhìn đại phu: "Đại phu, ta muốn nhờ ngài giúp ta chuyển thư về nhà, có tiện không?"

Vẻ mặt đại phu trầm mặc, lặng lẽ gật đầu.

Hoắc Cải lấy giấy bút ở một bên ra, viết "Xử lý việc riêng, tạm thời không về nhà, đừng mong nhớ."

Sau khi nói lại địa chỉ, đại phu rất nhiệt tình nhận giấy và bạc, bày tỏ nhất định sẽ gửi đến.

Sau một tuần trà, đại phu an toàn gửi mảnh giấy đến tận tay Đông Phương Vị Minh…

Là đại phu chuyên dụng của Tú Bị Các, người nào đó biểu thị rằng bản thân luôn luôn rất chuyên nghiệp.

[Dưới đây là thời gian giải thích không trong sáng]

"Bắc Bội sơn hữu nhất điểu, tường vu cửu thiên chi thượng, cao vu vân hải chi điên, nhất nhân viết: Thậm cao, tiện chi. Nhất nhân viết: Thậm cao, luy phủ?"

Cái này là do Đản Hoàng tự viết ra, trước tiên giải thích theo ý nghĩa thông dụng trong câu:

Ở nơi xa xôi kia có một con chim, bay rất cao rất cao. Một người nói với chim: Ngươi bay cao thật, thật khiến ta ngưỡng mộ, mong được như vậy. Một người khác nói với chim: Ngươi bay cao thật, có mệt không?

Điều này cũng chính là khi mà tất cả mọi người đều quan tâm đến việc bạn bay rất rất rất cao, chỉ có người thật lòng yêu bạn mới quan tâm bạn bay có mệt hay không.

Bây giờ là thời gian ta chà đạp cổ văn, những câu này của Đản Hoàng viết thực ra có hai nghĩa, các bạn trẻ trong sáng có thể che mặt lui xuống được rồi, các bạn trẻ không trong sáng xin đừng khinh suất tiếp tục không trong sáng theo Đản Hoàng.

"Bắc Bội sơn hữu nhất điểu, tường vu cửu thiên chi thượng, cao vu vân hải chi điên."

Chú ý từ đồng âm: Bắc Bội sơn = Bối bối sơn (Đừng nói với tôi là bạn không biết bối bối sơn.)

Trên bối bối sơn có một chú chim (Đừng nói với tôi bạn không biết chim còn đại diện cho cái gì.)

Cửu thiên chi thượng là nơi cực lạc, vân hải chi điên cũng chính là đỉnh mây.

Xâu chuỗi lại chính là, trên bối bối sơn có một chú chim, nó đắm mình vào trong nơi cực lạc, đặt mình trên đỉnh mây. Vậy thì chú chim đó đang làm gì, tôi nghĩ mọi người đều hiểu cả rồi.

Cao = High = Sướng.

Một người nói: High làm sao, thật khiến người ta hâm mộ ghen tị oán hận.

Một người nói: High làm sao, ngươi có mệt không.

Cho nên, chân tướng chính là ———————— đánh dã chiến 3P.

Tiểu công sung sướng rồi, người thứ nhất rõ ràng là kiêu ngạo thụ, cảm thấy 3P ủy khuất mình, thế nên ghen tỵ. Người thứ ba có lẽ là người hiền thục, thê thụ, cũng có khả năng là cường thụ. Ý bên ngoài câu chữ: Ngươi có mệt không, mệt rồi thì đến lượt ta.

Chân tướng đã được vạch rõ.

PS: Tôi cảm thấy rồi sẽ có một ngày nào đó mình bị giáo viên ngữ văn cầm dao truy sát. Nhớ hồi đầu, mỗi lần phiên dịch cổ văn, giáo viên đều rất thích lấy bài viết của tôi ra giảng giải cho cả lớp nghe… (Che mặt.)

45. Chương 45: Kiêu Ngạo Là Thành Quả Cường Hóa

Tịch dương đã hoàn toàn lẩn vào trong mây, sắc trời u ám một mảnh đỏ cam mơ hồ, như thể cuối chân trời rực lên một ngọn lửa lan tràn khắp đồng cỏ, mây cuộn tầng tầng, sắc đỏ thê lương.

Căn phòng chỉ mở có một cửa sổ, lúc này càng u ám, càng mơ hồ. Danh thư cổ họa, Chu đỉnh Thương di (chỉ đồ cổ quý giá), bảo đăng hoa bình đều bị chôn vùi trong tia nắng dần lụi tàn, chỉ chừa lại một vài cái bóng thấp thoáng, ám muội không rõ.

Thiếu niên nhỏ nhắn khoác hờ trên người một tấm áo nửa nằm trên giường, hít khí lạnh chầm chậm cởi tiết khố, vẻ mặt dữ tợn, thề sống thề chết: "Tên cướp giật khốn kiếp, đợi lão tử bôi thuốc xong sẽ đem ngươi ra viết ngược văn, đem cả nhà ngươi ra viết ngược văn!"

Đôi chân thon dài viên nhuận đã cởi bỏ tất cả che đậy, trắng muốt như tuyết đầu mùa, những vết thâm tím và sưng đỏ dữ tợn trải dài trên cơ thể, đỏ xen lẫn trắng hiện lên một loại mỹ cảm tàn nhẫn bạo ngược.

Hoắc Cải nhìn thấy quang cảnh bậc này, thật lâu không nói gì, cuối cùng phun ra một câu: "Thân thể này... quả nhiên rất có tố chất chuyên nghiệp."

Ôm lấy vại thuốc, lấy một chút cao thuốc màu hồng nhạt, nhè nhẹ bôi lên, màu đỏ máu tàn khốc được phủ lên một lớp óng ánh, lấp lánh ánh nước, lóe lên sắc yêu dã.

Hoắc Cải sâu sắc hiểu được việc Vạn Nhận Luân trong nguyên tác luôn bị đánh bị quất bị giày vò là chuyện hợp tình hợp lý biết bao. Thuộc tính càng đánh càng đẹp này thực sự khiến người ta không nhịn được càng muốn đánh càng muốn quất. Bi kịch là, hiện giờ thân thể khiến người ta muốn đánh muốn quất đó lại là của mình, cho nên, vẫn nên nhanh chóng bôi thuốc đã rồi tính.

Hoắc Cải đổ một đống cao thuốc vào lòng bàn tay, nhịn đau bôi cả đống lên, chà chà chà. Đau đau đau... cứ đợi trở thành nhân vật chính đi nhé, tên cướp giật khốn kiếp!

"Ngươi là không biết bôi thuốc, hay là thích đau đớn?"

Đột nhiên vang lên tiếng nói dọa Hoắc Cải run lẩy bẩy. Quay đầu, Hoắc Cải cách một tàng nước mắt mông lung, liền nhìn thấy Đông Phương Vị Minh dựa vào cửa sổ, vẻ mặt đầy vướng mắc đánh giá mình.

Đông Phương Vị Minh cầm tờ giấy chặn bắt được, đang chuẩn bị đến trước mặt Hoắc Cải diễu võ dương oai một trận, nói mấy lời thoại tiêu chuẩn quỷ súc kiểu "Ngươi không ngờ thư lại rơi vào tay ta phải không, moa ha ha!" hoặc là "Muốn truyền tin sao, cầu xin ta đi~" Ai ngờ đến rồi liền nhìn thấy cảnh Hoắc Cải coi chân mình như cái bàn giặt mà ra sức chà một cách hào hùng, lập tức bị kích động.

Hoắc Cải lau đi đám nước mắt vì đau đớn mà giàn giụa chảy ra, hấp hối: "Đau dài không bằng đau ngắn, ta chính là đang chết sớm để siêu sinh sớm."

Nói xong, Hoắc Cải lại bốc một nắm cao thuốc, chà chà chà. Nước mắt chảy xuống như mưa.

"Này, ngừng lại được rồi."

Tay bị giữ lại, Hoắc Cải ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng, trong lòng thấp thỏm:

Mẹ nó, không kịp kéo quần lên rồi, không ngờ tên tiểu tử Đông Phương Vị Minh này lại bay qua cửa sổ mà vào. Chẳng may tên tiểu tử này bộ dạng xinh đẹp động lòng người, khổ sở cầu ngược của mình quyến rũ, thú tính đại phát, trực tiếp nhào đến thì biết làm sao?

Hoắc Cải giằng ra khỏi tay Đông Phương Vị Minh, co lại về phía sau, cảnh giác nhìn hắn: Không ổn, tên này bắt đầu móc tay áo rồi, hắn muốn lấy cái gì chứ, dây thừng, mị dược hay còng tay da?

Một lúc sau, Đông Phương Vị Minh lấy ra một tấm khăn gấm, nhét vào tay Hoắc Cải, lạnh lùng nói: "Ngươi vẫn luôn đối xử tàn nhẫn với bản thân như vậy sao? Bôi thuốc cũng vậy mà đưa thư cũng vậy."

Mức độ quỷ súc của tên tiểu tử này vẫn thấp hơn những gì mình tưởng, Hoắc Cải yên tâm lấy khăn của Đông Phương Vị Minh lộn xộn lau một lượt, quầng mắt ửng đỏ, nhãn thần sáng sủa.

"Nói như vậy, thư của ta rơi vào tay ngươi rồi?"

Nhi đồng trẻ trâu nào đó vốn định diễu võ dương oai một trận, nhìn thấy ánh mắt biết rõ như vậy từ sớm của Hoắc Cải lập tức cảm thấy thất bại. "Ngươi biết thư này sẽ rơi vào tay ta sao?"

"Ta không biết." Hoắc Cải lại bôi một vệt thuốc nữa, vừa bôi một cái, nước mắt lại giàn giụa, lau nước mắt: "Bất luận đại phu đó có gửi đi hay không, kết quả đều chẳng có gì khác biệt, để tránh gánh phải tội danh bắt cóc, đồng thời thuận lợi giữ ta ở lại, dù sao ngươi cũng sẽ gửi bức thư này đi không phải sao?"

Đông Phương Vị Minh bất mãn quay đầu nhìn trời. Thì ra, gia không phải đến để trút giận, mà là đến để rước thêm tức giận sao? Ngươi tên tiểu thư sinh này lại thông đạt đến vậy, có cần thiết không, có cần thiết không hả?!

Hảo hài tử Đông Phương Vị Minh bền gan vững chí quyết định ngã xuống tại đâu thì bò lên tại đó, nhất định phải dùng khí thế để đánh gục con người trước mặt.

Chân mày sắc bén nhướn lên, khóe miệng Đông Phương Vị Minh nhếch lên một độ cong ngạo mạn: "Ngươi sợ người trong lòng ngươi biết những gì ngươi âm thầm làm đến vậy sao, thậm chí không tiếc chủ động cắt đứt viện binh, đơn độc nằm trong hang sói? Phải biết rằng, ta là một người không từ thủ đoạn. Ngươi không coi trọng an nguy của bản thân, thực sự ổn sao?"

"Ngươi chưa từng yêu, ngươi sẽ không hiểu được." Hoắc Cải nhìn về nơi xa xăm, ra vẻ tình thâm. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, có thể có được cơ hội thuận lý thành chương ngày đêm kề cận ngươi, đánh Boss 24 tiếng không ngừng nghỉ, đâu phải dễ dàng muốn là có!

Đông Phương Vị Minh tim lại bị đâm một nhát nữa, nét cười xấu xa, trong mắt không có hảo ý. Để tâm đến tên hỗn đản đó đến vậy không sợ bị người ta nắm lấy làm điểm yếu sao? Hừ hừ, gia không khiến ngươi sợ tới mức ôm lấy gấu quần ta khóc lóc cầu xin không được!

"Ta không hiểu, cho nên ta muốn thử xem tin tức ngươi quyến luyến Tú Bị Các được truyền về sẽ có kết quả thế nào?"

"Ngươi sẽ không làm thế." Hoắc Cải nhét trả lại khăn gấm vào tay Đông Phương Vị Minh, đầu cũng không ngẩng lên: "Một khi ngươi nói ra rồi, ngươi liền không có gì để uy hiếp ta cả, ngươi sẽ hoàn toàn mất cơ hội tiếp cận ta, mà ta chưa chắc sẽ mất đi người đó, như vậy hoàn toàn chẳng được lợi lộc gì. Trước khi chưa mất đi phần thắng, ngươi sẽ không làm ra mấy chuyện kiểu mất cả chì lẫn chài như vậy. Dù sao, ngươi ghét việc trò chơi kết thúc hơn là việc trò chơi trở nên khó nhằn."

Một lời xuyên trúng hồng tâm, Đông Phương Vị Minh bị nhìn thấu không chừa cái quần lót vạn phần ủy khuất: "Dường như… ngươi hiểu ta nhiều hơn ta nghĩ?"

"Ngươi cho rằng vì sao lúc đầu ta chọn ngươi làm thầy dạy cho ta?" Hoắc Cải nhìn Đông Phương Vị Minh, lời nói thản nhiên: "Đông Phương, ta biết ngươi còn lâu hơn ngươi biết ta nhiều."

Thì ra… đã có âm mưu từ trước rồi sao? Thì ra… bản thân ngay từ đầu đã bị ngấm ngầm mưu tính rồi sao? Thì ra…cái ẩn tàng dưới lớp vỏ bọc thư sinh ôn văn nho nhã của tên này chính là một yêu nghiệt gian xảo như quỷ sao?

Lập tức, Đông Phương Vị Minh cảm thấy mây đen đầy trời, sấm chớp đùng đùng. Ánh mắt nhìn Hoắc Cải càng lúc càng bất thiện, bất kỳ ai sau khi chiến bại liên tiếp phát hiện ra đối thủ thực ra từ lúc bắt đầu đã lén vượt mình hàng trăm mét đều không thể nào cảm thấy tâm tình thoải mái được.

Cảm giác thấy khí tràng của đối phương hỗn hển, Hoắc Cải co rút người lại: "Nếu như ngươi đã quyết không thả ta ra. Không bằng, chúng ta làm một thỏa thuận, trong thời gian ta dưỡng thương tại Tú Bị Các, ta sẽ không cự tuyệt việc thân cận của ngươi, mà ngươi, không được tiết lộ với bất cứ người thứ ba nào về bất cứ chuyện gì liên quan đến ta. Thế nào?"

Lại đặt bẫy ta phải không, phải không? Đông Phương Vị Minh vẻ mặt u ám nhìn Hoắc Cải, bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ trước việc dụng tâm hiểm ác của kẻ địch đẳng cấp. "Ngươi ở tại Tú Bị Các căn bản không cách nào cự tuyệt việc thân cận của ta, Nhận Luân, ngươi không đầu tư gì mà muốn kiếm lời lớn như vậy thì không hay đâu."

Hoắc Cải chớp chớp mắt: "Nếu như ngươi không ngại ngươi vừa mở miệng, ta liền im lặng, ngươi vừa đến gần, ta liền giả chết, ngươi vừa chạm vào, ta liền phản kháng, vậy thì ngươi không cần để tâm đến thỏa thuận này. Đúng rồi, ngươi có nhớ lúc đầu ta tìm ngươi, ngươi đã chấp nhận điều kiện không tiết lộ này rồi đúng không, vụ đánh cược này đối với ngươi chẳng phải là càng không đầu tư mà kiếm lời lớn hơn sao?"

"Được." Đông Phương Vị Minh suy nghĩ thật lâu vẫn không hiểu được mục đích thực sự của đối phương là gì, chỉ đành suy tính xem những ngày tới nên tiếp cận thế nào cho tốt, hòa nhau một ván.

Hoắc Cải vùi đầu, bắt đầu rưng rưng bôi thuốc. Mục đích của y rất đơn giản, thứ nhất, cho Đông Phương Vị Minh cơ hội câu dẫn mình, phải bày ra tư thế mặc cho trêu chọc mặc cho câu dẫn mới dễ dàng lừa sắc lừa tình mà. Thứ hai, tránh việc tin tức phán tán rộng, nếu như để những người khác trong Tú Bị Các biết được thân phận của mình, sau này câu dẫn những quỷ súc khác chỉ sợ sẽ xuất hiện biến số. Mục đích căn bản nhất, kỳ thực là: dẫn dụ hướng tư duy của đối phương.

Chuyển hướng tư duy của đối phương từ câu hỏi giải đáp "Người này có thể cầm tù có thể đánh đập, có thể chà đạp" thành câu hỏi lựa chọn "Con đường câu dẫn ngươi này có thể là A, B, C…", chỉ cần tư duy của đối phương bị mình dẫn dắt, thì phúc lợi trong thời gian dưỡng thương có thể được bảo đảm rồi, muốn câu dẫn, không chăm sóc thật tốt không được đâu nha, đạn pháo bọc đường dù gì cũng là đường a.

Kết luận là, tên nhóc xui xẻo Đông Phương Vị Minh bị kéo xuống mương rồi.

Yêu nghiệt rất giảo hoạt, câu dẫn phải càng sớm càng tốt, Đông Phương Vị Minh chấm một chút thuốc trên đầu ngón tay, trượt trên chân của Hoắc Cải, hô hấp triền miên bên tai đối phương: "Làm sao đây, ta càng lúc càng muốn ngươi rồi, tiểu hồ ly."

Hoắc Cải nước mắt lưng tròng: "Muốn báo thù cũng đừng trực tiếp dùng bạo lực chứ, ngươi cho ngươi đánh gãy chân ta chưa nói, lại còn cố ý chọc vào chỗ đau của ta."

Đáp án Đông Phương Vị Minh là tà cười một tiếng: "Ta nhớ ta đã nói với ngươi là chân của ngươi không liên quan gì đến ta mà?"

Tay Đông Phương Vị Minh chấm thuốc, nhắm thẳng vào chỗ bị thương, chọc, chọc, chọc, nghi oan ta này, lừa gạt ta này, đặt bẫy trôi chảy hơn ta này…

Hoắc Cải nước mắt giàn giụa nắm chặt lấy móng vuốt sói của Đông Phương Vị Minh: "Ta sai rồi, ta hối hận rồi được chưa! Không phải ta nghi oan cho ngươi, ai bảo lời khai của tên cướp đó chỉ về hướng Tú Bị Các chứ."

"Ô, thì ra là vậy." Nụ cười của Đông Phương Vị Minh xán lạn: "Người khác vừa nói ngươi liền tin, uổng cho ta từng coi ngươi là tri kỷ của mình. Haizz, để chứng minh ta tuyệt không có ý xấu với ngươi, phần thuốc còn lại, không bằng để ta giúp ngươi bôi vậy."

"Không cần đâu, thực sự không cần đâu… Ngao!!!!!!!" Tiếng kêu thảm thiết của người nào đó xé rách trời cao.

Sự thực chứng minh, Đông Phương các chủ là một loài sinh vật tà ác tập hợp thống nhất các thuộc tính nhỏ nhen, xấu xa, thủ đoạn độc ác, cái giá phải trả khi bắt nạt nhi đồng ấu trĩ là cao thật cao. Kiểu phúc lợi tận tay chăm sóc thế này là rất có thể có lực sát thương nha, đạn pháo bọc đường dù gì cũng là đạn pháo mà.

Giày vò Hoắc Cải khóc lóc thảm thiết, đau không muốn sống, đồng thời bảo đảm không dám tái phạm sai lầm trước đó nữa, nộ hỏa khi bị nghi oan, bị lừa gạt, bị đánh bại của Đông Phương Vị Minh cuối cùng cũng tiêu tán đi một hai phần. Các chủ kiêu ngạo mang theo nét cười ôn nhu vỗ vỗ đầu Hoắc Cải: "Nghỉ ngơi cho tốt, ta đi tra rõ ràng, tên cướp đó có quan hệ thế nào với Tú Bị Các ta."

Hoắc Cải ôm chăn, lặng lẽ quyết định nhân vật chính trong ngược văn tối nay tăng thêm một người. Sau một nén hương, Hoắc Cải ôm chăn ngủ vùi… phải biết rằng, khóc cũng rất tốt sức đó.

Một canh giờ sau, Hoắc Cải đang mơ thấy mình giữa băng tuyết ngợp trời bị đá tảng đập tới tấp, trán toát mồ hôi lạnh, bị đánh thức dậy.

"Sao thế?" Hoắc Cải kéo chăn lên một chút, mắt nhắm mắt mở, trên mặt hiện ra vẻ mê mang, trông có vẻ rất thuần khiết ngây thơ.

Bắt gặp vẻ mặt thuần lương của người nào đó, Đông Phương Vị Minh rất có ám ảnh tâm lý, nhích xa ra hai bước: "Ta đã tra rõ ràng rồi, ngươi bị cướp đúng là có liên quan đến Tú Bị Các ta."

Hoắc Cải mơ hồ dụi dụi mắt: "Ồ."

Đông Phương Vị Minh nhìn thấy bộ dạng thản nhiên của đối phương, thật muốn giơ móng vuốt đập một cái: "Là một tiểu quan dưới trướng ta làm, hắn nghe lỏm được cuộc nói chuyện của chúng ta, sau đó cố ý truyền tin tức ngươi đang giữ bảo bối trong người truyền ra ngoài."

"Một tiểu quan dưới trướng ngươi? Hắn lập mưu hại ta làm gì?" Hoắc Cải co rút khóe miệng, thầm nghĩ, nhất định đừng có nói với gia hắn yêu ngươi quá sâu đậm, ngẫu nhiên phát hiện địa vị lão tử trong lòng ngươi nặng hơn, cho nên ghen tỵ phát điên, hạ độc thủ. Gia không chịu được sét đánh đâu nha.

"Bởi vì hắn thầm thích tên cướp đó, cho nên muốn người trong lòng mình kiếm chác được một chút." Đông Phương Vị Minh bịa chuyện. Hắn không muốn nói với Hoắc Cải, mỗi lần kết thúc bài học hắn đều giày vò Hành Lộ, lấy ra so sánh.

"……" Hoắc Cải nhìn chăm chăm bộ mặt chân thành của Đông Phương Vị Minh, trong lòng cuộn sóng, bịa chuyện cũng phải đáng tin một chút chứ, mấy lời nói dối đó ngay cả Vạn Thử Ly cũng chẳng tin nổi a hỗn đản!

"Ta muốn gặp tiểu quan đấy một chút." Được giấu giếm nhất định có giá trị, Hoắc Cải dĩ nhiên đưa ra yêu cầu.

Đông Phương Vị Minh ngăn cản: "Hắn đang lĩnh hình phạt, hiện giờ không tiện gặp mặt người khác."

"Ta muốn gặp hắn, ngay lúc này." Hoắc Cải nhìn Đông Phương Vị Minh chăm chăm, mặt đầy vẻ ngươi không cho ta gặp đương sự, ngươi chính là có điều giấu giếm, ngươi là đang che giấu, ngươi chính là Boss chỉ huy tất cả sau rèm.

Đông Phương Vị Minh trầm ngâm lúc lâu, nhướm mày nói: "Ngươi muốn gặp ta cho ngươi gặp, có điều, đừng có bị dọa phát khiếp đó."

Hoắc Cải lấy áo khoác ngoài chuẩn bị bên cạnh, mặc lên: "Được."

Đông Phương Vị Minh đi đến bên cửa, dặn dò hai câu, trở về bên giường, cười rất sâu xa: "Lúc nữa sẽ tới ngay."

Sau một tuần trà, Hoắc Cải nhìn thiếu niên bị đám bảo tiêu ném vào trong phòng, há hốc mồm, không nói được câu nào.

Thiếu niên trước mặt chỉ mặc duy có tiết khố, trên người trải đầy vết roi, máu me be bét. Tứ chi đều bị gắn vòng vàng, trên vòng vàng gai dày đặc, đâm sâu vào cổ tay cổ chân.

Hoắc Cải nhìn tư thế gượng gạo nằm rạp trên đất của thiếu niên, không khó tưởng tượng, tại bộ phận quan trọng dưới tiết khố của hắn, nhất định còn giấu hình cụ càng tàn nhẫn hơn.

Hoắc Cải lần đầu tiên ý thức được hàm nghĩa chân thực của từ quỷ súc này, Đông Phương Vị Minh tuyệt đối không phải là người dễ bắt nạt, kết cục của việc chọc giận hắn, rất có khả năng, vô cùng vô cùng đáng sợ.

"Hài lòng không?" Đông Phương Vị Minh cười hỏi, "Ta đang báo thù cho ngươi đấy."

Hoắc Cải hít một hơi sâu, lập tức khôi phục thần sắc thản nhiên. Bắt đầu suy đoán dụng ý của Đông Phương Vị Minh:

Đông Phương Vị Minh đây là đang mượn cơ hội để uy hiếp? Bản thân làm trái ý hắn kiên quyết gặp cho bằng được, cho nên cố ý làm ra tình cảnh thế này, là muốn cảnh cáo mình trên đại bàn của hắn tốt nhất là nên ngoan ngoãn nghe lời?

Hay là, Đông Phương Vị Minh muốn chứng minh với mình rằng hai người đều có chung mối thù, thể hiện ý tốt? Dù sao thời đại này, địa vị của tiểu quan cực kỳ thấp kém, trừng trị như vậy có lẽ cũng chẳng là gì.

"Ta muốn được nói chuyện riêng với hắn, được không?" Giọng nói của Hoắc Cải vô vớ dịu dàng đi rất nhiều.

"Đương nhiên, ngươi muốn hỏi gì cứ hỏi, nếu như hắn bất kính với ngươi, lúc sau ta sẽ trút giận thay ngươi." Đông Phương Vị Minh đứng dậy, đi ra ngoài.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Hành Lộ run rẩy một chút, ngẩng đầu lên, hung hăng trừng mắt nhìn Hoắc Cải.

Hoắc Cải tuy không phải là một người độc ác, nhưng cũng hiểu được người nào đáng để bản thân thương hại, người nào không đáng. Y cũng vàng thật không sợ lửa, trừng lại, mở miệng: "Trừng cái gì mà trừng, ta suýt chút nữa bị ngươi hại chết, ta không chết, cho nên ngươi chết, điều này rất công bằng."

Hành Lộ nhổ ra một bụm máu: "Nhĩ mẫu, tỳ dã!" (*)

Hoắc Cải ngây ra, tiểu tử này có ý gì?

Hành Lộ thấy Hoắc Cải ngây ra, lập tức đại phát thần uy, thao thao bất tuyệt: "Hủ Nho, lậu Nho, trùng cẩu, dăng nhuế, đả tích tiện nhân, khiếm** ngoạn ý nhi."

Lúc này Hoắc Cải đã hiểu, tên này là đang chửi mình. Nhớ đến Hoắc Cải y, đường đường là một cha kế thế giới **, sao có thể ngồi yên mặc cho một cổ nhân tùy ý nhục mạ được.

Thế là Hoắc Cải quyết định thật nhanh, móc bút giấy ra, bắt đầu ghi chép… Đây đúng là tài liệu tiểu thuyết cổ phong chân thật sinh động nha!

Hành Lộ nhìn người nào đó múa bút như bay, ngây người: "Cái đồ đầu tiền giá nô binh, lại giở trò gì thế?"

"Ta đang chép lại những gì ngươi nói." Hoắc Cải hiếm khi thành thật nói.

"Đúng rồi, đầu tiền giá nô binh là sao?" Hoắc Cải không ngại hỏi người thấp kém hơn mình.

Đối diện với hành vi và lời nói rõ ràng giả ngây giả ngô của người trước mặt, Hành Lộ cười lạnh, lại nhổ một ngụm nước bọt lẫn máu: "Định lúc nữa mách tội ta chứ gì? Ta sợ ngươi cái đồ dơ bẩn thiếu** sao! Hà vật đẳng lưu, lòng lang dạ sói, khom lưng uốn gối. Sớm muộn gì cũng bị sét đánh, ngũ quỷ phanh thây!"

Hoắc Cải mặt mày hớn hở… ghi lại, hồn nhiên không cảm thấy người bị mắng là mình. Ừm… tiểu quan này đúng là một nhân tài, chửi người không lặp lại từ nào, thật không ngờ, xuyên việt một chuyến mà biết được bao nhiêu thứ.

Hoắc Cải đang còn vui mừng, người nào đó đứng ngoài cửa nghe lỏm lại sắp không nhịn được nữa. Đông Phương Vị Minh lấp bên ngoài cửa gân xanh nảy lên, ít nhiều gì người bên trong cũng là đối thủ kiêm tri kỷ mà mình đã nhận định, sao có thể để mặc một tên tiểu quan chửi rủa như vậy. Tên đó nói thế nào cũng là người đọc sách, nhất định trước nay chưa từng bị nhục mạ như vậy, lúc này chỉ sợ giận đến mức không thốt lên lời rồi. Y còn đang bị thương nữa, chẳng may tức đến chết thì đi đâu mới kiếm được một Nhận Luân cùng chơi với mình nữa.

"Ngươi tên thụ Nho, nếu như không phải gia đã bị phế chân tay, thì đã đả hạ nhĩ hạ tiệt. Còn không phải ngậm ** của ông chủ khoe tài, sau lưng trêu người, sớm muộn gì cũng thối lưỡi. Con cừu tạp chủng, đ* đi*m đê tiện khoác thanh sam bán d*m… Um."

Người nào đó đang mắng nhiếc sướng mồm đột nhiên lưng bị đạp mạnh một cái, lập tức đau đến nỗi chỉ còn sức quỵ trên đất co giật.

"Này, này, tiếp tục đi, đừng ngừng." Người nào đó đang ghi chép sướng tay vừa ngẩng đầu, chỉ thấy người cung cấp tài liệu bị Đông Phương Vị Minh đá như đá quả bóng.

"Đông Phương, đừng…" Hoắc Cải vội vàng ngăn cản. Đáng tiếc chậm mất một bước, Hành Lộ vốn đã bị giày vò đủ chết đã đau quá mà ngất đi.

Hoắc Cải tức giận trừng mắt nhìn Đông Phương Vị Minh, Đông Phương Vị Minh hiểu rõ tiếp nhận, hơi mang chút áy náy nhìn Hoắc Cải: "Ta không ngờ gan hắn lớn vậy, lại dám làm xằng đến mức đó. Do ta suy

xét không thấu đáo, ngươi đừng để trong lòng, tốn công tức giận mà hại thân thể, chốc nữa ta sẽ cho người cắt lưỡi hắn."

"Không, không cần, ta còn chưa hỏi xong mà." Hoắc Cải xoắn xuýt không thôi trước ánh mắt áy náy mang theo đau lòng, trong đau lòng mang theo an ủi của Đông Phương Vị Minh.

Đông Phương Vị Minh đi đến bên giường, ngồi xuống. Trầm ngâm lúc lâu rồi nói: "Ta cũng không giấu ngươi làm gì, hắn có tình cảm không nên có với ta, sau khi phát hiện ra ta đối xử đặc biệt với ngươi liền nảy sinh lòng đố kỵ, trở nên hận ngươi. Hắn cho rằng ta trừng phạt hắn là do ngươi mách lẻo, ngươi có hỏi nữa cũng chỉ nghe thấy mắng chửi thôi, chịu thêm ủy khuất."

Hoắc Cải bị cẩu huyết thiên lôi đánh ngay tại chỗ, ngoài cháy trong sống, lập tức rất muốn treo một cái biển, trên viết ba chữ "Cầu bị chửi". Cuối cùng, vị cha kế rất có đạo đức nghề nghiệp bại dưới luồng mắt cường đại "Khiến ngươi phải chịu ủy khuất rồi" của Đông Phương Vị Minh. Thôi vậy, sau này có cơ hội lại thu thập thêm tài liệu.

"Hiện giờ ngươi đã biết được nguyên do mình bị tập kích, không có gì muốn nói với ta sao?" Đông Phương Vị Minh nhìn Hoắc Cải chăm chăm, mắt không chớp lấy một cái, bao hàm ý tứ sâu xa.

"Ngươi đúng là mị lực vô cùng, khuynh thành khuynh quốc?" Hoắc Cải thăm dò, hỏi.

Đông Phương Vị Minh cười, cầm vại thuốc lên.

Hoắc Cải phạn xạ có điều kiện lập tức run rẩy, vội vàng chữa lại: "Ta đúng là đúng người đúng tội, đáng gặp báo ứng?"

Đông Phương Vị Minh cười, ngón tay lấy đầy thuốc.

"Xin lỗi, nghi oan cho ngươi rồi, ta bị đánh quả nhiên không liên quan đến ngươi." Hoắc Cải phúc chí tâm linh (khi vận may đến thì người ta cũng khôn ngoan hơn), nhanh chóng trả lời.

Các chủ kiêu ngạo lấy được câu trả lời vừa ý, thong thả quệt thuốc trở lại vại, chậm rãi nói: "Cũng không thể nói là hoàn toàn không liên quan, dù sao cũng là ta đã không quản tốt người dưới trướng. Tiểu Luân, câu "Chỉ nguyện từ nay về sau trong mắt đệ không có ông chủ của Tú Bị Các mà chỉ có Đông Phương Vị Minh" ta đã nói không phải là lừa gạt. Ta thực sự chung tình với ngươi, có lẽ ta có chút không từ thủ đoạn, nhưng từ trước tới nay ta chưa từng nghĩ đến việc sẽ khiến ngươi đổ máu thụ thương. Ngươi có tin không?"

Hoắc Cải gật gật đầu: "Ta tin. Cho nên, sau này ngươi sẽ không bôi thuốc cho ta nữa đúng không?"

Đông Phương Vị Minh ôn nhu mỉm cười: "Không, dù sao ngươi bị thương nguyên nhân cũng có liên quan đến ta. Để bày tỏ sự day dứt, trước khi ngươi khỏi hẳn, những vết thương này ta sẽ tận tay chăm sóc."

Hoắc Cải lập tức nước mắt giàn giụa, kỳ thực ngươi vẫn ghi hận chuyện ta nghi oan ngươi phải không, phải không?

[Thời gian giải thích **]

Dưới đây giải thích một chút Hoắc Cải bị mắng thành cái gì.

Nhĩ mẫu, tỳ dã! ——Ngươi là đồ con hoang, con bà bé.

Hủ Nho, lậu Nho, thụ Nho.—— Đều là những từ dùng để chửi người đọc sách, người có học.

Trùng cẩu, dăng nhuế —— Súc sinh (dăng: ruồi)

Đả tích tiện nhân —— Tiện nhân không giải thích nữa, đả tích, tương đương với thích ăn đòn.

Khiếm ** ngoạn ý nhi —— (Bụi: không hiểu lắm vì ** nhiều quá)

Đầu tiền giá nô binh. —— Tương đương với nói "tiện hóa". Đầu tiền giá, ý là chỉ đáng một đồng tiền, nô và binh, đều là người hạ đẳng.

Hà vật đẳng lưu. —— Ngươi là cái thá gì.

Đả hạ nhĩ hạ tiệt —— Tương đương với: cho ngươi thành thái giám.

Ngậm ** của ông chủ khoe tài —— Bán sắc, dựa dẫm vào ông chủ (ĐH: Ta cảm thấy ta vừa giải thích lập tức văn minh hơn nhiều rồi.)

Đ* đi*m đê tiện khoác thanh sam bán d*m: —— Thư sinh ra vẻ đạo mạo (ĐH: Quả nhiên văn minh hơn rất nhiều.)

Tại hạ sâu sắc cảm thấy: văn minh Trung Hoa năm ngàn năm, trên tay ta, bị luân chuyển rồi…

46. Chương 46: [đông Phương Vị Minh Hậu Tri Hậu Giác

"Ọc ọc" Đương lúc Hoắc Cải chuẩn bị kháng nghị kiếp sống bôi thuốc thê thảm vô nhân đạo trong tương lai, bụng y đã phát ra kháng nghị trước.

Đông Phương Vị Minh ngây ra một lúc, lập tức liền nhếch mép, chăm chú nhìn mặt Hoắc Cải, đầy vẻ chờ xem kịch hay. Đối với một người đọc sách, bụng kêu òng ọc thực sự là một chuyện vô cùng bất lịch sự. Không biết tên nhóc này có quẫn bách đến nỗi chui vào chăn mà trốn không.

Nhưng, Hoắc Cải là ai chứ, một yêu nghiệt mặt dày không biết đến liêm xỉ. Cho nên Hoắc Cải rất tự nhiên mà mở miệng: "Ngươi chắc là bao ăn nhỉ?"

Đông Phương Vị Minh vọng đồ nắm được mọi cơ hội nhìn thấy trò cười của Hoắc Cải để khiến tâm hồn bị làm nhục của mình bình phục, nhưng hy vọng tan vỡ, hậm hực nói: "Ta sẽ gọi người chuẩn bị."

"Không cần quá phiền phức đâu, ba món mặn một món canh có thịt là được rồi, nếu tiện thì mang thêm chút hoa quả sau bữa ăn nhé." Hoắc Cải rất "khách khí" yêu cầu.

Đông Phương Vị Minh đang đi đến bên cửa liền loạng choạng, hình tượng thư sinh nho nhã lễ độ trong lòng người nào đó hôm nay đã sụp đổ hoàn toàn thành cát bụi rồi. Tên ranh này không chỉ rất gian trá rất to gan còn rất mặt dày, chỉnh thể là một tai vạ khoác Nho sam.

Đông Phương Vị Minh bỗng nhiên nảy sinh một suy nghĩ rất đỗi hoang đường: Bản thân bức ép giữ người lại thực sự là đưa cừu vào miệng cọp, có điều, mình là cừu, đối phương là cọp.

Đông Phương Vị Minh quay đầu đánh giá Hoắc Cải một cách kỹ càng, dáng người nhỏ nhắn, sắc mặt trắng bệch, thân thể yếu đuối. Vừa rồi chắc chỉ là ảo giác thôi, ảo giác mà thôi…

Đông Phương Vị Minh ngộ nhận trực giác thành ảo giác, đã đánh mất cơ hội cuối cùng thoát ra khỏi miệng cọp của mình.

Hoắc Cải bị Đông Phương Vị Minh quan sát, khắp người phát rét, nhịn không được mở miệng: "Ngươi đường đường là Các chủ Tú Bị Các, không thể nào vì một yêu cầu nho nhỏ đó của ta mà so đo đấy chứ?"

Đông Phương Vị Minh nhìn Hoắc Cải, trầm mặc. Sắc mặt của hắn dần dần trầm xuống, đúng vậy, hắn đường đường là Các chủ Tú Bị Các, từ lúc nào mà ngay cả việc người khác ăn gì cũng để tâm… bản thân, dường như có chút không ổn rồi.

Đông Phương Vị Minh chau mày, xoay người đi ra khỏi cửa, sau khi sai người kéo Hành Lộ xuống và chuẩn bị cơm canh, liền từng bước từng bước đi về căn phòng trên đỉnh lầu của mình.

Màn đêm trải khắp, đăng hoa như sao, chén khay tán loạn như ngọc vỡ, mỹ nhân uốn lượn như mây bay, trong đại đường tràn ngập mùi hương ngọt ngào ẩm ướt, tiếng cười tiếng nói lả lơi hỗn tạp tạo thành một quang cảnh nhu mị.

Đông Phương Vị Minh khẽ híp mắt, Tú Bị Các đèn đuốc sáng tưng bừng, giống như một yêu thú cẩm mao, há to miệng, cắn nuốt sự xa hoa và thối nát, ** và lòng tham vô tận, nôn ra những âm thanh hỗn tạp phồn hoa lạnh lẽo mà hư không. Mà Đông Phương Vị Minh hắn, đứng trên đỉnh đầu yêu thú, được phồn hoa bao bọc, cho nên như rơi xuống hầm băng, bị những âm thanh hỗn tạp vùi lấp, cho nên lòng như hoang mạc.

"Ông chủ ngài cẩn thận." Một hạ nhân ân cần vén lên tấm rèm châu mười trượng trên đỉnh lầu, khom người thị hầu.

Đông Phương Vị Minh đẩy cửa phòng ra, ngọn đèn chín nhánh liền cành men xanh đã được đốt lên, ánh lửa chiếu xuyên qua đế đèn tam giác điêu khắc tán lá, sáng rõ mà không mất đi vẻ nhu hòa. Chiếu lên tấm sa trướng thêu vàng trong phòng, màn rèm ngọc rủ, ánh sáng châu ngọc làm lóa mắt người.

Đông Phương Vị Minh ngồi xuống nhuyễn tháp. Người thiếu niên y sam mỏng manh xuyên thấu ngoan ngoãn quỳ hầu một bên, chỉ đợi sai bảo.

Đông Phương Vị Minh giơ chân ra, chạm đến cằm tiểu quan, thiếu niên đó liền nịnh nọt thuận thế ngẩng đầu lên, nhu thuận như xuân thủy.

"Lấy rượu đến đây." Đông Phương Vị Minh thản nhiên sai bảo.

Lúc sau liền có chén ngọc đã rót rượu dâng đến tận môi. Đông Phương Vị Minh dựa vào tay thiếu niên một hơi uống cạn, ngước nhìn trần nhà vẽ đầy những thải hoa tường vân, mắt phượng khẽ híp lại…

Đây mới là bộ dạng bình thường của mình không phải sao, cao cao tại thượng, tùy tâm sở dục, phong lưu bất cương. Nhưng, hôm nay mình lại bị một tên vô danh tiểu tốt nhiều lần khiêu khích đến mức chợt mừng chợt giận, suy tính thiệt hơn. Không, nghĩ lại, bản thân đã không bình thường trước cả lúc đó rồi… Vì sự xuất hiện của y mà vui mừng, vì sự thỉnh cầu của y mà đầu nhập, vì câu tạm biệt của y mà lưu luyến, vì diễn xuất của y mà kinh diễm, vì y coi thường mà không cam chịu, vì sự ngoan ngoãn của y mà mừng thầm, vì y bị thương mà căng thẳng, vì sự trêu chọc của y mà mất bình tĩnh, vì y hiểu lầm mà phẫn nộ, vì bị y lừa gạt mà tổn thương, vì sự vô thường của y mà thất vọng…

Đông Phương Vị Minh mở rộng mười ngón tay, đưa ra trước mặt, ánh sáng nhu hòa chảy qua đầu ngón tay như kim tuyến.

Bản thân mới là người thao túng trò chơi không phải sao? Tại sao bây giờ nghĩ kỹ lại, bản thân lại giống như con rối, bị người đó nắm trong lòng bàn tay, từng lời nói từng hành động, đều không do mình quyết định. Hai tháng ngắn ngủi, gặp gỡ rồi, quen biết rồi, hiểu nhau rồi, sau đó đã từng cười đùa, lừa gạt, tranh cãi, thỏa hiệp, nhưng bản thân cuối cùng lại lừa không nổi, cầu không được, cướp không xong. Cho nên chấp niệm khắc vào xương, tẩu hỏa nhập ma. Mặc cho tên ranh đó là ngây thơ hay giảo hoạt, là nghiêm chỉnh hay là vô sỉ, là văn nhược hay là dũng mãnh, bản thân đều không còn bận tâm nữa, chỉ chừa lại duy nhất một suy nghĩ—— Muốn có! Muốn có!! Muốn có!!!

Đông Phương Vị Minh bất chợt nắm chặt mười ngón, miết nhu quang trong lòng bàn tay thành tro bụi. Đông Phương Vị Minh liếc mắt nhìn người bên cạnh tháp một cái, vươn ngón tay ra, đột ngột thô bạo chọc vào miệng tiểu quan, thiếu niên lúc đầu kinh ngạc, sau đó rất nhanh uyển chuyển hầu hạ, hơi nghếch cằm lên, độ cong duyên dáng kéo dài, hầu kết tinh tế chuyển động. Thiếu niên như chìm trong mỹ mộng tuyệt vời nhất, môi đỏ kiều diễm, lưỡi mềm triền miên, vòm họng ẩm ướt, lông mi hạ thấp khe khẽ dao động, ánh mắt mê ly, dẫn ra một màu sắc đầy dụ hoặc.

Thật là… chẳng thú vị chút nào. Đông Phương Vị Minh rút tay về, lau qua loa ngay trên khuôn mặt trơn bóng của tiểu quan. Nhắm mắt lại, tượng tượng một chút nếu như người uyển chuyển hầu hạ là tên đó thì sẽ là quang cảnh thế nào. Một cơn rùng mình vi diệu lập tức truyền dọc sống lưng, lòng không ngừng gào thét —— Muốn có! Muốn có!! Muốn có!!!

Đều là da thịt giao hòa mà thôi, có gì khác nhau? Chẳng qua là phát tiết ** mà thôi, có gì khác nhau? Vì cái gì… mà không phải y không được?

Chẳng lẽ thực sự sợ hãi, lúc chết ngay cả một người khóc thương cho mình cũng không có?

Chẳng lẽ thực sự mong ước, tấm si tình vì người mình yêu mà không tiếc rơi vào bùn đen?

Chẳng lẽ thực sự hy vọng, có thể có một tri kỷ nhìn thấu bản thân mình ở bên cạnh?

"Những lời yêu thương triền miên rõ ràng chỉ là những lời đầu môi, dối gạt người. Không ngờ cuối cùng, chính bản thân mình lại cho là thật trước. Trò chơi này, rốt cuộc lại đùa giỡn mình…" Đông Phương Vị Minh cầm hũ rượu, trực tiếp rót vào cổ họng, đây là cách uống dễ say nhất, thế nhưng đôi mắt của Đông

Phương Vị Minh càng lúc càng nhìn thấy rõ ràng, từ trước tới nay hắn chưa từng uống say, từ trước đến nay hắn vẫn luôn hiểu được mình muốn gì.

Đông Phương Vị Minh đã nhìn thấy thần thái của những nam nữ si tình, hắn chỉ cười chúng sinh cứ đâm đầu vào mà không thoát được ra, không nhìn thấu, chỉ vì một người mà rối ruột rối gan, trằn trọc trăn trở, hồn bay phách lạc, hà cớ gì phải tự làm khổ mình, có đáng hay không. Mà hiện tại, nhìn lại, mới phát hiện, cái lão già được gọi là Nguyệt lão đó, chẳng biết từ lúc nào, đã len lén buộc dây tơ hồng vào cổ mình, kéo mình nhấn chìm vào trong hồng trần.

Đông Phương Vị Minh lắc lắc hũ rượu đã cạn, ném mạnh xuống đất, thảm nhung dày mịn, hũ rượu lăn hai vòng, mất nắp, hương rượu thoảng bốn phía.

Dựa vào đường mòn của ngược văn ** mà nói, khi một Boss tự nhận mình là vô tâm vô tình, không có bất cứ trói buộc nào phát hiện ra bản thân đã thua bởi một nhánh cỏ dại, luôn chỉ còn hai con đường có thể đi

---

Nếu như địa vị của thụ thấp đủ để Boss hợp pháp chiếm hữu, vậy thì Boss sẽ nhốt cây cỏ dại đó vào một căn phòng tối ngày đêm make love, giày vò đủ kiểu, để chứng minh chuyện mình động tâm là một chuyện vô lý đến mức nào, không cam lòng đến mức nào khi thua bởi cúc hoa của một tên tiểu tốt.

Nếu như địa vị của thụ không thấp đến mức có thể trở thành vật phẩm tư nhân, nhưng phàm Boss là loại người quyền cao chức trọng, không coi vương pháp ra gì, thì đều sẽ cầm kiếm chạy khắp thế giới truy sát nhánh cỏ dại vô tội đó, vừa hét "Ta một người OOXX bậc này sao có thể dễ dàng tha thứ có một nhược điểm như vậy" trong lòng lại nói "Ai da, tại sao ta đau lòng đến thế, tại sao lại không nỡ, tại sao lại không thể xuống tay được". Kết quả Boss cầm kiếm đâm thụ sống giở chết giở, sau khi cứu được, cầm dưa chuột đâm thụ sống giở chết giở, lại thả đi, sau đó tiếp tục cầm kiếm truy sát, diễn một màn thâm tình tương ái tương sát.

Trở về hiện thực, địa vị của Hoắc Cải được coi là tầng lớp trên, cấm chỉ mua bán bắt giữ. Cho nên, con đường A, đóng kín. Đông Phương Vị Minh tuy quỷ súc, nhưng là Boss loại hình ma công, chỉ cần không bị bức ép quá mức, cũng miễn cưỡng coi như lương dân tuân thủ pháp luật. Cho nên, con đường B, đóng kín.

Đông Phương Vị Minh, là một quỷ súc thuần chủng, thế nào cũng không thể quỷ súc với người mình yêu thương, đây là một chuyện ủy khuất đến bậc nào chứ. Đeo đuổi sao? Không cam lòng. Thả sao? Không nỡ. Cho nên, Đông Phương Vị Minh chỉ có thể trên trời không có đường, dưới đất không có cửa, đứng nguyên một chỗ mà đau lòng.

Quỷ súc Đông Phương Vị Minh cân nhắc lúc lâu, rốt cuộc hạ quyết tâm, mắt phượng híp lên, hàn khí bắn ra bốn phía: "Nếu như bổn Các chủ đã không thoát được khỏi mệnh tự đào mộ chôn mình. Vậy thì, Vạn Nhận Luân, ngươi hãy đến chôn cùng ta đi."

Lúc mục tiêu cuối cùng từ một đêm của người nào đó thăng cấp thành một đời của người nào đó, Boss Đông Phương Vị Minh tất nhiên kích hoạt toàn bộ kỹ năng, không còn lưu thủ nữa.

Đông Phương Vị Minh lật giở thông tin thu thập được từ lâu, đọc kỹ…

"Vạn Nhận Luân, con trai thứ ba của Vạn gia, con bà bé, có công danh tú tài. Hiện đang ngụ tại biệt sản của đại ca Vạn Tư Tề, chuẩn bị thi Hương tại học viện Cam Đường."

Đông Phương Vị Minh chau mày, lúc đầu chỉ định giỡn chơi, để phòng ám toán mới điều tra qua loa những cái này. Hiện giờ xem lại, những tin tình báo này đúng là quá hời hợt. Không sao, điều tra lại từ đầu là được, dù sao với thân phận của mình, đối phó với một Vạn gia vẫn thừa sức.

Sau một nén hương, Đông Phương Vị Minh bưng chén thuốc uống trước khi ngủ của Hoắc Cải, trở lại phòng dành cho khách, nhè nhẹ đẩy cửa ra, lại nhìn thấy thiếu niên khiến tâm thần mình hỗn loạn đang nằm sấp trên chiếc bàn nhỏ bên đầu giường, lấy ngón tay tốc ký, vừa nghiến răng nghiến lợi vừa mặt mày hớn hở, giống hệt như một tiểu quỷ nghịch ngợm nhân lúc kẻ thù ngủ say mà vẽ bậy lên mặt đối phương.

Đông Phương Vị Minh nhón gót, len lén đi vào, vừa cúi xuống, chỉ thấy trên bàn đầy những vết nước, chỉ có thể mơ hồ nhận ra được vài chữ, nhưng những chữ này rất kỳ quái, nét bút nối liền, hình dáng chữ vừa quen thuộc vừa rõ ràng là chưa từng nhìn thấy.

"Ngươi đang làm gì đấy?" Đông Phương Vị Minh nhịn không được mở miệng.

Hoắc Cải đang viết đến đoạn Đông Phương Vị Minh bị treo giữa sân mặc cho đám bảo tiêu trong Các thế này thế kia rồi lại thế này, giật mình run rẩy một cái, lập tức lấy bàn tay làm giẻ lau, nhanh như chớp hủy thi diệt tích sạch sẽ những chứng cứ ở trên mặt bàn.

"Lau cũng vô dụng, ta đã ở đây xem một lúc lâu rồi." Đông Phương Vị Minh thấy Hoắc Cải căng thẳng đến vậy, dứt khoát ra uy, gạt y một trận.

Hoắc Cải vốn bị Đông Phương Vị Minh tập kích đột ngột khiến cho hồn phách bay lên mây, nhất thời không nhớ ra là chữ mình viết là chữ hành thư giản thể của Hoắc thị, Đông Phương Vị Minh là người cổ nhân căn bản xem không hiểu kiểu chữ này, trong đầu óc toàn là: Trời giết ta rồi, mệnh không kéo dài được lâu, u hu hu hu

~"Xin lỗi." Hoắc Cải đáng thương hề hề xin lỗi, nể tình ta nhận sai nhanh chóng, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân tha cho ta một con đường sống.

Vẻ khởi binh hỏi tội của Đông Phương Vị Minh lại càng được nước, trong lòng lại như có mèo cào, tên ranh này rốt cuộc làm chuyện xấu xa gì mà lại chột dạ đến vậy. "Ngươi cảm thấy ta sẽ tha thứ cho ngươi sao?"

Hoắc Cải suy bụng ta ra bụng người, suy nghĩ một lát nếu như có người lấy mặt của mình, lấy mình ra để viết ngược văn cao H…

Ngay sau đó, Hoắc Cải lập tức co rút thành một đống, rưng rưng khẩn cầu: "Đừng đánh vào mặt…"

Thấy người trước mặt run lẩy bẩy như chim non, Đông Phương Vị Minh đột nhiên rất muốn vươn tay ra chọc chọc vào tấm lưng cong thành nửa vòng tròn đó, hoặc giơ tay ra vuốt ve mái tóc rối loạn mềm mại kia.

Lúc này, Đông Phương Vị Minh vẫn chưa hiểu được "Cute" là gì, cho nên hắn chỉ nghi hoặc một vấn đề: Tên nhóc này là yêu quái một đêm biến hình ba lần hay sao? Tại sao bất kể y biến thành thế nào bản thân đều cảm thấy rất thú vị nhỉ? Mình đúng là bị ma chướng rồi…

Đợi lúc lâu vẫn chưa thấy nắm đấm nào giã xuống, Hoắc Cải càng thêm kinh hồn bạt vía, nhớ lại mọi thủ đoạn của Đông Phương Vị Minh trong nguyên tác, Hoắc Cải hối hận đến mức hận không thể cho mình hai cái bạt tai: Ngươi viết ngược văn thì cứ viết ngược văn đi, làm gì mà cứ nhất định phải viết trên địa bàn của người khác. Ngươi viết trên địa bàn của người khác thì không tính làm gì, còn bởi vì chân đau lười không khóa cửa. Ngươi lười đóng cửa thì không tính làm gì, còn viết nhập tâm như thế, ngay cả nhân vật chính trong ngược văn đứng ngay bên cạnh cũng không phát hiện ra… Trời tạo nghiệt, còn tránh được, tự tạo nghiệt, không thể sống oa oa oa

~"Sao mà đã nước mắt giàn giụa cả thế kia?" Đông Phương Vị Minh thấy nước mắt tên kia đã lã chã rơi ra, cảm thấy rất khó hiểu, y còn đánh gục được cả lưu manh, sao lại có thể khóc dữ đến thế này?

Hoắc Cải nước mắt như mưa trên hoa lê, sụt sùi nói: "Lúc cuộn chân động tác vội quá, động vào vết thương."

"…Ta còn tưởng ngươi làm chuyện trái với lương tâm mà sợ hãi."

Hoắc Cải lập tức mở to mắt, vẻ mặt ta sợ lắm lùi về sau rúc rúc.

Cuối cùng không nhịn được nữa, Đông Phương Vị Minh nhéo mạnh một cái lên cái mặt bánh bao của Hoắc Cải. Tên tiểu tử này sao lại giỏi trêu chọc người thế chứ? Nhìn chỉ muốn đè xuống bắt nạt một phen mới thỏa.

Quả nhiên bắt đầu hình phạt rồi. Hoắc Cải khuôn mặt tròn xoe bị nhéo đỏ ửng, nước mắt lưng tròng nhìn nụ cười không có ý tốt của Đông Phương Vị Minh, bắt đầu suy xét khả năng lấy dao khống chế người này để tìm cơ hội thoát thân.

Đông Phương Vị Minh khom người xuống, tay Hoắc Cải mò xuống dưới gối.

Đông Phương Vị Minh nhấc cằm Hoắc Cải lên, Hoắc Cải nắm chặt cán chủy thủ dưới gối.

Đông Phương Vị Minh quỳ trên giường, Hoắc Cải chầm chậm rút chủy thủ ra khỏi vỏ.

Đông Phương Vị Minh hôn nhẹ lên trán Hoắc Cải, Hoắc Cải hóa đá…

"Cho dù ngươi có trăm điều không phải, ta vẫn không nỡ làm tổn thương ngươi." Giọng nói bên tai khàn khàn triền miên, như thể hứa hẹn, như thể than thở.

[Yêu cầu giải thích chân tướng——Đông Phương Vị Minh ngươi là M thật sao, M thật sao, M thật sao?] (M: thích bị ngược, trái lại với S)

Hoắc Cải: Đản Hoàng, ta có chuyện không hiểu.

Đản Hoàng: Chuyện gì?

Hoắc Cải: Chị tiết lộ chương này Đông Phương Vị Minh một mực tình thâm với lão tử, đến chết cũng không nói, nhưng lúc trước rõ ràng tên này còn suýt nữa vì ta đầu hàng quá nhanh mà đi mất đúng không?

Đản Hoàng: Đối tượng lý tưởng trong lòng chú là ai?

Hoắc Cải: REI AYANAMI.

Đản Hoàng: Câu trả lời đúng kiểu trạch nam tiêu chuẩn … Được rồi, nếu như có người mang khuôn mặt của REI AYANAMI, cầm chảo đứng giữa chợ gào thét, ngươi sẽ làm thế nào?

Hoắc Cải: Đè bẹp cô ta, giẫm đạp cô ta, băm cô ta thành cám! Nữ thần của ta không dễ bị khinh nhờn đâu nha!

Đản Hoàng: Đã hiểu tại sao khi chú tiết lộ bản chất lẳng lơ của ngươi, Đông Phương Vị Minh liền muốn ngược chết chú chưa?

Hoắc Cải: Chẳng lẽ bởi vì bản tính của hắn cầu ngược, kéo không đi, phải đánh mới chịu chạy?

Đản Hoàng: Thật ngại quá, Đông Phương Vị Minh vẫn luôn đứng đằng sau chú kìa.

Hoắc Cải: Đông Phương, Đông Phương, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh… A a a

~Đản Hoàng vô tội nhìn trời, chắp tay sau lưng, cất bước, thản nhiên lùi về hậu trường.

47. Chương 47: Không Ngờ Lại Rút Lui

Ngực chấn động mạnh, dòng chảy ấm áp từng chút một tràn ra, nhấn chìm toàn bộ linh hồn của Hoắc Cải, y cảm thấy tâm tư ngưng kết trong chú ấn đang cuồn cuộn như thủy triều, thì ra lượng lớn oán hận đó đã biến mất hơn phân nửa. Hoắc Cải cảm thấy nước mắt không chịu khống chế cứ điên cuồng trào ra, y cách một màn nước nhìn nam nhân diễm lệ đến ngạo mạn trước mắt, thẫn thờ thở dài.

Vạn Nhận Luân chịu đựng nỗi đau ngày một kinh khủng hơn, ngoan ngoãn làm vật thí nghiệm của Đông Phương Vị Minh. Toàn thân thương tích, đến cuối cùng vẫn không đổi lấy được chút thương tiếc nào của Đông Phương Vị Minh. Điều y tâm tâm niệm niệm muốn có chẳng qua chỉ là chút không đành lòng từ Đông Phương Vị Minh.

Hoắc Cải chớp chớp mắt, nước mắt lạnh băng kéo một vệt nước lấp lánh trên gò má, như thể vạch ra ranh giới. Thoát khỏi sự thao túng của những cảm xúc còn sót lại trên chú ấn, Hoắc Cải trong lòng khinh bỉ Vạn Nhận Luân một tràng: thân thể ngay cả bản thân mình cũng không biết trân trọng, thì sao có thể hy vọng người khác sẽ trân trọng được chứ, nói ngươi chết chẳng có chút ý nghĩa nào ngươi còn không thừa nhận.

"Sao lại càng khóc dữ hơn vậy?" Đông Phương Vị Minh phòng ngừa chu đáo, trước tiên nhìn lại tư thế hiện tại, tốt, không đè lên vết thương. Đông Phương Vị Minh ngẩng đầu, ngắm nhìn Hoắc Cải đang giàn giụa nước mắt, trong lòng nhịn không được kỳ vọng—— Đây là cảm động trước thâm tình của gia, phải không, phải không?

Hoắc Cải thả lỏng bàn tay nắm chủy thủ, bình tĩnh suy sét xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, vì sao mà chớp mắt một cái Đông Phương Vị Minh từ cầm thú biến thành tình thánh rồi.

'Lần thứ nhất giải chú, là bởi vì mình diễn màn sắc dụ bị trói buộc. Lần thứ hai giải chú, là vì bản thân mang thương thế ra trận, ôm lấy Đông Phương Vị Minh giả vờ yếu đuối. Lần thứ ba giải chú, là vì đã khiêu khích được liên tưởng về ** của Đông Phương Vị Minh, đồng thời còn ra vẻ ngoan ngoãn bày tỏ cảm ơn. Đây là lần thứ tư, là vì sợ hãi, nước mắt và còn có việc mặc cho người trừng phạt? Bốn lần này đều có xúc phát điểm là… địa vị khống chế của Đông Phương Vị Minh và tư thái phục tùng của mình.

Tay Hoắc Cải từng chút một trượt về bên cạnh đùi, ngón tay trỏ khẽ động đậy.

'Đông Phương Vị Minh đúng là không phụ đạo đức nghề nghiệp quỷ súc của hắn, tình yêu cho đi vĩnh viễn là sự bố thí của kẻ trên cao đối với kẻ dưới chân. Nói cách khác, Đông Phương Vị Minh vô cùng cảnh giác, chỉ khi chiếm hữu ưu thế tuyệt đối mới tiết lộ chân tình. Nhưng bên cạnh hắn chắc hẳn có vô số thụ phù hợp điều kiện này hơn mình nhiều chứ nhỉ? Cho nên nói, nhất định còn có cái gì đó khác, đóng vai trò quan trọng trong đây.

Hoắc Cải hạ thấp mi mắt, hơi khẽ nghiêng đầu, bộ dạng không được tự nhiên, co co rụt rụt, che đi tất cả suy nghĩ trùng trùng trong đáy mắt.

'Mức độ tiêu tán chú ấn của lần này vượt qua tổng tất cả những lần trước, mà trước đó, bản thân mình chỉ làm có duy nhất một chuyện… là vạch trần. Vạch trần âm mưu của Đông Phương Vị Minh, cũng đồng thời vạch trần tính toán của mình. Cho nên mới nói, sát chiêu hạ gục tên Boss Đông Phương Vị Minh này tên là: sự khuất phục của kẻ mạnh, sự ngu muội của kẻ thông minh, sự y thuận của kẻ phản đồ?'

Hoắc Cải nhấc tay áo, lau đi nước mắt trên gò má.

'Tên Boss thích bị ngược này, cái cuộc đời khổ sở này, chẳng lẽ mình phải biến hình từ văn nhã quân tử thụ thành giảo hoạt khó tính thụ sao? Thôi được rồi, dù sao chú ấn cũng đã tiêu tán hơn nửa, chỉ cách cửa một bước chân nữa thôi: chính là cô phụ một tấm chân tình của tên si mê cường thụ này, hiện giờ mình đang ở trên địa bàn của Đông Phương Vị Minh, vẫn nên ngoan ngoãn một chút mới tốt. Đợi đến khi vết thương khỏi rồi, tìm cơ hội bước một bước cuối cùng vậy.'

Sau khi đã ngầm quyết định qua cầu rút ván, vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo ân xong, Hoắc Cải, đã biến hình thành giảo hoạt khó tính thụ, cắn môi, giương đôi mắt long lanh long lanh nhìn Đông Phương Vị Minh: "Phàm chuyện gì cũng có giá của nó, đã bị ngươi bắt quả tang rồi ta cũng chẳng còn gì để nói, ngươi muốn gì cứ nói thẳng ra đi."

Ta muốn vuốt ve thân thể ngươi, ta muốn cắn nuốt đôi môi ngươi, ta muốn chiếm hữu tất cả của ngươi…

Đương nhiên, những lời này Đông Phương Vị Minh chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi. Thế nên tên này rất thuần lương mà bưng bát thuốc lên: "Ngươi đã biết rõ ta sẽ không làm khó ngươi, hà tất phải bày ra bộ dạng đó. Nào, uống thuốc trước đi rồi bôi thuốc."

Đúng, ngươi đây không phải làm khó, mà chỉ là tiếp tục ngược đãi mà thôi. Hoắc Cải làm ra vẻ anh dũng tựu nghĩa coi thuốc như rượu tiễn đưa một hơi uống cạn.

Đông Phương Vị Minh cười, đưa mứt đến. Hoắc Cải nhét thẳng vào mồm, nhai nuốt nhồm nhoàm, tướng ăn rất hung hăng, như thế trong miệng đang nhai không phải là mứt mà là huyết nhục của ai đó.

Đông Phương Vị Minh thấp giọng than thở: "Ngươi thế này không được đâu, nếu như vẫn muốn tu thành chính quả với người tình lang đó của ngươi thì phải chú ý tướng ăn uống một chút mới được."

"Ngươi…" Hoắc Cải kinh ngạc nhìn Đông Phương Vị Minh. Đầu tên này bị cửa kẹp rồi hay sao, sao câu này nghe rất có ý "Chúc hai người yêu nhau được ở bên nhau mãi mãi" vậy? Việc ngươi nên làm rõ ràng phải là "Nguyền rủa hai người yêu nhau xa nhau mãi mãi" mới đúng chứ?

Ngón tay thon tài mà mạnh mẽ của Đông Phương Vị Minh men theo đường nét khuôn mặt nhẵn nhụi trắng mịn của Hoắc Cải vuốt ve, trong ánh mắt dâng lên nhu tình chân thành: "Ngươi đã vô tâm, ta có làm thế nào cũng không thể khiến ngươi yêu ta được. Nếu cứ cưỡng cầu, chỉ có kết thành hận thù mà thôi. Ta ngoài buông tay ra còn có thể làm gì được nữa? Hiện tại giữa ngươi và ta đã có khoảng cách, điều ta mong muốn chẳng qua chỉ là có thể ở bên cạnh ngươi, cho dù là với thân phận thầy dạy ngươi, tác thành cho ngươi và người đó, cũng được. Ta chỉ hận rằng đã không sớm suy nghĩ thấu đáo, vốn chúng ta có thể là bằng hữu."

Những lời này của Đông Phương Vị Minh khiến Hoắc Cải bị đả kích thiếu chút nữa thất vọng ngã gục: Huynh đệ, ngươi có chút tự giác của quỷ súc đi có được không, lời thoại của trung khuyển công thực sự không phù hợp với ngươi chút nào a! Vừa cho ta chút hy vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ ngươi liền tuyên bố rút lui, chẳng phải là đùa giỡn ý dân hay sao?

Hoắc Cải mắt sáng long lanh nhìn Đông Phương Vị Minh, dùng ánh mắt truyền đạt thành ý —— Tiểu Minh, xung động là ma quỷ, bỏ qua cơ hội này là không còn cơ hội khác đâu, ít nhất ngươi cũng phải phấn đấu một trận chứ, kỳ thực ta rất dễ theo đuổi, kiên trì là có thể thắng lợi nha!

Đông Phương Vị Minh hiểu rõ than thở: "Những lời ta nói trước đó đều là thật lòng, ngươi tin thì tốt, không tin thì thôi vậy, dần dần rồi ngươi sẽ hiểu rõ thôi."

Việc đã đến nước này, Hoắc Cải chỉ có thể đè xuống xúc động ôm lấy chân của Đông Phương Vị Minh cầu hắn theo đuổi, mặt đầy vẻ vui mừng, nghẹn ngào nói: "Huynh nếu như đã không còn quyết tâm hủy hoại nhân duyên của đệ nữa, Nhận Luân đệ tất nhiên sẽ còn coi Đông Phương huynh là bằng hữu."

"Được, ngày mai ta liền đưa đệ về nhà." Đông Phương Vị Minh trên mặt đầy vẻ ta thực không nỡ nhưng ta không thể không trả lại tự do cho ngươi.

Ý ta không phải vậy a a a! Hoắc Cải trong lòng thê lương cất giọng hát—— Thực ra em không muốn đi, thực ra em muốn ở lại (1)

"Ta đã dạy nhãn thức, nhĩ thức, tị thức cho đệ, tối nay, ta sẽ nói hết cho đệ về thiệt thức (lưỡi) và thân thức (thân thể). Dù sao ngày mai sau khi từ biệt, đệ cũng không còn gặp lại ta nữa, ta coi như cũng hoàn thành lời đã hứa với đệ lúc ban đầu." Đông Phương Vị Minh không đợi Hoắc Cải nói gì thêm, liền ngồi quy quy củ củ một bên, bắt đầu giảng giải.

"Thiệt thức lấy mùi vị để phân biệt trái tim, phải biết rằng từ trước tới nay việc ăn uống và sắc dục vốn là một thể, một cái là đói khát của thân thể, cái kia là đói khát của trái tim. Hai người triền miên, chỉ là trong ngươi có ta, trong ta có ngươi, cũng tương tự như việc nhai nuốt thức ăn vậy. Do vậy, thiệt thức và thân dục quan hệ chặt chẽ với nhau."

Đông Phương Vị Minh vươn tay ra, quệt qua môi Hoắc Cải một cái, chấm lấy vệt thuốc còn vương, đôi môi đầy đặn mở ra, đầu lưỡi đỏ tươi chậm rãi liếm lên đầu ngón tay vừa quệt đi vệt thuốc, mời gọi nguy hiểm, phong tình thối nát. Ngón tay lấp lánh ánh nước, ẩm ướt, ấm nóng mà nhu nhuyễn.

"Nói cho ta biết… đệ nghĩ được gì rồi?" Giọng Đông Phương Vị Minh khàn khàn, nỉ non dụ hống.

'Ta tuyệt đối sẽ không nói cho ngươi biết ta nghĩ được gì: Đổ chocolate lên ** của tiểu thụ, tiểu công liền ngậm lấy; quệt bơ lên hai đầu ** của tiểu thụ, tiểu công liền mút lấy; bôi mật ong trong cúc hoa của tiểu thụ, tiểu công liền liếm vào; nhét chuối vào miệng tiểu thụ; tiểu công liên tiếp đâm vào!'

Hoắc Cải lặng lẽ giấu đi tiểu kịch trường thiệt thức đặc sắc trong đầu, mặt đầy vẻ nghiêm trang chính khí: "Thuốc rất đắng?"

Đông Phương Vị Minh thân mình cứng đờ, bùi ngùi thở dài: "Đệ thực sự quá mức thuần khiết rồi, rất nhiều thứ đệ không hiểu, không cách nào lĩnh hội được."

Hoắc Cải vô số tội chớp chớp mắt, vô sỉ thừa nhận, gia quả thực quá mức không thuần khiết.

"Chính như đệ thấy ta nếm thuốc mà nghĩ đến vị đắng, đấy chỉ là ký ức trên đầu lưỡi đệ. Ngẫm nghĩ một chút, miệng của đệ, môi của đệ, lưỡi của đệ, có thể khiến người đó nhớ đến cái gì, có thể hồi tưởng lại mùi vị thế nào. Lúc người đó nhìn thức ăn mà nhớ đến đệ thì chính là lúc đệ đã đạt được mục đích." Nhìn thuốc mà muốn thuốc, Đông Phương Vị Minh buồn rầu mà phỏng đoán bản thân trong lòng người ta chỉ sợ thực sự chẳng có chút mị lực nào. Không ngờ rằng, đó chỉ là hư cấu.

Đông Phương Vị Minh nhấc vại thuốc lên, nói: "Bôi thuốc nhé."

Hoắc Cải giờ mới nhớ ra, bản thân vẫn còn hình phạt chưa thi hành, lập tức buồn tê tái. Hoắc Cải kéo quần xuống, bắt đầu nằm ngay đơ trên giường… Hu hu hu, sau này không dám viết ngược văn trong phòng chưa khóa cửa nữa.

Màn đêm sâu thẳm, giường chiếu lộn xộn, thiếu niên xích lõa hai chân, còn có những vết thương đỏ tươi.

Giờ này khắc này, Đông Phương Vị Minh không thể không thừa nhận, buổi sáng Vạn Nhận Luân mắng mình chỉ thấy sắc không thấy vết thương thực ra không hề oan uổng. Thân thể thiếu niên trước mắt, giống như một làn khói trộn lẫn chất độc, mỗi một lần tiến lại gần, mỗi một lần hít thở đều khiến độc tính gia tăng, cuối cùng hóa thân thành một dã thú không chút lý trí.

"Đừng có nằm ngay đơ như cái phản, tuy nói cực thanh mới là cực diễm, nhưng nước trong thì không có cá. Cái đệ cần làm được là nét phong tình tự nhiên, chứ không phải là phong tình một cách khó hiểu." Đông Phương Vị Minh thâm tâm cảm thấy bộ dạng mặc cho ngài hái của đối phương, mình vẫn giữ bình tĩnh thực sự không phù hợp, nếu như bị đôi mắt xa lạ và cảnh giác đó nhìn thì còn tốt hơn một chút.

Hoắc Cải bất đắc dĩ nửa nằm, vạt dưới tiết khố thuận theo động tác, tinh tế trượt trên bắp đùi tròn lẳn, đong đưa đầy ám muội trên cơ thể mềm dẻo.

Đông Phương Vị Minh đè nén hô hấp đang dần trở nên nặng nề của mình, cảm thấy rất có khả năng bản thân đã ra một chủ ý hết sức tồi tệ.

Thò tay vào vại thuốc, Đông Phương Vị Minh cố hết sức tập trung ánh mắt của mình vào miệng vại tối om. Khô khan mở miệng: "Thiệt thức tuy rất dễ ngầm ra hiệu với người khác, nhưng cũng rất dễ để lộ dấu vết. Mà ngược lại thân thức lại dễ dàng hơn. Da thịt kề cận, nói thì có vẻ chặt chẽ khắng khít, nhưng quan hệ hòa hợp gắn bó mới được tính là thân thức, chỉ cọ qua vai thì chẳng tính làm gì. Điều đệ muốn, dùng đạo của thân thức càng dễ đạt được hơn."

Hoắc Cải ngắm nghía bộ dạng quần áo không chỉnh tề của mình, lại nhòm nhòm dáng vẻ dạy học nghiêm chỉnh của Đông Phương Vị Minh, cực kỳ buồn phiền. Tiểu Minh, ngươi không cần ta nữa sao, ngươi thực sự không cần ta nữa sao, cảnh tượng hoạt sắc sinh hương đến mức này ở ngay trước mắt ngươi mà ngươi lại có thể không động lòng chút nào sao?

Thế nên Hoắc Cải đang cực kỳ cảm thấy bất mãn trước mị lực của bản thân, tiếp tục muốn dụ hoặc người nào đó trở về chính đạo mà bắt đầu chuẩn bị làm chuyện xấu.

Ngón tay vén vạt dưới lộn xộn lộ thêm chút nữa, đầu ngón tay vuốt ve men theo những vết thương, khe khẽ hít vào, lúc thở ra trộn lẫn những tiếng rên rỉ như kêu đau, sự mỏng manh dễ vỡ lôi kéo người ta chà đạp, đau đớn dấy lên lòng thương xót, tình cảnh như vậy, thực sự thực sự rất khiến người ta muốn phạm tội.

Đông Phương Vị Minh bị thu hút bởi tiếng hít thở bất thường, tầm mắt vừa chuyển liền không thể thu lại được, miệng lưỡi khô khốc, nội hỏa hừng hực, yêu tinh biến hình ngày ba lần này, đây chẳng phải rắp tâm giày vò người ta sao? Ức hiếp người quá đáng rồi!

"Đông Phương, huynh có thể mang chút nước nóng đến được không, thuốc lúc trước khô rồi, bôi lên chân có chút khó chịu." Giọng nói cố ý mềm mại, dịu dàng đến lạ lùng, như thể dây leo bò lên thân tùng, mềm dẻo mà yêu dã.

"Được." Đông Phương Vị Minh thản định gật đầu, híp mắt thầm nghĩ: Tiểu tử này nhất định lại giở ngón cũ để thăm dò mình đây mà. Lần này tuyệt đối phải vững vàng, vững vàng!

Đông Phương Vị Minh không chút do dự quay người đi lấy nước. Để lại một mình Hoắc Cải tại chỗ bi phẫn ôm đầu, chất vấn sức hút của bản thân với Đông Phương Vị Minh rốt cuộc đã tồi tệ đến mức nào rồi.

Đông Phương Vị Minh thấp ướt khăn nhung, vắn khô, gấp gọn, nhè nhẹ ấn lên chân Hoắc Cải, cẩn trọng lau, giọng nói bình tĩnh không gợn sóng: "Thân thể của con người có thể cảm nhận rất nhiều, ấm lạnh, cứng mềm, thô to và tinh tế… cảm xúc khác nhau thì suy tưởng bị khơi lên cũng có điểm khác biệt. Không cần nhất định phải đụng chạm đến những chỗ mẫn cảm mới có thể khơi gợi hứng thú, tại những nơi bình thường, chỉ cần đụng chạm đúng cách, cũng có thể đạt được mục đích."

Hoắc Cải nhìn tên đang lau không chút run tay trước mặt, bất luận thế nào cũng không thể hiểu nổi, sao mà chớp mắt một cái tên tình lang này liền trở thành thân nương (mẹ) rồi, không chừa chút dục niệm nào với mình.

"Có chút khô, lau hơi đau, huynh có thể thấm ướt thêm chút nữa rồi lại tiếp tục không?" Hoắc Cải trưng ra vẻ mặt thuần khiết, phun ra câu khiến người ta nghĩ bậy nghĩ bạ.

Đông Phương Vị Minh bao nhiêu năm dọc ngang trong cõi, ám thị trong câu nói của Hoắc Cải hiểu hết không sót chút gì, toàn bộ hóa thành những cảnh tượng kiều diễm đủ kiểu trong đầu. Hít sâu một hơi, bình tĩnh, gia phải duy trì bình tĩnh.

Đông Phương Vị Minh thấm ướt khăn nhung, lại lần nữa ấn lên. Cách một tầng khăn ướt mỏng manh, Đông Phương Vị Minh có thể cảm nhận rõ ràng những vân da chìm nổi trong lòng bàn tay, ngón tay thon dài ngẫu nhiên trượt qua, da thịt tiếp xúc, cảm giác hưng phấn trên đầu ngón tay truyền thẳng đến tim —— "Thịch, thịch, thịch", đó là những rung động và điên cuồng không thể để người khác biết. Bên tai là tiếng rên rỉ như có như không của người trong lòng, khoái cảm ẩn mật thiêu đốt trong cơ thể, tình cảnh trước mắt bị xông đến mức mơ hồ khô kiệt.

"Đệ bình thường ở cùng người đó, những lần tiếp xúc chẳng qua chỉ là những cái linh tinh vụn vặt lộ ở bên ngoài y phục, cho dù chỉ là một phần nhỏ như vậy, cũng có thể làm nên việc lớn. Cứng như móng tay, trong lúc cào gãi, có thể sinh ra ngứa ngáy; mềm như bụng ngón tay, trong lúc chà xát, có thể sinh ra êm đềm; rộng như lòng bàn tay, trong lúc xoa nhẹ, có thể sinh ra tê dại; tinh tế như sợi tóc, trong lúc trượt qua, có thể sinh ra ngứa ngáy." Đông Phương Vị Minh gần như phải tận dụng tất cả lý trí mới có thể đè nén giọng nói không lộ ra chút khát cầu nào. Người mà mình muốn cách bản thân bằng một tầng khăn mỏng đến đáng thương, từ đầu ngón tay đến đầu lưỡi đều chộn rộn.

Hoắc Cải rên rỉ suốt một lúc lâu, vẫn không thấy thành quả, trong lòng cứ như có gì chặn lại, nghẹn cứng. Nếu như Đông Phương Vị Minh thực sự không chút hứng thú nào với mình về phương diện đó thì nhiệm vụ này sao có thể tiếp tục được. Rõ ràng tình yêu của Đông Phương Vị Minh đối với mình là thật không phải sao, chẳng lẽ cảnh giới cao nhất của yêu đến cực điểm chính là ngươi hạnh phúc là ta hạnh phúc, lùi một bước biển rộng trời cao? Đông Phương Vị Minh là quỷ súc không phải thánh mẫu! Cho dù có buông tay được rồi cũng không thể nào nhanh chóng đến vậy chứ, chẳng lẽ vừa rồi đi ra, tên này cho người cắt phăng bộ phận quan trọng nào rồi?

"Được rồi, đạo thân thức bao gồm những điều đó, ta biết đệ tránh ta như tránh rắn, chỉ sợ ta đụng chạm. Thuốc này đệ tự bôi lấy đi. Ngày mai đệ ngủ dậy, ta liền đưa đệ về nhà." Đông Phương Vị Minh một tay nắm lấy khăn, một tay cầm thau đồng, nhanh chóng gọn ghẽ, xoay người đi thẳng.

Hoắc Cải nhìn theo bóng lưng không chút lưu luyến của Đông Phương Vị Minh mà đau đầu. Chẳng lẽ mình thực sự làm quá đà rồi, cho nên Đông Phương Vị Minh mới nản lòng thoái chí đến mức không chút lưu luyến, ngay cả cơ hội lợi dụng chính đại quang minh như thế cũng không thèm? Tên này sao có thể không chịu nổi giày vò đến vậy, dạo này ngay cả kiều hoa cũng cầu giẫm đạp cầu làm nhục rồi, Tiểu Minh ngươi thân là quỷ súc sao có thể mới chịu chút đả kích liền khóc lóc về nhà tìm mẹ, chiêu cuối cùng còn chưa ra, ngươi đã chạy mất tiêu rồi, bảo ta làm sao mà chịu nổi đây.

Đông Phương Vị Minh ở bên ngoài phòng dựa vào hiên, há miệng thở hổn hển, cũng may chạy nhanh, nếu không đã lộ vết tích rồi. Không khí lạnh lẽo giúp hô hấp nóng rực dần bình phục trở lại, Đông Phương Vị Minh nhìn bóng người trong phòng hắt lên cửa sổ, không ngừng cười khổ: Dù rằng không nỡ, vẫn chỉ có thể để người đi, ai khiến điều mà bản thân khao khát không phải là một đêm, mà là cả đời chứ.

Hoắc Cải nhè nhẹ bôi thuốc, suy sét cục diện bế tắc hiện tại, dựa vào hình tượng hiện tại thể hiện, không thể mở miệng xin ở lại, cũng không thể tỏ ra gần gũi. Cũng chính là nói, trong thời gian dưỡng thương một tháng, không còn cách nào có thể câu dẫn Đông Phương Vị Minh.

Đông Phương Vị Minh tên này vốn có mới nới cũ, một tháng trôi qua, tình cảm vốn bị gác qua một bên nếu như xử lý không tốt sẽ không còn lại chút gì. Phải nghĩ cách dụ hắn trở lại mới được. Lúc đầu sao mình lại tuyệt tình đến thế chứ? Bây giờ không còn cơ hội vãn hồi rồi. Không, nói cho cùng phải trách tên Đông Phương Vị Minh này quá dễ bị tổn thương, gặp khó khăn liền rụt vòi, thật chẳng ra dáng nam tử hán gì cả!

Hoắc Cải trằn trọc suốt một đêm, lúc tỉnh lại đã là chiều ngày hôm sau. Hoắc Cải cô độc ăn bữa ăn cuối cùng không biết là bữa trưa hay bữa tối, sau đó được người cung cung kính kính đưa lên xe ngựa, trên xe đã trải sẵn thảm nhung, hộp tử đàn, y phục, vại thuốc, đơn thuốc sắp chỉnh tề trên chiếc bàn thấp trên xe,

còn có một số thứ như bếp đun trà, hộp đựng rượu, đồ làm bếp trên đường. Có hai đại hán đánh xe, đều mặc quần gấm áo ngắn, tất lụa hài gấm, rất có khí phái.

Chỉ là đến tận lúc ra khỏi cổng, Đông Phương Vị Minh cũng không hề xuất hiện tiễn lên đường. Hoắc Cải không thể khổ sở hơn được nữa, hết rồi, một khi sắp giải phóng mà cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí cần phải nỗ lực lại từ đầu.

Cùng lúc ấy, trên đỉnh lầu Tú Bị Các, có người bày hũ rượu la liệt khắp phòng, muốn biết xem, phải uống đến lúc nào mới có được chút say. Không còn đau lòng khó nhịn thế này nữa.

"Gia, đến nơi rồi." Một người đánh xe vào sân gọi người, người còn lại cung kính vén rèm.

Hoắc Cải nhìn ra ngoài qua khe rèm, chỉ thấy tường trắng ngói xanh, đúng là trạch viện nhà mình.

"C-rục c-rục c-rục…" Từ phía xa truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp.

Người đánh xe chau mày: "Người này sao lại phóng ngựa như điên giữa đường lớn vậy, nếu như đâm vào nhau thì sao."

"Ai lại thiếu ý thức vậy a." Hoắc Cải chỉ nghe âm thanh cũng có thể cảm giác được con ngựa đó chạy nhanh đến mức nào.

"Không ổn, con ngựa đó lao qua phía này rồi!" Người đánh xe kinh hô một tiếng.

"Chết tiệt." Hoắc Cải nước mắt giàn giụa, chẳng lẽ mình sau khi bị cướp là gặp tai nạn xe cộ sao, cái thế giới quỷ súc này! Ngài đừng có ngược thân mãi thế, chuyển sang ngược tâm đi được không?

Ngựa hí dài, dường như dừng lại ngay sát xe. Người đánh xe quan sát toàn bộ quá trình sắc mặt trắng bệch.

"Cưỡi ngựa có cần phải gấp đến thế không?" Hoắc Cải hoảng hồn còn chưa bình tĩnh chầm chậm nhích ra cửa xe, thò đầu ra ngoài. Muốn nhìn xem cái tên hỗn đản thiếu ý thức đó là ai.

"Cần, ai bảo đệ ta đêm không về nhà." Vạn Tư Tề dắt ngựa đứng bên xe, trong mắt đầy tơ máu, toàn thân lấm đầy bụi, trên mặt đầy vẻ bất thiện.

Hoắc Cải tiếp tục nước mắt giàn giụa, trời chiều lòng người, không ngược thân, chuyển ngược tâm rồi.

48. Chương 48: Tiểu Đệ Cự Nhân Thiên Lý

Người đánh xe đó rất có ý thức bảo vệ chủ nhân, đứng chắn giữa Hoắc Cải và Vạn Tư Tề, lớn tiếng quát: "Tránh ra chút, đụng phải công tử nhà ta ngươi có gánh nổi tội không?"

"Y từ lúc nào đã trở thành công tử nhà ngươi rồi?" Vạn Tư Tề vừa mở miệng, Hoắc Cải liền có ảo giác đang đứng giữa Siberia, băng sơn dường như…… nổi bão rồi.

Cúc hoa của Hoắc Cải chợt co lại, không được, phải nhanh chóng tách hai tốp người này ra, nếu như Vạn Tư Tề trực tiếp chạm mặt Đông Phương Vị Minh, băng sơn trung khuyển kết hợp với ngạo kiều nữ vương, vậy thì kết quả tuyệt đối sẽ là… quyến rũ thành công! Hai người họ mà trở thành đôi, gia làm sao báo thù được chứ?

"Ca~" Hoắc Cải thề ngăn cản bằng được couple thần kỳ Đông Phương VS Tư Tề, vươn tay ra, nắm lấy ngón tay bị gió thổi đến khô cằn của Vạn Tư Tề, bàn tay lạnh lẽo thấu xương.

Hoắc Cải sóng mắt khẽ dao động: Lúc đầu mình ngồi xe ngựa bảy ngày mới đến được Khôn thành, tuy rằng cưỡi ngựa nhanh hơn đi xe ngựa nhiều, nhưng có thể chạy đến nơi vào lúc này, Vạn Tư Tề nhất định là vừa nhận được thư liền đi suốt đêm. Hắn chạy vội vàng như thế để làm gì? Chẳng lẽ trong nhà xảy ra biến cố gì, nhất định phải là Vạn Nhận Luân ra tay mới được, không được mất tích?

"Tay huynh lạnh quá." Hoắc Cải nắm lấy tay Vạn Tư Tề đặt bên môi, nhè nhẹ thổi khí, hô hấp ẩm ướt ấm nóng toát ra từ trong miệng, từ giữa những ngón tay bò lên lưng bàn tay, sau đó chầm chậm uốn quanh.

Che chở dịu dàng như thế, quá thân mật, cũng quá ám muội, Vạn Tư Tề dường như bị sự ấm áp như có như không này làm tổn thương, đại hỏa thấu trời cuồn cuộn trong cơ thể, cháy mê mang cả đôi mắt.

Vạn Tư Tề có chút không thoải mái, đây dường như là trên đường lớn thì phải? Bộ dáng đáng yêu ngoan ngoãn thế này của đệ đệ nhà mình sao có thể để người khác nhìn thấy! Thế nên Vạn Tư Tề vốn quen ăn độc định rút tay về, thế nhưng, thân thể lại phản bội lại mệnh lệnh của ý trí, không chịu động đậy. Vạn Tư Tề quét mắt nhìn tên đánh xe đang đứng chờ bên cạnh một cái, mặt, càng lạnh lẽo hơn.

Hoắc Cải vừa làm lò sưởi vừa len lén quan sát Vạn Tư Tề: Sao hắn lại chẳng có phản ứng gì thế nhỉ? Này tuy không so được với chăn ấm nệm êm nhưng dù sao cũng là cả tấm lòng đó nha, ánh mắt của tên Vạn Tư Tề này sao vẫn lạnh lùng thế chứ? Chẳng lẽ một tháng không gặp, lớp vỏ băng sơn lại càng dày thêm, nịnh nọt vô dụng, bợ đỡ cũng không xi nhê?

Thấy việc lấy lòng chẳng thể giúp gì cho thế cục hiện tại, tiểu ác ma trong đầu Hoắc Cải sốt ruột đá bay tiểu thiên sứ, một trò chơi tà ác nào đó bắt đầu lộ diện, mềm không được thì rắn vậy!

Hoắc Cải thôi hà hơi, nhưng hai tay vẫn nắm lấy tay của Vạn Tư Tề, ngẩng đầu lên, mở miệng nói: "Đại ca……@# %&."

Vạn Tư Tề buông tay kia còn đang dắt ngựa ra, khẽ khom người xuống: "Đệ nói gì cơ?"

Hoắc Cải dường như ngồi không vững, liền ngã ra sau, tay cũng thuận thế kéo xuống. Vạn Tư Tề không lường được, bị Hoắc Cải kéo cả hai tay, đột ngột ngã vào xe.

"Thụp."

Trước mắt Vạn Tư Tề tối đen, cơn choáng váng đột ngột quét sạch toàn bộ thần trí, sau đó, hắn liền ngất đi.

Hoắc Cải xoa xoa phần ngực bị tông phát đau, cho người đánh xe chuyển Vạn Tư Tề sang một bên, thầm thở phào một cái…

Quả nhiên, sau khi vất vả cả một ngày, lại không ngơi không nghỉ nghiêng ngả trên ngựa một đêm một ngày, người có làm bằng sắt cũng không chịu nổi. Chỉ cần kích thích nhẹ một chút, thân thể gắng chống đỡ bằng ý chí liền sụp đổ, chìm vào mê man. Cũng may thân thể của Vạn Tư Tề biết điều, nếu không mình còn phải "không cẩn thận" cho hắn một đao.

Hoắc Cải tên này bình thường trông khá cầm thú, lúc mấu chốt thì cầm thú cũng không bằng. Y sẽ không cho phép bất cứ ai cản trở bước chân phục thù trở về của mình. Cây chặn thì đốt rừng, đá chặn thì phá núi, người chặn thì giết cả thành, thủ đoạn cực kỳ độc ác, lãnh khốc vô tình. Vạn Tư Tề chẳng qua bất hạnh đến sớm một chút, xui xẻo bắt gặp thứ không nên thấy, sau đó lại quên mất bày tỏ sự hài lòng với rượu mời, kết quả chỉ còn nước phải uống rượu phạt.

Hai canh giờ sau, Vạn Tư Tề tỉnh lại từ trong cơn mê.

"Tam thiếu gia đâu?" Đây là câu đầu tiên khi Vạn Tư Tề tỉnh lại.

Nha hoàn đi đến treo màn lên: "Tam thiếu gia đang dưỡng thương trong phòng."

"Cái gì, y bị thương sao?" Vạn Tư Tề bất ngờ bật dậy, đầu chợt đau, lại nặng nề ngã trở về.

Nha hoàn vội vàng đi lên trước, giúp Vạn Tư Tề day huyệt thái dương: "Gia, ngài không sao chứ? Đại phu nói ngài chẳng qua mệt mỏi quá độ, không có gì đáng ngại, cho nên không kê đơn. Nô tỳ hâm nóng cháo cho ngài rồi, ngài có muốn dùng một chút không?"

Vạn Tư Tề hồi phục lại sau cơn choáng váng, hất tay nha hoàn ra, hỏi: "Những việc sau khi ta ngất đi đều do tam thiếu gia sắp xếp cả sao?"

"Lão gia anh minh." Nha hoàn nhẹ nhàng chỉnh lại góc chăn.

"Vậy những người đưa y về chắc đã đi hết sạch rồi?" Vạn Tư Tề day day ấn đường, hỏi.

"Đúng ạ." Nha hoàn cung kính trả lời.

Vạn Tư Tề trầm ngâm một lúc, lạnh lùng dặn dò: "Gọi đại phu, thư đồng của tam thiếu gia và cả quản gia lại đây, ta có chuyện muốn hỏi."

"Cháo này…" Nha hoàn do dự nói.

"Sao?" Vạn Tư Tề quét mắt nhìn nha hoàn một cái.

Nha hoàn lí nhí đáp: "Tam thiếu gia đã dặn dò qua, đợi ngài tỉnh lại liền bưng cháo đến cho ngài. Ngài ấy nói ngài đã mệt nhọc suốt chặng đường, chắc hẳn không ăn gì, cần nhanh chóng điều dưỡng."

"Săn sóc đến vậy… tiểu tử này nhất định đã làm ra chuyện xấu gì rồi." Vạn Tư Tề vốn đã quá hiểu tính cách vô sự xum xoe, không phải kẻ gian nhất định là phường trộm cắp của Hoắc Cải, không nhịn được vừa cười vừa lắc đầu. "Thôi được, sau khi ngươi gọi người đến thì bưng cháo lên."

Chứng kiến kỳ cảnh núi băng tan, nha hoàn hai má đỏ lựng, thẹn thùng lui xuống.

Sau một nén hương, Vạn Tư Tề đến trước cửa phòng ngủ của Hoắc Cải, đẩy cửa ra.

Trong tấm màn được vắt lên lộ ra khuôn mặt nhìn nghiêng phấn nộn của thiếu niên, lông mi khép hờ, bờ môi khép mở, như mộng mà không phải mộng, như tỉnh mà như mê: "Viên xuất vu phương. Phương xuất vu củ. Củ xuất vu cửu cửu bát thập nhất. Cố triết củ…" (1)

Vạn Tư Tề nhìn người nào đó nhắm mắt đọc thuộc rất vui vẻ, dứt khoát tiến gần hơn chút nữa, âm thanh mềm mại hệt như lông tơ chim non của thiếu niên nhè nhẹ bay lọt vào tai. "Dĩ vi câu quảng tam. Cổ tu tứ. Kính ngung ngũ. Ký phương kỳ ngoại…"

"Bán chi nhất củ. Hoàn nhi cộng bàn. Đắc thành tam tứ ngũ. Lưỡng củ cộng trường nhị thập hữu ngũ." Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên trong căn phòng, nối tiếp câu tụng nhu nhuyễn của thiếu niên.

"Đại ca?" Hoắc Cải quay đầu nhìn Vạn Tư Tề đang gần trong gang tấc, dáng vẻ như thể vừa giật mình tỉnh lại từ trong biển học.

Vạn Tư Tề vẻ mặt trầm như thủy: "Ta nhớ đệ vẫn luôn không đọc sách vào buổi tối, sao hôm nay lại phá lệ?"

Hoắc Cải thực sự không thích dùng đèn dầu, độ sáng của đèn dầu này hệt như đèn trong WC công cộng ở ngoại ô, còn lúc sáng lúc tối, dùng lâu hai mắt nhất định sẽ hỏng. Cho nên nếu như không phải tình huống đặc biệt, Hoắc Cải tuyệt đối không vùi đầu miệt mài vào buổi tối.

"Đệ đang đợi huynh mà." Hoắc Cải mi mắt cong cong, cười đầy vẻ trong sáng đáng yêu. "Đệ cứ tưởng huynh phải ngủ thêm một lúc nữa."

Vạn Tư Tề ngồi xuống bên giường, rút sách ra khỏi tay y, trực tiếp mở miệng: "Cho ta xem vết thương của đệ."

"Thương tích trên đùi, không tiện cho huynh xem." Hoắc Cải hứng lấy hàn phong thổi từ Siberia tới, vẫn bình tĩnh trả lời.

"Ta biết, ta phải xem." Ánh mắt Vạn Tư Tề kiên định.

Ánh mắt Hoắc Cải càng kiên định hơn: "Huynh không phải đại phu, không cần phải xem thương bốc thuốc; huynh không phải dược đồng, không cần phải tận tay đắp thuốc. Vậy huynh có lý do gì mà nhất định bắt đệ cho huynh xem?"

Hoắc Cải đối với nhân vật không nằm trong chiến lược, một mực duy trì tâm lý "trân trọng sinh mạng, tránh xa dụ dỗ", nếu như không cẩn thận ai ai cũng bẻ cong, vậy chẳng phải tự tăng thêm khối lượng công việc cho mình sao?

"Đệ không mong ta quản việc này?" câu này của Vạn Tư Tề tuy là câu hỏi, nhưng lại là khẩu khí của câu trần thuật không phải nghi ngờ.

"Ừm." Hoắc Cải qua loa trả lời một tiếng, lấy lại sách từ trong tay Vạn Tư Tề, không tập trung mà lật giở.

"Ta biết đệ đến Khôn Thành nhất định có tính toán khác. Nhưng nếu như đệ đã không muốn ta quản, ta cũng chẳng tự khiến mình mất mặt làm gì. Chỉ mong đệ có chừng mực một chút, đừng để mình lại bị thương." Giọng nói trầm thấp mà ấm nóng có vẻ bình tĩnh không dao động, nhưng lại âm thầm gợn sóng.

Hoắc Cải gập sách lại, khẽ mỉm cười, sinh động mà dịu dàng, như sợi tơ trắng phấp phới trong gió: "Không biết đại ca vội vã chạy tới Khôn Thành là vì chuyện gì? Là vì lo lắng cho tiểu đệ sao?"

"Không phải, ta chạy đến là để giải quyết một số vấn đề ở cửa tiệm." Vạn Tư Tề vẫn dáng vẻ thản nhiên như thế, nhưng lại quay đầu đi, vành tai đỏ lựng.

"Ồ." Hoắc Cải gật gù, thầm cảm thấy mừng. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn; lão tử báo thù, từ sớm đến tối, nào có thời gian rảnh đi ứng phó việc nhà họ Vạn, nguyên nhân Vạn Tư Tề vội vã chạy đến không liên quan gì đến mình, tất nhiên là quá tốt rồi.

Vạn Tư Tề nhìn bộ dạng thì ra là vậy, dĩ nhiên là thế của Hoắc Cải, cảm thấy rất ngứa răng. Thế nên ca ca đại nhân liền vén chăn lên, bày ra vẻ mặt hoàn toàn có thể gọi là khởi binh vấn tội. "Đúng rồi, đệ còn nhớ hồi đầu ta cho người gửi thư nói gì với đệ không?"

Thế là Hoắc Cải bất chợt nhớ ra, ngày X tháng X năm X, vị giám hộ nhà mình đã cho người gửi thư rằng: "Sau giờ Dậu (17~19 h) cấm được ra khỏi cửa, bằng không chờ ăn roi." Bản thân lần này không những giờ Dậu chưa về, mà còn cả đêm không về nhà… Cho nên, bây giờ phải phết mông sao? Mẹ nó, vậy chẳng lẽ không phải nói đùa sao, nói đùa sao?

Hoắc Cải một tay nắm chặt lấy đai lưng, liều mạng lắc đầu, vội vàng giả vờ đáng thương: "Đừng, đừng đánh có được không, đệ vẫn còn đang bị thương mà."

"Đệ nói xem?" Hàn quang trong mắt Vạn Tư Tề bắn ra tứ phía, sát khí lạnh thấu xương.

Hoắc Cải nhìn Vạn Tư Tề, gian nan nuốt nước bọt. Trông Vạn Tư Tề hiện giờ đúng kiểu muốn giết người phanh thây a a a, chỉ là đêm không về nhà thôi, tội không đến nỗi phải chết chứ?

"Ca~" Hoắc Cải từ trước đến nay bần tiện năng di, uy vũ năng khuất lập tức làm ra bộ dạng xin tha. (Vốn là: bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất; tức là giấy rách phải giữ lấy lề, không được khuất phục trước quyền uy; bạn Cải nhà ta bao giờ cũng rất cá tính ^^)

Vạn Tư Tề bày ra vẻ mặt ta vẫn rất nhân đạo rất hảo tâm, nói: "Ta có thể đợi đệ bình phục rồi tính sau."

"Cái đó… tiểu đệ đã cập chí học chi niên (15 tuổi), ít nhiều gì cũng đã là tú tài, hơn nữa cũng vì bị thương nên không tiện trở về. Việc như vì về muộn mà phải chịu phạt có phải có chút không thích hợp không?" Hoắc Cải hứng lấy khí thế như kiểu Diệt Tuyệt sư thái của Vạn Tư Tề mà vùng vẫy trước khi chết.

"Đệ vẫn thiếu một tháng nữa mới đến tuổi búi tóc (15 tuổi)." Vạn Tư Tề thiện ý nhắc nhở. Trong lòng oán trách: Ngươi không chăm sóc tốt bản thân nữa đi, ngươi không cho ta nhúng tay vào nữa đi, ngươi bị thương còn ở lại nhà người khác nữa đi!

Thấy Vạn Tư Tề không có ý bỏ qua, Hoắc Cải có chút không vui, đương nhiên, bất cứ người trưởng thành nào bị người khác đuổi theo phết mông đều không vui vẻ nổi, cho dù có khoác vỏ ngoài là một thiếu niên xinh xắn cũng vậy thôi.

Hoắc Cải nhìn bộ mặt như băng sơn của Vạn Tư Tề, đột nhiên phản ứng lại: Không đúng, Vạn Tư Tề không phải người không chịu bỏ qua như vậy, vậy thì hắn kiên quyết như vậy là vì cái gì? Tên biến thái có sở thích quái dị này, lẽ ra chiều nay phải đập đầu ngươi xuống đất mới đúng!

Hoắc Cải chợt hiểu ra, ngẫm nghĩ một lúc, tay nắm lấy ống tay áo của Vạn Tư Tề, giật giật giật.

Vạn Tư Tề cúi đầu xuống, lập tức, Hoắc Cải cẩu cẩu tái xuất giang hồ!

Dường như có một cái đuôi mềm mại đang quẫy quẫy phía sau như thật, đôi mắt to tròn long lanh ánh nước khiến người ta cảm động, hai cái má trắng mịn khẽ phồng lên, hai cái chân tiểu cẩu nắm lấy tay áo lắc qua lắc lại, nũng nịu, toàn thân phát tán ra khí tức xin tha tội 'Chủ nhân em sai rồi.'

“Ca ca đại nhân~ tha cho tiểu đệ một lần này đi mà~~” tiếng kêu nỉ non, âm cuối kéo dài, giọng điệu lấy lòng… y hệt như cẩu cẩu sau khi cọ cái đầu xù lông vào lòng bàn tay chủ nhân, lại thè cái lưỡi nhỏ hồng hồng liếm liếm đầu ngón tay, ngoan ngoãn vô cùng.

‘Ca ca đại nhân? Cách gọi mới lạ làm sao, có điều nghe cũng hay đấy. Tên ranh con này càng lúc càng biết cách nũng nịu rồi, thật muốn nhốt lại ngày ngày trêu đùa không để ai khác nhìn thấy.’ Ca ca đại nhân vừa buồn bực vừa yêu thương đệ, hài lòng thầm cảm thán.

Vươn tay ra, xoa xoa đầu của Hoắc Cải tiểu cẩu, Vạn Tư Tề khoan hồng đại lượng nói: “Lần này tha cho đệ, sau này đừng phạm phải nữa. Bất kể đệ muốn làm gì, đều nhất định phải đặt an toàn của mình lên hàng đầu.”

“Dạ, tiểu đệ sẽ nghe lời.” Hoắc Cải trên mặt hồn nhiên, trong lòng lại phiền muộn —— Hình tượng con người rắn rỏi của gia bị sụp đổ hoàn toàn rồi đồ hỗn đản!

“Ngủ sớm đi.” Lại xoa một cái nữa, Vạn Tư Tề quyết định lập tức trở về mơ một giấc mộng đẹp.

Hoắc Cải nhìn núi băng kia ấm áp trở lại, không khỏi cảm thán, nếu như Đông Phương Vị Minh cũng dễ qua mắt như thế thì tốt rồi.

Đợi Vạn Tư Tề đi khỏi cửa, Hoắc Cải cầm lấy nạng bên giường, chầm chậm chống ra đến cửa, cài chặt.

Trên mặt Hoắc Cải lộ ra nụ cười d*m đãng, chầm chậm nhích lại về giường, vén chăn lên, móc ra một vật. Chỉ thấy vật này khảm biên bằng lụa, gấm cổ bọc đầu, cuộn thành một ống, chốt chặt bằng ngà voi, vô cùng tinh tế hoa mỹ. Hoắc Cải ngồi nghiêm chỉnh trên giường, mở chốt ra, từ từ mở ra, trên đầu có chữ, rồng bay phượng múa…

Nay tặng một quyển hộ thư, chỉ mong dùng món quà mọn này giúp ngươi trừ tà, tránh họa, bảo vệ gia trạch bình an. Xin vui lòng nhận cho.

Bằng hữu Đông Phương Vị Minh kính tặng.

Trên lụa là những nét mực tinh tế, khái quát, màu sắc rực rỡ. Cả thảy ba mươi sáu bức, nhân vật trong tranh đều rất sinh động, tư thế trong tranh cái nào cái nấy đều uyển chuyển, nội dung trong tranh đâu đâu cũng phơi phới ý xuân.

“Động tác này… chậc chậc, Tiểu minh không hổ là dân chuyên nghiệp, tặng tranh cũng tuyệt đến vậy.”

Hoắc Cải đúng là sẽ không vùi đầu miệt mài vào buổi tối, trừ những trường hợp đặc biệt, ví dụ như—— Xem tranh**** chẳng hạn?

[Giải thích văn hóa cổ đại]

Lời Đông Phương Vị Minh viết trên tranh**** tặng cho Hoắc Cải đọc lên có chút kỳ quái, nhưng trong thời cổ đại, thực ra rất thực tế.

Tranh **** lúc đầu vốn là tập tranh ảnh dùng để làm bùa hộ thân trừ tà và đặt trong tủ quần áo diệt bọ. Cổ nhân đều tin rằng tranh **** có tác dụng trừ tà, tránh họa, cho nên thường lấy tranh **** làm bùa hộ thân đặc thù.

Đến nay trong dân gian Trung Quốc vẫn lưu truyền “hộ thư” (tức bảo vệ gia trạch bình an), “Giá trang họa” (Ngụ ý cầu mong có con, ca tụng tình dục) (giá trang: đồ cưới, của hồi môn), “Tị hỏa đồ”… đều là những bức tranh **** giản hóa. Tranh **** có thể tránh hỏa hoạn là quan niệm được lưu truyền rộng rãi trong dân gian Trung Quốc. Ví dụ Diệp Đức Huy cuối thời Thanh từng xuất bản “Song mai cảnh tùng thư” cất giữ rất nhiều sách, tương truyền ông kẹp tranh **** trong sách, nghe nói Hỏa thần là nữ, thấy tranh **** sẽ xấu hổ mà chùn bước, do vậy có thể phòng hỏa hoạn. Trong “Hồng Lâu Mộng” có một đoạn văn kể rằng tranh **** có tác dụng phòng hỏa hoạn.

(ĐH: Ta thấy chắc ta là học trò đầu tiên đem kiến thức lễ nghi cổ đại mà cô giáo dạy vào thực tế… không biết cô sẽ vui mừng hay là bi phẫn nữa.)

[Giải đáp nghi vấn – Hoắc Cải ngươi là tên hỗn đản bội tình bạc nghĩa!]

Đản Hoàng: Hoắc Cải, chú đi về từ Tú Bị Các không phát hiện ra quên mang cái gì sao?

Hoắc Cải ngoái đầu bắt đầu đếm, sau đó: Làm gì có.

Đản Hoàng: Xin hỏi, Khởi Tư đi đâu rồi?

Hoắc Cải: Ở Tú Bị Các á.

Ống kính di chuyển, một chú mèo nhỏ trắng như tuyết đang cuộn tròn thành một quả cầu bông trên chăn gấm trong một gian phòng nào đó.

Đản Hoàng: Đó là mèo của chú phải không?

Hoắc Cải: Đúng vậy.

Đản Hoàng: Sao chú không dòm ngó gì tới nó vậy.

Hoắc Cải: Bởi vì tôi định để cho Đông Phương Vị Minh nuôi.

Đản Hoàng: Chẳng lẽ chú không cần Khởi Tư nữa sao, chẳng lẽ chú muốn bỏ mèo mà đi sao? Lòng dạ chú thật độc ác.

Ống kính di chuyển, quả cầu bông thò ra một bàn chân mềm mại vỗ bay một nhúm bông phất phơ trước mũi, khe khẽ hắt xì, lắc lắc đầu, lại cuộn tròn.

Hoắc Cải: với tình hình nguy cấp hiện tại, Đông Phương Vị Minh có khả năng tránh không muốn gặp tôi rồi, tôi phải để lại một lý do chính đáng quay lại tình hắn chứ?

Đản Hoàng: Chú lo xa rồi.

Hoắc Cải: Cái gì?

Đản Hoàng thản nhiên đi mất

~Ống kính di chuyển, một mỹ nam trang phục hoa lệ đi vào phòng, xoa xoa đầu chú mèo nhỏ, tà ác mỉm cười: "Chỉ cần ngươi còn ở đây liền không lo vị chủ nhân giảo hoạt đó của ngươi không quay lại."

---

(1) Ý nghĩa của những câu này là: Tròn và vuông hình dạng đều xuất phát từ cử, cử chính là hình chữ nhật. Mà hình chữ nhật này chiều rộng và chiều dài phân biệt là 3 và 4, còn đường chéo là 5… còn một số nội dung nữa, đọc váng đầu quá nên xin phép giải thích đến đây thôi nhé.

49. Chương 49: Gặp Mặt Là Đổ Máu

Vì người giám hộ đã đến, sinh hoạt ngày thường của Hoắc Cải tất nhiên ngoại trừ nằm dài vỗ béo còn phải chăm chỉ học tập. Sách chuẩn bị cho kỳ thi sắp thành một đống chỉnh tề bên sập: nào là "Cửu chương luật", "Trương Khâu Kiến", "Hạ Hầu Dương", "Chu Bễ", "Ngũ Kinh Toán", "Ký Di", "Tam đẳng số", "Chuế Thuật", "Tập Cổ"…

Trình độ chăm chỉ của người này hoàn toàn có thể nghe ra từ trong những lời bàn tán lén lút của đám hạ nhân…

"Ngươi nói xem tam thiếu gia ngày ngày đóng cửa lẩm bà lẩm bẩm là đang niệm gì thế?"

"Lão gia nói là đang niệm công khóa (học bài)."

"Ngươi ngốc thế, người có học người ta toàn niệm mấy thứ như chi hồ giả dã, ngươi nghe có giống không nào?"

Thế là hai người dán tai lên cửa sổ, người trong phòng đang niệm đến đoạn: "Chính nam ngàn dặm. Câu một thước năm tấc. Chính bắc ngàn dặm. Câu một thước bảy tấc…"

Hai tên người hầu lập tức ngộ ra.

"Tam thiếu gia đang niệm thần chú phải không?

"Ta nghe giống thế lắm."

"Thảo nào mà đại phu ngày nào cũng nhắc đi nhắc lại là thương thế của tam thiếu gia lành rất mau."

"Tam thiếu gia kỳ thực là yêu tinh biến thành rồi…"

"Ta thấy giống thế lắm."

Tên yêu tinh nào đó vì nhìn thấy bên cửa sổ có bóng người mà tiến lại gần lập tức mồ hôi nhỏ giọt, không ngờ câu nói ví von kinh điển ** "Ngươi đồ yêu tinh chuyên giày vò lòng người." mấy tên hạ nhân này đã không dạy mà tự hiểu trước rồi.

Từ việc này chúng ta có thể rút ra ba kết luận dưới đây:

Thứ nhất, Hoắc Cải tên này trước khi phụ huynh đích thân đến, chưa từng ngoan ngoãn ở nhà đọc sách.

Thứ hai, Hoắc Cải quả nhiên đã khoác trên mình một lớp da yêu mị chịu đựng tốt mọi đánh đập, chống đỡ tốt mọi chà đạp.

Thứ ba, con đường khoa học mà Hoắc Cải chọn, thực sự hiếm người biết đến, cô độc như tuyết lở.

Vạn Tư Tề mấy ngày này lại vô cùng bận rộn, sinh hoạt ngày thường ngoại trừ gọi người đến hỏi han thì toàn chạy khắp Khôn thành.

Trình độ vất vả người người này hoàn toàn có thể nghe ra từ trong những lời bàn tán lén lút của đám chạy vặt…

"Ngươi nói xem lão gia gần đây chạy đông chạy tây là đang bận cái gì thế?"

"Hình như là đang điều tra về chuyện của tam thiếu gia."

"Để báo thù cho tam thiếu gia sao?"

"Báo thù cho tam thiếu gia mà phải mang tấm áo mới mà tam thiếu gia lúc mặc về đi điều tra sao? Rõ ràng là lão gia đang điều tra xem ai là người mang tam thiếu gia về ngày hôm đó á."

"Là để cảm tạ người ta cho chu đáo sao?"

"Ngươi nhìn biểu cảm kia của lão gia xem."

Thế là một đám chạy vặt len lén nhìn chủ tử nhà mình một cái, người nào đó trên đường đi đến Tú Bị Các đang nghiến răng nghiến lợi, khí lạnh tản ra bốn phía.

Tên chạy vặt đó lập tức kinh ngạc.

"Dáng vẻ đó của lão gia căn bản chính là đi tìm kẻ thù mà!"

"Chính xác."

"Nhưng đúng là không hợp lý chút nào, người ta hảo tâm cứu tam thiếu gia, lão gia sao lại bất mãn chứ?"

"Tam thiếu gia không phải thiếu chút nữa là không muốn trở về rồi hay sao… ngươi hiểu chưa~"

"Ô~ hiểu rồi! Hiểu rồi!"

Từ việc này chúng ta có thể rút ra ba kết luận dưới đây:

Thứ nhất, con mắt của quần chúng nhân dân tuyệt đối sáng suốt trong việc nhìn nhận bản chất vấn đề.

Thứ hai, công tác thanh lý Hoắc Cải làm nhân lúc người nào đó ngất đi rõ ràng vẫn chưa được triệt để.

Thứ ba, hành động vô liêm sỉ trèo tường sau lưng chủ gia đình của Hoắc Cải, ngày bị vạch trần chẳng còn xa.

Nói tóm lại, có thể biết rằng, đồng chí Hoắc Cải trên bề mặt thì có vẻ như sống trong chương trình tiếp sóng tin tức, nhưng về bản chất chính là sống những ngày bị thăm dò phát hiện. Hơn nữa, theo cách nói của ngày nay là rớt đài, đến lúc đó, có lẽ cả thế giới động vật cũng không cứu nổi y.

Vết thương vốn cần dưỡng một tháng, dưới sự hỗ trợ của phần cứng Tiện thụ, Hoắc Cải nửa tháng sau đã hoàn toàn lành lặn. Thế nên dã tâm ngược công của tên tiểu tử này lại bắt đầu rạo rực trở lại.

Hoắc Cải nắn nót viết một tờ giấy: "Nhờ sự chăm sóc của người nhà, vết thương của học trò đã khỏi hẳn, bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp tục lên lớp, không biết mấy ngày tới tiên sinh có thời gian không." Tìm cơ hội nhờ người gửi đến tay của Đông Phương Vị Minh.

Hoắc Cải tin chắc: Với trí thông minh của Đông Phương Vị Minh, đọc được bức thư này, nhất định sẽ hiểu rõ tình hình hiện giờ của bản thân, không tiện vọng ngôn. Có điều Đông Phương Vị Minh cụ thể trả lời thư thế nào, thì vẫn phải xem xem kết quả người này mong đợi là gì.

Có điều cũng chẳng phải lo, Đông Phương Vị Minh nếu thực sự điên đến nỗi muốn làm ra chuyện không ăn được thì đạp đổ, vật chứng có thể mang ra, cùng lắm cũng chỉ là một mảnh giấy. Nhưng tờ giấy này cũng có thể dùng cho học viện Cam Đường, đến lúc đó vẫn có thể lấy lý do là gửi nhầm để lấp liếm cho qua. Dù sao Vạn Tư Tề cũng không biết chút gì về những việc mình lén lút làm.

"Gia làm việc quả nhiên chặt chẽ không chút sơ hở ~" Đứa trẻ ranh nào đó còn đang chìm ngập trong đắc ý, mù mờ không biết ngày chết (Tư Tề) cận kề. (Tư Tề và ngày chết – tử kỳ phát âm tương tự nhau ^^ tác giả chơi chữ.)

Hoắc Cải rất nhanh nhận được hồi âm của Đông Phương Vị Minh: "Cứ như cũ mà làm."

Ý tứ của Đông Phương Vị Minh rất rõ ràng, thời gian cũ, địa điểm cũ, nhớ nộp bài tập về nhà.

Đông Phương Vị Minh viết một cách khó hiểu như vậy, hơn nữa cũng hẹn lần tới gặp mặt, Hoắc Cải trong lòng thầm thở phào một cái. Chỉ cần Đông Phương Vị Minh không thay lòng đổi dạ, tìm niềm vui mới trong nửa tháng vừa qua thì tốt rồi.

Có điều á… bài tập về nhà vẫn luôn là vấn đề.

Thiệt thức, thân thức, có thể nói đều là những thứ rất gì và này nọ, nếu như diễn, thì có rất nhiều cơ hội. Tên Tiểu Minh này lúc trước bị sự chính nghĩa lẫm liệt của ta đả kích cong mông mà chạy rồi, cho nên lần này không chừng phải dâng hiến cho tình yêu một lần, miễn phí tặng chút thịt vụn gì gì đó. Thế nhưng lúc này trên đầu mình còn dựng một tấm biển trinh tiết, cũng không tiện trực tiếp lẳng lơ câu dẫn. Cho nên, bài tập lần này, cần phải hô khẩu hiệu chỉ thuần tình cảm, bộc lộ nội hàm dâng trào, sử dụng hình ảnh đầy tính nghệ thuật, làm ra hiệu ứng đặc biệt của A.V. (Adult Video ^^)

Hoắc Cải ôm mặt buồn rầu: Gia phao không phải là công, mà là formalin, sống không bằng chết, oa oa oa~ (Phao: trong câu này có hai nghĩa, nghĩa thứ nhất là chơi gái, chơi trai; nghĩa thứ hai là ngâm, mà formalin vốn dùng trong sinh học, kéo dài quá trình phân hủy.)

Thế nên những ngày sau đó, Tam thiếu gia của nhà họ Vạn, không niệm thần chú nữa mà chuyển sang vẽ bùa.

Sau khi sắp cọ rửa cái bàn gỗ đỏ nhà mình thành bàn gỗ vàng, Hoắc Cải cuối cùng cũng chỉnh ra một chiến lược tấn công hoàn chỉnh dành cho Boss ngạo kiều. Hoàn toàn thỏa mãn yêu cầu khắc nghiệt: Địa vị khống chế của Đông Phương Vị Minh + Tư thái phục tùng của bản thân + Không cần người tình chung thủy + Câu dẫn nhắm thẳng vào Tiểu Minh ngươi đó.

Hoắc Cải ôm mặt cười điên cuồng: Gia sầu không phải vì bài tập, mà là vì cô độc, tìm kiếm khắp đất trời không tìm thấy địch thủ, nơi cao đó lạnh lẽo vô cùng nha, mia ha ha

~Kế hoạch đã định, Hoắc Cải len lén ra đường, tìm một cửa tiệm, chuẩn bị đầy đủ mọi đạo cụ, chỉ còn đợi ngày hẹn sắp tới.

Tam thiếu gia nhà họ Vạn trong lòng thầm tính toán: "Hừ hừ, đây chính là vũ khí giết người cuối cùng của thế kỷ 21, ta không tin Đông Phương Vị Minh ngươi còn có thể thản nhiên như không!"

Cùng lúc đó, Vạn Tư Tề đã điều tra ra manh mối, bất động thanh sắc, ngoài bình tĩnh trong căng thẳng, chỉ đợi Hoắc Cải có chút manh động, liền bắt gian tại trận.

Con cả nhà họ Vạn trong lòng thầm tính toán: "Hừ hừ, vốn tưởng rằng Vạn Nhận Luân ngươi có chính sự phải làm, không ngờ lại đang tự chìm xuống bùn đen, lần này không bắt ngươi tại trận không được, xem ngươi còn không cho ta quản nữa không!"

Thế là, ngày này qua ngày khác, ngày hẹn ước + bắt gian sục sôi cuối cùng cũng đến.

Khách điếm Lạc Anh, phòng chữ Thiên, giờ Ngọ, người khách đầu tiên đến là y, chú ve con Hoắc Cải vác theo một tay nải cồng kềnh.

Bọ ngựa Vạn Tư Tề theo ngay sau đuôi, đứng bên ngoài cửa, khẽ đẩy cửa lộ ra một khe nhỏ, nghe lén.

Tại đây, chúng ta không thể không nói rõ một chút, Vạn Tư Tề vẫn luôn có một nhận thức sai lầm, đó chính là: Vạn Nhận Luân đệ đệ của hắn vô cùng kiêu ngạo vô cùng ngạo kiều, cho nên chỉ có chuyện người khác chờ Vạn Nhận Luân, chứ không có chuyện Vạn Nhận Luân chờ người khác. Thế nên, bi kịch liền xảy ra, Vạn Tư Tề cho rằng gian phu dâm phụ đều đã vào phòng, bản thân đã chặn được hai người ngay tại trận. Mà không hề hay biết… người kia còn đang trên đường đến.

Lúc này, chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến âm thanh đủ kiểu của Hoắc Cải, nói cho chính xác, là những lời Hoắc Cải nói chuyện một mình.

"Trước tiên buông xõa tóc đã rồi tính." Vạn Tư Tề tự động tưởng tượng ra cảnh tượng kinh diễm khi người nào đó rút trâm cài, tóc đen bung xõa, những lọn tóc hỗn loạn, quấn quanh.

Loạt soạt loạt soạt…

"Quả nhiên vẫn là màu đỏ tôn da, lục lạc màu vàng trông đáng yêu thiệt~" Vạn Tư Tề nghe thấy trong phòng có tiếng lục lạc, nghi hoặc khó hiểu.

Loạt soạt loạt soạt…

"Tai, tai… Ưm, dễ chịu quá đi~ Kỹ thuật này thật tuyệt!" Trước mắt Vạn Tư Tề hiện lên một cảnh đệ đệ nhà mình bị người ta đùa giỡn dái tai, nộ khí bốc lên phừng phừng.

Vạn Tư Tề một tay đẩy cửa ra, cửa đập vào khung phát ra một tiếng "Rầm" thật lớn.

"Đông Phương, huynh đến rồi à, đợi một chút đi, đệ còn chưa chuẩn bị xong." Hoắc Cải hoàn toàn không ý thức được đại họa sắp giáng xuống đầu, không sợ chết mà chào hỏi.

Vạn Tư Tề vừa nghe, lại liên hệ đến màn kịch độc thoại vừa nghe thấy, tự nhiên hiểu ra, nhân vật còn lại vẫn chưa lên sàn. Thế nên Vạn Tư Tề dứt khoát đóng cửa lại, sau đó ngồi một cách rất đường hoàng ở bên ngoài, đợi xem chút nữa đệ đệ sẽ xuất hiện mang đến cho mình niềm kinh hỉ thế nào!

Cho dù Hoắc Cải không mở miệng nữa, Vạn Tư Tề vẫn có thể nghe rất rõ ràng, trong phòng là âm thanh vải vóc loạt soạt, mà bình thường lúc phát ra những âm thanh này chính là lúc đang cởi y phục.

Vừa nghĩ đến đệ đệ nhà mình vì một tên hỗn đản tên Đông Phương, không chỉ đến trước đợi người mà còn cởi quần áo chuẩn bị, Vạn Tư Tề rất có ý muốn phạm tội, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn, giẫm đạp tên đó một trăm lần lại một trăm lần!

"Được rồi, huynh vào đi." Trong phòng truyền ra giọng nói ôn nhuận như thanh trúc của Hoắc Cải.

Vạn Tư Tề cười lạnh một tiếng, đứng dậy bước vào phòng, sau đó… ngây đơ người.

Sau khi thở ra một hơi…

Vạn Tư Tề mặt đỏ tim đập ôm mũi run rẩy, sau đó ngã ngửa ra đất, mũi phun hai luồng máu, không cất được lời nào.

Được rồi, chúng ta chiếu lại cảnh lúc trước Vạn Tư Tề đã nhìn thấy một chút:

Trên nền đá lát vốn có màu sắc lạnh lẽo, được ánh mặt trời sau giờ Ngọ lọt qua khe cửa sổ chiếu vào tô lên, màu hoàng kim ấm áp khắc vào từng kẽ hở, dung hòa cả căn phòng thành một khung cảnh huyền diệu như trong mơ, xóa tan những cảm giác lạnh lẽo cứng nhắc.

Thứ đoạt lấy tầm mắt của Vạn Tư Tề trước tiên chính là một đôi tai xù lông, đúng vậy, chính là tai! Đôi tai hồ ly dựng tà tà trên đầu Hoắc Cải, cái đuôi bông bông dưới ánh nắng đã mờ đi đường biên, đường viền bồng bềnh dần dần nhòa đi, như hòa thành một thể với mái tóc hơi rối của Hoắc Cải, vừa huyền ảo vừa chân thực. Cùng với động tác khẽ nghiêng nghiêng mái đầu của thiếu niên, đôi tai tuyết trắng khe khẽ lay động, ánh sáng màu hoàng kim trên đỉnh tai dung hòa thành một màu cam lộng lẫy, chảy xuống, lóng lánh sợi đàn tóc xanh, rung động cây đàn trong lòng.

Cần cổ thanh mảnh của Hoắc Cải bị buộc bởi một sợi ruy băng màu đỏ, chiếc lục lạc màu hoàng kim rung động phía trước yết hầu, vang lên những tiếng tinh tang. Đó là sự trói buộc thuộc về sủng vật, sự thần phục ngoan ngoãn ôn thuận, ngon lành như quả hồng chín mọng, nhè nhẹ cắn một miếng, dòng nước ngọt lịm liền tuôn ra ào ạt, từ đầu lưỡi đến đầu ngón tay đều bị phủ bởi sự ngọt ngào ăn vào xương tủy đó.

Trường sam mỏng manh đỏ tươi làm lộ rõ thân hình mềm mại như nữ tử của thiếu niên. Diễm, quá diễm, dã man hơn cả ngọn lửa liêu nguyên, vô tình hơn cả máu chảy thành sông, hống hách hơn cả ráng chiều lấp bầu trời, đoạt mất tầm mắt, tâm hồn của con người, ngay cả hô hấp cũng không bỏ qua, cướp đoạt hết tất cả chỉ trong một khoảnh khắc. Cho nên thần trí sụp đổ, chìm vào mị sắc, không thể thoát ra.

Một cái đuôi hồ ly thật lớn, quấn vòng qua eo Hoắc Cải, nhè nhẹ nằm trên hai chân. Trắng muốt trên nền đỏ thắm ánh lên một sự lộng lẫy kinh tâm. Bộ lông sắc tuyết bồng bềnh mà mượt mà, cái đuôi lớn xù lông, mềm mại, dưới sự chơi đùa của bàn tay, đong đưa một cách hoạt bát.

Thiếu niên vẫn dáng vẻ ngây thơ mà mị hoặc đó, đôi mắt sáng long lanh, cái mũi phấn nộn tinh tế, bờ môi ướt át đỏ tươi, làn da mỏng manh như cánh hoa đào ngày xuân. Giống hệt như một con hồ ly nhỏ lẻn ra khỏi núi, mang nhan sắc mê hoặc nhất và suy nghĩ ngây thơ nhất thế gian, lấy mất hồn phách của thế nhân mà không hề hay biết.

Hóa trang của Hoắc Cải có hiệu quả với Đông Phương Vị Minh hay không còn chưa biết, nhưng đối với Vạn Tư Tề, tuyệt đối đã trúng hồng tâm, nhất kích tất sát.

Hồn phách Vạn Tư Tề lơ lửng giữa không trung… Trong những năm còn sống có thể chứng kiến cảnh này, chết không hối tiếc

50. Chương 50: Hậu Quả Là Hiểu Lầm

"Đại ca!"

Hoắc Cải nhìn người nào đó máu mũi giàn giụa nằm trên mặt đất, thoáng chốc cảm thấy như sét đánh giữa trời quang ngay trên đầu – ai có thể giải thích cho ta, đây rốt cuộc là tình huống quái quỷ gì vậy!

Vạn Tư Tề nhìn đôi mắt mở to tròn xoe của thiếu niên hồ ly, tiếp tục phiêu hồn…

Hoắc Cải bi phẫn ôm mặt:

Đại ca! Tiếp tục làm nghề nghiệp rất có tiền đồ là diễn viên quần chúng của ngươi đi có được không? Lần đó Vạn Tất Ly ngươi như vậy, lần này Đông Phương Vị Minh ngươi cũng như vậy, sự tồn tại của ngươi chẳng lẽ chính là để nắm bắt tất cả những cơ hội lên màn ảnh, gây thêm rắc rối cho gia hay sao?! Chốc nữa Tiểu Minh đến rồi, ngươi muốn ta giải thích ra sao đây hả, ngươi cho rằng hiện giờ vẫn là thời đại nhục văn, hô một câu "Hi, 3P nào~" là có thể giải quyết tất cả các vấn đề xuất hiện vô cớ trước ống quay hay sao?! Không được, ta phải lập tức giải quyết gọn cái xác này, hai cha nội này tuyệt đối không thể đụng mặt nhau.

Hoắc Cải không hổ danh hiệu đệ nhất cha kế giới **, chỉ trong thời gian ngắn đã liệt kê được ba phương án trong đầu.

Phương án A, cười tà muội "Huynh đã nhìn thấy diện mạo thật là hồ yêu của ta rồi, vậy chuẩn bị chịu chết đi!" Sau đó cho Vạn Tư Tề một viên gạch, đánh ngất, ném ra ngoài. Sau này nói với hắn, "Vừa rồi là huynh nằm mơ thôi, nằm mơ thôi~"

Phương án B, hét to một tiếng "Á, Vạn Tư Tề không ngờ huynh lại theo dõi ta! Ghét huynh ghê~" Sau đó lau nước mắt chạy đi, dẫn dụ người ra ngoài. Sau này giả vờ kiêu ngạo: "Ghét huynh chết được, không thèm nói cho huynh biết ta mặc như thế để làm gì đó!"

Phương án C, quyến rũ "Ca ca đại nhân~ huynh có hài lòng với những gì vừa nhìn thấy không?" Sau đó dẫn dụ người đến phòng bên cạnh, sau đó làm ra vẻ giải thích chân tướng: "Đệ biết huynh vốn có tình cảm không chính đáng với đệ, quả nhiên, đệ chỉ mới thăm dò chút xíu, huynh liền lộ nguyên hình!"

Hoắc Cải quả nhiên không hổ với danh xưng vua của những chủ ý vớ vẩn… chỉ trong một thời gian ngắn đã liệt kê ra ba con đường đi đến chỗ chết. Hơn nữa còn bắt đầu nghiêm túc cân nhắc chọn con đường nào đi sẽ chết khá là**

~"Ca ca đại nhân~" Sóng mắt Hoắc Cải lóng lánh, quả quyết chọn phương án C chiếm điểm khống chế đạo đức cao.

"Đệ đã nghĩ ra cách để đánh lừa ta rồi hả?" Vạn Tư Tề nằm ngay đơ xong, thản nhiên hỏi.

'Phương án C ngươi xuất sư chưa lập được công danh đã chết oa oa oa!' Hoắc Cải sau khi bị Vạn Tư Tề không chút lưu tình chọc xuyên dụng tâm hiểm ác, lập tức quyết định chuyển sang phương án B có vẻ gần thực tế hơn.

Hoắc Cải trừng Vạn Tư Tề, một, hai, ba –

Ôm ngực, chau mày, rưng rưng, chỉ: "Không ngờ huynh lại theo dõi đệ!"

Quay đầu, lệ bay……

"Bộp~"

Hoắc tiểu thiền (ve) bị đột ngột nắm lấy đuôi hồ ly, tứ chi chỉ thiên một cách bi thảm, cuối cùng ngã vào lòng Vạn Tư Tề đang nửa ngồi trên sàn.

"Cái đuôi này… là thật sao?" Phát hiện giật một chút, cái đuôi vẫn cố định chắc chắn trên mông người nào đó, Vạn Tư Tề chấn kinh.

Không, nó chỉ là được buộc khá chặt mà thôi. Hoắc tiểu thiền ngồi trên đùi ca ca lặng lẽ rơi lệ, không ngờ thực sự coi ta là hồ ly tinh, chẳng lẽ hiện tại cần phải chuyển sang phương án A sao?

"Vậy còn tai?" Vạn Tư Tề một tay ôm chặt eo Hoắc Cải, một tay sờ cái tai đã rũ xuống từ lâu của y. Mềm mềm, êm êm, bông bông, quả nhiên sờ rất sướng

~"Bỏ đệ ra." Hoắc Cải chuẩn bị đánh người, bắt đầu dùng cả tay lẫn chân trèo ra khỏi lòng Vạn Tư Tề.

"Ngoan, đừng cử động." Vạn Tư Tề cuối cùng sờ đến tai thế nào cũng không nỡ buông tay, một tay miết tai hồ ly của Hoắc Cải, một tay vòng qua eo Hoắc Cải chuẩn bị tiến quân với cái đuôi hồ ly.

Ngoan cái đầu ngươi! Hoắc Cải phản kháng bị trấn áp buồn bực gào thét trong lòng. Vạn Tư Tề, bệnh yêu động vật nhỏ của ngươi chậm phát tác một chút có được không?

"Này này, huynh đang sờ đâu đấy!" Cảm thấy tay Vạn Tư Tề càng sờ càng quá đáng, cúc hoa Hoắc Cải liền co lại, nhịn không được sợ hãi kêu lên.

Tay Vạn Tư Tề thuận theo gốc đuôi lần vào bên trong, cuối cùng sờ đến nút buộc đuôi.

"Thì ra đều là giả." Giọng điệu của Vạn Tư Tề không giấu nổi thất vọng.

Hoắc Cải bi phẫn quay đầu đi: Ngươi còn thực sự hy vọng đệ đệ của ngươi là yêu tinh hay sao? Vạn Tư Tề, tư duy của ngươi triệt để không giống người rồi, người tình của ngươi Vạn Tất Ly sẽ khóc đó, nhất định sẽ khóc đó!

"Sờ đủ chưa?" Hoắc Cải nghiến răng nghiến lợi.

"Chưa." Vạn Tư Tề tiếp tục chìm vào trong niềm vui mừng cuối cùng cũng được như nguyện.

Hoắc Cải liều chết giãy giụa: "Buông ra!"

Vạn Tư Tề nhàn nhã trấn áp: "Không buông."

Hoắc Cải cảm nhận bàn tay sờ hết sức vui vẻ trên tai và đuôi mình, bi phẫn nhìn trời… ông trời à, ông mở to mắt ra đi, giải quyết gọn cái miếng kẹo kéo dính sau lưng ta đi mà! Chậm một chút nữa, Đông Phương Vị Minh sẽ đến thật đó.

Thoáng chốc, chỉ thấy một bóng đen từ trên trời rơi xuống. "Binh."

Vạn Tư Tề lỏng tay ra, sau đó ngã ra sàn…

Hoắc Cải chầm chậm quay đầu lại, quả nhiên là thế… ông trời ơi, ông cố ý đáp lại lời kêu gọi đến đùa giỡn ta phải không? Phải không?!

Chú ve Hoắc Cải gian nan nuốt nước bọt: "Đông Phương… huynh đến rồi à?"

Chim sẻ Đông Phương sắc mặt không lành, đánh giá Vạn bọ ngựa bị mình vác ghế bản đập ngất xỉu, dường như đang suy nghĩ xem có nên bồi thêm cú nữa không.

"Đừng động thủ, đây là ca ca của đệ, ca ca ruột đó!" Hoắc Cải lập tức nhào qua người Vạn Tư Tề, giơ tay xem xét hơi thở. May quá, vẫn chưa chết, không có máu, chỉ là sưng một cục sau đầu.

Đông Phương Vị Minh buông cái ghế băng xuống, mắt phượng chứa sát khí, cười nhạt một tiếng: "Ca ca ruột của đệ là thế sao? Ép buộc ôm lấy đệ, sờ khắp trên dưới? Nếu như ta không ra tay, hắn tiếp theo sẽ còn muốn làm gì với đệ nữa?"

"Sao có thể, huynh tưởng rằng huynh ấy là huynh sao? Huynh ấy coi ta là đệ đệ, chỉ là đệ đệ thôi. Huynh ấy chỉ là không có sức đề kháng với động vật nhỏ mà thôi…" Nghe thấy những lời chỉ trích và tố cáo của Đông Phương Vị Minh, Hoắc Cải không hiểu sao cảm thấy có chút không thoải mái, giọng điệu cũng trở nên gay gắt.

"Xin lỗi, ta tưởng rằng có người muốn lợi dụng đệ." Đông Phương Vị Minh cảm thấy cảm xúc của Hoắc Cải không tốt, cố gắng nén lại nộ hỏa, giải thích.

"Thôi được rồi, đệ biết huynh chỉ là lo lắng cho đệ mà thôi." Chuyện đã như vậy, Hoắc Cải còn có thể nói gì.

Hoắc Cải trong lòng kỳ thực rất vui mừng, nói về khía cạnh đường mòn **, từ trước tới nay, chỉ có trung khuyển kỵ sĩ nhất kiến chung tình với hôn mê nữ vương, chứ không có chuyện nữ vương liếc mắt đến kỵ sĩ nằm ngay đơ. Lần này Vạn Tư Tề ngất đi, thành ra không sợ hai vị đại thần này làm loạn.

Hoắc Cải ngồi dậy, hai tay luồn qua dưới nách Vạn Tư Tề, gập lại trước ngực hắn, bắt đầu kéo về phía giường. Đông Phương Vị Minh rất tự giác khom người xuống, lôi eo của Vạn Tư Tề, chia sẻ gánh nặng cùng Hoắc Cải. Nhưng cái tay đó lại nhéo một cái thật mạnh sau lưng Vạn Tư Tề, cực kỳ độc địa. Người bị hại Vạn Tư Tề nhắm chặt mắt, bộ dạng hôn mê không biết gì.

Đặt Vạn Tư Tề lên giường, Hoắc Cải đắp chăn lên, nhìn khuôn mặt bi thảm của mỹ nam ngủ say, trong lòng thở dài: Đại ca, tuy rằng ngươi chỉ là quảng cáo nhất định phải nhảy ra khi đến thời khắc quan trọng của bộ phim cuộc đời ta, nhưng ngươi chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi mà bị cắt chiếu hai lần, quả thực cũng hơi xui xẻo. Trách cũng chỉ trách đệ đệ ruột của ngươi Vạn Nhận Luân nhân phẩm quá tệ, bụng dạ quá hẹp hòi. Yên tâm, sau này ta sẽ viết một truyện ngược văn báo thù giúp ngươi. (Vạn Nhận Luân: Này này, đừng có trốn tránh trách nhiệm chứ hỗn đản!)

"Hắn chính là người đệ đem lòng yêu thương sao?" Đông Phương Vị Minh nhìn Hoắc Cải ngồi bên mép giường, bộ dạng nhìn người nào đó mà vừa thương xót vừa phẫn nộ, nhớ đến tư liệu đã điều tra được, cuối cùng nhịn không được mở miệng.

"… không phải." Hoắc Cải giật mình trước câu hỏi này của Đông Phương Vị Minh, lúc trả lời tự nhiên chậm một nhịp, nhưng vào tai Đông Phương Vị Minh thì chính là đang muốn giấu giếm không chút nghi ngờ.

"Cần gì phải lừa ta." Đông Phương Vị Minh đánh giá Hoắc Cải từ trên xuống dưới, mở miệng: "Đệ ăn mặc như vậy là để biểu diễn thân thức với ta phải không? Đệ rõ ràng biết ta không thích mấy thứ thuộc về mèo, nhưng lại vẫn ăn mặc như vậy, ngoại trừ không muốn ta thực sự chạm vào đệ, đồng thời còn đúng như lời đệ nói với ta ngày hôm đó, mọi bài biểu diễn của đệ, mọi suy nghĩ tâm tư đều vì người đó. Ta không tin trên thế gian này có sự trùng hợp như vậy, tính tình lạnh lùng ít nói lại rất thích động vật. Bên cạnh đệ, chắc hẳn chỉ có một mình hắn ta thôi phải không?"

"Huynh đã điều tra đệ sao?" Hoắc Cải chau mày.

"Thư ngày hôm đó đệ gửi cho ta bất bình thường như vậy, ta không điều tra không phải lạ sao?" Đông Phương Vị Minh lý lẽ hùng hồn.

Hoắc Cải nhìn Vạn Tư Tề hôn mê say sưa, lại nhìn Đông Phương Vị Minh vẻ mặt ta đây biết tuốt, hết sức đau đầu – Đông Phương Vị Minh, ngươi đúng là ếch ngồi đáy giếng, có khi cả đáy giếng cũng chưa chạy hết! Ngươi sao có thể lấy con mắt hạn hẹp của ngươi mà phán đoán phạm vi tìm bạn đời rộng lớn của gia chứ!

"Không ngờ, người đệ yêu thương lại chính là huynh trưởng của mình, chẳng trách đệ không dám nói ra, chỉ muốn dụ dỗ hắn động tâm, thể hiện tình cảm của mình trước." Đông Phương Vị Minh bộ dạng ca ca tri kỷ 'Thì ra là thế, ta xót thương cho đệ biết bao.'

Hoắc Cải nhìn Đông Phương Vị Minh, lặng lẽ không nói gì. Vạn Tư Tề chỉ là vừa khéo trùng hợp với điều kiện tình nhân trong mộng của gia một chút, nhưng ngươi cũng đừng chỉ thấy thế liền đẩy người xuống hố lửa nha! Để một diễn viên quần chúng gánh vác sứ mệnh của nam phối (cặp với diễn viên chính), cầm tiền bán rau mà lo kinh doanh bạch phiến, ngươi sao có thể nhẫn tâm thế chứ!

"Nhưng đệ làm thế, thực sự ổn sao?" Đông Phương Vị Minh thở dài một tiếng nói: "Đệ vì hắn mà tự nguyện sa đọa, không tiếc đi theo người dơ bẩn như ta, học những thủ đoạn đó, chỉ mong nhận được một chút tình yêu của hắn. Nhưng đệ có từng nghĩ, hai người ở bên nhau, dù sao cũng là trái với lẽ đời, cho dù hắn có động tình, cũng làm sao dám tay trong tay với đệ, đến lúc đó, chỉ sợ sẽ càng đẩy đệ ra xa hơn. Lùi một bước mà nói, cho dù hắn thực sự có đáp lại, đệ làm sao có thể nhẫn tâm kéo hắn cùng xuống bùn đen, cho hàng ngàn người chỉ trích. Yêu một người, không phải nên mong hắn hạnh phúc sao?"

Hoắc Cải lòng thầm buồn cười, chẳng trách Đông Phương Vị Minh không thể không làm rõ sự tình, thì ra là để nói những lời này. "Yêu hắn, hãy chúc phúc hắn." Cũng chính là một tình tiết rất sáo mòn và ăn khách trong thế giới **. Cứ thế này, thành ra đã tạo cho mình một bậc thang để đi xuống rồi, cũng phải cho con mồi một chút mồi ngon rồi mới tiếp tục kéo cần chứ nhỉ?

Hoắc Cải cấu mạnh lòng bàn tay, đau đến mức hai hàng lệ chảy dài, bi thương nói: "Đệ không phải không biết, đệ chỉ là, không nỡ… lòng luôn mong muốn, nếu như có một ngày huynh ấy đáp lại, thì có phải chết ngay lập tức cũng cam lòng. Nhưng chưa từng nghĩ rằng sẽ làm hại huynh ấy. Đông Phương, đệ si tình như thế, thực sự thiên địa bất dung, hại người hại mình sao?"

Đông Phương Vị Minh nắm bắt cơ hội bước lên trước, ôm y vào lòng: "Tấm lòng này của đệ là tốt, chỉ là thế nhân không chấp nhận nổi mà thôi, đệ nếu như thực sự muốn tốt cho hắn, có lẽ phải buông tay thôi, hiện giờ, chỉ có một mình đệ đau khổ, nếu như đợi đến khi hắn ta yêu đệ, đau khổ sẽ là cả hai người. Được rồi lại mất so với chưa từng đạt được, đến lúc đó, nỗi đau khổ của đệ sẽ lớn hơn ngàn vạn lần lúc này."

Hoắc Cải ngẩng lên 15o nhìn trời, ra vẻ đệ phải nuốt nước mắt vào trong lòng: "Thôi vậy, dáng vẻ hoang đường của đệ hôm nay có thể để huynh ấy nhìn thấy, cũng coi như cầu được ước thấy. Đông Phương, huynh nói xem, dáng vẻ đệ thế này có đẹp không?"

Gian kế thành công, khóe miệng Đông Phương Vị Minh khe khẽ nhếch lên, rất nhanh liền khôi phục bộ dạng ca ca tri kỷ. Hắn lùi sau hai bước, thả lỏng phòng bị với tình địch, lúc này mới bắt đầu nghiêm túc nhìn ngắm dáng vẻ của Hoắc Cải.

Tai trắng, lục lạc vàng, áo đỏ, đuôi tuyết…

Đông Phương Vị Minh không thích loài mèo lúc nào cũng có thể phản bội mình mà đi, nhưng không thể không thích con yêu thú sắp nhào vào lòng mình này. Hắn chưa từng nghĩ tới khi con người cải trang thành

yêu vật thì sẽ thế nào, nhưng hôm nay hắn đã biết, thì ra, người mà mình ngưỡng mộ còn có thể yêu dã mị hoặc đến dường này, đoạt hồn đoạt phách đến lạ lùng.

Ngón tay của Hoắc Cải trượt qua cần cổ, khiến sợi ruy băng đỏ tươi buộc lục lạc trượt xuống. Hoắc Cải đưa dây buộc cổ đến trước mặt Đông Phương Vị Minh, thê diễm cười nhạt: "Đông Phương, giúp đệ buộc lên được không?"

Yết hầu Đông Phương Vị Minh khẽ chuyển động, ngay cả ngón tay cũng không nhịn được run rẩy. Hắn nhận lấy dây buộc, nhẹ giọng nói: "Được."

Yết hầu y ở ngay dưới bàn tay hắn, mỏng manh nhỏ nhắn, mặc người định đoạt.

Cần cổ y mặc hắn trói buộc, ngoan ngoãn tuyệt đối, thần phục triệt để.

'Địa vị khống chế của mình + tư thái phục tùng của đối phương' chính là tử huyệt của Đông Phương Vị Minh, Hoắc Cải ấn không sai một ly. Đông Phương Vị Minh gần như sinh ra ảo giác, diễm thú trước mắt đã trở thành vật sở hữu của mình, sự yêu diễm của y, sự ngoan ngoãn của y, sự đặc biệt của y, tất cả tồn tại là vì hắn, cả thế gian chỉ có hai ta mà thôi, không thể tách rời, vĩnh viễn không rời xa.

Đông Phương Vị Minh không hiểu được tình yêu, thế giới của hắn chỉ có cướp đoạt và chiếm hữu. Hắn nghĩ, nếu như tâm tình muốn độc chiếm một người suốt tam sinh tam thế, không cho bất cứ ai nhòm ngó này được gọi là tình yêu, có lẽ… hắn hiểu.

Hoắc Cải nhắm mắt, dáng vẻ yếu đuối ngoan ngoãn, trong lòng lại mừng rỡ vô cùng, phấn chấn ngâm nga: Cúc hoa không phải ngươi muốn nở, muốn nở là có thể nở, làm tốt tổng kết, nắm chắc trọng điểm, nở rộ trong một lần

~Vẫn còn một điểm cuối cùng nữa, tìm một cơ hội liền đá bay Đông Phương Vị Minh!

Mà người nào đó lúc này đang nằm trên giường, bàn tay đã lặng lẽ nắm chặt, gân xanh nảy lên, các khớp trắng bệch.

Vạn Tư Tề từ lúc đóng cửa, đã có ý ôm cây đợi thỏ, làm sao có thể không chú ý đến động tĩnh phía sau. Hắn đã lần theo dấu vết điều tra ra được Tú Bị Các, lại nghe thấy Hoắc Cải gọi tên Đông Phương, tự nhiên nghĩ đến Đông Phương Vị Minh các chủ Tú Bị Các. Đệ đệ nhà mình là kẻ nói dối còn lưu loát hơn nói thật, mà Đông Phương Vị Minh cũng không phải nhân vật mình có thể dễ dàng chất vấn. So với việc bức hỏi, không bằng đợi đối phương tự dâng đáp án đến cho mình.

Hoắc Cải muốn chạy, Vạn Tư Tề tất nhiên sẽ giữ chặt, nếu không chốc nữa kịch làm sao mở màn? Lúc ôm tiểu hồ ly vuốt ve, Vạn Tư Tề đã nghĩ cần phải ra vẻ đang ép buộc. Bản thân quay lưng lại với cửa, lại ôm ấp cục cưng, chỉ cần đối phương không phải đồ ngốc, nhất định sẽ đánh lén.

Mà Đông Phương Vị Minh từ trước tới nay vốn sống an nhàn sung sướng, khả năng mang theo vũ khí bên người không cao, cho nên khả năng thuận tay cầm vật cứng đánh lén sẽ đến 80%. Mà để tránh ngộ thương, Đông Phương Vị Minh lúc hạ thủ nhất định cũng sẽ không sử dụng toàn lực. Tính khả thi của việc mình thuận thế giả ngất là 60%.

Cho nên lúc nghe thấy tiếng gió đến từ sau đầu, Vạn Tư Tề cố ý dùng phần gáy cứng rắn nhất để chịu đòn, khiến cho lực đạo của chiếc ghế băng chưa thể giải phóng hoàn toàn, sau khi tiếp xúc thuận theo lực đạo mà ngã về phía trước, thuận lợi "ngất" đi.

Thế nhưng, Vạn Tư Tề tuyệt đối không ngờ rằng, chân tướng mà mình nghe được lại… kinh thế hãi tục đến vậy.

Thế nên hắn án binh bất động, tiếp tục nghe. Nhưng, đệ đệ si tình của mình dường như sắp bị tên Tú Bị Các chủ vô sỉ đó dụ bắt mất với danh nghĩa muốn tốt cho mình, thử hỏi sao có thể nhẫn nhịn được nữa?! Không tỉnh không được!

51. Chương 51: Đấu Trà Mà Nghi Vấn Trùng Trùng

Ngón tay thon dài của Đông Phương Vị Minh vuốt ve trên cần cổ, như thể gảy đàn, người nhạc sĩ dồn toàn bộ tâm thần vào đầu ngón tay, chỉ vì một khoảnh khắc tuyệt vời sẽ tan biến trong nháy mắt này.

Nhưng người được hầu hạ rõ ràng không hề nhàn hạ thảnh thơi đến thế, Hoắc Cải lúc này đang suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm túc: Hiện giờ tiền đề Đông Phương Vị Minh một lòng một dạ với mình đã đạt được, vậy cần thế nào mới được coi là bội bạc đây?

Theo đường mòn **, bội bạc chỉ có những loại này: người yêu lừa tình lợi dụng; ám muội đến giữa đường thì hối hận; tình yêu chân thật lại hồng hạnh xuất tường.

Cái ăn điểm nhất chính là loại đầu tiên, lợi dụng người ta xong rồi nói với hắn rằng thực ra gia từ trước tới nay chưa từng coi trọng ngươi, giống như kiểu trong "Tiện thụ Vạn Nhận Luân" Đông Phương Vị Minh không coi trọng tình ý nồng nàn của Vạn Nhận Luân đối với mình, chơi chán rồi, liền đem bán ngay cho Trần Bách Chu. Như thế khả năng hoàn thành nhiệm vụ chắc hẳn sẽ là cao nhất. Nhưng hành động cụ thể ấy à…

"Vẫn chưa được sao?" Vừa nghĩ đến mục đích cuối cùng bội tình bạc nghĩa của mình, Hoắc Cải bất chợt có ảo giác rằng Đông Phương Vị Minh sẽ tiện tay thít cổ mình tại chỗ. Nào dám để Đông Phương Vị Minh cầm dải ruy băng kéo qua kéo lại trên cổ mình.

"Xong rồi đây." Đáng tiếc, Đông Phương Vị Minh hiện tại vẫn chưa có giác ngộ trừ hại cho muôn dân, bị thúc giục, ngón tay quấn lấy ruy băng, nhanh nhẹn thắt lại, thành một cái nơ xinh xắn.

"Đông Phương, huynh vẫn thích đệ chứ?" Hoắc Cải đột nhiên mở miệng.

Đầu ngón tay khe khẽ run rẩy, đầu ruy băng thừa khẽ giữ trên hai ngón tay trượt xuống, Đông Phương Vị Minh trầm ngâm lúc lâu, ngồi thẳng, mở miệng…

"Binh!"

Tại sao câu trả lời của Đông Phương Vị Minh lại khác người, khó hiểu đến vậy? Chân tướng là…

Đúng lúc Đông Phương Vị Minh chuẩn bị bày tỏ tấm thâm tình thì một bóng đen đột ngột phóng tới từ đầu giường. Lập tức, tiếng gió vang dội, sát khí ngợp trời, đợi đến khi Đông Phương Vị Minh phản ứng lại được, thì đã quá muộn. Cho nên sau khi "binh" một tiếng, hắn nhanh chóng đổ cái rầm.

Vạn Tư Tề híp mắt nhìn Đông Phương Vị Minh nặng nề ngã xuống đất, sau gáy sưng lên một cục to đùng, phủi phủi tay. Rất tốt, không sai một li.

Kỳ thực Vạn Tư Tề cũng chẳng làm gì, hắn chỉ cầm gối lên, nhắm đúng thời cơ, ném về phía Đông Phương Vị Minh mà thôi. Không thể không nói, ở cái thời đại dùng gối gỗ và gối sứ rất phổ biến này… cầm gối ném người tuyệt đối thuộc về hành vi bạo lực. Sau khi Hoắc Cải dùng giường làm kho cất giấu vũ khí, đại ca của y cũng không thầy mà tự hiểu sát chiêu coi gối là gạch.

Cho nên Tiểu Minh một khắc trước còn hạnh phúc như thăng cực lạc, cứ như thế, bị một cái gối đập gục xuống sàn, hiểm thăng cực lạc.

Hoắc Cải giật giật khóe môi, nhìn Đông Phương Vị Minh nằm đo sàn, lại nhìn Vạn Tư Tề đã ngồi dậy từ giường, yết hầu gian nan nuốt nước bọt: "Huynh… tỉnh từ lúc nào vậy."

"Chính lúc hắn ta đang bóp cổ đệ." Ánh mắt Vạn Tư Tề nhìn Đông Phương Vị Minh đầy vẻ lo lắng.

Hoắc Cải rớt mồ hôi. Chẳng lẽ đây chính là phong thủy luân lưu chuyển trong truyền thuyết? Hai người này mỗi người chịu đập một lần, vị trí bị ăn đập tương tự nhau không nói, ngay cả lý do bị ăn đập cũng như nhau. Hay là nói bản thân mình trong lúc bất giác, đã luyện thành kỹ năng chuyên biệt của dụ thụ cao cấp: Khiến cho vô số anh hùng chết thảm?

Hoắc Cải thất vọng nhìn Đông Phương Vị Minh nằm sóng soài trên đất, nhanh nhẹn ngồi xuống, đưa ngón tay đặt trước mũi Đông Phương Vị Minh, nhiệm vụ của ta vẫn chưa hoàn thành nha, Boss ngươi không được chết không được chết đâu đó. 'May quá, vẫn thở.' Hoắc Cải thở phào một cái.

Vạn Tư Tề nhìn thấy phản ứng có điều kiện của Hoắc Cải giống hệt vừa rồi làm với mình, trong lòng không hiểu sao có cảm giác rất khó chịu. "Lại đây." Khẩu khí lãnh đạm xen lẫn giọng điệu không hề nghi ngờ.

"Ca, huynh hiểu lầm rồi, vừa rồi không phải hắn đang bóp cổ đệ, mà là đang giúp đệ buộc lại dây." Hoắc Cải xoa cục sưng to tướng trên đầu Đông Phương Vị Minh, có chút thương hại hắn, không những bị ngược tâm, còn bị ngược thân, Tiểu Minh ngươi thảm hết chỗ nói.

Vạn Tư Tề đứng dậy, đi đến bên Hoắc Cải, từ trên cao nhìn xuống Đông Phương Vị Minh đang nằm ngay đơ, lạnh lùng mở miệng: "Hắn là ai?"

'Khẩu khí này sao nghe giống bắt gian thế nhỉ?' Hoắc Cải nhịn không được liên tưởng. Bất ngờ, đôi mày Hoắc Cải giãn ra, dựa vào tình huống hiện tại, chẳng phải vừa khéo diễn được tình tiết ngược tâm kinh điển đó sao? Có lẽ, lần này có thể giải quyết gọn ghẽ chú ấn không chừng.

Hoắc Cải cười gian trá, cầm cái đuôi lên, dùng đầu nhọn đầy lông quệt qua quệt lại trước mũi Đông Phương Vị Minh.

"Đệ đang làm gì đấy?" Vạn Tư Tề chỉ nhìn thấy thôi cũng cảm thấy mũi ngưa ngứa, rất muốn hắt xì.

"Đệ đang xác nhận xem hắn ngất thật hay giả." Hoắc tiểu hồ ly phe phẩy đuôi nói rất đường đường chính chính.

Cảm giác khó chịu mà lúc trước Vạn Tư Tề nhìn thấy Hoắc Cải chăm sóc Đông Phương Vị Minh, lúc này, đã hoàn toàn biến mất. Kỳ thực đệ đệ nhà mình vẫn rất tốt với mình, phải không?

Sau khi khẳng định Đông Phương Vị Minh đã ngất thật, Hoắc Cải đứng dậy, nghiêm sắc mặt nói với Vạn Tư Tề: "Đây là Các chủ của Tú Bị Các, Đông Phương Vị Minh. Đại ca, đệ hiện có một chuyện muốn nhờ huynh, hy vọng huynh sẽ giúp."

Trang phục hồ ly xù lông của Hoắc Cải kết hợp với cái mặt bánh bao nghiêm túc, nhìn thế nào cũng rất muốn bấu nhéo. Ngón tay Vạn Tư Tề khẽ động, lập tức liền giơ tay, nhéo lấy cái tai hồ ly của Hoắc Cải liền không chịu buông, nét mặt vẫn nghiêm túc: "Chuyện gì."

Hoắc Cải đen mặt, áp chế xúc động muốn phỉ nhổ, mở miệng: "Đông Phương Vị Minh hắn đem lòng yêu thương đệ, nhưng đệ không hề có ý gì với hắn, cho nên, đệ muốn nhờ huynh giúp đệ diễn một vở kịch, khiến hắn tuyệt vọng hoàn toàn. Không biết huynh có chịu nhận lấy nguy hiểm khi đắc tội với Đông Phương Vị Minh, giúp đệ một lần hay không?"

Vạn Tư Tề nhìn Hoắc Cải, sóng dâng trong đáy mắt càng thăm thẳm, trầm mặc một lúc, cuối cùng gật đầu nói: "Được."

"Huynh ghé tai lại đây." Hoắc Cải cười, ngoắc ngón tay.

Vạn Tư Tề khom xuống, ghé đầu qua, thuận tiện nắm lấy đuôi hồ ly, miết miết miết.

'Này này, nghiêm túc chút đi, đây đang là lúc lập âm mưu quỷ kế đó nha!' Hoắc Cải tức giận, cứu cái tai và đuôi về, bắt đầu trình bày toàn bộ kế hoạch…

Sắc mặt Vạn Tư Tề không ngừng thay đổi, cuối cùng trở về thản nhiên.

"Thế nào?" Nói xong, Hoắc Cải lùi ra hai bước, chú ý từng biểu cảm của Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề trầm giọng nói: "Đệ làm như vậy, có phải quá mức tuyệt tình rồi không?"

Hoắc Cải giễu cợt: "Đừng giả vờ như huynh mới quen đệ ngày đầu."

Vạn Tư Tề nhìn đôi mắt lạnh lùng vô tình của thiếu niên trước mặt, hạ thấp mi mắt, thấp giọng lẩm bẩm: "Đúng vậy, đệ từ trước đến nay đều như vậy, thực hư bất phân, khó có thể nắm bắt, phiên vân phục vũ đùa giỡn nhân tâm."

"Huynh không phải hối hận rồi chứ, đại ca~" Hoắc Cải bĩu môi, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào Vạn Tư Tề. Tỏ vẻ dễ thương, không giải thích.

Vạn Tư Tề xoa xoa đầu Hoắc Cải, hai mày giãn ra thở dài: "Đã rơi vào tròng của đệ, ta làm sao có thể thoát thân nổi."

Đợi đến lúc Đông Phương Vị Minh tỉnh dậy, thì đã là một tiếng sau, thế nhưng vừa mở mắt ra, hắn liền rơi xuống vực thẳm, tâm thần chấn động.

Hoắc Cải đã thay lại bộ đồ bình thường, được Vạn Tư Tề ôm trong lòng, nét mặt tươi tắn hớn hở: "Đông Phương các chủ, huynh tỉnh rồi sao?"

Đông Phương Vị Minh ngồi dậy, sắc mặt băng giá: "Đệ và hắn thế này là?"

Hoắc Cải nhếch khóe môi, dáng vẻ rất ngọt ngào: "Đệ và huynh ấy ở bên nhau rồi, chuyện này cũng nhờ huynh nhiều. Lúc trước huynh đánh ngất đại ca đệ, kỳ thực huynh ấy chỉ ngất đi một lúc, những lời chúng ta nói chuyện với nhau sau đó, huynh ấy đều nghe thấy hết. Tiếp đó thấy cử chỉ của chúng ta thân mật, không nhịn nổi ghen tuông, mới hiểu rõ trái tim của bản thân, quyết định bên nhau suốt đời cùng đệ."

Đông Phương Vị Minh hít một hơi thật sâu, rồi cười một tràng, dịu dàng như xuân: "Vậy thì tốt quá, ta có vài lời muốn nói riêng với đệ, có được không?"

Vạn Tư Tề ôm Hoắc Cải vào lòng thêm chặt, vẻ mặt không đồng ý. Hoắc Cải quay đầu, hôn nhè nhẹ lên má Vạn Tư Tề một cái: "Tư Tề, ra ngoài đợi đệ một chút được chứ?"

"Có chuyện gì liền gọi ta, đệ biết mà, ta vẫn luôn ở đây." Vạn Tư Tề cọ cọ cằm lên đầu Hoắc Cải, cuối cùng buông tay đứng dậy, đi ra khỏi phòng ngủ.

"Đệ hiện giờ không sợ kéo hắn xuống bùn đen rồi sao?" Đông Phương Vị Minh híp mắt, cười hỏi.

Hoắc Cải tiến gần hơn, nét cười giảo hoạt, nhỏ giọng nói: "Những lời đó của huynh chẳng qua chỉ là muốn dụ ta lao vào vòng tay của huynh, mà đệ đáp lại lời huynh, chỉ là vì đệ biết huynh ấy đã tỉnh rồi. Đệ chỉ mượn huynh để kích động huynh ấy mà thôi, sao có thể coi là thật. Hôm nay đệ cố ý dụ huynh ấy đến, chính là muốn huynh ấy nhìn thấy bộ dạng thân mật quá mức giữa đệ và huynh, lừa cho huynh ấy ghen tuông. Không ngờ chuyện bất ngờ xảy ra liên tục, cũng may trời xanh thương đệ tốn công tốn sức, những lời nói và hành động của huynh lại hợp với kế hoạch của đệ, do vậy mà thành toàn được mong ước của đệ."

"Nói như vậy, từ đầu đến cuối, đệ đều đang lợi dụng ta, lợi dụng ta để hiểu được mê hoặc chi đạo, lợi dụng ta để dụ hắn theo đuôi, cuối cùng lợi dụng ta để kích thích hắn hiểu rõ tấm lòng của mình?" Nụ cười của Đông Phương Vị Minh càng lúc càng dịu dàng, thế nhưng ánh mắt lại khiến người ta không rét mà run.

Chịu đựng ánh mắt như muốn giết người của Đông Phương Vị Minh, Hoắc Cải cảm nhận được dị động của cúc hoa trên ngực, đứng dậy lùi hai bước, hít một hơi thật sâu, nói chắc như đinh đóng cột: "Đúng vậy."

Nụ cười của Đông Phương Vị Minh rạng rỡ, lời nói nhẹ nhàng: "Hiện tại, đệ lợi dụng xong rồi định thế nào?"

"Đương nhiên là đường ai người ấy đi, không vướng bận gì đến nhau nữa." Hoắc Cải cố gắng coi như không nhìn thấy nét đau đớn trong ánh mắt của Đông Phương Vị Minh, đặt sự chú ý vào chú ấn đang dao động, cười mà đáp.

"Vậy tình cảm của ta thì sao?" Khóe miệng Đông Phương Vị Minh nhếch lên, rực rỡ như nắng hạ, mà dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi gay gắt, thường là đất đai khô cằn, đồng không mông quạnh, cây cối héo khô.

Hoắc Cải vươn tay vào trong ngực, móc ra một túi tiền, vứt đến bên cạnh tay Đông Phương Vị Minh, nhếch mép mở miệng: "Đây là thù lao của huynh, đa tạ."

Nhìn thấy nét kinh ngạc và khuất nhục lướt qua trong mắt Đông Phương Vị Minh, tia oán hận cuối cùng trong tim Hoắc Cải đối với Đông Phương Vị Minh cuối cùng đã biến mất không còn vết tích.

Hoắc Cải vừa thở phào một cái, Đông Phương Vị Minh đột nhiên nhào đến, giữ chặt lấy tay Hoắc Cải, đẩy mạnh xuống giường.

Hoắc Cải nhận thấy sự đau đớn sau lưng và trọng lượng trên người mình, hít một hơi khí lạnh: Ta biết ngay tuyệt đối sẽ không thoát khỏi ăn đòn. Đánh đi đánh đi, đánh xong trút hết giận thì tốt, dù sao gia cái gì cũng không mạnh, chỉ có thuộc tính sống dai.

"Buông y ra!" Vạn Tư Tề nghe thấy tiếng động lạ, lập tức xông vào phòng. Chỉ thấy Đông Phương Vị Minh đè đệ đệ nhà mình xuống giường, y hệt như yêu ma ăn thịt người.

Đông Phương Vị Minh một tay nắm lấy cổ Hoắc Cải, quay đầu cười rạng rỡ với Vạn Tư Tề: "Ngươi bảo ta thả ta liền thả, ngươi tưởng ngươi là ai?"

Vạn Tư Tề sắc mặt lạnh giá: "Nếu như ngươi dám làm gì với y, ta sẽ làm y như vậy với ngươi."

"Ồ?" Đông Phương Vị Minh lộ ra một nụ cười khát máu với Vạn Tư Tề, ghé sát vào tai Hoắc Cải, cười hi hi nói: "Ta cứ thế giết đệ được không?"

Thân thể Hoắc Cải cứng đờ, sợ hãi nhìn Đông Phương Vị Minh, tay lặng lẽ nhích tới chủy thủy bên đùi.

Đông Phương Vị Minh bất ngờ cắn lấy môi Hoắc Cải, một cách hôn hoàn toàn như muốn trút giận, răng cắn vào môi, xé rách lớp da màu đỏ, bật ra màu máu đỏ chói mắt, cắn nuốt, cọ mài, hút mát. Căm hận như thế, nóng vội như thế, … lưu luyến như thế.

Hôn xong, Đông Phương Vị Minh ngẩng đầu lên, quay sang nhìn thẳng Vạn Tư Tề, khiêu khích hỏi: "Lúc trước ngươi nói muốn làm gì ta ấy nhỉ?"

"……" Vạn Tư Tề mồ hôi nhỏ giọt.

Hoắc Cải nằm trên giường thở hổn hển, Đông Phương nữ vương ngươi không phải thích băng sơn trung khuyển nhà ta rồi đấy chứ…

Đông Phương Vị Minh đứng dậy, xuống giường, cười khổ: "Tiểu Luân, đệ còn nhớ câu ngày đó ta nói với đệ không, cho dù đệ có trăm điều không phải với ta, ta vẫn không nỡ làm tổn thương đệ."

Hoắc Cải bất ngờ trợn trừng mắt, không phải chứ, ngài vẫn chưa hết hy vọng với ta sao! Này này, thuộc tính của ngươi là quỷ súc công chứ không phải si tình thụ nha người anh em!

"Đệ… hãy chăm sóc bản thân cho tốt." Đông Phương Vị Minh xoay người đi khỏi, không quay đầu lại.

Hoắc Cải nhìn theo bóng dáng càng lúc càng xa của Đông Phương Vị Minh, hai đầu mày chau lại thật sâu.

"Sao thế?" Vạn Tư Tề đi lên phía trước, xem xét kỹ vết thương của Hoắc Cải.

"Đệ làm thế rất quá đáng phải không?" Hoắc Cải thấp giọng hỏi.

Vạn Tư Tề trầm mặc không nói.

"Thế nhưng hắn không mắng chửi đệ, cũng không đánh đập đệ." Giọng nói của Hoắc Cải vấn vương nét lo lắng không nguôi.

Đôi lông mày của Vạn Tư Tề khe khẽ chau lại, chẳng lẽ tam đệ đối với người đó…

Hoắc Cải ủ rủ thở dài: "Cho nên, Đông Phương Vị Minh nhất định đang nung nấu một sự báo thù càng đáng sợ hơn."

Thân thể Vạn Tư Tề cứng ngắc, sau đó càng lặng lẽ hơn.

"Không hiểu sao, đệ vẫn luôn có cảm giác đã tính toán sót gì đó." Hoắc Cải suy nghĩ một lúc, đột nhiên kêu lên thảm thiết: "Chết rồi!"

"Sao thế?" Vạn Tư Tề cũng căng thẳng theo.

Hoắc Cải nắm lấy tay áo Vạn Tư Tề, rưng rưng nước mắt: "Đệ quên mất, Khởi Tư vẫn ở Tú Bị Các. Huynh nói xem Đông Phương Vị Minh có khi nào trút giận lên mèo của đệ không?"

"……" Vạn Tư Tề quay đầu không nói, trả lời câu hỏi của đệ thì ta là đồ ngốc.

"Đại ca, đệ muốn quay về Mông thành một thời gian được không?" Hoắc Cải đáng thương hỏi.

"Được." Vạn Tư Tề xoa đầu Hoắc Cải, cho dù có thế nào, bảo vệ đệ vẫn là quan trọng nhất.

52. Chương 52: Đối Sách Là Chạy Trốn Tập Thể

Hai người ra khỏi khách điếm Lạc Anh, Vạn Tư Tề gọi xe ngựa cho Hoắc Cải, đi thẳng về nhà. Hoắc Cải thò đầu ra cửa sổ xe, ngoái đầu nhìn khách điếm Lạc Anh được bao bọc bởi hoàng hôn, hoàng hôn u ám ăn mòn những mái cong của lầu các, giống như một quyển sách bị thấm nước, những nét vẽ tinh tế ban đầu không còn trông thấy rõ ràng, chỉ để lại một khối mơ hồ, không thể phỏng đoán.

Hoắc Cải hít sâu một hơi, thôi không nhìn nữa, hai mắt khe khẽ híp lại:

Tiểu Minh coi như đã kết thúc phần một, theo thứ tự của tác phẩm, tiếp theo là đến Trần Bách Chu rồi. Lúc đầu viết "Tiện thụ Vạn Nhận Luân", vốn định sau khi Vạn Nhận Luân bị Đông Phương Vị Minh chơi đùa chán chê liền trực tiếp vứt ra tiếp khách, diễn vở sửu nam chà đạp mà mình kỳ vọng nhất. Cũng may lúc đó độc giả lên tiếng phản đối đem tiểu thụ cho mấy đại thúc tiểu tốt, bằng không…

Vừa nghĩ đến bản thân suýt chút nữa phải đối mặt với cục diện bi thảm — cúc hoa bị vô số đại thúc không biết tên làm cho tan nát, Hoắc Cải liền không thể không chân thành cảm tạ đông đảo độc giả.

Hoắc Cải lau lau mồ hôi lạnh trên trán, chuyển tư duy về đúng quỹ đạo: Trong "Tiện thụ Vạn Nhận Luân", hai tên xui xẻo này gặp nhau tại Tú Bị Các vào tháng Tám, sau đó Vạn Nhận Luân liền được Trần Bách Chu mua về nhà, coi như thế thân của mối tình đầu Thường Cốc Phong mà OOXX. Hiện giờ mới là cuối tháng Tư, Trần Bách Chu vẫn chưa nhậm chức thích sử Khôn thành, tòa Trần phủ kim ốc tàng kiều vẫn chưa được xây dựng. Phải đi đâu để tìm Trần đại nhân đây? Hay là đi giải quyết Vũ Vô Chính trước, tên thủ lĩnh sơn trại này dễ tìm hơn nhiều…

Vạn Tư Tề vừa quay đầu sang, liền nhìn thấy bộ dạng giảo hoạt như đang tính toán điều gì của Hoắc Cải, trong lòng không khỏi chột dạ. 'Nhóc con không phải đã đoán ra lúc trước mình giả vờ ngất đấy chứ?'

Sau hai lần tận mắt chứng kiến thủ đoạn tàn ác tiêu diệt công của Hoắc Cải, Vạn Tư Tề có nảy sinh ra một chút ám ảnh tâm lý cũng không phải điều đáng ngạc nhiên. Cho nên, hắn quyết định đánh phủ đầu: "Tam đệ, hiện tại đệ có thể giải thích cho ta tại sao đệ lại phải ăn mặc như vậy bí mật gặp mặt Đông Phương các chủ rồi chứ?"

Hoắc Cải đang suy nghĩ vấn đề nghiêm túc "nên ngược Trần Bách Chu trước hay là ngược Vũ Vô Chính trước", bất ngờ không kịp đề phòng, bị câu hỏi của Vạn Tư Tề giật mình nhớ ra, hiện tại vẫn còn cần lừa gạt một vị đại thần. 'Đã theo người ta đến tận khách điếm rồi, vậy thì Vạn Tư Tề trước đó nhất định đã điều tra qua, không phải đã nói là "Đệ đã không muốn ta quản, ta cũng không tự khiến mình mất mặt làm gì." sao? Nam nhân à, tên của ngươi chính là khẩu thị tâm phi!'

Hoắc Cải gan to hơn hỏi ngược lại: "Vậy huynh có thể giải thích một chút sao huynh lại theo dõi đệ không?"

"Đệ nếu đã muốn giấu ta, ta tất nhiên chỉ còn cách tự mình điều tra, nếu như đệ xảy ra chuyện, ta còn có thể tiếp ứng." Vạn Tư Tề bình tĩnh giải thích.

"Huynh nếu như đã muốn xem rõ, vậy đệ liền để huynh xem cho rõ." Hoắc Cải vừa nói vừa động thủ, ngón tay nắm lấy đai lưng kéo ra, cởi áo ngoài ra, lại tháo tiếp đai lưng áo trong, tiếp tục cởi.

Hoắc Cải dứt khoát nhanh nhẹn tháo đai cởi đồ khiến Vạn Tư Tề hết hồn, trong lòng căng thẳng, giơ tay lên, vội vàng kéo màn che cửa sổ xe lại – bộ dạng quần áo không chỉnh tề của đệ đệ, tuyệt đối, tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy!

Y phục cởi một nửa, trong thùng xe u ám, thân thể đơn bạc của thiếu niên mờ mịt như yêu mỵ chờ bên cửa sổ lúc thư sinh chong đèn đọc sách đêm khuya, thịt như ngọc da như tuyết, điểm hồng run rẩy, bông cúc xăm yêu dã.

Vạn Tư Tề nhìn tấm thân mê hoặc của Hoắc Cải, ngồi yên bất động, thản định chờ lời giải thích.

Đối diện với loại yêu nghiệt hành xử bất thường như Hoắc Cải, Vạn Tư Tề đã kiên định phương châm hành động "Địch không động ta không động, địch mà động ta quan sát." từ lâu. Đừng nói Hoắc Cải cởi đồ ra,

cho dù y có trực tiếp nhảy bổ vào tỏ tình, trước khi chưa khẳng định chắc chắn tên nhóc này ôm ấp yêu thương thật hay là ném đá dò đường, Vạn Tư Tề đều sẽ không đáp lại.

"Huynh xem bông cúc này có khác so với lúc trước huynh nhìn thấy không?" Hoắc Cải chỉ vào cúc hoa trên ngực, nghiêm túc hỏi.

Đường nét đỏ tươi nổi lên trên da thịt trắng nõn, kết thành một đóa hoa rực rỡ, lại chậm rãi núp vào trong ánh nước ướt át, hồn nhiên ngây ngô. Mà so với lần trước nhìn thấy, những cánh hoa giương nanh múa vuốt đã giảm đi một nửa, trở nên hòa thuận hơn nhiều.

Vạn Tư Tề khẽ híp mắt lại, một tay nắm lấy vai của Hoắc Cải, ghé sát đầu vào, cẩn thận quan sát, ngón tay còn men theo đường viền của cúc hoa, được đằng chân lân đằng đầu, chầm chậm vẽ một vòng.

Hoắc Cải bị sờ giật mình, thầm nghĩ tên này cũng thật cẩn thận quá, tiến gần xem không nói, còn dùng tay sờ một lượt để xác nhận. Chữ tín của gia kém tới vậy sao?

"Dường như giảm đi không ít." Vạn Tư Tề ăn đậu hủ non mỹ mãn chậm rì rì thu tay lại.

Hoắc Cải khoác lại áo, nói: "Đệ lén đi tìm Đông Phương Vị Minh chính là muốn nhờ hắn giải quyết ấn ký này, dù sao hắn cũng làm nghề đó, khá quen thuộc với thứ này. Còn về việc ăn mặc như yêu tinh, chính là cái giá phải trả khi nhờ hắn giúp, trước mỗi lần gặp mặt, hắn đều đưa ra những yêu cầu kỳ quặc. Đệ có việc nhờ người ta, tất nhiên không thể không làm theo."

Tiểu đệ, bản lĩnh nói dối không chớp mắt của ngươi đúng là càng lúc càng xuất sắc… Vạn Tư Tề đi trong mê cung thực giả khó phân do Hoắc Cải dựng lên tỏ ra áp lực rất lớn, đồng thời đồng cảm sâu sắc với Đông Phương Vị Minh bị ném rau thối đầy người.

Hoắc Cải thắt lại đai lưng, tiếp tục nói dối: "Nhưng sau mấy lần tiếp xúc, đệ phát hiện hắn có ý kéo dài, lại có ý muốn thân thiết với đệ. Vốn định dỗ ngọt hắn, để giải quyết sạch sẽ ấn ký. Nhưng không ngờ huynh lại chọc gậy bánh xe, kế hoạch đổ vỡ, chỉ còn cách mượn huynh giả làm người yêu, gạt bỏ ý định của hắn, không dính dáng gì tới nhau nữa."

Vu cáo, vu cáo một cách rõ ràng; đổ tội, đổ tội một cách trắng trợn. Thế nhưng Vạn Tư Tề chỉ có thể trong bụng hiểu rõ mà giả vờ hồ đồ, cắn răng xin lỗi: "Là do ta tự làm theo ý mình, nếu như đệ và hắn đã chấm dứt hoàn toàn, cúc hoa trên ngực hiện giờ phải xử lý thế nào?"

"Đệ tự có tính toán riêng, lần sau nếu như huynh định nhúng tay vào làm ơn báo cho đệ một tiếng." Đối với hành vi không mời mà đến này của Vạn Tư Tề, Hoắc Cải không phải bất mãn bình thường, mấy thứ quảng cáo chèn vào phim, ta ghét nhất.

"Được." Vạn Tư Tề hàm hồ đồng ý, rất có cảm giác rầu rĩ khi lòng tốt không được tiếp nhận.

Hoắc Cải không hề muốn kéo người không liên quan gì vào nợ nần của bản thân, bởi vì y quá rõ nguyên tắc hành sự khi đối diện với nhiệm vụ của mình, phàm những gì có thể lợi dụng, thì đều không bỏ qua. Giống như lần này, Vạn Tư Tề liền trở thành đạo cụ đánh Boss của mình, mà nếu như Đông Phương Vị Minh rắp tâm muốn trả thù, Vạn Tư Tề chắc hẳn sẽ bị vạ lây. Nếu như không muốn trở thành vật hy sinh được lựa chọn, chẳng bằng ngay từ đầu đừng có cho mình cơ hội lựa chọn, nhân vật phản diện là thứ từ trước tới nay không có lương tri trên chiến trường.

Cảm thấy bản thân sắp lừa gạt thành công, Hoắc Cải dựa vào vách thùng xe trực tiếp hỏi: "Ca, việc huynh phải làm ở Khôn thành đã xong chưa, đến lúc đó huynh đi cùng đệ hay ở lại?"

"Về cùng nhau." Vạn Tư Tề bị tên yêu nghiệt nào đó giày vò cho mệt cả thể xác lẫn tinh thần dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, không mở miệng nữa.

Rất nhanh, một đêm trôi qua, Hoắc Cải nằm bò trên giường hạnh phúc cuộn lại trong chăn. Có ai đó cầm lông vũ quệt nhè nhẹ trước mũi, Hoắc Cải chau chau mũi, dứt khoát xoay người, tiếp tục ngủ. Thế nhưng không đầy một khắc, cái lông vũ đó vẫn cứ tìm đúng đầu mũi tiếp tục làm phiền. Hoắc Cải làu bàu một tiếng, chau mày lăn trở về vị trí cũ. Vẫn bị lông vũ quệt…

Quá tam ba bận, Hoắc Cải bị chọc tỉnh mộng, đã điên lên thì việc gì cũng làm được, mắt vẫn nhắm, tay ra chiêu Hàng Long thập bát chưởng.

"Meo ngao ngao ngao~"

Giật mình mở mắt, đối mặt với một đôi mắt mèo rưng rưng nước mắt. "Khởi Tư?"

"Khụ khụ." Vị huynh trưởng đại nhân nào đó sáng sớm đã đưa mèo đến, cuối cùng gây ra thảm án chủ sủng tương tàn, thản nhiên khoe công.

"Ca, huynh đòi Khởi Tư về rồi sao?" Hoắc Cải vui mừng ôm lấy Khởi Tư, vuốt ve.

"Ừ, tối qua đến Tú Bị Các một chuyến." Vạn Tư Tề gật đầu.

Mặt Hoắc Cải hiện lên một nụ cười ám muội, nhướn nhướn mày: "Tướng công chỗ đó tuyệt chứ?"

Vạn Tư Tề quyết đoán, giữ lấy Hoắc Cải, đánh một cái thật mạnh vào mông người nào đó. Hôm qua mình giúp thì chê bai, hôm nay còn hoài nghi mình đi phiêu kỹ, sau này không biết còn quá quắt đến mức nào nữa, đối với tiểu đệ bị nhiễm thói hư tật xấu, ca ca đại nhân ghi hận suốt một đêm kiên định bày tỏ tên ranh này không đánh một trận không nên thân!

"Đệ sai rồi, đệ sai rồi, đệ chỉ đùa thôi…" Hoắc Cải bị đánh đến mức kêu oai oái.

Vạn Tư Tề hừ lạnh một tiếng thu tay lại. Lặng lẽ so sánh một phen cảm giác mềm mại đàn hồi trên tay và cảm giác mịn màng trơn bóng trên tay khi tối qua sờ ngực, kết luận là, kéo quần xuống cảm giác đánh nhất định sẽ đã hơn.

"Huynh đi đòi mèo Đông Phương Vị Minh lại không gây rắc rối gì cho huynh sao?" Hoắc Cải đáng thương xoa xoa cái mông bị đánh sưng đỏ.

Vạn Tư Tề móc ra một lọ thuốc giảm sưng từ trong ngực, nhét vào trong tay Hoắc Cải: "Ta cho hắn ít bạc làm quà bồi thường rồi, hắn cười rất vui vẻ."

Mặt mũi Hoắc Cải lập tức nhăn lại, đại ca, ngươi chắc chắn ngươi đi bồi thường chứ không phải đi kết oán đấy chứ?! Hoắc Cải co rút khóe miệng chuyển ánh nhìn về phía Khởi Tư đang cuộn tròn bên gối, vật nhỏ này không phải đã bị Đông Phương Vị Minh cải tạo thành vũ khí sinh học rồi đấy chứ?

Một dự cảm không tốt ập xuống đầu, Hoắc Cải cảm thấy toàn thân rét run, giống hệt như cảm giác đang ngồi cầm sổ thu thập tài liệu trong góc Gay, vừa quay đầu liền phát hiện mãnh nam coi tiệm đã đứng sau lưng quan sát hơn nửa giờ. Tiểu Minh chẳng qua chỉ là một tên mở tướng công quán… có giỏi đến đâu cũng chỉ đến thế, phải không?

"Meo meo cái con khỉ." Hoắc Cải tức giận làu bàu một câu, cuối cùng quyết định binh đến tướng đỡ, nước đến đất lấp, Đông Phương đến thì thả Liên đệ. (Bụi: Liên đệ chính là Dương Liên Đình, người êu của Đông Phương Bất Bại ^^)

Hoắc Cải quay đầu, đề nghị với Vạn Tư Tề: "Ca, chúng ta ăn sáng rồi đi luôn."

Tôn Tử nói rồi, ba mươi sáu kế, chạy trốn không cần giải thích!

Hoàng hôn bảy ngày sau, hai huynh đệ đã trở về đến Van phủ ở Mông thành, đứng trước cửa, Hoắc Cải nhìn nhà cửa rộng rãi, cây cối um tùm, trời cao đất rộng, nhịn không được cảm khái vạn phần: "Bát trân liên hoa bao thân yêu, ta nhớ ngươi chết đi được~"

Vạn Tư Tề xoa xoa đầu Hoắc Cải, thản nhiên bình luận: "Đồ tham ăn."

Hoắc Cải được người dẫn về viện tử, nhìn cách bố trí thanh nhã, đồ đạc tinh xảo, một cảm giác hạnh phúc từ ngoại ô chuyển về thành phố liền dâng trào. Nhưng khi Hoắc Cải mở cửa, nhìn thấy bộ mặt nịnh nọt của nha hoàn Hỷ Duyên, tất cả các cảm giác đẹp đẽ của Hoắc Cải đều bị dập tắt…

"Gia, ngài từ Khôn thành về rồi sao?" Hỷ Duyên rất nhanh nhẹn chạy đến, quạt mát lau mồ hôi cho Hoắc Cải.

"Ừ." Hoắc Cải gật đầu.

Hỷ Duyên lại tiến gần thêm chút nữa, dùng biểu cảm của kẻ móc nối đảng ngầm thấp giọng nói: "Không biết gia có thu hoạch gì mới không?"

Hoắc Cải rầu rĩ đáp: "Có thể có thu hoạch gì mới được chứ, ta bị đẩy đến tận Khôn thành rồi, ngươi còn có thể hy vọng ta làm được gì nữa?"

Hỷ Duyên cười khẩy một tiếng: "Sao nô tì lại nghe nói đại gia thương ngài hết mực, ngày ngày thư đến thư đi không nói, vừa nghe thấy ngài có chuyện, đồ đạc cũng chẳng kịp thu xếp liền chạy thẳng đến Khôn thành."

Hoắc Cải quay đầu cười ngượng ngùng với Hỷ Duyên: "Nghe ngươi nói thế, đại ca đối với ta vẫn thật tốt, vậy có phải ta nên có qua có lại mới toại lòng nhau không?"

Hỷ Duyên mồ hôi lạnh nhỏ giọt: "Đại gia như thế đều là hư tình giả ý, dỗ ngọt ngài đó."

"Ngươi nếu đã biết vậy, vậy thì đừng hỏi ta mấy chuyện linh tinh đó nữa." Hoắc Cải cau mày giáo huấn. Trong lòng lại lẩm bẩm: Vạn Tư Tề này tại sao lại đối xử tốt với mình như vậy? Nếu như muốn tiền tài, lợi ích mình có thể mang lại tuyệt đối không đáng giá với những gì hắn đã làm. Nếu như muốn sắc, lúc mình cởi đồ trong thùng xe, cũng không thấy hắn có phản ứng gì đặc biệt.

53. Chương 53: Đại Ca Bán Thân Khởi Nghiệp

Hoắc Cải đột nhiên mở miệng: "Hỷ Duyên."

Hỷ Duyên trong lòng biết đã chọc giận người nào đó lập tức dịu dàng trả lời: "Tam thiếu gia có gì sai bảo ạ?"

Hoắc Cải: "Ngươi kể cho ta nghe một chút về việc nhà đại ca, ví dụ như tại sao ta chưa từng thấy chị dâu?"

Hỷ Duyên dáng vẻ như hổ đói thấy mồi lập tức nhào ra đóng chặt cửa, lúc này mới mồ hôi ròng ròng đáp: "Tam thiếu gia ngài qua đây, Hỷ Duyên sẽ kể tỉ mỉ cho nghe."

Hoắc Cải ngoan ngoãn ngồi xuống bên bàn, thản nhiên đợi hóng chuyện.

Hỷ Duyên đề thấp giọng nói: "Đại phu nhân hồng nhan bạc mệnh, sau khi kết hôn với đại gia một năm thì đã hương tiêu ngọc vẫn. Nghe nói, cơ nghiệp hiện nay của đại gia có được kỳ thực cũng phải nhờ vả nhà mẹ đẻ của đại phu nhân nhiều. Đại phu nhân là con gái duy nhất của Thẩm viên ngoại người giàu nhất Mông thành, bảy năm trước, sau khi đại phu nhân qua đời, đại gia nhận được hai cửa hàng của Thẩm gia, lại có sự trợ giúp của Vạn gia chúng ta, những năm này tự nhiên làm ăn rất thuận lợi, mới có được cơ nghiệp như hiện nay."

Vạn gia này có thể kết hôn cùng Thẩm gia đã là trèo cao rồi, Vạn Tư Tề còn là con vợ lẽ, không môn đăng hậu đối mà vẫn có thể kết hôn, tuyệt đối có điểm mờ ám!

Hoắc Cải chớp chớp mắt, thình lình hỏi: "Tiểu thư họ Thẩm này sao có thể chịu gả cho đại ca? Ta nhớ con vợ cả của Vạn gia chỉ có một mình nhị ca thôi mà. Nếu muốn kết hôn cùng Thẩm gia, cũng nên là nhị ca mới đúng."

Hỷ Duyên úp mở: "Tiểu thư Thẩm này vừa nhìn thấy đại gia đã kinh vi thiên nhân, khuynh tâm bất dĩ (kinh vi thiên nhân, khuynh tâm bất dĩ: kinh ngạc trước vẻ đẹp như thần tiên, động lòng không thôi). Thẩm đại gia vẫn luôn yêu chiều Thẩm tiểu thư, đã là điều Thẩm tiểu thư yêu cầu, tự nhiên không có lý nào lại không ưng thuận."

Hoắc Cải ra vẻ bây giờ thì em đã hiểu, thì ra là coi trọng mỹ sắc của đại ca! Haizz, tục ngữ nói chẳng sai, đã là vàng thì luôn phát sáng, đã là giai đẹp thì luôn bị lấy sạch, đúng là một cuộc nhân duyên nữ tài lang mạo (đàn bà có tiền, đàn ông có sắc).

"Đã như vậy, vậy sau khi chị dâu qua đời, đại ca làm thế nào mới có được hai cửa hàng? Theo lý mà nói, không phải là nên để huynh ấy kế thừa gia sản của Thẩm gia sao?"

Nét gượng gạo thoáng qua trên mặt Hỷ Duyên: "Thân phận của đại gia dù sao cũng thấp hơn một chút, Thẩm gia lúc đó muốn tìm con rể ở rể."

Hoắc Cải lặng lẽ uống trà, điều này đối với nam nhân mà nói đúng là rất nhục nhã, dựa vào tính cách của Vạn Tư Tề, có thể đồng ý hôn sự này, hoặc là yêu cô tiểu thư họ Thẩm đó đến chết đi sống lại, không để tâm đến những điều này. Hoặc là thân bất do kỷ, bị Vạn lão gia ép phải lấy Thẩm Yến Yến. Nếu như nói yêu thật lòng, Vạn Tư Tề một mực không tái giá cũng coi là một minh chứng. Nếu như nói bị buộc bán-thân, dựa vào thái độ của Vạn Tư Tề hiện giờ đối với Vạn gia mà nói, cũng rất hợp lý.

"Đại gia cũng thật là, hiện giờ có tiền có thế rồi, cũng không giúp đỡ Vạn gia chúng ta chút ít. Thực là một người ăn cháo đái bát, ngay cả việc dưới trướng có bao nhiêu cửa tiệm cũng giấu giấu giếm giếm. Tam thiếu gia ngài hiện nay may mắn được Vạn lão gia sắp xếp tại chỗ này, cũng nên lưu tâm một chút." Hỷ Duyên nói xong vẻ mặt đầy kỳ vọng nhìn Hoắc Cải, như thể chờ y biểu hiện quyết tâm gì đó.

Hoắc Cải cúi đầu, thi thoảng dùng bàn chân chà sát mặt đất, rất có vẻ việc không liên quan gì đến mình. Vị cha kế nào đó hiện giờ chỉ có một cảm tưởng: Tình tiết liên quan đến Vạn Tư Tề tuyệt đối không nằm trong kịch bản của mình, nếu không vị họ Thẩm đó nhất định phải là một công tử chứ không phải tiểu thư, vận mệnh của Vạn Tư Tề cũng một nửa là bán cúc hoa chứ không phải bán dưa chuột.

"Tam thiếu gia không có gì để nói sao?"

Hoắc Cải cúi đầu không nói, dường như trên mặt đất nở hoa vậy. Vạn gia này đông phong áp tây phong, tây phong áp đông phong, nghề nghiệp của mình lại không phải là trừu phong, (Bụi: trừu phong:có thể là động kinh, biến động, hút gió; không hiểu câu nói đùa của bạn này lắm, nên không biết nên dịch thế nào, chỉ biết là nhà họ Vạn hai thế lực chèn ép nhau, bạn ấy lại không có nhiệm vụ phải điều đình) thành ra không cần thiết phải tham gia vào. Chỉ cần Vạn Tư Tề là thẳng là được, lo gì đến việc ai áp đảo ai, dù sao nhiệm vụ hoàn thành liền trở về hiện đại rồi!

Hỷ Duyên hận sắt không thành thép trừng Hoắc Cải, đang định mở miệng nói gì đó, Hoắc Cải đã phất phất tay: "Ta đói rồi, ngươi có thể đến nhà bếp xem xem giúp ta không?"

Hỷ Duyên chỉ còn biết ngậm miệng, tự giác đứng dậy mở cửa, chuẩn bị đi tìm đồ ăn.

Chính lúc này, bên ngoài có nha hoàn gọi: "Tam thiếu gia, lão gia mời ngài đi dùng cơm."

Hoắc Cải không nói hai lời, đứng dậy ra khỏi cửa, đi theo nha hoàn.

Đi mãi đi mãi, Hoắc Cải cảm thấy có gì đó không đúng, đã đi suốt một tuần trà rồi, đường càng lúc càng dốc, hơn nữa con đường này dường như là con đường thông về ngọn đồi nhỏ ở hậu viện. Vạn Tư Tề chẳng lẽ là người rừng, ăn cơm cũng ăn dã ngoại.

Hoắc Cải cảm thấy sự việc quỷ dị dứt khoát không đi nữa, nhìn nha hoàn hỏi: "Ngươi là ai, có mục đích gì?"

Nha hoàn đó ngây người ra, dường như không hiểu ý Hoắc Cải.

Hoắc Cải lặng lẽ kéo giãn khoảng cách, lại hỏi: "Đây không phải là đường đi đến hậu viện sao? Ta còn nhớ, ngươi đến gọi ta đi ăn cơm mà."

Nha hoàn có chút không biết phải làm thế nào nói: "Nhưng mà… lão gia chính là mời ngài đi đến hậu viện mà."

Hoắc Cải quay người bước đi: "Ta nhớ ra ta vẫn còn chút đồ vẫn chưa cầm theo, chắc phải phiền ngươi đợi một lúc."

"Tam thiếu gia!"

"Ngươi cứ đợi ở đó đi!" Hoắc Cải đầu cũng không thèm quay lại, đi nhanh về phía trước.

"Tam thiếu!!"

Hoắc Cải trong lòng cười lạnh, đừng nói gọi tam thiếu, có gọi cha ta cũng không quay đầu lại.

"Tam… a!"

"Bụp" một tiếng, Hoắc Cải nằm vồ ếch trên mặt đất.

Nha hoàn vòng đến trước người Hoắc Cải, thành khẩn nói: "Tam thiếu, nô tì chỉ là muốn nói với ngài, Tham Lang sắp nhảy bổ vào ngài."

Hoắc Cải cảm nhận sức lực mạnh mẽ của Tham Lang trên lưng, thành khẩn trả lời: "Lần sau đừng gọi tên, trực tiếp nói là có chuyện gì có được không?"

Tham Lang cảm thấy mình bị làm lơ, thế là nhấc bàn chân cẩu bất mãn giẫm lên lưng người nào đó hai cái "Gâu."

Hoắc Cải nằm bò trên đất nước mắt giàn giụa, xong rồi, con cẩu này sắp báo thù rồi.

"Tham Lang, đi xuống!" Một giọng nói lạnh lùng cất lên.

Tham Lang bất mãn hừ hừ một tiếng, nhích móng vuốt ra, nhân từ tha cho người nào đó.

"Đứng dậy."

Hoắc Cải ngẩng đầu, nhìn bàn tay người đó giơ ra trước mặt mình, cực khẽ thở ra một hơi, tên này sao cứ thích chơi trò này mãi thế, mặt đầy vẻ vô tội đẩy người ta xuống giếng, rồi lại đung đưa dây thừng trong tay hỏi: "Có cần ta cứu ngươi không?" Người rơi xuống giếng ngoại trừ việc nắm chắc lấy đầu dây thừng còn có thể có lựa chọn nào khác?

Hoắc Cải giơ tay ra, bắt lấy cổ tay của Vạn Tư Tề. Điều mình có thể quyết định chẳng qua chỉ là nắm lấy bàn tay hay nắm lấy cổ tay người này mà thôi. Cổ tay đang nắm lấy hơi gầy, xương tay gồ lên, nắm trong lòng bàn tay lại ấm áp hơn bản thân nghĩ.

"Đi, đợi đệ lâu lắm rồi." Vạn Tư Tề đi trước mặt, Tham Lang đi phía sau mắt cẩu nhìn chằm chằm.

Hoắc Cải ngoan ngoãn đi theo, cảm thấy tên Vạn Tư Tề này quả nhiên có bệnh, ai đời lại đi ăn cơm ở hậu viện!

Một tiếng sau, Hoắc Cải ngồi trên thảm cỏ, nhìn bầu trời đầy sao, tay trái một cái đùi gà, tay phải một hũ rượu, sung sướng vô cùng.

Quay đầu lại, nhìn nam nhân ngồi bên đống lửa đích thân nướng thịt, cảm thấy rất buồn cười, cơm mời mình ăn không ngờ lại là thịt hắn đích thân nướng. Cái này xem như là… xin lỗi sao?

Hoắc Cải đưa hũ rượu lại: "Uống một ngụm?"

"Không cần, ta có rồi." Vạn Tư Tề rắc gia vị lên, đầu cũng không ngẩng.

Rượu ngấm, Hoắc Cải ngà ngà say nằm trên thảm cỏ, tứ chi giang rộng, híp mắt lại, từ góc độ này y có thể nhìn thấy yết hầu, cằm và quá bán khuôn mặt của nam nhân, nguồn sáng duy nhất từ đống lửa càng làm rõ ranh giới giữa sáng và tối, khuôn mặt đường nét rõ ràng, như đan thanh mặc bỉ được tác gia thư họa tỉ mỉ vẽ nên, đẹp đẽ như họa, phong lưu như thư, mà ý tứ của bức họa không bút nào tả hết.

Chẳng hiểu sao lại nhớ đến chuyện Vạn Tư Tề được tiểu thư họ Thẩm đòi cưới về nhà. Hỷ Duyên đã miêu tả thế nào ấy nhỉ? Kinh vi thiên nhân, khuynh tâm bất dĩ.

Khói mờ tràn lan, tàn lửa bay bay, hỏa diệm lúc sáng lúc tối tô không gian xung quanh thành một màu đỏ diễm lệ, nhuộm sắc đêm như mực thành hàng ngàn tấm sa gấm đỏ trùng điệp, hàng vạn dải san hô. Ánh lửa nóng bỏng rực rỡ bao bọc lấy nam nhân tầng tầng lớp lớp.

Mỹ sắc mê hoặc con người, Hoắc Cải không khỏi tâm trí nghĩ vẩn vơ: cũng may khuôn mặt này chỉ tồn tại trong thế giới tiểu thuyết, nếu như đi ra ngoài hiện thực, không biết sẽ gây họa cho bao nhiêu tiểu thụ…

"Gâu gâu!" Tham Lang canh chừng bên cạnh kịp thời nhắc nhở chủ nhân cẩn thận người nào đó, hậu quả lần trước bị người này nhìn chăm chăm một lúc lâu nó vẫn còn nhớ rõ, vụ lăn đồi kinh hoàng!

Vạn Tư Tề nhận được nhắc nhở, quay đầu lại, phát hiện tầm mắt người nào đó đang gắn chặt vào mặt mình, không chút di động. Không khỏi hiếu kỳ hỏi: "Đệ đang nhìn gì đó?"

"Nhìn mặt của huynh." Hoắc Cải tâm trí vẫn chưa quay về thản nhiên đáp.

"Mặt của ta có gì bẩn sao?" Tư tưởng của Vạn Tư Tề có lúc vẫn khá thực tế, chỉ tiếc hắn gặp phải một tên không thực tế cho lắm.

Hoắc Cải lúc này đã hoàn hồn, nhớ ra câu nói không chút suy nghĩ của mình vừa rồi, không khỏi đổ mồ hôi. Vẫn nói rượu vào gan to ra, Hoắc Cải nhớ đến vụ người này lúc đánh mông mình vui vẻ ra sao, liền không nhịn được thuận nước đẩy thuyền phá hoại một phen: "Đúng rồi, cần đệ lau giúp huynh không?"

Vạn Tư Tề nhìn chăm chăm vào miếng thịt quay trên đống lửa gật đầu:

"Được."

Hoắc Cải giảo hoạt híp mắt, bỏ cốc rượu xuống, miết hai cái thật mạnh vào miếng thịt trên tay trái, sau đó một nhát bôi lên bên mặt đẹp trai của Vạn Tư Tề, để lại một đống dầu mỡ, kha khá nhọ nồi.

Vạn Tư Tề cũng không phải kẻ ngốc, sau khi cảm thấy trên mặt nhầy nhầy, lập tức giữ chặt lấy móng vuốt có ý định mở rộng chiến quả của Hoắc Cải, sau đó lấy ngay tay của Hoắc Cải, gậy ông đập lưng ông.

Hoắc Cải liều mạng ngoe ngẩy đầu, muốn tránh kiếp bị "bôi dầu". Vạn Tư Tề tất nhiên không chịu buông tha, thế nhưng thân thể Hoắc Cải tên này mềm dẻo, phản ứng linh hoạt, Vạn Tư Tề vừa muốn nắm lấy hai tay một cái dính đầy dầu một cái cầm thịt quay của Hoắc Cải, lại muốn khống chế cái đầu không ngừng ngoe nguẩy của y, trong một thời gian ngắn khó có thể đắc thủ.

Thế nhưng, Vạn Tư Tề hắn không phải chiến đấu một mình!

Tham Lang thấy chủ nhân nhà mình và người xấu đánh nhau, khom người một cái liền xông xáo nhảy bổ vào Hoắc Cải.

Tất cả đều biết, Tham Lang là một cẩu cẩu thông minh. Cho nên nó không những không nhảy vào từ đằng sau Hoắc Cải, khiến Hoắc Cải đè lên người Vạn Tư Tề, cũng không nhảy bổ vào chính diện Hoắc Cải, khiến Vạn Tư Tề đè lên Hoắc Cải. Mà vọt một cái vào giữa hai người, để tránh đè lên chủ nhân mình, còn đặt trọng tâm về bên Hoắc Cải.

Nói cho đơn giản, chính là hai cái móng vuốt phía trước của Tham Lang nặng nề đáp xuống… giữa hai chân Hoắc Cải.

"Ngao!!!!!!!!!"

Đừng hiểu nhầm, âm thanh đó không phải do Tham Lang cất lên, mà là Hoắc Cải do bộ phận quan trọng bị chà đạp thê thảm cất lên.

Mặt Hoắc Cải trắng bệch, mặt Vạn Tư Tề đen xì: "Tham Lang. Tránh ra!"

Tham Lang ủy khuất nhìn chủ nhân bằng đôi mắt long lanh đầy nước, không tình không nguyện đi khỏi giữa hai người, rõ ràng mình có làm gì đâu!

Hoắc Cải hai tay ôm chỗ-ai-cũng-biết-là-chỗ-nào-đấy hai mắt rưng rưng mềm nhũn trong lòng Vạn Tư Tề, đau đớn thở dốc: "Đệ… sắp chết rồi."

Vạn Tư Tề tay chân nhanh nhẹn ôm Hoắc Cải lên vội vàng chạy như bay vào phòng: "Ta sẽ đi mời đại phu cho đệ."

"Đừng… tuyệt đối đừng." Hoắc Cải mở to mắt, vừa tức vừa bực mình, vết thương kiểu này có thể khám đại phu hay sao hỗn đản! Nếu như khám rồi, làm không tốt sáng mai cả cái Mông thành nhất định sẽ lưu truyền tin tức tiểu kê kê của lão tam nhà họ Vạn đã hy sinh tráng liệt.

"Đệ không thể sợ thuốc giấu bệnh, đệ vẫn còn nhỏ, không biết chỗ đó quan trọng đến thế nào. Nếu như không cẩn thận, cả đời đệ sẽ tiêu tùng." Vạn Tư Tề lo lắng không yên.

Gia không nhỏ, gia biết cái thứ này cực kỳ, vô cùng, hết sức quan trọng! Hoắc Cải nắm lấy cổ áo Vạn Tư Tề, nhịn đau cắn răng nói: "Xem tình trạng trước rồi tính sau được không? Đệ cảm thấy chắc không nghiêm trọng."

Phòng ngủ của chủ nhà đã ở trước mặt, Vạn Tư Tề trầm ngâm một lúc, cuối cùng đồng ý: "Vậy được, ta xem cho đệ trước."

"Đệ tự xem là được rồi." Hoắc Cải vội vàng lắc đầu như trống bỏi, không muốn để người khác nhìn thấy nấm nhỏ nhà mình chút nào.

"Hoặc để ta xem, hoặc để đại phu xem. Đệ chọn một." Đá cửa ra rồi khóa lại, Vạn Tư Tề không muốn nói nhiều, đặt Hoắc Cải lên mép giường.

[Tiểu kịch trường vô trách nhiệm – Về việc bổ nhào vào]

Đản Hoàng: Đúng, Tham Lang, chốc nữa mày hãy nhào tới từ phía sau Hoắc Cải, Hoắc Cải liền thuận thế ngã vào người Vạn Tư Tề, nhớ kỹ, nhắm chuẩn một chút, nhất định phải miệng đối miệng!

Hoắc Cải: Đạo diễn, tình tiết của chị quá sáo mòn rồi. Ngay cả ta cũng chẳng thích viết những tình tiết kiểu đó, chị sao vẫn coi trọng thế hả? Gặp phải thứ đạo diễn như chị thực là làm phí phạm kỹ năng diễn xuất của ta…

Vạn Tư Tề: Hoắc Cải, đừng nói nữa, không nhìn thấy mặt đạo diễn tái cả vào rồi sao.

Hoắc Cải: Sợ chị ta sao? Dù sao dựa vào cái đầu của chị ta cũng chẳng vắt ra được cái gì.

Đản Hoàng quay người đi, nắm lấy Tham Lang, nói nhỏ: "Tham Lang, chuyện lần trước lăn đồi mày còn nhớ chứ?"

"U…" Tham Lang cảnh giác lùi về sau hai bước.

Đản Hoàng: "Nói cho mày biết, kỳ thực ta chỉ sắp xếp Hoắc Cải ôm mày lăn một vòng thôi, mấy vòng nhiều hơn đều là y tự ý làm đó."

"Hô hô." Tham Lang nhìn Hoắc Cải chăm chăm, trong mắt lửa giận phừng phừng.

Đản Hoàng: "Mày biết điểm yếu của đàn ông ở đâu chứ?"

"Gâu!" Tham Lang nhìn chăm chú yết hầu của Hoắc Cải.

Đản Hoàng lắc lắc ngón tay: "No, no, no… không phải chỗ đó."

"Ngao u?" Tham Lang nghiêng nghiêng đầu, chớp chớp mắt, sau đó cúi đầu nhìn giữa hai chân mình, lông dựng hết lên, cặp chặt đuôi.

Đản Hoàng tà ác cười gian: "Xem ra mày đã hiểu rồi, chốc nữa, mày liền bổ nhào vào, đạp đúng chỗ đó, mày hiểu chứ!"

Tham Lang hăng hái gật đầu: "Gâu gâu!"

Đản Hoàng vỗ tay để diễn viên chú ý: "Chuẩn bị bắt đầu, ta đã dặn dò Tham Lang, chốc nữa, hai người các ngươi cứ diễn tự nhiên là được!"

"Một hai ba, bắt đầu!"

"Ngao!!!!!!!!"

Đản Hoàng thong dong dũa móng tay: "Lần này không sáo mòn nữa rồi~"

54. Chương 54: Chỗ Nào Đó Đau Khôn Cùng

Hoắc Cải nước mắt giàn giụa: "Đệ cảm thấy vết thương thực sự không nghiêm trọng, tin đệ đi, đệ sẽ không đem nửa đời sau của bản thân ra đùa đâu."

"Đệ thông hiểu việc đời sao?" Vạn Tư Tề cúi đầu nhìn y, một mực nhìn sâu vào hai mắt Hoắc Cải.

Hoắc Cải im lặng không nói nhìn lại, ánh mắt xoắn xuýt đó gần như muốn kết thành một cái nơ bướm giữa không trung. Y có thể nói gì? Hoắc Cải đúng là có thông hiểu, nhưng Vạn Nhận Luân lại là một tiểu bạch

chính thống, nếu như y hiểu, điều đó chỉ sáng tỏ một chuyện, đó chính là giữa y và Vạn Tề Ly, còn có Đông Phương Vị Minh, thực sự có chút chuyện không thể không nói.

"Nếu như đệ đã không hiểu, vậy sao đệ biết được sẽ không có chuyện gì?" Vạn Tư Tề nhìn Hoắc Cải không nói gì, lại hỏi.

"Dù sao đệ vẫn biết!" Hoắc Cải nắm lấy tấm chăn dưới giường, mà nắm đến phát cuồng, y không thể nói dựa vào thiết lập của mình, thứ chịu đựng nhiều giày vò nhất của Vạn Nhận Luân ngoại trừ cúc hoa còn có hoàng qua (dưa chuột), cho dù có bị khuyên vàng xuyên, dây thừng buộc, kim bạc đâm đều chẳng sao hết, nói gì đến việc bị cẩu giẫm một nhát.

Vạn Tư Tề xoa xoa đầu Hoắc Cải, nhẹ giọng nói: "Đừng tùy tiện."

Nói xong, Vạn Tư Tề đã khom người cởi thắt lưng của Hoắc Cải.

"Buông ra." Hoắc Cải vì quá xấu hổ mà tức giận đưa ra thủ đoạn cuối cùng. Vạn Tư Tề đã quản quá rộng, nếu như ngay cả quyền tự chủ cuối cùng này cũng không cách nào giữ được, vậy thì sau này bản thân sao có thể tiếp tục hành sự khi mà bất cứ lúc nào Vạn Tư Tề cũng có thể tùy ý nhúng tay vào.

Vạn Tư Tề cảm nhận được xúc cảm lạnh lẽo bên cổ, hơi ngạc nhiên, sau đó coi như không nhìn thấy gì đặt tay lên tiết khố của Hoắc Cải.

Hoắc Cải nắm lấy chủy thủ, nhất thời, tiến không được, lùi không xong. Y vốn tưởng làm như vậy, Vạn Tư Tề nhất định sẽ vô cùng tức giận, phất tay áo mà đi. Ai ngờ được, Vạn Tư Tề lại không chút phản ứng, phải làm gì vẫn tiếp tục làm nấy!

"Đây là thân thể của ta, liên quan gì đến ngươi? Vạn Tư Tề, ngươi quản quá nhiều rồi!" Hoắc Cải đã hết cách, lời nói không chút kiêng kỵ.

Vạn Tư Tề cởi dây quần ra, dùng giọng nói đạm mạc của riêng mình chầm chậm nói "Tham Lang là chó của ta, nó làm đệ bị thương, cho nên liên quan đến ta. Còn nữa, đệ nên gọi ta là đại ca, nếu như ta còn nghe thấy đệ gọi thẳng tên ta, ta sẽ đánh vào mông đệ đấy."

"……" Đối diện với tên điên đến mức bị chủy thủ kề cổ vẫn ngạo mạn như cũ Vạn Tư Tề, Hoắc Cải cuối cùng cũng phải khuất phục, y cất chủy thủ vào trong tay áo, mặc Vạn Tư Tề muốn làm gì thì làm.

Đều là đàn ông con trai, có gì to tát đâu… Bổn cha kế không, không thèm để bụng!

Dưới thân chợt lạnh, sau đó cái nấm nhỏ được ngón tay thon dài của Vạn Tư Tề nhấc lên. Tuy rằng đã chuẩn bị tốt tâm lý, Hoắc Cải lúc này vẫn tự nhiên nảy sinh xúc động muốn lập tức kéo quần ôm mặt nước mắt bay bay mà chạy.

"Bình thường nó vẫn là màu này chứ?" Vạn Tư Tề vừa chăm chú quan sát vừa nghiêm túc hỏi.

"Ừm." Hoắc Cải sắc mặt đỏ bừng.

"Ta còn tưởng nó bị Tham Lang đạp nên thành ra màu này…" Vạn Tư Tề cảm thán.

"@# %&a;*~" Tấm chăn đơn dưới móng vuốt của Hoắc Cải đã sắp bị vò nhàu nhĩ.

"Bình thường nó cũng bằng cỡ này chứ?" Vạn Tư Tề dùng đốt ngón tay đo đạc kích thước một chút, tiếp tục nghiêm túc hỏi.

"Ừm." Hoắc Cải sắc mặt đỏ rực.

"Thế thì tốt, nếu như bị Tham Lang đạp sưng lên vẫn có kích thước như vậy, vậy thì đệ thực sự cần gặp đại phu." Vạn Tư Tề yên tâm cảm thán.

"@# %&a;*~" Móng vuốt của Hoắc Cải lại nắm chắc lấy chủy thủ! Đây là lỗi của gia sao? Ngươi có thấy hoàng qua của nhược thụ nào hùng tráng uy vũ lại hung dữ như mãnh thú chưa? Tiêu chuẩn cần thiết của một thụ chính là phấn nộn nhỏ nhắn a! Đừng có dùng tầm nhìn hạn hẹp của trực nam mà vọng đoán thế giới** vô biên của bọn ta chứ hỗn đản.

"Vẫn còn đau sao?" Đầu ngón tay cẩn trọng trượt từ gốc lên đến đỉnh, như thể vuốt dọc lông an ủi.

"Ôi, đừng động vào~" Giọng nói buột ra khỏi miệng giống như gói bằng mật, mềm mềm ngậy ngậy, âm kéo dài mang theo rung động nhè nhẹ, dụ dỗ người ta chỉ muốn nuốt vào miệng, nếm thử mùi vị ngọt ngào trong đó.

Hoắc Cải kéo chăn qua, che kín khuôn mặt mình, xấu hổ quá! Lúc đầu tại sao bản thân lại thiết lập thân thể của Vạn Nhận Luân thành một tấm thân thụ cực phẩm siêu cấp mẫn cảm chứ? Căn bản chính là da của tiểu bạch thụ, cốt của d*m đãng thụ mà! Gia không muốn sống nữa, ai hảo tâm tài trợ một bàn tiệc kiểu Hoa, để gia ăn no mà chết đi!

"Ngoài đau ra còn có cảm giác nào khác không?" Vạn Tư Tề vẫn dáng vẻ nghiêm túc, nếu như bỏ qua đôi tai đã đỏ bừng.

Hoắc Cải nói như đinh đóng cột: "Không có!"

Vạn Tư Tề bất động thanh sắc thở phào một tiếng, thu tay lại. "Xem ra không có vấn đề gì, chỗ ta có ít thuốc tiêu sưng, để tự bôi được không?"

"Không sao cả, tuyệt đối không sao cả!" Hoắc Cải như được đại xá, nhanh chóng kéo vạt áo, giấu nấm nhỏ đi.

Vạn Tư Tề tìm kiếm một hồi, sau khi dùng xà phòng rửa sạch hai tay Hoắc Cải, nhét một bình nhỏ vào tay y, sau đó quay người, thành thực đợi Hoắc Cải tự làm lấy.

Hoắc Cải thở phào một hơi dài, chấm chút cao thuốc, chạm vào tiểu Hoắc Cải đã chịu đủ chà đạp.

Khoảnh khắc cao thuốc tiếp xúc với da, y như bị điện giật, cảm giác nóng rát thuận theo nơi tiếp xúc nhanh chóng xộc thẳng lên đầu mút dây thần kinh, nóng bỏng đến nỗi Hoắc Cải không kịp trở tay.

"Ưm a~" Hoắc Cải vội vàng cắn chặt lấy môi, để tránh lại phát ra âm thanh nào không phù hợp. Mà Vạn Tư Tề quay lưng lại với y, lúc này hai tai đã đỏ như son.

Hoắc Cải cũng chẳng quan tâm dịu dàng hay không nữa, trực tiếp đổ cao thuốc ra lòng bàn tay, tán ra, sau đó, bất ngờ đem cả bàn tay nắm lấy.

"Ối." Hoắc Cải bị sự nóng rát của thuốc kích thích đến mức đau đớn kêu thành tiếng, trước mắt đột nhiên trắng xóa, rầm một cái ngã ra trên giường, hai chân vẫn không nhịn được khe khẽ co giật.

Đây chính là dục tốc bất đạt mà người ta vẫn nói, đây chính là bi kịch sinh mệnh không thể chịu đựng được mà người ta vẫn nói, đây chính là hậu quả của việc thượng đế cho anh đi cửa chính anh cứ nhất quyết trèo cửa sổ mà người ta vẫn nói.

"Sao thế?" Vạn Tư Tề nghe thấy tiếng kêu, vội vàng hỏi. Đáp lại hắn là tiếng hít khí nhẫn nhịn của Hoắc Cải.

Lúc này Hoắc Cải chỉ cảm thấy máu toàn thân đều dồn về một chỗ, mỗi một tấc da thịt đều trướng đến nóng bỏng, nước mắt trào ra trong khóe nhòa đi tầm nhìn, hai tai chỉ nghe thấy tiếng ù ù.

Vạn Tư Tề quay người lại, chỉ thấy người nào đó vắt ngang trên giường, mặt đỏ lựng, hô hấp gấp gáp, mồ hôi dầm dề, người cuộn lại thành con tôm, một tay cầm chặt bình sứ, đốt ngón tay vì nắm chặt quá mà trắng bệch, một tay vươn đến giữa chân dường như đang nắm lấy chỗ nào đó, nhưng bởi vì bị chân kẹp lấy mà không nhìn rõ.

Vạn Tư Tề nhìn tạo hình của Hoắc Cải, sâu sắc nhận thấy rằng, nếu như tay phải và tay trái của người nào đó nắm chặt như nhau, vậy thì, bảo bối của tiểu đệ nhà mình có thể sẽ từ hoàng qua nhỏ triệt để trở thành hoàng qua ép rồi……

Vạn Tư Tề không chút do dự khom người, tách hai chân Hoắc Cải ra, nhẹ nhàng mà nhanh chóng giải thoát cho hoàng qua đang nguy trong gang tấc dưới ngủ chỉ sơn của Hoắc Cải. Vẫn may, chỉ là bôi quá nhiều thuốc mà thôi.

Vạn Tư Tề vốn có phẩm chất đạo đức tốt đẹp thích giúp đỡ người khác, dùng cả mười ngón tay, bắt đầu khắc phục hậu quả cho tên ngốc nào đó đến việc bôi thuốc cũng làm không xong.

Cả lòng bàn tay nắm lấy, sau đó nhè nhẹ trượt xuống, vuốt cho cao thuốc tán đều. Cảm giác trong lòng bàn tay ẩm ướt nóng rực mà trơn trượt, xúc cảm tuyệt đối không thể nói là tuyệt vời, nhưng rất kỳ diệu, có gì đó từ lòng bàn tay xộc lên, chảy xuôi theo mạch máu, vi diệu thấm vào hồn phách, vì thế mà hồn vía lên mây, bay bổng như say.

Ngón tay hơi chai, chầm chậm trượt trên nền mềm mại, tán cao thuốc thêm đều, chỗ dày xoa ra, chỗ mỏng đắp vào, từng tấc từng tấc một vuốt đi, tỉ mỉ không sót một chỗ nào, từng chút từng chút một vuốt lại, thân mật không chút giấu giếm. Trong lòng "thình thịch" như trống dồn, máu nóng gào thét cuồn cuộn dồn vào một chỗ như muốn vỡ tung, như đổ xuống vực sâu, phấn khởi trong sự cấm kỵ.

Mà trong quá trình gian tình bắn ra tứ phía này, tên ngốc tự lấy dây buộc mình nào đó một mực vùi đầu vào trong chăn, phát huy triệt để tinh thần đà điểu 'ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy gì hết'.

"Xong rồi." Vạn Tư Tề cất lọ thuốc đi, giọng nói có chút trầm thấp.

Hoắc Cải dùng tốc độ khủng bố gần như có thể để lại tàn ảnh, trong khoảnh khắc, hoàn thành một loạt hành động từ kéo quần lên đến thắt dây đai.

Vạn Tư Tề lấy ra một chiếc khăn tay, đưa đến trước mặt Hoắc Cải. Tên họ Hoắc nào đó vẻ mặt hệt như hận không thể lập tức đào một cái hố trên mặt đất sau đó chui vào. "Đệ rất khó chịu sao?"

Hoắc Cải không để ý đến hắn, y cần chút thời gian, để khôi phục trái tim nhỏ bé đã chịu đủ kinh hãi của mình.

Vạn Tư Tề trầm ngâm một lúc, nghĩ ra một ý tưởng rất hay: "Nếu như đệ thực sự cảm thấy không thoải mái, ta có thể để đệ nhìn lại."

Hoắc Cải kéo khăn tay qua, lau đi vệt nước mắt còn vương, nức nở một chút: "Không cần."

"Hết thời gian không phục vụ đâu." Giọng nói của Vạn Tư Tề mang theo chút cảm xúc hiếm có.

"Thực sự không – cần – đâu!" Hoắc Cải nhấn từng chữ một, nghiến răng nghiến lợi.

"Ta biết mà."

Giọng điệu đúng như ta đã nghĩ, cho nên ta chỉ thuận miệng nói ra vậy thôi của Vạn Tư Tề thực sự quá mức rõ ràng, kích cho Hoắc Cải hận không thể một tay giật lại lọ thuốc, sau đó nhét vào trong cúc hoa của hắn.

"Đúng rồi, đệ đã từng tự tiết chưa?" (tự tiết: thẩm… =.=)

Hoắc Cải đang còn ác ý tưởng tượng ra hình ảnh cúc hoa của Vạn Tư Tề bị thuốc tàn phá, bất ngờ nghe thấy một câu như vậy. Giật mình một cái, không hiểu, tức giận nhìn Vạn Tư Tề.

"Ý của ta là, đợi khi nào chỗ đó của đệ không đau nữa, đệ tốt nhất thử xem cái đó còn dùng tốt như lúc trước hay không, nếu như không tốt, tốt nhất là đi khám đại phu sớm hơn một chút." Vạn Tư Tề vẻ mặt nghiêm túc, thành khẩn kiến nghị.

Hoắc Cải đã đến mức chỉ chừa lại chút sức quỳ trên mặt đất thở dốc, yếu ớt nói: "Đệ hiểu rồi. Đại ca, huynh có thể đừng nói chuyện này nữa được không?"

"Chúng ta nói chuyện đệ thi cử nhân vậy." Vạn Tư Tề hiểu ý chuyển chủ đề từ xích đạo trực tiếp ngoặt sang bắc cực.

"……"

Vạn Tư Tề: "Cách thi Hương chỉ còn ba tháng, mà đệ trong một tháng chỉ sợ không thể đi Khôn thành được phải không? Xa Học viện Cam Đường, không có tiên sinh, đệ định xử lý chuyện học của đệ thế nào?"

Hoắc Cải chớp chớp mắt, suy nghĩ một lúc nói: "Đệ thi là Minh Toán, tiên sinh bình thường đều để đệ tự học, mà các sách liên quan đến Minh Toán trong học viện đệ đã đọc được phần lớn rồi, đi đến học viện hay không cũng chẳng có gì khác biệt. Những ngày còn lại đệ ở nhà ôn tập là được rồi."

"Lần thi Hương này đệ nắm chắc bao nhiêu phần?" Vạn Tư Tề lại hỏi.

Hoắc Cải nhìn thái độ tích cực đó của Vạn Tư Tề, trong lòng có chút lúng túng.

Đối với Hoắc Cải, qua được viện thí (thi vào học viện), đạt được công danh tú tài, có thể coi là đại công cáo thành. Y thực ra không chút ham muốn gì đối với danh cử nhân, dù sao nếu như thi trúng cử nhân rất có thể sẽ bị phân giữ một chức quan. Hoắc Cải tin chắc rằng y có một vận khí vĩnh viễn không bao giờ lỡ mất: đó chính là xui xẻo, ghét của nào trời trao của nấy, vận mệnh đã định là như vậy. Vừa nghĩ đến việc bản thân mang theo cái danh tri huyện trong nha môn tương ái tương sát với đám công, Hoắc Cải liền cảm thấy tiền đồ như chìm xuống nước, u ám chẳng chút xán lạn.

Hơn nữa, dựa vào lối mòn **, quan trường như tiệm bán thịt, trên đỉnh là uy bức lợi dụ, phía dưới là hổ thị đam đam (nhìn chăm chăm như hổ đói), nơi tất cả quan viên quyết tử chiến chỉ có một, đó chính là – – giường! Cử nhân đã được, "thám hoa" còn bao xa? Cho Hoắc Cải mười cái gan, y cũng chẳng dám bày ra phong thái dụ thụ của y trong cái tiệm bán thịt đó. (Bụi: thám hoa, tác giả cố ý để trong ngoặc kép, các fan gơ phải hiểu theo ý khác nhe.)

Thế nhưng, Hoắc Cải cũng chẳng có gan nói thẳng với Vạn Tư Tề là "Người anh em à, cử nhân đối với ta là cái kẹo ngọt đến chết người a, liếm qua thì được chứ nhất định không thể nuốt." Trên thế gian này, làm gì có chuyện không làm mà hưởng, tiểu công đối tốt với tiểu thụ đó không phải đã có thịt đền bù hay sao. Hoắc Cải hiểu rõ, hiện giờ Vạn Tư Tề chăm lo cho mình mọi bề, quá bán vẫn là muốn nhờ vào cái phúc sĩ đồ sau này của mình, nếu như bản thân không có chút giá trị gì về mặt này, quan hệ hợp tác của cả hai nói không chừng sẽ thay đổi. Mà nếu như bản thân vì ngược công mà làm tổn hại đến đầu tư chính trị của Vạn Tư Tề, vậy thì hành động từ nay về sau của mình chỉ sợ cũng chẳng được tự do như thế nữa.

Điều ba của nguyên tắc sinh tồn trong thế giới quỷ súc: vĩnh viễn đừng để bản thân ngoại trừ mỹ sắc ra không có giá trị nào khác, bởi vì ngược thân tồn tại chính là để khai thác trọn vẹn giá trị của mỹ sắc.

Vạn Tư Tề thấy Hoắc Cải thật lâu không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc xanh lét lúc trắng bệch, rõ ràng tên này chẳng thể kỳ vọng gì ở kỳ thi Hương lần này rồi, trên mặt cũng chẳng thể hiện chút gì là thất vọng, chỉ nhàn nhạt nói: "Nếu như đệ đã không nắm chắc kỳ thi Hương lần này, vậy thì những ngày còn lại đệ có dồn sức lực hay không chắc rằng cũng chẳng có gì khác. Đúng không?"

Hoắc Cải lặng lẽ gật đầu.

Vạn Tư Tề khe khẽ gật đầu: "Cuối tháng Nam, kinh thành có mở đại hội đấu trà, đệ đi cùng ta chứ?"

Hoắc Cải tuy chưa từng viết về đấu trà trong "Tiện thụ Vạn Nhận Luân", nhưng vẫn biết chút ít về đấu trà. Đấu trà, chính là thi thố xem trà của nhà ai ngon hơn, còn gọi là đấu mính, mính chiến (mính: nõn trà, trà), là nhã thú của những người giàu thời cổ đại khi quá nhàn rỗi. Hơn nữa, đấu trà có một quy định đặc biệt "thời thượng dỏm", đó chính là người tham gia nhất định phải là văn nhân nhã sĩ. Nghĩ lại Vạn Tư Tề đến Khôn thành, chắc hẳn là để mua trà thăm trà, chuẩn bị tiến quân vào thị trường trà lá. Đợt này cùng mình về Mông thành, chỉ sợ là chuẩn bị hành trang đợi ngày xuất phát, hảo trà đã có, chỉ thiếu văn nhân mà thôi.

Có thể phát huy chút quang và nhiệt cho chủ nhà, Hoắc Cải tất nhiên không có lý nào tiêu cực đình công, ngoan ngoan gật đầu nói: "Được, có điều tiểu đệ không biết nhiều lắm về trà đạo, cần có người chỉ giáo một phen."

"Không lo, lên đường ta sẽ tìm người dạy đệ." Vạn Tư Tề vươn tay ra, xoa xoa đầu Hoắc Cải theo thói quen.

Hoắc Cải thân thể chợt cứng lại "Đại ca, tay đó của huynh hình như chưa rửa…"

Vạn Tư Tề coi như không có việc gì thu tay lại: "Ừm, ta vẫn còn vài thứ cần ra ngoài chuẩn bị, sẽ để đệ một mình trong phủ hai ngày, ta hy vọng đệ có thể hứa với ta một chuyện."

"Chuyện gì?" Hoắc Cải cũng nghiêm túc theo.

Vạn Tư Tề ung dung nói: "Ta biết đệ nhất định phải tìm Tham Lang báo mối thù ngày hôm nay, ta hy vọng đệ đến lúc đó có thể kiềm chế một chút."

Hoắc Cải mỉm cười, vẻ mặt thuần lương vô tội: "Đệ là người vô cùng hiền lành, sao có thể làm chuyện nhỏ nhen thế chứ?"

"Nếu như đệ thực sự tự giác như vậy ta liền không phải lo lắng rồi." Vạn Tư Tề vươn tay ra, phản xạ có điều kiện lại định xoa xoa đầu người nào đó, kết quả giơ được một nửa đành phải thu tay lại dưới ánh mắt như muốn giết người của ai đó.

"So với việc kỳ vọng đệ tự giác, huynh kỳ vọng đệ đoạn tuyệt với nhân loại có vẻ thực tế hơn đấy." Hoắc Cải nhún vai: "Yên tâm, đệ nhiều lắm là ôm nó lăn đồi vài vòng thôi, sẽ không lấy cái mạng chó của nó đâu."

Hai người thâm tình nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng Vạn Tư Tề khẽ than một tiếng nói: "Cứ như vậy đi, trời cũng đã muộn, đệ nên về phòng rồi."

"Đại ca, ngủ ngon." Hoắc Cải liền đẩy cửa mà ra.

"Ngủ ngon." Vạn Tư Tề đứng bên giường, chăm chú nhìn bóng lưng Hoắc Cải càng lúc càng xa mà thì thầm.

Trời sáng, Vạn Tư Tề chân trước ra khỏi cửa, Hoắc Cải chân sau liền chạy ra hậu viện, Tham Lang lại không đâu tìm ra như thể đã biến mất. Hoắc Cải sau khi dò hỏi một loạt, cuối cùng cũng đã xác nhận được Tham Lang đã được chủ nhân của nó mang đi cùng.

Hoắc Cải tiểu cẩu cào tường gầm gừ: "Vạn Tư Tề cái tên hỗn đản gian ngoan xảo quyệt, tối hôm qua người dặn dò ta nương tay căn bản chính là để ta có ảo giác ta chỉ có thể động thủ vào hai ngày sau, an toàn kéo dài qua tối qua có phải không hả, hả! Hu hu hu, lão tử lại bị lừa rồi…"

Nghe nói, Tam thiếu gia Vạn gia vô cùng lưu luyến huynh trưởng, ngày li biệt, nhốt bản thân trong phòng lặng lẽ khóc thầm đến tận lúc trăng treo trên đầu. Bằng chứng chính là vết ẩm ướt khắp bàn.

Ừm, còn về chân tướng ấy à, đại khái chỉ có cái bàn ngấm nước viết tiểu thuyết cao H và vị tác giả ** nào đó cặm cụi viết lách cả một ngày, tâm lý rốt cuộc cũng cân bằng trở lại biết mà thôi.

55. Chương 55: Đấu Trà Mà Nghi Vấn Trùng Trùng

Trên xe ngựa chạy về phía kinh thành, trong thùng xe khe khẽ lắc lư, lão giả vuốt râu mà nói, thao thao bất tuyệt. "Đấu trà còn gọi là đấu mính, mính chiến, tổng cộng có tam đấu, đấu trà phẩm, đấu trà lệnh và trà bách hí. Đấy trà phẩm thi về phẩm chất của trà, cùng với tài nghệ điểm trà, điểm nước, kích phất của người nấu trà; đấu trà lệnh chính là thi về thơ từ ca phú của người nấu trà, chủ đề là trà, người nào văn hay chữ tốt thì thắng; trà bách hí lần này thi là về kỹ thuật rót trà, người nào kỹ thuật cao có thể điều khiển nước trà như sơn thủy vân vụ, ra hình hoa điểu ngư trùng, đẹp đẽ như thủy mặc đan thanh…"

Hoắc Cải, người nghe duy nhất, lúc này đang cắm cúi trên chiếc bàn trà hình vuông, một tay cầm bút một tay cầm vở, ghi chép hết sức chăm chú nghiêm túc. Còn về nội dung ghi chép ấy à, ngoại trừ lời nói nguyên bản của lão giả, còn có cảm tưởng cá nhân gì gì đó nữa.

Ví dụ như: "Trà bách hí: rót trà. Chú ý: tình tiết 1: Rót nước ấm vào cúc hoa, công trêu chọc gọi là trà cúc hoa, thụ yêu kiều xấu hổ che mặt. Tình tiết 2: rót vào ruột, đưa một chiếc chén, cho rót trà, trà bắn ra ngoài trừng phạt, điều giáo bằng hoàng kim thánh thủy (nước thánh màu vàng, ý là trà =.=!!) có thể suy xét."

Lão giả thấy Hoắc Cải bút đưa lia lịa, trong lòng mừng lắm, thế nên dừng một chút, thân thiện hỏi: "Tam thiếu gia, có chép kịp không?"

Hoắc Cải linh cảm tuôn ra như nước tiểu, sắc mặt đỏ bừng, rất hăng hái: "Chép kịp, chép kịp. Ngài nói rõ hơn một chút nữa càng tốt, ví dụ như cúc hoa trà…"

Lão giả nhịn không được ngắt lời Hoắc Cải: "Cúc hoa trà? Thời tiết này không hợp, hơn nữa hoa trà đa phần làm mất vị trà, mà đấu trà từ trước đến nay vẫn lấy trà đoàn bỉnh (lá trà dạng tròn, dạng bánh) là chính, sao nướng nghiền nhỏ, ngâm nấu điểm kích, mới có thể thể hiện được tài nghệ của người nấu trà."

Chết toi, nói lỡ miệng. Hoắc Cải liếc nhìn quyển vở một cái, chột dạ vuốt mồ hôi: "Ra vậy, chúng ta dùng trà đoàn bỉnh à?"

Lão giả vỗ tay nói: "Đúng vậy, phải nói đại hội đấu trà lần này, ông chủ của chúng ta đã tốn rất nhiều tâm huyết, trà đó cũng không phải trà bình thường, lão xin nói thật, cho dù có dâng trăm lượng vàng, muốn mua loại trà đó của ông chủ cũng không đơn giản chút nào."

Hoắc Cải dừng bút, nhìn chăm chăm hộp trà đặt bên cạnh, sóng mắt khẽ lay động: "Trà này trị giá hơn trăm lượng vàng sao?"

"Đúng thế." Lão giả vẻ mặt rất vinh dự. "Có điều hiện giờ trà đưa cho ngài luyện chỉ là trà bình thường mà thôi."

Hoắc Cải thu lại ánh nhìn, hỏi: "Đại hội đấu trà có tiền thưởng không?"

Lão giả nhìn Hoắc Cải, ánh mắt có thể coi là khinh thường: "Đấu trà vốn là một chuyện phong nhã, mục đích là để các văn sĩ nhã khách các nơi tụ hội phẩm trà, luận trà, thưởng trà, sao lại cần đến tiền thưởng."

Hai mày của Hoắc Cải chau lại, lờ mờ cảm thấy có gì đó không đúng, nếu như đúng là như vậy, phần trăm Vạn Tư Tề đầu tư vào đây có phải là quá nhiều rồi không? Một trăm lạng vàng có thể đổi lại lợi ích lớn chừng nào? Cho dù có đứng vị trí đầu, lợi ích đạt được nhiều nhất cũng chỉ là có cái danh đẹp đẽ một chút trong giới trà tại kinh thành mà thôi.

Hơn nữa lại để mình tham gia, bản thân không phải là người trong trang trại trà của Vạn Tư Tề, cho dù có trở thành chiêu bài sống nhất lưu về trà nghệ, giá trị cũng rất khó hoàn toàn phát huy. Lúc đầu bản thân chỉ cho rằng Vạn Tư Tề đi tham quan một chút, thêm mối quen biết, hiện tại nghĩ lại, sự việc không đơn giản như mình nghĩ…

Hoắc Cải hạ bút xuống, ra vẻ ngoan ngoãn cười, thăm dò: "Dịch lão, trà lâu tại kinh thành của đại ca bố trí thế nào rồi?"

Lão giả được gọi là Dịch lão kinh ngạc hỏi: "ÔNg chủ định mở trà lâu tại kinh thành sao?"

"Ngài không biết sao?" Hoắc Cải vẻ mặt thuần lương, tiếp tục lừa gạt.

Dịch lão xoắn râu cằm, suy nghĩ: "Không biết, Trà lâu tại Khôn thành vẫn còn đang mời người bố trí mà, ông chủ sao lại nghĩ đến việc mở trà lâu tại kinh thành chứ, người cũng không đủ mà. Trà lâu ở kinh thành và Khôn thành không giống nhau, không được, ta phải khuyên ông chủ…" nói xong liền vén rèm xe lên.

Hoắc Cải cách cái bàn trà nhỏ liền như hổ đói vồ mồi, một tay giữ chặt lấy Dịch lão đang định gọi người, cười lấy lòng nói: "Haizz, trí nhớ ta kém chưa kìa, ngài vừa nói ta mới phát hiện ra, lúc trước là ta nhớ nhầm Khôn thành thành kinh thành rồi."

Dịch lão ngồi trở lại, gật gù: "Ta đã nói mà, ông chủ muốn mở trà lâu sao có thể không nói cho ta biết."

Hoắc Cải cười gượng gạo, từ trong cửa xe nhìn ra, nhìn nhìn đuôi xe ngựa của Vạn Tư Tề đi phía trước, trong lòng càng thêm nghi hoặc, nếu như Khôn thành mới là chiến trường chính của Vạn Tư Tề, vậy hắn kéo mình chạy đến kinh thành đấu trà rốt cuộc có mục đích gì? Cho dù có đạt được danh hiệu tại đại hội đấu trà, tại Khôn thành cũng chưa chắc đã làm ăn tốt hơn mà? Hơn nữa, trước khi cửa tiệm khai trương, danh tiếng vẫn chưa gây dựng, đã vội vàng đi nói với các đối thủ rằng bản thân đang định thò tay vào kiếm một phần cơm trong trà giới vậy chẳng phải chẳng khác nào muốn bị dằn mặt sao?

"Đại ca từ lúc nào bắt đầu chuẩn bị mở trà lâu tại Khôn thành vậy?" Hoắc Cải rụt đầu lại, híp mắt, lại hỏi.

Trên mặt Dịch lão lộ vẻ đắc ý: "Cũng chính vào mấy ngày trước. Ông chủ đặc biệt mời lão đến, cùng xây dựng cửa tiệm tại Khôn thành, làm công tác chuẩn bị. Cần phải nói rằng, ông chủ giữa đường xuất gia, mời lão thực sự mời đúng người rồi đấy, lão đây cả đời chẳng làm gì ra hồn, chỉ có trà là có thể xem như biết một hai."

Hoắc Cải thuận thế nịnh bợ: "Ngài đây mà nói chỉ biết một hai, vậy thì trên thế gian này chẳng ai dám nói là hiểu trà hết á."

Dịch lão được Hoắc Cải nịnh, cảm thấy rất thoải mái, vuốt râu nói: "Nào có nào có, có điều trên đường Tam thiếu gia ngài chỉ cần chăm chỉ học theo lão, tại hội đấu trà muốn có chút tiếng tăm vẫn dễ như trở bàn tay."

Hoắc Cải cầm giấy bút lên, ra dáng rửa tai lắng nghe.

Thế là một thầy một trò tiếp tục đấu trà…

Nửa tháng sau, đám người Hoắc Cải bình an đến kinh thành. Vạn Tư Tề tìm một khách điếm, đặt ba phòng, hắn và Hoắc Cải một phòng, Dịch lão một phòng, hai người hầu kiêm đánh xe một phòng.

Làn gió nóng nực mang theo tiếng huyên náo trên khu buôn bán nơi xa xa, trước cửa sổ rơi rớt thành những tiếng tạp âm. Hoắc Cải dựa vào song cửa, mái tóc dài như mực ướt nước thả dài sau lưng, trên tấm áo đơn màu trắng thuần, lan ra một mảng nước ám muội.

"Cẩn thận cảm lạnh." Sau lưng vang lên tiếng bước chân quen thuộc, như lá khô xào xạc, tuôn rơi nơi trái tim, lấp lên một tầng lại một tầng, che lấp tất cả tâm tư.

Vạn Tư Tề một tay vén tóc Hoắc Cải, một tay cầm khăn tỉ mỉ lau đi nước trên mái tóc. "Ba ngày sau là đại hội đấu trà, đệ chuẩn bị thế nào rồi."

"Dịch lão nói đệ có thể xuất sư rồi." Hoắc Cải mở miệng, trong ngữ khí tràn đầy ý khoe công.

"Vậy đấu trà lệnh thì sao?" Vạn Tư Tề dội nước lạnh.

Sắc mặt Hoắc Cải chợt cứng, ấp úng nói: "Đệ vẫn chưa chuẩn bị."

"Có cần ta giúp không?" Vạn Tư Tề cách khăn mặt xoa tóc Hoắc Cải.

Hoắc Cải thoải mái híp mắt lại, mềm nhũn đáp lại: "Được."

Vạn Tư Tề lấy một tấm giấy ra từ trong ngực, nhét vào trong tay Hoắc Cải: "Trên đó có một thi một từ một ca một phú, đệ học thuộc đi, đến lúc phù hợp đủ để ứng phó."

Hoắc Cải cầm giấy nhìn nhìn, yo ha, đây không phải là chữ của Vạn Tư Tề sao. Thế là thuận miệng hỏi: "Đây là huynh viết sao?"

Vạn Tư Tề lắc đầu: "Không, đây là ta tìm người viết."

Nhớ lại trình độ khiến người khác sôi ruột khi hành tửu lệnh vào lần đầu Hoắc Cải và bản thân gặp mặt. Để phòng ngừa bi kịch tái diễn, Vạn Tư Tề nhìn xa trông rộng đã tìm cho Hoắc Cải một người thi hộ.

"Ồ." Hoắc Cải gật gật đầu, vui lòng nhận lấy. Văn chương thế gian vẫn "đạo" một đống, văn chương có thể "đạo" được cứ "đạo" thôi.

"Lau xong rồi, trưa nay muốn ăn gì?" Vạn Tư Tề cất khăn đi, cầm lấy lược, chải mái tóc dài thẳng mượt từ gốc đến ngọn.

Hoắc Cải nhìn chăm chăm vào khu buôn bán các đó không xa, nước dãi chảy dài: "Đệ muốn đi dạo phố xá, ăn chút quà vặt kinh thành, huynh có đi không?"

Vạn Tư Tề lấy dây cột tóc, cột hơi lỏng cho Hoắc Cải, thấp giọng cười: "Ta không đi, ai trả tiền cho đệ."

Hoắc Cải khoác áo ngoài vào, vẫy vẫy tay về phía Vạn Tư Tề, ra vẻ tiêu tiền như nước: "Đi, trưa nay đệ mời, màn thầu cứ việc ăn đầy bụng."

Một giờ sau, Hoắc Cải tay trái một xâu quả dầu (1), tay phải một xâu kẹo hồ lô, ăn nhồm nhoàm đường mỡ dính đầy mồm. Nuốt xuống nửa miệng quả dầu trong miệng, Hoắc Cải cầm kiếm tre chỉ chỉ vào sạp hàng không xa, nói: "Ca, bên kia có bánh trôi nấu rượu! Đi, đệ mời huynh!"

Vạn Tư Tề nghe lời cầm túi tiền lông thỏ của Hoắc Cải đi xếp hàng, người mời là đại gia, cho dù nguyên tắc mời ăn của người đó là "Mua một xâu kẹo hồ lô, mời ngươi ăn một quả" cũng vậy.

Hoắc Cải nhàn nhã đi theo sau Vạn Tư Tề, thỉnh thoảng lại dừng chân bên sạp hàng bên đường, thu thập tư liệu thực tế thời đại cổ.

"Chỗ huynh nhiều tranh mỹ nhân thật đó." Hoắc Cải đi đến trước một sạp hàng bán tranh, nhìn thấy các mỹ nhân đủ kiểu mỹ mạo trên tranh chặc chặc tán thán.

Người bán hàng cười lấy lòng: "Ngài đây nói chỉ có đúng, cả kinh thành này, có ai không biết nhân vật được vẽ trong tranh trên sạp của Vương Nhị ta là nhất tuyệt. Sĩ Nữ Đồ của Hoàng Công, Xuân Tình Bát Đồ của Nguyên Dương Tản Nhân, Danh Hoa Đồ của Tam Xuân Cư Sĩ, chỗ tôi đây cái gì cũng có."

Thấy Hoắc Cải có vẻ xem xong náo nhiệt chuẩn bị đi khỏi, người bán hàng đó nháy nháy mắt lại nói: "Ngài nếu như không thích mỹ kiều nương, hay là bước về phía trước hai bước, đó là sạp hàng của huynh đệ ta Vương Đại. Đồng Tử Đồ của Trương Điên, Lê Viên Bát Mỹ của Thủy Vân Cư Sĩ đều rất sinh động." (Bụi: Đồng Tử Đồ – tranh vẽ đứa bé trai, Lê Viên Bát Mỹ – tám người đẹp trong vườn lê)

Hoắc Cải hắc tuyến (=.=!!!), cái thế giới ** này a, ngay cả kinh tế thị trường cũng gây dựng rồi…

Hoắc Cải nhìn hàng bánh trôi nấu rượu vẫn phải đợi một lúc, nói với Vạn Tư Tề một tiếng, liền chạy thẳng vào lòng của các mỹ nam. Đi đến trước sạp, vừa nhìn, quả nhiên là mỹ nam như mây, ai ai cũng đều hào hoa phong nhã. Đợi đã… người trên bức tranh này sao trông quen quá vậy?

"Ông chủ, lấy cho ta xem bức tranh kia nào." Hoắc Cải chỉ vào bức tranh chân dung treo trên cây sào bên cạnh mở miệng.

Vương Đại cũng là một người nhanh nhẹn, vừa đưa tranh cho Hoắc Cải xem, vừa nói thêm: "Khách quan, nhãn quang của ngài đúng là rất tuyệt. Tranh chỗ ta nhiều như vậy, nhưng bức tranh này vẫn bán chạy nhất. Trần đại nhân này, phải nói là thư họa song tuyệt, đáng tiếc tranh chân dung truyền ra ngoài chỉ có bức Ức Quân Đồ này thôi." (Bụi: ức – nhớ, quân – ngôi thứ hai số ít, ngươi, nàng, chàng. Ức Quân = Nhớ Người.)

Hoắc Cải cầm tranh lên, chỉ thấy người trong tranh tuổi trên dưới mười sáu, mặc một bộ áo gấm màu hoa sen, tay cầm đàn cổ, dáng vẻ mảnh mai, đôi mắt đẹp đẽ, điềm đạm động lòng người. Bên cạnh trái cuộn tranh có đề ba chữ "Ức Quân Đồ", phía dưới đóng dấu đỏ "Bách Chu".

Hoắc Cải giờ coi như đã biết tại sao người trong tranh lại trông quen đến vậy, người trong tranh chính là Thường Cốc Phong, người có dung mạo giống thằng nhóc xui xẻo Vạn Nhận Luân đến tám phần, người tình cũ của Trần Bách Chu mà người ta vẫn nói. Chắc hẳn bức tranh này là Trần Bách Chu cố ý truyền ra ngoài, dù sao lúc đầu Thường Cốc Phong vô duyên vô cớ mất tích, Trần Bách Chu muốn dùng tranh chân dung làm thông báo tìm trẻ lạc cũng không phải không có khả năng.

Vương Đại thấy Hoắc Cải ôm lấy bức tranh không dời tay, thấy cơ hội liền nói: "Khách quan, bức "Ức Quân Đồ" này nếu như ngài có lòng muốn mua ta sẽ tính rẻ cho ngài một chút, một lượng bạc, thế nào? Ngài đừng thấy người trong tranh y phục mặc nhiều, nhưng che không hết khuôn mặt xinh đẹp và vóc dáng mảnh mai đó đâu."

Hoắc Cải tức giận nhìn Vương Đại: Này này, gia trông háo sắc đến thế sao? Trông dục cầu bất mãn đến thế sao? Trông giống mấy tên dung tục nhìn người trong tranh mà YY như thế sao?!

Vương Đại hứng lấy ánh mắt tất sát của Hoắc Cải vẫn không ngừng đẩy mạnh tiêu thụ: "Cho dù ngài không cần, cầm đi tặng người khác cũng rất tốt. Bức tranh này tháng nào không bán đến tám mười bức, đem tặng chỉ có chuẩn."

Tám mười bức … một tháng? Hoắc Cải nhịn không được tưởng tượng ra cảnh một đám trạch nam cổ đại đối diện khuôn mặt này mà "thẩm du", lập tức rùng mình. Vứt xuống một lượng bạc, gấp gấp bức tranh lại nhét vào trong ngực liền đi mất.

Chỉ là ngành công nghiệp đạo tranh cổ đại quá phát triển mà thôi, mỹ nhân yểu điệu trong tranh ngươi đừng đau lòng đừng đau lòng.

Hoắc Cải chân trước đi, chân sau Vương Đại lại treo lên một bức "Ức Quân Đồ". Vương Đại xoa xoa cằm: "Bức tranh này quả nhiên dễ bán, có điều người vừa rồi hình như ta gặp ở đâu rồi thì phải?"

Hoắc Cải mang theo đám mây đen đầy đầu đi đến bên người Vạn Tư Tề, Vạn Tư Tề nhìn thấy đệ đệ nhà mình cúi gục đầu, dáng vẻ như bị cướp mất miếng xương, nhịn không được xoa xoa đầu y, thuận miệng nói:

"Con cẩu nào bắt nạt đệ thế?"

"Cẩu?" Hoắc Cải giật mình trước miệng lưỡi độc địa của Vạn Tư Tề, vẫn chưa hỏi rõ là ai, sao đã coi người ta là súc sinh rồi.

Vạn Tư Tề bình tĩnh sửa lời: "Ai bắt nạt đệ thế, ca giúp đệ báo thù."

Hoắc Cải làm ra dáng vẻ Tây tử phủng tâm (Bụi: Tây tử = Tây Thi, phủng tâm = ôm ngực, tương truyền Tây Thi bị bệnh tim, thường hay ôm ngực, chau mày cúi đầu), bũi môi nói: "Đệ đệ của ngài bị một tên không biết là người hay cẩu chém một nghìn tám trăm nhát dao lên tim, nát như nhân bánh rồi, ngài định báo thù thế nào đây?"

Vạn Tư Tề ngẫm nghĩ, ghé vào bên tai Hoắc Cải khe khẽ nói một câu: "……."

Hoắc Cải lập tức rùng mình, sau đó mặt đỏ ửng, quay đầu không nói.

Vạn Tư Tề đã nói với Hoắc Cải rằng: Nếu như đó là đàn ông, ta liền cắt phăng cái chân thứ ba của hắn. Nếu như đó là cẩu đực, ta liền cắt phăng cái chân thứ năm của nó.

Chỉ là ca ca quá thương đệ đệ mà thôi, bắt nạt đệ đệ ngươi đừng đau lòng, đừng đau lòng

56. Chương 56: Mục Đích Quả Nhiên Không Đơn Giản

Thanh Mính Cư, trà lâu lớn nhất kinh thành, nhưng lại dựng lên bên ngoại ô, dựa vào vách núi, dẫn suối chảy vào, trước sau chia làm hai phần, tiền sảnh rộng lớn, đình viện u tĩnh mở rộng, hoa cỏ tươi tốt.

Điểm ăn khách của chỗ này cũng chính là thanh nhã tĩnh mịch, nhưng hôm nay lại cực kỳ náo nhiệt. Có một số văn nhân nhã sĩ, hai ba người tụ lại một chỗ, có đám thì ngồi trong đại sảnh, có đám đi dạo trong đình viện, phía sau lại có người hầu nha hoàn đi theo, tay bưng dụng cụ pha trà, chỉ đợi đại hội đấu trà mở màn là thi triển tài nghệ của mình.

Vạn Tư Tề cắp hộp trà đứng sau lưng Hoắc Cải, liếc mắt nhìn về phía đình viện, ghé đầu thấp giọng nói: "Người phía trên sợ rằng đợi lúc nữa mới đến, bọn họ không đến đủ, đại hội đấu trà không dám bắt đầu. Đệ nếu như đợi chán quá thì cứ ra hoa viên dạo mấy vòng."

Hoắc Cải ngồi trên ghế dựa, ngáp ruồi một cái, nói: "Mấy vị nhã sĩ đi loạn, có vị nào không phải kiểu người hoa nở thì lệ rơi, mưa tuôn thì đau lòng, chim ưng bay qua liền nhớ tới mẹ già chứ. Đệ đệ của huynh ấy à, cũng chỉ là người thấy hoa nở thì ngắm, mưa tuôn thì tắm, chim ưng bay qua liền muốn ăn gà quay mà thôi, mấy thứ phong cảnh gì gì đó đối với ta còn chẳng thú vị bằng trà điểm (điểm tâm ăn khi uống trà), đáng tiếc hơi ít một chút."

Nghe thấy phát ngôn dũng cảm của vị tú tài tân tiến này, lại nhìn thấy cái đĩa sứ thanh hoa trống không trên tay phải Hoắc Cải, ánh mắt Vạn Tư Tề lặng lẽ dời đi, hội đấu trà hình như nên là nơi tụ tập của văn nhân chứ không phải là của đám tham ăn chứ nhỉ?

"Trà điểm của nơi này rất ngon sao?" Vạn Tư Tề hỏi.

"Huynh muốn nếm thử không?" Hoắc Cải cầm miếng trà điểm cuối cùng trong tay lên, đưa qua đưa lại trước mắt Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề không cười nổi: "Ta không có hứng thú đoạt thức ăn trước miệng hổ."

Hoắc Cải do dự một lúc, nhìn miếng trà điểm cuối cùng trên tay, ánh mắt lưu luyến một lúc lâu, cuối cùng cắn răng, nhắm mắt lại.

Tên tham ăn nào đó ngoắc ngoắc tay về phía Vạn Tư Tề, Vạn Tư Tề ngoan ngoãn ghé lại. Bất ngờ, trên môi bị ấn vào một thứ, há miệng ra, thứ đó mang theo vị ngọt nhẹ len vào trong răng miệng, hút lấy nước bọt, tan ra trên đầu lưỡi. Là trà điểm!

Vạn Tư Tề mặt không đổi sắc nuốt điểm tâm xuống, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch lên: "Quả nhiên mỹ vị."

Trong lòng Hoắc Cải nhỏ máu, nói thực, y thực sự không muốn chia sẻ trà điểm cho người khác một chút nào, nhưng, ai bảo… Vạn Tư Tề khác với tất cả chứ?

Hoắc Cải nắm chặt bàn tay, thân là một người làm công ăn lương, tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm cấp thấp kiểu "Sếp gắp đồ, anh xoay bàn; sếp sắp thắng anh lại ù" (Bụi: sáu sai lầm lớn mà giới làm công ăn lương không nên phạm phải, gồm: Sếp mời rượu anh không uống, sếp đi bộ anh đi xe, sếp đang nói anh lẩm bẩm, chuyện riêng của sếp anh nói bừa, sếp gắp đồ anh xoay bàn, sếp sắp thắng anh lại ù.) Vạn Tư Tề là ai chứ, là cơm áo là bố mẹ của mình, là thượng cấp trực thuộc hiện tại! Cái gọi là sếp ấy mà, chính là một loài sinh vật có cùng thuộc tính với thụ biệt nữu (đỏng đảnh), lúc nói đừng, đáy lòng nhất định muốn "Come on, baby!", nếu như thực sự ngốc đến mức nói không cho liền không cho, về sau tuyệt đối sẽ bị tìm cớ phạt quỳ trên bàn giặt quần áo (1)!

Đĩa hết sạch, Hoắc Cải chán ngán vô cùng chỉ biết nhìn chăm chăm vào đĩa sứ thanh hoa, dùng ánh mắt diễn cảnh gì đó gọi là thâm tình truy ức (tình thâm, nhớ lại quá khứ).

"Đưa tay đây."

Hoắc Cải bị một câu bất thình lình của Vạn Tư Tề làm giật cả mình. Phản ứng có điều kiện đưa tay ra, bốn miếng trà điểm kỳ tích rơi vào trong lòng bàn tay.

"Í?" Hoắc Cải kinh hỉ ngẩng đầu lên, nhìn Vạn Tư Tề. Người anh em, huynh đổi họ thành Copperfield rồi sao?

Vạn Tư Tề nhìn trời, để lại cái cằm đẹp giai muốn chết cho Hoắc Cải chiêm ngưỡng.

Hoắc Cải sung sướng nuốt từng miếng trà điểm vào bụng, xoa xoa cái bụng hơi phình lên, híp mắt, hạnh phúc ợ một cái.

Ngón tay Vạn Tư Tề khẽ động đậy, cuối cùng vẫn cứ đặt bên người, hỏi: "Còn muốn nữa không?"

"Thôi." Hoắc Cải ăn uống no say quyết định ăn mận trả đào, thể hiện một chút tố chất cao của nhân viên, làm việc từng giờ từng phút, tăng ca từng phút từng giây. Hoắc Cải móc cuộn giấy trong ống tay áo ra, bắt đầu vùi đầu học thuộc.

Chỉ đáng tiếc Vạn Tư Tề không hề là loại sếp coi áp bức nhân viên là trách nhiệm của mình như Hoắc Cải tưởng, thấy Hoắc Cải lâm trận mài thương, nhịn không được nhỏ giọng hỏi: "Học không thuộc được hành trà lệnh sao?"

"Đã thuộc từ lâu rồi, chẳng qua không có việc gì làm, đệ chỉ là muốn ôn tập lại những điểm quan trọng thôi." Nhân viên Hoắc Cải vội vàng đặt giấy lên mặt bàn, tỏ ra bản thân nghiệp vụ rất thành thạo, kỹ thuật vững chắc.

"Ừm." Công tác chuẩn bị của Hoắc Cải rốt cuộc thế nào, Vạn Tư Tề đã tự mình kiểm định rồi, hắn chỉ là sợ đứa nhóc này gần đến lúc lại căng thẳng, nhưng vừa nhớ đến vẻ anh dũng khi tên này giải quyết trà điểm lúc trước, tự thâm tâm Vạn Tư Tề cảm thấy, bản thân đã nghĩ quá nhiều rồi.

"Điểm tâm trong đĩa của ta đâu?!" Không xa đó bỗng nhiên truyền đến một tiếng kinh hô.

Hoắc Cải giật mình một cái, quay đầu về phía phát ra tiếng, ánh mắt chầm chậm nhìn vào cái bàn của hàng xóm… Năm miếng trà điểm vốn được xếp thành hình rồng cuộn nằm trong đĩa hiện tại chỉ chừa lại một miếng cuối cùng, lẻ loi nằm ngay giữa đĩa, đáng thương vô cùng.

Hoắc Cải lập tức hiểu ra câu chuyện phía sau không thể không nói về việc Tư Tề Copperfield lúc trước biến ra trà điểm.

Một giây sau, sắc mặt Hoắc Cải đại biến, kinh hô nói: "Sao điểm tâm trong đĩa của ta cũng không thấy nữa?"

Vạn Tư Tề nãy giờ đứng phía sau ra vẻ thản định khóe miệng co giật, lại nhanh chóng khôi phục lại khuôn mặt bình thản.

Người vừa mất điểm tâm đó nhìn về phía phát ra tiếng, chỉ thấy đĩa sứ trong tay Hoắc Cải còn thê lương hơn cả của mình, chỉ chừa lại mấy mảnh đường vụn.

Hoắc Cải lắc đầu than thở: "Nhân tâm bất cổ, thế phong nhật hạ. (Ý cảm khái xã hội này khí chất của người đọc sách trở nên thấp kém, tâm địa không còn chất phác như cổ nhân.) Thôi, ta ra ngoài đi dạo là hơn."

Nói xong, tội phạm Hoắc Cải đắm chìm trong ánh mắt đồng tình của người bị hại, vẻ mặt đau khổ lắc đầu đi ra khỏi sảnh trước. Đồng phạm Vạn Tư Tề đi theo sát phía sau. Hai tên ăn vụng đã thuận lợi trốn khỏi hiện trường bằng sự ăn ý đến ngạc nhiên.

Ở cửa ngoại trừ người theo hầu thì chẳng có mấy người, tháng năm đúng là lúc hoa cỏ tươi tốt, đưa mắt nhìn ra xa, một vùng xanh tươi như ngọc. Bất chợt, thấy một chiếc xe hoa lệ xuyên qua vùng ngoại ô cây cỏ um tùm, hướng về phía Thanh Mính Cư. Bánh xe ấn lên thảm cỏ hai đường xanh thẫm, nghiền hoa cỏ, nát thúy hồng, những cánh hoa vàng nhạt, tím hồng lất phất bay ra từ vòng bánh xe, bay trên ngọn cỏ nhánh cây, giống hệt như tràn ra một đường đầy hoa.

Có người kêu lên: "Đến rồi, đến rồi."

Người trong sảnh lần lượt chạy ra, bày ra dáng vẻ cung kính nghênh đón. Hoắc Cải bị Vạn Tư Tề kéo đi, tìm một chỗ trong góc mà đứng, đợi được nhìn thấy vị bình thẩm đại nhân trong truyền thuyết.

Xe ngựa dừng lại trước cửa, một cậu bé trai sáng sủa xuống xe, khom người kéo rèm xe lên. Sau đó một ông già đầu tóc bạc phơ đi xuống, rất có dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Lập tức, tiếng người xôn xao, đều là những câu chào hỏi xã giao. Đám người bị chen xuống phía sau cũng rục rịch, dường như muốn chen lên phía trước, khom người hành lễ.

Hoắc Cải chỉ cảm thấy bên tai có khí tức thổi qua, sau đó vang lên tiếng nói thanh lãnh đạm mạc của Vạn Tư Tề: "Đây chính là người lúc trước ta đã nhắc đến với đệ, Tổng chưởng quỹ của Thanh Mính Cư, người ta vẫn gọi là La lão. Là chuyên gia phẩm trà."

Vị La lão đó xuống xe, nhưng lại đứng hầu bên xe, không lâu sau, lại thấy một vị nam tử ra khỏi xe, đám người nhốn nháo lập tức im lặng không nói gì nữa. Trâm mộc, thanh sam, dong dỏng, tuấn nhan, khí chất hào hoa, phong nhã tuyệt thế.

"Vị đó là Trần Bách Chu, Trần đại nhân, chức quan tam phẩm, tháng sáu này sẽ xuống phía Nam nhậm chức Thích sử Khôn Châu. Vẫn luôn thích phẩm trà, nghe nói là một quân tử cầm kỳ thư họa không thức nào không tinh thông."

Giọng nói Vạn Tư Tề lại lần nữa vang lên, Hoắc Cải lại không nghe rõ bất cứ gì nữa. Sương khói làm mờ tầm nhìn phía trước, huyết dịch sôi sục nhấn chìm sự tỉnh táo cuối cùng trong đáy lòng…

Ban sơ là ai mượn đùi ta, tay áo màu đàn thanh lướt qua dây đàn, từng cung từng điệu đều là đau khổ triền miên;

Ban sơ là ai nhận lấy chén của ta, đầu ngón tay trắng trẻo rõ lướt trên những ô cờ ngang dọc, từng quân từng nước đều u tình tràn lan;

Ban sơ là ai cởi áo ta, nét bút hành thảo (2) bay bướm khắc trên nền hoa tiên (3), từng câu từng chữ đều thống khổ tìm kiếm ký ức;

Ban sơ là ai kết tóc ta, sắc mực đậm nhạt lan trên nền giấy tuyên (4), từng nét từng vạch đều là phong tư của người đó.

Lúc ngư thủy chi hoan, người đó thâm tình thì thầm bên tai: "Cốc Phong, Cốc Phong…"

Lúc khóc kể nỗi lòng, người đó khinh miệt cười lạnh từ nơi cao: "Một tên luyến đồng mà cũng dám tự nâng giá trị của bản thân, xếp ngang hàng với Cốc Phong sao."

Lúc da bong thịt tróc, người đó mỉm cười ôn nhã trước mặt: "Cốc Phong, đừng tức giận vì thứ con hát này mà tổn hại thân thể, muốn xử lý thế nào tất nhiên tùy ý đệ."

Cốc Phong, Cốc Phong, lúc nào cũng là Cốc Phong, vậy Vạn Nhận Luân thương ngươi, yêu ngươi, ngưỡng mộ ngươi ngươi coi là gì?

Có người ôm lấy eo mình, vội vàng kéo về phía sau; có người ôm lấy mặt mình, gấp gáp kêu gọi: "Tiểu Luân, Tiểu Luân…"

Hoắc Cải tỉnh lại từ cơn ác mộng của Vạn Nhận Luân, cách màn nước mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt như người chết vạn năm bất biến của Vạn Tư Tề hiếm có bày ra sự hoảng loạn không biết làm sao.

"Ca……" Giọng nói của Hoắc Cải có chút khàn khàn, tiếng nấc giấu trong họng, nhẫn nhịn khiến người xót xa.

"Chuyện gì vậy?"

Hoắc Cải nhìn ánh mắt u ám của Vạn Tư Tề, gian nan nuốt nước bọt, tiểu cúc hoa ngươi muốn giữn chết ta sao? Mỗi lần nhìn thấy Boss đều hại lão tử trong chốc lát từ chàng trai lạnh lùng dũng mãnh biến thành thanh niên sướt mướt thương cảm, lần trước trốn trong xó xỉnh góc tường biến thân thì chẳng nói làm gì, lần này lại ngay giữa đám đông, chú ý một chút thì ngươi chết sao, ngươi chết sao hả?!

Hoắc Cải liếc mắt nhìn phía bên xe ngựa một chút, vẫn may, Vạn Tư Tề vừa bắt đầu đã kéo mình ra phía sau đám đông, tránh xảy ra bi kịch bị người khác nhìn thấy. Nếu như bị Trần Bách Chu nhìn thấy trước bộ dáng si nam oán phu chết tiệt kia thì càng thêm rắc rối. Có điều, có thể gặp được Trần Bách Chu tại nơi này, kỳ thực hoàn toàn không phải là ngẫu nhiên mà là tất nhiên, nếu như thực là như vậy thì mọi nghi vấn lúc trước đều có lời giải rồi.

"Rốt cuộc là làm sao?" Vạn Tư Tề thấy nhãn thần Hoắc Cải liếc loạn, lại hỏi lại câu hỏi lúc trước.

Đúng rồi, chỗ này vẫn còn một người ngoài cuộc cần xử lý gấp, có điều, hiện tại có một chuyện cần phải xác nhận rõ ràng trước.

Hoắc Cải quen thói, móc khăn tay trong tay áo Vạn Tư Tề ra, qua loa lau nước mắt, mở miệng nói: "Trần đại nhân là bình thẩm lần này sao?"

"Đúng, sao vậy, đệ quen sao?" Giọng nói của Vạn Tư Tề nghe có chút trầm thấp.

"Đệ không quen." Hoắc Cải hít một ngụm khí, nhẹ nhàng hỏi: "Trước đó huynh đã biết Trần đại nhân sẽ đến đúng không? Tại sao, trước đó lúc giới thiệu đại hội đấu trà với đệ lại không nhắc đến một lời nào?"

"Ta cũng không chắc vị này có đến thật hay không." Vạn Tư Tề bình tĩnh giải thích.

Hoắc Cải mi mày cong cong, cười đầy ý sâu xa: "Không chắc? Không chắc mà huynh lại kéo đệ từ ngàn dặm xa đến kinh thành sao? Không chắc mà huynh dùng nhiều vàng để mua trà như vậy? Hội đấu trà lần này huynh căn bản chính là vì vị Trần đại nhân này mà đến!"

"Đệ đang nói gì vậy?" Sắc mặt Vạn Tư Tề không đổi.

Hoắc Cải nhét tấm khăn tay đã thấm nước mắt vào tay nguyên chủ, trong tay Vạn Tư Tề một mảnh ẩm ướt lạnh lẽo. Hoắc Cải ngẩng đầu lên, nhìn Vạn Tư Tề chăm chăm, nhấn từng chữ một: "Đại ca, huynh nhìn thấy Ức Quân Đồ từ lúc nào, từ lúc nào biết khuôn mặt này của đệ có ý nghĩa không tầm thường với Trần đại nhân?"

Đồng tử Vạn Tư Tề đột ngột co lại, nhìn chăm chăm, không nói.

Hoắc Cải nhìn thấy phản ứng của Vạn Tư Tề, sao còn không biết được đáp án. Quả nhiên! Thời gian bức tranh đó truyền ra ngoài khá sớm, bán cũng rất chạy, truyền một hai bức đến tay Vạn Tư Tề căn bản chẳng có gì là lạ.

Hoắc Cải cười cười, dứt khoát nói thẳng: "Trà lâu của huynh mở rất gấp gáp, tính thời gian, sợ là sau khi nhận được hai tin tức Trần đại nhân nhậm chức thích sử Khôn Châu và Trần đại nhân sẽ có mặt tại hội đấu trà kinh thành mới bắt đầu vội vàng chuẩn bị.

Huynh có thể nhận được cái gì tại hội đấu trà, danh tiếng trong chốc lát, hay là những mối quan hệ xã giao bề ngoài? Những cái này chỉ sợ đều chẳng xứng đáng với khoản đầu tư to lớn lúc đầu của huynh, tính đi

tính lại, chỉ có vị thích sử Khôn Châu sắp nhậm chức này mới đáng cho huynh tiêu tốn tâm tư, lên kế hoạch từ lâu.

Đại hội đấu trà lần này, là thời cơ tốt nhất để huynh và vị đó kết giao, bởi vì sau khi vị đó nhậm chức, với địa vị của huynh không thể nào được vị đó triệu kiến.

Mà huynh lại dựa vào cái gì mà dám dùng hàng trăm lạng vàng để đánh cược, cược rằng huynh có thể lọt vào mắt xanh của Trần đại nhân? Đệ nghĩ, đây chính là lý do huynh đem đệ theo, một thiếu niên có tướng mạo giống người trong tranh Trần đại nhân vẽ đến tám phần mười, vô luận mối duyên giữa người trong tranh và Trần đại nhân năm đó là thiện duyên hay nghiệt duyên, người này nhất định rất đặc biệt, cho nên đệ đối với Trần đại nhân mà nói, cũng trở nên đặc biệt.

Tóm lại, hội đấu trà là cái cớ của huynh, đệ là con cờ của huynh, còn Trần đại nhân chính là mục tiêu của huynh. Có điều, đệ đệ cũng chỉ phán đoán dựa trên bề ngoài của sự vật, nếu như đoán không đúng, xin ca ca cứ chỉ giáo."

Vạn Tư Tề vén những lọn tóc rối loạn của Hoắc Cải ra sau tai, khô khốc nói: "Ta vốn tưởng, ta đã làm có thể nói là không để lộ chút vết tích. Ta rốt cuộc vẫn là xem thường đệ rồi."

57. Chương 57: Lời Thoại Bị Trộm Cắp Không Thương Tiếc

Hoắc Cải nghiêng nghiêng đầu, hỏi: "Đệ chỉ muốn biết, tại sao huynh không trực tiếp nói với đệ mục đích của huynh, tiến hành chuẩn bị nhằm vào Trần Bách Chu không phải hiệu quả càng cao sao?"

Vạn Tư Tề trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Ta sợ sau khi đệ biết sẽ không vui, dù sao đệ… vốn không phải loại người vì lợi ích mà khom lưng uốn gối. Còn về sự chuẩn bị có mục đích rõ ràng hơn, Trần Bách Chu không phải kẻ ngốc, đệ tiếp cận ông ta là có mục đích hay không ông ta không thể nào không nhìn ra. Cho nên chuyện đến nước này vẫn không nói gì cho đệ biết, tiếp cận hay không, hoàn toàn tùy thuộc vào đệ."

"Tiếp cận đó là chuyện cần thiết rồi! Kết giao được với Trần đại nhân, vô luận là đối với sĩ đồ của đệ hay là thương đồ của huynh đều có lợi rất lớn không phải sao?" Hoắc Cải trả lời không chút do dự. Phụng chỉ câu dẫn, quá mỹ mãn đi ta

~"Đệ không trách ta sao?" Vạn Tư Tề ánh mắt u tối.

Hoắc Cải phì cười: "Chẳng lẽ huynh hy vọng đệ ôm ngực khóc lóc tố cáo huynh sao… Đệ vẫn luôn không hiểu, tại sao huynh lại chăm sóc bảo vệ đệ chu đáo như vậy. Đến tận lúc này, đệ mới hiểu, huynh đối tốt với đệ, không phải vì đệ là đệ đệ của huynh, mà là vì đệ là con cờ của huynh. Chỉ cười đệ quá ngây thơ, lại nghĩ rằng tình cảm đó hoàn toàn là vô tư, không chút mưu lợi… Ha ha."

Hoắc Cải nói những lời thoại sáo mòn đó diễn được một nửa cuối cùng nhịn không được ôm miệng, cười như điên khom người lại. Hoắc Cải y là ai chứ, chính là quỷ súc công siêu cấp dưới lớp vỏ nhược thụ, sao có thể giống mấy tên thụ kiều tình, có tí chuyện thôi cũng bày ra bộ dạng người bị hại ngươi không toàn tâm toàn ý yêu ta thương ta tức là thiếu ta tám trăm vạn, cao quý lãnh diễm đến mức nhân thần đều phải cúi đầu chứ.

Có lẽ do lúc trước ăn quá nhiều trà điểm, nhất thời lại thuận theo động tác mà lại mắc vào yết hầu, Hoắc Cải cười hai tiếng liền không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Rất lâu, Hoắc Cải cuối cùng thở lại được như bình thường, y đứng thẳng lưng, vỗ vỗ vai Vạn Tư Tề nói: "Con người đệ sẽ không quá coi trọng tự tôn của bản thân đâu, cho nên đánh chết đệ cũng không thể nào trách huynh vì một lý do đáng buồn cười đó. Nhưng con người đệ cũng không thể không để ý đến tự tôn, cho nên đệ biết, huynh kỳ thực, cũng cảm thấy chuyện này có lợi cho đệ, mới sắp xếp như vậy.

Nếu như thật sự phải trách huynh, cũng chỉ trách huynh lúc nào cũng tự làm theo ý mình, hại đệ lần nào cũng bị huynh làm cho không kịp trở tay. Hai chúng ta thỏa thuận nhé, lần sau huynh có định sắp xếp gì,

có thể nói trước với đệ một tiếng được không, đệ đệ cũng không muốn lần nào cũng không kịp trở tay vậy đâu! Nếu như đệ không thể kịp thời lĩnh hội được tâm ý tốt của huynh, làm hỏng việc thì biết làm sao?"

"Vậy tại sao lúc trước đệ lại khóc?" Đối với sự thất thố lúc trước của Hoắc Cải, Vạn Tư Tề vẫn rất để tâm.

Thân thể Hoắc Cải chợt cứng ngắc, đại ca huynh cứ hỏi tận gốc tận rễ như vậy, tiểu sinh áp lực rất lớn, rất lớn đó. Nghĩ một lúc lâu, cũng không nghĩ ra được lý do gì hoàn mỹ để giải thích việc mình tại sao trong chốc lát liền nước mắt đầm đìa. Hoắc Cải dứt khoát nói: "Không thể nói ra, dù sao cũng sẽ không ảnh hưởng tới kế hoạch của huynh."

Lời vừa nói ra, Hoắc Cải liền biết bản thân đã nói sai rồi, Vạn Tư Tề vẫn cứ không chút biểu cảm, nhưng hai mắt đã tối sầm đến ghê người, lạnh lẽo đến tận xương, màu đen đậm đặc trong đó dường như có thể trào ra ngoài lôi người ta xuống đầm sâu, hãm chết tươi.

"Đi, bọn họ đều đến đại sảnh rồi." Vạn Tư Tề sâu xa nhìn Hoắc Cải một cái, quay đầu đi theo đám đông vào trong đại sảnh.

Hoắc Cải nhìn theo bóng lưng của Vạn Tư Tề, giật giật khóe môi. Ngươi lợi dụng cứ lợi dụng, ta dụ dỗ vẫn dụ dỗ, như thế tuyệt biết bao, sợ nhất là Vạn Tư Tề cái gì cũng không cần, toàn tâm hy sinh. Nợ tình người trong thế giới **, đó chính là món nợ thần kỳ chỉ cần nợ liền sớm muộn gì cũng trở thành tình nhân mà người ta vẫn nói, Hoắc Cải y chỉ là một con ma đến thế giới khác cưỡi ngựa xem hoa, không làm nổi ác quỷ suốt đời trong lòng người khác đâu.

Đấu trà này dùng nước để bàn về cái "Hoạt", do vậy địa điểm liền định tại bên suối trong đình viện của Thanh Mính Cư. Người đấu trà tổng cộng có hơn ba mươi người, người đấu trà có thể mang theo nhiều nhất hai người theo hầu, mà Hoắc Cải lần này, bên người ngoại trừ Vạn Tư Tề giả làm thị tùng, còn có Dịch lão. Có điều Dịch lão ông già mê trà này, vừa đến liền chạy khắp đình viện ngắm cây chè rồi, lúc này chỉ sợ vẫn còn đang ngồi bên gốc cây chè nào đó bày tỏ tình yêu cuồng nhiệt đến chết không thôi với trà rồi.

"Đại ca, huynh đi tìm Dịch lão xem, đệ đợi ở vị trí thi trước." Những người trước mặt đa số đều đã ai vào chỗ người nấy, thấy vị trí phía trước đã không còn nhiều, Hoắc Cải thấp giọng nói với Vạn Tư Tề một câu, bèn nhanh chóng đi về phía hội trường.

Đáng tiếc vẫn chậm mất một bước, Hoắc Cải chỉ đành tìm một chỗ ngồi bên rìa hàng đầu, ngó về phía đài cao xa xôi và Boss Trần trên đài cao khó khăn lắm mới hất cái mặt chính diện về phía này, nhưng ánh mắt trực tiếp lướt qua cái đầu mình mà đi đâu đó, chợt dâng lên một cảm giác ủy khuất như bị vùi trong bụi bặm.

Hoắc Cải xoa xoa ngực, cảm xúc lần này tiểu cúc hoa phát ra, so với Tiểu Minh lần đó, lại có chút không giống. Với tư tưởng trung tâm "Ta yêu thương ngươi như vậy, sao ngươi lại có thể không thương ta chút nào", lại cộng thêm nguyên tố không cam tâm "Tại sao Cốc Phong là Doraemon trong lòng ngươi, ta lại chỉ có thể bị ngươi so sánh với con bọ hung trong lòng đất chứ", lại lần nữa refresh giới hạn dưới mức độ yếu đuối và giới hạn trên của khả năng tự hiểu của Vạn Nhận Luân.

Haizzz, kỳ thực cũng không thể trách tiểu cúc hoa thể hiện như thế. Ai bảo lúc đầu bản thân vì để hưởng ứng lời kêu gọi cần có tình yêu của quần chúng nhân dân, không thể không sắp xếp Vạn Nhận Luân sau khi bị Tiểu Minh bán đi nhanh chóng phải lòng Trần Bách Chu tài hoa xuất chúng chứ. Còn một lòng muốn làm thánh mẫu an ủi linh hồn tình cảm vẫn luôn sâu sắc nhưng lại yêu đơn phương không có kết quả của hắn.

Đương nhiên, với thân phận vốn là tiểu quan, hiện là luyến đồng của Vạn Nhận Luân lúc đó, cho dù y cam tâm làm giấy vệ sinh cho Trần Bách Chu, người ta còn chê y giấy mềm quá, bẩn tay, giấy cứng quá, xước mông…

Cho nên, thánh mẫu nào đó vung vẩy khăn tay cao giọng kêu "Ai ya, ngài thất tình đáng thương làm sao. Nào, quên Cốc Phong nào đó đi, đệ đệ thương ngài~", đổi lại không phải là cảm kích đến rơi nước mắt + hoàn toàn tỉnh ngộ = di tình biệt luyến (thay lòng đổi dạ) của Trần Bách Chu, mà là coi thường coi thường lại coi thường một cách thậm tệ: một củ tỏi như ngươi mà cũng dám vọng đồ thay thế đóa sen trắng thánh khiết trong lòng ta sao, đi chết đi!

Bi kịch hơn nữa, vào lúc đó, bản thân lại bị tên khốn giám đốc Vạn nuốt mất kỳ nghỉ phép, trong lúc tức giận, liền triệu hồi Thường Cốc Phong ra. Sau đó để cho Thường Cốc Phong đòi Vạn Nhận Luân từ trong tay Trần Bách Chu, tiếp đãi tử tế một phen. Nào là bứt móng tay a, nào là kim châm lưng a, nào là quỳ chậu băng a, nào là roi quất thêm muối a, nào là sắt nung nóng a, có thể nói là thăng cấp cả ngược thân lẫn ngược tâm, da thịt cùng một màu với máu tươi. Nếu như không phải độc giả kháng nghị mạnh mẽ quá, kết cục của Vạn Nhận Luân lần đó tuyệt đối không phải là bị ném ra ngoài đồng không mông quạnh, mà là bị Thường Cốc Phong giày vò thành cái xác khô rồi.

Hoắc Cải trực diện lịch sử ngược đẫm máu, nhìn về tương lai không ngược trở lại không ngừng nghỉ, sâu sắc cảm thấy rầu rĩ. Dựa vào tác phong vô sỉ lấy máu trả máu của tiểu cúc hoa mà phán đoán, điều kiện hoàn thành nhiệm vụ lần này chắc hẳn là khiến cho Trần Bách Chu bỏ Thường Cốc Phong mà chọn mình.

Vừa nghĩ đến ái ý nồng nàn sâu sắc của Trần Bách Chu đối với Thường Cốc Phong, Hoắc Cải chỉ có thể ôm mặt thở dài. Ghét nhất là tranh cướp người yêu. Có điều trước khi Thường Cốc Phong xuất hiện, phần thắng của mình khá lớn, ai bảo lúc đầu Thường Cốc Phong mất tích một cách bí ẩn, bao nhiêu năm như vậy, Trần Bách Chu tuy rằng chưa quên tình cũ, nhưng đối với việc người thật quay trở về thực sự không hy vọng gì nhiều, nếu không trong "Tiện thụ Vạn Nhận Luân" cũng sẽ không lấy Vạn Nhận Luân làm vật thay thế.

Hoắc Cải thở dài xong xuôi, vừa quay đầu lại, lại phát hiện đứng ngay bên cạnh mình vừa khéo là người bị hại bị ép phải cống trà điểm đó. Niệm tình người này đã vô tư cống hiến, Hoắc Cải nhếch khóe miệng, tặng cho người ta một nụ cười rạng rỡ, người bị hại lặng lẽ quay đầu, coi như không thấy. Hoắc Cải đổ mồ hôi, không phải vị này phát hiện chân tướng rồi đấy chứ.

Hoắc Cải vuốt mồ hôi, thuận tiện đánh giá đối thủ một vòng, hài lòng ra một kết luận đáng xấu hổ rằng bản thân nghiễm nhiên là hạc đứng giữa bầy gà. Có điều trong thời đại tuổi tác bình quân của tú tài là hai mươi này, khuôn mặt non nớt mười lăm tuổi của Hoắc Cải lẫn trong đám người thanh niên để râu, đại thúc để điệp (điệp: nết quần áo), quả thực là non nớt đáng yêu cực kỳ. Hơn nữa trước khi đến, y còn được đại ca nhà mình trang trí đóng gói kỹ lưỡng một phen, thực sự là phấn điêu ngọc trác, phong thái như thần. So sánh liền thấy, Hoắc Cải rõ ràng là tiên hạc đứng giữa bầy gà, tuy rằng chiều cao của y trong đám người rất giống gà đứng giữa bày hạc.

"Tam thiếu gia, để ngài đợi lâu." Dịch lão chịu đựng khí áp lạnh lẽo như bão tuyết của Vạn Tư Tề phía sau, vẻ mặt hối hận không thôi.

Hoắc Cải đồng cảm nhìn Dịch lão, nụ cười ấm áp quan tâm: "Dựa vào nguyên tắc chăm sóc người già yếu bệnh tàn, ta không nói gì lão đâu."

"……" Dịch lão lặng lẽ quay đầu, các ngươi quả nhiên là huynh đệ ruột!

Bởi vì cách khá xa, người trên đài nói gì, Hoắc Cải bên này rất khó nghe rõ. Có điều thấy mọi người lần lượt bắt tay vào làm, có lẽ là đại hội đấu trà chính thức bắt đầu rồi.

Những tình tiết đã luyện qua hàng trăm nghìn lần từ trước chính thức biểu diễn, Hoắc Cải phất tay áo, đốt lò lên, nhận lấy trà từ trong tay của Vạn Tư Tề, bắt đầu nướng, sấy. Dịch lão chân tay nhanh nhẹn lấy ra một ấm đựng nước bằng đồng, nhanh chân chạy đến bên suối lấy nước, để lại một mình Hoắc Cải chịu hàn phong.

Đấu trà lần này, không chỉ liên quan đến việc kinh doanh của Vạn Tư Tề, mà còn càng liên quan đến việc hoàn thành nhiệm vụ của mình, Hoắc Cải tất nhiên tập trung tinh thần cao độ, coi băng sơn như không, toàn tâm toàn ý đấu trà.

Dịch lão lấy nước trở về, nhóm lửa đun sôi. Mà Hoắc Cải đã bắt đầu công việc nghiền trà, cánh tay trắng trẻo nhỏ nhắn cầm con lăn bằng ngọc nghiền trên trà bỉnh không nặng cũng không nhẹ, để lại những vụn trà nho nhỏ, đè cổ tay, con lăn bằng bạch ngọc luân chuyển trong lòng bàn tay, bánh lăn tròn thong dong lăn qua lăn lại trong máng, vụn trà từng chút một hóa thành bột. Thiếu niên, trà thơm, tay trắng, lăn ngọc, ưu nhã vô cùng, hào hoa vô hạn, không nét nào không thể vẽ vào tranh.

Thiếu niên khuôn mặt như tranh hai mắt hạ thấp, môi đỏ khẽ hé mở: "Con bà nó đây là uống trà hay là uống tra (tra: vụn) vậy, trà tán ra hết rồi vẫn còn phải nghiền tiếp không ngừng tay!!!! Con bà nó lá trà

ngắt xong rồi còn phải chưng, chưng xong rồi còn phải hong, hong xong rồi còn phải nướng, nướng xong rồi còn phải bầm thây vạn mảnh!!!!! Trà hong xong rồi trực tiếp uống luôn ngươi sẽ chết sao hả, hả! Hả?! Các bước lằng nhằng thế này ngươi còn dám phức tạp hơn nữa không hả, phiền chết đi được! Phiền chết đi được! Lá trà bị bầm thây vạn mảnh chẳng nói làm gì, ngươi còn muốn nó nát thành từng mảnh kích thước bằng nhau!!!!! Lá trà ngươi phải chịu khổ cực rồi, mạnh mẽ lên mạnh mẽ lên…"

"Tam thiếu gia đang làm gì vậy?" Dịch lão nghe Hoắc Cải lẩm bà lẩm bẩm không rõ ràng, cẩn trọng hỏi ông chủ nhà mình.

Vạn Tư Tề quay đầu, ra vẻ ta chẳng biết gì hết.

Kỳ thực, phần trước chúng ta đã giới thiệu rồi. Hoắc Cải trong lúc căng thẳng có một tật xấu rất đáng yêu, đó chính là lảm nhảm. Cho nên đồng chí Hoắc Cải chỉ là đang xả stress thông qua phương thức văn minh nhẹ nhàng là lảm nhảm mà thôi. Thiếu niên buông cánh tay đặt trên con lăn, dịu dàng cười với Dịch lão: "Thế này đã được chưa?"

Dịch lão tỉ mỉ kiểm tra bột trà một lượt, trịnh trọng gật đầu. Bột trà bỏ vào ấm, bắt đầu nấu.

Lúc này, người bên cạnh đã sai người hầu đi mời La lão đến rồi.

Khâu thứ nhất đấu trà phẩm cần phải phán định thông qua quan sát hiện trường pha trà, tất nhiên không thể thiếu bình thẩm. Mà khâu mở đầu này, hoàn toàn không cần Trần đại nhân tham dự, người này chỉ cần thong dong ngồi trên đài cao, đợi uống trà ngon nhất là được. La lão là người trong nghề, việc nhân đức không nhường ai, nhận lấy nhiệm vụ bình thẩm của khâu này.

"Trà của chúng ta…" Hoắc Cải nhìn thấy người bên cạnh nhấc ấm ra khỏi lò, nhịn không được thấp giọng hỏi Dịch lão.

Dịch lão lại không hề gấp gáp, vuốt râu nói: "Không vội, đợi bàn kia xong rồi, chúng ta bên này vừa khéo."

Rất nhanh, bàn bên đã bình thẩm xong, xem ra đã qua cửa.

"La lão." Hoắc Cải khom người cúi đầu, có thể nói là rất khiêm nhường ngoan ngoãn.

"Bắt đầu." La lão bước ngang hai bước, đi đến trước bàn của Hoắc Cải. Có lẽ là rất lâu rồi chưa nhìn thấy hậu sinh nào trẻ đến thế, La lão liền bày ra một nụ cười rất hiền hòa đáng mến.

Đấu trà phẩm nhất đấu thủy sắc (màu nước), nhị đấu thủy ngân (vết nước), tức là nhìn xem nước trà để phán định trà ngon hay dở. Nước trà trắng trong là tốt nhất, chỉ có nước trà được pha từ trà bỉnh hái non, chế biến tinh tế mới có thể có màu trắng thuần. Trắng xanh, trắng xám, trắng vàng, trắng hồng thì nói rõ trà đó có chút tì vết, nước trà trắng xanh, thì lúc chưng trà lửa không đủ; nước trà trắng xám, thì lúc chưng trà lửa hơi quá; nước trà vàng vàng, tức trà hái quá mùa; nước trà trắng hồng, tức lúc sấy lửa hơi quá.

Trà Vạn Tư Tề lấy trăm lạng vàng ra mua, nước trà tất nhiên trắng trong như sữa.

Còn đấu thủy ngân, thì phải xem xét kỹ thuật của người nấu trà rồi, chỉ có nghiền kỹ, điểm trà, điểm nước, kích phất đều tốt, mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất là "giảo trản" (giảo: cắn, trản: chén). Cái gọi là giảo trản, là chỉ bột trà trong nước li ti đều nhau, có thể "cắn chặt" mép chén, tụ lâu không tán.

Hoắc Cải một tay nâng ấm đồng lên, nước trà từ miệng ấm rì rì chảy xuống, chảy vào chén trà – điểm nước, một tay cầm chổi trà, nước trà xoay chuyển theo những đường quét vòng quanh của chổi trà, bột trà nổi lên — kích phất. Nước đầy, ngừng tay, giảo trản!

"Rất tốt." La lão nhìn chén trà tán thưởng gật gật đầu.

Không lâu sau, hơn ba mươi người, toàn bộ đều đã thi đấu. Đến vòng thứ hai, lại chỉ có mười người.

Vòng hai bắt đầu, Trần Bách Chu cuối cùng cũng đứng dậy, thân hình dong dỏng đứng trên đài cao, giọng nói trong trẻo như ngọc: "Đấu trà lệnh nhất tiết, xin mời các vị lấy trà làm đề tài, ra một bài phú thất ngôn."

"Thuộc kỹ chưa?" Vạn Tư Tề ở phía sau khe khẽ hỏi.

"Chuyện đó là đương nhiên, huynh mỗi một loại chỉ chuẩn bị cho đệ một bài, nếu như đệ còn không thuộc được nữa, chẳng phải quá mức ngu ngốc sao?" Hoắc Cải quay đầu lại, ngẩng lên nhìn thân ảnh màu thanh thiên, khóe miệng khẽ cười, không biết đến lúc ngươi cúi đầu nhìn ta, nghe ta ngâm phú, sẽ có thái độ thế nào nhỉ?

Trình tự ngâm thi quyết định dựa vào thứ tự trước sau khi đấu trà phẩm lúc trước, sau một tuần trà, có người đọc lên cái tên bên cạnh: "Lục Tiểu Tư."

Người bên cạnh đứng dậy, ánh nhìn của Trần Bách Chu cũng theo đó mà hướng sang khu vực bên rìa mà trước đó chưa từng chú ý tới. Sau đó, lưu lại trên khuôn mặt của Hoắc Cải, rồi không thể nào rời mắt ra được nữa.

Hoắc Cải khe khẽ gật đầu, thể hiện sự cung kính. Trần Bách Chu lúc này mới như tỉnh mộng, quay đầu về phía Lục Tiểu Tư gật gật đầu, ra ý bắt đầu.

Lục Tiểu Tư hít sâu một hơi, cao giọng nói: "Nhất tiêu phương thúy noãn tuyết trầm, ngũ nguyệt phong miên trần hương phất. Thập chỉ chuyển trản liêu u huyên, mãn ẩm trà yên vị giác túy." (Bụi: Văn cổ nên không giải thích hết ý cho mọi người hiểu được, Bụi hiểu cơ bản là: Một chén trà xanh làm tan giá lạnh, gió tháng năm mang theo hương trà đi xa. Mười ngón tay xoay chén khơi gợi tĩnh lặng, uống hết trà khói vẫn chưa thấy say.)

Nắm tay của Hoắc Cải bất ngờ nắm chặt, sắc mặt cũng lập tức trắng bệch như giấy. Đây rõ ràng là bài thơ của mình, tại sao lại bị kẻ khác giành đọc trước? Hoắc Cải trong chốc lát nhớ ra tình cảnh trong đại sảnh lúc trước, bản thân đã để cuộn thơ trên bàn, sau đó bởi vì Lục Tiểu Tư phát hiện ra trà điểm bị mất trộm, vội vàng trốn khỏi đại sảnh, mà cuộn thơ đó, căn bản không mang theo! Quả nhiên ăn cắp đồ ăn của người khác phải gặp báo ứng sao? Nhưng ngươi có nhất định phải báo ứng kịp thời như thế tai hại như thế đòi mạng như thế không hả đồ khốn kiếp!

Làm thế nào bây giờ, lời thoại bị kẻ khác cướp mất rồi, lúc trước căn bản không nghĩ đến tình huống này, trong thời gian ngắn như thế, tìm đâu ra một bài thơ đây? Hơn nữa còn nhất định phải là bảy chữ, bảy chữ! XXOO, thất ngôn có liên quan đến trà rốt cuộc có cái gì chứ, gia chỉ biết có mỗi bài Bảo Tháp Thi nổi tiếng của Nguyên Chẩn thôi!

"Vạn Nhận Luân."

Đến lượt mình rồi, Hoắc Cải miễn cưỡng đứng dậy, trong lòng sôi như dầu nóng, bi thương vô cùng. Tình cảnh này chẳng khác gì anh thu xếp đầy đủ đứng tại giao lộ, đã suy nghĩ kỹ đợi ý trung nhân đến thì cần phải giả vờ ngã vào lòng thế nào, tiếp đó nhân cơ hội câu dẫn, từ từng bước từng bước đến chạy nước rút. Kết quả nhịn không được, chạy thẳng vào nhà vệ sinh, đang cầm đệ đệ nhà mình huýt sáo, vừa quay đầu liền nhìn thấy ý trung nhân đẩy cửa mà vào…

Vận mệnh ngươi là đồ M thích ăn đập, ngươi không đặc biệt giày vò ta ngươi sẽ chết sao, sẽ chết sao hả!!!

58. Chương 58: Bách Chu Là Con Cái Nhà Ta

Hoắc Cải trong ánh nhìn chú ý của biết bao người, không biết làm gì hơn ngoài mồ hôi đẫm lưng. Y chỉ là một cha kế viết nhục văn cẩu huyết mà thôi, cũng không phải đại thần cổ phong đọc mòn thi thư, nào có thể đạt được cảnh giới cao siêu chỉ đâu đánh đó được chứ! Kho cổ văn của y chỉ giới hạn trong những câu thơ được sử dụng rộng rãi, như "Nhân sinh nhược chỉ như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến?" (Nếu như đời người ở bên nhau có thể đẹp đẽ như lúc ban đầu gặp, thì đã không có sự chia ly hiện tại, không có nỗi khổ thê lương khi tương tư), hoặc là mấy câu thơ hàm chứa thâm ý như "Cúc hoa hà thái khổ, tao thử lưỡng trùng dương." (Một câu thơ của Lý Bạch, nghĩ theo ý của bạn Cải thì không trong sáng chút nào) Lúc này cứ buộc mình trong hai giây, phun ra một bài thất ngôn có liên quan đến trà, chẳng phải là chôn chết cha sao?

"Chẳng bằng đệ thêm hai chữ vào bài ngũ ngôn đã thuộc, làm thành thất ngôn, ứng phó cho qua." Sau lưng vang lên tiếng nói thản định của Vạn Tư Tề.

Hoắc Cải trong lòng thả lỏng một chút, đúng thực là có thể như vậy, chẳng qua chỉ là thêm vào hai chữ mà thôi, so với làm gì bây giờ cũng tốt hơn. Hoắc Cải hít sâu một hơi, đang định mở miệng, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt tràn đầy kỳ vọng của Trần Bách Chu, lập tức cảm thấy tấm biển hoa lệ tài hèn học ít đã tha thiết vẫy tay ở phía trước.

Miệng Hoắc Cải lại ngậm vào, mồ hôi càng túa ra như suối. Trần Bách Chu là ai chứ? Đó là một văn hào học phú ngũ xa, tài cao bát đấu (học rộng tài cao)! Nếu như bản thân để lại ấn tượng đầu tiên là không có tài cán học vấn gì, vậy thì sau này còn có tư cách gì đi câu dẫn người ta?

Thất ngôn, thất ngôn… Hoắc Cải vắt óc suy nghĩ, nhưng vẫn chỉ nhớ được bài thơ "Nhất tự chí thất tự trà thi" (Thơ từ một chữ đến bảy chữ về trà) của Nguyên Chẩn mà thôi. Có thể dùng được không? Không thể! Người ta trung khuyển công muốn là nữ vương thụ, ngươi làm ra một nhân-thê-thụ có tác dụng gì? Cho dù nhân thê thụ đó có xinh đẹp mê người, hiền lương thục đức đến thế nào, không phải món người ta muốn, cũng không thể ép người ta nuốt xuống được đúng không? (Nhân thê thụ: tiểu thụ hiền thục, ôn nhu)

Tiến lên một bước, là văn lạc đề, lùi xuống một bước, là không chút chữ nghĩa. Hoắc Cải thấp giọng cười một tiếng, thò đầu một đao, rụt đầu cũng một đao, so với một tên ngu ngốc chắp vá miễn cưỡng, chẳng bằng làm một thiên tài cuồng ngạo bất cương! Muốn chơi, ta liền chơi một ván lớn, muốn cược, ta liền cược một ván tuyệt, ông đây có rơi vào trong hố, cũng phải ngã với một tư thế hào hoa tuyệt đại!

Quyết định như thế, Hoắc Cải bước lên hai bước, khom người vái chào, giọng rõng rạc: "Trần đại nhân, tiểu sinh từ bỏ lượt đấu trà lệnh này."

Lời vừa nói ra, những người ngồi đây đều sửng sốt. Trần Bách Chu sau khi ngây ra một hồi, ôn hòa nói: "Tuổi ngươi vẫn còn nhỏ, vào cuộc căng thẳng cũng là chuyện thường. Nếu như tạm thời chưa nghĩ ra, không bằng để người phía sau thi trước, đừng nên bỏ cuộc, thực sự rất đáng tiếc."

Khóe miệng Hoắc Cải khẽ nhếch lên, quả nhiên, Trần Bách Chu đối với khuôn mặt này vẫn có chút khoan dung đặc biệt. Nếu như ngươi đã lùi một bước, vậy đừng trách ta nhân cơ hội tiến lên một bước.

Hoắc Cải ngẩng đầu, hai mắt sáng long lanh nhìn chăm chăm Trần Bách Chu, mở miệng nói: "Đa tạ đại nhân đã hiểu cho. Nhưng tiểu sinh tâm ý đã quyết, nhất định không thay đổi. Bỏ qua lượt này, hoàn toàn không phải bởi vì tiểu sinh không chút văn chương, mà bởi vì, tiểu sinh chỉ nguyện lấy đó làm điều kiện, cầu xin ân điển của đại nhân, đối thi cùng tiểu sinh một lần. Tiểu sinh từ lâu đã ngưỡng mộ văn chương của đại nhân, muốn dùng trà làm đề tài, lấy song bảo tháp làm thể (song bảo tháp: là một thể thơ, khi viết hai vế ra có hình như một đôi tháp) xin đại nhân chỉ giáo ít nhiều, mong đại nhân thành toàn."

Lời này nói ra như thể ném đá giữa hồ, lập tức làm dâng lên từng lớp sóng. Người cười Hoắc Cải không tự lượng sức cũng có, dù sao tiếng tăm Trần Bách Chu khắp nơi đều biết, song bảo tháp chính như câu đối lớn, hai bên so sánh một chút, cao thấp liền thể hiện rõ ràng. Người giễu cợt Hoắc Cải tâm cơ thâm trầm cũng có, dù sao cũng là liên thủ phú thi cùng Trần đại nhân, cho dù có thua thì thanh danh vẫn đủ để người người biết đến.

"Được, ngươi ra trước." Trần Bách Chu vui vẻ nhận lời, thiếu niên cuồng ngạo trước mắt khiến hắn nhớ tới người đó bao năm trước, lấy văn làm cốt, cậy tài khinh người, ngạo mạn biết bao, đáng yêu biết bao.

Nắm tay giấu trong ống tay áo của Hoắc Cải lặng lẽ nắm chặt, ván cờ đã bắt đầu, hy vọng sự tính toán của mình không sai sót, thắng lợi vẻ vang hay là thất bại thảm hại, để xem tỷ lệ năm mươi phần trăm đó có thể trúng hay không.

Hoắc Cải chậm rãi hít một hơi, mở miệng: "Trà. Hương diệp…" Hoắc Cải giơ tay, ý mời Trần Bách Chu tiếp.

"Nộn nha." Trần Bách Chu thong dong đối, ngâm câu tiếp theo: "Mộ thi khách…"

Tấm lưng cứng ngắc của Hoắc Cải lập tức thả lỏng, quả nhiên, quả nhiên là thế!

Trần Bách Chu là nhân vật dưới ngòi bút của mình, cấu thành tri thức không thể nào không chịu ảnh hưởng của mình. Mà thế giới giả tưởng này, các câu thơ của danh nhân rất có khả năng được thiết lập thành sự tồn tại ẩn có thể tự vận dụng. Thiết lập của Trần Bách Chu là một văn hào, thi từ của hắn, tự nhiên sẽ là tốt nhất, mà kho tri thức của mình, không thể chủ động sáng tạo ra những giai cú mỹ văn, hệ thống bổ sung hoàn thiện của thế giới này, rất có khả năng sẽ biến thơ của các danh nhân thành thơ dự bị sử dụng của Trần Bách Chu.

Cho nên, chỉ cần mình mở đầu, Trần Bách Chu liền có 50% khả năng sẽ ngâm cùng một bài thơ với mình. Đạo văn kho nhà ta, phụ tử đồng tâm hiệp lực, thực sự quá tuyệt! Cuối cùng Hoắc Cải được vận mệnh chiếu cố một lần, gần như cảm kích đến mức nước mắt đầm đìa.

"Ái tăng gia." Lập tức cha kế Hoắc Cải không chút áp lực thuận lợi tiếp câu trước. Con trai à ngươi thật tuyệt vời, cha lúc về nhất định sẽ thương yêu ngươi thật nhiều: "Chiển điêu bạch ngọc…"

"La chức hồng sa." Trần Bách Chu chỉ cảm thấy chưa từng có ai ăn ý với mình đến thế, câu đối tiếp nối không hề gượng gạo, uyển chuyển như xuất phát từ miệng một người, ăn ý như thế, thần kỳ như thế. "Điệu tiên hoàng nhị sắc…"

"Oản chuyển khúc trần hoa." Hoắc Cải không chút gián đoạn, nhanh chóng tiếp lời, nghiêng nghiêng đầu, cha kế nào đó nhìn Trần Bách Chu, cười rạng rỡ: "Dạ hậu yêu bồi minh nguyệt…"

"Thần tiền mệnh đối triêu hà." Trần Bách Chu nhịn không được đi lên trước hai bước, thế nhân mênh mông, không ngờ thực sự có người có thể đối thơ cùng mình, hiểu nhau như tri âm, câu chữ ăn khớp, hết sức tự nhiên, đây là duyên phận kỳ diệu đến thế nào chứ. "Tẩy tẫn cổ kim nhân bất quyện…"

"Tương chí túy hậu khởi kham khỏa." Hoắc Cải mặt dày vô sỉ đạo nốt câu cuối cùng, ngẩng đầu ngượng ngùng cười với Trần Bách Chu.

(Bụi: Một chút về bài thơ

.

Nhất tự chí thất tự thi – Trà

Trà,

Hương diệp, nộn nha.

Mộ thi khách, ái tăng gia.

Chiển điêu bạch ngọc, la chức hồng sa.

Điệu tiên hoàng nhị sắc, oản chuyển khúc trần hoa.

Dạ hậu yêu bồi minh nguyệt, thần tiền mệnh đối triêu hà.

Tẩy tẫn cổ kim nhân bất quyện, tương chí túy hậu khởi kham khỏa.

Nhìn toàn bài thơ, có thể thấy câu mở đầu miêu tả trà, về mùi vị và hình dạng; câu thứ ba ý chỉ trà được thi khách và tăng nhân yêu mến; câu thứ tư nói về việc nấu trà; câu thứ năm miêu tả nước trà sau khi nấu ra có màu nhị vàng, rót vào trong bát có vụn trà nổi lên như hoa. Câu thứ sáu nói về việc uống trà, không chỉ đêm tối uống, mà sáng sớm cũng uống. Kết, chỉ ra công dụng kỳ diệu của trà, bất luận cổ nhân hay

người hiện nay, uống trà đều cảm thấy tinh thần phấn chấn, đặc biệt là sau khi uống rượu, uống trà có tác dụng giải rượu.)

Trần Bách Chu khum tay, khen ngợi: "Công tử tài cao, Trần mỗ bái phục."

Oa oa oa, Tiểu Chu Chu ngươi đúng là một đứa con rất thức thời rất thân thiết, người làm cha như ta vui sướng khôn cùng! Hoắc Cải đón nhận ánh mắt kinh ngạc của đám quần chúng không rõ chân tướng, đáng xấu hổ tự đắc: Hạnh phúc là gì? Hạnh phúc chính là cha ăn cá ăn thịt, nhìn người khác gặm xương gặm đầu. Tự trộm kho nhà mình, cho quần chúng lác mắt!

Hoắc Cải nghêng ngang trở về chỗ ngồi, thong thả ngồi xuống. Í? Lãnh khí của Vạn Tư Tề sao lại càng dữ dội hơn vậy. Quả nhiên không hài lòng với hành vi từ bỏ quyền thi đấu của mình rồi…

La lão người già thành tinh, vừa nhìn thấy Trần Bách Chu ánh mắt long lanh hữu thần của Trần Bách Chu nhìn Hoắc Cải, sao còn không hiểu, lập tức lấy lòng tuyên bố nói: "Đấu trà lệnh vốn là thi đấu về văn chương thi phú của người đấu trà, Vạn công tử tuy đã từ bỏ lượt thi lần này, nhưng là vì để thỉnh giáo văn thi, rất có phong cách cổ Nho. Vạn công tử văn chương tài hoa, sự thực rõ ràng, nếu như vì lòng si mê thi văn mà mất đi tư cách dự thi, thực sự quá không có tình người. Lão hủ đề nghị, vòng thi này coi như Vạn công tử miễn cưỡng thông qua, không biết các vị có ý kiến gì không?"

Đối diện với ánh mắt tha thiết của hai vị boss siêu cấp Trần đại nhân và La lão, đông đảo quần chúng nhân dân tự nhiên chỉ có thể đồng loạt bày tỏ, chúng tôi không ý kiến, chúng tôi rất tán thành.

Hoắc Cải đối với kết quả này tất nhiên rất hài lòng, nhớ lại năm xưa lên mạng đọc được tin tức tên nào đó dùng thể thơ hiện đại bất quy tắc đạt được điểm tối đa môn làm văn, cảm thấy bản thân nghiễm nhiên cũng thiên tài một lần, dùng phong cách văn thơ trác việt phá bỏ quy tắc nghiêm ngặt, ngầu tới cỡ nào chứ!

Có điều tại sao lãnh khí của Vạn Tư Tề chỉ có tăng mà không giảm chứ? Hắn còn không hài lòng cái gì nữa?! Chẳng lẽ là… tự ti với thân phận thương nhân không chút văn chương chữ nghĩa của bản thân. Haizz, có một đệ đệ văn chương xuất chúng như mình, người làm ca ca áp lực lớn một chút cũng là điều hoàn toàn có thể hiểu được.

Hoắc Cải tự cho rằng đã hiểu được chân tướng, tiếp sau đó tự nhiên yên tâm coi Vạn Tư Tề thành phông bối cảnh, tiếp tục nỗ lực tiến lên trên con đường đánh boss Trần.

Ánh mắt Hoắc Cải khóa chặt vị quân tử phong nhã trên đài cao, trong chốc lát đầu óc tràn ngập mưu tính, kế sách.

Thời gian cấp bách, nhất định phải nắm bắt được hắn trong lòng bàn tay trước khi Thường Cốc Phong xuất hiện. Trong mô típ văn thế thân ấy à, bản chất chẳng qua chỉ là đạp lên người cũ chiếm lấy vị trí, Vạn Nhận Luân tên tiểu tử này xuất sư bất lợi, nói về căn bản, một là địa vị thấp xuất thân không trong sạch, làm thế thân cũng khiến người trước thấy nhục nhã. Hai là đầu óc không thông minh, EQ thấp, ngoại trừ ngây ngô khóc lóc bày tỏ tình yêu thì chẳng biết làm cái gì. Nhưng mình thì khác, thân phận cao thượng, thủ đoạn d*m đãng, đối phó với boss tâm tư thuần lương hơn nữa lại hiểu tận gốc rễ hắn không thành vấn đề.

Tính toán thời gian, đấu trà lệnh hắn đã sắp kết thúc. Trần Bách Chu đọc tên tám người thắng, và thủ khoa, Lục Tiểu Tư quả là may mắn, dựa vào kỹ năng bá đạo là đoạt lời thoại này mà chiếm được vị trí đầu. Dù sao thi từ trên cuốn đó do Vạn Tư Tề tốn công sức sưu tầm cho Hoắc Cải, thắng cũng là điều tất nhiên.

Hoắc Cải tuy lúc trước gặp phải biến cố lớn, lúc này thấy Lục Tiểu Tư chiếm được tiện nghi, cũng không khỏi cảm thấy có chút không vui. Y tuy rằng làm người hiền lành, nhưng nội tâm vẫn luôn duy trì nguyên tắc rất quỷ súc: ta chiếm tiện nghi người, thiên kinh địa nghĩa, người chiếm tiện nghi ta, trời chu đất diệt. Hai con mắt cứ thế nhắm vào Lục Tiểu Tư phóng đao sựt, sựt, sựt.

Dịch lão thấy bộ dạng xù lông của đệ tử nhà mình, khe khẽ mở miệng nói: "Tam thiếu gia, không cần tức giận vì loại người đó, người có mắt đều biết, người Trần đại nhân chân chính coi trọng là ai, chẳng qua ngại nguyên tắc mà không tiện đọc tên ngài mà thôi."

Hoắc Cải khe khẽ gật đầu, liếc Trần Bách Chu một cái, tuy rằng đều là công nhà mình, nhưng tính cách khác nhau một trời một vực. Nếu như lúc này đổi thành Đông Phương Vị Minh, chắc rằng đã nhào đến ôm

lấy mình, sồn sồn "Chúng ngươi ngay cả một cái móng tay của Tiểu Luân Luân cũng chẳng bằng nha~" từ lâu rồi. Trần Bách Chu này hiện tại dường như đã đến nhi lập chi niên (nhi lập chi niên: khoảng 30 tuổi, tuổi lập thân lập nghiệp theo quan niệm cũ) rồi, cái gọi là đại thúc chính là có tam hảo: thành thục, ẩn nhẫn, dễ đẩy ngã. Đối diện với quân tử Trần Bách Chu manly nhường đó, nói không chừng bản thân còn phải chủ động đẩy ngược, niên hạ một lần.

Tay bất ngờ bị nắm chặt, bên tai truyền đến giọng nói lãnh đạm như trước của Vạn Tư Tề: "Đừng để ý, sau này sẽ báo thù cho đệ."

"Không cần, tự đệ sẽ giải quyết." Hoắc Cải liền giằng ra khỏi tay Vạn Tư Tề, ánh mắt lại căng thẳng nhìn về phía Trần Bách Chu, tốt lắm, không chú ý đến bên này. Tuy rằng bên cạnh tiểu thụ có một kẻ cạnh tranh tiềm năng là một thủ đoạn kích thích gian tình thường thấy, nhưng với tính cách quân tử của Trần Bách Chu, đối diện với người không quen biết như mình, phản ứng đầu tiên tuyệt đối là chúc phúc cho người.

Băng sơn lập tức biến thành băng xuyên (sông băng), Hoắc Cải có niềm vui mới đã quen coi như không nhìn thấy…

Mục cuối cùng đấu trà, trà bách hí, còn gọi là thang hí (biểu diễn với nước trà) hay phân trà (rót trà ra các chén), nói cho cùng, chẳng qua là rót trà mà thôi. Nhưng bởi vì trong nước trà nấu ra từ trà bỉnh, chứa không ít vụn trà, lúc rót trà, vụn trà trong nước sẽ biến hóa thành các hình thù đẹp đẽ. Trò này yêu cầu có kỹ thuật, Hoắc Cải học lâu như vậy, cũng đã nắm chắc cách tạo ra hình đám mây sơ cấp, có điều đến lúc này, thắng thua đối với Hoắc Cải không quan trọng nữa. Mọi vật đều phù vân, duy câu dẫn quan trọng.

Hoắc Cải đứng dậy, xách siêu đồng thong thả đi theo những thí sinh trên con đường nhỏ hẹp ven bờ suối hướng về phía đình đài. Bước đi như sen nở, phong thái văn sĩ chân chính, phong lưu nhã dật.

"Cho ngươi hai lựa chọn, lập tức ôm siêu đồng ngã xuống suối, mối thù lúc trước bỏ qua. Hoặc là sau này ta bảo Bách Chu báo thù cho ta, hai chúng ta từ từ tính sổ." Sau lưng Lục Tiểu Tư vang lên giọng nói ôn nhu như nước của người nào đó.

Lục Tiểu Tư run rẩy cả người, nhớ lại dáng vẻ đầy gian tình mày đi mắt liếc giữa người này và Trần đại nhân, lại còn bộ dạng ăn ý lúc đối thi nữa chứ. Lập tức hiểu rõ bản thân đã chọc phải vị đại phật nào rồi. Lục Tiểu Tư cắn răng, "thùm" một tiếng, lao vào vòng ôm ấp của dòng suối.

Hoắc Cải hơi sửng sốt trước thái độ quả quyết của người này, sau đó lặng lẽ vươn tay ra, kéo con chuột lột bị ép nhảy xuống cống từ trong suối lên. Kẻ cạnh tranh tiềm năng nhất trong hội đấu trà đã xử lý xong xuôi, Hoắc Cải thong dong đi lên đình đài, nâng siêu, rót trà, nước trà như mực, vẽ lên đan thanh.

La lão vốn có tâm lý lấy lòng Trần Bách Chu, trong tình hình thủ khoa đấu trà lệnh bất hạnh gặp nạn, những khâu khác lại không nói rõ ai giỏi hơn, thắng lợi của đại hội đấu trà, cuối cùng lọt vào tay Hoắc Cải.

Đấu trà kết thúc, dựa vào tập tục của Trung Quốc, tất nhiên mọi người sẽ ngồi lại cùng nhau, ăn một bữa no say. Thanh Mính Cư cũng đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu, chỉ đợi đám nhã sĩ đấu trà xong làm bắt đầu nhập tiệc. Các bên nịnh bợ nhau xong, một đám người ồn ào đi lên lầu hai, xem ra tối nay nhất định phải náo nhiệt một trận rồi.

"Chốc nữa chúng ta chia nhau ra hành động được không?" Hoắc Cải lủi về bên cạnh Vạn Tư Tề, ra một kiến nghị nghe xong cực kỳ muốn cho ăn đòn.

"Tại sao?" Nhiệt độ trên mặt Vạn Tư Tề đã hạ xuống mức không thể hạ được nữa, bày ra khuôn mặt người chết.

"Diện mạo của đại ca huynh quá mức anh tuấn, đệ sợ Trần đại nhân nhìn thấy huynh sẽ cảm thấy tự ti mặc cảm." Hoắc Cải vẫy đuôi nịnh nọt.

"Tùy đệ." Vạn Tư Tề lạnh lùng nói: "Nhưng đệ tốt nhất hãy nhớ, thân tắc sinh hiệp, cận tắc bất tốn." (Thân tắc sinh hiệp, cận tắc bất tốn: ý nói quan hệ giữa người và người nên giữ một khoảnh cách nhất định, thân thiết quá dễ dẫn đến khinh nhờn, vượt giới hạn phép tắc.)

"Đệ tự biết phải làm thế nào." Hoắc Cải mỉm cười đi khỏi.

Vạn Tư Tề đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng càng lúc càng xa của Hoắc Cải, hạ thấp mi mắt.

Kỳ thực Hoắc Cải tránh Vạn Tư Tề như thế, thực ra là vì bị cái quảng cáo mang tên Vạn Tư Tề này chèn vào nhiều quá mà sợ. Chỉ cần Vạn Tư Tề xuất hiện, sự việc liền mọc thêm vô số tình tiết, tuy rằng không phải đều là chuyện xấu, nhưng Hoắc Cải vẫn thích dựa vào tình tiết trong truyện của mình mà hành động hơn.

Giống như lần này, tuy rằng đã gặp mặt Trần Bách Chu từ trước, nhưng chỉ cần Trần Bách Chu tốn chút công sức điều tra, liền dễ dàng đối với mình hình thành ấn tượng thương nhân nuôi ý định tiếp cận, nếu như vừa bắt đầu đã ra tín hiệu có việc muốn nương nhờ người ta, vậy thì bản thân làm không tốt vẫn sẽ đạp lên vết xe đổ của Vạn Nhận Luân.

Mà trong sắp xếp lúc đầu, bản thân vốn muốn xây dựng một hoàn cảnh "ngẫu nhiên" gặp tri kỷ, một bối cảnh đầy thi tình họa ý, một người thiếu niên kinh tài tuyệt sắc, một cuộc gặp gỡ như trong mơ, đẹp đẽ biết bao nhiêu. Đáng tiếc câu dẫn cũng giống như mặc áo, cái cúc thứ nhất sai vị trí, cả hàng cúc chỉ có thể sai đến cùng. Hoắc Cải y không thể nói là thông minh, bao nhiêu chuyện ngoài ý muốn xảy ra liên tiếp như thế y thật sự đỡ không nổi, đỡ không nổi a.

59. Chương 59: Trò Chơi Là Vật Tà Ác

Tuy nói rằng bàn cơm từ trước đến nay vẫn luôn là nơi vun đắp tình cảm tốt nhất của người Trung Quốc, nhưng trong thời cổ đại tôn ti nghiêm ngặt này, Hoắc Cải mang tiếng là thủ khoa cũng không thể có được đãi ngộ ngồi cùng một bàn với Trần Bách Chu.

Hoắc Cải nhanh tay nhanh mắt cướp lấy bàn tay gấu cuối cùng trong đĩa, đánh một dấu chấm hoàn mỹ cho bữa cơm của mình. Đúng như người ta hay nói ăn no mặc ấm liền tơ tưởng linh tinh, Hoắc Cải ăn no uống say, xoa cái bụng nhỏ hơi hơi lồi lên, tầm nhìn bất giác liền liếc về phía boss mục tiêu lần này.

Lập tức, bốn mắt nhìn nhau. Hoắc Cải ngây ra, còn Trần Bách Chu lại nâng chén, rũ mắt uống, ra vẻ vừa rồi ta chỉ là vô ý nhìn thấy ngươi mà thôi.

Hoắc Cải không hài lòng khẽ hừ một tiếng, ngay cả nhìn lén cũng kém cỏi như vậy, chúng ta đến năm khỉ tháng ngựa nào mới có thể thành gian phu d*m phu chứ!

"Trần đại nhân, vãn sinh kính ngài một chén. Hôm nay học trò đường đột, may mà đại nhân rộng lượng, không so đo. Trần đại nhân quả nhiên tài cao học rộng, phẩm chất đoan chính, học trò tâm phục khẩu phục." Hoắc Cải đột ngột đứng dậy, nâng chén tương kính. Núi không đến chỗ ta, ta không thể đến chỗ núi sao?!

Trần Bách Chu thong thả đứng dậy, ôn hòa cười nhẹ: "Đâu có, Vạn công tử cũng tài hoa hơn người, hậu sinh khả úy." Nâng tay áo che miệng, nâng chén uống cạn, không khác gì những buổi tiệc bình thường.

Rượu lạt vào miệng, hơi cay nhè nhẹ lan trên đầu lưỡi, Hoắc Cải nheo mắt lại, giấu đi sự sốt ruột trong đáy mắt. Quả nhiên, quân tử cái thứ quỷ gì, rề rà kinh khủng. Y là một tác giả viết nhục văn, thấy phiền nhất là cái loại sinh vật tên quân tử công vừa ra sàn đã tung chiêu bài thanh thủy kiêm nóng chậm. Công đến hơn một trăm chương, ngươi mới nắm nắm cái tay, hôn hôn cái môi, ngươi nói xem ngươi vô dụng sao, hay là bất lực, hay là liệt X?!

Giống như người hiện đại ăn tiệc xong, luôn phải hát hò, tắm rửa, thuê phòng gì đó, cổ nhân cũng không thích ăn xong liền trực tiếp chia tay, cũng luôn ngồi lại một chỗ, thưởng hoa, xem kịch, uống trà mới được coi là khách chủ vui hết mình.

Thế là một hàng người dưới sự dẫn dắt của La lão, lại lần nữa đi đến đình viện. Đình đài đã được bố trí thỏa đáng, ghế tròn bàn thấp, trái cây trà thơm, ngẩng đầu ngắm trăng sáng vằng vặc, cúi đầu nhìn ánh nước sóng sánh, nhìn quanh đèn lồng treo thành hàng, đúng là bầu trời mặt nước trong trẻo, đèn đuốc sáng trưng.

La lão không tránh khỏi gánh vác trách nhiệm của chủ nhân yến hội, làm MC, cười tủm tỉm: "Giờ lành cảnh đẹp thế này, mọi người không bằng cùng chơi một trò chơi, tàng câu được chứ?" (tàng câu: giấu móc câu)

Trò tàng câu này phổ biến từ thời Hán, từ thâm cung thịnh hành đến các ngõ ngách trong dân gian, được gọi là trò chơi cực kỳ phổ biến, thích hợp với mọi người từ ông già tám mươi tuổi đến đứa trẻ tám tuổi. Mọi người tất nhiên đều đồng ý, ngoại trừ Hoắc Cải, lúc này y rất mơ hồ.

Trò chơi Hoắc Cải biết không ít, game off như Tam Quốc Sát, game online như Ma Thú y đều không hổ là một cao thủ, nhưng ai có thể nói cho y biết: Tàng câu là cái quỷ gì không?!

Hoắc Cải quay đầu tìm Dịch lão để giải đáp, đáng tiếc người này vừa vào đình viện liền tự động mất tích, nhất định lại tương thân tương ái với mấy cây chè rồi. Hoắc Cải lại quay đầu tìm hình bóng Vạn Tư Tề, đáng tiếc người này sau khi mình buông lời đuổi người xong liền biến mất một cách triệt để, lúc này biết đi đâu tìm. Hoắc Cải nhìn những người xung quanh bộ dáng hết sức hưng phấn, chỉ cảm thấy bốn phía không chỗ dựa, thê lương vô cùng. Trong lòng có một tiếng nói, vẫn luôn hô hoán, ông mau trở lại, một mình ta không chịu nổi đâu

~Song, đông đảo văn nhân nhã sĩ đều không nhận ra, giữa bọn họ còn có một tiểu bạch hoang mang không biết làm gì, đã nhanh chóng phân đội. Hoắc Cải nhìn nhìn các vị quần chúng không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng mình mặc định mình là đội trưởng, lại nhìn nhìn đội trưởng Trần Bách Chu đứng trước đội còn lại, triệt để hiểu ra….

Cúc hoa của vận mệnh sau khi hồng hào một chút lại đặc biệt hồi phục thuộc tính răng cưa rồi!

Sau đó La lão giơ một cái câu vàng lên hỏi: "Tào nào xạ trước?"

Hoắc Cải nhìn móc câu thầm nuốt nước bọt, có chút run rẩy. Đây rốt cuộc là trò gì, còn có thao nào? Còn bắn trước? Ngươi rốt cuộc là muốn thao cái gì bắn cái gì hả người anh em, còn mang đạo cụ nữa, không phải khẩu vị nặng đến thế chứ? (Bụi: tào , thao , đọc gần giống nhau, thao có nghĩa bậy, hay dùng trong câu chửi, xạ = bắn)

Trần Bách Chu ưu nhã giơ tay, Hoắc Cải lần này thì hiểu, đây chính là ý nhường, để mình lên trước. Lập tức, Hoắc Cải chỉ cảm thấy cực kỳ vô cùng muốn đánh Trần Bách Chu cái tên ném đá xuống giếng này một trận.

Hoắc Cải cũng giơ tay, kiên định nói: "Ngài trước!"

Trần Bách Chu mỉm cười gật đầu: "Vậy tào ta liền xạ trước."

Hoắc Cải trán toát mồ hôi lạnh, lặng lẽ khum tay. Ngài thao, ngài thao đi, ta không tranh giành trước sau với ngài, ngài muốn bắn thì bắn, bắn thoải mái thì ngừng.

"Vậy bắt đầu thôi." La lão nghiễm nhiên tự phong cho mình vị trí trọng tài, quan sát và ra hiệu lệnh.

Hoắc Cải mờ mịt nhìn đội Trần Bách Chu đồng loạt xoay người đi, chỉ để lại cái gáy cho mình nhìn. Đoán, chẳng lẽ giờ liền bắt đầu đồng loạt cởi dây lưng, s*c lọ rồi sao?

Hoắc Cải ngoái đầu lại, vẻ mặt thuần lương nhìn đồng đội nhà mình, đồng đội nhà mình cũng vẻ mặt thuần lương nhìn lại… quá mức kém tắm rồi, giải thích một chút các ngươi sẽ chết sao? Sẽ chết sao hả!

Thế là Hoắc Cải bày ra một nụ cười mỉm thâm sâu kiểu "Các ngươi hiểu mà", đợi con cá ngốc nào đó sẽ ngoan ngoãn mắc câu.

Một lúc sau, cuối cùng cũng có đồng đội bị Hoắc Cải lừa gạt thành công, bước lên trước, nắm lấy câu vàng trên bàn, nắm trong tay, lại lùi trở về.

Hoắc Cải tiếp tục mờ mịt…

Thế nhưng La lão đã mở miệng tuyên bố: "Có thể xạ rồi."

Lập tức, đội Trần Bách Chu đồng loạt quay người lại. Hoắc Cải bị dọa giật mình lảo đảo, cái này… này là sắp bắn sao? Sao thế được, gia một người thuần khiết thế này không chịu nổi khẩu vị nặng đâu nha!

Nhìn thấy tầm mắt một hàng người trước mắt đảo qua đảo lại ở vị trí dưới thắt lưng của đám người mình, thước đo độ nguy hiểm của Hoắc Cải nhảy thẳng tới đỉnh điểm, chỉ biết kẹp thật chặt hai chân, tay nắm càng chặt hơn.

Cùng lắm thì một tên đến, gia đánh một tên, hai tên đến, gia tẩu vi thượng sách.

Tầm mắt của Trần Bách Chu dừng rất lâu dưới thắt lưng của Hoắc Cải, cuối cùng mở miệng: "Ta xạ Vạn công tử."

Hoắc Cải trong lòng nước mắt như mưa: Trần ca, gia sai rồi, gia hối hận rồi không được sao? Ngài tiến lên liền bắn, hùng tráng, uy vũ, bá đạo cỡ nào chứ! Quân tử công đều là gentlemen, gentlemen chính thống trong gentlemen, sau này còn tên nào nói ngài thanh thủy chậm nóng, ta liền liều mình với tên đó!

Lúc này một đám người sau lưng Trần Bách Chu cũng nhìn đăm đăm phần phía dưới thắt lưng Hoắc Cải lần lượt mở miệng.

"Tại hạ/ tiểu sinh/ vãn bối/ bỉ nhân cũng xạ Vạn công tử."

Hoắc Cải trong lòng nước mắt chảy thành sông: Thành mấy P rồi, các ngươi coi đây là đi mua muối hay sao, còn kéo đàn kéo lũ.

Lúc này chỉ thấy vị huynh đệ nuốt mất câu vàng lúc trước đứng ra, xòe tay, lộ ra câu vàng trong lòng bàn tay. Mặt mày hớn hở nói: "Các vị đều đoán sai rồi, câu vàng không ở trong tay Vạn công tử, mà trong tay của Đàm A Mao ta."

Đàm A Mao đặt câu vàng lên bàn, chớp chớp mắt: "Lần này đến tào ta xạ rồi." Nói xong tiêu sái xoay người, chỉ để lại cho đội Trần Bách Chu cái gáy.

Hoắc Cải cũng xoay người theo, y cuối cùng cũng hiểu đây là cái trò gì rồi: Chính là trò chơi trẻ con người trong một đội đưa ra một người giữ câu vàng, đội kia đoán xem câu vàng nằm trong tay ai.

Hoắc Cải cắn răng, đây có khác gì trò vất khăn tay đâu, lại nói thành không thuần khiết đến thế, muốn chôn cha mi sao?! (Bụi: vất khăn tay, cũng là một trò chơi của trẻ con Trung Quốc, đám trẻ con xếp thành vòng tròn, đứa trẻ A sẽ đi xung quanh đằng sau, lặng lẽ vất khăn tay sau lưng một đứa trẻ bất kỳ (B) sau đó coi như không có gì tiếp tục đi tiếp, không để đứa trẻ B biết, nếu đứa trẻ B nhận ra, sẽ đuổi theo, đuổi kịp thì đứa trẻ A vẫn phải tiếp tục đi lại bên ngoài vất khăn tay lại, nếu không đứa trẻ B sẽ phải thay thế A.)

Những lời này Hoắc Cải nói có chút vô lý, lúc trước lời họ nói không hề đen tối, tào tức là đội, xạ tức là đoán, câu nói của La lão "Tào nào xạ trước" phiên dịch ra chẳng qua chỉ là đội nào đoán trước. Chỉ trách Hoắc Cải tên này thuộc loại văn chương đen tối, đầu óc toàn là tư tưởng không trong sáng, làm bại hoại văn minh Trung Hoa thuần khiết. Nhân tâm bất cổ a, liên tưởng có tội…

"Có thể xạ rồi." Sau lưng truyền đến tiếng hô của La lão.

Hoắc Cải lập tức xoay người lại, ánh mắt chầm chậm quét qua nắm tay dưới thắt lưng của các vị phía đối diện, sau đó không chút do dự chỉ vào một vị đại thúc nắm một cách thoải mái nhất. "Ta xạ vị này."

Lúc này vẫn chưa biết đoán trúng được thưởng gì, Hoắc Cải chỉ đành đoán một cách không thực tế nhất. Đồng đội của y rõ ràng cũng ý thức được đội trưởng nhà mình không thực tế đến mức nào, vội vàng người nào người nấy phát biểu ý kiến của mình. Ngoại trừ Trần Bách Chu, dường như mỗi người đối diện đều bị đoán một lượt.

Cuối cùng Trần Bách Chu mở tay ra, thong thả đặt câu vàng lên mặt bàn, cười than thở một tiếng: "Thật tiếc quá."

Lượt chơi lại đổi, đội Trần Bách Chu quay lưng lại, Hoắc Cải dứt khoát, nhanh tay nắm lấy câu vàng, kẹp giữa các kẽ ngón tay, nắm tay lại một cách lỏng lẻo.

"Có thể xạ rồi." Chim cúc cu La lão đúng giờ kêu.

Hoắc Cải khẽ quét mắt nhìn Trần Bách Chu nhìn về phía nắm tay của mình, khóe miệng nhếch lên, nghiêng nghiêng nắm tay một cách khéo léo, ánh kim lấp lóa trước mắt Trần Bách Chu, sau đó ẩn đi giữa các kẽ ngón tay.

Lòng mày Trần Bách Chu khẽ nhíu lại, trầm ngâm một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Ta xạ Vạn công tử."

Đám người còn lại đánh giá nắm tay lỏng lẻo hết mức của Hoắc Cải, rất hiểu ý, nhướn mày cười thầm, Trần đại nhân nhắm trúng hậu sinh Vạn gia rồi, ta vẫn là nên thức thời một chút, đừng cố chen vào giữa hai vị đó.

Thế là, nhất thời, chư vị trong đội Trần Bách Chu lần lượt vòng qua Hoắc Cải, đoán người khác.

Cổ tay trắng ngần khẽ xoay, ngón tay nhỏ nhắn mở ra, câu vàng lấp loáng giữa lòng bàn tay. Thiếu niên xinh đẹp quyến rũ mang theo vài phần ai oán khẽ phùng má: "Chúc mừng Trần đại nhân, ngài đoán trúng rồi."

La lão ở một bên tung hứng: "Trần đại nhân quả nhiên ánh mắt sắc sảo, Vạn công tử ngài nên cam lòng chịu thua đi."

"Điều đó là đương nhiên." Hoắc Cải bĩu môi, hừ nhẹ một tiếng. Quả nhiên, nếu như đoán sai không bị trừng phạt, vậy thì nhất định đoán trúng có thưởng, hoặc là người bị đoán trúng là giấu câu bị phạt. Nếu như không phải muốn nhận lấy trừng phạt không biết tên đó, ta cố ý để Trần Bách Chu nhìn thấy kẽ hở làm gì? Nên biết, trừng phạt là một từ ngữ rất đáng yêu!

Có người dâng lên một cây bút lông sói đã chấm mực, Trần Bách Chu cầm lấy bút, đi đến trước Hoắc Cải, cúi đầu, trên khuôn mặt tuấn tú hào hoa phong nhã lộ ra ý cười có vài phần tinh nghịch: "Vạn công tử, Trần mỗ đắc tội rồi."

Hoắc Cải dường như đã đoán ra được một chút, coi cái chết như lối về, nhắm mắt lại: "Ngài cứ tự nhiên."

Giữa chân mày hơi mát, đầu bút mềm mại mát lạnh nhè nhẹ điểm lên da thịt, vừa chạm vào liền nhấc lên. Hoắc Cải mở mắt ra, liền đối diện với đôi mắt thâm trầm màu mực chứa niềm nhớ nhung vô hạn của Trần Bách Chu.

"Được rồi." Trần Bách Chu lùi ra, xa cách hữu lễ.

Hoắc Cải trợn mắt nhìn Trần Bách Chu một cái, hết sức có chí khí của thiếu niên.

Con trai ngươi có cần kém tắm đến mức này không hả hả! Vẽ mực lên mặt một thủ đoạn đầy JQ như thế, ngươi lại cách một cây bút chạm một chút là xong? Ngươi nếu như thực sự không muốn dụ dỗ ta, vậy ngươi mỗi lần đoán đều nhìn gia đầu tiên làm gì?! Trên thế gian này có cái gì khiến người ta sốt ruột hơn, muốn đập bàn cào tường hơn việc "Gia vốn có lòng bị ngươi thượng, nhưng ngươi cố ý không nhận ra!" không hả?!

Hoắc Cải hận sắt không thành thép, thở dài một cái, xem ra không bán thân cũng có chỗ bất lợi của việc không bán thân, ít nhất Trần Bách Chu cái tên đạo đức mẫu mực này sau cơn xúc động lần đầu gặp mặt, lúc này ngay cả xoa xoa mặt một việc thuần khiết đến thế cũng không cách nào làm được.

Nếu như không phải bản thân lần đó bị độc giả bức gay gắt quá, đã không tạo ra Trần Bách Chu, một sự tồn tại phù hợp với mơ ước của Vạn Nhận Luân, nhưng lại trái với mơ ước của bản thân: Si tình, phong nhã, chức cao, đa tài. Nhớ lại lúc đầu, cái loại lên giường đều cố ý chỉnh đèn nến tối đi, chậm rãi cởi y phục, đắp chăn lên mới bắt đầu làm, suýt chút nữa khiến bản thân phấn khích không nổi.

Lau nước mắt, là một cầm thú thuần chủng, lên giường bình thường chính là một sự tàn phá vô tình với linh hồn của cha kế, trò chơi tình cảm nóng chậm chính là sự mạt sát vô hình đối với nghệ thuật câu dẫn!

Trừng phạt kết thúc, trò chơi lại tiếp tục. Hoắc Cải đợi La lão ra lệnh, quay đầu không thèm nhìn liền bật ra ba chữ "Trần đại nhân", bắn ngươi, bắn chính ngươi!

Đôi mắt thiếu niên lóe hung quang, nụ cười khiêu khích, hàm răng trắng lấp lóa trong ánh sáng màu cam ấm áp, sát khí đằng đằng, tràn đầy tư thái báo thù.

Trần đại thúc cười nhẹ khe khẽ lắc đầu, trong mắt dâng lên ý sủng nịnh, đứa trẻ này không chỉ rất bốc đồng, rất tùy tiện, còn rất ích kỷ. Thực sự không khác gì Cốc Phong, cũng là một tên bại hoại thù nhỏ thù lớn đều báo, không chịu từ bỏ.

Đáng tiếc, câu vàng không nằm trong tay Trần Bách Chu, nguyện vọng báo thù của Hoắc Cải bất hạnh thất bại.

Mấy lượt sau, Hoắc Cải giống như đã nhắm chuẩn Trần Bách Chu, mặc kệ nắm tay của hắn mở ra hay là nắm chặt, Hoắc Cải đều chỉ có một câu "Ta xạ Trần đại nhân!" rất có khí thế vô sỉ của oan hồn đòi mạng.

Đúng như người ta vẫn nói chân thành có thể làm sắt đá cũng phải mòn, lúc đến lượt thứ tám, Trần Bách Chu cuối cùng cũng mang theo tinh thần vĩ đại xả thân dỗ trẻ con, nắm lấy câu vàng.

Hoắc Cải đạt được nguyện vọng, lập tức cười tươi như hoa nở, đúng kiểu xuân phong đắc ý, đúng kiểu tiểu nhân đắc chí. Quần chúng nhìn kẻ liều lĩnh một lòng muốn động thổ trên đầu thái tuế này, sâu sắc cảm thấy Trần đại nhân quả nhiên nhìn xa trông rộng: Hậu sinh khả úy a! (Kẻ hậu sinh đáng sợ, theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng =.=)

Hoắc Cải cầm lấy bút lông sói, vung một nét bút đẹp đẽ chớp nhoáng, nghiêng đầu thong thả đi đến trước mặt Trần Bách Chu, mi mắt cong cong, cười tà mị: "Trần đại nhân… đắc tội rồi~"

Ngữ khí có chút kiêu ngạo, ẩn giấu sự hả hê đầy tính con nít cùng một chút ý vị ác liệt cố làm ra vẻ hung ác. Trẻ con đến không còn lời nào để nói, yêu nghiệt đến mức không có thuốc chữa.

"Hay là Trần đại nhân ngài ngồi ghế, tiểu sinh chiều cao thế này thực sự khó thực hiện được nhiệm vụ hạ bút nặng nề."

Ngón tay hồng hồng từ đỉnh đầu so đo ra, vừa chạm tới ngực Trần Bách Chu, nhẹ nhàng sượt qua, so cao thấp đơn thuần, nhưng bởi vì góc độ kỳ diệu này có một chút ý vị trêu chọc. Hoắc Cải ngẩng đầu lên, đôi môi ướt át khe khẽ chu ra, dường như bất mãn vì sự chênh lệch chiều cao quá xa này. Mà cự ly như vậy, biểu cảm như vậy, luôn khiến người nhịn không được nghĩ tới một từ: mời hôn.

Nhất thời, tâm thần bị nhiễu loạn, nín thở nhìn Hoắc Cải, Trần Bách Chu đột nhiên cảm thấy có chút không biết phải làm gì. Những hình ảnh đẹp đẽ trong ký ức hiện lên trong đầu, lập tức, ranh giới giữa quá khứ và hiện tại mờ nhạt đi, chỉ chừa lại dục cầu tham lam khuếch tán vô thanh trong đáy lòng. Hắn cảm thấy, hắn có chút không khống chế được bản thân rồi, hơn nữa lại gấp gáp mong muốn không khống chế được bản thân thêm chút nữa.

Đây chính là năng lực của một người làm tác giả như Hoắc Cải: nắm chắc nhân vật dưới ngòi bút của mình, phát huy tất cả vốn liếng đến cực hạn. Trong thế giới này, y chính là ma quỷ nhìn thấu lòng người, cũng là yêu nghiệt câu hồn đoạt phách.

Trần Bách Chu ngồi trên ghế đẩu tròn, Hoắc Cải cúi đầu chuyên chú nhìn hắn, hai mắt tròn xoe lấp lánh, vẻ mặt hoàn toàn không có ý tốt. Giống như một con mèo vớt được cá, mài sắc móng vuốt, hưng phấn suy nghĩ xem nên ăn từ đâu trước.

Đáy lòng trong phút chốc mềm nhũn, Trần Bách Chu chợt cảm kích thượng đế vô cùng, để hắn có thể gặp được một thiếu niên giống với Cốc Phong tại lúc này nơi này. Cho dù sau phút chia tay hôm nay sẽ không còn duyên phận được gặp lại, vậy cũng đủ để hắn trong những đêm dài dằng dặc nhớ tới tình cảnh lúc này mà vui vẻ mỉm cười.

Đầu ngón tay mềm mại hồng hào của Hoắc Cải nhè nhẹ chạm lên má Trần Bách Chu, da thịt trần trụi của đôi bên tiếp xúc, Trần Bách Chu cảm thấy sự ấm áp đó gần như nóng cháy, khiến hắn hoang mang thoái chí, muốn tránh khỏi.

Quá gần rồi, hơi thở xen kẽ, mùi vị giao hòa, Trần Bách Chu có thể ngửi thấy rõ ràng mùi hương trên người Hoắc Cải, hương trà tươi mới, hương rượu cay cay, trộn lẫn vào nhau, lên men thành một mùi hương say lòng người.

Trần Bách Chu gần như nảy sinh một ảo giác rằng hắn sẽ chìm trong quang cảnh ám muội này đến chết, thiếu niên quá đẹp, mà bản thân quá dễ dàng nhìn thành người khác. Cho nên tâm trạng thấp thỏm đến

mức hoang mang không biết phải làm gì.

Hoắc Cải trước nay vẫn luôn được voi đòi tiên, đánh giá tư thái mặc người xâu xé của Trần Bách Chu, nhất thời trong lòng nổi tâm tà ác, "Soạt soạt soạt soạt" bốn nét bút hạ xuống, Trần đại nhân ôn văn nho nhã liền biến thành một con mèo vểnh râu.

Đám đông đồng loạt đều hít vào một hơi: Tên liều lĩnh này lá gan của ngươi cũng to thật đấy?

Vẫn là La lão phản ứng nhanh nhạy, nhanh chóng tiến lên, dâng lên hai tấm khăn ướt nói: "Sắc trời đã tối, trò chơi tàng câu kết thúc tại đây. Các vị xin hãy lau mặt."

Thế là cái mặt mèo của Trần Bách Chu chỉ tồn tại không đến một phút liền được hủy diệt một cách nhân đạo rồi.

Trò chơi kết thúc, yến hội cũng đến hồi kết, việc còn lại tất nhiên là ai về nhà nấy.

Trần Bách Chu nhìn cái mặt bánh bao phồng phồng của Hoắc Cải ở một bên, lại liếc qua tình hình xung quanh, thấp đầu nhỏ giọng hỏi: "Vạn công tử ngày mai có hứng thú tới Trần phủ làm khách không?"

Hoắc Cải ngây ra một chút, đột ngột quay đầu sang, trong nháy mắt, bờ môi của Hoắc Cải phớt qua mặt Trần Bách Chu, Trần Bách Chu loạng choạng một cái, lùi ra xa nửa mét, khuôn mặt tuấn nhã xuất trần đỏ bừng một cách triệt để, ánh mắt lấp loáng bất định, tứ chi cứng ngắc như gỗ.

Hoắc Cải ngắm nhìn bộ dạng xấu hổ thuần khiết của Trần Bách Chu, chợt nổi lên hứng thú: Kỳ thực thuộc tính quân tử đặt lên người đại thúc thụ vẫn rất đáng yêu nha. Kiểu sinh vật như quân tử, có vẻ rất thích hợp bị điều giáo, bị chà đạp, bị đè xuống.

Trần Bách Chu bị Hoắc Cải nhìn rất không thoải mái, vội vàng từ biệt La lão, liền chạy trối chết.

Hoắc Cải nhìn theo bóng lưng cổ phong hòa nhã của Trần Bách Chu thấp thoáng trong đêm tối, trong đầu tràn đầy nhiệt huyết. Không biết bộ dạng nghiêm túc giữ lễ của đại thúc nào đó đến lúc vì dục mà bại hoại sẽ là cảnh sắc tuyệt đến thế nào nhỉ? Hoắc Cải chốc lát linh cảm như thủy triều, hận không thể nhấc bút viết ngay.

Nhắc đến mới nhớ, vậy niên hạ công nên tìm ai cho phù hợp đây? Vạn Nhận Luân? Thánh mẫu nương công VS quân tử thụ công? Vừa nghĩ đến hình ảnh đổ nát đó, Hoắc Cải lập tức như bị sét đánh, linh cảm gì đó đều đi tong. Couple cái thứ này, quả nhiên là thần vật không thể nghịch lại. Ta vẫn là trở về tắm rửa rồi ngủ một giấc thôi.

60. Chương 60: Hôn Nhân Rõ Ràng Là Mồ Chôn Thân

Đêm đến, khách tan, Hoắc Cải thong dong đi về phía xe ngựa nhà mình. Phu xe vồn vã kéo rèm xe lên cho Hoắc Cải, y khom người đi vào, Vạn Tư Tề và Dịch lão đã ngồi ngay ngắn trong xe ngựa. Dịch lão ngồi đối diện với Vạn Tư Tề mặt đầy hàn sương, run rẩy không thôi. Hoắc Cải chợt nghĩ đến con thỏ bị sói dồn đến đường cùng, nhịn không được phì cười một cái.

"Tam thiếu gia ngài trở về rồi." Dịch lão vừa nhìn thấy Hoắc Cải trở về, lập tức như được đại xá, ra sức nháy nhó Hoắc Cải đi an ủi khối băng sơn nào đó.

"Ca~" Hoắc Cải mềm mại gọi một tiếng.

Vạn Tư Tề ra vẻ chẳng nhìn thấy Hoắc Cải cũng chẳng nghe thấy y gọi gì hết, không động đậy ngồi nguyên tại chỗ, mặt không chút cảm xúc.

Hai huynh đệ này dù sao cũng ở dưới cùng một mái nhà hơn nửa năm, cũng coi như hiểu rõ tính cách của nhau. Hoắc Cải vừa thấy phản ứng của Vạn Tư Tề lập tức hiểu Vạn Tư Tề đang tức giận.

Vạn Tư Tề người này tính cách khá thẳng thắn, lúc nào vui, hắn liền hận không thể buộc ngươi bên cạnh suốt 24 tiếng đồng hồ chơi cùng nhau; lúc nào không vui, hắn liền không thèm để ý đến người khác, một mình lặng lẽ phát tán lãnh khí.

Hoắc Cải nhích mông ngồi xuống bên cạnh Vạn Tư Tề, nói với phu xe một tiếng "Về khách điếm", liền nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng thần.

Bây giờ có Dịch lão ở đây, muốn nói gì làm gì đều không tiện, thế nên Hoắc Cải quyết định đợi Vạn Tư Tề phát tán lãnh khí một lúc rồi tính tiếp.

Dịch lão nhìn ông chủ hàn khí càng ngày càng ác liệt, lại nhìn nhìn tam thiếu gia không để tâm gì, lặng lẽ thu người thành một đống nhỏ.

Về đến khách điếm, Vạn Tư Tề mang cái mặt người lạ đừng động tới, đi vào phòng, Hoắc Cải cùng phòng với hắn lẽo đẽo theo sau.

Đóng cửa lại, Hoắc Cải trên đường đi sớm đã tính toán xem nên xoa dịu băng sơn thế nào, chợt duỗi bước, bất ngờ nhào lên lưng Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề bị Hoắc Cải lao vào chợt loạng choạng, sau đó đưa tay ra sau đỡ lấy y.

"Ca, đệ nói cho huynh biết một tin tốt." Hoắc Cải đeo trên lưng Vạn Tư Tề như con koala, cái đầu mềm mại rúc vào hõm vai Vạn Tư Tề, đầy vẻ thần bí.

"Tin tốt gì?" Vạn Tư Tề cõng theo y, chậm rãi đi đến bên giường.

"Trần đại nhân mời đệ ngày mai đi đến phủ làm khách đó nha~" hoàn toàn là giọng điệu khoe công, cho nên nghe cực kỳ khiến người khác hận.

Vạn Tư Tề bước chân khựng lại, sau đó không nói lời nào tiếp tục đi về phía trước.

"Huynh không vui sao? Đây không phải điều huynh muốn sao?" Hoắc Cải vốn cho rằng Vạn Tư Tề nghe thấy tin tốt này sẽ lập tức tan mây đen, không ngờ lại thành ra đã mây đen còn đổ tuyết.

"Bụp" một tiếng, Hoắc Cải như rùa lật ngửa ngã lên trên giường đệm mềm mại.

Hoắc Cải xoa xoa gáy, đôi mắt rưng rưng nước mắt bắn tia nhìn lên án về phía Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề khom người xuống, ấn chặt vai Hoắc Cải, bóng người hoàn toàn phủ kín thiếu niên mảnh mai, đôi mắt sâu thẳm lóe ra ánh sáng lạnh, đôi môi mấp máy, lời nói như băng: "Điều ta mong muốn là, ông ta đặt đệ trong lòng, chứ không phải ném lên giường."

Hoắc Cải ngây người ra một lúc, sau đó khóe miệng co giật, này này, đại ca ngươi có cần sắc bén như vậy không, ta vẫn còn đang thập thò ngoài cửa nhà Trần gia thôi mà, ngươi đã đoán chắc kết cục của ta là phòng ngủ của Trần gia rồi có phải là hơi sớm rồi không!

"Chỉ là qua lại thông thường thôi mà, làm gì quá đáng như lời huynh nói?" Hoắc Cải nắm lấy bàn tay ấn chặt trên vai mình của Vạn Tư Tề, làm ra vẻ không vui.

"Đệ đang sắc dụ ông ta, ta nhìn ra được." Tay Vạn Tư Tề bóp càng chặt hơn, hai mày chau lại.

Hoắc Cải lập tức phun ra, sắc… sắc dụ?! Đại ca ngươi sắc bén quá mức rồi đó nha! Tuy rằng ta đúng là đang hành nghề câu dẫn, nhưng ngươi hoàn toàn có thể nói thành là đang tiến hành cuộc thăm viếng hữu nghị đồng thời ra sức phát huy mị lực của bản thân mà.

"Tại sao?" Thân thể Vạn Tư Tề đè xuống càng thấp, trong giọng nói ra sức đè nén sự tức giận đang sục sôi, ánh mắt như mũi tên bắn thẳng qua hai mắt Hoắc Cải, sắc bén không gì có thể cản lại được.

Hoắc Cải liếm liếm môi, có hơi chút căng thẳng. Vạn Tư Tề lần này hình như tức giận có chút nghiêm trọng rồi. Nếu như mình không thể lập tức giải thích ngay lúc này, phải chăng sẽ lập tức xong đời tại đây?

"Tại sao?" Vạn Tư Tề lại hỏi lại lần nữa, khẩu khí lạnh lẽo thấu tâm can.

Hai mày Hoắc Cải nhíu lại, tư thế kiểu này, không khí kiểu này… sao trông quen thế nhỉ? Đè ngã trên giường, phẫn nộ chất vấn, sau đó… giải thích không hiệu quả, OOXX? Đúng rồi! Đây là mô típ tiêu chuẩn

khi tiểu công bắt được tiểu thụ ngoại tình trong thế giới** mà! Con bà nó chứ, cái quảng cáo thích chiếu chèn này có ghê gớm thế nào cũng không thể trực tiếp chiếm mất vị trí của phim chính chứ?

"Ca, huynh trước hãy buông đệ ra đã." Hoắc Cải cúc hoa co lại, giãy giụa một cách hình tượng, từ giọng nói đến ánh mắt đều toát ra vẻ đáng thương mong được buông tha.

"Không buông." Vạn Tư Tề trả lời dứt khoát kỳ lạ, không chừa chút cơ hội điều đình.

So sánh thực lực hai bên, Hoắc Cải chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng hiện thực tiến hành đàm phán trong tình cảnh JQ bắn tứ phía này.

"Đệ trước nay chưa từng nghĩ đến việc lên giường của Trần đại nhân, cũng sẽ không lên giường của ông ta." Hoắc Cải sáng suốt bày tỏ lập trường.

Tay của Vạn Tư Tề hơi thả lỏng, trong mắt vẫn có nộ hỏa âm ỉ cháy.

Hoắc Cải hơi nghiêng đầu đi, cúi thấp mặt xuống. Nếu như nhìn Vạn Tư Tề mà nói chuyện, Hoắc Cải luôn có một dự cảm không lành rằng chỉ cần có một lời không phải thôi là liền xảy ra màn môi khóa môi cẩu huyết.

Hoắc Cải lặng lẽ phỉ nhổ tư tưởng quá mức "**" của mình, mở miệng giải thích: "Mục đích huynh mang đệ theo không phải là để giao hảo với Trần đại nhân hay sao? Mà thời gian đệ có thể ở cùng với ông ta chỉ là mấy canh giờ ngắn ngủi. Mà muốn bảo đảm trong thời gian mấy canh giờ này lọt vào mắt xanh của ông ta, chỉ dựa vào khuôn mặt có tám phần mười tương tự với người trong tranh chưa chắc đã đủ. Cho nên, để bảo đảm tuyệt đối không sai sót, đệ cố ý gửi cho Trần đại nhân một ít ám thị ám muội. Quân tử chẳng qua chỉ là một con sói biết nhẫn nại, bản chất cũng là nhằm vào thịt mà chạy đến, so với một thiếu niên vẻ mặt hiền lành, một miếng thịt treo lơ lửng trước mặt khiến người ta muốn thôi mà không thể thôi hơn nhiều. Mà lời mời của ông ta, không phải cũng đã chứng minh thủ đoạn của đệ có hiệu quả hay sao?"

"Vạn Nhận Luân, đệ đang đùa với lửa!" Giọng nói lạnh lùng mang theo nộ ý bức người, trong con ngươi đen thẫm của Vạn Tư Tề ẩn giấu ba đào cuồn cuộn: "Nếu như ông ta thực sự làm gì đó với đệ…"

"Ông ta sẽ không." Hoắc Cải trực tiếp ngắt lời Vạn Tư Tề: "Ông ta là quân tử, cho dù ông ta thực sự có dục vọng với đệ, trước khi đệ tỏ rõ ý định hiến thân, ông ta sẽ không ra tay. Ngược lại sẽ vì có tà niệm với đệ mà cảm thấy tội lỗi, hơn nữa còn có thể vì đó mà làm ra những hành động đền bù cho đệ."

Vạn Tư Tề cắn răng: "Sao đệ có thể biết được ông ta không phải loại người đạo mạo trang nghiêm?"

'Bởi vì hắn là con trai ta mà! Thiết lập của hắn là như vậy, chuyện không hợp với lễ nghi hắn sẽ không làm. Bất luận là đem lòng yêu một luyến đồng, hay là ném một lương dân lên giường, đối với hắn mà nói, đều là việc cấm kỵ, cấm kỵ trái với đạo của người quân tử.'

Lý do này Hoắc Cải tất nhiên không thể nào nói ra miệng, cho nên Hoắc Cải chỉ có thể đổi sang một cách nói nghe có vẻ đáng tin hơn: "Sĩ nhân thời nay, không ai là không ôm kỹ nạp thiếp, ca hát nhảy múa làm trò tiêu khiển, dưỡng luyến đồng, sống buông thả làm trò vui. Mà Trần đại nhân một danh sĩ phong lưu, hậu viện lại trong vắt như hồ, đệ nghĩ, về vấn đề này, người này còn có thể tin tưởng. Hơn nữa, cho dù ông ta muốn, đệ cũng sẽ không làm mà, một khi để ông ta đắc thủ, đệ trong lòng ông ta lập tức từ người bạn kết giao vong niên, ngâm thi ngâm phú, thân phận liền rớt giá trầm trọng. Thứ đạt không được vĩnh viễn là thứ tốt nhất, cho dù là vì lợi ích cá nhân, đệ cũng phải giữ lấy trong sạch đúng không nào?"

Vạn Tư Tề không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Vạn Nhận Luân, con ngươi đen như mực, âm u thâm trầm.

"Sao thế?" Bả vai bị đè miết một lúc lâu như vậy có chút đau, Hoắc Cải giật giật khóe miệng, cân nhắc xem bản thân rốt cuộc nên nói những gì mới có thể khiến Vạn Tư Tề buông tha cho mình.

Vạn Tư Tề phát ra một tiếng thở dài từ trong cổ họng, cuối cùng cũng thả lỏng tay ra, một thân hàn khí trong chốc lát liền tiêu tán sạch trơn, nhưng có một số thứ còn nặng nề hơn đã ngưng đọng lại. Vạn Tư Tề triệt để nằm xuống, tay của hắn vòng qua eo Hoắc Cải, nhè nhẹ ôm y vào long. Sau đó hai cánh tay từng chút một thít chặt, vậy nên cần cổ giao nhau, trái tim kề cận, hơi thở hòa lẫn. Nhiệt độ của hai người xuyên qua y phục, thấm qua làn da, tiến vào máu thịt, khắc vào xương cốt.

Hoắc Cải mờ mịt nhìn đỉnh giường, hai mắt không có tiêu cự liếc loạn xạ, y vẫn cảm thấy tình huống này có chút không ổn, nhất thời không suy nghĩ được rõ ràng, thế nên chỉ có thể cảm nhận nhịp tim của hai bên, tiếp tục mờ mịt.

"Đừng đem bản thân mình ra tính toán như hàng hóa, đệ đừng nên tính như vậy, cũng chẳng ai đáng để đệ tính toán như vậy." Giọng nói phát ra từ trong họng nặng nề nhưng lại rất dịu dàng, hắn hôn y, bờ môi lành lạnh của Vạn Tư Tề dán lên vầng trán trắng trẻo của Hoắc Cải, biết bao buồn bã, biết bao trân trọng, biết bao thương tiếc.

Hoắc Cải ngây ra một lúc, mới hoàn hồn khỏi chấn động bị hôn, tiêu hóa hết ý tứ của Vạn Tư Tề. Sau đó một mạt hồng nhạt không hiểu sao dâng lên trong quầng mắt, cổ họng giống như bị một con dao chặn ngang, băm nát tất cả những lời nói đường hoàng đã ra khỏi miệng cũng như chưa ra khỏi miệng thành bã, chỉ chừa lại sự im lặng thuần túy, kéo theo mọi cảm xúc chầm chậm lắng xuống.

Hoắc Cải bất ngờ cắn môi dưới, bức một số thứ sắp trào ra trở về chỗ cũ — Hoắc Cải y không phải Vạn Nhận Luân, y không cần ai thương xót cũng chẳng cần ai bảo vệ. Cược thân thể, liều tính mạng để giải quyết toàn bộ Boss trong thời gian ngắn nhất mới là chính đạo. Chỉ cần có thể quay trở về, cho dù xác thịt không còn thì có làm sao, dù sao đây cũng không phải thân thể của Hoắc Cải y.

Hoắc Cải giơ tay ra, ôm lại Vạn Tư Tề, cằm khẽ gác lên bờ vai rộng của hắn, nụ cười dịu dàng mà xa cách. Dao động lòng quân có lợi gì cho ngươi đâu hả đại ca? Băn khoăn không cần thiết chỉ làm vướng bước chân mà thôi, nên biết thiết lập của ngươi là người có tiền chứ không phải người có tình nha. Tốt hơn hết là tiếp tục thân phận rất có tiền đồ – thương nhân của ngươi đi!

"Này, có thể buông tay ra chưa?" Sau một tuần trà, Hoắc Cải bất đắc dĩ đòi lại tự do thân thể từ Vạn Tư Tề.

"Ôm thêm lúc nữa." Vạn Tư Tề không chút giấu giếm bày tỏ nhiệt tình đối với hành động này.

"Nóng…" Hoắc Cải giãy giụa.

"Nhịn đi." Vạn Tư Tề nhẹ nhàng chấn áp sự phản kháng của người nào đó.

"……" Hoắc Cải không nói được gì nhìn trời xanh, đây là bạo chính độc tài mà. Thôi được, ôm thì ôm, giải quyết chính sự trước rồi tính. "Bên huynh chắc hẳn đã thu thập các thứ liên quan đến cuộc đời của Trần đại nhân, nói cho đệ một chút đi, đệ cũng dễ chuẩn bị vài thứ cho cuộc viếng thăm ngày mai. Quà cáp, trang phục, tùy tùng vân vân đều phải suy nghĩ xong trong tối nay, huynh có kiến nghị gì cũng cứ nói thẳng."

Vạn Tư Tề trầm mặc không nói, chỉ ôm thêm chặt, gần như muốn triệt để ấn vào trong lòng.

"Không phải huynh sẽ không cho đệ đi đấy chứ?" Nhãn thần Hoắc Cải run rẩy.

"Phàm là chuyện đệ muốn làm, ta có lúc nào ngăn cản đâu? Hơn nữa đệ và ông ta qua lại thân thiết đúng là có rất nhiều lợi ích." Vạn Tư Tề buông tay ra, ngồi xuống bên giường, thần sắc bình thản.

Hoắc Cải dứt khoát đá tuột giày, kéo chăn làm gối dựa, cuộn tròn trên giường, đợi tình báo. Haizz, chỉ hận lúc đầu mình viết là văn toàn H, phàm là những gì không liên quan đến tình cảm của nhân vật chính đều trực tiếp coi như phù vân, khiến cho bây giờ, những chuyện kín đáo không phải ai cũng biết như dưa chuột dài bao nhiêu thì biết cực kỳ rõ ràng, những tình báo mà ai ai cũng biết như xuất thân, tiểu sử lại không hề có chút khái niệm nào.

Vạn Tư Tề trầm ngâm một lúc mới mở miệng: "Tiểu sử của ông ta ta thu thập được cũng không nhiều lắm, không như đệ ngay cả việc hậu viện của ông ta có nuôi đào kép hay không cũng biết rõ. Có điều đệ đã hỏi, ta tất nhiên cũng không có chuyện biết mà không nói. Trần Bách Chu, xuất thân gia đình càn châu thế khanh, mười bảy tuổi đỗ tú tài, mười chín tuổi thành cử nhân, hai mươi lăm tuổi đạt cống sinh đăng thám hoa. Lấy con gái thái sư làm vợ, trong thời gian đó làm đại phu, ba năm sau, vợ ông ta hoài thai mà mất, không lấy thêm vợ nữa. Sau đó làm hữu thiên lại bộ thị lang, còn hiện giờ nhậm chức thích sử Khôn thành, được xưng tụng là người được tân đế sủng ái nhất."

Hoắc Cải hít một hơi, Trần Bách Chu tên này không phải có JQ với hoàng đế đó chứ? Thăng quan nhanh đến thế, hơn nữa, sau khi vợ chết, chức quan tăng lên vùn vụt.

"Đệ đang nghĩ gì thế?" Chú ý đến biểu cảm quái dị của Hoắc Cải, Vạn Tư Tề mở miệng hỏi.

Hoắc Cải vẻ mặt nghiêm túc: "Đang nghĩ về mối liên hệ giữa cuộc sống tình cảm và sự thăng trầm nơi quan trường."

"Đệ nói vậy hoàn toàn không phải không có lý." Vạn Tư Tề gật gật đầu.

Hai mắt Hoắc Cải lập tức sáng choang, quả nhiên có JQ?!

Vạn Tư Tề chầm chậm nói: "Người đời truyền rằng, tình cảm của Trần đại nhân với người vợ trước quá sâu đậm, thế nên mãi vẫn không lấy người khác. Thái sư quyền cao chức trọng, đối với người con rể tốt như Trần Bách Chu vẫn luôn nâng đỡ hết mực, cho dù ái nữ không còn, cũng chưa từng tỏ ra xa lạ."

Hoắc Cải lập tức rũ người ra… liên quan cái con khỉ, chẳng thú vị chút nào!

"Sao thế? Tình cảm của Trần đại nhân với người vợ đã mất quá sâu đậm khiến đệ cảm thấy tiếc sao?"

Hoắc Cải nói rất đương nhiên: "Đệ tiếc cái đó làm gì? Trần Bách Chu độc thân cũng chẳng phải vì người vợ trước của ông ta."

"Ồ, sao đệ biết?" Ngữ điệu của Vạn Tư Tề nghe có vẻ rất âm trầm.

"Hả? Gì cơ…" Trong óc thoáng lóe lên ý nghĩ, Hoắc Cải vội nói: "Bởi vì sau khi chị dâu của đệ qua đời, đại ca huynh không phải cũng không tái hôn đó sao? Đại ca huynh độc thân chắc không phải vì khó quên tình cũ với chị dâu chứ? Cho nên đệ suy bụng huynh ra bụng người, đoán là Trần đại nhân cũng như thế mà thôi."

Thế giới ** ấy mà, phàm là nam nhân ưu tú, hoặc là không kết hôn, hoặc kết hôn một cái liền nhất định vợ chết!

Vạn Tư Tề sắc mặt không vui: "Hôn sự của ta, hừ! Nào có thể so sánh với kim ngọc lương duyên của Trần đại nhân?!"

Hoắc Cải lúc này mới ý thức đến Vạn Tư Tề lúc đó là con rể ở rể, nhắc đến chuyện này khác nào đạp mạnh vào cái chân đau của Vạn Tư Tề? Hoắc Cải tự biết lỡ lời, ngoan ngoãn xin lỗi: "Xin lỗi, đại ca."

Vạn Tư Tề vò mạnh cái đầu nho nhỏ của Hoắc Cải, thản nhiên nói: "Không sao, dù sao người chết cũng không phải ta."

"Hả?" Hoắc Cải kinh ngạc, vừa rồi hình như ta nói đến chuyện của chị dâu, sao lại đề cập đến chuyện sống chết ở đây? Có nội tình, nhất định có nội tình!

Vạn Tư Tề rõ ràng không muốn bàn luận sâu với Hoắc Cải về đề tài này, chuyển đề tài nói: "Ngày mai đệ đến phủ Trần đại nhân, quà cáp trang phục tùy tùng những thứ đó ta sẽ chuẩn bị ổn thỏa cho đệ. Theo nguyên tắc, đệ nếu như chiều mai bái kiến, sáng sớm ngày mai nên gửi thiệp đến, đến chờ ngoài cổng. Tốt hơn là nên ngủ sớm chút."

Lòng hóng hớt của Hoắc Cải vừa mới được nhem nhóm, liền bị Vạn Tư Tề một đạp giập tắt. Nội tâm giằng co một lúc, cuối cùng cũng không có dũng khí đạp lên nỗi đau của Vạn Tư Tề, chỉ có thể hậm hực thu quân, tắm rửa qua loa rồi lên giường ngủ.

Đêm tối tĩnh mịch, gió lặng sao mờ, Hoắc Cải cảm nhận nhiệt độ trên người Vạn Tư Tề khó có thể ngủ sâu – Đại ca huynh có thể đừng coi ta như cái gối ôm được không? Nóng muốn chết…

61. Chương 61: Tam Thiếu Gia Thiếu Gia Giáo

Lầu đài rợp trời, phố phường đông đúc, kinh thành giống như một sân khấu kịch được bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp bối cảnh đầy màu sắc, giàu có đẹp đẽ náo nhiệt đến mức gần như không chân thật. Tiếng người

huyên náo bị xe ngựa đang lăn bánh kéo lê thành những tạp âm khó phân biệt được, giống như một bức vách kỳ diệu, càng ồn ào thì càng kín đáo.

Thiếu niên mi mày tinh xảo vén rèm xe lên, lộ ra nửa cái đầu, mở miệng: "Đinh Bằng?"

"Tam thiếu gia, chuyện gì ạ?" Nam tử đánh xe hơi nghiêng đầu lại, cung kính hỏi.

"Còn bao lâu nữa mới đến?"

"Chắc khoảng nửa canh giờ nữa mới đến, không bằng tam thiếu gia ngài chợp mắt trong xe một lúc? Lão gia nói tối qua ngài ngủ rất muộn, cố ý dặn dò tôi đốt hương an thần trong xe, chuẩn bị chăn mền. Ngài cứ ngủ bù đi, khi nào đến nơi tôi tự động gọi ngài."

Hoắc Cải chớp chớp hai mắt sáng choang, thầm cảm thán: Trẻ tuổi thật tốt a, một đêm chẳng qua chỉ ngủ có bốn năm giờ, sáng sớm bị lôi dậy tinh thần vẫn tỉnh táo. Nào giống cái thân thể rách nát lúc trước khi xuyên việt, chẳng qua chỉ là thức đêm viết văn, ngày hôm sau dậy đi làm rời khỏi ổ liền diễn một màn bi kịch sinh ly tử biệt sống động.

"Đại ca suy nghĩ thật chu đáo a." Hoắc Cải vẻ mặt thuần lương.

Đinh Bằng cười nói: "Tất nhiên rồi, lão gia đối với tam thiếu gia ngài có lúc nào không săn sóc chu đáo đâu."

"Đáng tiếc đại ca có chuyện buồn ta lại chẳng cách nào chia sẻ cùng." Hoắc Cải nhìn về xa xăm, làm ra vẻ rầu rĩ ưu thương.

"Sao thế được?" Đinh Bằng lặng lẽ nuốt nước bọt, cứ luôn cảm thấy trước mắt có một cái hố đang đợi mình nhảy vào.

"Tối qua ta vô tình nhắc đến chị dâu, không biết vì sao, đại ca liền trầm mặc, trông có vẻ rất không vui." Hoắc Cải ra vẻ đáng thương nhìn tên xui xẻo bị Vạn Tư Tề phái tới làm tùy tùng, cầu giải đáp, cái đuôi hồ ly thật lớn đang phe phẩy phe phẩy đằng sau.

"Tam thiếu gia, chẳng lẽ ngài không biết?" Đinh Bằng bị coi như điểm đột phá cực kỳ phối hợp mà cắn câu.

"Biết cái gì?" Ngọn lửa hóng hớt của Hoắc Cải từ trong tro tàn bùng cháy đến là sung sướng.

Đinh Bằng hừ lạnh một tiếng: "Cũng khó trách, chuyện này Vạn gia có mặt mũi kể với ngài mới là lạ! Lúc tiểu thư Thẩm gia đó gả cho lão gia nhà ta, đã chiêu ba chàng rể rồi, những chàng rể đó của nàng ta một người đấu võ một người thọ đoản, người sống lâu nhất cũng thành hôn được có ba năm liền bỏ đi rồi. Cả Mông thành, có ai không biết tiểu thư Thẩm gia là một người có số khắc phu."

Hoắc Cải lập tức hiểu ra, chẳng trách tối qua Vạn Tư Tề lại thăng cấp vấn đề hôn nhân đến mức độ sống chết, hôn sự này đã không còn là bán thân rồi, căn bản chính là bán mạng mà!

Đinh Bằng bực tức nói: "Cũng chẳng biết trái tim Vạn lão thái gia làm bằng gì, không ngờ có thể vì ba cửa tiệm mà đẩy con trai ruột của mình vào hố lửa! Hổ dữ không ăn thịt con, có một số người lại không bằng cả súc sinh!"

Kể lể bất bình giúp ông chủ nhà mình xong, Đinh Bằng lúc này mới chợt ý thức được, người bản thân vừa mắng, hình như là phụ thân của vị ở trước mặt đây, lập tức mồ hôi như mưa, lắp ba lắp bắp nói: "Tam thiếu gia… tôi, tôi…"

Hoắc Cải lại hoàn toàn không ý thức được, bản thân vừa bị người khác chỉ thẳng vào mặt mà mắng cha. Chuyển sang ghỏi: "Ngươi nói xem, đại ca có phải rất hận Vạn gia không?"

"Tâm tư của lão gia, ai có thể nhìn thấu chứ." Đinh Bằng thận trọng trả lời.

Hoắc Cải bất chợt nhớ đến một chuyện, hỏi: "Đúng rồi, ngươi nhắc đến Vạn gia, ta mới phát hiện một chuyện không đúng. Vạn gia không phải thường dăm bữa nửa tháng đều gửi thư cho ta sao, sao lần này gần một tháng rồi mà vẫn chưa thấy động tĩnh?"

Đinh Bằng nhìn con đường phía trước, nói: "Chúng ta không phải vẫn luôn ở trên đường sao, bên đó có muốn gửi thư cũng không có chỗ mà gửi a, chắc là đến khi chúng ta trở về Mông thành liền có một đống thư đợi rồi."

"Ờ." Thú hóng hớt được thỏa mãn, Hoắc Cải tùy ý đáp một tiếng, thong thả bò về trong xe.

Sáng sớm, xe ngựa đến trước cửa thị lang. Gửi thiệp đi, hạ nhân dẫn Hoắc Cải và Đinh Bằng vào sảnh bên, dâng thanh trà, liền lui xuống hết lượt.

"Tam thiếu gia, chắc Trần đại nhân phải một lúc nữa mới rảnh rỗi triệu kiến ngài, ngài có cần xem sách đi dạo một chút không?" Đinh Bằng nhỏ tiếng nói.

Hoắc Cải khẽ chau mày vì hai chữ "triệu kiến" chướng tai, rất nhanh liền hồi phục như thường: "Đưa sách cho ta."

Đinh Bằng lấy ra một quyển sách trong ngực, cung kính đưa lên.

"Tập thơ?" Lông mày Hoắc Cải khẽ nhướn, loại sách này hình như không phải là loại mình thích, có điều Trần Bách Chu lại khá thích đọc thứ này. "Sách này cũng là đại ca dặn ngươi mang theo sao?"

"Vâng."

Hoắc Cải không mở miệng nữa, nhận lấy sách, lật xem qua loa.

Một canh giờ trôi qua, hai canh giờ trôi qua… Thấy đã sắp đến giờ ngọ, Hoắc Cải nộ khí bừng bừng "bộp" một tiếng đập tập thơ đã giở qua hai lần lên bàn, gân xanh giần giật, Trần Bách Chu ngươi cái đồ con cái bất hiếu, định coi cha mày là cá phơi khô sao?

"Tam thiếu gia, ngài chắc đã đói rồi, tiểu nhân có chuẩn bị điểm tâm, ngài có muốn dùng chút không?" Đinh Bằng vội vàng tiến đến hầu hạ.

Mai mày Hoắc Cải chau lại, khẽ giọng hỏi: "Đinh Bằng, ngươi nói xem Trần đại nhân có phải đang cố ý bỏ mặc ta không?"

Đinh Bằng nhỏ giọng nói: "Chắc là không, với địa vị thân phận như chúng ta, đến thăm Trần đại nhân, đợi ba bốn canh giờ, vốn chỉ là chuyện bình thường."

Hoắc Cải lặng lẽ nhìn trời xanh, sớm biết thế này lúc đầu đã viết Trần Bách Chu là một tên tri huyện rồi, địa vị thua kém nhiều đến vậy, kỳ thực cực kỳ vô cùng tổn hại tình cảm!

"Tam thiếu gia, ngài hay là dùng điểm tâm trước?" Đinh Bằng lại hỏi.

"Không, ta không muốn ăn." Hoắc Cải nghiến răng nghiến lợi: "Ta muốn viết văn!"

Đinh Bằng vươn tay vào trong ngực: "Tiểu nhân có giấy bút đây."

Hoắc Cải hơi ngạc nhiên: "Này, chẳng lẽ Đinh Bằng ngươi còn có tên khác là Tiểu Đinh Đang (Doraemon =)))? Ta cần cái gì ngươi móc ra cái ấy!"

Tiểu Đinh Đang hiến giấy bút lên, trầm mặc không nói.

Hoắc Cải mồ hôi nhỏ giọt: "Ngươi tốt hơn là thu giấy bút vào đi, kinh nghiệm lịch sử nói cho ta biết, viết văn tại nhà người ta rất nguy hiểm, rất dễ chết, rất dễ bị chủ nhân bắt quả tang. Hơn nữa, còn giấy trắng mực đen, cho ta tám lá gan ta cũng không dám viết a."

Đinh Bằng lặng lẽ thu giấy bút lại, chỉ là viết văn thôi mà, tam thiếu gia có cần nói nghiêm trọng như thế không?

Viết văn trút giận không được rồi, Hoắc Cải chỉ có thể cầm lại tập thơ, chuẩn bị đọc lần thứ ba, haizz, đợi một cái liền đến bốn năm canh giờ, lãng phí thời gian làm nhiệm vụ biết bao a.

Ngón tay lướt qua trang sách, bất chợt, nghĩ ra điều gì, Hoắc Cải đột ngột đứng dậy, chắp tay sau lưng, nhìn ra ngoài cửa sổ, hai mắt khẽ híp lại, nụ cười mơ hồ: "Đinh Bằng, tiểu gia ta chợt nhớ đến một bài thơ, ngươi có hứng thú muốn nghe không?"

“Tiểu nhân tất nhiên rửa tai lắng nghe.”

“Dương số trùng thì âm số tàn, lộ nồng phong ngạch dục thành hàn. Mạc ngôn hoàng cúc hoa khai vãn, độc chiếm tôn tiền nhất nhật hoan.” Hoắc Cải rỗng rạc chậm rãi ngâm thơ, lông mày càng lúc càng giãn ra. “Thế nào?” (Bụi: theo mình hiểu thì ý bài thơ như sau: Khi số dương trùng số âm sẽ tàn, sương kín gió buốt khiến thời tiết trở nên lạnh. Đừng nói cúc vàng nở muộn, thế nhưng lại độc chiếm một ngày vui trước bình rượu. Thơ của Hoàng Thao)

“Thơ hay thơ hay.” Đinh Bằng tuy rằng không hiểu lắm tại sao tam thiếu gia nhà mình lại đọc thơ cúc hoa vào cuối tháng năm, nhưng điều này cũng không trở ngại đến việc hắn làm một người công nhân tốt ngoan ngoãn tán thưởng.

Hoắc Cải liếc nhìn bộ dạng của Đinh Bằng một cái, nhưng chỉ cười không nói, trực nam như ngươi, tất nhiên không cách nào hiểu được lạc thú lấy thơ sàm sỡ người. Hoắc Cải chậm rãi lau đi khung cảnh Trần Bách Chu bị n vị đại hán “dương x trùng đắc cúc hoa tàn, độc tao tôn tiền nhất nhật hoan” trong đầu, sóng mắt lưu chuyển nói: “Ngươi có biết bài thơ đó tên là gì không.”

“Tiểu nhân sao đoán ra được.”

Hoắc Cải nét cười đắc ý: “Bài thơ này tên là ‘Cửu nhật’ đó~” (Cửu nhật: ngày mùng chín)

Đinh Bằng nhìn người nào đó nét cười rạng rỡ như hoa, lặng lẽ quay đầu, trùng dương ngâm thơ hoa cúc thì mười bài có chín bài tên là ‘Cửu nhật’, thiếu gia ngài rốt cuộc vui vẻ cái gì thế?! (Trùng dương: ngày mùng 9 tháng 9 âm lịch, người xưa cho rằng số 9 là số dương nên gọi là trùng dương.)

“Quả nhiên thơ hay.” Tiếng nói như gió, mát lạnh thổi vào.

Hoắc Cải ngẩng đầu, quả nhiên là Trần Bách Chu, khom người chào nói: “Văn sinh bái kiến Trần đại nhân.”

“Không cần đa lễ.” Trần Bách Chu cười hỏi: “Không biết những câu thơ hay nhường này là do ai sáng tác?”

Hoắc Cải cười ngượng ngùng: “Là năm ngoài học trò bắt gặp trong tiết trùng dương, khiến ngài chê cười rồi.”

Trần Bách Chu khen ngợi tự đáy lòng: “Đâu có, bài thơ này ngụ ý phong phú, quả thực là thơ hay khó gặp. Chỉ không bết Vạn công tử tại sao lại ngâm thơ trùng dương vào thời điểm này.”

Hoắc Cải trong lòng nói – Đương nhiên là để chiêu đãi + triệu hồi ngài rồi! Chẳng lẽ ngài không biết có một thuật triệu hồi tiểu công linh nghiệm 100% trong truyền thuyết có tên là ngâm thơ sao? Chẳng lẽ ngài không biết cái chân lý không thể bàn cãi rằng phàm là tiểu thụ ngâm thơ, đặc biệt là tiểu thụ xuyên việt ngâm thơ, tiểu công nhất định sẽ xuất hiện dưới góc tường, trong bụi hoa, ngoài cửa sổ, trên xà nhà… các nơi xó xỉnh có thể lĩnh hội đầy đủ kinh thế chi tài của tiểu thụ sao?

Hoắc Cải mở miệng nói – “Bởi vì ta thích!”

Trần Bách Chu: “…”

Có nha hoàn khom lưng tiến vào, lảnh lót nói: “Lão gia, rượu và thức ăn đã được chuẩn bị xong, xin mời lão gia và Vạn công tử di giá đến hoa đình.”

Trần Bách Chu nhìn Hoắc Cải, làm ra thế mời.

Hoắc Cải mỉm cười gật đầu, nhấc bước đi theo. Cũng may tiểu tử ngươi mời khách có mời cơm, nếu không sau này gia tuyệt đối sẽ ngược chết ngươi!

Phủ thị lang được xây rất ưu nhã tinh tế, giữa những hòn giả sơn cao cao thấp thấp được xếp từ đá Thái Hồ là một thông đạo nhỏ dài được xây từ những hòn đá hai màu xanh trắng, cây xanh rủ đá, trúc xanh chọc trời, cánh hoa phủ mặt đất.

“Vạn công tử, ngươi rất thích cúc hoa sao?” Trần Bách Chu rõ ràng vẫn còn lăn tăn về vấn đề lúc trước.

Hoắc Cải quả quyết lắc đầu: “Không, trong vạn loài hoa, ta chỉ yêu mai.”

Bước chân Trần Bách Chu lập tức khựng lại, trầm mặc một lúc mới mở miệng nói: “Tại sao?”

Khóe miệng Hoắc Cải nhếch lên, nụ cười dịu dàng nhàn nhạt: "Bởi vì nó là hoa mai, cho nên không thể không yêu."

Bởi vì Thường Cốc Phong thích hoa mai, bởi vì trong biệt viện Trần phủ của ngươi trồng đầy hoa mai, bởi vì lúc Vạn Nhận Luân ngắt hoa mai chơi đã bị ngươi nhốt vào phòng để củi tròn ba ngày.

Trong mắt Trần Bách Chu có gì đó thoáng qua, miệng khẽ động, nhưng lại không hề phát ra âm thanh gì. Hoắc Cải biết, câu hắn nói là hai chữ Cốc Phong.

Hoắc Cải quay đầu đi, nhìn những đóa hoa dưới ánh mặt trời buổi trưa, trong bóng râm của đá Thái Hồ, nở càng thêm rực rỡ. Đứa con si tình à, chỉ cần ngươi có gan coi gia là hàng thay thế, gia liền có bản lĩnh thăng cấp bản thân thành hàng xa xỉ.

Hai người đến hoa đình, ngồi đối diện nhau. Chén rượu tinh xảo, sứ thanh hoa vẽ trúc, đặt bên tay mỗi người, rót rượu ngon, mùi hương sâu kín phảng phất.

Trần Bách Chu từ lúc bắt đầu ăn chỉ chào mời hai câu, liền không mở miệng nói gì nữa, thỉnh thoảng đũa ngọc đĩa sứ va chạm vang lên những âm thanh thanh thúy. Thật là một bữa tiệc chiêu đãi phong nhã vô song. Một chủ một khách, tay nâng đũa động, đều mang theo vài phần tuân lễ thủ nghi, cổ phong nho nhã.

Hoắc Cải gian nan nuốt xuống miếng măng đã nhai gần trăm lần, nhìn Trần Bách Chu đầu bên kia bàn ăn nhàn nhã phong lưu đến mức ngay cả động đũa cũng uyển chuyển như nhấc bút, hối hận đến mức ruột cũng tím cả vào.

Tại sao lúc đầu viết về Trần Bách Chu, vì muốn thể hiện văn chương mình lại cứ nhất định phải thêm vào câu "Hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma, sắt hề giản hề, hách hề tuyên hề." chứ hả hả hả?! Lúc này thì hay rồi, để phối hợp với khí chất trang nghiêm a, ưu nhã a, sáng sủa a, đường hoàng a của vị quân tử trước mặt, khiến cho bản thân trước một bàn đầy mỹ thực, miễn cưỡng làm ra vẻ văn nhã, ăn uống chẳng có vị gì. (Bụi: đại ý – những người có học cùng nhau giao lưu tìm tòi học hỏi, cần mẫn giống như người thợ thủ công chế tạo ngọc, dáng vẻ của bọn họ rất trang nghiêm, lại nho nhã lễ độ, bọn họ đều là những người có địa vị hiển hách (người có học đều là quý tộc), trang phục của họ đều rất sáng sủa.)

Hoắc Cải nhấp một ngụm rượu nhạt, gắp một miếng cá cho vào miệng nhai hai cái, nhưng vẫn bị cái không khí này khiến cho buồn bực không chịu nổi. Nhịn không được mở miệng muốn nói chút gì đó: "Trần đại nhân…"

Trần Bách Chu nuốt sạch sẽ thức ăn trong miệng, gác đũa xuống, ngẩng đầu nhìn Hoắc Cải, mười ngón tay đan vào nhau, dịu dàng hỏi: "Chuyện gì?"

Nhìn tư thái nho nhã lễ độ đó của Trần Bách Chu, Hoắc Cải trong lòng chợt lạnh, chỉ cảm thấy như một thùng nước đá đổ thẳng xuống đầu, lập tức lạnh thấu tim, mất ý chí chiến đấu.

Người khác có thể không biết, nhưng y thân là người sáng tạo người nào đó lại rất rõ, mỗi lần Trần Bách Chu cảm thấy chán ghét hành vi của đối phương, hắn sẽ không thể hiện trên mặt, nhưng sẽ làm một động tác theo thói quen đó là mười ngón tay đan vào nhau. Bởi vì thiết lập của nhân vật Trần Bách Chu này bản thân vốn không hợp với việc nói thẳng ác ngôn hay lộ vẻ dữ tợn, cho nên lúc đầu y mới đặc biệt thiết lập động tác mang tính dấu hiệu nhận biết này, để biểu đạt sự coi thường của Trần Bách Chu đối với việc Vạn Nhận Luân cứ đeo bám mãi không thôi. Không ngờ, lần này chính mình lại dính phải.

Có điều, bản thân cũng có làm gì đâu, tại sao đã chạm đến giới hạn của Trần Bách Chu rồi? Chẳng qua mới chỉ gọi một tiếng thôi mà, còn chưa kịp nói gì nữa, sao hắn lại ghét được?! Chẳng lẽ ngay bản thân việc nói chuyện đã phạm vào cấm kỵ của Trần Bách Chu?

Hoắc Cải chợt nhớ ra, Lão Tử đã từng nói, thực bất ngữ thẩm bất ngôn (ăn, ngủ không được nói chuyện). Hai người một bàn ăn, đây có thể coi là tiệc chiêu đãi riêng, thân là một người đọc sách có lễ nghi có phong độ, nói chuyện trong lúc ăn cơm tuyệt đối được xem là cấm kỵ. Đây không phải là thế kỷ hai mươi mốt thịnh hành việc nói chuyện bên bàn ăn, huống chi thức ăn trong miệng mình còn chưa nuốt sạch sẽ…

Hoắc Cải dường như nhìn thấy một tấm biển "Thiếu gia giáo" đập thẳng xuống đầu mình cái bộp, hình tượng công tử nho nhã phong lưu cũng theo đó mà "răng rắc răng rắc" vỡ vụn.

Lông mày Hoắc Cải không khỏi nhíu lại, Trần Bách Chu tên này là một kẻ cực kỳ cố chấp với những vấn đề liên quan đến lễ nghi quy tắc, lúc dạy học luận văn, bản thân có phóng túng đến đâu cũng chả sao, dù sao cậy tài khinh người cũng được coi là cốt cách văn nhân, nhưng nói chuyện trong lúc ăn cơm tuyệt đối bị coi là giáo dưỡng có vấn đề. Một khi bản thân lần này để cho hắn ấn tượng thô tục vô lễ, cả đời này chỉ sợ khó có thể rửa sạch.

Không được, nhất định phải tìm cách bù lại sai lầm!

Hoắc Cải trong đầu xoay chuyển điên cuồng: Phải làm thế nào mới có thể gắn một cái lý do chính đáng cho việc mình mở miệng trong lúc ăn cơm đây?

Hoắc Cải gian nan nuốt nước bọt, bất ngờ nghĩ ra một kế!

62. Chương 62: Tắm Rửa Là Lúc Có Thể Thừa Cơ

"Trần đại nhân, ngài có thể bảo người mang chút dấm đến không? Cổ họng của học trò bị xương cá đâm phải rồi." Hoắc Cải ngậm thịt cá trong miệng, giọng nói run rẩy, nói dối không chút áp lực.

Trần Bách Chu sắc mặt khẽ biến, vội nói: "Đừng nói nữa, nếu như xương cá đâm sâu hơn thì hỏng."

Nha hoàn đã nhanh nhẹn đi lấy dấm, Trần Bách Chu đứng dậy đến bên cạnh Hoắc Cải, cánh tay trắng trẻo thon dài vươn ra từ trong ống tay áo, giơ đến nửa đường lại thu trở về, trông có vẻ có vài phần gian nan không biết nên làm thế nào.

Hoắc Cải trong lòng phì cười, bị trói buộc bởi đạo đức lễ nghĩa, bị lôi kéo bởi tình cũ chuyện xưa. Ngã xuống ở đâu, liền bò dậy tại đó, Trần Bách Chu, ngươi làm công rất có tiền đồ.

Hoắc Cải trên mặt hiện lên một nụ cười an ủi, ngón tay phấn nộn nhè nhẹ vẽ xuống mặt bàn "Đâm không sâu, không cần lo lắng."

Trần Bách Chu gật đầu, lo lắng trong mắt vẫn không tan biến.

Hạ nhân rất nhanh liền mang dấm đến, Hoắc Cải lấy tay áo che miệng, đưa bát đến bên môi, mùi dấm xộc vào mũi khiến Hoắc Cải nhịn không được chau mày. Chẳng lẽ điều gia đang làm chính là khổ nhục kế trong truyền thuyết? Cái lưỡi đáng thương của ta, để ngươi chịu khổ rồi, oa oa oa.

Hoắc Cải ngước mắt nhìn boss mục tiêu Trần Bách Chu, hy vọng ở ngay trước mắt, nhiệm vụ ở ngay trên tay, dũng sĩ Thiên Triều, vì nhiệm vụ vĩ đại trở về hiện đại, mọi hy sinh đều là đáng giá!

Hoắc Cải bi tráng cắn răng, nhắm mắt, xoay cổ tay, rót xuống họng, sau đó…

Bi tráng triệt để rồi!

Chỉ nghe thấy "phụt" một tiếng, Trần Bách Chu ngồi đối diện bị Hoắc Cải phun một đầu đầy dấm ngay tại trận, dấm từ trên mặt nhỏ xuống tong tong, nhơ nhớp, y phục bị ố bẩn, trên người phát tán mùi kỳ quái, trong chốc lát từ một đại Nho bi kịch biến thành "toan Nho"! (toan: chua)

Hoắc Cải nhìn khuôn mặt đẹp trai dấm rơi đầy mặt của Trần Bách Chu, lập tức lệ rơi đầy mặt. Đây mới chỉ là lần thứ hai gặp mặt thôi mà, đã làm đến bước b*n lên mặt, còn không bị Trần Bách Chu phỉ nhổ đến chết hay sao? Ông trời ơi, tại sao ông cứ phải ức hiếp tôi như vậy!

Tuy rằng sự tồn tại thần kỳ có tên khai sinh là Ông Trời, tên đi học là Vận Mệnh, tên hồi nhỏ là Bánh Xe này thường xuyên bắt nạt người đáng thương Hoắc Cải, nhưng lần này, đích thực được coi là Hoắc Cải tự làm tự chịu. Là một thanh niên mỗi lần hóc xương cá đều sử dụng chiêu rất bạo lực là nhồi cơm, Hoắc Cải hoàn toàn không ý thức được, cách sử dụng của dấm và cơm là hoàn toàn khác nhau, ít nhất, dấm không thể trực tiếp nuốt từng ngụm lớn như cơm.

Thuận tiện bổ sung một câu, tuy rằng nhân dân Thiên Triều cần cù chất phác truyền từ đời này sang đời khác vô số kinh nghiệm cuộc sống, nhưng cũng có rất nhiều kinh nghiệm không đáng tin – ví dụ như lúc hóc xương cá thì uống dấm hoặc nhồi cơm.

"Ta… ta không cố ý." Hoắc Cải co thân thể nhỏ bé của mình về phía sau, ra sức phát tán tín hiệu đại loại như ta rất vô tội ta rất đáng thương gì đó.

"Ta biết. Xương mắc ở cổ họng ngươi chắc đã xuống rồi?" Trần Bách Chu móc khăn tay ra, lặng lẽ lau khuôn mặt đầy dấm, biểu cảm bình thản hơn bao giờ hết.

Hoắc Cải chớp chớp mắt, đáng thương nói: "Ừm, trong họng đã không còn cảm giác rồi. Xin lỗi."

"Đừng sợ, ta không trách ngươi đâu." Trần Bách Chu an ủi cười, tầm mắt vừa nhìn vào Hoắc Cải, lại có chút không thoải mái quay đầu đi: "Ta đi lau rửa chút, Vạn công tử cứ tự nhiên."

Nói xong, Trần Bách Chu đứng dậy, đi ra ngoài.

Hoắc Cải lặng lẽ cúi đầu… cầm bát đũa lên, tiếp tục ăn. Chết cũng phải làm một con ma no!

Một tuần trà sau, Hoắc Cải thong dong đứng dậy, đi ra khỏi hoa đình. Có nha hoàn tiến đến, khom người hỏi: "Vạn công tử có gì sai bảo."

Hoắc Cải thở dài một tiếng, buồn bã nói: "Lúc trước tại hạ đúng là đã mạo phạm Trần đại nhân, cho dù ngồi nơi này cũng nuốt không trôi. Không biết hiện giờ Trần đại nhân đang ở đâu, đợi Trần đại nhân sửa sang hoàn tất, tại hạ muốn lập tức trịnh trọng bồi tội với Trần đại nhân."

Nha hoàn nhanh chóng liếc mắt qua bàn cơm thịt đã được gắp sạch sẽ, sâu sắc hiểu được hàm nghĩa nuốt không trôi. Liền dịu dàng nói: "Công tử không cần như vậy, lão gia nhà chúng tôi hoàn toàn không để bụng. Trước khi lão gia trở về, Vạn công tử không bằng đi dạo quanh viện thăm thú, đốt chút thời gian. Nếu như có gì cần, trong viện luôn có người, ngài cứ việc sai bảo."

Hoắc Cải lễ độ gật đầu, gọi Đinh Bằng đang đứng một bên lại, liền thong thả đi khỏi đình viện đầy hoa và trúc.

Đi ra vài bước, xa khỏi người hầu Trần gia, Đinh Bằng căng thẳng nói: "Tam thiếu gia, ngài cư xử với Trần đại nhân như vậy, ngài ấy có khi nào sẽ làm khó ngài không? Hay là chúng ta cáo từ trước!"

Hoắc Cải sóng mắt lay chuyển, thấp giọng nói: "Ông ta hẳn là không tức giận. Một nha hoàn nào có tư cách thoải mái để ta đi dạo trong đình viện, nhất định đã được Trần đại nhân dặn dò, đặc biệt đứng chờ ở ngoài cửa. Đinh Bằng, ngươi nghĩ xem nha hoàn đó đến lúc nào, có phải như ta nói không?"

Đinh Bằng ngẫm nghĩ một hồi, trên mặt như hiểu ra: "Tam thiếu gia anh minh, nha hoàn đó đúng là sau khi Trần đại nhân đi ra mới tới đứng chờ."

"Ta đã nói mà, ta thậm chí còn giả khóc cho ông ta xem, ông ta nếu như không tha thứ cho ta thì không phải là Trần Bách Chu rồi." Hoắc Cải khẽ cười một tiếng, Thường Cốc Phong chỉ cần khóc một cái, cho dù có muốn ăn thịt người Trần Bách Chu cũng đều tận tay dâng lên cho hắn. Vừa rồi gia khóc lóc tha thiết như thế, Trần Bách Chu nếu còn có thể cứng rắn mới là lạ!

Đinh Bằng cúi đầu nhìn mặt đất, Tam thiếu gia, ngài có thể đừng nói về việc giả khóc như lẽ đương nhiên vậy không? Ngài một nam nhân mà lấy kỹ xảo như vậy làm thủ đoạn giải quyết vấn đề thực sự không có vấn đề gì sao!

"Có điều, cho dù ông ta đã tha thứ cho ta, trong lòng nhất định vẫn còn chút để bụng?" Ngón tay thon dài nhè nhẹ xoa xoa cái cằm trắng trẻo, đôi mắt xinh đẹp khẽ híp lại, Hoắc Cải lẩm bẩm: "Nếu như sau này mỗi lần gặp ta ông ta đều nhớ đến việc phun dấm này thì hỏng!"

Đinh Bằng nhìn bộ dạng tính toán của Tam thiếu gia nhà mình, cho chút lạnh sống lưng.

"Để loại bỏ mùi hôi, đối với tính cách của Trần đại nhân, lúc này chắc hẳn là đang tắm rửa thay y phục nhỉ?" Hoắc Cải khóe môi khẽ nhếch lên, sau khi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, quay đầu nhìn Đinh Bằng: "Đinh Bằng à, ngươi có biết nếu như không cẩn thận nhỏ mực trên giấy trắng cần làm thế nào mới có thể khiến người ta bỏ qua cho vết mực đó không?"

“Nếu như tờ giấy đó đủ tốt, cố gắng dùng nước lau hai ba lần liền có thể khiến vết mực mờ đi.”

Hoắc Cải lắc đầu: “Không, cách tốt nhất, chính là vẽ lên đó một vết mực lớn hơn, có sự so sánh rồi, ai còn chú ý đến vết mực nhỏ xíu lúc trước nữa?”

Đinh Bằng lập tức da gà dựng đứng: “Tam thiếu gia, ngài muốn làm gì?”

Hoắc Cải cười một cách thuần lương: “Tiểu Đinh Đang, ngươi có bản đồ của Thị lang phủ không?”

“Có ạ.” Đinh Bằng vẻ mặt mờ mịt móc ra một cuộn giấy từ trong ngực.

“Ngươi có thật nè…” Hoắc Cải nhận lấy cuộn giấy, khóe miệng không ngừng co rút: “Sao ngươi lại mang theo cái này?”

Đinh Bằng thành thực nói: “Lão gia nói nếu như ngài gây ra việc gì, có cái này chạy trốn sẽ dễ dàng hơn.”

“…” Hoắc Cải vùi đầu xem bản đồ, che đi cái mặt đang nhăn nhó. Trong mắt Vạn Tư Tề, rốt cuộc gia là hình tượng gì chứ? Con chuột người người đuổi đánh sao?!

Nói về đầu bên này, nhà tắm Thích sử phủ.

Tiểu ốc xây toàn bằng đá xanh, đá Đại Lý lát sàn, cẩm thạch vậy thành một hồ tắm nhỏ có thể chứa khoảng ba người, trong bồn có ống trúc nối với bên ngoài, nước nóng không ngừng chảy vào từ đó, róc rách chảy vào trong hồ.

Hơi nước bồng bềnh lan ra, mùi hương quạnh quẽ theo hơi nước chìm nổi trong căn phòng, ánh nắng rạng rỡ xuyên qua ngói lưu ly trên nóc, ánh lên những tia sáng đẹp đẽ như ánh vàng. Mái tóc đen nhánh của nam tử xõa dài trong nước, sắc mực uyển chuyển, ánh kim lấp lánh, thân ảnh thấp thoáng, sương trắng dày đặc, hợp nên một áng thơ văn hoa mỹ.

Nam tử mi mục thanh tuấn dựa mình vào bên hồ, thuận tay cầm bối cọ, đôi mày khẽ chau thành một độ cong khó có thể nhận thấy, mang theo vài phần buồn bực.

“Kẽo kẹt” có người đẩy cánh cửa gỗ điêu hoa, trong màn sương và hương chỉ nhìn thấy thân hình mơ hồ của người đến, thấp thoáng mà nhỏ nhắn, bước chân dần gần lại.

“Không phải ta đã dặn không cho phép ai vào sao?” Trần Bách Chu nâng mắt nhìn về hướng người đến, ánh mắt lạnh băng, có chút không vui.

Người đến tiến lại gần, khuôn mặt dần rõ nét. Đuôi mắt vẽ lên một độ cong quyến rũ như thu thủy trường thiên, hai má ngượng ngùng phớt một màu hồng nhạt, đôi môi hé mở, giọng nói du dương cất lên: “Trần đại nhân?”

“Sao lại là ngươi!” Trần Bách Chu cuối cùng cũng nhìn rõ người đến là ai, sợ hãi không ít, chân trượt một cái ngã thẳng vào trong hồ.

“Cẩn thận.” Người đến đưa tay bắt lấy tay của Trần Bách Chu, kết quả không những không chặn được thế ngã của Trần Bách Chu mà còn “thùm” một cái bị lôi cả xuống hồ.

“Oa” hai tên xui xẻo rớt xuống đáy hồ cuối cùng cũng nổi lên mặt nước.

“Ngươi vào đây làm gì?” Trần Bách Chu mặt đỏ tưng bừng, dán chặt vào vách hồ, kích động đến mức cả giọng nói cũng run rẩy.

“Ta nói ta muốn tạ tội một cách trịnh trọng với ngài, kết quả bọn họ gọi ta vào đây, bảo ta thị hầu cho tốt gì đó…” Người nào đó bị trách mắng vẻ mặt ngơ ngác + vô tội, trong lòng không thôi cảm thán: Người hầu thị lang phủ quả là hiểu chuyện a, ta chẳng qua nói chệch đi một chút gây hiểu nhầm thôi, đã lập tức lĩnh hội được rồi.

Trần Bách Chu đã hiểu, thế nên càng muốn tìm cái lỗ nào đó dưới đất để chui xuống. Thì ra đám hạ nhân đó tưởng lầm người thiếu niên này là hạng luyến đồng, có điều bản thân vô duyên vô cớ mời một thiếu niên xuất thân tầm thường đến phủ, còn cẩn thận dặn dò một phen, quả thực rất dễ khiến người khác hiểu lầm…

Thấy thiếu niên càng lúc càng tỏ ra hoài nghi, Trần Bách Chu cảm thấy lương tâm mình bị khiển trách nặng nề. Kỳ thực hắn thực ra chỉ là muốn nhìn người nhớ người mà thôi, hạ nhân ở dưới lại làm xằng làm bậy như thế bảo hắn dọn dẹp thế nào đây hả hả hả!

"Trần đại nhân ngài đang tắm rửa sao?" Hai mày Hoắc Cải nhíu chặt, do dự không thôi ngước nhìn Trần Bách Chu: "Người hầu nhà ngài tại sao lại bảo ta vào thị hầu? Nếu như là những chuyện như mài mực cầm bút, Vạn Nhận Luân ta tôn kính ngài là một bậc đại Nho, tất nhiên chẳng dám nói hai lời. Thế nhưng chuyện riêng tư thế này, cũng gọi ta vào, phải chăng có chút không phù hợp rồi?"

Trần Bách Chu đối diện với đôi mắt trong suốt của Hoắc Cải, nhất thời không biết phải giải thích thế nào mới tốt.

Hoắc Cải nhìn Trần Bách Chu không biết làm thế nào, vẻ mặt chất phác, trong lòng cười nham hiểm: Ngươi giả quân tử nữa đi, ngươi giả đạo sĩ nữa đi, chẳng lẽ ngươi không biết có lúc giả vờ đạo đức còn đáng xấu hổ hơn là đê tiện sao?! Đại thúc loại sinh vật kỳ cục này quả nhiên không đẩy không xong!

Chiêu này của Hoắc Cải cực độc, có thể nói là một mũi tên trúng ba con chim.

Một, có việc này làm so sánh rồi, Trần Bách Chu tuyệt đối sẽ không nhớ lại khung cảnh phun dấm thê thảm kia nữa. Câu chuyện kỳ cục kiểu Trần Toan rửa mặt so với cơ may tuyệt vời như uyên uyên nghịch nước, chỉ cần là một nam nhân chân chính chẳng ai lại đi nhớ nhầm hết.

Hai, cưỡng chế kéo gần khoảng cách giữa hai người, sau chuyện này, sự xa cách nảy sinh do tuân thủ lễ nghĩa của Trần Bách Chu nhất định sẽ bị phá hủy phần lớn, thân thể đều nhìn thấy cả rồi, giữ kẽ cái con khỉ gì nữa!

Ba, khiến cho Trần Bách Chu trong lòng cảm thấy áy náy, Trần Bách Chu nợ càng nhiều, sau này bản thân càng có đất dụng võ. Cái loại sinh vật mà tinh thần đạo đức quá mức thừa thãi như quân tử, không tóm lấy ức hiếp một trận thực sự không xứng với nhân phẩm vô sỉ của mình rồi.

63. Chương 63: Cúc Hoa Vẫn Không Chịu Phản Ứng

"Ta chưa từng dặn dò như vậy." Trần Bách Chu thành thật nói, đôi mắt tối sầm thăm thẳm như đêm.

"Ồ~" Âm cuối lên cao, sự tức giận mang theo nét trào phúng. Hoắc Cải híp mắt nhìn quanh bồn tắm, dường như đang dùng hành động để nhắc nhở đối phương bản thân bị người ta lừa vào trường hợp thế này rốt cuộc có bao nhiêu ủy khuất, phẫn nộ, oán hận.

Đôi mắt quá xinh đẹp, mỗi một lần tầm mắt khẽ chuyển đều sóng sánh long lanh, vậy nên Trần Bách Chu chỉ có thể khẽ quay đầu đi, tiếp tục nói: "Có lẽ tên nô tài đó cậy thế làm bừa. Là ta dạy dỗ không nghiêm, lúc sau nhất định sẽ trả lại công đạo cho ngươi."

Chẳng qua chỉ là muốn mượn khuôn mặt thiếu niên này nhớ lại quá khứ một chút, kết quả không những bị hạ nhân hiểu thành ham muốn nhục.thể, lúc này còn dụ người ta vào tận phòng tắm nhà mình! Trần Bách Chu từ trước tới nay vẫn cho rằng bản thân có thể coi như giữ mình trong sạch không thể không tỉnh ngộ: "Ánh mắt bản thân nhìn vị Vạn công tử này thực sự lộ liễu đến vậy sao?"

Cùng lúc đó, đồng chí Hoắc Cải đang nỗ lực không quá lộ liễu quan sát Trần Bách Chu từ đầu đến chân, đường cong trên cần cổ nhu hòa mảnh dẻ bày ra da thịt trắng trẻo chỉ riêng người đọc sách mới có, thân thể ngâm trong nước dưới ánh nước loang loáng dường như thêm phần thánh khiết. Cơ ngực rắn chắc, eo bụng thon gọn…

Hoắc Cải nhanh chóng thu hồi tầm mắt như thể chạm phải lửa nóng, không dám quan sát tiếp, Trần Bách Chu con người này cho người ta cảm giác quá mức thanh nhã sạch sẽ, nhìn nhiều quá sẽ cảm thấy bản thân giống như một đại thúc háo sắc dùng ánh mắt làm nhục người ta, thực quá con mẹ nó hỏng hết tâm trạng!

Để tránh hai mắt mình lại không cẩn thận nhắm vào bộ phận quan trọng hài hòa nào đó, Hoắc Cải khẽ bước lên trước một bước, vạt áo rộng thuận theo làn nước ấm nổi lềnh bềnh, nhè nhẹ mềm mại trượt qua chân Trần Bách Chu, mang theo chút ngứa ngáy.

Xúc cảm mềm mại như có như không vuốt ve qua đùi, không gian tách biệt, ám thị ám muội, ảo giác gần gũi…

Trần Bách Chu bất động thanh sắc lại lùi thêm một chút, xương bả vai hơi nhô lên gắn chặt vào vách bạch ngọc lành lạnh. Tất cả da thịt ngâm trong nước như bị đun nóng dần lên, cháy bỏng từ trong ra ngoài, vậy nên nhiệt huyết cuồn cuộn, miệng lưỡi khô nóng. Trần Bách Chu ép buộc bản thân tập trung vào sự lạnh lẽo duy nhất trên lưng, giữ vững sự tỉnh táo đang dần tiêu tán.

'Yo, tên này ngượng rồi nha!' nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Trần Bách Chu, ý xấu trong lòng Hoắc Cải càng lúc càng dâng cao. Dục vẫn luôn dễ bị khuấy động hơn tình, mà trong thế giới **, tình và dục vẫn luôn được tiêu thụ cùng nhau, yêu trước thượng sau là điền văn (văn ngọt ngào), thượng trước yêu sau là ngược văn, mặc kệ điền văn hay ngược văn, chỉ cần có thể nhanh chóng quấn lấy nhau thì đều là hảo văn.

Thấy thiên thời địa lợi nhân hòa ngay trước mắt, nếu như có thể khiến Trần Bách Chu nâng cấp bản thân từ hình ảnh mối tình đầu thành đối tượng X trong mộng tưởng, chắc chắn có thể đẩy nhanh tốc độ diệt Boss. Y quan cầm thú cũng đã cởi phăng y quan đi rồi, nếu như bản thân còn không thể dụ ra được bản chất cầm thú của hắn, chẳng phải uổng công dạy dỗ bao năm của đại thần ** rồi hay sao? (y quan: quần áo mũ mão, y quan cầm thú ý chỉ mặt người dạ thú)

"Những tên ác nô đó tạm thời để qua một bên, chỉ là, chúng ta… bây giờ phải làm thế nào đây?" Giọng nói cố ý ra vẻ yếu ớt, theo chút hoang mang không biết làm sao. Bị trêu đùa chỉ có một người, nhưng bị vây trong cuộc lại là hai người, Hoắc Cải lẽ đương nhiên biểu đạt chủ đề: bản thân là một thiếu niên chưa hiểu rõ sự đời, năng lực ứng biến thực sự rất kém a rất kém, cho nên đại nhân ngài an bài thế nào ta liền làm theo thế đó.

Yêu nghiệt bách biến, từ tài tử kiêu ngạo thành đứa trẻ đơn thuần, cũng chẳng qua là chút sức giương mắt mở miệng mà thôi.

Bây giờ phải làm thế nào? Đúng vậy, bản thân đương nhiên không thể để người ta cứ ướt nhẹp như vậy, hơn nữa bộ dạng của bản thân hiện giờ cũng hết sức bất nhã.

Trần Bách Chu không thể không mở mắt, bắt đầu nhìn thẳng vào tình cảnh gượng gạo trước mắt…

Tà áo Hoắc Cải bị nước ấm thấm ướt như thể mực loang trong nước, đậm đậm nhạt nhạt nhảy múa trong nước, như thể lá sen ngợp trời trước đình phấp phới theo gió. Vạt áo khẽ mở rộng, áo lụa màu trắng hóa thành màu nước trong suốt, do vậy mà thân thể trắng trẻo mất đi che chắn, thấp thoáng, như thể tiếng đàn sáo trên chiếc thuyền hoa giữa sông, xen lẫn mùi hương ngọt ngào, cách màn hơi nước mờ ảo, sắc khí phảng phất như có như không.

Trần Bách Chu thôi thúc cổ họng muốn nói chút gì đó, nhưng đầu óc đã cháy thành một đống hỗn tạp, mắt chỉ thấy hình bóng của người trước mắt, không thể thừa nhận thêm suy nghĩ nào khác, chỉ muốn lặng lẽ nhìn mãi như vậy, nhìn mãi như vậy, đến vĩnh viễn.

Hoắc Cải khẽ chau mày, ngón tay kéo cổ áo lên, chầm chậm vuốt ve dọc theo vạt áo trên da thịt trơn mềm, giọng nói mềm mại khàn khàn như thế trách móc lại như thể nũng nịu: "Người ướt hết cả rồi, dính dính dấp dấp, khó chịu quá. Thật muốn cởi hết ra!"

Yết hầu chuyển động lên xuống một chút, Trần Bách Chu nhìn xuống, điên cuồng niệm trong lòng "Sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc; Thọ tưởng hành thức, diệc phục như thị…" (Sắc không khác gì không, không không khác gì sắc, sắc chính là không, không tức là sắc; Không mong đợi vào cái gì, cũng không chú tâm vào điều gì)

Sau đó Trần Bách Chu ý thức sâu sắc rằng, hắn không phải hòa thượng, cho nên hắn không thể nào lĩnh ngộ được ảo diệu của Không, nhưng sự tuyệt diệu của y sam giai không (không có quần áo) hắn lại có thể tưởng tượng được rất rõ ràng…

Da thịt của thiếu niên bình thường chắc hẳn rất trắng, nhưng ngâm trong nước nóng liền dâng lên màu hồng nhạt, như thể hoa đào mới nở đầu xuân, tươi non gọi người hái. Thiếu niên hẳn có một thân thể thướt tha uyển chuyển, nước ấm sẽ chảy qua bờ vai gầy nhỏ của y, lướt qua xương quai xanh tinh tế, sau đó lượn qua bên eo nhỏ nhắn, được tứ chi thanh mảnh đưa đẩy, chầm chậm chảy qua. Hồng nhị trước ngực sẽ bởi vì làn nước ấm mà càng thêm phong nhuận thủy nộn, nơi bí ẩn giữa hai chân sẽ được tầng tầng lớp lớp dòng chảy che chắn, bờ mông tròn trịa, cúc non hé nở, chất lỏng dính dấp màu sữa sẽ thuận theo từng động tác nhỏ mà chậm rãi nhỏ ra từ thông đạo, hòa vào trong nước, mùi vị tình dục vương vất.

Hô hấp nặng dần, Trần Bách Chu biết, người trong đầu hắn nghĩ đến là Thường Cốc Phong, người đứng trước mắt hắn là Vạn Nhận Luân, nhưng hắn vẫn có một xung động đáng sợ: Hắn muốn lột phăng y sam của người trước mắt, hợp nhất thiếu niên trong ký ức và y làm một. Như vậy hắn liền có thể ôm chặt lấy y, hôn y, cười mà lẩm bẩm một câu "Cốc Phong, đệ cuối cùng… đã trở về rồi."

'Trần Bách Chu, ngươi ma chướng rồi sao?!' Trần Bách Chu cắn mạnh vào đầu lưỡi, máu tanh và đau đớn đổi lại sự khôi phục của lý trí. Chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, giới hạn trong lòng rõ ràng, nhưng con thú của dục vọng vẫn cứ không ngừng bồi hồi giữa ranh giới, kêu gào muốn được bỏ mặc tất cả làm theo ý mình.

Hắn đã đợi mười năm, tìm suốt mười năm, nhớ nhung suốt mười năm, nhưng cuối cùng vẫn không có được chút tin tức gì của người đó, thế nên tương tư khắc cốt, hồi ức ngọt ngào ngày này qua ngày khác dần dần đốt cháy con tim thành tro tàn. Thế nhưng hiện tại có một thiếu niên giống Cốc Phong đến thế xuất hiện trước mắt, sống động như thật, cho dù biết đó chỉ là mộng ảo, hắn vẫn muốn dấn thân vào cơn ác mộng này, cho dù chỉ là vì niềm vui sướng không có thực trong chớp mắt. (Bụi: Sweet dream or a beautiful nightmare ~ *lắc lắc*)

Lúc đầu, hắn chỉ muốn nhìn ngắm thiếu niên này, để đáy lòng được an ủi chút ít mà thôi. Thế nhưng hiện tại, hắn phát hiện, điều bản thân muốn, dường như không dừng lại ở đó…

Hoắc Cải vẻ mặt thuần lương vô (số) tội nhìn Trần Bách Chu bị mình dụ hoặc, sau đó giằng co, trong lòng cười thầm: Tiểu Chu à, tuy rằng quá khứ của ngươi ta không kịp tham dự, tương lai của ngươi đánh chết ta cũng chẳng muốn tham dự, nhưng hiện tại của ngươi, ta không chen chân vào không được mà. Ngươi cho ta cắm, hay là bị ta cắm, hay là mặc cho ta cắm đây? (nguyên văn là cắm, dịch cho thoát là "chen chân", thực ra nó là "cắm chân", cái từ này đặt vào trong câu sau nó mới bỉ =.=)

Giằng co, trong vực sâu của máu và bóng tối!

Hoắc Cải không chút do dự cắm xuống một cọng rơm cuối cùng trên dây thần kinh sắp đứt của Trần Bách Chu — ngón út lặng lẽ móc rút dây lưng vốn đã lỏng lẻo, và áo ngoài triệt để mất đi trói buộc, như cánh chim dang rộng, bồng bềnh trên mặt nước. Trên thân thể xinh đẹp, chỉ chừa lại tiết y màu trắng mỏng manh, gần như trong suốt.

Màn này như lửa bùng cháy, đánh thẳng vào hai mắt vốn đã mờ mịt của Trần Bách Chu, sau đó bá đạo nuốt trọn lý trí. Giống như bị thứ gì đó giữ chặt, Trần Bách Chu không thể cử động được, chỉ có ánh mắt tham lam leo lên thân thể xinh đẹp của thiếu niên, lưu luyến triền miên.

Tấm áo ngoài chỉ dựa vào sự níu giữ của ống tay áo rộng thùng thình bất ngờ phanh rộng, chu quả hồng nhạt như ẩn như hiện dưới lớp tiết y lăng loạn, phần ngực của tiết y dường như thêu chìm họa tiết diễm sắc hoa nở. Da thịt trên cần cổ mềm mại như lụa, màu da lộ rõ qua lớp áo ướt sũng, không khó để tưởng tượng ra da thịt dưới lớp áo ngâm trong nước kia sẽ nóng hổi trơn bóng đến nhường nào, khoảng cách thế này, cách trở thế này, có khác chi không mặc?

Vạt áo mở rộng quấn quanh, ôm lấy đầu gối Trần Bách Chu, sau đó dưới tác dụng lực đẩy của nước, vuốt ve hai đùi trơn bóng, chậm rãi bò lên trên, xúc cảm mềm mại mà nóng ẩm, giống hệt như một cái lưỡi nhỏ ẩm ướt, thuận theo đùi, chầm chậm liếm láp dạo chơi. Bị mê hoặc bởi sự đụng chạm êm ái này, thân thể khô nóng bắt đầu có sự thay đổi huyền bí lại rất vi diệu. Tấm áo chậm rãi dạo chơi từng chút từng chút một hướng lên trên, cuối cùng liếm nhẹ qua đỉnh, Trần Bách Chu hừ một tiếng trầm thấp, nơi nào đó nóng bỏng mà cứng rắn.

Tấm áo ngoài hoàn toàn nổi lên che giấu đi sự kiều diễm mờ ám dưới nước, thế nhưng tiếng hừ khẽ trong khoảnh khắc lại không thể lọt khỏi tai Hoắc Cải. Hoắc Cải biết, lửa đã cháy đủ, có thể chuẩn bị rút lui rồi.

"Trần đại nhân, ngài có thể cho người mang y phục đến không. Vãn sinh thay y phục xong đợi ngài ở ngoài được không?"

Trần Bách Chu có chút sững sờ nhìn Hoắc Cải chăm chăm, âm thanh rót vào tai nhưng hoàn toàn không cách nào lĩnh hội được ý nghĩa. Cả người đều ngây ngẩn, chỉ có dục niệm chiếm hữu rõ ràng đến đáng sợ. Trần Bách Chu biết Vạn gia công tử này cố ý tiếp cận mình, ngồi ở vị trí này, người đọc sách muốn giao hảo với mình, để đạt được tiền đồ tươi sáng thực sự không ít, hắn đã quen cho đó là việc bình thường. Hắn tham luyến cảm giác thỏa mãn mà khuôn mặt thiếu niên mang lại, thiếu niên thèm muốn tiền đồ lợi ích mà quyền thế của hắn mang lại, ai cũng đều có được thứ mình cần, chẳng có gì không tốt.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc này, Trần Bách Chu bị ý nghĩ nào đó giày vò bắt đầu trăn trở, nếu như bản thân nguyện ý đưa đến lợi ích lớn hơn nữa, vậy thì người thiếu niên này có nguyện ý cho bản thân thỏa mãn càng nhiều hay không? Không phải y là con cháu thương nhân hay sao, trao đổi lợi ích kỳ thực là lẽ rất đương nhiên không phải sao?

Hô hấp nóng hổi bồi hồi trong yết hầu không ngừng chuyển động lên xuống, một chút lý trí còn sót lại bị khát vọng khô nóng đốt cháy thành tro, Trần Bách Chu khàn giọng hỏi: "Vạn công tử, ngươi giao hảo với ta là muốn mưu lợi gì?"

'Đương nhiên là để đánh Boss rồi~' Hoắc Cải đầu tiên bị hỏi thì sững người, còn tưởng rằng tiểu xảo của mình đã bị Trần Bách Chu phát hiện. Nhưng Hoắc Cải duyệt văn vô số rất nhanh phản ứng lại, Trần Bách Chu là đang chơi trò kinh điển 'ngươi cho ta ăn thịt ta cho ngươi lợi ích' với mình.

Con bà nó, Tiểu Chu ngươi cầm thú hóa cũng nhanh chóng triệt để thật đấy?! Hoắc Cải cảm thấy lối mòn của Vạn Nhận Luân đã hiện ra trước mắt mình. Có một số thứ, một khi nói toạc ra, bản thân liền không thể nào tiếp tục giả vờ thuần khiết được nữa. Huống chi, sở trường của y là tay không bắt bạch lang (không có vốn nhưng lại kiếm được cả gia tài) chứ không phải là trao đổi đồng giá. Đợi đến khi Trần Bách Chu thực đưa ra cái giá thì thực sự không còn cơ hội chuyển biến rồi, cho nên y nhất định nói gì đó để loại bỏ hoàn toàn ý niệm giao dịch của Trần Bách Chu đồng thời thể hiện được phẩm chất tốt – chân thiện mỹ của mình. (Bụi: ngươi cũng có chân với thiện sao? =.=)

Nói thực ra ta chỉ là ngưỡng mộ tài học của ngài, cho nên muốn tiếp cận làm quen? – Lời này thực sự có người tin sao?!

Nói là vì tiền đồ sau này và vì lời căn dặn của người nhà? – Điều này chẳng phải đồng nghĩa với việc đưa ra giá, đợi người nhảy bổ vào sao?

Nói ta thực ra không định giao hảo với ngài, ngài chủ động sáp lại đó chứ. – Có thể nói rõ ràng trong tình huống này, Trần Bách Chu tuyệt đối đã chắc chắn hành động của mình là cố ý rồi.

Hoắc Cải bi kịch phát hiện rằng, y thực sự là một thiếu niên chưa hiểu rõ sự đời, năng lực ứng biến rất kém a rất kém! Ở trong thời khắc mấu chốt thế này, y lại không biết phải nói gì mới có thể xoay chuyển được cục diện bi kịch này.

Vào lúc chúng ta không biết phải nói gì thì chỉ có thể lựa chọn làm gì mà thôi.

"Nếu như Trần đại nhân ngài đã hỏi như vậy, ta tất nhiên không thể không giải thích thỏa đáng cho ngài." Đôi mắt màu đen mờ mịt trong hơi nước, dường như cho người ta ảo giác nó đang rơi lệ, Hoắc Cải cắn môi, tầm mắt ngưng đọng trên tấm áo lềnh bềnh giữa hai người: "Nhưng, có một số chuyện, làm trước vẫn tốt hơn, dù sao như vậy vẫn có thành ý hơn một chút."

Cánh tay trắng ngần vén tấm áo ngoài lên, Hoắc Cải cởi bỏ hoàn toàn tấm áo ngoài sẫm màu. Động tác không ngừng lại, Hoắc Cải cởi nút kết trên tiết y, tầng ngăn trở cuối cùng mỏng manh dán chặt trên da thịt được ngón tay thon dài phiến tình mà nhanh chóng vén lên, kéo ra, cởi bỏ, thân trên không còn bị che đậy. Trên thân thể trắng như tuyết nổi lên một màu hồng nhạt như son, mà ở vị trí trái tim, một hình xăm cúc hoa yêu diễm nở rộ, tầng hồng nhạt đó xuyên qua mặt nước, mờ ảo mà rạng rỡ, đốt lên ngọn lửa nơi đáy mắt.

Khóe miệng Hoắc Cải mị hoặc nhếch lên: "Trần đại nhân, ngài đứng sang bên một chút được không, để ta có thể đi qua?"

Trần Bách Chu nghe lời nhích sang hai bước, nhìn thiếu niên mỹ mạo thong thả tiến về phía mình, chỉ quấn độc tiết khố, trong lòng mừng rỡ khôn cùng nhưng cũng cảm thấy tiếc nuối, hắn vốn tưởng Vạn Nhận Luân một đấng tài tuấn tài hoa có thừa như vậy sẽ không dễ dàng khuất phục dưới chân quyền thế, hắn vốn tưởng rằng Vạn Nhận Luân đứa trẻ thuần khiết kiêu ngạo này không hiểu thế sự, không ngờ…

Trần Bách Chu dựa vào vách hồ, chờ đợi sự hầu hạ ân cần của thiếu niên, nước ấm thuận theo bước đi của thiếu niên nhè nhẹ chuyển động, ánh nước sóng sánh khiến làn da càng có vẻ mỏng manh dễ vỡ. Trần Bách Chu có chút nóng lòng chờ đợi hành động tiếp theo của thiếu niên Vạn gia, đôi môi hắn khát vọng được cọ sát, da thịt hắn khát vọng được vuốt ve, lửa nóng trong hắn khát vọng được giải phóng. Hắn nghĩ, bất luận hành động tiếp theo của thiếu niên là gì, hắn cũng đều sẽ rất thoải mái, bởi vì thân thể hắn dã đói khát khó nhịn vô cùng.

Trần Bách Chu ôm ấp hy vọng nhìn Hoắc Cải từng bước từng bước đi đến trước mắt mình, sau đó… từng bước từng bước men theo bậc thang ngọc bên người mình đi khỏi bể tắm.

Đối với cách hành sự quỷ dị ra vẻ sắp lao vào vòng tay ôm ấp nhưng lại lướt qua bên vai này của Hoắc Cải, Trần Bách Chu lý giải thành – chẳng lẽ y muốn làm trên nhuyễn tháp bên hồ? (Bụi: bác Chu bị cha kế quay mờ mắt ròy =.=)

Trần Bách Chu xoay người, đang muốn đi theo Hoắc Cải bước lên bậc thang, nhưng phát hiện, vị thiếu gia Vạn gia này lại nhặt y sam sạch mình đặt bên hồ đi tới sau bình phong!

Tiếng sột soạt thay y phục vang lên, Trần Bách Chu sững người, bất chợt có chút dự cảm không lành. Đúng lúc đó, sau bình phong vang lên tiếng lanh lảnh của thiếu niên: "Trần đại nhân, y phục của ta thay xong rồi, ta đi gọi người mang y phục đến cho ngài. Còn về vấn đề lúc trước ngài hỏi, để bày tỏ thành ý, sau khi thu xếp thỏa đáng ta sẽ trò chuyện cùng ngài tại phòng khách."

'Này này, chẳng lẽ việc mà lúc trước ngươi nói rằng làm trước vẫn có thành ý hơn là chỉ việc ra khỏi bồn tắm mặc lại y phục sao?! Chẳng lẽ lúc trước ngươi cởi chỉ chừa một cái tiết khố chính là vì để tiện lên bờ thay y phục sao?! Chẳng lẽ lúc trước ngươi nói ta đừng cản đường ngươi lên bậc thang là để tiện cho ngươi đi qua sao?! Chẳng lẽ từ đầu đến cuối chỉ là một sự hiểu lầm đẹp đẽ thôi sao?!'

Trần Bách Chu cuối cùng cũng từ trong kỳ vọng đẹp đẽ trở về với hiện thực tàn khốc, đáng tiếc động tác của người nào đó quá nhanh, đã không kịp giữ lại. Trần Bách Chu nhìn theo người nào đó mặc quần áo của mình đường hoàng đẩy cửa mà ra, cánh tay đơn độc vươn về phía trước, thê lương vô cùng…

Giai nhân cướp y sam đi mất, nơi này Hoàng Qua lầu trơ trọi. Giai nhân một đi không trở lại, cúc hoa ngàn năm trống quạnh hiu. (hoàng qua: dưa chuột =))))

Hoắc Cải tựa lưng vào phòng tắm, nhìn hoa cỏ tươi tắn bên ngoài cửa, lộ ra một nụ cười mỉm giảo hoạt: Bản tôn vốn là một lưu manh thuần chủng, từ trước đến nay trêu đùa mà không bị đè ngược lại chính là nhờ kỹ thuật vô sỉ lâm trận bỏ chạy này đó!

Hoắc Cải quay đầu nhìn cánh cửa gỗ khắc hoa đóng chặt, xoa xoa ngực, hai mày lại không khỏi chau lại, rõ ràng đã bức Trần Bách Chu đến bước này rồi, tại sao cúc hoa lại chẳng thèm phản ứng chút nào? Chẳng lẽ, mình đi sai đường rồi sao?

64. Chương 64: Tư Bản Là Lợi Khí Giả Cool

"Tam thiếu gia, bộ quần áo này…" Đinh Bằng chạy lon ton đến trước mặt Hoắc Cải, sợ tới mức sắp khóc: Tam thiếu gia ngài ra vào phòng tắm một lượt, quần áo liền thay đổi, tiểu nhân biết nói thế nào với lão gia đây, oa oa oa

~Hoắc Cải không thèm để tâm phất phất tay bảo hắn im miệng, sau đó nhanh chóng kéo Đinh Bằng đến một góc, thấp giọng hỏi: "Đinh Bằng, nói thật cho ta biết, đại ca bảo ta tiếp xúc Trần đại nhân, cụ thể là vì cái gì?"

Đinh Bằng thấp giọng thành khẩn đáp: "Chắc hẳn là vì kỳ thi Hương sắp tới và sĩ đồ sau này của tam thiếu gia."

Hoắc Cải liếc Đinh Bằng một cái, thản nhiên nói: "Đại ca đối tốt với ta, ta tất nhiên biết. Hiện tại điều ta hỏi là, sau khi ta kết giao với Trần đại nhân, đối với chuyện làm ăn tại Khôn Châu của đại ca cụ thể có lợi ích gì?"

Hoắc Cải ngừng một chút, lại nhắc nhở nói: "Ngươi tốt nhất đừng giấu ta, điều này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến lựa chọn bước tiếp theo của ta, nếu như tạo nên tổn hại cho đại ca ta sẽ mặc kệ đó."

"Lão gia quả thực chưa từng nhắc tới việc tranh thủ Trần đại nhân trong việc làm ăn." Đinh Bằng cẩn trọng hỏi: "Tam thiếu gia, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Hoắc Cải cười khẽ một tiếng, nói: "Trần đại nhân hỏi ta, giao hảo với ngài ấy là muốn mưu lợi điều gì?"

"Hả! Thế thì hỏng rồi!" Đinh Bằng vẻ mặt lo lắng.

"Đúng vậy, Trần đại nhân lần này đã nhận định ta lân la nơi quyền quý là có âm mưu, đúng là không dễ ứng phó." Ngón tay trắng mềm cọ qua bờ môi đỏ, Hoắc Cải cười đầy tà khí: "Có điều… so với việc nịnh bợ quyền quý, chẳng bằng câu dẫn quyền quý đến nịnh bợ ta, đúng không nào?"

Đinh Bằng nhìn vẻ mặt tà mị đó của Hoắc Cải, hô hấp cũng không thuận nữa: Tam thiếu gia cái ngài vừa nói chẳng lẽ đúng là câu dẫn sao, câu dẫn đó sao? Tam thiếu gia ngài ngàn vạn lần phải tự trọng a, bằng không lão gia nhất định sẽ băm ta thành thức ăn cho Tham Lang đó, hu hu hu

~"Ngươi ghé tai lại đây." Hoắc Cải tinh quang trong mắt âm trầm.

Đinh Bằng nghe lời ghé tai lại.

"…" Hoắc Cải nói xong, vỗ vỗ vai Đinh Bằng: "Được rồi, lập tức đi mang đồ lại đây cho ta trong thời gian ngắn nhất, thành bại của tam thiếu gia ta quyết định bởi bảo bối ngươi mang đến đấy."

Trong mắt Đinh Bằng có vài phần không hiểu, nhưng hắn vẫn trịnh trọng gật gật đầu, không chút do dự chạy về phía xe ngựa nhà mình đang đỗ, thời gian cấp bách, không thể chậm trễ.

Hoắc Cải nhìn căn phòng tắm tinh xảo đó, ánh tính toán trong mắt không giảm đi phần nào: Đinh Bằng đi lấy đồ, vừa đi vừa về ít nhất cũng cần một canh giờ, dựa vào chất lượng hoàng qua của Trần Bách Chu, s*c lọ, tắm rửa, mặc quần áo đại khái mất nửa canh giờ, vẫn phải nghĩ cách không chút vết tích kéo dài thời gian mới được. Nếu không, đợi đến lúc nhập vở chính, hiệu quả sẽ bị giảm sút…

Nửa canh giờ sau, cửa phòng tắm chậm rãi mở ra, Trần Bách Chu một thân huyền y bước ra khỏi cửa, mặt có vẻ không vui. Đương nhiên, bất kể tiểu công nào vào đúng lúc chuẩn bị nâng thương ra trận, tiểu thụ lại chạy mất, tâm tình đều chẳng thể tốt được.

"Vạn công tử đâu?" Trong giọng nói trầm uất lộ ra chút giọng điệu muốn hỏi tội.

Tên hạ nhân đó bị chủ tử áo đen mặt đen nhà mình dọa cho sợ đến mức nói cũng không lưu loát: "Vạn… Vạn công tử ở thư phòng."

Trần Bách Chu bước nhanh, đến trước thư phòng, nhưng ở bậc cửa lại do dự không vào.

Tuy rằng bị hụt ăn, nhưng Trần Bách Chu lần chịu thiệt này thực sự chịu một cách vừa mờ mịt vừa dâm tà, hắn dù sao cũng không thể chỉ vào mũi người ta mắng ngươi rõ ràng bộ dáng mặc ta thượng, sao cuối cùng lại thành kết quả mặc ta (tổn) thương. Hơn nữa, chuyện này xét cho cùng, vẫn là Trần Bách Chu bản thân đã nảy sinh tâm tư không nên có, cho dù hắn có thể ỷ thế bức người, nhưng điều này rốt cuộc vẫn là đạo người quân tử không cho phép.

Trần Bách Chu rầu rĩ thở dài một tiếng, chỉnh đốn lại trang phục, vừa định giơ tay lên, cửa đã tự động mở.

Thiếu niên khiến mình vừa yêu vừa hận đó ý cười dịu dàng đứng trước mắt, mái tóc dài âm ẩm thả dài, cập thắt lưng, mềm mại đổ xuống. Y phục hơi rộng một chút, thân thể mảnh mai được bao bọc lỏng lẻo, thêm vài phần lười nhác không khuôn phép.

Trần Bách Chu ngây người một lúc, ý thức được đối phương từ trong ra ngoài đều đang mặc y phục của mình, nhịn không được, liền có chút lòng hươu ý vượn. Dù sao không lâu trước đó còn nghĩ đến thân thể của thiếu niên này mà phát tiết một hồi, ngọn lửa đó còn chưa được dập tắt hoàn toàn.

"Trần đại nhân, chuyện hồ tắm lúc trước, ngài không phải nên đòi lại công bằng cho ta rồi sao?"

Hoắc Cải lạnh lùng hỏi một câu, cắt đứt tâm tư xiên xẹo của Trần Bách Chu. Trần Bách Chu nhớ tới việc vị công tử này bị hạ nhân nhà mình dụ vào phòng tắm, sắc mặt càng trở nên khó coi. Nếu như không phải tên nô tài đó tự tiện quyết định, bản thân cũng sẽ không thất lễ đến thế, biến một buổi đãi khách tốt đẹp thành một cuộc giao dịch trắng trợn.

"Tên nô tài lúc trước dụ ngươi vào phòng tắm ngươi còn nhớ rõ chứ?" Trần Bách Chu lạnh giọng hỏi.

Hoắc Cải nhìn bộ dáng ra sức đè nén nộ khí đó của Trần Bách Chu, trong lòng biết vị này coi như cũng tìm được nơi trút giận rồi, thế là phát huy tinh thần thà hy sinh đạo hữu chứ không hy sinh bần đạo, gật đầu đáp: "Ta nhớ được đại khái dáng vẻ của hắn, nhưng sau khi ta ra ngoài lại không thấy hắn đâu cả."

Trần Bách Chu cũng không nói nhiều, trực tiếp gọi người tập trung tất cả hạ nhân là nam bên ngoài thư phòng trong tiểu viện.

Một tuần trà sau, hơn hai mươi hạ nhân đứng xếp hàng trong viện, có lẽ đã nghe thấy chút phong thanh không đáng tin, tên nào tên nấy cũng run rẩy không ngừng, giống hệt như những con gà rừng trong tiệm cơm đợi bị thực khách chọn lên thớt.

"Là ai tự tiện dụ Vạn công tử vào phòng tắm?" Trần Bách Chu quét mắt nhìn đám người hiềm nghi trước mắt, lại quay đầu nhìn người bị hại, đợi Hoắc Cải chỉ ra.

Hoắc Cải rất dễ tìm ra con gà run rẩy dữ dội nhất trong đám gà, tiểu tử đó ngũ quan nhăn nhó hết lại, cần khốn khổ bao nhiêu có khốn khổ bấy nhiêu.

Hoắc Cải nhìn tên xui xẻo đó, há há miệng, nhưng không thể nào phát ra tiếng. Ban đầu y tính túm lấy chuyện này để kéo dài thời gian, đợi đến lúc Đinh Bằng thắng lợi trở về, thuận tiện cũng có thể diệt khẩu. Nhưng khi chuyện tới trước mắt lại không nhẫn tâm được, dù sao người này chỉ là con cờ bị mình lừa vào bàn cờ, hiện tại bản thân nếu như thực sự chỉ ra, lại ép hắn làm con cờ lần nữa, còn là con tốt thí, không tránh khỏi có chút vô nhân đạo.

Hoắc Cải thu lại tầm nhìn, thôi đi, cho dù không kéo dài được thời gian cũng được. Hoắc Cải nghiêng đầu nhìn Trần Bách Chu, môi hồng khẽ mở, đang định ứng phó, lại nghe thấy "thụp" một tiếng.

Hoắc Cải nhìn về hướng phát ra âm thanh, lại thấy con cờ xui xẻo đã vội vã tự động rơi vào lưới rồi, cả người bò trên nền đất, co rúm lại, run lẩy bẩy, đập đầu không ngừng.

"Lão… lão gia, là tiểu nhân. Tiểu nhân cũng là thấy Vạn công tử…"

Trần Bách Chu giơ tay, tự có người lên trước bịt miệng hắn lại, không còn nói được nửa câu biện hộ nào nữa.

Trần Bách Chu đã nhận định chuyện này là "Thượng hữu sở hiếu, hạ tất phùng nghênh" (bề trên có sở thích gì, hạ nhân nhất định sẽ hùa theo), nào dám để tên hạ nhân này nói nhiều, sự thực là tâm tư bản thân vốn đã không trong sáng.

"Cắt lưỡi của tên nô tài này, rồi thưởng cho hắn ba mươi roi bán khỏi phủ. Phủ thị lang của ta không thể nuôi thứ nô tài to gan làm càn như thế này." Trần Bách Chu nhẹ nhàng bâng quơ ra phán quyết, sau đó mỉm cười dịu dàng với Hoắc Cải: "Đối với cách xử lý như vậy, Vạn công tử đã hài lòng chưa?"

Hoắc Cải hạ thấp tầm mắt: Nếu như Thường Cốc Phong gặp phải tình huống này sẽ làm thế nào? Chỉ sợ sẽ cho thêm hai ba chục roi nữa. Dù sao cũng sẽ không yêu cầu tha cho hắn. Là một thư sinh bị người ta dụ vào phòng tắm, chịu nhục mà tức giận, nếu như cầu xin tha thứ cho hạng nô tài như thế này chẳng phải tự

tát vào mặt mình sao? Mà bản thân, chỉ cần diễn tốt cái bóng của Thường Cốc Phong là được rồi, không phải sao?

Hoắc Cải nâng mắt lên, rành rọt từng chữ: "Đúng như ta mong muốn."

"Ta muốn ở đây nhìn tên nô tài này bị trừng phạt, Trần đại nhân ngài không ngại chứ?" Hoắc Cải liếc mắt, khóe miệng mỉm cười. Hoắc Cải y vốn là một tên biến thái nội tâm vặn vẹo, chuyên làm những chuyện ngược thân ngược tâm, là người không tim không phổi, cần gì phải giả là thánh mẫu khiến người khác buồn nôn.

Trần Bách Chu gật gật đầu, tự có người mang ghế đến, dâng trà, phục vụ hai vị chủ nhân thong thả xem kịch. Lại có người mang tên nô tài đó đến một chỗ trống trong viện cách đó không xa, còn cố ý chỉnh phương hướng, để cho bên này có thể nhìn rõ.

Hoắc Cải ngồi trên ghế, nhìn Trần Bách Chu tư thái ưu nhã bưng trà, khẽ nhấp một ngụm, nhẹ nhàng đặt xuống. Sau đó nhìn tên hạ nhân bị trói thân, bịt miệng, đánh đến tan nát thịt da, đáy mắt một bầu vân đạm phong khinh.

Hoắc Cải chợt nhớ lại cảnh Trần Bách Chu nhẹ nhàng đem người cho Thường Cốc Phong trút giận trong "Tiện thụ Vạn Nhận Luân". Vạn Nhận Luân quỳ trên mặt đất, "binh binh binh" dập đầu, thảm thiết khóc cầu Trần Bách Chu đừng đem y sang tay. Thế nhưng Trần Bách Chu chỉ phất phất tay, cho người kéo Vạn Nhận Luân đến viện tử của Thường Cốc Phong, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm ném cho y.

Hoắc Cải trong mắt ánh lên khung cảnh máu tươi tung tóe, trong lòng lạnh lẽo. Đối với Trần Bách Chu, mạng người rốt cuộc là gì? Phàm những kẻ quỳ dưới chân hắn lẽ dĩ nhiên đều mặc cho hắn sinh sát hay sao?

Hoắc Cải rốt cuộc nhịn không được khẽ giọng thăm dò nói: "Cổ nhân có câu: quân tử xa nhà bếp, chính bởi vì nhìn thấy nó sống, nên không nỡ nhìn thấy nó chết; nghe tiếng của nó, mà không nỡ ăn thịt nó. Đại nhân một bậc quân tử đoan chính, không cần miễn cưỡng bản thân cùng ta xem cảnh tượng tanh tưởi này."

Trần Bách Chu khẽ cười một tiếng, nói: "Chỉ là con kiến mà thôi, có gì đáng để ta nỡ hay không nỡ."

Hoắc Cải hạ thấp mi mắt nhìn chén trà trên bàn, ánh mắt thâm trầm. Trần Bách Chu người này không tàn nhẫn cũng không lãnh khốc, đối với tên này, hạ nhân ngay cả tư cách khiến hắn động lòng cũng không có, nói gì đến tính nết.

Quân tử cao cao tại thượng à, khi xưa Khổng Tử trong cuộc hòa hội tại Giáp Cốc giữa Tề Cảnh Công và Lỗ Định Công, lấy lý do "Những đứa thất phu dám cợt nhã vua chư hầu, tội đáng chém!", chặt ngang lưng những con hát đó, có phải cũng coi là lẽ đương nhiên như vậy? (1)

"Vạn công tử, ngươi nếu đã tin thờ đạo lý quân tử tránh xa nhà bếp, tại sao còn muốn ở lại xem?" Trần Bách Chu ôn hòa hỏi.

"Đương nhiên là để hả giận rồi, ta chẳng thể tính là quân tử nhân nghĩa, chẳng qua chỉ là hạng tiểu nhân có thù tất báo mà thôi." Hoắc Cải cười rất thoải mái.

Nếu như không ở lại, sao có thể kéo dài thời gian một cách chính đáng chứ? Hơn nữa, nghiệt bản thân tạo ra dù sao cũng phải nhìn thật rõ ràng, tránh sau này không cẩn thận lại cho rằng bản thân là nhân vật chính chính nghĩa. Phản diện vẫn nên có chút tự giác của phản diện phải không nào?

Sau thời gian đốt một nén hương, tên hạ nhân đó như con chó chết bị kéo xuống, còn Đinh Bằng đã lén đưa đồ cho Hoắc Cải xong, ngoan ngoãn đứng sau lưng y bổ sung mặt tiền.

Khúc mở màn kết thúc, chính kịch bắt đầu, Hoắc Cải Nam Tử (2) nâng lên đôi mắt long lanh, ánh mắt sáng ngời thản nhiên quét qua Trần Bách Chu, môi đỏ khẽ mím, mở miệng nói: "Trần đại nhân, lúc trước ngài hỏi ta kết giao với ngài là muốn mưu lợi điều gì. Hiện giờ, là lúc ra nói cho ngài nghe rồi."

Thân thể Trần Bách Chu khẽ cứng ngắc, lúc đó nếu như không phải hắn tinh tr*ng xông não tuyệt đối sẽ không hỏi một câu trực tiếp như vậy. Dù sao một khi nói ra rồi, ấn tượng của người thiếu niên này trong lòng mình liền bị hủy hoại triệt để, mà hắn, chỉ sợ cũng rất khó để một lần nữa hợp nhất hình ảnh người

thiếu niên này với Thường Cốc Phong trong ký ức. Dù sao hạng người lân la nơi quyền quý đem so sánh với Thường Cốc Phong, đối với Thường Cốc Phong mà nói, thực sự làm nhục quá mức mà.

Hoắc Cải phất tay áo đứng dậy, chiếc cằm thon nhỏ hơi nâng lên, trong lời nói tràn đầy ngạo khí lạnh thấu xương: "Ta có thể mưu lợi gì từ ngài? Mong muốn ngài có thể nâng đỡ ta trên sĩ đồ sao?"

Hoắc Cải móc ra một tờ giấy từ trong ngực, đưa đến trước mặt Trần Bách Chu. Vết mực trên giấy còn ướt, đây là bài thơ y viết lúc trong thư phòng.

Trần Bách Chu giơ tờ giấy lên, nét chữ mềm mại, viết nên những câu từ kinh thế – "Hải khách đàm doanh châu… An năng tồi mi chiết yêu sự quyền quý, sử ngã bất đắc khai tâm nhan".

Trần Bách Chu nhìn bài "Mộng du Thiên Mụ ngâm lưu biệt", ngay lập tức bị chấn động trước tài hoa của Thi tiên(3), thật lâu không cất lên lời.

Bên tai truyền đến tiếng cười khinh miệt của Hoắc Cải: "Dựa vào tài năng của ta, cần ngài nâng đỡ sao?"

Hoắc Cải nhìn thần thái khẽ sửng sốt của Trần Bách Chu, cười càng lúc càng không thể kiềm chế, khuôn mặt tràn đầy vẻ lạnh lùng: "Ta còn có thể mưu lợi gì từ ngài? Mong muốn ngài có thể nâng đỡ ta trên thương trường Khôn Thành sao?"

Hoắc Cải móc ra một vật tinh xảo từ trong tay áo, đưa đến trước mặt Trần Bách Chu. Là tiểu cầu bạc khắc rỗng hoa văn, chính là huân cầu Đông Phương Vị Minh tặng cho Hoắc Cải. Hoắc Cải sau đó đã cố ý đi tham khảo, vật này giá trị ngàn vàng, không phải vật kẻ tầm thường có thể sở hữu. Mà thứ y cố ý bảo Đinh Bằng đi lấy chính là vật này.

Trần Bách Chu lăn lộn trên quan trường nhiều năm, bảo vật nào chưa từng nhìn thấy, nhưng khi hắn nhìn thấy huân cầu này, vẫn lộ ra nét tán thán.

Hoắc Cải miết huân cầu, thuận tay ném lên, bắt lấy, trào phúng nói: "Dựa vào tiền tài của ta, cần ngài nâng đỡ sao?"

Tư tưởng trọng tâm của Hoắc Cải chỉ có một, đó chính là – Trần Bách Chu ngươi đừng quá đề cao bản thân mình, chút năng lực đó của ngươi, trong mắt tiểu gia, chẳng khác gì bã.

Nếu như tỏ ra yếu đuối chỉ có thể bị giẫm đạp dưới chân, vậy thì hãy tỏ ra mạnh mẽ, cho dù chỉ là mạnh mẽ giả tạo. Ưỡn ngực ra, từ trên cao nhìn xuống chúng sinh, Hoắc Cải y dù là giả cool, cũng có thể giả ra khí thế bễ nghễ thiên hạ.

"Trần đại nhân, ngài biết không, con đường Vạn Nhận Luân ta chọn chính là minh toán." Hoắc Cải ghé vào tai Trần Bách Chu, cười mà nói.

Trần Bách Chu vẫn chưa tỉnh lại từ cơn chấn động lúc trước, lại thêm sửng sốt.

"Rất kỳ lạ là, rõ ràng văn phong trác việt lại muốn bỏ chính lấy phụ, chọn con đường chẳng ai quan tâm đến." Hoắc Cải búng búng ngón tay, kiêu ngạo nói: "Bởi vì thơ của Vạn Nhận Luân ta chỉ làm vì bản thân ta, chỉ để tri âm của ta thưởng thức."

Hoắc Cải thu lại thơ và huân cầu, thu lại sự cuồng ngạo trên người, thở dài một tiếng, nhìn Trần Bách Chu chăm chú, trong đôi mắt sóng sánh ánh nước ẩn chứa sự cô đơn và thất vọng vô biên: "Trần đại nhân, ngài vẫn còn nhớ bài thơ khi đó tại đại hội đấu trà chúng ta cùng ngâm không? Ngài không biết được, lúc đó, ta vui mừng biết bao. Ta vốn tưởng rằng ta cuối cùng cũng tìm được Chung Tử Kỳ (4) của mình rồi, chỉ cười ta ngàn dặm tìm đến, đánh đàn mà hát, đổi lại chẳng qua một câu mưu lợi điều gì?"

Hoắc Cải khóe miệng cong lên, nét cười rạng rỡ, nhưng trong quầng mắt lại dần dần đỏ lên, đè nén tiếng nức nở khe khẽ trong giọng nói: "Ta coi ngài là Chung Tử Kỳ của ta, lại quên mất rằng, ta không phải Du Bá Nha của ngài."

Nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống, vẽ lên trên khuôn mặt tinh xảo một đường long lanh ánh nước. Hoắc Cải bất ngờ xoay người, áo bào rộng phất phới phong hoa vô tận.

"Đinh Bằng, chúng ta đi!"

Hoắc Cải ta cần gì phải nịnh bợ ngươi, ta tự có bản lĩnh câu dẫn ngươi tới nịnh bợ ta!

Bụi: chương này có quá nhiều điển cố, điển tích, thơ cổ. (_ _!!!) Nguồn: Google search.

(1) Khổng Tử, Tề Cảnh Công, Lỗ Định Công: Tề Cảnh Công gởi thư mời Định Công nước Lỗ hội họp ở Giáp Cốc để bàn việc giảng hòa. Lỗ Định Công chọn Khổng Tử làm tướng để đi hội họp. Khổng Tử nói: "Đã có văn thì phải có võ, không thể thiếu một được. Xin chúa công sai quan Tư Mã đem quân đi theo." Lê Di là đại phu nước Tề mưu kế xảo quyệt (thay chức cho Lư Khâu Cứ) bàn với Tề Cảnh Công: "Mai khai hội chúa công nên cho tấu nhạc Đông Di. Lại cho 300 quân Đông Di giả làm nhạc công, nhân đó mà bắt vua quan nước Lỗ. Còn thần đem quân đánh đuổi quân Lỗ đóng bên ngoài lễ đài."

Tề Cảnh Công nghe theo. Việc này vua Tề không cho Án Anh biết.

Ngày hòa hội, hai vua Tề, Lỗ gặp nhau trên đài. Tướng lễ của hai nước là Án Anh và Khổng Tử cũng gặp nhau. Hai bên chào hỏi nhau theo nghi lễ.

Tề Cảnh Công truyền đội nhạc Đông Di lên đài. Cả 300 tên cầm vũ mao kiếm kích lên đài miệng hét lý lô. Lỗ Định Công cả sợ. Liền đó, Khổng Tử tiến tới trước mặt Cảnh Công nói:

"Hai nước hội nhau để tỏ lòng giao hảo, nên dùng lễ nhạc Trung Hoa mới phải, sao nhà vua lại dùng thứ nhạc mọi rợ? "

Án Anh không biết đó là kế của Lê Di, nên cũng nói: "Lời Khổng Khâu nói đúng, xin chúa công bỏ nhạc ấy đi!"

Tề Cảnh Công cả thẹn truyền đội nhạc rợ lui xuống. Lê Di ở dưới cả giận, kêu đội nhạc nước Tề dặn lại: "Hễ khi hai vua và các quan dùng tiệc, các ngươi đồng thanh hát bài "Tệ Cẩu" và cho hòa nhạc."

Lê Di truyền đội nhạc lên đài, phường nhạc nhảy múa và hát những điệu dâm loạn. Khổng Tử nhìn Tề Cảnh Công nói: "Những đứa thất phu dám cợt nhã vua chư hầu. Xin nhà vua sai Tư Mã nước Tề đem phép nước ra trị chúng."

Tề Cảnh Công làm thinh, cho qua. Bọn con hát càng làm tới. Khổng Tử nhìn xuống đài vẫy quan Tư Mã nước Lỗ bắt hai đứa nhạc trưởng đem xuống chém đầu. Đám nhạc sợ hãi bỏ chạy.

Khổng Tử nói: "Hai nước đã giao hảo với nhau như anh em, thì Tư Mã của nước Lỗ cũng như Tư Mã của nước Tề."

Nói rồi vua quan nước Lỗ ra về. Án Anh nói với Tề Cảnh Công:

"Cuộc hòa hội này nước Tề đã thất lễ với Lỗ. Vậy thì hãy dùng thành tâm mà tạ lỗi, bằng cách đem ruộng Vấn Dương trả lại cho Lỗ."

Tề Cảnh Công nghe theo.

Lời bàn:

Đoạn này có mấy phần chính:

– Khổng Tử nói: "Đã có văn thì phải có võ". Ý ông muốn nói, văn và võ phải song hành. Người đời xưa nói: "Tất tiên năng chiến, hậu năng hòa". Ý nghĩa thực tiễn của nó là trước nhất mình phải đủ khả năng chiến đấu, lúc đó bàn đến chuyện hòa, đối phương mới nghe. Nếu lực lượng đôi bên không cân sức, thì hiệp ước hòa bình sẽ là hiệp ước bất bình đẳng.

– Nhạc trong vấn đề ngoại giao là nhạc trong nghi lễ. Điều ấy người Trung Hoa đã có trước đó hai ngàn năm. Và hôm nay mọi quốc gia trên thế giới cũng đều như vậy. Phần nhạc trong nghi lễ được xem là công pháp quốc tế. Tên Lê Di hiểm độc nhưng lại ngu dốt, vậy mà Tề Cảnh Công lại đi nghe theo lời hắn, chỉ làm trò cười cho vua quan nước Lỗ và người dân hai nước mà thôi.

– "Tệ Cẩu" là một bài dân ca rất phổ biến trong nước Tề và nước Lỗ cũng nhiều người biết. Nguyên nhân của nó là, nàng Tề Văn Khương (công nữ nước Tề) trước đây loạn dâm với anh ruột là Chư Nhi, sau gả nàng cho công tử nước Lỗ nàng vẫn còn thông dâm với anh ruột, xúi anh ruột giết chồng mình, rồi cả hai

cùng truy hoan ở nơi biên giới hai nước. Dân Tề thấy giận và thẹn bèn đặt ra bài "Tệ Cẩu" (Tệ như chó), thế mà Lê Di không biết nhục, Tề Cảnh Công không biết hổ thẹn còn bêu cái xấu của mình ra. Ngu dốt mà lên làm vua, ít nhất phải được vài ông quan giỏi và chân chính mới che đỡ nổi.

(2) Nam Tử ( ) Thời Xuân Thu, vua nước Vệ có nàng vương phi tên là Nam Tử. Đó là một người đàn bà rất kiêu ngạo và đầy quyền lực. Thiên hạ đồn đại rằng bà ta rất dâm đãng. Sứ thần các nước đến Vệ, trước khi yết kiến nhà vua đều phải diện kiến bà. Bà đồng ý thì mới được gặp vua. Chỉ có Khổng Tử là từ chối cuộc gặp nên không được dùng. Tuy nhiên ngài cũng được cho ở tạm trong nhà khách của triều đình.

Thấy trong nhà khách có cây đàn khánh, Khổng tử bèn gảy mấy cung điệu. Tiếng đàn ngân lên trong đêm khuya khoắc khiến cho Nam Tử thao thức mãi. Bà lần theo hành lang, tới đứng bên ngoài nhà khách. Bà đứng suốt đêm trong sương lạnh để nghe đàn, một mình, một bóng, không ai hay biết. Vệ Linh Công thì đã già, đang ngủ say trong phòng.

Sáng hôm sau Nam Tử phá lệ, cho mời Khổng Tử. Các học trò khuyên ông đừng đến, nhưng ông đã đến. Lúc ấy Khổng Tử đã năm mươi tuổi và Nam Tử là một phu nhân ngoài ba mươi, nhan sắc diễm lệ, quý phái.

Nam Tử hỏi: "Sao ông dám không yết kiến ta?"

"Vì tôi đến đây chỉ để giúp vua Vệ, không phải để gặp bà."

"Ông giúp vua làm gì?"

"Trị quốc."

"Lấy gì để trị quốc?"

"Lấy Chu Lễ."

"Hãy dẹp bỏ Chu Lễ đi. Ta sẽ phong cho ông làm tướng quốc, ông sẽ có dịp đánh đông dẹp Bắc bình thiên hạ chẳng phải hơn sao?"

"Tôi không chủ trương chiến tranh. Tôi muốn trị thiên hạ bằng Lễ Nhạc."

Nam Tử im lặng một lúc. Hai người ngồi đối diện nhau. Nam Tử nói: "Trước đây ta cũng có một mối tình thơ mộng nhưng ta đành phải cắt đứt vì bị ép tiến cung. Đối với ta đó là điều bất hạnh. Ta sống trong cái lồng son này để làm gì? Thực tế là ta đang chết dần trong cái lồng này. Con người sống để làm gì nếu không có tình yêu?"

Bà ngừng lại, nhìn ngắm Khổng Tử. Ngài đang ngồi đối diện bà, đôi mắt sâu, mày rậm, trán rộng, hơi nhô ra như trán một con rồng.

"Này Phu Tử! Bà gọi. Ông chơi đàn hay lắm."

"Tại hạ không dám."

"Tối qua, ta đã đứng suốt đêm ngoài trời, trước cửa phòng ông để nghe ông đàn, ông có biết không?"

"Biết. Chính vì thế mà hôm nay tại hạ đến đây."

"Vậy ông có hứng thú cùng ta hợp tấu không?"

Nam Tử đứng dậy, dáng đi uyển chuyển như con báo đen. Bà với lấy cây hắc tiêu trên vách.

Khổng Tử gảy cây đàn Sắt, NamTử thổi tiêu. Hết điệu này đến điệu khác, như nước chảy, như gió cuốn, như lời tỏ tình bất tận. Họ chơi đàn quên cả thời gian. Họ bỏ cả ăn uống.

(Bụi: Chị Hoàng đề cập tới Nam Tử ở đây có lẽ so sánh Trần Bách Chu – Hoắc Cải với Khổng Tử – Nam Tử. Một bên là quân tử, một bên là … yêu nghiệt.:-P)

(3) Thi tiên: chính là chỉ Lý Bạch. Bài thơ "Mộng du Thiên Mụ ngâm lưu biệt" khá dài, xin phép chỉ đưa phần dịch thơ lên:

Mơ đi chơi núi Thiên Mụ, làm thơ để lại lúc từ biệt (Người dịch:Khương Hữu Dụng)

Khách biển đồn Doanh Châu,
Khói sóng mịt mù tìm được đâu!
Người Việt nói Thiên Mụ,
Mây ráng tỏ mờ nay thấy đó.
Thiên Mụ liền trời chân trời xanh,
Thế lay Ngũ Nhạc, đổ Xích Thành.
Thiên Thai một vạn tám nghìn trượng,
Đứng trước Thiên Mụ cũng nghiêng mình.
Ta muốn nhân đây mộng Ngô Việt,
Một đêm nương trăng Kinh Hồ vượt.
Trăng hồ rọi bóng ta,
Đưa ta đến Diễm Khê.
Tạ công chốn cũ nay còn đó,
Trong veo tiếng vượn, nước xanh lè.
Xỏ chân dép họ Tạ,
Cất mình thay mây đi.
Vừng đông, nửa vách thấy,
Gà trời, giữa lừng nghe.
Núi ngàn ngoắt ngoéo đường lắm hướng,
Mê hoa tựa đá bỗng tối om.
Beo gầm rồng kêu núi khe dồn,
Run rừng sâu hề rợn từng non.
Mây xanh xanh hề mừa chớm,
Nước mờ mờ hề khói un.
Sét đánh chớp lòa,
Gò nhào cồn tan.
Động trời cửa đá,
Ầm ầm mở toang.
Xanh mờ thăm thẳm chẳng thấy đáy,
Ánh trời ánh trăng ngấn bạc vàng.
Mặc áo ráng hề cưỡi ngựa gió,
Thần trong mây hề bời bời bay xuống đó.
Hổ đánh đàn hề loan đẩy xe,
Người tiên đông hề đông gớm ghê.
Bỗng hồn kinh mà phách động,
Hoảng vùng dậy mà than dài.

Tan khói mây lúc nãy,

Trơ chăn gối mình đây.

Cuộc vui trên đời nào khác vậy,

Xưa nay muôn việc xuôi nước chảy!

Giã người đi hề bao giờ lui?

Toan thả hươu trắng núi xanh khơi,

Cần đi hẳn cưỡi dạo non chơi.

Dễ đâu cúi đầu gãy lưng phụng quyền quý,

Khiến ta chẳng được mặt mày tươi.

(Bụi: Hai câu cuối đề cập đến khom lưng uốn gối trước quyền quý, bạn Cải chọn bài cũng thật thâm thúy.)

(4) Chung Tử Kỳ, Du Bá Nha: Bá Nha và Tử Kỳ là hai người bạn tri âm thời Xuân Thu Chiến Quốc. Sách Lã Thị Xuân Thu có chép: "Bá Nha gảy đàn, Tử Kỳ ở ngoài nghe trộm". Tử Kỳ còn khen tiếng đàn của Bá Nha lúc thì "nguy nguy hồ chí tại cao sơn", lúc thì "dương dương hồ chí tại lưu thủy".

Bá Nha, họ Du tên Thụy, là người nước Sở, nhưng làm quan Thượng Đại Phu nước Tấn. Bá Nha nổi tiếng là một khách phong lưu văn mặc, lại có ngón đàn tuyệt diệu nhất đời và không bao giờ rời cây Dao cầm yêu quý của mình.

Tử Kỳ, họ Chung tên Huy, là một danh sĩ ẩn dật làm nghề đốn củi để báo hiếu cha mẹ tuổi già nua, nhà tại Tập Hiền Thôn, gần núi Mã Yên, ở cửa sông Hán Dương.

65. Chương 65: Phương Hướng Quả Nhiên Không Đúng

"Một, hai, ba…" Hoắc Cải thầm đếm trong đầu, một giây sau, tay bị người ta nắm lấy, cảm giác hơi mát, cưỡng chế rất hàm súc. Hoắc Cải khẽ cử động ngón tay, giằng co lấy lệ, nhưng lại bị nắm càng chặt hơn: Ta thắng cược rồi, Tiểu Chu!

Trần Bách Chu hai bước vòng đến trước mặt Hoắc Cải, người thiếu niên trước mắt quá giống Thường Cốc Phong, tài giỏi hơn người lại cuồng ngạo vô cùng, hào hoa phong nhã lại trẻ con nông nổi, bảo hắn làm sao có thể buông tay. Có gì đó rục rịch trong lòng, khiến hắn nhịn không được muốn càng nhiều hơn, khiến hắn nhịn không được kỳ vọng một giấc mộng phồn hoa hư ảo, để vẽ nốt bức tranh còn dang dở, viết tiếp bài thơ cũ còn chưa xong, đổ đầy trái tim khuyết thiếu.

Trần Bách Chu cúi đầu khàn giọng nói: "Cốc… không, Vạn công tử, lúc trước là ta lòng dạ tiểu nhân, nhưng trần thế hỗn tạp này có mấy người có thể làm theo ý mình như đệ. Ta và đệ dù sao cũng không giống nhau, suy nghĩ cũng nhiều hơn, ta nghĩ, đệ cho dù coi thường nhưng cũng hiểu, phải không?"

Nam tử vốn nho nhã bình thản, lúc này trong mắt không khỏi có nét lo lắng khẩn cầu, trên mặt bày ra nụ cười khổ, như thể tự chế giễu mình lại như thể áy náy. Cho dù là người lòng dạ sắt đá như Hoắc Cải cũng cảm thấy thắt lòng. Kẻ động tình vẫn luôn khiến người ta cảm động, mà luận về mức sâu đậm tình cảm, cả bộ "Tiện thụ Vạn Nhận Luân" chỉ sợ không ai hơn được Trần Bách Chu.

Cho nên Hoắc Cải lúc này cực kỳ muốn đánh tên này một trận, là một đấng nam nhi tâm hủ thân không hủ, bị một người cùng giới tính thâm tình nhìn ngắm một cách sến súa như thế, quả thực quá mức khảo nghiệm khả năng chịu đựng của con người rồi, không, đẹp trai cũng không được, đẹp trai đến thế nào cũng đều không được!

"Ta nguyện làm Chung Tử Kỳ của đệ, vậy, Bá Nha đệ nguyện tấu nhạc vì ta không?" Giọng nói hơi hơi trầm thấp mà ấm áp cất lên bên tai, thành thật mà thâm tình.

Hoắc Cải quay đầu đi, buồn rầu thở dài: "Thôi được rồi, là ta đã đòi hỏi quá khắt khe. Tử Kỳ vẫn còn, nếu như ta đập đàn thôi tấu tại đây không khỏi có chút tiếc nuối."

"Đa tạ hiền đệ rộng lượng." Trần Bách Chu thả lỏng tay, vái một cái thật thấp.

Hoắc Cải nhìn khuôn mặt kinh ngạc đến văn vẹo của Đinh Bằng ở bên cạnh, trong lòng buồn cười: Sao nào? Chưa thấy ai bị bán rồi còn xông xáo đếm tiền hộ phải không? Đối phó với loại quân tử bề ngoài ra vẻ có tài có thế, bản chất bên trong lại là giả cool, ngươi chỉ cần giả cool hơn cả hắn, là thắng liền. Một từ tiện này, chân lý không giải thích.

Hai người hóa giải hiềm nghi lúc trước, sự yêu mến của Trần Bách Chu oan đại đầu này đối với Hoắc Cải đương nhiên càng tăng thêm một bậc, tính cách cao khiết nhường này, thật giống với Cốc Phong nhà ta biết bao!

"Hiền đệ, bên ngoài gió lạnh, đệ và ta không bằng vào phòng nói chuyện?" Trần Bách Chu mỉm cười hỏi, dẫn người vào thư phòng.

Hoắc Cải vui vẻ đi theo.

Đinh Bằng khẽ tiến lại gần nói: "Tiểu nhân lúc về khách điếm lấy đồ thuận tay mang theo một bộ y sam, tam thiếu gia ngài có cần thay không."

Bước chân của Hoắc Cải hơi khựng lại, lắc đầu nói: "Lúc về xe ta sẽ thay, lúc ngươi trở về, có đụng mặt đại ca không?"

"Có chứ ạ, nhưng lão gia nghe tôi nói tình thế khẩn cấp, liền không hỏi nhiều nữa, chỉ bảo tôi làm theo lời ngài." Đinh Bằng quyết định chọn lọc, bỏ bớt chi tiết khuôn mặt kết thành băng lúc đó của chủ tử nhà mình.

Hoắc Cải yên tâm gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

"Thư phòng này của ta thế nào?" Trần Bách Chu đứng giữa phòng, ý cười rạng rỡ.

Thư phòng của Trần Bách Chu bố trí vô cùng điển nhã, tường trắng gạch xanh, sách xưa tranh cổ, án đen đàn gỗ đồng, không quá phú quý đường hoàng, nhưng lại rất có khí chất hoa quý khiêm nhường.

"Tất nhiên là cực tốt rồi, sách là sách hay, tranh là tranh đẹp, đàn cũng là đàn tốt." Sinh vật có khả năng thưởng thức bằng không Hoắc Cải đơn giản khen một lượt tất cả mọi vật, không bỏ qua một thứ nào.

"Câu nói này của đệ tuy đơn giản, nhưng không sai một câu." Trần Bách Chu nhìn cổ cầm, cười nói: "Đàn này là ta mang từ nhà đến kinh thành, Bá Nha, chẳng hay có chịu đàn một khúc vì Tử Kỳ ta chăng?"

Hoắc Cải nụ cười gượng gạo: "Chỉ sợ khiến ngài thất vọng rồi, tại hạ không biết chút gì về âm luật."

"Hiền đệ nói đùa rồi." Trần Bách Chu ý cười hơi nhạt đi.

Vừa đóng giả công tử tài hoa xong, nháy mắt đã để người ta chọc thủng lớp hoàn mỹ giả tạo, trong lòng Hoắc Cải không nói hết được ủy khuất, nhưng y cũng chỉ có thể miễn cưỡng nói: "Tại hạ đích thực không biết đàn."

Trần Bách Chu dịu dàng nói: "Không sao."

Trái tim Hoắc Cải nhỏ máu, không sao ngươi con mẹ nó đan tay vào nhau làm cái cục gì, không biết đàn thì thôi, ngươi cần thiết phải nâng lên mức độ căm ghét không hỗn đản!

Trần Bách Chu mỉm cười liếc nhìn Hoắc Cải một cái, vẫn giọng điệu lịch sự như cũ, có chút thản nhiên đề nghị: "Ta dạy đệ vậy?"

Hoắc Cải vừa nhớ đến kết cục bị Thường Cốc Phong bứt móng tay liền muốn từ chối ngay lập tức, thế nhưng lý trí nói với y, bản thân vừa rồi mới giẫm đạp lên thể diện của Trần Bách Chu, vào thời kỳ vừa khôi phục sự hòa hảo thân tình láng giềng, thuận theo là một mỹ đức cần thiết và đáng quý.

Thế là Hoắc Cải ngoài cười trong không cười gật đầu: "Được thôi, kỳ thực ta vẫn luôn rất hứng thú với đạo này, đáng tiếc lúc trước không tìm được cơ hội tốt để học, lúc này có thể xem như đạt được ước nguyện rồi."

Ngón tay đan vào nhau của Trần Bách Chu cuối cùng cũng buông ra, tâm tình khá tốt, giương khóe môi: "Đệ ngồi qua đây, ta dạy đệ."

Thế nhưng, một tuần trà sau, Hoắc Cải dùng thực lực cường đại của mình chứng minh với Trần Bách Chu cái gì gọi là gỗ mục khó đẽo. Là một thanh niên nhiệt huyết đam mê nhạc rock, Hoắc Cải căn bản không ý thức được, cầm kỳ thực là một sự tồn tại rất cần người nhẹ nhàng vuốt ve chứ không phải hung hăng chà đạp.

Thế là Hoắc Cải một lần nữa đối mặt với Trần Bách Chu mười ngón đan nhau, nước mắt giàn giụa, này này, người ta không phải mức độ thân mật càng cao, mức độ bao dung càng lớn hay sao, Tiểu Chu ngươi sao lại ngược lại thế chứ! Ngươi cho rằng kẽ ngón tay của ngươi là động cúc hoa sao, càng cắm càng đẹp à?

Để ngăn chặn mức độ hảo cảm khó khăn lắm mới tích lũy được sụt giảm nhanh chóng, Hoắc Cải chỉ đành mở miệng nói: "Trần đại nhân, học trò nhất thời khó có thể tĩnh tâm, đàn này, hay để ngày khác ta học?"

Trần Bách Chu an ủi cười cười với Hoắc Cải: "Cũng tốt. Chẳng bằng đệ và ta đánh một ván cờ giải tỏa phiền muộn?"

Thế là Hoắc Cải đáng thương lần nữa cứng đơ, quả nhiên đừng giả cool, giả cool bị sét đánh. Sét này còn không chịu ngừng nghỉ, gia đã ngoài chín trong sống đến sống không bằng chết rồi a a a!

Thế nhưng, bất luận không muốn đến thế nào, hiện thực bản thân cầm kỳ thi họa không biết một cái gì vẫn lồ lộ trước mắt, cho nên Hoắc Cải chỉ có thể thản định đánh trống lảng: "Ta lại thích đi dạo một vòng trong viện hơn, ngài có hứng thú chăng?"

"Chẳng lẽ đệ không biết đánh cờ?" Trần Bách Chu hỏi đùa.

Chỉ đáng tiếc Hoắc Cải đang ở tư thế nhìn ra cửa sổ, không thể nhìn thấy biểu cảm của Trần Bách Chu, thế là sau một cái run rẩy, quay đầu lại, ngốc nghếch thừa nhận: "Chưa từng được học."

Thế là ngay sau đó, ánh mắt của Hoắc Cải lại lần nữa bi kịch đối diện với mười ngón tay đan nhau của Trần Bách Chu…

Oa oa oa, Trần Bách Chu ngươi không yêu thích ta nữa sao, chẳng lẽ ngươi thực sự không yêu thích ta nữa sao! Còn căm ghét nữa mức độ hảo cảm sẽ thấp đến thủng đồng hồ luôn đó! Tại sao người ta đều là sau cơn mưa trời lại sáng, đến lượt gia người đã chịu mưa gió rồi, lại tiếp tục lốc xoáy mưa đá, đánh Boss chẳng lẽ lại tiến lùi sao!

Để giữ vững chút ấn tượng văn chương trôi chảy, Hoắc Cải dứt khoát quyết định, cáo từ chạy lấy người. Hoắc Cải thản nhiên chỉ hươu thành ngựa nói: "Trần đại nhân, ngài xem sắc trời đã không còn sớm rồi…"

Trần Bách Chu thở dài một tiếng rất khẽ, cười nhạt nói: "Là ta tiếp đãi không chu đáo, ngày mai ta mang đệ đi Thanh Mính Cư phẩm trà được không."

Hoắc Cải cười đồng ý, trong lòng thầm tính toán tối nay chỉ sợ phải gấp rút bổ túc không ít kiến thức về trà rồi, câu dẫn cũng là một công việc tốn thể lực quá a, oa oa oa

~Hoắc Cải dẫn theo Đinh Bằng lên xe ngựa nhà mình, cuối cùng cũng ra khỏi phủ Thị lang, ngóng lại lầu gác kia, hai mày nhíu chặt. Cúc hoa trên ngực không bớt một cánh nào, phản ứng chán ghét mang tính biểu tượng của Trần Bách Chu liên tiếp xuất hiện, vấn đề rốt cuộc ở đâu chứ. Chẳng qua chỉ là không biết đánh đàn đánh cờ mà thôi, có cần thiết phải làm căng thế không. Một trong những đặc tính của đại thúc rõ ràng là bao dung chứ không kiêu ngạo mà!

"Tam thiếu gia, ngài vẫn nên mau mau thay y phục đi, nếu như lão gia nhìn thấy ngài mặc y sam không vừa người thế này, nói không chừng sẽ tức giận đó." Đinh Bằng chạy xe, nhắc nhở.

Hoắc Cải nghe thấy câu này, có thứ gì đó lóe lên trong đầu, khẽ sửng sốt, sau đó phản ứng có điều kiện hỏi: "Đại ca tại sao lại tức giận?"

Đinh Bằng đáp: "Ngài đang yên đang lành không mặc quần áo của mình, lại mặc quần áo của người khác, lão gia nhìn thấy có thể thoải mái được sao?"

Lập tức, đầu óc lóe sáng. Hoắc Cải cuối cùng cũng biết vấn đề nằm ở đâu rồi!

Kỳ thực điều Trần Bách Chu vẫn luôn chán ghét không phải là bản thân mình không hợp lễ nghi, hay là không biết cầm kỳ. Điều hắn chán ghét chính là tất cả những hành vi khác với Thường Cốc Phong của mình. Bản thân cố ý bắt chước Thường Cốc Phong trước mặt Trần Bách Chu, Trần Bách Chu liền coi mình như công cụ để nhớ đến Thường Cốc Phong, tất cả những hành vi không giống với hy vọng đều hủy hoại kỳ vọng tình cảm của hắn, thế nên chán ghét bài xích theo phản ứng có điều kiện.

Bản thân khiến Trần Bách Chu nhìn thấy hồn phách của Thường Cốc Phong, da thịt của Thường Cốc Phong, lời nói hành động lại hoàn toàn khác hẳn, thế nên Trần Bách Chu trên bản chất coi trọng mình vô cùng, nhưng trong tiềm thức, lại cảm thấy không vui. Khởi điểm quá cao, vì vậy mà kỳ vọng quá nhiều, khát khao quá mức, cho nên vĩnh viễn không thể nào thỏa mãn.

Giống như lúc đầu bản thân viết "Tiện thụ Vạn Nhận Luân" vậy, Trần Bách Chu muốn Vạn Nhận Luân chỉ đọc mấy bài thơ đó, chỉ hát mấy khúc hát đó, chỉ làm những việc đó, đều là vì hắn muốn coi Vạn Nhận Luân là thế thân, để khỏa lấp nỗi tương tư. Bất cứ hành vi tự chủ nào cũng Vạn Nhận Luân đều chẳng có ý nghĩa gì hết.

Hoắc Cải xoa xoa ngực, cười khổ không thôi, bản thân quả nhiên từ đầu đã đi sai đường. Mang nick của người khác đánh Boss, điểm kinh nghiệm sao có thể tích vào mình chứ. Sự thăng trầm cảm xúc của Trần Bách Chu, xét về bản chất, từ đầu đến cuối không phải vì mình, mà là vì Thường Cốc Phong. Cúc hoa kiêu ngạo duy ngã độc tôn này nếu như chấp nhận mới là lạ.

Hơn nữa, bản thân không thể nào hoàn toàn giống y như Thường Cốc Phong, cho nên nếu như tiếp tục đi theo con đường Thường Cốc Phong số hai, thất vọng và không vui trong lòng Trần Bách Chu sẽ chỉ càng lúc càng nhiều, ký ức tốt đẹp về Thường Cốc Phong sẽ chỉ càng nhớ càng sâu. Trừ mất độ hảo cảm của lão tử, tăng điểm ấn tượng của Thường Cốc Phong, đừng có bi thảm thế chứ!

Người muốn tán không tán được, vậy nhiều nhất chỉ là kế hoạch bị lỡ; người muốn tán bị người khác tán mất, còn là nhờ bản thân sớm tối ra sức góp công, thế mới là thống khổ, mới là nhỏ máu…

66. Chương 66: Quảng Cáo Rút Củi Đáy Nồi

Hoắc Cải hiểu ra mấu chốt trong đó, buồn rầu đến mức muốn cào tường, nhưng hành trình đánh boss dù sao vẫn phải tiếp tục, cùng lắm là đổi đường bắt đầu lại từ đầu. Nhưng trong thời gian ngắn, Hoắc Cải cũng không nghĩ ra được phương án nào hay, chỉ đành tạm thời đặt vấn đề sang một bên, trước tiên nghỉ ngơi thật tốt rồi tính tiếp. Dù sao ngày mai vẫn phải cùng đi uống trà cùng Trần Bách Chu, trước khi đánh boss không chừng phải thức đêm chuẩn bị. Hiện tại có thể nghỉ ngơi được khắc nào hay khắc nấy.

Hoắc Cải lanh lẹ thay hết ngoại sam, liền kéo chăn mỏng duỗi người nằm thẳng cẳng.

"Tam thiếu gia, đến rồi."

Hoắc Cải dụi dụi hai mắt còn ngái ngủ, chậm rãi bò xuống xe, vừa ngước lên nhìn liền bắt gặp khuôn mặt kết băng dày hàng tấc của đại ca nhà mình. Hoắc Cải vừa tỉnh dậy lộ ra một nụ cười ngoan ngoãn mà mơ màng, vươn tay ra, níu chặt lấy vạt áo của Vạn Tư Tề.

"Ca~" Tiếng gọi mềm mại hơi pha chút khàn khàn, giống như một chú mèo lười biếng, vô thanh vô tức đi qua bên gối, chỉ có chiếc đuôi mềm như nhung khẽ khàng thong thả vuốt ve qua gò má, mời mọc đầy phiến tình, dụ hoặc trong im lặng.

"Vẫn buồn ngủ thì về phòng tiếp tục ngủ, lúc nào ăn tối ta sẽ gọi đệ." Vạn Tư Tề bị đuôi mèo khuấy động mềm lòng lập tức bại trận, thuộc tính 'đệ khống' (yêu đệ đệ, đặt đệ đệ lên đầu) khởi động toàn diện.

Hoắc Cải cúi thấp đầu, trán dựa vào ngực Vạn Tư Tề lười nhác ngáp một cái: "Không ngủ nữa, đệ còn có việc phải tìm Dịch lão."

Vạn Tư Tề thuận thế ôm Hoắc Cải đi vào khách điếm: "Dịch lão ra ngoài rồi, chắc phải một canh giờ sau mới về."

"Dạ, vậy đệ đi ngủ trước." Hoắc Cải dứt khoát díp mắt dựa vào người Vạn Tư Tề, để Vạn Tư Tề dìu y đi.

Vạn Tư Tề đưa Hoắc Cải về phòng, Hoắc Cải mơ mơ hồ hồ cởi ngoại sam ra, chui vào ổ chăn, thuận lợi đi bầu bạn với Chu công.

Vạn Tư Tề ghém góc chăn giúp Hoắc Cải, xoay người ra khỏi cửa, bắt gặp Đinh Bằng đang canh gác tại cửa phòng, giọng nói đè thấp tràn đầy mùi vị khát máu: "Đinh Bằng, ngươi có thể giải thích cho ta tại sao trên người đệ đệ ta lại mặc nội sam của người khác không?"

Đinh Bằng run lẩy bẩy lùi sau hai bước, trong lòng khóc lóc kêu gào không thôi: Mẹ ơi, tha cho con trai tội bất hiếu, có lẽ không thể phụng dưỡng mẹ đến hết đời rồi.

Vạn Tư Tề lôi Đinh Bằng đến phòng khách ở một bên thẩm vấn nghiêm khắc, mà sắc mặt của hắn một đường tiến hóa từ xanh thẫm thành đen sì theo lời cung khai của Đinh Bằng. Đối với việc tiểu cẩu nhà mình bị kẻ khác ôm đi mất lại còn xoa đầu, nắm móng, gãi bụng, Vạn Tư Tề tỏ ra vô cùng ức chế.

Diễn tiến của sự việc vẫn luôn khác với dự liệu, tiểu cẩu sẽ chạy đến khúc xương trong tay ai không phải việc chủ nhân nó có thể quyết định. Tiểu cẩu tự nguyện lăn tròn nũng nịu cầu vuốt ve, hắn có thể làm gì? Hơn nữa bản chất tiểu cẩu này lại là một con sói độc, nếu như cần thiết, lục thân cũng chẳng nhận, kết cục của việc ngăn cản, cướp xương của y tuyệt đối là bị cào cho một thân đầy máu. (lục thân: bố, mẹ, anh, em, vợ, con)

Đinh Bằng bị Vạn Tư Tề dọa đến mức sắp khóc, ánh mắt liếc ngang liếc dọc không dám nhìn ông chủ nhà mình, đột nhiên liếc thấy ngoài cửa sổ có một người thong dong đi về phía khách điếm, vội nói: "Dịch lão về rồi."

Vạn Tư Tề vừa nghĩ đến lời hẹn phẩm trà ngày mai của Hoắc Cải với Trần Bách Chu, sắc mặt càng thêm khó coi. Vạn Tư Tề bước dài đến trước phòng Hoắc Cải, đưa tay đẩy cửa ra, sau đó lại "Rầm" một tiếng nhanh chóng chốt cửa lại.

"Đệ đang làm gì đó?" Vạn Tư Tề nhìn Hoắc Cải ngồi trên giường lộ ra hai cái đùi trắng ngần, ánh mắt sâu xa.

"Bôi thuốc." Hoắc Cải đầu cũng không ngẩng lên, đổ cao thuốc ra đầu ngón tay.

"Đệ bị thương sao?" Vạn Tư Tề bước dài đến bên giường, giọng nói lo lắng: "Xảy ra chuyện gì?"

"Này này, phi lễ không nhìn!" Hoắc Cải một tay giơ ra, ý bảo Vạn Tư Tề đứng yên đó, y không muốn bị người khác nhìn chăm chăm dáng vẻ mông trần một chút nào. "Chỉ là mấy vết nhéo mà thôi, không sao, đều là đệ tự nhéo cả, có mức độ mà."

"Để ta xem xem." Vạn Tư Tề không chậm trễ chút nào tiếp tục tiến đến, không có chút tin tưởng nào đối với lời nói của đệ đệ nhà mình, hơn nữa còn là cách nói kỳ lạ như vậy. "Đang yên đang lành đệ nhéo mình làm gì?"

"Đừng qua đây!" Hoắc Cải bất ngờ ngẩng đầu.

Hô hấp Vạn Tư Tề chợt khựng lại, trong mắt phản chiếu lại dáng vẻ Hoắc Cải quầng mắt ửng đỏ, ra sức nhẫn nhịn đau đớn, nhất thời, không thể cử động.

"Ca, huynh nhìn đệ, có cảm thấy đau lòng không?" Hoắc Cải cười, chớp chớp mắt, nước mắt cứ như vậy trào ra từ khóe mắt, thấp thoáng trong tóc mai màu mực.

Vào nam ra bắc mấy năm nay, Vạn Tư Tề đã nhìn thấy rất nhiều người khóc, nam nhân nữ nhân đều có, nhưng hắn không thể không thừa nhận, đệ đệ nhà mình khóc xinh đẹp nhất cũng khiến người ta thương xót nhất. Tên này cũng không khóc ra tiếng, chỉ mở to đôi mắt mọng nước nhìn hắn, thế nên trong khoảnh khắc liền sâu sắc cảm thấy bản thân khiến y rơi lệ, tội nghiệt nặng nề, giống như trong tim treo một thanh đao, cứ thế chém xuống từng nhát từng nhát thật sâu.

Vạn Tư Tề gật gật đầu, không tiếp tục tiến lên nữa.

Ngón tay chấm cao thuốc nhè nhẹ xoa lên vết xanh tím đáng sợ đó, Hoắc Cải cười nói: "Huynh nhìn thấy đau lòng, đó là vì đệ đã đau da xót thịt trước rồi. Thân thể này chính là như vậy, đau một cái là nước mắt liền lã chã chảy ra. Huynh hẳn đã hỏi Đinh Bằng, hẳn đã biết đệ trước mắt Trần đại nhân hai lần giả khóc lừa gạt. Đệ cũng chẳng phải trời sinh làm diễn viên, muốn lúc nào rơi lệ liền rơi lệ. Nếu như không mượn chút ngoại lực, đệ làm sao có thể khóc đến lê hoa đái vũ, khiến người khác đau lòng. Cho nên liền nhéo vài cái, huynh không cần lo lắng."

Vạn Tư Tề bị kích thích một trận trước lối giải thích không giống ai của Hoắc Cải, trong lòng vẫn cứ âm thầm xót xa, hiện giờ xoa thuốc cũng khóc đến mức đáng thương thế này, lúc đầu nhéo chắc hẳn còn đau hơn.

Vạn Tư Tề trầm ngâm thở dài một tiếng: "Đệ đã thành tâm muốn kết giao Trần đại nhân như thế, hà tất cứ phải bày ra những trò mưu mẹo này, lừa gạt dù sao cũng không phải chính đạo."

"Ăn mày và kẻ lừa đảo ai sạch sẽ hơn ai? Một người cầu hắn bố thí, một người dụ hắn dâng lên, đệ nếu như đã có bản lĩnh đi dụ thì sao phải quỳ gối cầu xin?" Hoắc Cải không để tâm, cười nhạo một tiếng, kéo chăn lên, che đùi đi.

"Đệ rốt cuộc muốn đạt được cái gì từ chỗ Trần đại nhân?" Vạn Tư Tề rốt cuộc đi đến trước giường, khom người, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm Hoắc Cải.

Hoắc Cải khẽ cười một tiếng, không đáp mà hỏi ngược lại: "Câu này đệ hỏi huynh mới phải? Đệ chẳng qua là khi đã nhận lời nhờ vả thì phải làm hết sức, thuận tiện lót đường cho sĩ đồ của bản thân mà thôi."

"Lời này là thật?" Vạn Tư Tề nghiêm túc hỏi.

"Điều này là đương nhiên." Hoắc Cải nghiêm túc gạt.

"Tốt lắm." Vạn Tư Tề đứng thẳng dậy, đi ra ngoài: "Dịch lão trở về rồi, đệ định chuẩn bị cho cuộc hẹn phẩm trà ngày mai phải không? Chúng ta trước tiên đến đại sảnh ăn cơm, ăn xong tùy đệ muốn làm gì thì làm."

Hoắc Cải vui mừng cười, xem ra đồng chí Vạn Tư Tề rất ủng hộ công tác của tổ chức.

Sau khi Hoắc Cải lanh lẹ giải quyết bữa tối, liền kéo Dịch lão đi bổ sung kiến thức. Hoắc Cải vốn cho rằng bản thân chuẩn bị cho đấu trà gần một tháng, đối với trà nói thế nào cũng coi như biết sơ một hai. Đến khi Dịch lão giảng, Hoắc Cải mới bi kịch nhận ra: Bản thân đúng là ếch ngồi đáy giếng, thậm chí còn chưa chạy hết cả đáy giếng!

Thế là để bảo vệ hình tượng nho sĩ đáng nể của mình, Hoắc Cải chỉ có thể lấy tinh thần khi xưa thức đêm xem tài liệu văn học 3D, kéo theo Dịch lão phấn đấu từ lúc thái dương lặn đằng tây đến lúc minh nguyệt lặn đằng đông. Lúc này mới loạng choạng trở về phòng, co quắp trong lòng Vạn Tư Tề, ngủ thật sâu.

Lúc thái dương lần nữa lâm hạnh cái m*ng của bầu trời thuần khiết, Hoắc Cải hạnh phúc ngủ đẫy giấc tỉnh dậy. Ôm ấp vẫn là ôm ấp đó, chăn vẫn là cái chăn đó, thế nhưng sự chấn động quen thuộc này là cái gì?

Hoắc Cải suy nghĩ một chút, sắc mặt đại biến. Hoắc Cải gian nan chuyển động cái đầu một chút, quả nhiên, là trong xe ngựa. Hoắc Cải run tay kéo rèm xe lên, quả nhiên, là ở ngoài đường. Cái đệt! Cái thế éo nào vừa tỉnh dậy đã chuyển dịch chiến trường rồi hỗn đản!

Hoắc Cải đột ngột nhào về phía Vạn Tư Tề vẫn đang nằm trên thảm nhung, nắm lấy vai hắn điên cuồng lắc không ngừng: "Giải thích giải thích, đệ yêu cầu giải thích."

Vạn Tư Tề vươn tay vỗ Hoắc Cải trở lại vào lòng, ôm chặt: "Bên đó xảy ra chút chuyện, cho nên chúng ta đành phải trời vừa sáng liền đánh xe trở về. Nhưng đệ ngủ say quá, ta không gọi nữa."

"Vậy Trần đại nhân bên đó..." Hoắc Cải ức chế giãy giụa, đánh boss đến nửa chừng, ngươi lại chơi gia cưỡng chế logout, không ngờ ngươi lại thất đức đến vậy.

Vạn Tư Tề xoa xoa đầu Hoắc Cải, nghiêm túc nói: "Ta đã nhắn lại với Trần đại nhân, không cần lo lắng. Dù sao đệ kết giao với ông ta cũng là để giúp ta, ta cảm thấy hai người quen biết đến mức này đã đủ rồi, hiện tại đi cũng không vấn đề gì."

Hoắc Cải bị thái độ đương nhiên của Vạn Tư Tề chặn họng không nói được một câu nào, nghẹn đến mức chỉ muốn cào tường. Ai bảo bản thân lúc trước bày tỏ nhiệt tình quá mức, lúc này muốn phản bác cũng không tìm được cớ.

"Ca… Đệ có thể đánh huynh không, chỉ đánh một chút thôi." Hoắc Cải ra sức đè nén nộ hỏa bừng bừng trong đáy lòng, lý trí thương lượng.

"Vẫn chưa tỉnh ngủ sao? Vậy ngủ tiếp đi." Vạn Tư Tề kéo chăn lên, gói Hoắc Cải thành cái kén mềm mại, ôm vào trong lòng.

Quân khởi nghĩa Hoắc Cải bị vô tình trấn áp bi phẫn nghiến răng: Vạn Tư Tề kỳ thực ngươi không phải quảng cáo mà là pop-up khủng bố không giới hạn phải không?! Đào hố đợi người nhảy xuống, nhảy xong liền bắt cóc tống tiền, quá hung hăng, quá tàn ác, quá vô sỉ mà!

Hoắc Cải bất hạnh bị gậy đánh uyên uyên sau hơn nửa tháng bị Vạn Tư Tề trói mang về Vạn trạch ở Mông thành, mọi thứ chẳng có gì thay đổi so với trước khi xuất phát, như thể đang ngầm biểu thị, bản thân rời đi hay không, đã làm những gì đều không có gì khác biệt. Hoắc Cải nhìn ngọn núi băng bên cạnh, bỗng nhiên nảy sinh một nỗi cảm thán rằng tên này đúng là tai họa. Cái loại quảng cáo chèn vào này thực là rất có hại cho ta, cũng chẳng biết lúc gặp lại Trần Bách Chu còn có thể tiếp tục không.

"Đại ca, đệ đi dạo loanh quanh một chút, huynh bận gì thì làm đi." Hoắc Cải được Vạn Tư Tề cho phép, lập tức bước dài về phía hậu viện. Tiểu Tham Lang, ngươi hãy đợi đời chủ ăn mặn đời sủng (vật) khát nước đi!

Buổi chiều mùa hè, giữa lúc trời nắng chang chang, gió ấm lồng lộng, dưới bóng râm của cây đa lớn, có một cẩu cẩu anh tuấn tiêu sái đang nằm ngủ ngon lành, cuộn thành một nhúm lông lớn mềm mại.

Thiếu niên dung mạo xinh đẹp cười gian bước từng bước đến gần cẩu cẩu, đi đến trước mặt, lại nhịn không được khẽ í một tiếng, tại sao giữa nhúm lông lớn còn một nhúm lông nhỏ màu trắng tuyết.

Tham Lang giật mình tỉnh dậy trước tiếng kêu này của Hoắc Cải, soạt một cái mở trừng mắt, lông đuôi dựng đứng, nhanh chóng bò dậy, ngậm lấy nhúm lông màu trắng, bắt đầu tìm kiếm đường chạy trốn.

"Khởi Tư?" Hoắc Cải nhìn con mèo con bị Tham Lang ngậm trong miệng, vẫn còn ngái ngủ, chỉ cảm thấy hắc tuyến không thôi (= =|||). Khởi Tư ngươi có cần phải kém tắm như vậy không, cứ thế mặc cho Tham Lang chà đạp có phải quá mức không có tiền đồ không.

Khởi Tư nghe thấy tiếng gọi, miễn cưỡng mở hé mắt, khe khẽ meo một tiếng, lại nhắm mắt lại.

Hoắc Cải tim thắt lại, Khởi Tư có lẽ nào bị Tham Lang giày vò sắp chết rồi?

Hoắc Cải nhanh nhẹn dứt khoát, nhào về phía Tham Lang, Tham Lang quay đầu chạy thẳng, nhưng rốt cuộc vẫn chậm một bước, bị Hoắc Cải ôm chặt lấy eo ấn xuống đất. Tham Lang buông Khởi Tư ra, dùng mũi huých huých thân thể mềm mại của con mèo con, ra hiệu mau chạy. Sau đó quay đầu xông đến cắn Hoắc Cải.

Hoắc Cải cũng không do dự, ôm chặt Tham Lang bắt đầu lăn xuống dốc. Lọc xọc lọc xọc, một người một cẩu lại bắt đầu chuyến lăn đồi vui vẻ.

Thế nhưng điều ngoài dự liệu là, sau khi Tham Lang lăn xuống chân đồi lại vẫn còn sức lực một chân đẩy Hoắc Cải ra bắt đầu bò lại lên đồi, chỉ là đường đi xiêu vẹo hình chữ S, trông rất buồn cười. Hoắc Cải đi theo sau, suy nghĩ rằng phải chăng con cẩu này bị mình hành hạ thành thói rồi, lúc trước đều là bị mình ra sức kéo lên, lúc này đã học được cách tự mình tìm chết rồi.

Bò lên đến đỉnh đồi, Tham Lang mềm nhũn chân loạng choạng đi về phía Khởi Tư, không ngừng hướng về phía Khởi Tư "Gâu gâu" gọi.

Chẳng lẽ, Tham Lang cũng muốn chơi trò chủ nợ sủng trả! Hoắc Cải bước dài đuổi theo, để tránh cho tiểu Khởi Tư gặp phải độc thủ.

Nhìn thấy Hoắc Cải đuổi đến nơi, Tham Lang lao đến càng nhanh hơn, ngậm lấy Khởi Tư liền muốn chạy xuống chân đồi. Đáng tiếc mới lao ra một bước đã mất thăng bằng ngã xuống đất. Tham Lang cố sức xoay

người, lưng nặng nề đập xuống nền đất, Khởi Tư ngã bò lên lồng ngực ấm áp mềm mại của nó, không chút ý thức nguy hiểm mà cuộn tròn lại, cọ cọ, tiếp tục ngủ.

Hoắc Cải đang định đi lên phía trước, cứu Khởi Tư ra khỏi khuyển khẩu, lại bị ai đó từ sau ôm lấy eo ngăn lại.

"Đại ca…" Không cần quay đầu lại Hoắc Cải cũng biết người đến là ai, tại sao lần nào gia ức hiếp cẩu đều bị chủ nhân nó bắt quả tang chứ, ngươi sốt ruột vội vàng chạy về như thế không phải nói có chuyện gấp sao, nhanh như vậy đã tìm đến, chẳng lẽ chuyện gấp mà ngươi nói là nhân chi tam cấp sao hỗn đản?! (nhân chi tam cấp: ba chuyện cần thiết, nên sốt ruột của đời người: đi vệ sinh – động phòng – ngồi bên ngoài phòng bên trong vợ đẻ; hiện tại thường dùng để chỉ: đại – trung – tiểu tiện)

"Đệ nếu như ôm Khởi Tư đi, Tham Lang không thể không liều mạng với đệ." Vạn Tư Tề thản nhiên cảnh cáo.

Hoắc Cải hừ một tiếng: "Đó là mèo của đệ."

Vạn Tư Tề kéo Hoắc Cải lùi sau hai bước: "Nhưng Tham Lang đã nhận định Khởi Tư là của nó rồi, từ lúc Tham Lang nhìn thấy Khởi Tư, liền một mực bảo vệ nó không để ai đụng vào. Tham Lang sẽ cố hết sức chăm sóc Khởi Tư, đệ không cần lo lắng."

Hoắc Cải hắc tuyến: "Tham Lang con cẩu này coi mèo nhà đệ là gì chứ, Khởi Tư là một con mèo đực mà!"

"Đại khái coi là đệ đệ…" Vạn Tư Tề vô tội nhìn trời.

"Khởi Tư thực không cần đến Tham Lang phải chăm sóc, huynh đừng ở đó mà nối giáo cho giặc." Hoắc Cải hất tay Vạn Tư Tề ra, tiếp tục đi về phía Tham Lang.

"Thực ra, Khởi Tư không nhất định cần Tham Lang, nhưng Tham Lang lại chỉ cần Khởi Tư. Đệ ôm Khởi Tư đi rồi, Tham Lang phải làm sao đây?"

Lời phía sau truyền đến, giọng nói quá trầm khàn, ngữ khí quá nặng nề, đè nén đến mức Hoắc Cải không thể bước thêm bước nữa. Hà tất phải nói một cách bi ai như vậy, cái cách nói xa ai sẽ không sống nổi ấy vốn chẳng qua chỉ là nói bừa thôi không phải sao?

Tham Lang thấy chủ nhân nhà mình lại thả tên gian ác ra, không kịp để tâm đến cảm giác váng vất vẫn chưa hết, ngậm lấy Khởi Tư loạng choạng chạy xuống đồi, không cẩn thận một cái, nửa đường lại ngã một cái, Tham Lang nhanh chóng quay đầu lại, lo lắng thả Khởi Tư trên thảm cỏ, càng khiến cho thân thể đã mất thăng bằng không thể giữ nổi nữa, lọc xọc lọc xọc lăn xuống đồi. Thế lăn hơi chậm lại, Tham Lang lại run rẩy móng cẩu, lảo đảo bò về phía Khởi Tư, cho dù vừa đi vừa ngã cũng không hề ngừng bước.

"Nếu như Khởi Tư có thể chủ động đi về phía Tham Lang hai bước, Tham Lang cũng không ngã đến nỗi chật vật như vậy." Vạn Tư Tề đi đến bên Hoắc Cải, nhìn cảnh tượng trên đồi đó, khe khẽ cảm thán.

Hoắc Cải nhếch khóe miệng, từ cổ họng thốt ra một tiếng: "Đi qua để cùng con cẩu ngốc Tham Lang lăn xuống đồi sao?"

Vạn Tư Tề xoa xoa mái tóc mềm mại của Hoắc Cải, trịnh trọng nói: "Tham Lang sao có thể để Khởi Tư lăn xuống cùng nó, trước khi ngã, nó vẫn luôn bảo vệ Khởi Tư mà."

Hoắc Cải liếc nhìn Tham Lang một cái cuối, quay đầu đi xuống đồi: "Ca, đệ chuẩn bị ngày mai đi Khôn thành, giúp đệ chuẩn bị xe ngựa."

"Được." Vạn Tư Tề gật đầu, nhìn bóng lưng Hoắc Cải dần đi xa, lại nhìn Tham Lang lần nữa ngậm lấy Khởi Tư trên đồi, Vạn Tư Tề cười khẽ một tiếng, lẩm bẩm nói: "Tham Lang, vận khí cẩu của mày đúng là may mắn, may mắn đến mức khiến người ta phải ghen tỵ."

67. Chương 67: Dã Quái Là Mục Tiêu Nhiệm Vụ

Ngày hôm sau khi Hoắc Cải dùng xong bữa sáng, nhảy lên xe ngựa không đến 5 phút, tên tiểu tử này liền tức giận triệt để.

"Đại ca, sao huynh cũng lên xe ngựa?" Hoắc Cải cố gắng để vẻ mặt của mình nhìn không quá sát khí đằng đằng.

"Vừa khéo ta cũng phải đi Khôn thành một thời gian, hai chúng ta vẫn ở cùng nhau, có vui không, Tiểu Luân?" Vạn Tư Tề nhìn người nào đó lông đuôi xù lên, khẽ nhếch khóe miệng.

"Vui." Hoắc Cải miễn cưỡng rít qua kẽ răng một chữ, nhìn chằm chằm vào cổ Vạn Tư Tề, chỉ muốn cắn một cái lên đó. Vạn Tư Tề tên này quảng cáo chèn lung tung không nói, lúc này còn âm mưu chuyển toàn bộ phim giờ vàng của gia thành thời gian quảng cáo, cho dù ngươi là nhà tài trợ duy nhất của gia cũng không đến nỗi lưu manh vậy chứ!

"Tiểu Luân, đệ đi Khôn thành làm gì vậy?" Vạn Tư Tề thản nhiên hỏi.

Hoắc Cải đang định lấy lý do chuẩn bị thi Hương lấp liếm cho qua, nhưng khoảnh khắc định cất tiếng, lập tức ngậm miệng lại. Hoắc Cải qua khóe mắt liếc thấy ngón trỏ đang nhè nhẹ gõ lên mặt bàn của Vạn Tư Tề, tinh thần cảnh giác lập tức nâng cao, Vạn Tư Tề tên này không phải lại định đào hố đợi gia tự động nhảy vào đấy chứ?

Lần trước khi bản thân trả lời mục đích tiếp cận Trần Bách Chu, lấp liếm bằng một câu chỉ là vì giúp đỡ, kết quả bị tên hỗn đản Vạn Tư Tề không chút nhân quyền bắt cóc mang về.

Trần Bách Chu chuyện đó chính là vết xe đổ đầy máu và nước mắt – ngươi có quyền lấp liếm, nhưng mỗi một câu của ngươi đều có khả năng trở thành ván cầu nhảy hố.

Lúc này còn dám lấp liếm, nói không chừng Vạn Tư Tề có thể phái người giám sát mình đi học tan học, ngoại trừ việc học, chuyện gì cũng không được làm.

"Đại ca, huynh hỏi điều này làm gì?" Hoắc Cải như thể phòng bị, đánh giá Vạn Tư Tề.

"Huynh quan tâm đệ không phải là chuyện đương nhiên hay sao? Thế nào, không thể nói sao?" Vạn Tư Tề nhướn mày, từ trên nhìn xuống cái đầu nhỏ nhắn của Hoắc Cải.

"Đệ có lý do không thể không đi, nhưng không có lý do không thể không nói với huynh, đại ca." Hoắc Cải ngồi thẳng người, liếc nhìn khuôn mặt hoàn mỹ không ai sánh bằng của Vạn Tư Tề, nét cười khiêu khích.

Lén theo dõi lần với Đông Phương Vị Minh, cưỡng chế bắt về lần cùng Trần Bách Chu, Vạn Tư Tề từng bước từng bước không phải ép bản thân chủ động nói thật sao, gia không chiều ý ngươi đó thì làm sao?

Vạn Tư Tề sắc mặt thản nhiên: "Ta chẳng qua là muốn nắm bắt một chút, để tránh bản thân không cẩn thân làm hỏng kế hoạch của đệ."

Quả nhiên, lời thoại ngầm của tên này chính là "không nói, liền gây khó dễ nha~", uy hiếp, uy hiếp một cách trắng trợn! Bức cung, bức cung một cách rõ ràng!

Hoắc Cải quay đầu giả câm.

"Tiểu Luân?" Vạn Tư Tề thấy Hoắc Cải không nói năng gì, lại hỏi: "Đệ nói với ta, ta cũng tiện giúp đỡ đệ hơn không phải sao?"

Biết mà, uy hiếp bức cung xong chuyển sang dụ dỗ. Hoắc Cải bày ra vẻ mặt hiếu kỳ, phun ra một câu sắc bén: "Đại ca, có phải huynh không khống chế mọi thứ trong lòng bàn tay liền cảm thấy không an tâm không?"

Đối diện với cục diện "thời khắc quan trọng nhất định quảng cáo", Hoắc Cải cuối cùng vẫn không nhịn được nhem lửa. Vạn Tư Tề tên này mỗi lần đều bày ra dáng vẻ phóng khoáng đệ muốn làm gì ta đều tuyệt đối không ngăn cản, kết quả sau đó liền thăm dò tất cả mọi hành động của mình, còn chọn đúng thời khắc quan trọng mà chiếu chèn, mình chỉ cần phản ứng chậm nửa nhịp thì mọi việc đã bị tên hỗn đản này phá tan tành rồi.

Vạn Tư Tề hạ thấp mi, cười khổ: "Ta không cầu nắm bắt tất cả mọi thứ, ta chỉ cầu đệ đừng cái gì cũng không nói với ta, ta không muốn đợi đến lúc đệ xảy ra chuyện rồi, vẫn chưa biết rõ đầu đuôi, không biết bắt đầu giúp từ đâu."

"Được, đệ nói cho huynh biết. Nhưng huynh phải hứa chuyện này huynh không được nhúng tay vào cũng không được hỏi thêm." Hoắc Cải biết rõ, nếu như bản thân không hé lộ một chút, Vạn Tư Tề tên này tuyệt đối sẽ giở trò bạo lực chiếu chèn, để trả giá cho việc mình giấu giếm.

Vạn Tư Tề nhìn chăm chú vào hai mắt Hoắc Cải: "Nếu như đệ có thể hứa sẽ không mạo hiểm, ta có thể suy xét việc đồng ý."

Hoắc Cải lấy từ trong ngực ra một bức họa, vừa trải ra vừa đè thấp giọng nói: "Đệ đi Khôn thành là để tìm người trong bức tranh này."

Thiếu niên trong tranh nhàn nhã đánh đàn, khuôn mặt giống Hoắc Cải đến tám phần quyến rũ động lòng người – Thường Cốc Phong, đây chính là mục tiêu giai đoạn này của Hoắc Cải.

Trong tình hình tội phạm cưỡng X siêng năng cần mẫn quấy rối, Hoắc Cải đã am hiểu cục thế chuyển đổi cục diện, thể biến cưỡng X thành cùng X. Bí quyết thắng lợi của vấn đề hai tiểu thụ tranh giành một công không ngoại trừ hai điểm – quyến rũ tiểu công, dìm chết tiểu thụ. Thân tại Khôn thành, chiến trường chính trong tương lai, hiện tại dụ dỗ Trần Bách Chu không được, lại không thể động tay động chân với Thường Cốc Phong sao?

Vạn Tư Tề liếc qua bức tranh một chút, hai mày khẽ cau lại: "Đệ tìm hắn làm gì, biết hắn đang ở đâu?"

"Không phải đệ muốn tìm, là Trần Bách Chu muốn tìm. Chỉ cần đệ có thể tìm ra người này, Trần Bách Chu nhất định sẽ nợ đệ một món nợ nhân tình rất lớn. Mà người này cụ thể ở đâu, đệ lại không rõ, nhưng chắc hẳn ở gần Khôn thành." Ngón tay Hoắc Cải thỉnh thoảng chọt vào mặt của người trong tranh, tràn đầy phong phạm của dân buôn người.

Vạn Tư Tề gật gật đầu, tán thành lời lừa gạt của Hoắc Cải: "Chẳng trách trên đường trở về đệ một mực cầm bản đồ so sánh, thì ra là vì chuyện này. Có cần ta tìm giúp không?"

Hoắc Cải nhanh chóng thu tranh lại, nhét vào trong ngực: "Không được hỏi thêm, không nhúng tay vào, đừng quên huynh đã hứa với đệ điều gì. Huynh nếu thực sự muốn tốt cho đệ thì đừng tiết lộ điều gì ra ngoài."

Y tìm Thường Cốc Phong là để trước khi phán định, cho đối phương một gậy trước, để đạt được mục tiêu vô sỉ là cạnh tranh không công bằng. Nào dám gióng trống mở cờ tìm người, phơi bày tâm tư Tư Mã Chiêu của bản thân cho mọi người cùng biết. (Tâm tư Tư Mã Chiêu: Tư Mã Chiêu chi tâm, lộ nhân giai tri – thành ngữ, ý chỉ dã tâm rõ ràng, tất cả mọi người đều biết. Tư Mã Chiêu là Ngụy thần thời Tam quốc, quyền khuynh triều dã)

Vạn Tư Tề thấy thái độ Hoắc Cải kiên quyết, đành nín nhịn ngồi một bên, trầm mặc đối mặt. Dạo gần đây, muốn làm lao động công ích cũng không dễ dàng gì!

Hoắc Cải tìm một góc xe mềm mại cuộn tròn lại, móc bản đồ ra, lai bắt đầu nghiên cứu.

Lúc đầu Thường Cốc Phong xuất hiện hoàn toàn là sản phẩm do bản thân trong lúc tức giận tạo ra, vốn Vạn Nhận Luân thế thân một người đã chết, nhưng bản thân lần đó bị tên súc sinh giám đốc Vạn chọc giận, cần gấp một nhân vật tâm địa độc ác đến thay trời hành đạo, dù sao lúc trước cũng không viết rõ về Thường Cốc Phong, thế là múa bàn phím một cái, Thường Cốc Phong vương giả trở về, bắt gặp thắng cảnh gian – phu – d*m –phụ, tiếp tục nối lại tình xưa, ức hiếp tiểu quỷ Vạn Nhận Luân đến mức khóc cha gọi mẹ, khiến lòng gia sung sướng.

Thế nhưng cái giá phải trả là, mặt phụ về Thường Cốc Phong viết không ít, lý lịch lại hết sức nghèo nàn, tư liệu quá khứ hoàn toàn không có, tư liệu tương lai phiến diện, hoàn toàn là một dã quái điểm xuất hiện không cố định, danh sách kỹ năng không chi tiết, không có giới thiệu bối cảnh. Muốn tìm đánh hắn, vẫn phải tìm ra điểm xuất hiện rồi hãy bàn.

Thời gian chuyến hành trình lần này của Hoắc Cải căn bản đều dùng vào việc tính toán điều kiện xuất hiện của dã quái Thường Cốc Phong, cầm một chút tư liệu ít ỏi đến đáng thương, đoán bối cảnh, đoán nguyên nhân, đoán động cơ, đoán thời gian, đoán cự ly… đủ thứ khổ cực không nói nên lời.

Hoắc Cải ngồi tại đó, tuy nói mặt không biểu cảm, nhưng tâm trạng u uất đó vẫn cứ lặng lẽ phát tán ra, giống như một cây nấm nhỏ xám xịt.

"Tiểu Luân, ta có thể giúp đệ mà." Vạn Tư Tề cuối cùng vẫn là không nhịn được, mở miệng.

Hoắc Cải nhe hàm răng trắng muốt, chau mũi ra vẻ đùa giỡn thấp giọng gầm một tiếng "Ngao u"!

Thế là Vạn Tư Tề đành bất đắc dĩ bỏ cuộc.

Hoắc Cải có thể pha trò, nũng nịu với Vạn Tư Tề, nhưng y từ trước tới nay chưa từng nghĩ đến việc mời Vạn Tư Tề đi phó bản đánh boss cùng mình. Chuyện này có liên quan mật thiết tới đại nghiệp trở về của mình, Hoắc Cải thà đánh khó khăn một chút cũng không muốn có thêm một đồng đội biết rõ điểm yếu của mình.

Điều thứ tư trong nguyên tắc sinh tồn trong thế giới quỷ súc: Vĩnh viễn không khảo nghiệm cái gọi là trung thành, luôn có lợi ích đủ béo bở để đổi lấy sự phản bội khắc cốt.

Hoắc Cải vừa không muốn bị Vạn Tư Tề phản bội, vừa không muốn phản bội Vạn Tư Tề, cho nên y chỉ có thể lựa chọn không nói ra chuyện trọng đại có liên hệ rất lớn là đánh boss này với hắn. Chỉ cần không có khảo nghiệm, người trung thành vĩnh viễn trung thành, ai cũng đều vui vẻ không phải sao?

Hoắc Cải vừa đến trạch tử tại Khôn thành liền nhận được ba bức thư của Vạn gia gửi đến dồn lại tại đây, tư tưởng trung tâm chỉ có một – Tiểu tam ngươi nhanh trở về, trở về muộn ngươi không chịu trách nhiệm nổi đâu

~Hoắc Cải bên này đang bận làm suy yếu quân địch trước khi Trần Bách Chu đến, thời gian gấp rút, nào có thời gian rảnh để ý đến diễn viên quần chúng. Thế là qua quýt một câu "Chuẩn bị khoa cử, trước thi Hương sẽ không trở về", liền gác chuyện này sang một bên.

Boss dễ tìm nhưng khó chém, dã quái dễ chém nhưng không dễ tìm, Hoắc Cải đáng thương ngày ngày từ lúc trời chưa sáng đã ra ngoài tìm người, đầu đội nắng hè chang chang chạy khắp nơi, trăng lên từ phía đông mới trở về Vạn trạch, chẳng sờ được tới nửa cọng lông của Thường Cốc Phong, mà mệt tới mức cả người sắp từ mảnh khảnh nhược thụ trở thành dẻo dai cường thụ rồi.

Đám thịt thừa mềm nhũn nhanh chóng phát triển theo hướng cơ bắp rắn chắc, cũng may thụ tính của tấm thân thể Vạn Nhận Luân này cực mạnh, giày vò thế nào cũng vẫn dáng người mảnh dẻ, da thịt mềm mại, nếu không Hoắc Cải trộm gà không thành còn mất nắm gạo, chỉ còn nước treo sợi mỳ tự tử.

Mắt thấy đội người đi trước của Trần Bách Chu đã đến, không quá mười ngày sau nhân vật chính nhất định sẽ giáng lâm, Hoắc tiểu cẩu gấp đến mức chỉ biết chạy vòng vòng cắn đuôi.

"Tiểu Luân, Trần đại nhân tìm người đó biết bao nhiêu năm như vậy mà không tìm ra, đệ đơn thương độc mã không kiếm được gì cũng là chuyện bình thường thôi, hà tất lo lắng như vậy." Vạn Tư Tề thấy thời gian Hoắc Cải về nhà càng ngày càng muộn, cuối cùng nhịn không được lúc Hoắc Cải ăn tối giữ người lại an ủi một phen.

Hoắc Cải niệm tình Vạn Tư Tề thời gian này rất hợp tác, cảm giác đối kháng cũng ít đi nhiều, kéo tay áo của Vạn Tư Tề vẻ mặt rầu rĩ: "Huynh nói rất đúng, đệ chỉ là có chút không cam tâm. Mũi ngửi thấy mùi thịt, lại sống chết không tìm ra được miếng thịt béo bở đó, không phải là rất bực bội sao?"

Vạn Tư Tề phì cười trước so sánh của Hoắc Cải, xoa xoa đầu Hoắc tiểu cẩu nói: "Nhưng mà đó lại là miếng thịt viên, có thể tự mình lăn đi, đệ gấp gáp cũng không có tác dụng gì, chẳng bằng nghỉ ngơi thật tốt hai ngày, rồi lại đi tìm tiếp."

Vạn Tư Tề không nhắc tới còn ổn, vừa nhắc đến Hoắc Cải liền rõ ràng cảm thấy từng chút từng chút mệt mỏi đè nén trong xương máu mình, giống như từng sợi cước trong suốt mà dẻo dai, quấn quanh thân thể, ghìm lấy da thịt, khiến cả thân thể cứng ngắc trong sự trói buộc, sụp đổ trong sự rã rời.

"Sao vậy?" Vạn Tư Tề thấy Hoắc Cải cả người trong chốc lát liền sụp xuống, có chút kinh ngạc.

"Không sao." Hoắc Cải như thể chưa tỉnh ngủ lắc lắc đầu, y biết rõ bản thân gần đây có chút ma chướng, xác nhận có lợi ích liền xông pha về phía trước, kết quả càng không đạt được càng tốn sức lực, càng tốn sức lực càng không cam tâm. Đây chính là một vòng tuần hoàn ác tính, nếu như không phải Vạn Tư Tề nhắc nhở, y có thể lao băng băng đến chết.

"Ca, nói với Đinh Bằng một tiếng, ngày mai đệ không ra ngoài." Hoắc Cải chống khuỷu tay dựa vào trên bàn như bị đánh vào xương cốt. Y cần một chút thời gian để điều chỉnh trạng thái của bản thân, y có thể không đạt được chút gì, nhưng y nhất định phải thong dong bình thản.

Đàn ông chân chính có thể thua mệnh, nhưng nhất định không thua người!

"Được, đệ tối nay nghỉ ngơi sớm chút." Vạn Tư Tề thấy dáng vẻ mệt mỏi rã rời của Hoắc Cải, khẽ thở dài một tiếng, đứng dậy ra ngoài.

"Tối nay bảo bọn họ cách xa phòng đệ một chút, đệ muốn phát tiết phẫn nộ!" Hoắc Cải hươ hươ nắm đấm, ép ra chút tinh thần cuối cùng, hóa bi phẫn thành động lực.

Vạn Tư Tề thấy Hoắc Cải lại miễn cưỡng phấn chấn tinh thần, trong lòng khẽ yên tâm, gật đầu đồng ý.

Phương thức phát tiết phẫn nộ của Hoắc Cải mọi người đều biết, đó chính là viết cao H văn. Có điều đại khái bị Thường Cốc Phong khiến cho tức giận đến nổ đầu, Hoắc Cải lần này không chấm nước viết lên bàn nữa, trực tiếp dùng giấy mực.

Ngược trên giấy trắng mực đen, rủa trong từng chữ từng câu, nhục từ từng nét từng chấm…

Người a, thú a, xúc tu a, đều là công quân;

Kim a, gậy a, roi a, đều là đạo cụ;

Miệng a, huyệt a, mã nhãn a, đều nhét chật ních;

Trước a, sau a, giáp công a, đều là máu tanh.

Đợi đến khi Hoắc Cải phát tiết thống khoái rồi, đã là nửa đêm thâm canh. Hoắc Cải mặc thêm áo bào trắng, mang theo bản thảo, vác chậu than trèo lên sân phơi nhỏ trên mái nhà, chuẩn bị hủy thi diệt tích.

Than lửa nhem lên, Hoắc Cải dưới ánh lửa bập bùng, đọc một trang đốt một trang, không giống với lúc viết, đọc văn tự có thể có càng nhiều thời gian và không gian để tưởng tượng thêm, để đủ loại hình ảnh trong đầu óc tỉ mỉ chân thực đến mức khiến người ta giận sôi người. Trong lúc đó Hoắc Cải vặn vẹo cười gằn, tà ác cười d*m, vô sỉ cười gian, ngạo mạn cười tà.

Ngón tay kẹp trang giấy mỏng manh phía trên chậu than, lỏng tay, trang giấy đong đưa rơi xuống, bắt lửa, ngọn lửa bùng lên trong chốc lát, đôi mày giãn ra của Hoắc Cải được ánh lửa đột ngột bùng lên ánh lên giống như một con yêu nghiệt tùy tiện, diễm lệ vô song.

"Kẻ thù nào của ngươi chết thế, đốt tiền vàng vui vẻ đến vậy. Không đúng, đây là bản thảo mà?" Giọng nói nồng đậm đầy từ tính mang theo ý cười bất ngờ vang lên.

Hoắc Cải đột ngột quay đầu, chỉ thấy đám bản thảo còn lại đã nằm trong tay hắn, ý cười kiêu ngạo lập tức hóa đá, sau đó theo gió đêm tan rã thành bụi…

Ai có thể nói cho ta biết, đại hiệp che mặt này từ đâu chui ra vậy? Phép gia đang chơi là nguyền rủa chứ không phải triệu hồi nha oa oa oa!

68. Chương 68: Đại Hiệp Là Dụng Cụ Qua Cửa

Gió cao trăng khuất, vạn vật im ắng, nam nhân che mặt, thiếu niên yêu kiều…

Cái đầu chứa đầy những thứ không hài hòa của Hoắc Cải không quá hai giây liền rút ra một kết luận bi thảm: theo lối mòn tiêu chuẩn, mình nếu như không bị cướp sắc thì sẽ bị cướp cả tiền lẫn sắc.

Thế là Hoắc Cải nhìn chăm chăm tên tội phạm cưỡng X tương lai, lông tơ dựng đứng, lập tức suy nghĩ phương án chạy trốn.

Sự chú ý của đại hiệp giấu mặt đang còn đặt lên tập bản thảo trong tay, mày kiếm nhướn thành một đường cong nghi hoặc: "Sao lại toàn chữ sai thế?"

Đúng lúc này, chậu than bị Hoắc Cải một cước đá bay, than hồng nóng bỏng vung vãi trong không trung, tập kích thẳng đến hạ thân của đại hiệp.

Hoắc Cải một tay đặt lên thanh chủy thủ cố định bên đùi, đối diện đại hiệp giấu mặt nhanh chóng lùi về sau. Há miệng định cao giọng kêu cứu…

Thế nhưng, sự thật chứng minh, nam nhân dám nửa đêm canh ba trèo tường nhà cha kế nhất định phải có kỹ thuật! Đại hiệp xoay người một cái, liền né đến bên người Hoắc Cải, cánh tay khẽ vươn ra, kịp thời bịt miệng Hoắc Cải, lại thuận tay ôm lấy người vào trong lòng.

Cùng lúc, đại hiệp một chân giơ ra, đôi hài cong lên, đặt chậu than vững vàng giữa cổ chân. Vài mẩu than vung vãi trên không vẫn chưa tiếp đất, đại hiệp một chân giơ chậu than ra, nhích, dịch, nhảy, xoay vài cái, liền đem những mẩu than vung vãi đó từng mẩu từng mẩu thu vào trong chậu. Đại công cáo thành, đại hiệp hạ thấp chân, duỗi bàn chân và cẳng chân thành một đường thẳng, chậu than liền thuận theo chân chầm chậm trượt trở về mặt đất, phát ra một tiếng "cạch" rất khẽ, như thể tiếng tán thán.

Hoắc Cải nhìn một màn biểu diễn kỳ diệu này, lòng lập tức cảm thấy càng thêm lạnh lẽo. Vốn tưởng rằng đối phương lo ngăn chậu than rơi thì không thể kịp bịt miệng, lo bịt miệng sẽ không kịp ngăn chậu than, không ngờ tên này chân tay đa năng y như con bạch tuộc, bản thân không những không thể phát ra tiếng kêu cứu, ngay cả tiếng va đập cũng chẳng thể tạo ra.

Cứu viện phù vân đến thế sao, để lại gia một tiểu thụ thụ đơn độc chiến đấu với loại quái vật thuộc tính võ lực cao, vận mệnh ngươi nỡ nhẫn tâm vậy sao oa oa oa

~"Chẳng qua là đọc bản thảo của ngươi mà thôi, cần đến mức giết người diệt khẩu vậy không?" Giọng nói lười nhác của nam nhân mang theo ý trêu chọc nhàn nhạt, như thể không hề cảm thấy không vui vì bị lén tập kích.

Đôi tai nhỏ của Hoắc Cải vẫy vẫy, giọng nói này nghe có vẻ hơi quen tai; tình cảnh này trông có vẻ hơi quen mắt…

Thế là tư duy của Hoắc Cải sau khi bơi lượn vòng quanh biển hủ tà ác, cuối cùng cũng đã trở về với thế giới của người bình thường, bắt đầu phản ứng lại, tình cảnh này có lẽ nên gọi là cố nhân từ trên trời rơi xuống chứ không phải kẻ xấu từ trên trời rơi xuống.

Hoắc Cải thả lỏng thân thể căng thẳng, tay đặt trên chủy thủ giơ lên, nhè nhẹ vỗ vỗ vào bàn tay lớn thon dài đang bịt miệng mình.

Đại hiệp giấu mặt khẽ cười một tiếng, miễn cưỡng hé bàn tay ra một khe rất rất nhỏ.

Hoắc Cải xoay đầu, cố gắng nhìn ra đôi mày cặp mắt thấp thoáng trong màn đêm đen của đại hiệp: "Ngươi là tên hiệp sĩ đến gây loạn thêm đêm đó sao?"

"Này, ta tốt xấu gì cũng đã giúp ngươi trói người, tuyệt hậu hoạn không phải sao?" Đại hiệp giấu mặt bất mãn lẩm bẩm, hạ thấp rèm mi đối mắt với Hoắc Cải, đôi mắt ánh lên ngọn lửa âm trầm, vừa u tối lại vừa sáng ngời.

Khẳng định đúng người, Hoắc Cải lúc này mới hoàn toàn yên tâm. Nhưng lại có một nghi vấn khác nảy lên trong đầu, bên cạnh tiểu thụ nhân vật chính xuất hiện một nam nhân công năng X bình thường nhất định phải có ý nghĩa nào đó, nếu như không phải để nảy sinh JQ thì chính là để phát triển tình tiết câu chuyện. Vị đại hiệp này lại lần nữa được vận mệnh ném đến trước mặt mình, rốt cuộc là có tác dụng gì?

"Ngươi cố ý đến tìm ta sao?" Hoắc Cải lùi ra hai bước, trực tiếp hỏi.

Đại hiệp giấu mặt nghiêng nghiêng đầu, chớp chớp mắt vô tội nhìn Hoắc Cải: "Đâu có. Lúc ta đứng trên cao ngắm trăng, phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy trong đêm tối có ánh lửa bùng lên, hết sức gây chú ý; lại nghe thấy trong đêm tĩnh mịch phát ra từng tràng cười quỷ dị, hết sức đáng sợ. Nhất thời hiếu kỳ, liền bị ngươi thu hút đến đây."

Giữa đêm mùa hè đốt chậu than đúng là rất dễ khiến người khác tò mò, Hoắc Cải gật gật đầu, suy nghĩ xem chiêu triệu hoán dã thú này có tác dụng gì – trong tiểu thuyết trên giang hồ dường như vẫn luôn có một cơ sở thần kỳ có thể mua đủ loại tình báo, có lẽ có thể thử thông qua đại hiệp này để tìm kiếm Thường Cốc Phong.

"Nửa đêm ngươi đốt cái gì thế này? Cả bản thảo đều là chữ sai, ta đọc kỹ mới miễn cưỡng nhận ra một nửa, hơn nữa nội dung này dường như có chút… kỳ quái." Đại hiệp giấu mặt – bé hiếu kỳ lại cầm bản thảo, nghiêm túc tìm tòi, trong ánh mắt đầy vẻ không dám tin vào nội dung mình suy đoán.

Hoắc Cải, một tác giả cấp hồng phấn, tiểu thuyết tuyệt đối không sợ người lạ đọc được. Níu tay ôm ấp chưa chắc đã cao thượng hơn sóc l*, bạo cúc hoa, Hoắc Cải vẫn luôn tin tưởng, có thể xuất phát từ "muốn sao, cầu xin ta đi?!" tà mị cuồng quyến viết ra "nô gia rất yêu ngươi~" sâu sắc tự đáy lòng mới được coi là đẳng cấp. (cấp hồng phấn: tác giả viết được nhiều tác phẩm nhất; cuồng quyến: hào sảng nhưng không vượt quá phép tắc nhất định)

Tuy rằng những thứ y viết ra trước nay vẫn luôn rất đồi tr*y rất bạo lực, nhưng Hoắc Cải từ trước đến nay đều giữ vững tâm thái tốt đẹp rằng không thấy xấu hổ, ngược lại còn cảm thấy vinh quang, chạy băng băng trên con đường tam tục, chỉ cần không bị report, lá cờ YD vĩnh viễn phất cao! (Tam tục: dung tục, thấp kém, mị tục)

Cho nên nhìn thấy đại hiệp giấu mặt dáng vẻ nghiêm túc nghiên cứu ngược văn cao H của mình, Hoắc Cải hoàn toàn không có bất cứ suy nghĩ thuần lương nào kiểu "Ya, viết thứ bẩn thỉu này bị bắt quả tang, ngượng ngùng quá xấu hổ quá.", mà căn cứ vào tố chất nghề nghiệp ta viết H ta tự hào, thản nhiên nói: "Đấy là bản thảo ta viết, là truyện diễm tình."

Đại hiệp giấu mặt còn đang rối rắm vấn đề 'Rốt cuộc là tư tưởng bản thân quá dơ bẩn, hay là nội dung này quá dơ bẩn?' bị câu trả lời tiêu chuẩn đột ngột đập trúng, tay cầm bản thảo run lên, trợn tròn mắt nhìn Hoắc Cải lúc lâu không cất lên lời; gặp lại nhau chưa đầy một tuần trà, thiếu niên nhu thuận xinh đẹp này lại lần nữa dùng hiện thực đầy máu dạy cho mình cái gì gọi là nhìn người không thể xét qua tướng mạo!

Hoắc Cải nhân lúc đại hiệp giấu mặt cứng đờ người, thuận tay giật bản thảo về, ném cả vào trong chậu than, màu đỏ vàng diễm lệ bập bùng, giấy trắng, mực đen, trong giây lát, hóa thành tro tàn.

Dáng người mảnh dẻ của Hoắc Cải được ánh sáng ấm áp khắc lên một cái bóng mờ ám, thế nên vẻ mặt mơ hồ không rõ, tinh quang lưu chuyển trong mắt lướt qua trong khoảng khắc, hóa thành nét cười tính toán bên môi.

Đại hiệp giấu mặt nghẹn một lúc lâu mới run rẩy hỏi: "Tại sao ngươi lại viết cái thứ…"

Hoắc Cải quay đầu nhìn vào đôi mắt của đối phương, bờ môi khép mở, khẽ khàng thốt ra hai tiếng: "Vì tiền."

"Hả?" Vừa rồi mới bị lời nói thật đáng sợ của Hoắc Cải đả kích một trận, đại hiệp giấu mặt nhất thời vẫn chưa thể hoàn toàn đỡ được đợt đả kích thứ hai, nhất thời không thể phản ứng lại.

Hoắc Cải nhếch khóe miệng, cười khổ: "Thư sinh vô dụng mọi bề, ta một kẻ vô danh tiểu tốt, nếu như muốn kiếm tiền mưu sinh, có việc gì nhanh hơn tiện hơn viết những thứ này."

"Vậy ngươi…" Đại hiệp giấu mặt nhìn vào tro tàn trong chậu than, không biết nên nói gì mới tốt.

Hoắc Cải khẽ đá chậu than một cái, cười giễu: "Đáng tiếc ta rốt cuộc vẫn không thể vượt qua được bản thân, ngay một chương viết thử khó hiểu đến mức này cũng không dám để người khác đọc, chứ nói gì đến việc viết một cách quy cách hoàn chỉnh đưa đi đổi tiền, thật là vô dụng."

Trong đầu đại hiệp giấu mặt tự nhiên hiện lên một khung cảnh: thiếu niên nhỏ nhắn cuộn tròn ngồi bên chậu than, tay run rẩy ném bản thảo mình viết cực khổ vào trong lửa, trên mặt mang theo thần sắc xấu hổ

mà tự giễu, lòng liêm sỉ nghẹn trong họng, dây lý trí thít chặt cổ, không biết nói gì, thế nên chỉ đành miễn cưỡng nhếch khóe môi, phát ra những tiếng cười khô khốc.

Khung cảnh càng rõ nét, sự thương hại không kìm được manh nha, đại hiệp giấu mặt không thể không thừa nhận, đối diện thiếu niên trước mặt, hắn vẫn luôn mềm lòng. Hắn kính trọng sự ngoan độc để đạt được mục đích không từ thủ đoạn của thiếu niên, cũng thương cho sự quyết tuyệt vì nghĩa mà không chùn bước, chạy theo con đường riêng của thiếu niên.

Cái đáng thẹn bản chất hoàn toàn không phải là sai lầm của cá nhân, mà là sự nhục nhã khi bị người khác nhìn thấy. Thân thể đại hiệp giấu mặt có chút cứng ngắc, hắn chợt ý thức được bản thân dường như đang xen vào chuyện riêng tư của đối phương, còn ép đối phương giãi bày chuyện xấu xa vốn có thể giấu nhẹm đi, trải ra trước mặt người.

Hắn không khỏi nghĩ, nếu như bản thân không xuất hiện, thiếu niên hẳn không lâm vào sự gượng gạo lúc này. Cố ra vẻ thoải mái, hạ thấp tôn nghiêm của bản thân, cố nhịn cảm giác xấu hổ vô cùng, miễn cưỡng vươn thẳng lưng cười cho bản thân xem.

Hắn nghĩ, hắn vẫn lên làm chút gì đó, để bù lại phần nào sự thất thố vô tâm của mình.

"Gia đình ngươi cũng coi như giàu có, tại sao lại muốn kiếm tiền?" Vẫn chưa ý thức được chân lý 'tiểu thụ rất nguy hiểm, tưởng tượng nên thận trọng.', đại hiệp giấu mặt liền ngoan ngoãn chạy đến cái bẫy của Hoắc Cải.

Hoắc Cải chợt nhắm mắt lại, thân thể khe khẽ run rẩy, giọng nói vốn trong trẻo giống như bị xé toạc, khô khốc như tấm lụa sờn: "Ngươi có đồng ý cho ta mượn một bên tai không, sau đêm nay, ngươi coi như ngươi chưa từng nghe thấy, ta cũng chưa từng nói gì."

Một bí mật sắp trải ra trước mắt, đại hiệp giấu mặt phát hiện bản thân rất đáng xấu hổ mà... mừng thầm, cảm giác được tin tưởng tuyệt vời biết bao, đặc biệt là được một thiếu niên giảo hoạt mà độc lập tin tưởng.

Sự thật chứng minh, một thời gian không gặp, vị đại hiệp nào đó vết sẹo lần trước đã khỏi hoàn toàn, không những quên đi đau đớn, còn gieo xuống khuynh hướng tiềm tàng mong muốn bị S.

Hoắc Cải dứt khoát chọn một vùng đất trống, ngồi trên mặt đất quay lưng lại với đại hiệp giấu mặt, khẽ vùi đầu xuống, che giấu tất cả biểu cảm, lời nói dối nghiền ngẫm thật lâu cuối cùng cũng thuận lợi thốt ra...

"Ta từ nhỏ đã bị phụ thân ghẻ lạnh, giống như loài cỏ dại vô danh ở hậu viện. Ta vẫn luôn cho rằng đó là vì ta không đủ ưu tú, không đáng để phụ thân coi trọng, đáng tiếc đến tận khi ta có công danh, ông ấy vẫn không chịu để mắt tới ta nhiều hơn.

Trước đây không lâu ta mới biết, thì ra ta không phải con ruột của phụ thân ta. Cũng làm khó ông ấy nhẫn nhịn ra bao lâu như vậy, kỳ thực vẫn luôn hận không thể trực tiếp đá ta ra khỏi nhà!

Cơ duyên vừa khéo, ta nhận được tung tích một người thân, hiện tại ta kiếm được tiền liền rời khỏi Vạn gia, đi tìm người nhà chân chính đó của ta. Ta không cầu có một gia đình của riêng mình, ta chỉ muốn nhìn xem người thân của ta có dáng vẻ thế nào, sống có tốt không? Có điều biển người mênh mông, cho dù ta có đầu mối cũng chưa chắc đã tìm được người, nói không chừng chỉ có thể ổn định con đường mưu sinh trước, mới có thể bắt tay vào tìm."

"Ngươi nếu như tin tưởng ta, chẳng bằng nói đầu mối ngươi nhận được cho ta nghe, ta tuy rằng không dám đảm bảo thành công, nhưng cũng có một số cách." Đại hiệp giấu mặt thăm dò mở miệng, hắn chịu đưa tay ra, nhưng không biết thiếu niên này có chịu nhận sự giúp đỡ không.

Quả nhiên có tác dụng! Hoắc Cải nỗ lực đè thấp giọng nói, để tránh làm lộ, thế nên giọng nói yếu ớt càng trở nên thê lương: "Ta biết tên họ, tuổi tác và tướng mạo tương đối của người đó, còn biết hắn chắc hẳn chỉ ở trong Khôn thành này."

"Gia thế hắn thế nào?" Đại hiệp giấu mặt bất ngờ hỏi.

Hoắc Cải suy xét một chút tiêu chuẩn chọn bạn đời của Trần Bách Chu, đoán: "Chắc hẳn là đại tộc thế gia, không làm ăn buôn bán lớn cũng là dòng dõi thư hương..."

Đại hiệp giấu mặt nhướn mày nói: "Nếu những gì ngươi miêu tả là thật, ta đúng thực có các giúp ngươi tìm ra người đó."

Thú triệu hoán ngoan ngoãn nhảy vào hố, hy vọng qua cửa ở ngay trước mắt, Hoắc Cải nhịn không được mở cờ trong bụng, cái gì gọi là nhân phẩm kiên-đĩnh (thẳng-cứng), giống như gia cho dù đã hết cách, cũng lập tức có sinh vật từ trên trời rơi xuống bắc thang cho, thế này chính là kiên-đĩnh bất đảo trong truyền thuyết!

Hoắc Cải đột nhiên đứng dậy, một đôi mắt đào hoa long lanh nhìn đại hiệp giấu mặt.

Nhìn bộ dạng đầy kỳ vọng của người trước mặt, tâm tình đại hiệp giấu mặt cũng theo đó mà tốt hơn không ít, mở miệng cười nói: "Ngươi nếu như đợi không được, ta hiện tại có thể mang ngươi đến chỗ đó, chỗ đó chắc hẳn có thứ ngươi cần tìm."

"Ừm, ta thay y phục liền đi theo ngươi." Hoắc Cải vội vàng chạy trở về phòng, bố trí một phen, mang theo đủ đồ dùng cần thiết, liền chạy trở lại nóc nhà chuẩn bị xuất phát.

"Ôm chặt ta, ta sắp mang theo ngươi bay đó."

Hô hấp ấm áp lướt qua bên tai, hai tay Hoắc Cải vòng qua đặt lên trên vai đại hiệp giấu mặt, mười ngón tay đan chặt vào nhau sau cổ đối phương, dựa sát người vào một chút: "Ngươi cũng phải ôm chặt ta, nếu như để ta ngã chết, ta làm ma cũng sẽ tìm ngươi chết cùng."

"Được thôi." Cười khẽ một tiếng, cánh tay dùng sức ôm chặt cái eo mảnh khảnh của đối phương, mũi chân điểm một cái, liền tung người vào không trung.

Hoắc Cải hoảng sợ trước phong cảnh lướt qua vun vút, dứt khoát nhắm mắt lại, vùi đầu vào trong lòng đại hiệp giấu mặt. Tiếng gió như tiếng tiêu, tim đập như trống nổi, buổi tối này giống như một mộng cảnh kỳ ảo, thú triệu hoán của y hóa thân thành thú cưỡi, mang y chạy trên con đường trong game.

Hoắc Cải cảm thán từ đáy lòng, tuy rằng thân là một nhân vật chính bị cuộc sống lăn qua lộn lại đè nghiến thành bã, chỉ cần có thể chịu đựng được sự chà đạp không bao giờ hết, giữ được hơi thở cuối cùng, vứt bỏ được áp lực trùng trùng. Rồi sẽ có một ngày, sẽ đợi được tình tiết thuộc về mình và NPC qua cửa. Nắm vững cơ hội là có thể thành công!

"Đến rồi." Đại hiệp giấu mặt ôm Hoắc Cải dừng lại trước một kiến trúc hùng vĩ.

Hoắc Cải chậm rãi đứng vững trên mặt đất, đứng trước công trình vĩ đại trước mắt chầm chậm ngẩng đầu lên, không biết cơ sở tình báo trên giang hồ có dáng vẻ thế nào?

Khi hình dáng của kiến trúc dần dần rõ nét trước mắt, Hoắc Cải đột nhiên lùi hai bước: WTF! Đây rõ ràng là phủ Thích sử mà? Thú triệu hoán ngươi mang gia đến chỗ này làm cái gì!

"Ta vào trước tìm hiểu xem bọn họ để hộ tịch ở chỗ nào, chốc nữa sẽ mang ngươi vào, ngươi trước hãy ở đây đợi ta một lúc." Đại hiệp giấu mặt hạ thấp giọng trình bày xong, nhoáng một cái người đã vào phủ Thích sử.

Lập tức hiểu ra. Bàn tay Hoắc Cải chợt nắm chặt: Thì ra là vậy!

Chỉ cần Thường Cốc Phong là tên có xuất thân bình thường nhất định sẽ được ghi vào sổ sách. Trong phủ Thích sử có đặt thông tin hộ tịch của nhân dân cả Khôn thành, thông tin của Thường Cốc Phong tất nhiên cũng ở trong đó. Chỉ cần kiên nhẫn lật tìm, nhất định có thể tìm ra thông tin hộ tịch của Thường Cốc Phong, đến lúc đó những thông tin như địa chỉ gia đình đương nhiên nằm trong lòng bàn tay.

Hoắc Cải nhịn không được nhổ toẹt vào IQ của bản thân, bản thân khổ sở vất vả tìm bao nhiêu lâu cũng không kiếm được chút manh mối, lại còn không bằng một con thú triệu hoán. Có điều thân là một công dân tôn trọng pháp luật, bản thân lúc đầu tìm người không nghĩ đến việc đi hack kho tư liệu của cục công an cũng là chuyện bình thường. Không phải gia không anh minh, thực ra là gia quá thuần lương.

Trước mắt hoa lên một cái, đại hiệp giấu mặt lại xuất hiện: "Đi, tìm được chỗ đó rồi."

Hoắc Cải ôm chặt đối phương, sau vài cái nhảy lên nhảy xuống, hai người thuận lợi đến được mục tiêu.

Nhìn một phòng đầy tư liệu hộ tích, Hoắc Cải gian nan nuốt nước bọt.

Cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí vẫn cần ói máu…

69. Chương 69: Cha Kế Lật Thuyền Trong Mương

Sổ hộ tịch trong phòng trùng trùng điệp điệp chất lên nhau, xếp thành một bờ tường bằng giấy cao đến đầu người, vuông góc men theo bốn vách tường của căn phòng, từ góc tường chen chúc đến giữa căn phòng, chỉ để lại một khoảng đất bằng ở giữa, đặt một cái bàn vuông to, để tiện cho người lật xem hộ tịch tìm đến thiên hoang địa lão.

Tuy thời gian gấp gáp, nhiệm vụ nặng nề, Hoắc Cải vẫn không lập tức động tay vào lật tìm. Giống như trước khi thông cúc hoa nhất định phải làm công tác khuếch trương, trước khi tìm kiếm phải tìm đúng lối mới không rơi vào tình trạng hoàng qua dùng đến nửa đường thì bị gãy.

Hoắc Cải bê ghế băng bên cạnh bàn đặt bên bức tường giấy, quay đầu hỏi đại hiệp giấu mặt: "Có đồ chiếu sáng chưa?"

Đại hiệp giấu mặt lấy từ trong ngực ra một túi gấm đen to bằng bàn tay, nhét vào trong tay Hoắc Cải.

Hoắc Cải không hiểu mở túi ra, ánh huỳnh quang màu lam lạnh lẽo bừng sáng, rọi suốt tam xích trong màn đêm.

Hoắc Cải hít một hơi khí lạnh, không ngờ là dạ minh châu. Dạo này mấy đồng chí cướp của người giàu chia cho người nghèo công cụ tác nghiệp đều cao cấp thế này sao?!

"Đa tạ." Hoắc Cải khẽ cảm ơn một câu, một tay giơ dạ minh châu lên, một tay bắt đầu lật giở sổ hộ tịch đặt trên cùng, mỗi chồng Hoắc Cải đều chỉ xem ba trang trên đầu, liền chuyển sang lật giở chồng tiếp theo, rất nhanh Hoắc Cải liền lật giở hết một lượt những chồng nằm trong tầm với.

Hai đầu lông mày nhíu chặt của Hoắc Cải khẽ dãn ra một chút, sổ hộ tịch này đứng như mình nghĩ, là sắp xếp dựa vào khu vực, chỉ cần không xếp bừa thì dễ làm việc rồi.

Hoắc Cải trèo xuống ghế, chuyển đến bên bàn, cởi túi nước nhỏ đeo bên hông ra, dùng ngón trỏ chấm một ít nước, bắt đầu viết vẽ trên bàn.

Đại hiệp giấu mặt hiếu kỳ đánh giá vết nước trên bàn, vết nước đó viết đều là những đường nét kỳ quái mà đơn giản, xếp thành hàng ngắn ngủi, nhìn không hiểu ra được gì.

Đại hiệp giấu mặt đang còn mờ mịt, Hoắc Cải đã hoàn thành việc viết vẽ, hạ thấp giọng nói: "Đại hiệp, cảm phiền giúp ta một tay, giúp ta dịch chuyển mấy chồng sổ hộ tịch."

Nói xong Hoắc Cải kéo ống tay áo của đại hiệp giấu mặt, chỉ vào từng chồng từng chồng cần dịch chuyển, tầng vây bọc phía ngoài cùng toàn bộ đều bị chỉ, mấy chồng gần sát cửa cũng bị điểm tên bảng vàng, chỉ xong chỉ còn lại hơn ba mươi chồng.

"Thứ ngươi muốn tìm chính ở trong mấy chồng này sao?" Đại hiệp giấu mặt hiếu kỳ hỏi.

Hoắc Cải lắc đầu nói: "Không, mấy chồng này là bị loại trừ, khả năng có rất nhỏ."

"Làm sao ngươi biết?" Những chồng bị chỉ có một số còn chưa từng được lật giở, liền trực tiếp bị loại trừ, thực sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Hoắc Cải nghịch ngợm chớp chớp mắt, giương khóe miệng nói: "Phật nói, không thể nói không thể nói."

Chuyện này nói ra cũng chẳng có gì huyền diệu, Hoắc Cải chẳng qua đặt giả thiết một chút về phạm vi có khả năng đã lật tìm xong nếu như Trần Bách Chu từ lúc nhậm chức liền bắt đầu lật tìm thông tin hộ tịch của Khôn Châu, đến trước khi gặp được Thường Cốc Phong mà thôi.

Trước khi Trần Bách Chu nhậm chức, không có tư cách cũng không có điều kiện đến Khôn Châu lật tìm hộ tịch. Sau khi nhâm chức, để không bị người trông coi ghi nhớ, cũng vì thanh danh của Thường Cốc Phong, Trần Bách Chu tất nhiên không thể nào kêu cả đám người đến quang minh chính đại lật tìm hộ tịch của Thường Cốc Phong. Tốc độ của một người hoàn toàn không khó ước lượng, lại suy xét một chút thói quen tính cách của nhân vật dưới ngòi bút của mình, sau khi cộng trừ nhân chia, tính ra phạm vi hoàn toàn không khó.

Đại hiệp giấu mặt tuy rằng hết sức bất mãn với hành vi vô sỉ bán gút thắt này của Hoắc Cải, nhưng cũng không có thói quen gây khó dễ cho người khác, thế là sau khi vò vò thật mạnh đám lông mềm mại trên cái đầu nhỏ đó liền ngoan ngoãn chạy đi làm cu li. (bán gút thắt: ý chỉ hành vi của những người kể chuyện thời xưa, khi kể đến đoạn gay cấn thường cố ý dừng lại, khiến cho người nghe cuống lên muốn nghe tiếp mà phải thực hiện yêu cầu của người kể chuyện.)

Hộ tịch dịch chuyển xong, Hoắc Cải bê ghế băng về phía bức tường giấy đã mỏng đi một vòng. Qua quýt lật giở mấy trang ở phía trên, Hoắc Cải nhảy xuống ghế, kéo ghế đẩu dịch sang bên cạnh một chút, trèo trở lại chỗ cao, tiếp tục lật giở. Lúc Hoắc Cải lần nữa lật giở xong phía trên, chuẩn bị trèo xuống, bất ngờ khựng lại. Hai bên eo chợt ấm lên, người nào đó đang nắm lấy eo của Hoắc Cải.

Đứng trên chiếc ghế băng chật hẹp, lại bị người phía sau nắm chặt eo, tư thế này khiến Hoắc Cải cảm thấy hết sức bị động, đủ loại tình tiết không hài hòa lại lần nữa hiện ra trong đầu, lập tức cứng ngắc y như con cá bị ném vào trong ngăn đá tủ lạnh một đêm: "Sao thế?"

"Ngươi không phải định lật giở hết một lượt hộ tịch tầng trên cùng sao?"

Giọng nói phía sau bình thản như thường, thần kinh căng thẳng của Hoắc Cải cũng hơi hơi thả lỏng: "Đúng vậy."

"Kéo ghế rề rề trèo lên trèo xuống ngươi không thấy phiền phức sao." KHẩu khí mang theo ý cười, bảy phần trêu chọc, ba phần ác liệt.

Bàn tay trên eo chợt ra sức, cả người bất ngờ bị lăng không kéo lên, Hoắc Cải khẽ kêu một tiếng, trong đầu óc nhanh chóng hiện lên thảm trạng bản thân bị quay một vòng sau đó ném đi, tiếp đất bằng mặt. Cũng may Hoắc Cải nhanh chóng liền được đặt lên một giá đỡ vững chãi, khung cảnh thiếu niên yếu đuối bị ném bay một cách bạo lực tự nhiên tan biến, nhưng mức độ cứng ngắc của Hoắc Cải thăng cấp thành cá hóa đá – tên này không ngờ lại vác mình trên vai hắn!

Tình trạng hiện tại là: Hoắc Cải mở rộng hai đùi, hai chân thon dài nhỏ nhắn cứng ngắc đặt trước ngực đại hiệp giấu mặt, cái mông tròn trịa bị hai vai dày rộng của đại hiệp chống đỡ, phần h*ng dán chặt vào gáy của đối phương, eo vẫn bị nắm chặt, để phòng người nào đó cứng đơ thành đá không cẩn thận rơi xuống, nát thành tám mảnh.

Đây là một tư thế hết sức thuần khiết, cũng là một tư thế hết sức phiến tình, đa số trẻ con từ tám tuổi trở xuống đều từng được từ phụ thị hầu như vậy, còn Hoắc Cải bản chất đã gần hai mươi lăm tuổi hiện tại được một nam tử thanh niên đối đãi thân mật như thế này, cảm tưởng của y chỉ chừa lại ba chữ…

"Bỏ ta xuống!"

Hoắc Cải trực tiếp đem tiếng kêu nội tâm chuyển thành lời nói thực tế, từng chữ từng chữ rít qua kẽ răng mà ra.

Mắt đại hiệp giấu mặt híp lại thành một đường cong, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đắc ý. Vốn hắn cũng chỉ là nhất thời hứng lên, sau khi làm thật rồi thực sự cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng vừa nghĩ tới bộ dạng hoảng loạn chân tay lóng ngóng của thiếu niên giảo hoạt trên người, hắn liền không ghét nữa, chỉ cảm thấy mối đại thù lúc trước bị ép mua gút thắt đã được trả, trong lòng hết sức sảng khoái.

Đại hiệp giấu mặt thả một tay ra, không nặng không nhẹ vỗ vỗ trên đùi Hoắc Cải, coi thường nói: "Chẳng lẽ ngươi xấu hổ sao? Hệt mấy mụ đàn bà."

Hoắc Cải tức giận: "Ngươi mới đàn bà, gia là hán tử chân chính, hán tử đích thực!"

Hoắc Cải hung hăng cãi lại, chợt cảm thấy lời thoại vừa rồi có chút quen tai, lục lọi trong đầu một vòng, tìm ra nguồn gốc, lập tức "Phụt" một tiếng, phì cười.

"Sao thế?" Đại hiệp giấu mặt bị Hoắc Cải cười có chút không hiểu nổi, tên này chẳng lẽ biến thành đàn bà thật rồi? Lúc giận lúc vui, nắng mưa thất thường còn hơn nữ nhân.

Hoắc Cải tươi cười thấp giọng nói: "Ta chợt nhớ ra mấy câu miêu tả hán tử chân chính, không ngờ lại rất giống với ngươi."

Đại hiệp giấu mặt lòng thì cảm thấy những gì tên tiểu tử này nghĩ đến tuyệt đối không phải là thứ gì tốt đẹp, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn khiến bản thân phun ra câu hỏi: "Câu gì?"

Hoắc Cải ra vẻ hắng hắng giọng, tròn chữ rõ tiếng đọc lên: "Bàn tay có người đứng, cánh tay có ngựa chạy, cơ ngực nát đá tảng…"

Hoắc Cải ngừng lại, kéo dài giọng, vui vẻ vô cùng đọc tiếp: "Cúc hoa mở nắp bình~"

"Câu cuối cùng có ý nghĩa sâu xa gì?" Nhân dân cổ đại thuần khiết tất nhiên không thể nào hiểu được ngụ ý lưu manh của Hoắc Cải.

Hoắc Cải cười một cách sâu xa khó dò: "Câu này khen người ta nội công thâm hậu, truyền lực vào cúc hoa, co duỗi tùy tâm."

"Tin ngươi mới là lạ!" Nhân dân cổ đại cơ trí nhanh chóng hiểu ra sự thật Hoắc Cải đang nới bậy, nhưng cũng không hỏi thêm, hắn cũng không dại tự động chạy đến để người ta gạt mình!

Đại hiệp giấu mặt vỗ mạnh một cái lên chân Hoắc Cải, giọng tà ác nói: "Còn không nhanh chóng lật giở hộ tịch của ngươi, cẩn thận trời sáng bây giờ."

Hoắc Cải thắng cái miệng, tâm lý cân bằng không ít, cũng không ngọ nguậy nữa, bắt đầu vươn tay lật tìm.

Thế nhưng lật tìm thế này lại hỏng, xem hộ tịch gần thì không sao, giơ tay nhặt lên là được. Nhưng lúc lấy hộ tịch ở phía xa, liền không thể không kẹp chặt hai chân, nâng mông lên, đè eo bụng xuống, đương nhiên, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là nấm nhỏ của người nào đó vào lúc lên lên xuống xuống, lúc căng lúc lỏng, cọ sát xoa nắn ở sau gáy của người nào đó. Lửa nóng trong thân thể dần dần dâng lên, thuận theo mỗi lần cọ sát, vô thanh vô tức tích tụ xuống bụng dưới, đợi đến thời khắc bùng lên.

Vào lúc Hoắc Cải bị ngọn lửa ở bụng khiếp cho miệng lưỡi khô khốc, y mới nhận ra sự biến đổi ngượng ngùng nào đó đang nhẫn nhịn đợi bộc phát, lập tức sợ tới mức không dám động đậy. Vạn Nhận Luân tấm thân thể này quá dễ dàng động d*c, tuổi này quá dễ dàng xúc động, mà y thì không chắc chắn có thể khống chế chuyện khó coi này xảy ra.

Hoắc Cải cẩn thận cúi đầu, nhìn đỉnh đầu của đại hiệp, thông qua tưởng tượng bản thân nếu như cứng trong khi cưỡi trên cái cổ này sẽ có kết cục đáng sợ thế nào, để chặn lại d*c niệm đang rục rịch. Đáng tiếc những thứ không hài hòa trong đầu tên này thực sự chiếm quá nhiều không gian, vừa nghĩ đến những thứ như trừng phạt, liền nghĩ ngay đến trói dây, bạo cúc, nhỏ nến. Thế là lửa đổ thêm dầu, càng hưng phấn hơn. Hoắc Cải gần như dùng hết khả năng tự kiềm chế toàn thân mới miễn cưỡng đè nén sự biến đổi xảy ra.

"Thả ta xuống một lúc đã." Giọng nói của Hoắc Cải khàn đến mức rung động lòng người, có chút hô hấp gấp gáp lẫn trong đó, khiến cho lời nói run rẩy.

"Hả?" Đại hiệp giấu mặt bị ngữ điệu này của Hoắc Cải khiến cho thất thần, không thể nghe rõ, thế nên không hiểu, ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Cải.

D*c vọng như nhiệt độ mùa hè, lúc ngươi không để ý, rất khó chú ý đến sự tồn tại của nó, nhưng, một khi nhận ra rồi, sự sáng chói của nắng, cái nóng bỏng của không khí, cái khô hanh của gió sẽ nhanh chóng chiếm cứ tất cả cảm quan. Thân thể sẽ trở nên khó nhẫn nại, như thế bị dầu chiên, càng để ý, càng khó nhịn.

Nói đơn giản chính là đại hiệp giấu mặt vừa ngẩng đầu, trở thành ngọn cỏ cuối cùng, trong khoảng khắc làm bùng nổ ngọn lửa dồn nén trong Hoắc Cải, Hoắc Cải hừ thấp một tiếng, …cứng lên một cách đáng xấu hổ.

"Này, ngươi…" Lời của đại hiệp giấu mặt mới cất lên, liền ngừng lại giữa chừng. Hắn nhận ra đó là cái gì rồi, chỗ sau gáy tiếp xúc lập tức run lên, tóc gáy dựng đứng, da thịt cứng dờ, da gà rơi đầy đất.

Mặc cho Hoắc Cải có vô sỉ mặt dày đến cỡ nào, đối diện với một việc khó đỡ thế này, cùng lập tức đỏ bừng mặt. Chỉ thấy khói nóng bốc lên từ đỉnh đầu tên nhóc xui xẻo, quầng mắt đỏ ửng gần như sắp ép ra nước mắt.

Đại hiệp nắm chặt eo Hoắc Cải nhanh chóng đặt y xuống, trừng mắt nhìn tên trộm dám động hoàng qua trên đầu thái tuế, sát khí bừng bừng.

Hoắc Cải căn bản không dám nhìn sắc mặt người đó, vừa xuống đất liền nhanh chóng cuộn tròn người lại thành quả bóng, ngồi xổm ôm đầu gối sống chết không ngẩng đầu lên, chỉ lộ ra đôi tai tròn tròn, đáng thương dựng đứng, đỏ bừng giống như có thể rỉ ra máu.

Đại hiệp vốn định đánh tên tiểu tử này một trận, nhìn tạo hình cuộn tròn này của Hoắc Cải, liền cảm thấy vui vẻ. Có lẽ tiểu tử này cũng biết rất xấu hổ, nhìn đôi tai đỏ ửng kia thật giống như huyết mã não.

Trong đầu chợt hiện lên những từ ngữ thô bỉ nông cạn đọc được lúc trước, lại nhìn bộ dạng hiện tại xấu hổ đến mức chỉ hận đất không thể nứt ra để chui xuống của tên này, đại hiệp rất vui mừng khi thấy kẻ khác gặp nạn, ngươi giả thông minh nữa đi, giả bình tĩnh nữa đi, giả sành sỏi nữa đi, lúc này hết ra vẻ được rồi phải không?!

Là một thủ lĩnh sơn trại, tính thổ phỉ tuyệt đối không thiếu, khí vô lại nhất định có sẵn, tính xấu lúc nào cũng có thể nổi lên. Thế là, đại hiệp giấu mặt ngồi xổm xuống theo, ghé lại gần tai Hoắc Cải, thổi khẽ một hơi, khiêu khích nói: "Thân thể này của ngươi sao lại nhạy cảm thế, chẳng lẽ vẫn còn non?"

Hoắc Cải ôm đầu không để ý đến hắn, hít thở từng hơi thật sâu bình tức nội hỏa, trong lòng mắng chửi thậm tệ cái thể chất d*m đãng này của Vạn Nhận Luân, chà sát một chút là dậy lửa, chất lượng kém hệt như diêm một đồng một hộp.

Nam nhân ấy mà, một mặt giả vờ còn zin, mặt khác nói không chừng lại giả vờ kinh nghiệm phong phú. Đại hiệp giấu mặt thấy dáng vẻ đà điểu đó của Hoắc Cải, trái tim khao khát tàn phá mầm non thuần khiết thùm thụp đập trong ngực, tươi cười giơ ngón trỏ ra chọc chọc cái đầu đà điểu nho nhỏ: "Sao phải xấu hổ, tuổi này ấy mà, huyết khí vượng một chút là chuyện bình thường. Tuy rằng ngươi vượng có hơi dữ dội một chút, nhưng ngươi chẳng phải vẫn chưa nếm thử mùi vị nữ nhân hay sao, có thể hiểu được, hoàn toàn có thể hiểu được."

Hoắc Cải ngẩng phắt đầu lên, mày liễu dựng ngược, hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, hàm răng trắng nghiến ken két.

Lời đại hiệp nói tuy rằng là lời an ủi, nhưng ý tứ cười nhạo của kẻ đứng từ trên cao nhìn xuống trong lời nói thực sự quá rõ ràng, Hoắc Cải nghe xong quá ngượng mà cả giận. Điều khiến Hoắc Cải càng tức giận hơn là, lời này chọc đúng nỗi đau tận sâu trong lòng y: xử nam!

Nhớ khi xưa, y đâm đầu vào đam mỹ là để tán tỉnh đám con gái trên mạng, ai ngờ, cuối cùng cũng trở thành đệ nhất cha kế rồi, vẫn không thể tán được một cô nào. Hiện giờ, tiểu thiếu niên nhút nhát khi xưa đã gần 25 tuổi, lại vẫn chỉ có thể tương thân tương ái với Ngũ cô nương trước máy tính, xử nam bán hủ cầu nữ ngươi đừng đau lòng, đừng đau lòng nha! (Ngũ cô nương: ý chỉ 5 ngón tay =)))))

Đại hiệp đối diện với hung quang tràn đầy trong mắt Hoắc Cải, không chút áp lực. Bày ra bộ dạng người từng trải, mặt dày vô sỉ xoa đầu Hoắc Cải, giả bộ thở dài, rầu rĩ vô hạn nói: "Ngưỡng mộ ngươi thật đó, như đại ca ta duyệt tẫn thiên phàm, thân thể nữ nhân kém một chút, gia liền không thể hứng nổi. Như ngươi vẫn tốt hơn, chạm nhẹ một chút là sướng rồi, không giống ta, kén cá chọn canh, khó hầu hạ lắm."

Hoắc Cải bị sự khoe khoang trắng trợn của tên này ép ra một bụm máu nghẹn trong họng, nôn ra cũng không được, nuốt xuống cũng không xong, nghĩ đến y thân là tác giả tạo ra thế giới này, dựa vào kho tri thức phong phú giàu có, thủ đoạn câu dẫn linh hoạt đa dạng, tác phong chiến lược mặt dày vô sỉ, kết quả giao phong lần nào không là…mặc hoàng qua ngươi cứng nửa chừng, ta thủng thẳng đi mất về phía xa chứ?

Chưa từng nghĩ đến suốt ngày bẫy nhạn lại bị nhạn mổ mắt, thua một tên trực nam trong cống ngầm, cứng trái lòng mình không nói, còn để kẻ khác chặn ngay tại chỗ, vây xem! Cười nhạo! Coi thường!!! Nhục nhã

biết bao

~Hoắc Cải nhất thời nộ bốc lên từ tâm, ác sinh ra từ can, buột miệng nói: "Cười nữa đi, cười nữa lão tử cưỡng ngươi tiết hỏa!"

"Yo, ngươi còn biết đoạn tụ long dương, ranh con ngươi biết nhiều thật đấy~" Khẩu khí tán dương hết sức, trong mắt tràn đầy trêu chọc, hoàn toàn là dáng vẻ vô sỉ 'Ngươi cưỡng mặc ngươi cưỡng, thanh phong phất tùng cương'. (Câu này nguyên văn là 'Hắn cường mặc hắn cường, thanh phong phất sơn cương' một câu khẩu quyết trong Cửu Âm chân kinh. Cường và cưỡng chữ giống nhau, đọc khác nhau.)

Chỉ số bi phẫn của Hoắc Cải lập tức thủng đồng hồ, dây lí trí cuối cùng đứt phựt, máu nóng tràn lồng ngực. So bì kinh nghiệm với gia sao? Đồ oắt con!

Sóng mắt lúng liếng, Hoắc Cải giơ tay quàng lên cổ đại hiệp, ngón tay mềm mại nhè nhẹ cọ sát trên da thịt màu lúa mạch.

Ký ức cảm nhận hoàng qua cứng lên sau gáy lập tức bị khơi dậy, đại hiệp lập tức cứng đờ.

Hoắc Cải khẽ híp mắt, ánh mắt mê ly nhìn hắn, vươn đầu lưỡi phấn nộn, liếm liếm môi dưới, sau đó cắn chặt, dáng vẻ nhẫn nhịn, hô hấp càng thêm gấp gáp. Ánh nhìn như rắn chậm rãi trườn trên thân thể đối phương, khát vọng lộ liễu, triền miên ăn mòn xương tủy.

Đại hiệp có chút không thoải mái rời tầm nhìn, cũng có thể do ánh huỳnh quang của dạ minh châu quá mờ mịt, mới khiến bản thân vô cớ nhớ đến diễm quỷ chuyên hút tinh lực hồn phách người trong truyền thuyết, ngay cả tim cũng bị dọa mà đập nhanh hơn.

Cánh tay quàng qua cổ đối phương của Hoắc Cải ra sức, cả thân thể liền dán sát lên, một đầu gối chạm đất, chen vào giữa hai chân của đại hiệp, đầu gối đặt ngay chính vị trí nhạy cảm. Đôi môi đỏ tươi ghé vào bên tai, hơi thở như lan, tiếng nói như hờn dỗi: "Cười ta không có kinh nghiệm phải không? Chẳng lẽ ngươi đã quên tình cảnh lần đầu chúng ta gặp nhau, có cần ta thả điểu của ngươi ra đóng băng không?"

Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, đại hiệp phản ứng có điều kiện khép chặt hai chân, thế nhưng Hoắc Cải đã nhìn xa trông rộng mà "chen vào một chân", thế nên không thể làm gì được.

"Sợ rồi?" Hoắc Cải khiêu khích liếc nhìn hắn, nhếch khóe miệng tràn đầy khinh miệt.

Bị tên tiểu tử Hoắc Cải này dọa một trận, đại hiệp giấu mặt lập tức cảm thấy mất hết mặt mũi, mặt mũi của nam nhân cũng giống như cúc hoa của tiểu công, tuyệt đối không thể để mất. Cho dù đã bị dọa sợ rồi, vậy thì nhất định phải dọa lại, thế là trong phút thẹn quá hóa giận, đại hiệp giấu mặt phấn chấn bổ nhào lại, ấn thân thể mảnh mai của Hoắc Cải xuống đất.

Thân thể bị đè lên, mang theo cảm giác xâm lược mạnh mẽ, bàn tay chai sần nhè nhẹ vuốt qua gò má phấn nộn, cố ý hạ thấp giọng nói nghe có vẻ tà mị mà nguy hiểm: "Dựa vào thân thể nhỏ bé này của ngươi mà muốn cưỡng ta tiết hỏa? Đổi lại là ta mới đúng chứ?"

Không thể không nói, Hoắc Cải sau khi trải qua một loạt những chuyện khó đỡ trong tối nay, đã lĩnh ngộ ra một chân lý rằng lấy lưu manh chế lưu manh, giơ tay bóp một cái vào bộ phận quan trọng của người nào đó, không chút ngượng ngùng phì cười: "Nhũn như cọng bún thế này, ngươi lấy cái gì mà cưỡng chứ!"

Đại hiệp giấu mặt không ngờ lại hít một hơi, vẻ mặt lập tức méo mó. Hắn chậm rãi bò dậy, đau khổ tuyên bố: "Ngươi thắng rồi."

Hoắc Cải trải qua bao gian nan cuối cùng cũng đoạt được thắng lợi nằm trên mặt đất, nhìn bộ dạng rầu rĩ đó của đại hiệp giấu mặt, chợt giơ tay che hai mắt, cười rộ lên: "Chúng ta rốt cuộc đang tranh giành cái gì vậy chứ! Giống y như hai tiểu quỷ so xem ai tiểu xa hơn vậy, đúng là kỳ quặc…"

Đại hiệp nhớ lại hành vi của mình cũng nhịn không được cười rộ lên, một lòng muốn chiếm thượng phong, làm toàn những chuyện ngớ ngẩn.

Hoắc Cải khum tay nói: "Xin lỗi, lúc trước là ta đường đột." Bất luận thế nào, cứng trên cổ người khác đúng là bản thân đã thất lễ.

"Không sao, có thể hiểu mà." Đại hiệp nhanh chóng trả lời.

Hoắc Cải trừng mắt nhìn, không ngờ còn nhắc lại câu cũ, tiểu tử ngươi vẫn còn muốn gây sự nữa sao?!

Đại hiệp ngượng ngùng quay đầu, kỳ thực hắn thực sự rất thấu hiểu mà, dù sao vừa rồi sau khi bị thiếu niên bóp một cái, tiểu điểu của mình cũng có khuynh hướng ngẩng đầu rồi.

Hoắc Cải không nói nhiều nữa, kéo ghế băng tiếp tục lật tìm hộ tịch.

Đại hiệp giấu mặt nhìn bóng lưng mảnh mai của thiếu niên, sắc mặt phức tạp, hắn tuy biết nam phong, nhưng từ trước đến nay không hề có ý nghĩ muốn thử. Không ngờ bản thân đối với chuyện long dương, lại hoàn toàn không bài xích. Có điều nếu như đối tượng là tên yêu nghiệt này, bản thân tốt nhất là tìm một mụ đàn bà thôi, ít nhất cũng không sợ ngày nào đó vô duyên vô cớ bị cắt mất của quý.

Nhân lúc đại hiệp giấu mặt đang còn trăn trở, Hoắc Cải đã nhanh chóng lật giở toàn bộ hộ tịch phía trên cùng.

"Đại hiệp, đến giúp một tay." Hoắc Cải ngoắc ngoắc ngón tay với người nào đó.

Đại hiệp ngoan ngoãn tiến đến, đợi sai bảo.

"Phiền ngươi chuyển mấy chồng này ra." Hoắc Cải lần lượt chỉ vào mục tiêu, vật mục tiêu rải rác phân bố trong bức tường giấy, tổng cộng có hơn chục chồng.

"Là mấy chồng này sao?" Đại hiệp giấu mặt cuối cùng vẫn hiếu kỳ.

Hoắc Cải rất hào phóng giải đáp nghi hoặc: "Trong mấy chồng này tuyệt đối không có hộ tịch ta cần tìm."

"Tại sao?" Đại hiệp đã chuẩn bị tâm lý lần nữa bị bán gút thắt.

"Bởi vì những khu vực này lúc trước ta đã đích thân đi điều tra rồi." Hoắc Cải dứt khoát trả lời, lúc trước chạy đông chạy tây cũng không hoàn toàn vô dụng.

Không ngờ lại là câu trả lời vô vị thế này, đại hiệp có chút thất vọng, tiếp tục làm việc.

Loại trừ xong, Hoắc Cải cuối cùng bắt đầu động tay lật giở từng trang.

"Cần ta tìm giúp không?" Đại hiệp nhìn lượng công việc không thể tính là nhỏ, hảo tâm hỏi.

"Không cần." Hoắc Cải với suy nghĩ của tiểu nhân, vẫn giữ vững cương lĩnh hành động độc lập đánh boss.

Dù sao lúc trước đã đùa giỡn náo loạn một trận, giữa hai người cũng không có nhiều cố kỵ, đại hiệp thuận miệng hỏi: "Sao thế, không tin ta sao?"

"Ngươi được phép giấu mặt, lại không cho phép ta gạt người sao?" Hoắc Cải đầu cũng chẳng ngẩng lên.

Đại hiệp trầm mặc, đi lên trước nhận lấy dạ minh châu, lặng lẽ đứng một bên chiếu sáng giúp Hoắc Cải, Hoắc Cải vui vẻ nhận sự giúp đỡ của hắn.

Có lẽ cúc hoa của vận mệnh đã được thông sảng khoái rồi, sau khi trải qua hai canh giờ không ngừng phấn đấu, Hoắc Cải không ngờ thuận lợi tìm được hộ tịch của Thường gia.

Hoắc Cải không lộ sắc mặt ghi nhớ địa chỉ, nhưng không hề ngừng lại, mà tiếp tục lật giở, tận đến khi trời sáng rõ, mới hạ xuống một hộ tịch ở thành khác, vui mừng nói với đại hiệp: "Tìm thấy rồi!"

"Chúc mừng, đợi ta chuyển những chồng hộ tịch này lại chỗ cũ sẽ mang ngươi trở về."

Hoắc Cải đứng một bên, phủi phủi bàn tay tê mỏi, nhìn nam nhân này bận rộn. Cũng coi như có đầu mối rồi, vẫn phải nhờ tên này nhiều, đợi sau khi trở về, liền chấp bút viết cho ngươi một hồng nhan tri kỷ tài sắc song toàn.

70. Chương 70: Chiến Lược Là Lạt Thủ Tồi Hoa

(lạt thủ tồi hoa: nam nhân dùng thủ đoạn ác độc đối phó với nữ nhân)

Hoắc Cải bò lên giường ngủ một giấc đã đời một ngày một đêm, tinh thần sảng khoái, thu xếp xong trang bị liền một mình chạy thẳng đến điểm xuất hiện của dã quái Thường Cốc Phong.

Nhà của Thường Cốc Phong ở có chút hẻo lánh, là dưới chân núi biên giới Khôn Châu, nơi đó nổi tiếng với nghề làm trà, mọi người cũng quen miệng gọi ngọn núi ấy là Trà sơn, mảnh đất dưới chân núi gọi là Trà huyện.

Cây trồng trên Trà sơn toàn là mặt hàng bình thường, có điều sản lượng mỗi năm đều rất khả quan, danh sĩ nhã khách không thường đến, nhưng người buôn trà lại rất thường xuyên qua lại.

Chạng vạng tối hai hôm sau, khách điếm Tụ Phúc của Trà huyện đón một thiếu niên mặc y sam vải thô, xách theo khá nhiều tay nải.

"Chưởng quỹ, cho một gian phòng yên tĩnh."

Giọng nói của thiếu niên êm ái rất dễ nghe, nam nhân trung niên vốn ngồi quầy ngáp suốt ngày nhịn không được ngẩng đầu, đánh giá kỹ lưỡng khuôn mặt thiếu niên, đáng tiếc thiếu niên này có lẽ đã đi đường rất lâu, không những mặt mũi đầy bụi đất, còn quấn một khăn chắn gió bản rộng, che đi quá nửa khuôn mặt, nhìn không rõ.

"Giữa hè nóng nực sao còn quấn cái của này." Chưởng quỹ nghi ngờ nhìn chăm chăm chiếc khăn chắn gió lẩm bẩm một câu, cũng không nói thêm gì nữa, bảo thiếu niên đặt cọc một lượng bạc, liền móc chìa khóa ra, bảo tiểu nhị dẫn khách lên phòng.

Đợi tiểu nhị mang nước nóng đồ ăn lên, thiếu niên khóa chặt cửa phòng, lúc này mới cởi khăn chắn gió ra, lộ ra khuôn mặt xinh xắn đáng yêu, chính là Hoắc Cải.

"Xem ra dùng cái của này che mặt vẫn khá khiến người ta chú ý, haizz, thực sự không được thì đành dùng chiêu đó vậy." Thiếu niên Hoắc Cải nhìn khuôn mặt trái xoan xinh đẹp động lòng người của mình trong chậu nước, trên mặt thoáng qua thần sắc bi tráng của tráng sĩ sắp phải cắt cổ tay.

"Kẻ làm việc lớn không câu nệ chuyện nhỏ, gia không thèm để tâm!"

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, cửa phòng Hoắc Cải liền mở ra. Một thiếu nữ mặc đồ hoa nhỏ, bện tóc hai bên đi ra, có điều thiếu nữ đó đưa tay nhấc chân có chút hoạt bát, thiếu một chút dịu dàng yêu kiều mà thiếu nữ cần có, so sánh với khuôn mặt xinh xắn như tranh liền có chút không hài hòa.

"Két."

Vào buổi sáng sớm bốn bề vắng lặng thế này, âm thanh lạ bất ngờ vang lên quả thực rất rõ ràng.

Thân hình thiếu nữ khựng lại, cảnh giác quét mắt nhìn xung quanh một lượt, thấy không có gì khác thường, mới nhíu mày tiếp tục bước lớn đi ra ngoài.

Thiếu nữ này không cần nói nhiều, đương nhiên chính là tên yêu nghiệt Hoắc Cải. Hôm nay y phải điều tra tình báo Thường gia, tất nhiên không dám mang mặt thật lên sàn, nếu không sau này làm hại Thường Cốc Phong rồi để Trần Bách Chu điều tra ra mình, thì bi kịch triệt để rồi.

Dịch dung thì không biết, che mặt thì quá gây chú ý, Hoắc Cải đành không cam tâm tình nguyện dùng phương án cuối cùng – nam phẫn nữ trang. Nếu như Trần Bách Chu có bản lĩnh từ cô gái thôn quê xinh đẹp liên tưởng đến Vạn Nhận Luân tận Khôn thành nơi xa, y liền vặn eo hát "Truyền kỳ" cho hắn nghe.

Dân buôn bán đa phần trời còn chưa sáng đã khởi hành, cửa khách điếm sáng sớm đã mở rộng. Hoắc Cải ngồi xổm ở đầu cầu thang, quét mắt nhìn đại sảnh khách điếm, vẫn nhiều người quá.

Là một nam nhân chân chính đã sống 25 năm, lần đầu tiên mặt đồ nữ, Hoắc Cải không thể không bày tỏ, áp lực của y có chút lớn. Y không dám nghĩ nếu như bị ai đó giữa đường nhận ra, giữa chốn đông người hét to "Mọi người mau đến đây xem biến thái nè!", bản thân sẽ có kết cục thế nào.

Hoắc Cải chột dạ sờ sờ bộ ngực A cup được nhồi bằng vải vụn, tốt lắm, rất chắc chắn. Hoắc Cải lại chột dạ sờ sờ khuôn mặt lấy than vẽ lông mày của mình, rất tốt, rất giống ngụy nương (trai giả gái). Hoắc Cải hít một hơi thật sâu, nhằm thẳng cửa lớn chạy vụt ra, dự định chì để chư vị trong đại sảnh chiêm ngưỡng tàn ảnh.

Sau đó "binh" một tiếng, tên này không hề ngoài ý muốn mà vấp phải bậc cửa, sau đó "vụt" một tiếng bổ nhào.

Cổ đại bất luận cửa lớn cửa bé đều nhất định có một bậc cửa chắn ngang trên mặt đất vô cùng đáng ghét, lúc vừa xuyên đến, Hoắc Cải không chú ý một chút liền diễn bài "dập đầu sát đất "ngay trước cửa, giờ đây, tên xui xẻo này quá mức căng thẳng, kết quả quên hẳn điều này. Thế nên một màn kinh điển lại lần nữa được biểu diễn.

"Ta không muốn tiếp đất bằng mặt a a a!" Hoắc Cải trong đầu chỉ còn chừa lại suy nghĩ này, ôm lấy mặt, đau khổ chờ đợi khoảnh khắc ngã xuống đất.

Là một mỹ nhân, đặc biệt là một mỹ nhân nhân vật chính, vẫn luôn có một chút phúc lợi, ví dụ như vào thời khắc quan trọng, may mắn có anh hùng cứu mỹ nhân.

Chính vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, một cánh tay to lớn thần dũng nắm lấy vai Hoắc Cải, vững vàng kéo y dậy.

"Cảm… cảm ơn." Hoắc Cải chậm chạp buông bàn tay đang ôm mặt ra, vẫn chưa hoàn hồn quay đầu nhìn nhân vật người tốt thấy việc nghĩa ra tay cứu giúp đó. Sau đó há hốc mồm, ngây ra…

Sinh vật to lớn đầu vuông này là cái thứ gì vậy ta!

Sinh vật to lớn đầu vuông an ủi vỗ vỗ vai Hoắc Cải, sau đó rất nhanh liền thu tay lại.

Hoắc Cải chớp chớp mắt, vắt hết nước mắt trong mắt, lúc này mới nhìn rõ, thì ra đây là nam nhân đeo mặt nạ nón. Có điều bên trong mặt nạ của người này còn có thêm một tầng vải dày, chỉ có đôi mắt là để hở ra một khe nhỏ, khiến cả cái đầu kín mít, cho nên trông mới có vẻ đặc biệt quỷ dị.

"Cảm ơn." Hoắc Cải hoàn hồn, làm giọng the thé, lại ngọt ngào cảm ơn lần nữa.

Nam nhân run rẩy một chút, sau đó dứt khoát nhanh nhẹn quay đầu, đi thẳng.

Hoắc Cải chớp chớp mắt, sờ sờ yết hầu đã được cổ áo giấu kín của mình, giọng nói vừa nãy của mình rất buồn nôn sao? Chốc nữa nói chuyện nhất định phải nhớ đổi tần số.

Hoắc Cải ăn một bát mì trên phố, rồi thuê một chiếc xe ngựa chạy về trạch viện Thường gia ở ngoại ô. Đương nhiên, y không thể vào được Thường phủ, có điều vẫn có thể lởn vởn trước cửa.

Thường phủ xem ra cũng là một nhà giàu có, tường xanh ngói bích, xà điêu hiên cong, long lanh tráng lệ. Hoắc Cải chỉ nhìn liếc qua những thứ này, điều khiến y thực sự để tâm chính là đèn lồng màu trắng trên trước cửa Thường phủ.

Hoắc Cải khẽ híp mắt, Thường gia, có người mới chết sao, chỉ là không biết, người chết đó có quan hệ gì với Thường Cốc Phong?

Hoắc Cải không ở lại lâu, chuyển đến một thôn làng gần đó, nhân dân Trung Quốc thật thà chăm chỉ trước nay vẫn luôn rất thích buôn chuyện phải không nào?

Giờ Thìn, Hoắc thôn cô mang theo nụ cười ngọt ngào, từ chỗ ca ca trồng trà biết được tin tức thế này…

Thường gia là một hộ lớn trong Trà huyện, vườn trà trên Trà sơn có 1 phần 5 đều là của nhà bọn họ. Tháng trước lão gia Thường gia mất, Thường gia còn lại hai người con trai. Nhà này từ trước đến nay vẫn tự cho mình thanh cao, cô nương nhà bình thường gả vào nhất định sẽ không có kết cục tốt. Ca ca trồng trà vẫn chưa lấy vợ…

Giờ Tỵ, Hoắc tiểu muội mắt mở to mắt tròn xoe hiếu kỳ, từ chỗ đại thẩm giặt quần áo nhận được thông tin như sau…

Thường lão gia năm đó cưới một tiểu thư nhà giàu sa cơ, sinh được hai người con trai hiện giờ, người con cả vẫn luôn theo cha làm ăn, tính tình keo kiệt bủn xỉn. Người con út vẫn luôn được nuôi trong nhà ăn sung mặc sướng, nghe nói là một tài tử cầm kỳ thi họa không gì không biết, nhưng từ trước đến nay không nghe thấy cậu ta có công danh gì. Cả hai người đều chẳng phải người tốt gì, nhà đại thẩm có người con trai chăm chỉ thật thà, anh tuấn tiêu sái…

Giờ Ngọ, Hoắc mỹ nhân đưa ra khăn lau mồ hôi thăm hỏi, nhận được thông tin như sau từ đại thúc mang rau củ đến cho Thường gia…

Thường gia hiện giờ chướng khí mù mịt, người con cả không muốn nuôi dưỡng người em trai tài tử ăn không ngồi rồi đó nữa, đã chia gia tài chuẩn bị đuổi người con út cùng ngân lượng ra đường rồi. Nhà này thực ra là một ổ lang sói, người bình thường đi vào nhất định bị ăn đến cái xương chẳng còn, nhà đại thúc có một đứa con trai thật thà chăm làm, tướng mạo tuấn lãng…

Sau ba bận, tình báo đã thu thập được kha khá rồi, Hoắc ngụy nương mắt xoay chuyển, trong đầu liền nảy ra kế hoạch, y lần nữa lượn lại trước cửa nhà Thường phủ, tìm một gốc cây lớn ven đường, ngồi trong bóng râm một lúc. Hoắc Cải mở tay nải, móc ra lương khô buổi sáng đã chuẩn bị, hai mắt khóa chặt vào cửa nhà Thường phủ, nốc nước từng ngụm lớn mà ăn lương khô.

Đúng lúc này, cửa nhà Thường gia mở ra, một chiếc xe hoa lệ ra khỏi cửa, chầm chậm chạy men theo đường lớn.

Ánh mắt Hoắc Cải trở nên sắc bén, quyết đoán vất đi cái bánh đã cắn một nửa, móc ra tất cả mứt quả ăn vặt mang theo người, ra sức ném, rải đầy mứt quả giữa đường, lại nhặt bánh lại, ra vẻ nghiêm túc ăn dã ngoại.

Con ngựa đỏ thẫm cao to kéo chiếc xe ngựa không nhanh không chậm đi về phía trước, đi đến chỗ Hoắc Cải vừa rải mứt quả đột nhiên hít hít mũi, sau đó triệt để ngừng bước, vùi đầu ăn mứt quả ngon lành.

"Hiên Ly, sao thế?" Trong xe ngựa truyền ra tiếng nói lạnh lùng.

Người hầu đánh xe vội vàng bẩm báo: "Không biết ai làm rơi mứt quả trên đường, Hỏa Ảnh đang vùi đầu lượm ăn."

"Chậc, phiền phức." Trong xe bất mãn thở dài một tiếng, sau đó, một cánh tay mảnh khảnh trắng trẻo kéo rèm xe lên.

Hoắc Cải lập tức cúi đầu giơ hai bàn tay lên, che lấy mặt, chỉ chừa lại kẽ ngón tay nho nhỏ, hướng về phía xe ngựa bên này mà nhìn lén. Ra vẻ "Tuy rằng nô gia rất muốn nhìn tuấn công tử, nhưng người ta là một tiểu cô nương rụt rè yo~"

Hiên Ly nghe thấy động tĩnh đằng sau, vừa quay đầu lại liền bắt gặp đúng lúc Hoắc Cải cô nương xấu hổ che mặt, lập tức khóe miệng co giật.

Cho dù bất cứ ai nhìn thấy một thôn cô chất phác với hai chân mở rộng bày ra tư thái thô lỗ hào phóng, hai tay chụm lại che mặt thể hiện tư thái bẽn lẽn vô hạn, đều không thể không bị sét đánh cháy rụi. Cô nương cô muốn giả thuần khiết cũng được, nhưng có thể sửa tư thế ngồi giống như bị đau bụng đó một chút được không? Cô muốn chọc mù mắt tất cả những người đi đường vô tội sao?!

Người trong xe thò đầu ra, thấy người hầu nhà mình đang nhìn chăm chăm vào chỗ nào đó bày ra vẻ đau đớn, cũng theo đó mà quay đầu qua, thế là, khuôn mặt của người trong xe, cuối cùng cũng xuất hiện trọn vẹn trong tầm mắt của Hoắc Cải.

Khuôn mặt bị che chắn kín mít lập tức vặn vẹo, thân thể Hoắc Cải bắt đầu run rẩy dữ dội không thể kiểm soát…

Sợ hãi, sợ hãi cực độ, ngay cả hô hấp cũng ngưng trệ, tim nghẹn trong cổ họng, chặn lại tiếng kêu trong lồng ngực. Da đầu từng tấc từng tấc tê dại, đáy mắt nảy lên tơ máu, cảm xúc mạnh liệt lẫn lộn trong đầu.

Đau quá, móng tay từng chiếc từng chiếc bị bứt ra, da thịt bị từng cái kim đâm vào, thân thể bị xé rách dưới từng nhát roi, cái giá rét của chậu băng nhức buốt đầu gối, quỳ đến mức không nhấc nổi người dậy, bàn ủi nóng bỏng đốt lồng ngực, thét đến mức khản cả họng.

Nỗi đau như khoan vào tim, nỗi sợ khắc sâu vào xương cốt. Là một sự sợ hãi đến mức không dám oán hận dâng lên ngay từ khoảnh khắc đầu tiên, trong lòng chỉ chừa lại duy nhất một chữ — chạy.

Thời gian một nén hương trôi qua, bàn tay gắt gao che mặt đó mới chán nản buông xuống. Hoắc Cải mặt trắng bệch, môi dưới bị cắn đến chảy máu, tóc mai ướt đẫm thành mảng, toàn là mồ hôi lạnh. Hai chân nhũn ra, Hoắc Cải ngồi bệt trên đất, lần đầu tiên y hiểu được sự tàn khốc của ngược thân, linh hồn co rút lại trong sự tuyệt vọng vô hạn, chỉ có đau đớn vùi sâu vào máu thịt, khoan khắc cả đời, ngay cả sau khi chết cũng không cách nào quên được.

Hoắc Cải tát mình một cái thật mạnh, loạng choạng dựng người dậy, đứng thẳng. Cần phải lập tức hành động, tuyệt đối, tuyệt đối không thể để Trần Bách Chu lần nữa lựa chọn Thường Cốc Phong, một khi Thường Cốc Phong có Trần Bách Chu làm chỗ dựa, bản thân từng dụ dỗ Trần Bách Chu liền chết chắc.

Nếu như nhất định phải có một người phải trả giá bằng máu, vậy đừng trách ta cho Cốc Phong ngươi một đao trước, gia là một tên nhát gan rất sợ đau mà!

Hoắc Cải thu dọn đồ đạc, nhanh chóng chạy về chiếc xe ngựa đã thuê lúc trước, men theo con đường trở về Trà huyện, cách xa xa bám theo Thường Cốc Phong. Xe ngựa của Thường Cốc Phong cuối cùng dừng lại trước khách điếm Vân Lai tốt nhất ở Trà huyện, có vẻ đôi chủ tớ này muốn nghỉ ngơi một đêm rồi mới lên đường đi tiếp. Hoắc Cải theo sau đặt một gian phòng hảo hạng cách vách, vung vẩy hai cái đuôi sam ngồi canh cửa phòng Thường Cốc Phong, bắt đầu nghe lén.

"Công tử, trên người chúng ta mang theo nhiều bạc như vậy lên đường, có phải có chút nguy hiểm không?"

"Vậy ngươi có ý kiến gì?"

"Hay là chúng ta mời mấy bảo tiêu?"

"Ồ, những chuyện tầm thường như thế ta nào nghe hiểu, nếu như ngươi thấy cần thiết, thì cứ làm thế đi."

"Công tử, tiểu nhân đi mời bảo tiêu ít nhiều cũng mất một canh giờ, một mình ngài trong khách điếm không sao chứ?"

"Ngày mai lúc chúng ta khởi hành thuận đường đi mời không được sao?"

"Công tử cơ trí."

"Đưa ta tập thơ hai hôm trước ta đọc, rồi pha một ấm Long Tỉnh."

"Vâng công tử."

Hoắc Cải khổ sở ngồi cả một buổi chiều, không kiếm thêm được tin tức gì nữa, đành dựa vào phán đoán "Thường lão gia thi cốt chưa nguội, hai anh em đã chia gia sản, Thường lão đại chiếm phần lớn gia tài, Thường Cốc Phong thê lương đi khỏi nhà." có chút không đáng tin lắm, mạo hiểm tiến hành bước sắp xếp tiếp theo.

Hoàn toàn không phải Hoắc Cải nóng vội, chỉ là y vừa nhớ tới thể nghiệm tâm linh hết sức chấn động lúc mới gặp lần đầu liền sợ hãi không thôi, hận không thể lập tức đào một cái hố chôn Thường Cốc Phong xuống làm người thực vật, quỹ đạo đã định thực sự quá đáng sợ mà.

Khi hoàng hôn khuất hẳn, chỉ chừa lại ánh sáng cuối cùng là bầu trời đỏ máu. Thủ lĩnh lưu manh của Trà huyện Vu Chí Phi và một nữ nhân mang mặt nạ nón ngồi bên một bàn trong quán trà.

Dựa vào y sam giá trị không tầm thường của đối phương, Vu Chí Phi rất hiểu biết mà duy trì thái độ lịch sự phù hợp: "Vị tiểu thư này, cô mời gia đến đây có gì chỉ giáo?"

Giọng nói của nữ nhân dường như bị cố ý hạ thấp, có chút khàn. "Vu gia có từng nghe đến Thường gia của Trà huyện?"

Vu Chí Phi có chút không kiên nhẫn cười nhạo: "Ở tại Trà huyện có thể không biết đến Thường gia sao?"

"Chỗ tôi có một tin tức tốt, không biết Vu gia có hứng thú làm giàu bằng của phi nghĩa một phen không?" Nữ nhân không nhanh không chậm gõ nhẹ mặt bàn.

Vu Chí Phi không đáp, chỉ khẽ xoa xoa cằm, tỏ ý nữ nhân cứ tiếp tục.

"Hai người con Thường gia chia gia tài rồi, con trai út cầm một đống bạc, đơn thân mang theo người hầu rời khỏi nhà. Hiện giờ không khác gì một con cừu béo không chút phòng bị, không nhân cơ hội này chém một đao chẳng phải sẽ rất đáng tiếc sao?" Giọng nói của nữ nhân mang theo vài phần dụ dỗ.

"Nếu như ta động vào thằng nhỏ, thằng lớn chẳng lẽ sẽ không đến tìm ta gây phiền phức sao?" Vu Chí Phi không lộ cảm xúc, thăm dò.

Nữ nhân cười khẽ: "Vu gia hà tất biết rõ còn hỏi, quan hệ của hai người đó thế nào chẳng lẽ ngài còn không rõ?"

Vu Chí Phi nhướn mày: "Món tiền này có vẻ rất dễ kiếm, cô tìm đến ta, chắc không phải chỉ để cho không ta món tiền đó?"

Giọng nói của nữ nhân càng hạ thấp hơn: "Gia nhà ta không thiếu tiền, món tiền đó coi như phí cực khổ của Vu gia. Có điều gia nhà ta muốn nhờ Vu gia thuận tiện cắt gân tay của Thường Cốc Phong, bán hắn vào kỹ viện Khôn thành. Còn về tên người hầu, Vu gia muốn thế nào cũng được."

Vu Chí Phi rùng mình, dù sao thủ đoạn này không khỏi quá mức độc ác vô liêm sỉ.

"Thường Cốc Phong hiện tại đang ở phòng hảo hạng số 1 khách điếm Vân Lai, nghe nói ngày mai hắn mời bảo tiêu hộ tống rồi, Vu gia vẫn nên động thủ tối nay thì tốt hơn. Tin rằng Vu gia không để gia nhà ta thất vọng phải không nào?" Nữ nhân nói xong liền đứng dậy đi thẳng.

Vu Chí Phi liếm liếm môi, khẽ thở dài một tiếng huynh đệ nhà giàu tình cảm thực là bạc bẽo, trong lòng đã quyết định. Phú thương một phương và một con cừu béo, lựa chọn của một nhân vật tiểu tốt như hắn còn phải nói sao?

71. Chương 71: Kế Hoạch Sắp Thành Lại Hỏng

Đêm đến, trăng sáng sao thưa, trong phòng của khách điếm Vân Lai, có người đang say sưa ngủ, có người tỉnh táo ngồi, đợi kịch hay bắt đầu. Giờ Sửu, trước cửa phòng hạng nhất số 1 xuất hiện bốn người khách không mời mà đến. mà sau cửa phòng hạng nhất số 2, một thân ảnh mảnh dẻ đang chăm chú nhìn tất cả tội ác ở bên ngoài thông qua khe hở trên cửa.

Một đại hán bịt mặt ngồi xổm trước cửa, móc công cụ ra xử lý cánh cửa đóng chặt. Chợt không cẩn thận, công cụ rơi xuống đất, "đinh đang" vang lên. Đại hán bịt mặt tự giật thót mình, cũng không lo nhặt lại, chỉ vội vàng ngó đông ngó tây.

Có người thấp giọng mắng: "Sợ cái gì, mấy tên bên trong ăn thức ăn tối nay chúng ta mang đến, lúc này nhất định đã ngủ say như lợn chết rồi, ngươi có đạp sập cửa bọn chúng cũng chẳng tỉnh…"

Lời còn chưa nói xong, đại hán đó đã thụp một tiếng ngã gục trên đất, còn ba tên đồng bọn của hắn cũng đồng thời ngã dài trên đất. Tất cả những việc này xảy ra quá đột ngột, cũng quá nhanh chóng, là ai ra tay, ra tay thế nào, người đó xuất hiện từ lúc nào? Từ đầu đến cuối không ai nhìn rõ, bao gồm cả vị đang ngồi sau cửa nhìn lén – Hoắc Cải.

Chết tiệt, Thường Cốc Phong tên này vẫn còn có cao nhân bảo vệ ngầm sao?!

Hoắc Cải trợn trừng mắt, nhìn tình cảnh ngoài ý muốn bên ngoài, trợn mắt há hốc mồm.

Mà điều càng khiến y kinh ngạc hơn, vị cao nhân đó lại kéo lê bốn tên tráng hán ngất xỉu, từng bước từng bước đi về phía phòng của mình.

Hoắc Cải gian nan nuốt nước bọt, chẳng lẽ vị cao nhân này biết đây là trò do mình làm ra sao, thu phục xong mấy tên lâu la, chuyển sang thu phục tên đầu sỏ là mình sao?

"Mở cửa." Cao nhân đi đến trước cửa, từ ngữ ngắn gọn bày tỏ ý chí của mình.

Hoắc Cải lập tức eo không tê, chân không nhũn, tim cũng không run rẩy nữa. Bởi vì y đã nhận ra chủ nhân của giọng nói, chính là vị đại hiệp luôn thích nửa đêm canh ba bịt mặt chạy khắp nơi đó.

Hoắc Cải mở cửa ra, đại hiệp bịt mặt tay phất một cái, bốn tên đại hán đó liền "thụp, thụp" ngã vào trong phòng như bốn cái bánh sủi cảo.

Đại hiệp bịt mặt thuận tay đóng cửa, Hoắc Cải liền xoay người mở cửa sổ, sắc trăng vừa đẹp, chiếu sáng cả phòng.

"Chuyện này là thế nào?" Hoắc Cải quét mắt nhìn bốn tên thổ phỉ bị thu phục, không vui trừng mắt nhìn đại hiệp: "Đừng nói với ta là ngươi vừa khéo qua đường, thế nên thuận tay anh hùng cứu mỹ đấy."

Đại hiệp thấp giọng cười, châm chọc nói: "Ta chỉ vừa khéo ở trong khách điếm này, vừa khéo biết ngươi ở phòng hạng nhất số 2, vừa khéo nửa đêm nghe thấy ngoài cửa có tiếng động lạ, thế nên mới cứu mỹ nhân mà thôi."

Thái độ qua quýt này của đại hiệp thực sự quá thích ăn đòn, Hoắc Cải vừa nghĩ đến kế hoạch tính toán tỉ mỉ của mình lại bị tên này không hiểu ra làm sao lại phá hoại lần nữa, liền hận không thể nhào tới cắn cho tên khốn kiếp này một cái.

Hoắc Cải không nhịn được tức giận trừng mắt: "Ngươi con mẹ nó ngoại trừ biết phá hoại còn biết làm gì nữa?!"

Đại hiệp đi đến trước mặt Hoắc Cải, ngón tay thon dài hữu lực đột ngột nắm lấy cái cằm nhỏ nhắn của y, ngón cái chầm chậm vuốt ve, cả đầu theo đó cũng áp xuống, tiến gần bên tai Hoắc Cải, cười đùa nói: "Ta không chỉ biết phá hoại, mà còn biết làm nữ nhân."

Sắc mặt Hoắc Cải chợt biến, bản thân lúc này lại đang mặc đồ nữ, mà đại hiệp dùng tư thế này nói ra lời thoại đó, dường như rất sâu xa nha.

Hoắc Cải chau mày, tên đại hiệp này rõ ràng là thẳng, hiện tại lại trêu chọc mình như vậy, rõ ràng có ý hạ nhục, bản thân rốt cuộc có chỗ nào đắc tội vị đại gia này? Rõ ràng mình và tên này lúc trước đi theo mô típ manga shounen, sao chớp mắt liền biến thành mô típ **cẩu huyết rồi?

Hoắc Cải thử ngọ nguậy đầu, cằm lại bị bóp càng chặt hơn, thậm chí có chút đau đớn. Hoắc Cải trầm giọng, trực tiếp nói: "Ngươi có gì bất mãn với tại hạ, chẳng bằng nói thẳng ra."

Đại hiệp giơ bàn tay kia lên nhè nhẹ vỗ vỗ vào má Hoắc Cải, cười nhạo nói: "Bản lĩnh chơi đùa nhân tâm của Vạn công tử vô cùng xuất sắc, ta nào dám có gì bất mãn. Chỉ là muốn mời Vạn công tử giải thích một chút, tại sao miệng ngài nói là tìm người thân, chuyện làm ra lại là tìm kẻ thù. Tại hạ dù sao cũng vì chuyện tìm kiếm thân nhân của ngài mà dốc hết sức mọn, nếu như không cẩn thận trợ Trụ vi ngược, thì sẽ khiến lương tâm bất an."

Hoắc Cải nâng mắt nhìn, liền bắt gặp đôi mắt thâm trầm giận dữ của đại hiệp, lập tức toàn thân lạnh lẽo. Thì ra, tên này đang giận mình đã giấu giếm sự thật, lợi dụng hắn. Vậy, hắn rốt cuộc theo đuôi mình từ lúc nào, và biết được bao nhiêu rồi?

Hoắc Cải trong nháy mắt nhớ lại tiếng động lạ mình nghe thấy khi mặc đồ nữ ra khỏi cửa, còn có tên nam nhân đầu vuông kéo mình lại kia. Hoắc Cải lấy dũng khí, hỏi ngược lại: "Ngươi theo dõi ta sao?"

Tay đại hiệp lại tăng thêm lực, từ trên nhìn xuống Hoắc Cải, trầm mặc nhìn nhau.

Hắn không định giải thích với thiếu niên âm độc quỷ quyệt này chút nào, bản thân chẳng qua ngẫu nhiên phát hiện địa chỉ cuốn hộ tịch cuối cùng y xem thuận đường với mình, lại biết y rất mong muốn tìm ra người thân, thế là có lòng tốt đợi y, định âm thầm hộ tống. Thế nhưng không ngờ, xe ngựa lại chạy theo một hướng khác, mới hiếu kỳ đi theo, cuối cùng phát hiện bản thân đã bị người ta coi như thằng ngốc.

Đáng cười bản thân từ đầu đến cuối đều bị lừa gạt lợi dụng, ngay cả địa chỉ hộ tịch chân chính cũng chưa từng biết rõ, còn tràn đầy hy vọng được nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của thiếu niên khi gặp lại người thân.

May sao vừa khéo, nếu không tiểu công tử Thường gia đó, nói không chừng đã hứng trọn độc thủ của tên lừa đảo này rồi.

Hoắc Cải trong lòng biết vị đại hiệp này đã tức giận thật sự, mà bản thân rõ ràng đối với hắn đã không phải bình cứu hỏa mà là nơi trút giận rồi, chỉ đành tỏ ra yếu thế nói: "Ta đúng là đến tìm kẻ thù, ta biết ngươi trước nay vẫn luôn trọng đạo thủ nghĩa, sợ ngươi hất tay bỏ mặc, bất đắc dĩ mới giấu ngươi, xin lỗi."

"Ồ? Chỉ là không biết vị Thường công tử mà ngươi trước nay chưa từng gặp mặt làm thế nào mà khiến ngươi thù hận, có thể khiến ngươi phải ra thủ đoạn độc ác đến mức 'cắt gân tay, bán vào kỹ viện'." Giọng nói của đại hiệp cực kỳ dịu dàng, lọt vào tai thì đầy ý trào phúng.

Hoắc Cải nghĩ đến lần trước đánh lưu manh chặt tiểu điểu, vị đại hiệp này cũng ngăn cản chất vấn mình như thế, lòng biết lại là thủ đoạn âm hiểm của mình đã chạm đến trái tim nhân nghĩa nhạy cảm của đại hiệp rồi, nhất thời cảm thấy không kiên nhẫn. Cứ khi nào gia chém boss ngươi liền nhảy ra là thế quái nào chứ, chẳng lẽ làm một pop-up quảng cáo công ích rất có cảm giác thành tựu sao?!

Hoắc Cải nhẫn nại ứng phó: "Thường Cốc Phong đích thực chưa từng đắc tội ta, nhưng chuyện này liên quan đến ân oán đời trước, ta cũng chỉ báo thù cho người khác thôi, nên mới ra tay độc ác với hắn như vậy."

Hoắc Cải một câu này không những nói dối, mà hai mắt lúc này còn có vẻ chính trực thành khẩn vô cùng. Đại hiệp tưởng tượng ra một chuỗi ái hận tình thù trong đại trạch viện, cảm thấy lời giải thích này có vẻ lọt tai, có điều, cũng không phải hoàn toàn không có kẽ hở.

"Báo thù cho người khác? Báo thù cho người khác dùng phương thức nào chẳng được, hà tất nhất định phải dùng những thủ đoạn bỉ ổi như vậy, ngươi dám nói ngươi một chút tư tâm cũng không có không?" Đại hiệp bóp cằm Hoắc Cải bức y ngẩng cao đầu lên chút nữa, lạnh lẽo nhìn y chằm chằm.

Hoắc Cải trong lòng run rẩy, y không thể không thừa nhận, bố cục lần này độc ác tuyệt tình như vậy không phải chỉ vì yêu cầu chém boss, mà còn vì, y sợ, sợ bản thân rơi vào tình cảnh đáng sợ giống như Vạn Nhận Luân lúc đầu. Sợ đến mức vừa hạ thủ liền hận không thể đánh cho đối phương xương gãy gân lìa, sợ đến mức thà hấp tấp ra tay cũng không dám để đối thủ một chút cơ hội để thở.

"Sao thế, không dám nói sao?" Đại hiệp giễu cợt nói.

Hoắc Cải nhìn thẳng vào mặt người này, nộ hỏa vẫn luôn ra sức áp chế trong lòng lúc này không thể khống chế được nữa mà bộc phát.

Y chẳng qua chỉ là một con thú yếu ớt bị Vạn Nhận Luân cưỡng chế nhốt vào đấu thú trường, ngoại trừ giết chóc, y không còn lựa chọn nào khác. Chẳng lẽ chỉ vì y hạ thủ nhanh hơn những con thú khác, thủ đoạn độc ác hơn những con thú khác, bị thương ít hơn những con thú khác thì đáng bị chất vấn đáng bị khinh bỉ sao?!

Đúng, y âm hiểm y vô sỉ, y thừa nhận! Y từ trước đến nay chưa từng hy vọng có người biện hộ cho hành vi của Hoắc Cải y, nói y chỉ vì bất đắc dĩ. Thế nhưng, khi y dốc toàn bộ sức lực giành lấy chiến thắng, tại sao lại cứ phải dựa vào danh nghĩa đạo nghĩa chen ngang, khiến y thất bại trong gang tấc chứ.

Thắng thua tự có giá, y tự chịu trách nhiệm, lương tâm khiển trách, y tự gánh vác, mà ngươi, một tên diễn viên quần chúng chẳng biết chiu từ đâu ra, rốt cuộc có lập trường gì đứng trên đầu gia khoa chân múa tay chứ? Ngươi con mẹ nó cho rằng ngươi là ai? Muốn bảo vệ tình yêu và chính nghĩa trên Trái Đất này thì ngươi đi làm Thánh đấu sĩ ấy, cứ túm lấy giày vò một mình gia cũng coi như có bản lĩnh sao?

Hoắc Cải tát một cái hất tay đại hiệp ra, cười lạnh nói: "Ta có gì mà không dám nói chứ, ta chính là muốn khiến cho Thường Cốc Phong vĩnh viễn không có ngày vực dậy, đường chết của hắn chính là đường sống của ta, ta đã làm thì không sợ kẻ khác chửi mắng, càng chẳng sợ một tên đại hiệp như ngươi chửi mắng."

Đại hiệp bị con thú nhỏ bất ngờ xù lông này khiến cho có chút sững sờ.

Ngón trỏ Hoắc Cải mạnh mẽ chỉ vào ngực đại hiệp, thấp giọng gầm lên: "Ngươi cho rằng ngươi là ai, sứ giả chính nghĩa hay là đại sĩ vệ đạo? Ngươi chẳng qua chỉ là dựa vào võ lực cường đại, bức người khác đi theo con đường của ngươi mà thôi. Ngươi cho rằng điều ngươi kiên trì giữ vững thì chính là chính đạo chắc? Ta chỉ hỏi ngươi một câu, nếu như người mà ta đối phó là những tên hán tử trung niên dáng vẻ dung tục,

ngươi sẽ phản ứng như thế này sao? Ngươi chẳng biết cái gì hết, nhưng lại ra vẻ hiệp nghĩa hiểu rõ tất cả, chỉ trích người khác, tự cho mình đúng, thật nực cười vô cùng."

Đại hiệp bị ánh mắt phẫn nộ của Hoắc Cải kích thích, hô hấp hơi khựng lại, hắn không cách nào phản bác, nếu như người Hoắc Cải hạ thủ đối phó thực sự có dáng vẻ dung tục, hắn rất có khả năng sẽ để mặc cho mọi chuyện xảy ra, mà không phải trực tiếp phá hoại kế hoạch của y. Hắn thực sự đã dựa vào yêu ghét của bản thân mà đánh giá mọi việc, hắn chẳng biết gì hết, mà hắn lẽ đương nhiên nhận định bản thân là chính nghĩa, người khác là ti tiện.

Đại hiệp nhắm mắt lại, để tâm tình bình tĩnh lại, im lặng một lúc lâu, hắn mở mắt ra, ánh mắt sáng rõ nhìn vào Hoắc Cải: "Ta thừa nhận, ta thực sự đã phá hoại kế hoạch của ngươi khi chưa biết chút gì về nội tình. Thế nhưng, ngươi lừa dối ta, đây là sự thực; Thủ đoạn của ngươi âm tà, đây là sự thật. Ta không giận vì bị ngươi lợi dụng, không muốn trở thành đồng lõa với ngươi nên mới chen vào. Điều này có lẽ chẳng liên quan gì đến đạo hiệp nghĩa, nhưng điều này là lựa chọn ta căn cứ vào lương tâm, ta không thẹn với lương tâm, cũng sẽ không hối hận."

Hoắc Cải cúi đầu, tầm mắt dừng lại trên bàn tay thon dài như trúc đốt tay rõ ràng của đối phương, bàn tay này đã từng che mắt mình, vì không muốn để mình nhìn thấy máu tanh; bàn tay này đã từng ôm eo mình, mang theo mình cưỡi gió thâm nhập phủ Thích sử; bàn tay này đã nắm lấy vai mình, chỉ vì sợ mình sẽ ngã xuống đất… Mà bây giờ, cũng là bàn tay này, hủy hoại bố cục của mình.

Lòng người như cúc hoa của tiểu quan, hôm nay nở rộ vì ngươi, ngày mai liền hướng về người khác, chỉ cười Hoắc Cải ngươi coi tiểu quan là một nửa đời mình, một lòng tình nguyện cho rằng cúc hoa đó cho dù không nở vì hắn, cũng sẽ không bao giờ lao vào vòng tay của hoàng qua nhà người. Còn oán trách một hồi như đứa ngốc bị vợ bỏ, thực sự quá khó coi rồi.

Hoắc Cải cười khổ: "Ta vốn tưởng rằng ngươi là đường về của ta, lại không ngờ, ngươi lại là bước đường cùng."

Hoắc Cải hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, hai mắt không còn ba lan: "Cho dù nói thế nào, đối với những gì ngươi làm cho ta từ trước, ta vẫn luôn cảm kích vô cùng. Nhưng mối thù này, ta không thể không báo. Ngươi muốn bảo vệ Thường Cốc Phong suốt sao?"

"Phải thì sao, không phải thì sao?" Đại hiệp giọng mang theo khiêu khích, hắn không thích ánh mắt lúc này của Hoắc Cải, cực kỳ không thích.

Hoắc Cải nhìn thẳng vào mắt hắn: "Ngươi mạnh ta yếu, ta có thể làm gì được ngươi chứ. Ngươi vì lúc trước tìm người đã giúp đỡ, nên không nguyện thấy Thường Cốc Phong bị ta hại. Mà ngươi, không thể bảo vệ hắn được mãi, còn ta, lại là thiêu thân lao đầu vào lửa, cũng đã định sẽ hạ thủ với Thường Cốc Phong. Cho nên, để từ nay về sau không chọc phải một kẻ địch cường đại như ngươi, ta chỉ có thể hỏi rõ ngươi. Nếu như ta không dùng những thủ đoạn âm tà nữa, ngươi có thể không can thiệp vào việc ta trả thù Thường Cốc Phong chứ?"

Đại hiệp nhướn mày, trong giọng nói ẩn chứa nguy hiểm: "Ta căn bản không cần bảo vệ Thường Cốc Phong suốt, ta chỉ cần chỉ cho Thường Cốc Phong xem sự trả thù của ngươi, bảo hắn cẩn thận phòng bị là được. Ngươi không tiếc mặc đồ nữ trước mặt mọi người, không phải chính vì sợ Thường Cốc Phong chú ý đến ngươi sao, ta cược rằng, chỉ cần ngươi lộ ra dung mạo thật trước mặt hắn, nhất định sẽ không dám khinh cử vọng động nữa."

Đồng tử của Hoắc Cải co rút, vừa kinh vừa nộ.

"Ngươi dường như rất sợ?" Đại hiệp khẽ cười: "Không muốn ta làm như vậy? Vậy ngươi chẳng phải là nên ra một cái giá nào đó để mua chuộc ta chứ?"

Đại hiệp, ngươi có thể không cao thượng, nhưng ngươi không thể thất đức như thế! Hoắc Cải khóc không ra nước mắt: "Ta chỉ có 100 lượng bạc."

"Ta không cần tiền của ngươi…"

Hoắc Cải nhanh chóng ôm ngực lùi lại: "Ta không bán thân."

Đại hiệp hắc tuyến, chẳng lẽ trông hắn giống mấy tên tham tài háo sắc lắm sao? Tuy rằng tiểu tử này đích thực trông rất ngon miệng… Hơ, không được nghĩ, không được nghĩ!

"Chỉ cần ngươi đồng ý từ nay về sau làm việc cho ta vô điều kiện, ta sẽ không can thiệp vào việc ngươi dùng thủ đoạn chính đáng báo thù Thường Cốc Phong." Đại hiệp nói ra điều kiện, hắn đã bị người ta lợi dụng không công một lần, đương nhiên phải lợi dụng lại. Nếu như tất cả những tình cảm trước đây đều là hư ảo, dứt khoát loại bỏ tất cả những cảm xúc không cần thiết, chỉ chừa lại giao dịch lợi ích trắng trợn là được.

"Được." Hoắc Cải gật đầu, "Hiện tại ngươi có thể xử lý bốn con lợn chết này rồi chứ?"

Đại hiệp không nói hai lời, sạch sẽ gọn ghẽ ném cả bốn tên từ trên cửa sổ xuống.

Hoắc Cải co rút khóe miệng, chuẩn bị ra ngoài giải quyết mỹ nhân ngủ say phòng bên cạnh.

"Nhân lúc đối phương bị hạ dược hạ thủ không được coi là con đường chính đáng gì đâu nha." Đại hiệp thong thả mở miệng từ phía sau.

Kẻ mạnh đã mở miệng rồi, kẻ yếu dù sao cũng chỉ đành đứng yên nhìn cơ hội tốt tuột khỏi tay như nước chảy mà thôi.

Hoắc Cải bi phẫn trừng mắt nhìn đại hiệp, ức chế trèo lên giường duỗi thẳng cẳng, nếu như không phải gia đánh không lại ngươi, gia đã đánh cho ngươi không còn có thể tự xử rồi!

Đại hiệp nào đó khoanh tay đứng bên giường, nhìn cái kén to vật trên giường, khe khẽ thở dài. Rõ ràng là một người trông rất sạch sẽ, tại sao lại có tâm địa rắn rết thế chứ? Đáng tiếc, rốt cuộc vẫn là người lạ…

72. Chương 72: Rốt Cuộc Dã Quái Vẫn Dính Thủ Đoạn Thâm Độc

Hoắc Cải nằm thẳng đơ trên giường, không thắng được cục diện, Hoắc Cải y cho dù cơ trí tuyệt đỉnh, đối diện với sự so bì giá trị võ lực thảm khốc lúc này cũng phải bó tay. Cho nên Hoắc Cải chỉ có thể ép bản thân nhắm chặt mắt, hô hấp khe khẽ, thả lỏng thân thể, để tích lũy thể lực chém quái lần sau.

"Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu… một con sói, con bà nó!"

Gân xanh trên đầu nảy lên giần giật, Hoắc Cải mở trừng mắt, bắt gặp ánh mắt không chút giấu giếm của vị đại hiệp nào đó ở góc tường.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, đương nhiên, Hoắc Cải chỉ dựa vào ánh trăng, cái thứ ánh sáng đến từ buôn lậu qua tay này, tuyệt đối không cách nào hoàn thành nhiệm vụ gian khổ là phân tích kỹ thuật thành phần tình cảm trong ánh mắt này được. Cho nên, Hoắc Cải không giao lưu được chỉ có thể để cửa sổ tâm hồn của mình ngủ không được yên.

Hoắc Cải tưởng tượng ra thành phần tình cảm 3 phần chán ghét, 3 phần phẫn nộ, 4 phần cảnh giác trong ánh mắt đối phương, giật giật khóe miệng, lật người, quay gáy ra ngoài, không muốn tốn nước bọt nữa. Trong mắt NPC, đám game thủ đuổi bắt quái hình người, không nói hai lời liền chém chết có lẽ đều là ma vương khát máu phát rồ cả.

Tầm mắt có lúc như thể biến thành vật chất, đặc biệt là khi xung quanh tĩnh lặng, ánh mắt nhìn người ta quá sắc bén, mà thần kinh người bị nhìn quá căng thẳng. Hoắc Cải phát hiện bản thân hoàn toàn không có sẵn tố chất tốt đẹp là yên tâm ngủ ngon trước ánh mắt nhìn chằm chằm, nóng bỏng của người khác, cho dù quay lưng lại rồi vẫn cảm thấy ánh mắt hừng hực.

Hoắc Cải giơ tay kéo chăn ra, không vui trừng mắt nhìn đại hiệp: "Ngươi có thể không nhìn ta chằm chằm được không?"

"Sao thế, không được nhìn sao?" Đại hiệp dường như có ý đối đầu với Hoắc Cải.

Hoắc Cải nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười không có ý tốt, y ngoắc ngoắc tay, chậm rãi kéo đai lưng ra, tiếp đó nắm lấy vạt áo, ôm trước ngực, ngại ngùng cúi đầu, kéo dài giọng: "Đáng ghét~ Người ta sẽ mắc cỡ đó."

"Ngươi…" Đại hiệp lập tức hóa đá.

Ngươi nhìn nữa đi, nhìn nữa đi, cho ngươi buồn nôn chết đi! Hoắc Cải được nước làm tới, co chân lại phía trước, khom người xuống, vén quần lên, bắt đầu cởi dây buộc tất.

Chất liệu của quần mỏng manh mềm mại, dán chặt vào trên hai chân Hoắc Cải, chân thon dài trơn bóng lộ ra. Ngón tay ngọc móc dây buộc tất ra, để chiếc tất trắng như tuyết chầm chậm tuột xuống, mắt cá chân mượt mà, nhỏ nhắn, tinh xảo, lòng bàn chân hồng nhạt, ôn nhuận, mềm mại, ngón chân ngọc ngà trắng như hành bóc nhè nhẹ cuộn lại.

Trăng như đom đóm, ánh trăng trắng xóa men theo giường, phác họa ra bóng dáng nhu uyển. Hoắc Cải đột ngột quay đầu, cái bóng mỏng manh trở nên sinh động, y liếc nhìn, cười mà như không, ngữ điệu mờ ám: "Nô gia có xinh đẹp không?"

Đại hiệp nhanh chóng dời tầm mắt.

Hoắc Cải đắc ý cười, loạt soạt cởi nốt chiếc tất còn lại cùng váy áo, kéo chăn trùm kín, yên tâm ngủ. Hừ hừ, quả nhiên ngụy nương tất sát, ta đánh không lại ngươi chẳng lẽ không làm buồn nôn chết ngươi được sao!

Đại hiệp quay mặt vào tường, lặng lẽ đỏ mặt, thiếu niên này quả nhiên vừa tà ác vừa nguy hiểm…

Đến khi Hoắc Cải tỉnh dậy, vị đại hiệp bịt mặt đã biến mất không dấu vết. Hoắc Cải vươn vai, lê giày vải kéo cửa phòng ra, thò nửa người ra nhìn ra phòng hạng nhất số 1. Tấm sắt dài tối qua bốn tên phế vật dùng để mở cửa vẫn nằm chỏng chơ trước cửa, Hoắc Cải hài lòng cười, Thường Cốc Phong chủ tớ hai người quả nhiên vẫn chưa hết ảnh hưởng của thuốc mê.

Cửa phòng đối diện đột nhiên mở ra, đại hiệp với cái đầu hình vuông dựa vào cửa lạnh lùng nhìn Hoắc Cải.

"Yên tâm, trước khi hắn chưa tỉnh ta sẽ không động thủ. Nhưng ngươi tốt nhất đừng đứng bên cạnh ta, tạo hình kỳ quái đó của ngươi thực quá gây chú ý đấy."

Hoắc Cải nhặt lấy tấm sắt, liếc nhìn cánh cửa phòng đóng chặt của phòng hạng nhất số 1, quay người về phòng.

Đại hiệp không ngờ cũng không chút khách khí theo Hoắc Cải vào phòng.

Hoắc Cải không vui trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi có cần diễn vở mặt dày mày dạn lâm li đến mức thế không?"

"Ta chỉ thuận tiện xem xem mà thôi, ngươi cứ tự nhiên." Đại hiệp không si nhê.

Thời gian có hạn, Hoắc Cải dứt khoát coi hắn như vô hình, bắt đầu thay đồ chải tóc. Cởi bỏ tiết y, Hoắc Cải cởi gói vải quấn trước ngực ra, lại nhét thêm vào trong hai lớp vải, buộc chặt, lập tức từ thiếu nữ non nớt tiến hóa thành thục nữ yểu điệu. (Bụi: thục ( ) này trong trưởng thành, không phải thục ( ) trong hiền thục như vốn có ^^)

Tiếp theo Hoắc Cải mặc trung y, váy dài đỏ tươi ôm lấy thân thể mảnh mai, phía trên mặc áo ngắn nõn chuối che đi yết hầu, lại thêm một lớp sa mỏng màu mỡ gà, khiến thân hình khác trước một hai phần.

"Ngươi ăn mặc diêm dúa thật." Đại hiệp nhìn một thân phối sắc quỷ dị của Hoắc Cải, mở miệng.

Hoắc Cải mặc cho nước lạnh tạt vào mặt, không để ý đến hắn. Y không cần giải thích với thứ nam nhân cơ bắp này, phong cách ăn mặc diêm dúa như đấm vào mắt của Thường Cốc Phong cao quý lãnh diễm, hắn sẽ tự động không thèm nhìn!

Hoắc Cải ngồi trước bàn trang điểm, cầm lược chấm đẫy dầu quế hoa, chải ngang chuốt dọc, cuối cùng bối tóc thất bại. Cuối cùng đành dùng dây buộc tóc buộc nhè nhẹ mái tóc dài sau gáy, không giày vò thêm nữa. Đối với một tên con trai thuần chủng, bện được đuôi sam đã là cực hạn rồi.

Sau đó Hoắc Cải mở hộp trang điểm ra, chấm phấn thơm không chút lưu tình trát cho mặt trắng như người chết, cầm bút vẽ lông mày vẽ đôi mày nhàn nhạt thành hai con sâu róm đen sì, lại lấy son bôi môi đỏ tươi.

Người nào đó đứng ngoài nhìn cuối cùng nhịn không được lại lần nữa mở miệng: "Xấu thật, ngươi quả nhiên không biết trang điểm…"

"Ngươi biết sao?" Hoắc Cải liếc đại hiệp một cái.

Đại hiệp thuần nam lập tức ngậm miệng.

Mặc kệ y đang trang điểm hay đang bôi hề, giấu được diện mạo vốn có là thành công rồi. Hoắc Cải cầm bút kẻ mày chấm một nốt ruồi to trên má, lại dùng bút chấm son lên hai tai, giả làm lỗ đeo khuyên. Dịch dung thành công!

Đại hiệp nhìn động tác cuối cùng của Hoắc Cải, ánh mắt âm trầm. Tâm kế thâm sâu! Khuôn mặt trắng bệch làm nền cho nuốt ruồi to, có đặc điểm nhận dạng rất rõ ràng, lúc người khác nhớ lại nào còn có thể nhớ được tướng mạo, sợ rằng chỉ nhớ được nốt ruồi đó mà thôi. Hơn nữa, ngay cả chi tiết tinh tế như lỗ đeo khuyên cũng đều không bỏ qua, tâm tư không khỏi quá mức cẩn mật.

Hoắc Cải thu dọn đồ đạc một lượt, sau đó lấy cái nón có màn che màu trắng đội lên đầu. Dù sao nam nữ khác biệt, nữ tử ở ngoài đội cái này cũng không khiến người ta chú ý lắm.

"Ngươi đã hóa trang rồi, sao vẫn cần đội cái này? Đại hiệp không hiểu.

Hoắc Cải soi soi gương: "Ta hóa trang chẳng qua là để phòng bất trắc mà thôi."

"Có cần thiết phải cẩn thận như đi trên băng mỏng vậy không?" Đại hiệp không thấy đáng, làm đến mức phức tạp như vậy, không khỏi có chút dùng dao mổ trâu giết gà.

Hoắc Cải liếc hắn, thản nhiên nói: "Nếu như bị lộ, người phải chết chính là ta. Mang tính mạng ra đùa, tất nhiên là cần phải cẩn thận rồi không phải sao?"

Game thủ như hắn không hề có phúc lợi chơi lại từ đầu, sống lại tại chỗ, cho nên mới cần tàn nhẫn, độc ác hơn tất cả tiểu quái và boss.

Đại hiệp hạ thấp mắt, cược tính mạng sao? Cũng không biết câu này là thật hay giả.

Nếu như là giả, thì tốt rồi, ít nhất cảm giác có tên là hối hận trong đáy lòng sẽ không tồn tại, hắn chen ngang vào hoàn toàn không phải vì muốn đặt y vào cục diện nguy hiểm, hắn chỉ là… muốn phát tiết ra ngoài tất cả nỗi phẫn nộ khi kỳ vọng bị cô phụ mà thôi.

Đến gần giờ Ngọ, cách vách truyền đến tiếng Hiên Ly gọi Thường Cốc Phong dậy.

Hoắc Cải quay đầu nhìn đại hiệp: "Hắn tỉnh rồi, lần này ngươi sẽ không ngăn cản ta nữa chứ?"

Đại hiệp gật đầu.

Hoắc Cải nhận được sự bảo đảm, không nói hai lời, chạy đến phòng bếp của khách điếm. Tiểu dã quái, kẻ dũng đê tiện lần này đến chém ngươi đây

~Sau một tuần hương, Hoắc Cải một tay bê khay một tay bê bát chậu đến trước cửa phòng hạng nhất số một.

Trong bát chậu là mì, mì đó làm hết sức chu đáo, thức ăn và rau dưa phủ kín mặt mì, trên nước dùng còn nổi lên váng dầu óng ánh, chỉ ngửi mùi thôi đã hấp dẫn đến mức muốn động đũa rồi.

Hoắc Cải ngồi xổm trước cửa, trước tiên bày cái khay bản chất vốn là một tấm gỗ mỏng, cái khay đó có lẽ đã dùng lâu rồi, trông có vẻ loang loáng ánh mỡ. Hoắc Cải tiếp theo lại cẩn thận đặt bát chậu vào giữa khay.

Sắp xếp đạo cụ hoàn tất, Hoắc Cải gõ gõ cửa, sau đó nhanh chóng lẩn đi, về phòng, đóng cửa.

"Ngươi hạ độc trong đó sao?" Đại hiệp nhỏ giọng hỏi.

"Không." Hoắc Cải dán chặt vào cửa, chú ý động tĩnh bên ngoài.

Bất ngờ, cách vách truyền đến tiếng đồ sứ vỡ.

Hoắc Cải nhướn mày, nhếch khóe miệng: "Ta chỉ là muốn trong phòng bọn chúng vỡ cái bát mà thôi."

"Phế vật, bê cái bát cũng không xong!" Tiếng mắng mỏ lạnh lùng vang lên.

"Công… công tử bớt giận, thực sự cái khay quá trơn, tiểu nhân mới…" Giọng nói rụt rè vang lên sau đó.

"Ta không muốn nghe lý do của ngươi, thu dọn sạch sẽ sàn nhà cho ta, ta ra đại sảnh ăn, đợi ta trở về, nếu như trên sàn còn một cọng hành, ta liền lột da ngươi!"

"Vâng."

Tiếp đó là tiếng mở cửa, tiếng bước chân…

Hoắc Cải khẽ thở phào một hơi, cái y muốn chỉ là đánh vỡ một cái bát trong phòng Thường Cốc Phong, sau đó ép hắn phải ra đại sảnh ăn cơm mà thôi.

Quả nhiên, Thường Cốc Phong cao ngạo phong nhã không cách nào ăn cơm trong căn phòng đầy ố vật trên sàn, thế nhưng ngủ lâu như vậy rồi, bụng đói, hương vị thức ăn lại hấp dẫn đến thế, Thường Cốc Phong bụng réo ầm ĩ cuối cùng nhịn không được đến đại sảnh dùng cơm. Công tử kiêu ngạo cao quý chỉ sợ trước đó chưa từng nếm trải mùi vị bụng đói.

Hoắc Cải mang theo một túi hành lý nho nhỏ, lại nhốt đại hiệp trong phòng lần nữa, đi đến đại sảnh.

"Món Quá kiều mễ tuyến (1) ta dặn nấu đã xong chưa?" Hoắc Cải túm lấy tiểu nhị, giọng eo éo hỏi.

"Lập tức có ngay." Tiểu nhị trả lời một cách máy móc, ánh mắt chuyển dời, mẹ của con ơi, cách trang điểm của cô nương này đau mắt quá.

Hoắc Cải vén mạng che lên, nhét cho tiểu nhị mấy đồng, dịu giọng nói: "Không cần vội, canh gà đó nhất định phải thật nóng, mỡ cũng nhất định phải thật đẫy, sau đó tưới một tầng thật dày. Nhiều tiền một chút cũng không sao, chỉ cần mùi vị ngon là được."

Tiểu nhị lập tức trở nên vồn vã: "Cô nương cứ yên tâm, tiểu nhân sẽ đích thân canh chừng cho ngài, xong một cái liền mang lên cho ngài ngay."

Hoắc Cải mỉm cười gật đầu, lần mò ngồi đến bàn phía tay trái Thường Cốc Phong.

Thường Cốc Phong liếc Hoắc Cải một cái, liền chau mày lập tức chuyển tầm nhìn.

Rất nhanh, tiểu nhị bưng bát nước dùng của Quá kiều mễ tuyến đi đến bàn của Hoắc Cải.

Cách 15 bước, Hoắc Cải liếc nhìn Thường Cốc Phong đang quay mặt để tránh đau mắt, lộ ra một nụ cười âm hiểm dưới mạng che. Móc ra một sấp tiền xu, bắt đầu xếp chơi trên bàn. Ánh mắt tiểu nhị lập tức chuyển hướng, ngoan ngoãn rơi thẳng vào lỗ xâu tiền.

Cách 10 bước, chân Hoắc Cải vươn ra thăm dò đường, trên vị trí đã tính toán chu đáo len lén đặt lên mấy miếng mỡ lợn, sau đó kéo cái ghế đẩu gần đường đi, để phòng vạn nhất.

Cách 5 bước, tiểu nhị một chân giẫm lên mỡ lợn, trượt xuống, Hoắc Cải cong chân, vật cản ghế đẩu khiến tiểu nhị càng chuẩn xác hướng vào Thường Cốc Phong. Nước dùng chuẩn bị kỹ lưỡng thuận thế mà vẩy ra, giống y như tính toán tinh vi của người nào đó, khiến cho Thường Cốc Phong không kịp trở tay bị tưới một cái trọn vẹn từ đầu đến chân.

"A!!!" Một giọng nữ lanh lảnh vang cả đại sảnh: "Nóng quá, tay của ta! Đại phu, ở đâu có đại phu."

Hoắc Cải xách theo túi hành lý, ôm tay vừa hét vừa chạy ra khỏi khách điếm, đường hoàng để lại một đống bừa bộn và một dã quái xui xẻo đã xác định phải bị hủy dung phía sau.

Một tuần trà sau, một thôn cô đứng trước cáo thị ở nha môn. Trên tường dán bức vẽ tội phạm bị truy nã, dưới bức vẽ là tội danh và tiền thưởng cho từng tên tội phạm.

Tầm mắt của Hoắc thôn cô khẽ dừng lại trên cáo thị của Vũ Vô Chính, thấp giọng lẩm bẩm: "Một nghìn lượng cơ à, tên này cũng thật đáng tiền nha."

Hoắc Cải rất nhanh chuyển tầm mắt, đi lại trước các cáo thị khác, đôi môi đỏ nhếch một nụ cười không có ý tốt: Đại hiệp bịt mặt thân ái, không biết ngươi là tên nào trong những tên này nhỉ?

Mặc kệ là sáng hay tối đều bịt mặt, tất nhiên là vì khuôn mặt đó sẽ mang đến phiền phức. Mà đại hiệp cướp của người giàu chia cho người nghèo thì có mấy tên có thể không bị quan phủ ghi nhớ chứ? Rõ ràng ngươi còn sợ bị người khác nhìn thấy mặt thật hơn cả ta không phải sao?

Tội phạm bị truy nã cần có dáng vẻ của tội phạm bị truy nã, bịt mặt cũng không đồng nghĩa với việc xóa bỏ tội danh, lảng vảng trong thành nếu như không cẩn thận bắt gặp thủ vệ thì rất nguy hiểm nha

~Sau một tuần trà nữa, một chiếc xe ngựa đi về phía Khôn thành chầm chậm ra khỏi Trà huyện. Còn trong Trà huyện, đám nha dịch bắt đầu ra sức lùng bắt một tội phạm truy nã đeo nón có mạng che.

Người nào đó ngồi trong xe nhàn nhã đọc sách nhìn lại thành thị náo nhiệt đó, mỉm cười tươi rói: Không đứng về một phe với nhân vật chính thì hãy xác định sẽ trở thành bia đỡ đạn đi cưng

~---

(1): Quá kiều mễ tuyến: là một món ăn vặt của người Điền Nam, Vân Nam, Trung Quốc, quá kiều: qua cầu, mễ tuyến: sợi làm từ gạo, trong hình có vẻ giống với bún của Việt Nam. Món này có 1 bát nước dùng ninh kỹ từ xương, gà già, thịt đùi và một số đồ ăn kèm.

73. Chương 73: Tiếp Theo Là Ra Sức Đào Góc Tường

Tiểu đệ nhà mình sau khi xa nhà tròn sáu ngày, cuối cùng cũng trở về ổ. Vạn Tư Tề hùng dũng ngồi trong phòng Hoắc Cải, trong tay miết mẩu giấy người nào đó để lại lúc rời nhà, ôm cây đợi thỏ. Vừa nghĩ đến tên tiểu hỗn đản nào đó nói chạy liền chạy, còn đơn độc lên đường, đêm không về nhà, Vạn Tư Tề liền nhịn không được nghiến răng ken két.

Cửa phòng bị đẩy ra, thỏ con mắt đỏ một mình vác túi hành lý lớn đi vào phòng, "chít" một cái đụng trúng đại thụ mang tên Vạn Tư Tề.

Hoắc Cải lắc lắc cái đầu choáng váng, ngước mắt lên nhìn thấy khuôn mặt băng sơn của Vạn Tư Tề, mềm mại gọi: "Đại ca, có việc gì sao?"

Ánh mắt đọng lại, tiểu hỗn đản khiến bản thân lo lắng suốt bao ngày hiện giờ xem ra rất mệt mỏi, mái tóc dài qua loa cuộn lên, rối tung tán loạn. Đôi mắt vốn linh hoạt hữu thần lại ảm đạm vô cùng, tơ máu dày đặc, quầng mắt xanh xao. Gò má trắng bệch như tờ giấy, y phục nhàu nhĩ bọc trên người, thân thể vốn mảnh mai dường như càng gầy yếu hơn.

Thời gian này, Hoắc Cải bôn ba khắp nơi, Vạn Tư Tề đã quá quen với dáng vẻ mệt mỏi một thân phong trần của tên nhóc này, nhưng tình trạng hiện giờ của Hoắc Cải vẫn khiến hắn không khỏi đau lòng.

"Đám người đó đều nuôi tốn cơm cả sao, cũng không biết giúp đệ vác đồ." Nói xong, Vạn Tư Tề liền vươn tay định xách túi giúp Hoắc Cải.

Hoắc Cải phản ứng có điều kiện liền tránh né, tay Vạn Tư Tề cứng đơ giữa chừng không.

Hoắc Cải lúc này mới phản ứng lại, cẩn thận liếc nhìn Vạn Tư Tề, phất tay một cái, ném hành lý lên ghế, gượng gạo giải thích nói: "Đến phòng rồi, hành lý còn xách làm gì."

Vạn Tư Tề nhìn chằm chằm túi hành lý lặng im không nói.

Hoắc Cải quay đầu, liền nhìn thấy túi hành lý đó bị mình ném, miệng lỏng ra, lộ ra một góc đỏ tươi, sắc mặt khẽ cứng lại, mở miệng nói: "Đại ca, huynh tìm đệ nếu như không có chuyện gì gấp, có thể để đệ đệ nghỉ ngơi một lúc không, đệ có chút mệt."

"Đệ nếu như đã không muốn ta dò hỏi, nhúng tay, ta tự sẽ không hỏi thêm một câu, cũng không nhìn thêm một cái. Ta biết đệ không tin tưởng ai, không dựa dẫm ai, nhưng lúc cả thân thể và tâm hồn đều mệt mỏi, đệ nếu như chịu dựa vào ngực ta nghỉ ngơi, ta sẽ rất vui mừng."

Giọng nói của Vạn Tư Tề rất nhẹ, cũng rất nặng. Nhẹ đến mức khiến Hoắc Cải suýt chút nữa không dám tin, đại ca vốn nói năng đầy khí phách của mình đang nói; nặng đến mức khiến trái tim tiểu nhân của Hoắc Cải xấu hổ vô cùng trước sự nuông chiều và dung túng vô hạn toát ra từ những lời này.

Ánh mắt Vạn Tư Tề rất nông, cũng rất sâu. Nông đến mức khiến Hoắc Cải ngước mắt lên nhìn liền có thể dễ dàng cảm nhận được chân thành thuần túy trong mắt đối phương, sâu đến mức khiến Hoắc Cải chỉ nhìn một cái liền vội vàng dịch chuyển tầm mắt không dám phỏng đoán ý tứ bao hàm trong đó.

Vạn Tư Tề mở rộng cánh tay, chân thành nhìn Hoắc Cải.

Hoắc Cải không động đậy, y hai ngày nay sớm tối không ngừng nghỉ chạy về, không ngừng thay trang phục, chuyển xe, đổi hướng đi, giống hệt như một bệnh nhân tâm thần mắc chứng hoang tưởng mình là người bị hại. Lúc này lại đột ngột nhảy từ tình cảnh sợ bóng sợ gió sang kênh tương thân tương ái, y có chút không thích ứng được.

Đầu óc còn đang mờ mịt, một khắc sau liền bị ôm lấy vùi đầu vào ngực, Hoắc Cải giãy giụa một chút, thân thể lại bị ôm chặt thêm, cánh tay hữu lực ghìm trên lưng, thân thể gần như hãm vào lòng đối phương.

Hoàn toàn là tư thế bị giam cầm, thân thể cứng ngắc của Hoắc Cải lại chậm rãi thả lỏng, hô hấp của y từng chút từng chút một bị mùi hương của Vạn Tư Tề bao phủ, đó là mùi hương biết bao đêm đi vào giấc ngủ cùng mình, quen thuộc vô cùng, thân thiết vô hạn.

Nó khiến y gần như nảy sinh một loại ảo giác bản thân không phải một người cô độc, một loại ảo giác rằng kỳ thực y còn có một người có thể dựa dẫm có thể tin tưởng. Ảo giác như vậy, thực sự quá mức tốt đẹp, cho nên Hoắc Cải quyết định dành cho mình một khoảng khắc, để chìm đắm trong đó.

Cho nên, Hoắc Cải giơ tay lên, ôm lại thân thể ấm áp của Vạn Tư Tề, thở một hơi dài đầy thoải mái.

"Ca, đệ hai ngày chưa tắm rồi."

Vạn Tư Tề dùng cằm cọ cọ cái đầu tổ quạ của Hoắc Cải, thản nhiên nói: "Không sao, ta không để tâm."

Giọng nói của Hoắc Cải rầu rĩ nhấn mạnh một lần nữa: "Đệ thực sự rất bẩn."

"Hiểu rồi." Vạn Tư Tề buông tay ra, quay đầu đi mất.

Hoắc Cải có chút ngạc nhiên nhìn Vạn Tư Tề không chút do dự đi khỏi, sau đó nhắm mắt lại, cười rất khẽ rất khẽ. Là một boss phản diện lợi hại tuyệt đỉnh, khoác khôi giáp nhuốm máu, tách biệt độc lập với thế gian mới là tạo hình chuẩn xác nhất! Được kỵ sĩ anh tuấn dũng cảm ôm ấp gì đó là đãi ngộ của công chúa thuần khiết thiện lương, Hoắc Cải y tiêu hóa sao nổi.

"Ta đã bảo người đun nước tắm cho đệ rồi, đệ muốn tắm bây giờ không?"

Trong phòng lại lần nữa vang lên giọng nói của Vạn Tư Tề, Hoắc Cải chợt mở mắt, nhìn thấy Vạn Tư Tề đang cầm một chồng quần áo sạch đứng trước mặt mình, nghẹn họng.

"Cần ta giúp đệ tắm không?" Vạn Tư Tề bỡn cợt nhướn mày.

Hoắc Cải bật cười, cười đến quyến rũ rạng rỡ: "Còn phải nói sao, Tiểu Vạn Tử, mang quần áo lại đây hầu hạ!"

"Dạ." Vạn Tư Tề thấy miếng đậu hủ non sắp rơi vào miệng, hết sức hài lòng, đùa giỡn với Hoắc Cải.

Hoắc Cải lập tức được đằng chân lân đằng đầu, ra vẻ ông lớn: "Tiểu Vạn Tử, trước hãy chuẩn bị nước cho gia, không được lạnh quá cũng không được nóng quá; sau đó huân hương cho gia, không được nồng quá cũng không được loãng quá; còn nữa…"

Vạn Tư Tề vỗ một cái lên cái đầu nhỏ của Hoắc Cải, hung hăng vò miết: "Chiều một chút liền tưởng mình hay hả, đệ là gia nhà ai hả?!"

"Đệ sai rồi, đệ biết lỗi rồi." Hoắc gia đối mặt với cường quyền, quyết đoán cúi thấp cái đầu cao quý của mình.

"Ta đi pha nước huân hương cho đệ trước." Vạn Tư Tề bỏ qua cho Hoắc Cải, lòng tràn đầy hy vọng đi phục vụ đệ đệ.

Vạn Tư Tề chân trước ra khỏi cửa, Hoắc Cải chân sau liền nhanh nhẹn khóa trái cửa lại. Kéo chậu đốt ra, mở hành lý, y sam chỉ mặc qua một lần liền bị Hoắc Cải không chút do dự ném vào trong lửa, áo choàng rộng thùng thình, áo khoác hoa nhỏ, sa y màu mỡ gà, nón che có rèm, son đỏ… Từng thứ từng thứ tội chứng biến thành tro tàn không thể nhận ra trong đám lửa, Hoắc Cải như trút được gánh nặng khi nhìn ánh lửa cuối cùng tắt hẳn.

"Ra tắm rửa nào." Vạn Tư Tề ở bên ngoài gọi.

"Đến đây!" Hoắc Cải cười, đá chậu đốt vào gầm giường, đi ra khỏi căn phòng tràn ngập khói.

Năm phút sau, Vạn Tư Tề bị đệ đệ chuyên kỹ năng vô sỉ qua cầu rút ván nhốt bên ngoài phòng tắm, ôm khăn tắm lặng lẽ cào tường.

"Mình thật ngốc, thật sự." Vạn Tư Tề ngước đôi mắt không chút thần thái lên, lặng lẽ nhìn chăm chăm căn phòng đóng kín. "Mình vốn biết tiểu tử này nhờ mình giúp tắm rửa, tuyệt đối sẽ nhân cơ hội giày vò bằng cách cần nhằn này nọ, đi lấy khăn tắm mới cũng là bình thường; Mình lại không biết tên tiểu tử này còn có thể vô sỉ đến mức nói lời không giữ lời, quay đầu liền nhân cơ hội khóa cửa lại…"

Hoắc Cải một mình ngồi trong phòng tắm, đang khoan khoái dội nước tắm rửa, trên mặt còn mang theo nụ cười gợi đòn sau khi gạt người thành công.

"Là một phản diện chính tông, chơi xấu là đạo đức nghề nghiệp căn bản nhất phải không nào?"

Tên nào đó vốn là boss phản diện âm hiểm tính cách vặn vẹo, có lẽ là bởi vì kỵ sĩ anh tuấn dũng cảm của y ôm đến nửa chừng liền buông tay chạy đi đun nước tắm nên thuộc tính hắc ám mới bộc phát toàn diện, khiến kỵ sĩ bị dắt mũi một vòng mà vẫn không biết.

Đến lúc Hoắc Cải tắm sạch sẽ, ăn no nê, ngủ đã đời, tên này lại đón ánh bình minh, chuẩn bị ra ngoài.

"Lần này đệ lại chuẩn bị bôn ba bên ngoài mấy ngày?" Vạn Tư Tề cắm cọc ngoài cửa lớn, hơi thở không thể dùng băng phong vạn năm để hình dung.

Hoắc Cải nụ cười thuần lương: "Đại ca, đệ chỉ là đến học viện Cam Đường học mà thôi."

Vạn Tư Tề ngạc nhiên, ghé lại bên tai Hoắc Cải, thấp giọng hỏi: "Đệ tìm thấy người rồi sao?"

Hoắc Cải hơi hạ thấp mi: "Không có, lần trước coi như là lần cuối cùng đệ thử vận khí, đáng tiếc vận khí vẫn không tốt. Trần đại nhân chỉ trong ba ngày nữa liền đến Khôn thành nhậm chức rồi, cho nên đệ cũng không cần tìm nữa.

"Ừ, đệ không cần chạy đông chạy tây nữa thì tốt rồi." Vạn Tư Tề chỉnh lại vạt áo cho Hoắc Cải, để y đi.

Hoắc Cải vẫy vẫy tay với Vạn Tư Tề, hòa vào dòng người đông đúc trên phố.

Ánh mắt Hoắc Cải thản nhiên liếc qua những hàng quán san sát nhau ven đường, suy nghĩ bước hành động tiếp theo.

Thường Cốc Phong nhất định sẽ đến Khôn thành, không chỉ bởi vì nguyên tác đã sắp xếp như vậy, mà càng là vì chỉ có ở Khôn thành, mới có thể tìm được đại phu tốt nhất để chữa trị khuôn mặt của hắn.

Mà trước khi Trần Bách Chu và Thường Cốc Phong vui vẻ tương phùng, bản thân cũng không thể nhàn rỗi, tốt nhất là phải xây dựng mối quan hệ hữu hảo thân thiết với Trần Bách Chu, tranh thủ thời gian đầu tiên khi Thường Cốc Phong lộ mặt, bày ra bộ dạng gian phu d*m phu, trực tiếp bức hắn cuồng tính đại phát, sau đó bị Trần Bách Chu thất vọng tràn trề một cước đá ra khỏi hoa viên tâm linh, nhiệm vụ chủ tuyến lập tức hoàn thành.

Mà dựa vào kinh nghiệm câu dẫn Trần Bách Chu lúc trước, bắt chước y hệt nhất định không thành công, còn cần phải trong bắt chước có sáng tạo, trong sáng tạo có đột phá. Có điều cho dù vẫn không thành đôi

cũng chẳng sao, thiếu niên của mối tình đầu chưa từng xuất hiện – Thường Cốc Phong vĩnh viễn vô địch. Nhưng chỉ cần Thường Cốc Phong dám xuất hiện trước mặt Trần Bách Chu, hình tượng hoàn mỹ nhất định sẽ không đánh mà tự sụp.

Múa cuốc đẹp rồi, còn phải sợ góc tường đào không sụp sao? Hiện tại vấn đề duy nhất là, làm thế nào để một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của Trần Bách Chu, tạo nên cơ hội câu dẫn.

Ba ngày sau, Trần Bách Chu đến Khôn thành, liền nhậm chức Thích sử Khôn thành.

Hai người sau, Trần Bách Chu nhận được một tấm thiệp. Học viện Cam Đường mời hắn cùng đón lễ Thiên Huống, phơi sách tập thể.

74. Chương 74: Đón Lễ Là Tề Tụ Một Nơi

Boss Hoắc Cải bắt gian còn chưa xong đã bị người khác bắt, nhịn không được nước mắt giàn giụa…

Xin hãy để tại hạ trước tiên đi chết một lúc rồi đầu thai trở lại có được không?

o@o

Lễ Thiên Huống, ý nghĩa chính là trời ban, vào mùng 6 tháng 6. Ngày lễ này hỗn tạp đủ loại nguồn gốc, cuối cùng hình thành nên một ngày lễ thần kỳ bao gồm đủ loại hoạt động như cất nước, phơi áo, phơi sách, phụ nữ về nhà mẹ đẻ, người và gia súc tắm rửa, cầu khẩn trời xanh v.v…

Học viện Cam Đường là học phủ đứng đầu Khôn Châu, tất nhiên là phải làm hoạt động phơi sách này một cách hoành tráng sôi nổi. Mà Trần Bách Chu là quan mới nhậm chức, đúng thời kỳ nên kết giao với các danh nho hào thương trong khắp địa phương, nhận được lời mời cùng đón lễ Thiên Huống tất nhiên không có lý nào lại không vui vẻ đến nơi hẹn.

Còn về vị con cháu thế gia chạy đông chạy tây, lượn lên nhảy xuống, ra sức mời cho bằng được Trần Bách Chu đến cùng các vị khảo sinh kết giao một buổi đã như thế nào lại đột nhiên linh cảm rằng nên tổ chức đón lễ để mời người thì chẳng ai quan tâm. Mà vị chỉnh lý tài liệu độc lai độc vãng trong học viện – Vạn Nhận Luân, vẫn như bóng trúc trong đêm, chói mắt kinh diễm thì lại chẳng thấy tăm hơi.

Đến ngày, gạch xanh trong đình viện học viện Cam Đường lau sạch bóng, giống như một tiểu thụ thụ đã tắm rửa sạch sẽ, chỉ còn đợi bị thượng. Chúng tiên sinh của học viện vây quanh khách quý ngày hôm nay, tiến vào viện tử. Người đó ở giữa đám đông mà vẫn như châu ngọc giữa gạch ngói, phong hoa bắt mắt, không ai bì được.

Một đám học trò lon ta lon ton đi theo sau, giống như đám thú đực động dục, ngửi thấy mùi của mùa xuân, ra sức khoe mẽ, chỉ mong con thú cái liếc mắt một cái.

Mà con thú đực muốn lọt vào mắt xanh của thú cái nhất lại đứng ở trong góc xa xa, lạnh lùng nhìn náo nhiệt bên này, không chút gấp gáp. Trong đôi mắt đào hoa tràn đầy ánh giảo hoạt, miệng khép mở tràn đầy ý chế nhạo: “Tiểu Chu, đã lâu không gặp, phong độ vẫn như xưa ha~”

Giống như các hoạt động khác của Thiên Triều, viện trưởng phát biểu, mọi người lốp bốp lốp bốp, khách quý Trần Bách Chu phát biểu, mọi người lốp bốp lốp bốp, viện trưởng bê một quyển Luận Ngữ cũ kỹ từ trong kho sách ra, Trần Bách Chu mở sách ra, phơi trên mặt đất, mọi người lốp bốp lốp bốp. Thế là hoạt động phơi sách chính thức bắt đầu. Đám học trò bắt đầu đội nắng mà phơi sách, chúng lãnh đạo bắt đầu uống trà ngồi xem.

Thế là màn phô diễn tài năng của đám thú đực chính thức bắt đầu!

Đám học trò mặc thanh sam ôm sách đi lại giữa kho sách và đình viện, nói cười rộn rã, đi lại như thoi đưa. Các cuốn sách bày dày đặc trên nền gạch xanh, như thể dải một tầng tuyết mỏng.

Có người lúc bê sách, tay trái 10 quyển, tay phải 10 quyển, trên đầu còn đội thêm 10 quyển, với ưu thế số lượng tuyệt đối, đã thể hiện đầy đủ tiềm lực mạnh mẽ có thể tiến hóa thành xe chở hàng chuyên nghiệp. Thành công nhận được sự chú ý của Trần đại quan nhân.

Trần Bách Chu ấm áp mỉm cười: Vị này chắc trước kia là hắc bang? Tạo hình như vậy, thật là vũ nhục văn nhân.

Có người lúc bê sách, một lần một quyển, chạy như bay lên sàn, lại hỏa tốc chạy về, với tần suất xuất hiện trước ống kính tuyệt đối, điên cuồng quét qua màn hình. Thành công để lại ấn tượng sâu sắc với Trần đại quan nhân.

Trần Bách Chu ôn hòa mỉm cười: Một lần cầm thêm nhiều chút không phải có thể bớt đi vài chuyến rồi sao, ngu ngốc như vậy, thật thẹn với thánh nhân.

Có người không trải sách, nằm chình ình ra đất, kéo ngoại sam ra, ra vẻ muốn phơi cái bụng nhỏ. Chỉ đợi có người hỏi "Làm thế là ý gì?" kiêu ngạo trả lời một câu "Phơi một bụng đầy kinh luân của ta." Thành công bị tiên sinh của học viện coi như vật cản đường đồng thời làm mất thuần phong mỹ tục, trực tiếp kéo đi.

Trần Bách Chu thản nhiên mỉm cười: Bổn Thích sử chẳng nhìn thấy gì hết…

Hoắc Cải ở bên trong nhìn đám học trò thi triển thần thông, sâu sắc cảm thấy toát mồ hôi trước mức độ được hâm mộ của Boss nhà mình và trình độ tài năng của đám đồng môn viện mình.

Thân là một Boss phản diện có lý tưởng có văn hóa, Hoắc Cải không định hòa mình vào đại quân khuân sách, trở thành một trong những học trò muốn nương nhờ Trần Bách Chu; y cũng không thể ngang nhiên đi dạo trong viện tử, dù sao đám tiên sinh đang ra sức xây dựng hình tượng tốt đẹp của học viện là vô địch và rất đáng sợ. Cho nên, Hoắc Cải ngoan ngoãn đứng trong kho sách, lấy sách từ trên giá xuống xếp gọn, đưa cho đám đồng môn đi vào.

Hoắc Cải mỉm cười quyến rũ: Bị đồng môn khác xa lánh, cho nên chỉ có thể ngồi trong kho sách, ngay cả cơ hội lộ mặt cũng không có cái gì gì đó… tuyệt đối tuyệt đối chỉ là bề ngoài!

Được, chúng ta hãy vén cái vẻ bề ngoài chẳng hoa lệ chút nào đó lên, trở về hiện thực hiện tại hai vị nhân vật chính này cho dù quen biết nhưng không gặp được nhau, kéo thời gian nhanh tiến tới sau khi kết thúc cuộc phơi sách.

Tất cả các hoạt động có liên quan đến quan viên của Thiên Triều vẫn luôn có một lưu trình không thể tránh, đó chính là ăn tiệc. Thế nhưng Hoắc Cải vốn trong đám đồng môn chẳng quen biết ai, gia thế bản thân lại không chút ưu thế, lần nữa đối diện với hiện thực tàn khốc là bàn tiệc không có phần của y.

Thế là, bạn học Hoắc Cải nhỏ bé đứng sau bức tường người, mắt tiễn Boss Trần cùng lãnh đạo học viện và hai ba đồng môn ngồi kiệu nhàn nhã mà đi.

Hoắc Cải ở trước mặt Trần Bách Chu ngay cả một nửa ống kính cũng không chen vào được, bi phẫn cào tường: Lão tử sắp đặt cho Trần Bách Chu đến học viện rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ hả hả hả? Thiên Huống giai tiết, tình cờ gặp gỡ trong học viện tình tiết đẹp đẽ như vậy chẳng lẽ không phải tồn tại là vì nhân vật chính ta sao hả khốn kiếp! Tình tiết hai boss chẳng đụng mặt đến một lần liền ai về nhà nấy ai tìm mẹ người nấy, viết ra chẳng lẽ không bị ném gạch đến chết sao, hả?!

Hoắc Cải cúi đầu rầu rĩ đi về, uổng công bản thân còn suy tính mất mấy ngày làm thế nào để lên sàn hoành tráng, làm thế nào để biểu hiện hoa lệ, làm thế nào để đại sát tứ phương, hiện tại đều chỉ chừa lại hai chữ, phù vân. Một đám NPC, tiểu tốt, bia đỡ chết tiệt giành ống kính của ông!

Sự thật chứng minh, khi ngươi coi NPC như không khí, rồi sẽ có ngày bị NPC dìm lấp thành không khí.

"Vạn công tử, lâu quá không gặp ha~"

Giọng điệu không đứng đắn, ngữ khí d*m đãng, âm cuối quỷ dị…

Hoắc Cải cứng đờ người, chầm chậm ngẩng đầu lên.

Một thân váy hoa gấm vóc, tinh xảo đẹp mắt; một tấm da bọc yêu mị, câu hồn đoạt phách; một thân phong lưu cuồng ngạo, chói lọi đến kinh người.

"Đông Phương các chủ…"

Hoắc Cải cảm thấy, y cực kỳ, vô cùng, rất cần bị chúng NPC nhanh chóng dìm lấp thành không khí.

Đông Phương Vị Minh thâm tình nhìn Hoắc Cải một lúc lâu: "Đệ gầy đi rồi."

"Đai áo lỏng cài không hối hận, tương tư héo úa cả thân gầy." Hoắc Cải vừa căng thẳng liền phun lời thoại.

"Lại trêu ta rồi." Đông Phương Vị Minh sóng mắt lưu chuyển vẫn chứa nét trấn tĩnh.

Hoắc Cải lặng lẽ quay đầu đi, thật ngại quá, trêu ngươi thành thói quen rồi.

(Bụi: Hai câu thơ trên nguyên văn (Y đái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy) nằm trong bài thơ "Điệp luyến hoa" của Liễu Vĩnh. Dịch nghĩa: Đai áo rộng dần (gầy đi) nhưng trước sau cũng không hối hận, chỉ vì nhớ nhung người ấy mà hao gầy tiều tụy. Phần dịch thơ đi mượn (_ _!!!))

Đông Phương Vị Minh khẽ thở dài một tiếng, mang theo vài phần tự giễu: "Cho dù biết lời đệ nói là nói dối, trong lòng ta, vẫn vô cùng vui mừng."

Hoắc Cải ôm ngực, nhịn không được… rùng mình. Cái giọng điệu kiểu si tình nữ nói với bạc tình lang này là thế nào? Vạn Nhận Luân là thụ, Tiểu Minh ngươi là công đó công đó nha, nhân cách hoán đổi như vậy bảo người làm tác giả như ta sao có thể chịu đựng nổi!

Hoắc Cải quyết đoán chuyển hướng đề tài: "Không biết Các chủ tìm tại hạ có việc chi."

"Đương nhiên là dắt đệ về nhà mẹ đẻ rồi." Đông Phương Vị Minh tươi cười rạng rỡ.

Hoắc Cải dùng ánh mắt nhìn người bị thần kinh đặt dấu hỏi về tình trạng sức khỏe của Đông Phương Vị Minh.

Đông Phương Vị Minh phất tay: "Không đùa nữa, nói nghiêm túc, ta đến mời đệ cùng tắm gội."

Hoắc Cải dùng ánh mắt nhìn kẻ háo sắc đặt dấu hỏi cho an toàn thân thể của bản thân.

"Đệ không chịu sao?" Đông Phương Vị Minh thu lại ý cười trên mặt, hàn quang trong mắt bắn ra tứ phía.

Hoắc Cải miễn cưỡng bất đắc dĩ xin tha: "Tại hạ trên có già, dưới có nhỏ, Các chủ ngài hãy giơ cao đánh khẽ tha cho tại hạ cái mạng này."

"Dưới có nhỏ?" Hàn khí trong mắt Đông Phương Vị Minh càng đậm.

Hoắc Cải thành thực khai báo: "Khởi Tư."

"Phụt." Đông Phương Vị Minh nhịn không được cười ra tiếng.

"Thôi được rồi, nếu như đệ đã không muốn như vậy, ta cũng không thể ép người quá đáng. Đi cùng ta đến tửu lâu Khôn Thành uống chén rượu chắc là được chứ?" Đông Phương Vị Minh liếc nhìn Hoắc Cải, mày mắt cong cong, hàm chứa uy hiếp.

Hoắc Cải thấy dáng vẻ đó của Đông Phương Vị Minh, cũng không biết là phúc hay là họa, là họa tránh không qua, đành gật đầu đồng ý.

Boss mới còn chưa bắt đầu đánh, boss cũ đã tìm đến cửa, player Hoắc Cải đối mặt với cây nhân sâm khô kiệt quắt queo mà nước mắt giàn giụa. (nhân sâm: ý chỉ thứ phục hồi máu trong game.)

Bình thường tửu lâu có vinh dự đặt tên quán theo tên địa danh đang ở thường là tửu lâu lớn nhất, ví dụ như tửu lâu Khôn Thành.

Tửu lâu Khôn Thành bên đường Thủy Triều, tất cả có 3 tầng lầu. Cả tòa lâu cột son cổ đồng, khung cửa đỏ tươi, mái ngói lưu ly, toát lên vẻ sang trọng đường hoàng. Hoắc Cải theo Đông Phương Vị Minh lên lầu hai, lầu hai được bình phong rộng dài và bồn hoa xanh tốt chia ra thành từng nhã gian một. Khoảng cách giữa các bình phong cách nhau khá xa, trông có vẻ vừa rộng rãi vừa trang nhã.

Hai người ngồi xuống một bàn gần cửa sổ, Hoắc Cải chọn vị trí quay lưng lại với cửa vào, cũng là vị trí cách cửa sổ xa nhất, nói thực, y vẫn rất sợ Đông Phương Vị Minh không vui một cái liền ném y xuống lầu. Dù sao không lâu trước đó đã đùa giỡn tình cảm của vị đại gia nào đó, quỷ súc dạo này đều rất đáng sợ, là một tiểu nhược thụ mảnh khảnh yếu ớt rất cần phòng bị cẩn thận.

Đông Phương Vị Minh chọn chiếc ghế phía bên tay phải Hoắc Cải, ngồi xuống, vắt chân, không biết lấy đâu ra cái quạt, "phạch" một tiếng mở ra, phóng khoáng cười nói: "Muốn ăn gì?"

Hoắc Cải ngại ngùng cúi đầu: "Để ta chọn sao…"

"Điều đó là tất nhiên, ta thành tâm mời đệ ăn cơm, đệ cứ việc chọn, không cần khách khí." Đông Phương Vị Minh phe phẩy quạt vàng.

Hoắc Cải văn nhã mỉm cười, ngoái đầu nói với tiểu nhị đứng một bên: "Vậy phiền tiểu ca ghi giùm, ta muốn cá rô mẫu đơn, cua giả đầu sư tử, gà rút xương hương sen, đậu xanh xào, thịt hầm bách hoa tửu, sò điệp gà băm, dưa thái hoa cúc, thịt nướng mềm, thịt thái mỏng xào, thêm một canh bát bảo dưa thơm. Tạm thế đã. " (Bụi: món ăn mình không chắc lắm, chém bừa.)

Tiểu nhịn nhìn một giấy đặt món dài dằng dặc tên món ăn trong tay mình lại nhìn nhìn Hoắc Cải vẻ mặt thuần lương, lén lút vuốt mồ hôi. Tiểu thư sinh này trông có vẻ văn nhã ngời ngời, thế nhưng hạ thủ đúng là không phải không khách khí bình thường.

Tiểu nhị quay đầu nhìn kẻ đãi khách xui xẻo – Đông Phương Vị Minh. Khách quan ngài nếu như định chọn món lại từ đầu ta hoàn toàn có thể thông cảm.

Biểu hiện của Đông Phương Vị Minh cực kỳ bình tĩnh: "Thêm một hũ Thiên nhật xuân, xuống được rồi." (thiên nhật xuân: ngàn ngày xuân)

Tiểu nhị nghe lời cầm giấy đặt món nhanh chóng đi khỏi.

Đông Phương Vị Minh "phạch" một tiếng, gấp quạt lại, lắc đầu cười nói: "Lâu không gặp mặt, không ngờ đệ vẫn…"

"Không biết xấu hổ?" Hoắc Cải rất tự mình biết ta nói tiếp nửa câu sau.

Đông Phương Vị Minh đột ngột mở quạt ra, che miệng, chỉ chừa một đôi mắt phượng cong cong, ý cười tràn trề, nhìn Hoắc Cải.

Hoắc Cải cúi đầu không nói, quỷ súc như ngươi làm sao có thể hiểu được tâm tình thê lương chết cũng phải làm một con ma no của người ta?

"Hai vị, rượu đến rồi." Đồ ăn còn đang làm, rượu thì có sẵn, tiểu nhị bày rượu ra, chén nào chén nấy rót đầy, xong liền đi xuống.

"Các chủ, kính ngài một chén." Hoắc Cải cầm chén lên, thấp giọng nói: "Lúc trước vì tư tình mà đã tính kế ngài, thật sự xin lỗi."

Hoắc Cải biết, cho dù hiện tại nhận sai bồi tội, Đông Phương Vị Minh cũng không thể nào cười xòa bỏ qua ân oán, nhưng y vẫn muốn chính miệng mình nói ra lời xin lỗi này. Y cô phụ một tấm chân tình, đấy là lỗi của y, y nhận, tuy rằng y kiên quyết không sửa.

Đông Phương Vị Minh nâng chén, nét cười nhu hòa vô cùng: "Không cần, bởi vì ta nhất định cũng phải làm những việc có lỗi với đệ."

"…" Hoắc Cải gian nan nuốt nước bọt, ý của Đông Phương Vị Minh là hắn nhất định sẽ làm chút chuyện đê tiện vô sỉ, bẩn thỉu hạ lưu, tanh tưởi tàn khốc gì đó để báo thù, phải không?

Hoắc Cải đắn đo nhìn chăm chăm rượu ngon trong chén, cứ cảm thấy đây chính là đoạn đầu tửu trong truyền thuyết, trong lòng thê lương vô cùng.

"Uống đi." Đông Phương Vị Minh nâng chén ra hiệu, nhếch môi khẽ cười.

Hoắc Cải che miệng ngửa cổ, uống cạn một ngụm, trong lòng dường như cũng nảy sinh vài phần hào khí. Mặc kệ hắn báo thù thế nào, Đông Phương Vị Minh này chẳng qua cũng chỉ là một tú ông, cho dù vẻ ngoài

đẹp trai một chút, nhiều tiền một chút, thế lực lợi hại một chút… cũng chẳng thể nào làm được chuyện quá giới hạn phải không nào?

Đặt chén xuống, Hoắc Cải lặng lẽ quay đầu nhìn bình phong bên cạnh, y quyết định không chú ý đến cái tên nào đó trên mặt viết to bốn chữ không-có-ý-tốt.

Binh đến tướng đỡ nước đến đất cản, bỏ thêm chút tâm lực đối với boss đã công lược thành công y cảm thấy rất lãng phí, chỉ cần đảm bảo không xảy ra chuyện bất ngờ đối với thân thể là được. Dù sao ngươi cũng đã quyết định sẽ đối phó gia rồi, gia để tâm đến ngươi hay không có khác gì nhau? Ăn cơm xong gia liền đi, liền xem như từ trước đến nay chưa từng gặp qua tên người xấu là ngươi.

Bình phong bên tay trái Hoắc Cải sơn nền đen, giữa bức tranh sơn màu tuyết. Vẽ về câu chuyện một nữ nhân, một ông già, còn có sáu vị bằng hữu cùng đi du lịch.

Hoắc Cải nhìn chăm chăm bức vẽ, bắt đầu rất có tố chất nghề nghiệp mà… phân biệt thuộc tính công thụ, triệt để bỏ mặc Đông Phương Vị Minh ở một bên.

"Bức Bát tiên quá hải này có gì đáng xem sao? Nhắc đến thì bức bình phong hoa điểu mạ vàng phía sau ta còn tinh tế hơn nhiều." Đông Phương Vị Minh cầm quạt gõ nhẹ lên vai Hoắc Cải.

"Người vẫn thú vị hơn hoa và điểu nhiều." Hoắc Cải bình thản lấp liếm, cũng không quay đầu lại.

Đông Phương Vị Minh nhếch khóe miệng ý cười nghiền ngẫm, đột nhiên nâng cao âm lượng mở miệng: "Lời này không sai, người ngồi phía sau bình phong hoa điểu này đúng là thú vị hơn bức tranh hoa điểu này nhiều."

Hoắc Cải quay đầu nhìn Đông Phương Vị Minh, dự cảm không lành lại nổi lên.

Đông Phương Vị Minh đột ngột đứng dậy đi lùi hai bước, đẩy mạnh bức bình phong phía sau ra, bình phong kẽo kẹt đổ xuống, lộ ra bàn phía sau bình phong…

"Ca…" Hoắc Cải đột ngột đứng dậy, nhìn Vạn Tư Tề ngồi đối diện đang ôm ấp một nữ tử trang điểm diêm dúa, buột miệng kinh hô.

Tay Vạn Tư Tề run lên, liền đẩy nữ tử đó xuống đất. Nữ tử nũng nịu kêu đau, thương khách ngồi cùng bàn đều nhìn sang nữ tử đó, Vạn Tư Tề giống như bị dán định thân phù, chỉ chằm chằm nhìn Hoắc Cải, không động đậy.

Đông Phương Vị Minh ném cho Vạn Tư Tề một nụ cười khiêu khích đầy ác ý, thong thả đi tới bên người Hoắc Cải, giọng nói dịu dàng vô cùng: "Đệ xem, đây chính là bộ mặt thật của người cùng huyết thống với đệ, nay thế này mai thế kia, trêu ong ghẹo bướm, háo sắc vô sỉ."

Hoắc Cải không nói gì nhìn Đông Phương Vị Minh, y coi như đã biết tại sao hôm nay Đông Phương Vị Minh từ trên trời rơi xuống, còn hảo tâm mời mình ăn cơm rồi, có lẽ muốn mang mình đi bắt gian. Nói không chừng, nữ tử bên cạnh Vạn Tư Tề cũng là do hắn cố ý sắp đặt, bằng không sao lại căn chính xác thời điểm đến thế chứ?

Nhắc đến chuyện này thì cha ngươi trước khi xuyên qua vẫn luôn dùng chiêu hiểu nhầm cẩu huyết bịa đặt này trong tiểu thuyết, tại sao sau khi xuyên qua Tiểu Minh ngươi vẫn dùng chiêu này chứ, lần nào cũng hiểu lầm khán giả mệt lắm, quần chúng cũng mệt, nhân vật chính thì rất bận rộn.

Đông Phương Vị Minh quan sát biểu cảm của Hoắc Cải từ kinh ngạc ngây người đến bi ai bất đắc dĩ, thầm cảm thấy thỏa mãn sâu sắc. Tiểu hồ ly yêu dấu, kinh, nộ, nháo, sau đó lao vào lòng ta mà khóc đi nào!

"Nếu như lòng hắn có thể chứa một nữ nhân khác, thì tại sao trên giường của đệ lại không thể có một nam nhân khác chứ?" Đông Phương Vị Minh dán sát lại, kề bên cái tai mềm mại của Hoắc Cải, khàn giọng động tình thì thầm, như thể anh túc hoặc người đắm đuối.

Hô hấp nóng ẩm triền miên bên tai, Hoắc Cải vẫn chưa phản ứng lại, một đôi bàn tay nóng rực đã ôm lấy mặt mình, ngước đầu lên liền đối diện với đôi mắt đa tình mà chăm chú của người đó, giọng nói khàn khàn thâm tình vô hạn.

"Đừng đau lòng, đệ vẫn còn có ta. Ta sẽ ở bên đệ, chỉ ở bên đệ thôi, suốt đời suốt kiếp, không xa không dời."

Ta f*ck, giữa ban ngày ban mặt, ngươi đừng có công khai tính hướng rõ ràng như thế chứ!

Hoắc Cải loạng choạng lùi lại, Đông Phương Vị Minh theo sát từng bước, nhất thời không thể thoát khỏi. Trong lúc giằng co, chân Hoắc Cải bất ngờ bị trượt, lưng đập mạnh vào bức bình phong bát tiên quá hải.

Eo Hoắc Cải thắt lại, là được Đông Phương Vị Minh ôm chặt lấy eo, tránh khỏi kiếp tiếp tục ngã xuống mà "ngũ thể đầu địa". (ngũ thể đầu địa: hai tay, hai chân và đầu đáp đất, nghi thức hành lễ cung kính nhất của Phật giáo Ấn Độ cổ)

Hoắc Cải vẫn chưa hoàn hồn, liền nghe thấy một tiếng kẽo kẹt, bức bình phong đó cuối cùng cũng hy sinh oanh liệt.

"Vạn công tử!"

Thân thể Hoắc Cải cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, liền đối diện với ánh mắt kinh ngạc vạn phần của đồng chí Trần Bách Chu.

Hoắc Cải nhìn lại tạo hình lên sàn huy hoàng chói lói của bản thân – bị một tên vừa nhìn đã thấy chẳng phải người đứng đắn gì cho cam ôm ấp trong lòng, móng vuốt sói còn đang dán lên mặt.

Boss Hoắc Cải bắt gian còn chưa xong đã bị người khác bắt, nhịn không được nước mắt giàn giụa…

Xin hãy để tại hạ trước tiên đi chết một lúc rồi đầu thai trở lại có được không?

75. Chương 75: Trần Bách Chu Dũng Cảm Đứng Ra

o@o

Thường Cốc Phong bị bản thân hủy mất khuôn mặt, bản thân bị Đông Phương Vị Minh hủy mất danh dự, Trần Bách Chu rốt cuộc sẽ chọn ai, thực không thể khẳng định được…

o@o

Hỏi: Đang lúc đánh quái, không cẩn thân dẫn ra boss thứ 2, hơn nữa bên cạnh còn có một đồng bọn tàng hình không đáng tin cậy, player loại hình Ma công thân kiều thể nhược phải làm gì mới có thể đồng thời ổn định boss kiêu ngạo thứ 2, phòng ngừa đồng bọn lao bừa cản trở, công lược thành công boss chủ tuyến.

Hoắc Cải thân là một học sinh khốn khổ duy nhất gặp phải đề thi biến thái này, nghiêm túc bày tỏ: Đừng hỏi đông hỏi tây với gia, muốn hỏi gì thì đi tìm chị Baidu anh Google ấy! Nhớ gửi đáp án cho gia nữa.

Được, sự thật chính là, Hoắc Cải đối diện với tình huống boss xuất hiện lung tung hiện tại cũng chỉ có thể đưa cái mặt thản định ra, kêu gào một cách rất không thản định trong lòng: Phải làm sao đây, gia cũng không có cách a, oa oa oa

~Người trong lòng lập tức biến thành đá, Đông Phương Vị Minh hứng thú đánh giá Trần Bách Chu một chút, sau đó càng ôm chặt Hoắc Cải hơn, bàn tay đặt trên mặt Hoắc Cải ái muội trượt xuống cằm, nâng gò má lên, cúi đầu xuống, cười hi hi nhìn chăm chăm tiểu hồ ly đang trợn đôi mắt hoa đào tròn xoe: "Tiểu Luân, vị này là ai thế, sao đệ chưa từng nhắc đến với ta?"

Cơn tức giận xông thẳng lên mặt, khuôn mặt trắng bệch của Hoắc Cải lập tức đỏ như hồng đào: Hai chúng ta không quen không biết, giọng điệu gian phu này của Tiểu Minh ngươi là muốn hãm hại gia sao?! Nếu như để Trần Bách Chu biết gia có quan hệ không tầm thường với tú ông tướng công quán ngươi, gia còn giả cao quý lãnh diễm cái éo, đánh boss cái éo nào được! Trực tiếp out luôn đó!

Hoắc Cải chau mày, đưa tay đẩy Đông Phương Vị Minh ra, ôm quyền lạnh giọng nói: "Đa tạ Đông Phương công tử vừa rồi trong lúc bỉ nhân đứng không vững đã ra tay giúp đỡ. Nếu như Đông Phương công tử đã nhận lời nhờ vả của huynh trưởng, dẫn tại hạ đến tửu lâu, bỉ nhân không dám làm phiền Đông Phương công tử thêm nữa."

Đông Phương Vị Minh hơi cúi đầu, cười mà như không nhìn Hoắc Cải nói dối, hứng thú trong mắt càng đậm.

Khóe mắt Hoắc Cải quét đến Vạn Tư Tề vẫn còn ngồi tại chỗ, dáng vẻ ngồi yên như đang câu cá, cảm thấy cực kỳ mất kiên nhẫn, long sáo quân à, chẳng lẽ ngươi ngoài phá rối ra thì không thể phát huy chút giá trị nào sao?! Đối thủ như thần và đồng bọn như heo đều tồn tại trong ván này, gia đánh không phải là boss nữa mà là cô đơn. (Long sáo: nhân vật phụ, tiểu tốt, quân: hậu tố trang trọng dùng cho người, như –kun trong tiếng Nhật)

Hoắc Cải tiến đến bàn của Trần Bách Chu hai bước, khom người nói: "Trần đại nhân, đã lâu không gặp. Không ngờ hôm nay đi dự tiệc cùng gia huynh lại tình cờ gặp gỡ tại đây, cũng coi như có duyên rồi."

Long sáo phá rối Vạn Tư Tề lần này cuối cùng cũng có chút phối hợp, hắn chậm rãi đứng dậy, ở tại chỗ ôm quyền thi lễ, nói: "Tại hạ Vạn Tư Tề tham kiến Trần đại nhân, lúc trước xá đệ đã phiền ngài chăm sóc rồi."

Trần Bách Chu đang định đứng dậy đáp lễ. Đông Phương Vị Minh lại sợ thiên hạ không loạn, lần nữa mở miệng.

Đôi môi mỏng khẽ nhếch, hai mày Đông Phương Vị Minh khẽ nhăn, ánh mắt nhìn về phía Hoắc Cải cực kỳ ác liệt: "Tối qua còn nỉ non tục danh của ta trên giường, lúc này vừa đứng trước mặt người khác đã trở mặt không nhận nhau rồi? Coi bốn các chủ là người lạ không nói, thậm chí còn kéo tên huynh trưởng tham hoa háo sắc của ngươi giúp ngươi diễn trò, Vạn Nhận Luân, lòng dạ ngươi thật ngoan độc a~"

"Ngươi nói bừa!" Ngũ lôi oanh đỉnh, Hoắc Cải không thể tin nổi trừng mắt nhìn Đông Phương Vị Minh, tức đến thiếu chút nữa nôn ra máu.

Đê tiện a, âm hiểm a, vô sỉ a, khiến người ta giận sôi! Nhân phẩm của Đông Phương Vị Minh ngươi không có giới hạn cuối sao?! Ai con mẹ nó tối qua gọi tên cùng ngươi trên giường chứ, gia vẫn còn nguyên tem đó!

Người Vạn Tư Tề không động đậy, giận dữ nhìn Đông Phương Vị Minh, băng hàn trong giọng nói át không nổi nộ hỏa: "Đông Phương Các chủ, không biết xá đệ có chỗ nào trêu chọc ngài, khiến ngài ngậm máu phun người, bôi nhọ trong sạch của người khác như vậy."

Đông Phương Vị Minh quay đầu khinh miệt quét qua ánh mắt như sương của Vạn Tư Tề, rút quạt ra, khẽ đập vào lòng bàn tay, nét cười khiêu khích mà lẳng lơ: "Ngươi hỏi y trêu chọc ta thế nào ư? Điều này ta thật không dễ trả lời. Y dùng sắc hoặc mắt ta, dùng thanh dụ tai ta, dùng hương dẫn mũi ta, dùng ngọt mị lưỡi ta, dùng dục mê thân ta, có thể nói là không lúc nào là không trêu chọc ta hết."

Vạn Tư Tề lạnh lùng nhìn bộ mặt đáng ghét của Đông Phương Vị Minh, ngồi bên kia bàn như muốn dùng ánh mắt giết người.

Tầm mắt của Hoắc Cải liếc đến bên Trần Bách Chu, trên mặt người này vẫn mang nét thản nhiên ôn văn nho nhã, ngón tay đan vào nhau lại tỏ rõ sự mất kiên nhẫn và chán ghét của người này đối với tình cảnh trước mắt.

Hoắc Cải trong lòng từng tầng từng tầng lạnh lẽo: Đúng vậy, sao có thể không chán ghét được chứ, thiếu niên có tám phần tương tự với người trong lòng mình lại dây dưa không rõ với một tú ông, bất ngờ biết bao, thất vọng biết bao. Chỉ sợ là nhớ đến việc từng coi mình là vật thay thế Thường Cốc Phong cũng cảm thấy đã bôi nhọ người đó.

Bất kể lời đó của Đông Phương Vị Minh là thật hay giả, bản thân vẫn không thể thoát khỏi tội danh trêu hoa ghẹo nguyệt, ván này, mình thua chắc rồi, khách biệt chỉ là ở thua đến khuynh gia bại sản hay là không một xu dính túi.

Thấy được tình hình đã tồi tệ đến cảnh giới thiên nộ nhân oán như thế nào rồi, Hoắc Cải ngược lại trở nên bình tĩnh. Dù sao cũng chết chắc rồi, ít nhất cũng nên chết cho dễ coi một chút.

Hoắc Cải sâu xa liếc nhìn Trần Bách Chu một cái, thu lại tầm mắt, nhìn về phía Đông Phương Vị Minh, vẻ mặt không chút giận dữ, híp mắt nhếch môi khẽ cười: "Đông Phương công tử, ta có một câu hỏi, không biết công tử có thể trả lời hay không."

"Tất nhiên là được rồi."

Đông Phương Vị Minh cũng cười, hắn dụ dỗ y, trêu chọc y, kích nộ y, tất cả chỉ vì mong đợi tiểu hồ ly hắn yêu thương sẽ giơ vuốt cào lại, lại dùng trí làm móng, chống trả từng đòn, đó là trò chơi của hắn, hắn trầm mê trong đó. Hắn tin chắc bất kể Hoắc Cải có chất vấn lời nói dối lúc trước thế nào, hắn đều có thể đáp trả, khiến cho tiểu hồ ly phải nghẹn họng kêu oai oái.

Hoắc Cải nhàn nhạt cười, giọng nói thánh thót như châu ngọc: "Mọi người đều biết, tấm gương chỉ có thể đảo lộn trái phải mà không thể nào đảo lộn trên dưới, mà bây giờ ngài có một tấm gương, lấy gương tự soi, nhưng lại lật ngược trên dưới, tại sao lại như vậy?"

Câu hỏi đặt ra, bốn bề đều im lặng, Đông Phương Vị Minh kinh nghi bất định nhìn Hoắc Cải, không biết y đột nhiên hỏi một câu không chút liên quan rốt cuộc là có ý gì.

Hoắc Cải bình thản nhìn lại, duyên dáng mà khiêu khích.

Đôi bên nhìn nhau, cho dù là chơi tiếp hay ngả bài thì Hoắc Cải y vẫn là người thua. Cho nên y làm nhà cái, bởi vì chỉ có nhà cái, mới vĩnh viễn bất bại – Ta tất nhiên sẽ không đối chọi với ngươi trên chiến trường mà ngươi khai khẩn, bởi vì ta muốn vừa mở miệng liền trở thành người chủ đạo, nắm giữ tiết tấu.

Đông Phương Vị Minh chau mày, bắt đầu vắt óc suy nghĩ. Mà những người xung quanh cũng bị câu hỏi kỳ lạ này khơi gợi hiếu kỳ, người nào người nấy cũng vắt óc suy nghĩ, tất cả đều mang vẻ mặt hoang mang. Không, trong đó vẫn còn một ngoại lệ, đó chính là Trần Bách Chu. Câu hỏi của Hoắc Cải vừa đưa ra, hắn cũng tỏ vẻ nghi hoặc, có điều trong khoảnh khắc ngắn ngủi hai mày liền giãn ra, hiểu ý mà cười, có lẽ đã biết được đáp án.

"Xin hãy chỉ giáo?" Đông Phương Vị Minh rất hoài nghi câu hỏi của Hoắc Cải là nhắm vào người chứ không nhắm vào việc, đáp án quá nửa là 'Bởi vì Đông Phương Vị Minh ngươi đảo lộn trắng đen, lẫn lộn trong đục, cho nên tấm gương tự soi mới khác mọi người' gì gì đó. Nhưng bản thân hắn lại không thể trả lời như vậy, cho nên chỉ có thể ngậm miệng chịu thiệt.

Thực tế, Hoắc Cải còn không hy vọng Đông Phương Vị Minh sẽ ngậm miệng chịu thiệt. Y gật đầu ngước nhìn, tư thái khiêm tốn mà kiêu ngạo, sang sảng trả lời: "Bởi vì tấm gương đó đang bị ngài giẫm dưới chân."

Lời này vừa thốt ra, mọi người lập tức bừng tỉnh đại ngộ, Đông Phương Vị Minh nhìn Hoắc Cải chăm chăm, trên mặt không nhìn thấy tiếu ý, ánh mắt lại sáng rỡ, tiểu hồ ly của hắn vĩnh viễn hợp ý hắn như vậy, giảo hoạt đến đáng yêu.

Nhưng lời Hoắc Cải nói vẫn chưa hết: "Chúng ta xưa nay vẫn lấy gương xem lại mình, Đông Phương công tử ngài lúc trước nói ra những lời đảo lộn trắng đen như vậy có lẽ là đã quen giẫm lên gương. Mù quáng tiến về phía trước, lại chưa từng xem lại mình, dẫn đến không những đánh mất khả năng tự mình biết mình, còn cho rằng những người xung quanh cũng giống như ngài có mắt mà không biết nhận thức. Ta có thân phận thế nào? Ngươi là người thế nào? Nói những lời ấy mà không thấy gượng ép sao. Còn vọng đồ dùng những lời nói bậy bạ hủy sự trong sạch của ta, thật nực cười biết bao!"

Một câu ấy khiến tất cả những người định tin vào Đông Phương Vị Minh đều bị phán vào phạm trù không biết suy nghĩ, Hoắc Cải ngẩng cao đầu, khóe miệng khẽ nhếch lên, tỏ tư thái thanh cao, đôi mắt lấp lánh chầm chậm lướt qua quần chúng đang ngồi, ngược lại khiến cho những người vốn đang xem trò cười bị bức đến mức tầm mắt dao động, không dám nhìn thẳng vào y.

Bị Hoắc Cải chửi thẳng vào mặt, Đông Phương Vị Minh lại không hề biến sắc, tiếu ý vẫn tràn đầy, chỉ là ngữ khí dịu dàng đi vài phần: "Mắng độc địa như vậy, xem ra oán niệm của đệ đối với ta rất sâu a. Được rồi, cáu giận cũng đã phát ra rồi, mắng cũng đã mắng rồi, hẳn đã hết giận rồi. Không phải chỉ là sáng sớm tỉnh dậy nhân lúc đệ chưa tỉnh nên tóm lấy đệ thao lộng một lần thôi sao? Ta đã đuổi theo đệ bồi tội suốt buổi sáng rồi, sao vẫn cứ không chịu tha thứ cho ta thế?"

Ánh mắt của quần chúng xung quanh lập tức sáng lên, lửa bát quái đón gió lại lần nữa bùng lên.

Trong ánh mắt tức giận nhìn Đông Phương Vị Minh của Hoắc Cải chỉ viết có căm thù đến tận xương tủy, chỉ viết có nghiền xương thành tro. Khiến Đông Phương Vị Minh nói một cách trắng trợn như vậy, những gì mình làm lúc trước lại trở thành trò làm giận dỗi giữa tình nhân. Càng giải thích lại càng đúng với câu không chịu tha thứ của hắn. Cho dù thực sự đưa ra được chứng cứ phản bác thì cũng có ai để ý đến? Thế

nhân có ai không thích bàn tán những tin tức XXX, người ta luôn thích tin và lưu truyền những phiên bản nhiều thịt, dù không có chứng cứ đầy đủ.

Hoắc Cải cười khổ, đây chính là sự báo thù của Đông Phương Vị Minh, dùng dư luận để bức mình thành một đôi với hắn, quả thực không hổ với danh hiệu quỷ súc của hắn. Thường Cốc Phong bị bản thân hủy mất khuôn mặt, bản thân bị Đông Phương Vị Minh hủy mất danh dự, Trần Bách Chu rốt cuộc sẽ chọn ai, thực không thể khẳng định được…

"Đông Phương Các chủ nói đùa rồi, Vạn hiền đệ cả sáng nay cùng phơi sách với bản quan tại học viện Cam Đường, ta không hề thấy ai đuổi theo y bồi tội cả."

Hoắc Cải kinh ngạc quay đầu, liền đối diện với đôi mắt ôn hòa thuần hậu của Trần Bách Chu, ánh mắt sáng trong, như thể trấn an.

"Ô~ ở cùng với ngài sao? Vậy lúc hai người vừa gặp mặt nhau, cái câu lâu lắm không gặp của Tiểu Luân thì giải thích thế nào?" Đông Phương Vị Minh ánh mắt sắc bén.

Trần Bách Chu đi lên phía trước, thân mình khẽ chắn giữa Hoắc Cải và Đông Phương Vị Minh, vẻ mặt ung dung, thoải mái: "Nhắc đến việc này, thực ra là ta không đúng. Lúc ta và hiền đệ tạm biệt ở Kinh thành, bởi ta nhất thời hiểu sai, gây ra chút chuyện hiểu lầm. Vốn định nhân cơ hội cùng đón lễ Thiên Huống với học trò Cam Đường để khôi phục quan hệ với hiền đệ. Nhưng không ngờ hiền đệ một mực trốn trong kho sách, không chịu gặp ta. Ta cũng chỉ có thể cách song cửa, từ xa ngóng nhìn. Có lẽ, hiền đệ chắc cũng không ngờ khi y len lén nhìn ta qua khe cửa, ta cũng đang len lén nhìn y."

Đông Phương Vị Minh đang định nói, Trần Bách Chu lại quay đầu nhìn mấy học trò cùng bàn với hắn, mỉm cười hỏi: "Tên nhóc này trốn trong kho sách, các ngươi nhìn thấy sao cũng không đuổi y ra ngoài?"

Mấy tên học trò vội vàng đứng dậy, sợ hãi nói: "Vạn huynh không đề cập đến, chúng tôi sao dám miễn cưỡng đuổi ra, chỉ có thể để mặc huynh ấy giúp chuyển sách trong kho thôi."

Điều này liền khẳng định chắc chắn Hoắc Cải buổi sáng ở trong học viện Cam Đường, những lời nói láo của Đông Phương Vị Minh tất nhiên không đánh mà sụp.

Đông Phương Vị Minh khẽ híp đôi mắt phượng, ánh mắt lóe sáng lạnh lẽo như lưu quang trên lưỡi đao: "Quan hệ giữa Trần đại nhân và Tiểu Luân nhà ta tốt thật đó."

"Vạn hiền đệ người có bát đấu chi tài, ngôn từ như rồng bay phượng múa, ngay cả bản quan cũng không thể không thán phục, nên mới tương giao ngang hàng với y. Có lẽ thi Hương lần này, hiền đệ nhất định sẽ có tên trên bảng vàng. Dịch quốc chúng ta có một nhân tài trẻ cẩm tâm tú khẩu như vậy cũng là một sự may mắn lớn." Một loạt những lời lẽ khen ngợi quá mức thế nhưng Trần Bách Chu lại nói một cách vô cùng chân thành.

Trần Bách Chu vỗ vỗ đầu Hoắc Cải, cười đầy khiêm tốn hòa nhã: "Hiền đệ của ta tuy rằng cẩm tâm tú khẩu, nhưng rốt cuộc vẫn thiếu mấy năm trải đời, khó tránh khỏi khinh cuồng. Những lời trêu đùa vừa rồi của Đông Phương Các chủ cũng coi như là cho y một bài học, Đông Phương Các chủ vẫn luôn mến tài, có lẽ cũng sẽ không tính toán với tiểu bối phải không?"

Hoắc Cải nhìn tư thái kiêu ngạo của Đông Phương Vị Minh, bị diễn biến của vở kịch suýt chút nữa làm cho choáng váng. Y hoàn toàn không ngờ được Trần Bách Chu sẽ đưa tay bảo vệ mình, càng không ngờ thân phận của Trần Bách Chu đối diện với Đông Phương Vị Minh cũng không thể không nhường lễ đôi phần. Vừa nghĩ đến những lời độc địa bản thân lúc trước ném vào Đông Phương Vị Minh, y bỗng nảy sinh một xúc động muốn tua ngược lại.

Cái thế giới rách nát này rốt cuộc đã giúp gia bổ sung những thứ gì vậy chứ, cho dù gia có viết Đông Phương Vị Minh giàu có một chút, xa hoa lãng phí một chút, phóng túng một chút, cũng không đến mức đáng sợ thế chứ!

Thần sắc Đông Phương Vị Minh bỡn cợt, vươn tay cầm mũi quạt chặn đứng yết hầu Hoắc Cải, sau đó thuận theo đường cong trên cổ chậm rãi trượt lên, ép Hoắc Cải phải ngẩng đầu, mạch máu trên thái dương thấp thoáng nảy lên: "Tiểu Luân, đệ nói thế nào đây?"

Hoắc Cải hạ thấp mi mắt, thần sắc thản nhiên: "Ngươi làm ta đau."

Cho dù biết Đông Phương Vị Minh không hề đơn giản, y cũng không thể lùi bước, bởi vì Đông Phương Vị Minh không thiếu hạ nhân, chỉ thiếu người chơi cùng, đặc biệt là người chơi cùng không nhường nhịn chút nào.

Đông Phương Vị Minh thu hồi quạt lại, phất tay mở ra, che nửa khuôn mặt, không nhận rõ được sắc mặt.

Trần Bách Chu nhẹ nhàng nói: "Tương phùng không bằng ngẫu ngộ, Đông Phương Các chủ chẳng bằng ngồi xuống cùng chúng ta mừng ngày lễ?"

Hoắc Cải lập tức mồ hôi lạnh đẫm lưng, đợi những món ăn vừa rồi chọn được dọn lên, vậy thì lời nói dối lúc trước của mình chẳng phải liền bị bại lộ sao?

Đông Phương Vị Minh rõ ràng cũng đã nghĩ đến điều này, mắt phượng híp lại, nhìn thế nào cũng thấy không có ý tốt.

Hoắc Cải muốn tìm cách bịt miệng tên này lại.

Nhưng Đông Phương Vị Minh đã mở miệng nói: "Thôi khỏi, các ngươi cứ thong thả chơi đi, ta về Tú Bị Các."

Trần Bách Chu khum tay: "Các chủ đi thong thả."

Đông Phương Vị Minh cười cười, đi ra ngoài.

Lúc chạm qua vai Hoắc Cải, Đông Phương Vị Minh bỗng dùng quạt cản âm, ghé vào tai Hoắc Cải, thấp giọng cười nói: "Đồ ngốc, ta sao có thể thực sự hủy tiền đồ của đệ được chứ."

76. Chương 76: Nghi Hoặc Yêu Hay Không Yêu

o@o Nhân sinh khổ đoản, lúc nên gợi cảm hãy gợi cảm!o@o

'Đúng vậy, ngươi sao có thể hủy tiền đồ của ta được? Trong mắt Tiểu Minh người, tiền đồ tuyệt nhất của gia không phải chính là trở thành đồ dùng trên giường ngươi sao?' Hoắc Cải không để tâm, thu hồi tầm mắt khỏi người Đông Phương Vị Minh, lúc nhìn đến Trần Bách Chu, lại là bộ dáng nhã sĩ ngời ngời.

Trần Bách Chu mỉm cười hỏi: "Đệ tuy rằng ứng lời mời của huynh trưởng mà đến tửu lâu Khôn Thành, nhưng tương thỉnh không bằng ngẫu ngộ, nếu như tiện, có thể cùng chúng ta uống rượu phẩm văn hay không?"

Hoắc Cải tất nhiên vui mừng gật đầu: "Chỉ là không dám hỏi mà thôi, chứ đây đúng là nguyện vọng của ta. Huynh trưởng của ta hẳn cũng rất vui lòng."

Nói xong, ánh mắt Hoắc Cải quét về phía Vạn Tư Tề: Dám không phối hợp khi về ta sẽ chà đạp cẩu cẩu nhà ngươi đó

~Vạn Tư Tề vẫn đứng nguyên chỗ cũ, sâu xa nhìn Hoắc Cải, sau đó ngoan ngoãn phối hợp nói: "Có thể nhận được lời mời của Trần đại nhân là vinh dự của xá đệ. Chuyện hôm nay vẫn xin đa tạ Trần đại nhân trượng nghĩa đỡ lời."

Trần Bách Chu dè dặt khẽ gật đầu, cũng không đáp lời, dẫn Hoắc Cải về bàn của học viện Cam Đường.

Hoắc Cải chọn vị trí chưa ai ngồi, trước khi ngồi xuống, vô ý liếc qua bàn của Vạn Tư Tề, ánh mắt đột nhiên khựng lại. Trên cẳng chân thon dài rắn chắc của Vạn Tư Tề đang có một bàn tay móng đỏ tươi dán lấy. Nữ nhân lẳng lơ đó không ngờ vẫn ngồi trên đất chưa bò dậy, ngược lại còn nửa ngồi trên sàn, khẽ ôm lấy eo đùi của Vạn Tư Tề, cực kỳ phiến tình.

Hoắc Cải lập tức hiểu ra: Ta còn đang nghĩ sao Vạn Tư Tề lần này lại giữ đúng bổn phận diễn viên quần chúng đến vậy, không giành ống kính, không nhiều lời, ngay cả nửa bước cũng không chịu nhích, nghiễm nhiên làm một tấm background hình người. Có lẽ do lúc trước lỡ tay làm ngã giai nhân, nên lúc này đang xả thân an ủi!

Như thế cũng tốt, tên này tuy rằng trong quá trình chém Boss, đỡ quái không ăn thua, bơm máu quá yếu, nhưng ít nhất cuối cùng cũng học được cách bám sát chân gia, không làm loạn thêm rồi. Thực đúng là bước tiến hóa cực đại, đáng vui đáng mừng!

Hoắc Cải nháy nháy mắt đầy ái muội với Vạn Tư Tề — người anh em, làm tốt lắm

~Sắc mặt Vạn Tư Tề lại không hề dễ coi, há há miệng, dường như muốn nói gì. Bình phong lúc này lại bị tiểu nhị dựng lên, ngăn cách tầm nhìn trao đổi giữa hai người, cũng chặn đứng lời Vạn Tư Tề còn chưa thốt ra.

"Tiểu đệ lúc trước tuy rằng cùng học với Vạn huynh, nhưng vẫn luôn không có duyên gặp mặt chè chén, hôm nay nhờ thể diện của Trần đại nhân, nhất định phải chuốc Vạn huynh một chầu thật no say." Có học trò thức thời rót rượu giúp Hoắc Cải, dâng đến trước mặt y.

Hoắc Cải quay đầu lại, nhận lấy chén rượu, cũng không để ý đến người đó, ngược lại Hoắc Cải mượn chén rượu này, nâng đến trước mặt Trần Bách Chu, hào sảng nói: "Đa tạ."

Không đợi Trần Bách Chu trả lời, Hoắc Cải ngửa cổ lên, đã uống cạn.

Tư thái kiêu ngạo kiểu này tất nhiên không phải là phong cách của Hoắc Cải, nhưng ai bảo boss Trần lại thích kiểu của Thường Cốc Phong chứ, Thường Cốc Phong lại vừa khéo có cái đức tính ngạo mạn cực kỳ gợi đòn này. Hại Hoắc Cải y một thanh niên khiêm nhường lễ độ cũng không thể không bắt chước theo.

Hoắc Cải bất động thanh sắc liếc mắt nhìn thần sắc của Trần Bách Chu, quả nhiên không thấy tức giận, trong lòng thầm nghĩ: Nói không chừng trong lòng tên này còn đang vui vẻ ấy chứ! Quả nhiên M mạnh!

"Món lưỡi vịt bách hoa ở đây phối cùng rượu rất ngon, chẳng bằng nếm thử." Trần Bách Chu ý cười ôn hòa, không hề nâng chén đáp lại, chỉ đẩy món đến trước mặt Hoắc Cải.

Hoắc Cải lập tức ngồi xuống, gắp món ăn, khen ngợi: "Quả nhiên mùi vị rất tuyệt."

Trần Bách Chu gật gật đầu, không nói nhiều nữa, quay đầu nói chuyện cùng đám lão phu tử.

Đối diện với một bàn đầy món ăn ngon, Hoắc Cải không ngờ biểu hiện rất nho nhã, khác hẳn mọi khi, một không cướp giật thịt, hai không quét sạch canh rau, hai mắt khóa chặt vào tên họ Trần nào đó đang nói chuyện rất vui vẻ, rất có vẻ lấy sắc thay cơm. Đương nhiên trong đầu tên tiểu tử này không thể nào có ý nghĩ lung tung, y đang trăn trở một vấn đề rất nghiêm túc – Trần Bách Chu cả sáng nay đều ở trong viện tử, thản nhiên không chịu gặp mặt mình rốt cuộc là vì cái gì?

'Cái mà gây hiểu lầm ngại ngùng ra mặt giải thích gì đó mà Trần Bách Chu nói lúc trước chỉ là cái cớ, lúc gia đi còn rất yên ổn cơ mà, sao có thể bày ra cái thủ đoạn cũ nát biệt nữu thụ không chịu tha thứ cho quân tử công! Mà lúc Trần Bách Chu nói giúp, cũng không thấy hắn né tránh việc để mọi người biết được duyên phận sâu sắc giữa mình và hắn, cho nên khả năng cố ý làm rõ quan hệ, không chịu nhận nhau trước mặt mọi người cũng không tồn tại…'

"Nhận Luân à, về vấn đề lão phu vừa nói đến, ngươi có kiến giải gì không?" Một lão phu tử quay đầu lại, nhắm chuẩn hỏa lực về phía Hoắc Cải.

Vẻ mặt của Hoắc Cải tuy nhìn đều giống như những học trò xung quanh, có vẻ lắng nghe giáo huấn. Có điều thần thái đó cực kỳ thờ ơ, đối lập hẳn với bộ dạng nịnh nọt " Trần đại nhân và các tiên sinh đều rất có tài đều rất lợi hại, nô gia ngưỡng mộ quá, sùng bái quá" của những tên kia, rất có thái độ mọi người là tôm tép, chỉ mình ta tôn quý, tất nhiên là vô cùng gợi đòn.

Hoắc Cải đang trầm tư suy nghĩ, bất ngờ bị người hỏi đến, ngẩn ra trả lời: "Trước và sau hoàn toàn không khớp với nhau, có vấn đề, tuyệt đối là có vấn đề…"

Khuôn mặt lão phu tử lập tức vặn vẹo, tranh cãi với Hoắc Cải: "Ồ, vậy ngươi có cao kiến gì?"

"Hả?" Hoắc Cải cuối cùng cũng nhận ra mình đã làm chuyện gây hiểu lầm, vội vàng cúi đầu xin lỗi: "Tiên sinh, xin lỗi, xin lỗi. Vừa rồi là lời nói không có suy nghĩ của học trò, không phải đáp lại câu hỏi của tiên sinh. Đều trách học trò tâm tư không tập trung, không nghe rõ câu hỏi của tiên sinh, mà lại đắn đo nghi hoặc trong lòng cho nên mới hỏi đông đáp tây."

Hoắc Cải đương nhiên không phải không thể nói vài câu cho qua, nhưng tình huống hiện tại y chỉ có thể thành thật nhận tội. Thiên địa quân thân sư, y có thể bật lại Trần Bách Chu, đó gọi là không sợ quyền quý, nhưng y không thể vênh váo với tiên sinh nhà mình, không cẩn thận sẽ mang tội khi sư diệt tổ mất.

Vị tiên sinh đó lẩm bẩm vài câu liền bỏ qua. Ông ta dù sao cũng không thể tính toán với tiểu bối, đặc biệt là một tiểu bối như Hoắc Cải. Hết cách, sau lưng người ta còn có người mà!

Hoắc Cải suy nghĩ không có kết quả, đành bỏ qua nghi vấn, bắt đầu cân nhắc hành động tiếp theo. Người ta nói trên con đường mòn đam mỹ cẩu huyết rải đầy, có hai bảo vật kích phát gian tình rất tuyệt, 1 là rượu ngon, 2 là xuân dược. Lúc này ăn uống cùng bàn chẳng phải chính là cơ hội của mình hay sao?!

Gian kế của Hoắc Cải vừa định, lập tức bắt đầu thực hiện. Hoắc Cải cầm hũ rượu, châm rượu đầy chén, xác định rõ lượng rượu còn lại trong hũ. Đợi lão phu tử nói dứt, tên này liền đứng dậy, cánh tay trắng trẻo bưng chén rượu lên, mỉm cười nói: "Phu tử nói rất hay, đệ tử xin uống cạn chén này!"

Học trò cùng bàn tất nhiên không để Hoắc Cải cướp hết lời hay, đua nhau rót đầy rượu, cũng đứng lên nói: "Kính phu tử."

Lão phu tử đó nhận được sự nịnh nọt "mất bò mới lo làm chuồng" của Hoắc Cải, cũng cảm thấy được an ủi, uống hết rượu trong chén.

Hoắc Cải hạ thấp mắt, liền nhìn thấy mười ngón tay của Trần Bách Chu vô thức đan vào nhau, trong lòng khẽ căng thẳng, nhưng cũng hiểu ra rất nhanh. Bản thân dù sao cũng không thể từng lời nói từng hành động đều kiêu ngạo như tên ranh Thường Cốc Phong, phá vỡ kỳ vọng hoàn mỹ của Trần Bách Chu là chuyện tất nhiên, chẳng có gì đáng bận tâm, hiện tại thực hiện kế hoạch quan trọng hơn.

Trận kính rượu tập thể kết thúc, rượu trong hũ vừa khéo hết sạch. Hoắc Cải tự nhiên bê hũ rượu lên, thản nhiên nói: "Ta đi bảo tiểu nhị mang rượu lên."

Mọi người đương nhiên không có ý kiến, giao nhiệm vụ gọi rượu nặng nề cho cái tên đang có âm mưu.

Hoắc Cải xách hũ rượu đến phòng bên cạnh, tóm được một tiểu nhị, thấp giọng phân phó: "Rượu này chẳng có mùi vị gì cả, đổi rượu nào mạnh nhất ấy, còn nữa, mang một đĩa gỏi cá lên."

Hoắc Cải dặn dò xong, quay người đi trở về liền loạng choạng một cái, trợn tròn mắt nhìn vị đại thần không biết đứng sau lưng mình từ lúc nào – Boss… Boss Trần!

"Làm đệ giật mình sao?" Trần Bách Chu dùng giọng nói trầm thấp hỏi.

Hoắc Cải bình ổn nhịp tim như thỏ chạy của mình, thản định hỏi: "Sao huynh lại ra đây?"

Trần Bách Chu che nụ cười trên khóe miệng, chân thành nói: "Hiện tại đệ đang bị Đông Phương Các chủ nhắm vào, tốt hơn là không đụng đến rượu mạnh, nếu như có người nhân lúc đệ say làm gì đó thì không hay đâu."

"Không sao, không phải còn có huynh sao?" Hoắc Cải khóe mắt khẽ giương lên, trả lời rất thản nhiên, tỏ vẻ tín nhiệm tuyệt đối.

Khóe miệng Trần Bách Chu hiện lên một nụ cười gượng gạo, lắc đầu, không nói.

"Hắn ta rốt cuộc có lai lịch thế nào?" Hoắc Cải bị thái độ đó của Trần Bách Chu dọa sợ, nếu như năng lực của Đông Phương Vị Minh lớn đến mức khiến Thích sử của một châu cũng phải bó tay thì bản thân dứt khoát mau mau ôm chân Tiểu Minh khóc lóc cầu xin là vừa!

"Thân phận của hắn bề ngoài không cao lắm, chỉ là có quan hệ không tầm thường với một vị quý nhân, người trong quan trường đa số đều nể mặt hắn vài phần. Người này tuy rằng phóng đãng bất cương, nhưng hẳn là sẽ không dám làm chuyện gì quá đáng. Đệ chỉ cần cẩn thận chút là không sao rồi." Trần Bách Chu

an ủi, nhếch khóe môi, ánh mặt trời dìu dịu của buổi chiều tô lên khuôn mặt nho nhã tuấn ỹ của hắn, khiến người ta an tâm.

Hoắc Cải tưởng tượng ra một câu chuyện không thể không nói về kiêu ngạo Các chủ và Vương gia công nào đó, không khỏi cảm thán, quả nhiên cái giá của việc đứng trên vạn người vẫn luôn là ở dưới một người, Tiểu Minh ngươi ngày đêm thao luyện hoàng qua của mình kỳ thực là để bù đắp lại tổn thương tinh thần của cúc hoa bị thông mà…

"Đệ không cần quá lo lắng." Trần Bách Chu lần nữa trấn an Hoắc Cải.

"Dạ." Hoắc Cải gật đầu, trở về.

Trần Bách Chu đi theo sau Hoắc Cải thầm thở dài, nụ cười vừa rồi của hiền đệ kỳ quái như vậy, rõ ràng là miễn cưỡng cười mà, kỳ thực đã bị dọa sợ rồi.

Rượu manh rất nhanh được tiểu nhị bưng lên, tiếp đó là món gỏi cá, gỏi cá kỳ thực là cá sống được thái thành từng lát, món này từ thời Chu đã có rồi, cũng không hiếm lạ.

Do người nào đó lúc trước đã có ý đồ, cố ý để trống vị trí trước mặt mình, cho nên gỏi cá đương nhiên được tiểu nhị đặt trước mặt Hoắc Cải. Bày ra trăm phương ngàn kế như vậy, cái mà Hoắc Cải cần tất nhiên không phải là cá mà là lớp đá vụn lót dưới cá.

Tiếp theo, tất nhiên là tiếp tục ăn uống. Hoắc Cải lén dùng nước đổi rượu, chậm rãi uống rượu cùng mọi người, rượu rất nặng, rất nhanh mấy người không đỡ nổi liền đỏ mặt tía tai, choáng váng.

Hoắc Cải tuy rằng đã rất cố gắng giảo mạ, nhưng thân xác này dù sao cũng quá yếu, lúc này đã say đến 7 phần. Hoắc Cải không dám chống đỡ nữa, bàn tay khẽ động, đôi đũa gỗ liền rơi xuống sàn.

Hoắc Cải khom người, hơi rượu lập tức xông lên, chớp mắt mặt mũi đỏ bừng, ngón tay thon dài bám bên mép bàn, chậm rãi chống người đứng dậy, đôi mắt Hoắc Cải mơ màng, khóe mắt đỏ hồng, sóng mắt lưu chuyển, như thể muốn kéo người ta vào trong thế giới mơ màng của y, say cùng y.

Nhân sinh khổ đoản, lúc nên gợi cảm hãy gợi cảm!

"Chóng mặt quá…" Giọng nói mềm mại, hơi khàn khàn, như nũng nịu lại như dụ hoặc, còn thúc tình hơn rượu.

"Hiền đệ say rồi sao?"

Hoắc Cải nhìn Trần Bách Chu chăm chăm, ánh mắt người này thâm trầm, không còn trong suốt nữa.

"Trần… Ưm~" Nở nụ cười, khuôn mặt yêu mị của Hoắc Cải hồn nhiên đến mức tràn đầy tà khí – Cưng à, mang ta đi, ta rất ngoan, biết làm ấm giường nha

~Kiếp sống thị phi bắt đầu từ việc chăm sóc mèo say!

"Rượu này uống cũng nhiều rồi, chúng ta tàn tiệc thôi chứ?" Trần Bách Chu cười nói.

Những người trên bàn tất nhiên chẳng ai dám phản đối, chỉ là ánh mắt nhìn Hoắc Cải càng chứa đầy thâm ý.

Tiểu Chu, ngươi quả nhiên là con ngoan!

Hoắc Cải cười càng quyến rũ, khuôn mặt ánh ráng hồng, ngoan ngoãn mềm mại, tươi tắn chói mắt.

"Không biết huynh trưởng Vạn gia còn ở đó không?" Trần Bách Chu đưa ra kiến nghị rất giàu tính xây dựng: Con mèo say nhà ai? Bảo chủ nhân mau đến nhận về!

Nụ cười của Hoắc Cải khẽ cứng đờ, ống tay áo khẽ đưa lên, quả đoán che mặt, ráng hồng bị đêm đen vô sỉ ăn sạch, chỉ chừa lại bóng đen tối tăm. Tiểu Chu, thằng con bất hiếu, oa oa oa

~Không lâu sau liền nghe có người trả lời: "Tiểu nhị bảo bàn đó đã đi được một lúc rồi."

Khóe miệng dưới ống tay áo nhếch lên, Hoắc Cải thở phào: Đại ca, làm tốt lắm!

"Có ai biết Vạn phủ ở đâu không?"Trần Bách Chu hỏi lần nữa.

Đêm đen giáng xuống triệt để, Hoắc Cải cắn răng. Trần Bách Chu đồ thỏ đế, mang gia về nhà ngươi sẽ mang bầu chắc! Thịt để ngay trước miệng rồi còn không cắn, đều là nước máy cả, ngươi giả bộ thuần khiết con khỉ?!

"Chúng ta đưa Vạn huynh về." Có hai học trò tự giác xung phong.

Thế là, Hoắc Cải vất vả sắp đặt một màn đã được các bạn học dìu lên xe ngựa về nhà như thế. Không phải quân ta vô dụng, mà thực sự quân địch quá bất lực, ngay cả cơ hội trèo lên giường cũng không có.

Hoắc Cải bi phẫn nằm nghiêng trong xe, hai mắt mở to, chết không nhắm mắt mà nhìn sàn xe. Tiếng nói chuyện của hai học trò chợt chuyền vào trong tai…

"Tiểu tử này không biết có bản lĩnh gì mà được Trần đại nhân coi trọng thế nhỉ?"

"Trông mặt mũi dễ coi thế mà."

"Ý ngươi là…"

"Còn không phải sao, Trần đại nhân khen y hết lời, dù có tài thế nào thì cũng hơi quá rồi, giọng điệu đó rõ ràng là dỗ tiểu tình nhân mà. Lại nói, ruồi bọ không đậu trứng lành, Đông Phương Các chủ đó không phải cũng rất coi trọng y hay sao?"

"Đúng vậy, với bề ngoài của tên tiểu tử này… he he."

Hoắc Cải bũi môi, lời Trần Bách Chu nói câu nào cũng là thật, một đám đố kỵ người tài. Haizz, có tài mới bị đố kỵ mà!

Hoắc Cải chậm rãi hồi tưởng lại lời Trần Bách Chu nói, đột nhiên ánh mắt khẽ chững lại.

Y nghĩ, y đại khái đã đoán ra vì sao buổi sáng hôm nay Trần Bách Chu lại không gặp mình rồi…

Trong mắt Trần Bách Chu, bản thân tuyệt đối có tài hơn người, nếu như quan hệ với hắn bị tiết lộ, chỉ trăm hại mà không có lợi chút nào, chỉ khiến những kẻ đố kỵ đặt điều vấy bẩn thanh danh.

Nếu như không phải Đông Phương Vị Minh tỏ ra hứng thú với mình, chỉ sợ Trần Bách Chu sẽ không tiết lộ giao tình với mình trước mặt mọi người. Hắn muốn ngăn chặn Đông Phương Vị Minh hạ thủ với mình, cho nên mới không thể không tuyên bố: Đóa hoa này là do ta bảo vệ, người phá hoại hoa xin đi đường vòng.

Hoắc Cải không cười nổi nữa, nói ra vẫn phải cảm ơn màn hồ nháo của Đông Phương Vị Minh, nếu không bản thân muốn ép Trần Bách Chu công khai quan hệ với mình vẫn rất khó khăn. Trần Bách Chu… sao cứ phải ra vẻ quân tử, rơi vào ma đạo cùng ta mới là chính đồ!

77. Chương 77: Bàng Quan Là Có Ẩn Tình

o@o Vạn Tư Tề liếc nhìn khuôn mặt sợ đến trắng bệch của Hoắc Cải, tà ác nhếch khóe môi, chủy thủ dựa vào dây quần của Hoắc Cải, gảy nhẹ, dây quần lập tức đứt.o@o

Nội dung thảo luận của hai tên học trò càng lúc càng quá đáng, từ "Bạn học Vạn phẩm hạnh không đoan chính, câu dẫn hai bên" tiến hóa thành "Bạn học Vạn kỹ thuật tài ba, song long nhập động."

Hoắc Cải là đại biểu của d*m dân một thời đại, đầu óc toàn YY, đương nhiên không coi mấy lời của hai tên thư sinh này ra gì. Trong đầu lóe lên suy nghĩ, tên tai họa này liền không đau không ngứa mà lật người, nằm ngửa bày ra bộ mặt mị hoặc thế nhân.

Nho sam nhạt màu hơi rộng, tán loạn dưới thảm, ống tay áo rộng thuận theo khuỷu trượt thẳng đến bắp tay, lộ ra cánh tay mảnh khảnh trắng bóc, đặt ngang ngực, áo xanh làm nền như thế tuyết đầu mùa trên mái hiên. Đầu ngón tay hồng phấn lấp ló ở vạt áo, gảy ra một khe hở ám muội, dụ hoặc đến mức khiến người ta hận không thể giúp y vén vạt áo cản trở đó ra, lộ ra làn da trơn nhẵn như ngọc dưới lớp lụa mỏng.

Môi hồng yêu diễm khẽ hé mở, túy mỹ nhân nỉ non quyến rũ: "Bách Chu… nóng…"

Hô hấp của hai vị quần chúng vốn đã nặng nề đột nhiên như bị người ta chặt đứt, im bặt. sau đó chuyển thành tiếng kinh hô cẩn trọng.

"Ưm…" Mũi Hoắc Cải phát ra một tiếng thở dốc, mặt nhiễm sắc xuân, như đang say mộng đẹp.

Tiếng nuốt nước bọt lọt vào tai, sau đó hai người thảo luận càng quá quắt, chỉ là thấp giọng đi nhiều.

Hoắc Cải tiểu nhân thầm cười thối nát: Nếu đã muốn bát quái vậy thì gia liền cung cấp tài liệu miễn phí cho bọn ngươi, nhất định đừng cô phụ tấm lòng của gia, trước khi Thường Cốc Phong ra sân khấu, nhất định phải khiêng gia ngồi lên bảo tọa người tình thị phi của Trần thích sử mới được.

Cuối cùng cũng đến nhà Vạn gia, Vạn Tư Tề nhận được thông báo, vẻ mặt lạnh lùng đi ra đón tiểu đệ nhà mình, sau đó, khi biết được người nào đó đã say đến bất tỉnh nhân sự thì triệt để hóa thân thành Hắc diện thần, dọa cho hai bát quái nam kia không dám thở mạnh, vội vàng mời hắn lên xe, giao con cừu Hoắc Cải ra, mặc đại thần chém giết.

Vạn Tư Tề khí thế hùng dũng đi vào trong xe, hung dữ trừng mắt nhìn Hoắc Cải, sau đó dùng biểu cảm nghiêm khắc không hợp với động tác nhẹ nhàng, bế con mèo say về phòng.

Hai bát quái nam bày tỏ: Đại ca Vạn gia, huynh đừng trưng cái mặt Diêm vương mà làm hành động của Bồ tát được hay không? Lừa dối tình cảm của quần chúng quá đi!

Vừa vào phòng, Vạn Tư Tề liền cảm thấy người trong lòng giãy giụa một chút, cúi đầu nhìn, liền nhìn thấy đôi mặt mơ màng của Hoắc Cải, mang một lớp sương mù, cực kỳ dụ hoặc.

"Có thể bỏ đệ xuống rồi."

Nhưng giọng nói truyền vào tai lại không hề có ý say, thản nhiên không có bất cứ cảm xúc nào. Vạn Tư Tề khẽ ngạc nhiên, nhưng chưa buông tay, mà càng ôm chặt người trong lòng hơn, đi về phía giường.

Hoắc Cải cũng không quá cố chấp với việc quay trở lại mặt đất, có người bế đi tất nhiên càng tốt.

Nhìn thấy Vạn Tư Tề rõ ràng đã đổi y phục khác, Hoắc Cải mở miệng bỡn cợt: "Đệ còn tưởng huynh dắt mỹ nhân đi sớm như vậy là để chuẩn bị làm một chập chứ, không ngờ huynh lại về sớm như vậy."

Lông mày Vạn Tư Tề khẽ nhăn lại, ngữ khí càng lạnh lùng đáng sợ hơn: "Không phải như đệ nghĩ, ta vốn chỉ là đi ăn…"

Hoắc Cải không để tâm, ngắt lời: "Bàn chuyện làm ăn ấy mà, trước đến nay đều là có rượu ngon, có mỹ nữ, mới có thể thương lượng. Đệ hiểu, đệ hiểu. Vụ làm ăn này hẳn đã thành rồi?"

"Ta từ chối rồi." Giọng nói của Vạn Tư Tề lạnh lẽo.

Hoắc Cải nhướn mày, với tác phong của Đông Phương Vị Minh, để tạo nên hình tượng "trèo tường" của Vạn Tư Tề, miếng mồi bỏ ra nhất định sẽ không keo kiệt. Tại sao Vạn Tư Tề lấy mỹ nhân rồi lại không cần tiền tài? Có điều, như vậy cũng tốt, nói không chừng Đông Phương Vị Minh lại thuận tay hãm hại Vạn Tư Tề trong vụ làm ăn này cũng nên.

Vạn Tư Tề nhẹ nhàng đặt Hoắc Cải xuống giường, chăm chú nhìn vào mắt Hoắc Cải: "Đệ không có gì muốn hỏi ta sao?"

Giọng nói của Vạn Tư Tề vẫn bình thản như mọi khi nhưng đôi mắt âm trầm lại thể hiện lòng hắn hiện giờ không bình thản chút nào.

Lòng Hoắc Cải trùng xuống, lúc trước thực ra không nên chủ động hỏi đến chuyện làm ăn của Vạn Tư Tề, trên đầu mình vẫn còn gắn tấm biển gián điệp của Vạn gia mà, đúng là say hồ đồ rồi.

Hoắc Cải vội vàng bày tỏ lòng trung: "Huynh biết đấy, đệ trước nay vẫn luôn rất thức thời, chuyện không liên quan đến đệ đệ từ trước đến nay không liếc, không hỏi."

"Không liên quan đến đệ?" Giọng âm trầm, Vạn Tư Tề dần nắm chặt tay, khớp tay dần trở nên trắng bệch, lưng bàn tay vốn bằng phẳng thoáng hiện lên gân xanh.

Vẫn còn ngấm rượu, Hoắc Cải chỉ cảm thấy buồn ngủ vô cùng, không có lòng dạ nào ứng phó với Vạn Tư Tề, Hoắc Cải đá giày ra, cuộn chân lại, lẩm bẩm: "Đệ biết trong chuyện này có bàn tay Đông Phương Vị Minh sắp đặt, không ngờ lại liên lụy đến huynh, đệ rất xin lỗi."

Hoắc Cải trở tay hất, nửa tấm rèm liền rủ xuống, cách biệt Vạn Tư Tề.

Người nào đó sau khi nhem lửa giận trong lòng Vạn Tư Tề lại đường hoàng ấn nút tạm dừng, chuẩn bị đánh một giấc ngon lành. Bảo sao hắn có thể nhịn được nữa.

Vạn Tư Tề vén rèm lên, nửa quỳ bên mép giường, hung hăng trừng mắt nhìn cái tên hỗn đản không tim không phổi kia.

"Ca, ngươi làm gì thế?" Hoắc Cải nhìn Vạn Tư Tề trèo lên giường, tràn đầy nghi hoặc.

Vạn Tư Tề đột nhiên không cử động, cũng không nói gì. Hắn vốn định giải thích tại sao lúc ở tửu lâu Khôn thành bản thân lại không thể đứng ra bảo vệ. Hắn không ngờ rằng, Hoắc Cải căn bản không thèm hỏi. Hiện giờ cho dù hắn mở miệng, cũng không có ý nghĩa gì.

Vạn Tư Tề nhìn Hoắc Cải chăm chăm, cảm thấy lòng lạnh lẽo, hàn độc thấu vào xương, khiến bản thân run rẩy.

Tại sao phải xin lỗi, tại sao phải nói là liên lụy, tại sao không hỏi? Rốt cuộc đệ vẫn… không tin ta.

Đệ căn bản không hy vọng ta ra tay giúp đệ, cho nên đệ không hỏi!

Đệ từ trước đến giờ không coi hai chúng ta là một, cho nên đệ nói liên lụy!

Đệ nhận định rằng ta chi muốn đệ mang lại lợi ích cho ta, nên đệ xin lỗi!

Cho nên cho dù ta nói gì làm gì, đều không liên quan đến đệ, phải không?

"Ca?" Hoắc Cải nhìn Vạn Tư Tề ngồi ngây ra bên giường, không những sắc mặt khó coi mà còn toát ra oán niệm đậm đặc, khiến y sợ đến tỉnh rượu một nửa.

Cái đầu mềm mại ghé đến gần Vạn Tư Tề, ngẩng mặt lên, đôi mắt long lanh chớp chớp. Bàn tay khẽ cuộn lại, thò ra một ngón, thận trọng chọc chọc vai Vạn Tư Tề: "Xảy ra chuyện gì thế?"

Nỗi tức giận sôi trào trong lòng lập tức bình lặng trở lại, Vạn Tư Tề có chút bi phẫn, hỷ nộ đều bị người này nắm trong lòng bàn tay rồi, còn mang theo cái biển không thể tín nhiệm, hắn thực sự có chút oan uổng.

Thế là Vạn Tư Tề hóa bi phẫn thành hành động, đưa tay ấn Hoắc Cải xuống giường, bàn tay kia kéo dây lưng ra, vén vạt áo dưới của Hoắc Cải lên, thò tay vào.

Hoắc Cải lập tức sững người… đại ca, ống tay áo (tụ) của ngươi cuối cùng cũng bị ta YY đến đoạn rồi sao? Nhưng cho dù ngươi đoạn tụ rồi cũng không có nghĩa là ngươi có thể đè gia xuống giường, xé tay áo với ngươi nha!

Bàn tay lành lạnh trượt đến bên cạnh đùi Hoắc Cải, "xoẹt" một tiếng, Vạn Tư Tề rút ra chủy thủ mà Hoắc Cải buộc bên đùi.

Hoắc Cải hít một hơi lạnh… đại ca, chúng ta chơi xé tay áo đi! Chơi chủy thủ quá nặng đô rồi đó.

Vạn Tư Tề liếc nhìn khuôn mặt sợ đến trắng bệch của Hoắc Cải, tà ác nhếch khóe môi, chủy thủ dựa vào dây quần của Hoắc Cải, gảy nhẹ, dây quần lập tức đứt.

Đồng tử Hoắc Cải co rút… Không phải đại ca ngươi định chơi thật đấy chứ?

Hoắc Cải không ngây ra nữa, lật tay sờ kho vũ khí nhà mình: khe giường, hai ngón tay kẹp lấy ống thuốc nhỏ, lẳng lặng giấu vào trong lòng bàn tay.

Vạn Tư Tề giơ tay, lại trả chủy thủ trở về bên đùi Hoắc Cải, cả người đè lên thân thể nhỏ bé của Hoắc Cải, cần cổ giao nhau, hơi thở nóng ẩm tràn vào lỗ tai Hoắc Cải: "Nữ nhân đó ngón tay giấu mảnh dao, đó là nguyên nhân tại sao ta nhìn thấy đệ bị tên hỗn đản đó ức hiếp mà cứ đứng nguyên tại chỗ không nhích nửa bước."

Hoắc Cải chớp chớp mắt, ý của Vạn Tư Tề là… hắn bị nữ nhân đó cắt mất dây quần ở tửu lâu Khôn thành?

Hoắc Cải tưởng tượng ra cảnh nếu như Vạn Tư Tề nhảy ra anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó "soạt" một cái quần rơi xuống, lộ ra hai cẳng chân trần trụi…

"Phụt! Chẳng trách sớm như vậy đã tan tiệc rồi… Ahaha, buồn cười chết mất." Hoắc Cải cười đến toàn thân run rẩy, cực kỳ vui vẻ. Tiểu Minh, chiêu này của ngươi… vô sỉ đến cực điểm rồi!

"Đệ đang cười trên nỗi khổ của người khác đấy." Vạn Tư Tề túm lấy đầu Hoắc Cải vò vò, đáy mắt lại mang theo vài ý cười nhu hòa, bất kể đệ để ý hay không, những chuyện này dù có khó mở miệng đến thế nào cũng không thể không nói, nhất định không thể để đệ càng khó tín nhiệm ta hơn.

"Xin lỗi, xin lỗi, liên lụy huynh rồi." Hoắc Cải cũng ý thức được bản thân như vậy đúng là không tốt, định bày ra khuôn mặt nghiêm túc, để bày tỏ thành ý.

Ngón tay thon dài túm lấy tiết khố của Hoắc Cải, dây quần đã mất đi khả năng trói buộc, vừa kéo xuống, liền lộ ra một nửa cảnh xuân, đầu ngón tay ác ý vẽ vòng tròn trên cái mông tròn trịa của người nào đó, Vạn Tư Tề cười thản nhiên: "Không sao, chúng ta có nạn cùng chịu."

Hoắc Cải khóc không ra nước mắt: Một người bị cắt dây quần như ta sao có thể chê cười một người bị cắt dây quần như ngươi.

"Đại ca, kéo nữa sẽ lộ mông ra mất oa oa oa!" Hoắc Cải ấn lại bàn tay có ý đồ không đứng đắn của Vạn Tư Tề, đáng thương xin tha.

"Không phải đã mệt rồi sao, ngủ đi." Vạn Tư Tề đại phát từ bi, thả Hoắc Cải ra, xuống giường.

"Đại ca đi thong thả." Hoắc Cải nịnh nọt, vui vẻ tiễn.

Vạn Tư Tề quay đầu lại, cười mà như không liếc y, con mèo say lập tức chui vào chăn, giả bộ trốn tránh hiện thực.

Vạn Tư Tề lắc lắc đầu, đi ra phòng ngủ của Hoắc Cải. Đầu ngón tay xoa vào nhau một chút, tiếng lẩm bẩm rất khẽ tiêu tán trong gió: "Mềm mềm, đầy đặn, trơn nhẵn…"

78. Chương 78: Gặp Mặt Là Giao Phong Chính Thức

@Đáng thương cho Trần Bách Chu sống đến 30 tuổi rồi vẫn là lần đầu tiên gặp phải sinh vật quỷ dị bày ra bộ dạng không thể xâm phạm mà phát tán ra hơi thở cầu người xâm phạm như Hoắc Cải, nhất thời tiến không xong lùi cũng chẳng được.@

Mấy ngày tiếp theo, Hoắc Cải lựa chọn triền miên một cách khiêm tốn, câu dẫn một cách đầy nội hàm, thỉnh thoảng phái người gửi một hai bức thư cho Trần Bách Chu, đàm phong hoa luận tuyết nguyệt, từ thơ từ ca phú đến triết học nhân sinh.

Tuy rằng anh hùng Hoắc và boss Trần thời gian này một mực không tiến hành hoạt động giao lưu gặp mặt, nhưng trên cơ sở truyền thống, quan hệ lâu đời và gian tình sử nguồn gốc sâu xa của hai nước Công-Thụ, hai bên dựa vào năng lực biểu đạt ngôn ngữ ưu tú vẫn đạt được sự thống nhất trên rất nhiều phương diện trong phạm vi khu vực và toàn cầu, góp phần cống hiến cho tình hữu nghị và tình cảm sâu sắc của hai nước Công-Thụ, cùng lật sang một trang sử mới có ý nghĩa lịch sử to lớn trên gian tình sử của nhân dân hai nước Công –Thụ.

Mà ngày Thường Cốc Phong xuất hiện trong "Tiện thụ Vạn Nhận Luân" từng ngày từng ngày đã sắp tới trong khi câu chuyện tình trên giấy hài hòa hữu ái vẫn tiếp tục.

Đó là một ngày đẹp trời, sáng mặt trời chói lọi, hoa cỏ thầm cười, con chim nhỏ nói: Mie ha ha, đồng chí Cốc Phong ngươi cuối cùng cũng chạy thẳng vào túi thuốc nổ rồi~ Trần Bách Chu ôm ấp hy vọng vào một ngày mùa hè dạo bờ hồ đẹp đẽ, ngồi lên xe ngựa đi ra ngoại ô.

Sau khi ra khỏi cửa một nén hương, boss Trần "vừa khéo" gặp được người bạn tâm thư đáng yêu đang lang thang trên đường: Hoắc Cải. Thế là Trần Bách Chu vốn đã ngày đêm nhớ nhung khuôn mặt người nào đó liền đưa ra lời mời đi du ngoạn cùng, Hoắc Cải ôm cây đợi thỏ tất nhiên rụt rè gật đầu, ưu nhã trèo lên xe của boss Trần.

"Sắc mặt của đệ có vẻ không tốt lắm, tuy ngày thi sắp đến, nhưng cũng nên chút ý sức khỏe mới được. "

Trần Bách Chu rót trà cho Hoắc Cải, đưa đến trước mặt y.

Sắc mặt Hoắc Cải trắng bệch, quầng mắt còn có chút thâm đen, trông quả thực có vài phần mệt mỏi.

Ngón tay trắng ngần che miệng, Hoắc Cải mềm mại ngáp một cái:

"Còn không phải đều do huynh hại, làm cho ta lăn qua lộn lại suốt một đêm, muốn ngủ ngon cũng không được."

Lười biếng dựa vào thành xe, Hoắc Cải khẽ liếc mắt: Còn không phải do ngươi hại, khiến ta chạy tới chạy lui suốt đêm, hãm hại một tên mà phải ngày đêm làm việc.

Khẽ hạ mi mắt, giọng nói của Trần Bách Chu hơi khàn khàn:

"Đệ ngủ không ngon tại sao lại là lỗi của ta?"

Hoắc Cải liếc mắt nhìn bộ dạng không chút phản ứng của Trần Bách Chu, cười thầm trong lòng, nếu như ngươi đã nghĩ không đứng đắn thì dứt khoát khiến cho ngươi nghĩ bậy luôn! Có suy nghĩ mới có hành động mà!

Sóng mắt lưu chuyển, Hoắc Cải lườm Trần Bách Chu một cái, hùng hồn trách cứ:

"Ngoại trừ huynh, còn ai có thể đêm đêm giày vò ta!"

Vẻ mặt Trần Bách Chu không đổi, nhưng chén trà trong lòng bàn tay đã sóng sánh không ngừng, yết hầu hơi cử động:

"Ta cảm thấy, ta có chút oan uổng."

Hoắc Cải cầm chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, thốt ra lời nói dối đã suy nghĩ kỹ càng:

"Hôm qua trong thư huynh đã đề cập đến việc con người chung sống lúc ban đầu thường vui vẻ, nhưng cuối cùng vẫn luôn bi thương, ta có cảm giác rất sâu sắc về điều đó. Linh cảm chợt đến, làm được nửa bài thơ: "Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến" (Nhân sinh nếu như lúc mới gặp thì đâu có gì phải phiền muộn.) nhưng ta suy nghĩ cả đêm, mà vẫn không cách nào tìm được câu nào hợp ý để hoàn thành bài thơ."

Trần Bách Chu đột nhiên sững người. lẩm bẩm nói:

"Đẳng nhàn biến khước cố nhân tâm, khước đạo cố nhân tâm dịch biến." (Thay đổi là điều thường thấy ở con người, sao lại trách lòng người dễ đổi?)

"Rất hay, rất hay, chính là hai câu này, mau mau viết lại cho ta."

Hoắc Cải vỗ tay cười tươi, lấy giấy bút đặt ở một bên trải ra.

Trần Bách Chu vẫn chưa kịp phản ứng lại thì trong tay đã bị nhét một cái bút lông. Trần Bách Chu nhìn bộ dạng vui vẻ lộ rõ trên mặt của Hoắc Cải, tất nhiên không thể từ chối, cầm bút lên, viết bốn câu thơ lên giấy:

"Bài thơ này đặt tên là gì?"

"Đặt tên là "Tư Vô Thường"."

Hoắc Cải híp mắt lại, hài lòng nhìn bài thơ, lông mi đen dày hợp lại, che giấu tâm tư dâng trào trong đáy mắt.

"Được."

Trần Bách Chu vừa viết tên lên, Hoắc Cải bèn nóng vội rút tờ giấy đó ra, bộ dáng yêu thích không rời tay:

"Haizz, tài bát đấu cả thiên hạ này sợ là dồn cả vào huynh rồi, bài thơ Hồng đậu lần trước cũng nhờ có huynh mới có thể hoàn thiện."

Trần Bách Chu hàm súc cười cười:

"Chỉ là trò chơi giữa ta và đệ mà thôi, nào đáng để đệ tán dương đến vậy."

"Đúng rồi, bài thơ Hồng đậu đó đệ cho người làm mặt quạt theo bút tích của huynh, hôm khác sẽ đưa cho huynh xem."

Hoắc Cải như thể vô ý nhắc đến.

"Được."

Trần Bách Chu nhớ lại những câu thơ triền miên đó, trong lòng không khỏi gợn lên cảm giác ngọt ngào.

Hoắc Cải cầm hai góc giấy lên, nhè nhẹ thổi khô mực, đột nhiên, hô hấp khẽ chững lại.

'Trần Bách Chu muốn làm gì!'

Hoắc Cải cách tờ giấy nhìn thấy rõ hai móng vuốt Trần Bách Chu đang vươn ra, một móng vuốt đang len lén kéo chén trà của mình về phía hắn, một móng vuốt lặng lẽ đẩy chén trà của hắn về phía mình.

Đây rõ ràng là đổi trà của hai người với nhau mà, trong đầu Hoắc Cải nhanh chóng hiện ra chuỗi tình tiết "Bỏ thuốc – Mê gian – vứt xác ngoài đồng hoang", lập tức toàn thân run rẩy, quả nhiên quân tử hệ cấm dục chính bằng với BT nhịn lâu ngày mà!

Hoắc Cải lặng lẽ điều chỉnh góc độ tờ giấy một chút, để nhìn rõ hơn hành động của Trần Bách Chu.

Chỉ thấy sau khi Trần Bách Chu đổi chén xong, nâng chén trà của mình lên, chuyên chú đánh giá mép chén, suy nghĩ một lúc rồi nhè nhẹ xoay chén trà, cuối cùng, cẩn thận ghé môi vào, khuôn mặt trắng như bạch ngọc cũng vì thế mà đỏ lên.

Hoắc Cải như bị sét đánh: Chẳng lẽ ngươi mân mê một lúc lâu như thế chính là vì muốn hôn môi gián tiếp sao?

Ngươi tốt xấu gì cũng là boss trong ngược văn cao H đó người anh em, ngươi chơi cái trò hôn môi gián tiếp ngây thơ như vậy là sao? Ngươi bà mẹ nó còn đỏ mặt, đỏ mặt cái con khỉ! Có chút tự giác của lãnh khốc công đi có được không, gia một người viết nhục văn nhìn thấy bộ dạng thuần khiết đó của ngươi, cảm thấy không chịu nổi!

Y phải đè nén kinh ngạc lại, cực kỳ vô cùng cần đè nén kinh ngạc lại. Hoắc Cải thu hồi tầm nhìn, nhìn vết mực trên giấy đã khô, gấp bài thơ lại bỏ vào trong ngực. Thăm dò đặt tay lên chén trà trước mắt, ánh mắt lại liếc về phía Trần Bách Chu vẫn nâng niu chén trà như báu vật. Trần Bách Chu như thể cảm ứng được, nhìn lại, nhưng không thấy có gì bất thường, chỉ là mắt sáng đến rợn người.

'Hắn đang chờ mong, đang chờ mong phải không?!'

Hoắc Cải co rút khóe miệng, nâng chén trà lên. Hoắc Cải nhấp một ngụm nhỏ, nhanh chóng nâng mắt nhìn, chỉ thấy thằng con xui xẻo ngây thơ thần sắc không đổi, nhưng sắc mặt lại đỏ thêm một tầng, Khuôn mặt ưu nhã tuấn dật đỏ như mặt trời, ráng hồng rạng rỡ.

Trần Bách Chu phát hiện Hoắc Cải đang nhìn mình chăm chăm, vội cúi thấp đầu, giả bộ chăm chú uống trà, chỉ có đôi tai đỏ bừng tiết lộ tâm tình đang nhảy nhót lúc này.

'Hắn đang xấu hổ, đang xấu hổ phải không?!'

Hoắc Cải đặt chén trà xuống, chán ghét lườm Trần Bách Chu một cái.

'Đồ đáng ghét, ngươi cũng không thích gia, ngươi đỏ mặt cái con khỉ, xấu hổ con khỉ, nhảy nhót con khỉ, có giỏi thì nở cúc hoa đi! Một mình lén vui vẻ cái gì, đáng ghét! Oa oa oa~'

Hoắc Cải công đã lâu mà không có kết quả bi phẫn kêu gào, nửa quỳ đứng dậy vén rèm xe, dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài xe, hỏi:

"Chắc là sắp đến rồi nhỉ?"

"Khoảng 1 chén trà nữa là đến rồi." – Tâm tình Trần Bách Chu rất tốt, cười trả lời.

Thời gian vừa đẹp!

Hoắc Cải khẽ nhếch khóe môi, ống tay áo đặt bên ngoài cửa sổ không chút vết tích run lên, một hòn đá to bằng quả trứng ngỗng mai phục trong ống tay áo đã lâu trượt xuống, liền rơi trúng chỗ bánh xe sau đè lên.

"Thùm."

Bánh xe bị hòn đá làm lắc lư.

"A."

Hoắc Cải trong chớp mắt, kiệt xuất hoàn thành một loạt các động tác có độ khó cao từ kinh ngạc quay người, đến ngồi không vững trượt ngã rồi nhào về phía boss Trần.

"Ối."

Vạn đệ đệ từ trên trời rơi xuống, Trần Bách Chu bị đè thê thảm, gáy đập vào đệm, không những ngực bị trọng lượng cả một người xô vào mà cổ dường như cực kỳ vô ý đưa đến tận miệng người nào đó, bị hàm răng trắng muốt của người nào đó nhanh chóng cạp một miếng.

"Đại nhân, ngài không sao chứ?"

Người đánh xe nghe thấy động tĩnh lớn trong xe, chậm tốc độ xe lại, thấp thỏm hỏi.

"Sss…"

Hoắc Cải làm việc ác xong còn vô sỉ tỏ ra đáng thương, rên rỉ.

"Sao thế? Bị thương ở đâu rồi?"

Đứa trẻ ngoan Trần Bách Chu ngoan ngoãn mắc lừa, căng thẳng hỏi.

"Chân của đệ va vào bàn trà." – Hoắc Cải cắn răng, chơm chớp mắt, nặn ra hai giọt nước mắt cá sấu: "Có hơi đau…"

Trần Bách Chu ngóc đầu lên, xem xét tình hình trước mắt, liền thấy đùi Hoắc Cải đang đặt ngay góc bàn trà, có lẽ lúc ngã đã va phải.

"Có lẽ đã đụng phải rồi, nhưng hẳn là không nghiêm trọng."

Trần Bách Chu thở phào một cái, ôm lấy Hoắc Cải, đỡ y nhè nhẹ lật người, nằm vững trên đệm mềm. Sau đó lấy từ trong ngăn để đồ nhỏ trên xe một cái lọ, đưa cho Hoắc Cải:

"Thuốc này làm tan máu bầm rất tốt."

"Không sao, hiện tại đã đỡ hơn nhiều rồi."

Hoắc Cải khẽ run rẩy lông mi, khóe miệng vẽ lên một đường cong ngọt ngào, khuôn mặt còn vô sỉ mang theo chút ngượng ngùng bất an rất đáng yêu:

"Cởi đồ bôi thuốc thì thôi bỏ đi."

Đáng thương cho Trần Bách Chu sống đến 30 tuổi rồi vẫn là lần đầu tiên gặp phải sinh vật quỷ dị bày ra bộ dạng không thể xâm phạm mà phát tán ra hơi thở cầu người xâm phạm như Hoắc Cải, nhất thời tiến không xong lùi cũng chẳng được.

Trần Bách Chu điều chỉnh hơi thở, giọng khàn khàn nói:

"Vết thương đó đệ tốt hơn là xem qua đi, ta ra đằng trước ngồi một lúc."

Nói xong vén rèm xe, liền đi ra ngoài, thiếu chút nữa dọa người đánh xe lăn xuống đất.

Hoắc Cải cười cười, nhanh chóng ngồi dậy, cởi đai lưng ra, lộ ra một đôi chân trắng trẻo, chẳng chút thương tích. Đợi Hoắc Cải thong thả bôi cao xong thì đã đến nơi.

Nơi sơn cốc gió ấm này cỏ dại rậm rạp, cây cối xanh tươi.

Xe ngựa vừa dừng hẳn, liền nghe thấy tiếng đàn từ nơi xa vọng lại, Hoắc Cải thản nhiên liếc nhìn Trần Bách Chu, liền thấy hắn khẽ híp mắt lại, rõ ràng rất yêu thích tiếng đàn này.

"Chúng ta đi xem xem người đánh đàn là ai được không?"

Hoắc Cải cười nói.

"Ta cũng có ý này."

Trần Bách Chu gật đầu tán đồng.

Hoắc Cải đưa tay ra với Trần Bách Chu, cười nói thản nhiên:

"Vẫn phải làm phiền huynh dìu bệnh nhân này một tay."

Trần Bách Chu ngửi được mùi cao nhàn nhạt trên người Hoắc Cải, hiểu ra, gật đầu, một tay ôm eo Hoắc Cải, tay kia dìu cánh tay y, chầm chậm đi xuống xe ngựa, đi về phía trước. Hai tai dần dần lan ra màu đỏ tươi.

Hoắc Cải ngẩng đầu lên, nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười giảo hoạt như hồ ly: 'Hiện giờ gian-phu-dâm-phu đã chuẩn bị đầy đủ, Tiểu Phong Phong ngươi nhất định phải thể hiện cho tốt nha~'

Thấp thoáng trong lùm cây là một góc áo trắng. Trần Bách Chu dìu Hoắc Cải đi vòng qua cây, cuối cùng cũng nhìn được chân nhan của người đánh đàn, chỉ thấy người đó một bộ tuyết y, ngồi trên thảm cỏ xanh, trước một cây đàn gỗ đồng, sau lưng còn một người hầu áo xanh đang đứng.

Người đánh đàn mặt đeo sa mỏng, tóc dài tản mạn trải xuống, lọn tóc đen như mực thả xuống bên mai, che đi hơn nửa khuôn mặt. Chỉ chừa lại đôi mắt, yêu mị hoặc nhân.

"Cốc Phong… "

Thân hình Trần Bách Chu chấn động, liền bước dài về phía trước.

"Ai ya."

Hoắc Cải bị lôi đi loạng choạng, khẽ kêu ra tiếng.

Trần Bách Chu lúc này mới nhớ ra bên cạnh còn có một người bị thương, không khỏi dừng bước chân.

"Bách Chu?!"

Mà tầm mắt của Thường Cốc Phong lúc này đã bị tiếng kêu của Hoắc Cải gọi lại, nâng mắt liền nhìn thấy đối tượng nhà mình đang ôm lấy một thiếu niên yêu mị làm ra vẻ mất hồn mất vía, Thường Cốc Phong lập tức bứt đứt hai dây đàn. (Bụi: khỏe ghê ta =.=!!)

Trần Bách Chu cuối cùng cũng ý thức được tạo hình của mình hiện tại khiến người ta hiểu lầm đến thế nào, liền muốn hành động tỏ rõ tấm lòng trong sạch.

Hoắc Cải đã đi trước một bước, nhích người ra, tránh hiềm nghi.

Hoắc Cải mang danh gian trá thụ: chỉ có thể bị đẩy ngã, tuyệt không thể bị đẩy ra.

Trần Bách Chu nhìn Thường Cốc Phong, truyền đạt tín hiệu thâm tình như "Mười năm bật vô âm tín, dù không nhớ cũng khó quên."

Thường Cốc Phong nhìn Trần Bách Chu, truyền lại tín hiệu như "Một vườn xuân sắc giấu không được một nhành hồng hạnh xuất tường."

Hoắc Cải lặng lẽ nhìn khuôn mặt giấu sau lớp sa mỏng của Thường Cốc Phong, khẽ nhếch khóe miệng.

Hiểu lầm cẩu huyết gì gì đó chỉ là món khai vị thôi, món chính hắn sắp lên bàn rồi!

Bất ngờ, Thường Cốc Phong cực kỳ không thoải mái mà vặn vẹo người.

Trần Bách Chu chớp chớp mắt, vẻ mặt nghi hoặc.

Sau đó Thường Cốc Phong càng vặn vẹo một cách khoa trương hơn, còn quay quay đầu.

"Cốc Phong… đệ?" – Trần Bách Chu tỏ ra không thể hiểu nổi.

Thường Cốc Phong bất ngờ dứt khoát tát cho mình một cái.

"…" – Trần Bách Chu triệt để không thể hiểu nổi.

Cuối cùng Thường Cốc Phong sờ soạng trên mặt mình một chút, xòe tay ra trước mặt.

Cổ họng Thường Cốc Phong thét lên một tiếng kêu thảm thiết kinh động cả trời đất, nhảy một cái cao cả mét, giật khăn che mặt xuống, bắt đầu điên cuồng đánh mình, trái một tát, phải một tát, trên ngực hai phát.

Phim ngôn tình bất ngờ chuyển thành phim kinh dị, Trần Bách Chu bị tư thái như ma nhập và khuôn mặt thảm không nỡ nhìn đó của Thường Cốc Phong chấn động ngây người, thể hiện đầy đủ trạng thái nên có của một đứa trẻ xui xẻo gặp phải ma.

Hoắc Cải bịt chặt miệng, chặn lại tiếng cười điên cuồng muốn phun ra trong họng. Nỗi thống khoái khi được báo thù rửa hận tràn ngập trong tim, những nỗi đau đớn, sợ hãi, thù hận dường như đã hoàn toàn biến mất ngay khi bắt gặp khuôn mặt da thịt hỗn độn của Thường Cốc Phong. Qua một lúc lâu, Hoắc Cải cuối cùng mới ổn định được tâm tình đắc ý "thê thảm thụ khi xưa trở mình thành chủ nhân", trong tim vẫn lưu lại oán niệm với Thường Cốc Phong, nhưng so với lúc trước đã tiêu tán đi hơn nửa.

Bị bánh xe vận mệnh chặn đứng tại chỗ quá lâu, Hoắc Cải đột nhiên gặp được bước tiến triển đáng kinh ngạc, gần như khó có thể tin nổi. Không ngờ hành động hủy dung hấp tấp lúc trước lại đạt được hiệu quả lớn như vậy, quả nhiên sát chiêu cuối cùng của tiểu thụ và nữ nhân khi đối phó với tình địch chính là tạt axit, rạch mặt.

Hoắc Cải vẫn còn cảm thấy khiếp sợ vỗ vỗ ngực, cũng may lúc đó đổ canh gà xong không dám quay đầu lại nghiệm thu kết quả. Nếu không bản thân bị Cúc hoa vui mừng quá mức mà làm ngây ra tại chỗ, chỉ vào Thường Cốc Phong ngửa đầu mà cười, ra vẻ mừng như điên thì tiêu đời.

Hiên Ly vẫn đứng đằng sau Thường Cốc Phong ra vẻ vâng lời đột nhiên ngước mắt lên nhìn Hoắc Cải, Hoắc Cải vô tội, ngơ ngác lại sợ sệt nhìn Thường Cốc Phong đang phát điên: Nhìn cái gì mà nhìn! Người lén đưa giấy cho ngươi sắp xếp chuyện này còn hứa sẽ báo đáp bằng bạc không phải gia đâu nha!

Hiên Ly nhìn người bị hiềm nghi đầu tiên dáng vẻ ngây thơ, đơn thuần, ngượng ngùng thu lại tầm mắt.

Hiên Ly lúc đầu là người hầu vừa ý nhất bên cạnh Thường Cốc Phong, ngay cả Trần thích sử cũng đối xử rất thân thiết, có lẽ sẽ không thể mua chuộc. Nhưng hiện tại Hiên Ly này bị Thường Cốc Phong xấu xí giày vò, trong lòng đã hiểu rõ chủ nhân mình chỉ dựa vào khuôn mặt như ma quỷ này tuyệt đối sẽ không có ngày cất đầu dậy thì ai cũng đều có thể mua chuộc, hơn nữa cái cậu ta cần làm chỉ là một chút việc cỏn con bí mật mà thôi.

"Cốc Phong, đệ làm sao thế? Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trần Bách Chu cuối cùng cũng hoàn hồn lại, tiến lên trước nắm lấy vai của Thường Cốc Phong, ngăn cản y điên cuồng tự hủy hoại mình.

Hoắc Cải hạ thấp mi: Có thể xảy ra chuyện gì chứ? Chẳng qua là đột nhiên phát hiện có vài chú kiến lửa đáng yêu bò qua bò lại trên người và mặt mà thôi.

Phải biết rằng, giả cool là một việc rất nguy hiểm, đặc biệt là ngồi trên mặt đất, tấu vang giai điệu của tự nhiên, thiên nhân hợp nhất gì đó là không ổn nha. Mặc tiết khố và mặt nạ đã nhúng qua nước đường còn dám ngồi bệt trên mặt cỏ, Tiểu Phong Phong, ngươi nói xem ngươi muốn đoàn quân kiến lửa coi mình là kẹo hay là bánh ngọt thế? Hơn nữa Hiên Ly nhà ngươi để phòng bất trắc còn ngoan ngoãn làm theo lời dặn, khi Trần Bách Chu xuất hiện liền đặt một đống kiến lửa sau lưng ngươi, ngươi xem, lúc này hậu quả thê thảm biết bao? Đừng giả cool, giả cool sẽ bị sét đánh đó

~Nắm tình tiết trong lòng bàn tay, Hoắc Cải căn bản không cần đứng ra giao phong trực diện với Thường Cốc Phong, y có thể xem như không có việc gì đứng một bên, bày ra vẻ nho nhã hữu lễ, nhìn đại thúc nào đó từng bước từng bước đi theo con đường mà mình đã trải sẵn mà nhào xuống hố.

Tóm dã quái được refresh ở địa điểm cố định, dẫn dụ vào hố quả là dễ dàng.

79. Chương 79: Trận Đầu Đại Thắng

Thường Cốc Phong nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Trần Bách Chu, lúc này mới ý thức ra bản thân vừa làm chuyện gì, khuôn mặt lập tức nhăn nhó thành tranh trừu tượng. Cũng may hắn phản ứng không tính là quá chậm, giơ tay nhanh như cắt che mặt đi, sau đó nhân lúc tay của Trần Bách Chu hơi thả lỏng liền quay đầu đi mất. Thân hình xoay chuyển, bạch y bay bay, tóc xanh tán loạn, thành ra cũng khôi phục được mấy phần tư thái trích tiên thanh cao.

Hoắc Cải tất nhiên sẽ không để mặc cho Thường Cốc Phong dán lại hình tượng vừa sụp đổ, khập khiễng đi mấy bước, đã nắm lại được góc áo của Thường Cốc Phong: "Lúc trước là chúng ta mạo muội làm phiền, xin công tử đừng trách tội."

Hoắc Cải quay đầu nhìn Trần Bách Chu, giọng điệu hơi mang ý trách cứ: "Bách Chu, huynh quen vị công tử này phải không, còn không khuyên người ta. Nếu như lại… thì không tốt đâu."

Tên Hoắc Cải thất đức còn trắng trợn tỏ ra ân ái trước mặt người ta, khiến cho Thường Cốc Phong từ sau khi bị hủy dung, tính khí đã nóng nảy hơn trước, lúc này sao có thể không bùng nổ.

Thường Cốc Phong giằng tay ra, kéo ống tay áo của mình lại, quay người lại, đứng thẳng, đôi mắt hoa đào sắc bén nhếch lên, chậm rãi quét qua Hoắc Cải, dừng lại ở đôi mắt Trần Bách Chu, cố ý kéo dài giọng, âm trầm mà nguy hiểm: "Trách tội? Ta nào dám trách tội Trần đại nhân. Thường Cốc Phong ta chẳng qua chỉ là mấy năm trước có gặp qua Trần đại nhân vài lần mà thôi, chút giao tình ấy cũng chẳng đáng coi là gì. Ngược lại là tiếng đàn ầm ĩ của ta đã quấy rầy nhã hứng dạo chơi của hai vị rồi, vô cùng xin lỗi."

Đầu mày Trần Bách Chu nhăn lại, đang định mở miệng, Hoắc Cải đã giành nói trước.

"vị này…" Hoắc Cải ngửa tay hướng về phía Thường Cốc Phong, quay đầu, hai mắt trong trẻo nhìn Trần Bách Chu, khóe miệng nhếch lên, mang theo một nét đạm mạc rất khéo léo: "Cố nhân của huynh?"

Trần Bách Chu qua quýt gật đầu, ánh mắt vẫn cứ khóa chặt lên người Thường Cốc Phong.

Trần Bách Chu lần thứ hai mở miệng định nói, Hoắc Cải bất ngờ đặt tay lên vai hắn, nghiêng người kề sát: "Đã là cố nhân của huynh thì tự huynh hãy giải quyết. Đệ về xe trước đây."

Nói xong, Hoắc Cải không đợi Trần Bách Chu phản ứng, phất tay áo đi khỏi. Tay áo bay bay, phong độ tiêu sái lưu loát, dường như chuyện xảy ra trước mắt chẳng qua chỉ là một trò khôi hài chẳng chút liên quan đến bản thân, chẳng đáng để y hao phí thêm một khắc nào.

Hoắc Cải lên giọng bỏ chạy như vậy kỳ thực cũng là do không còn cách nào khác. Giống như khi tiểu lưu manh đánh không lại nhân vật chính, nhất định sẽ khoác lác mấy câu: May cho ngươi hôm nay tâm trạng gia tốt, không tính toán với tiểu tử ngươi, nếu không tiểu tử ngươi đã chết chắc v.v…, sau đó nhân lúc nhân vật chính còn chưa kịp phản ứng, nhanh chóng hóa thân thành thỏ lưu manh, lủi cho nhanh. Sự khác nhau giữa Hoắc Cải và tiểu lưu manh chẳng qua là y trông có vẻ biết cách che mắt hơn mà thôi.

Trần Bách Chu và tiểu thân thân nhà hắn cửu biệt trùng phùng, cho dù Thường Cốc Phong đột nhiên từ yêu tinh Thiên Triều hóa thành quái thú Đông Doanh (Đông Doanh: tên gọi cũ của Nhật Bổn), đóa hoa hồng trong lòng Trần Bách Chu cũng chẳng nhanh héo rũ thành đám máu muỗi như thế. Hoắc Cải sẽ không lỗ mãng mà xông lên so đo với Thường Cốc Phong xem ai được Trần Bách Chu quan tâm hơn, y thà trốn tránh, khiến Thường Cốc Phong hoài nghi y không được coi trọng, cũng không thể mạo hiểm xông lên, để Thường Cốc Phong xác định y không được coi trọng.

Dù sao, Hoắc Cải đánh chết cũng không đặt quyền lựa chọn cuối cùng vào bàn tay không đáng tin tưởng của Trần Bách Chu trước khi con đường phía trước còn chưa rõ ràng. Đối với vận mệnh đánh cược của bản thân, Hoắc Cải có một sự tin tưởng tuyệt đối: Hỏi thiên hạ ai là người xui xẻo nhất, ngoài ta ra còn ai?!

Đợi đến khi mặt trời dần lặn về Tây, Trần Bách Chu mới chầm chậm đi về phía xe. Gió đêm phần phật, luồn vào ống tay áo màu mực của hắn, cỏ dưới chân như thể hồ xanh gợn sóng nước, Trần Bách Chu đạp lên sóng nước mà đi, phiêu dật xuất trần biết bao, cô đơn trống vắng biết bao.

"Huynh trở về rồi." Hoắc Cải cầm một cuốn sách, dựa vào trước xe, toàn thân tắm trong ráng chiều, khuôn mặt ôn nhu, bờ môi hàm tiếu.

Trần Bách Chu ngây người nhìn Hoắc Cải, đột nhiên thấp giọng cười thành tiếng: "Để đệ đợi lâu rồi, chúng ta trở về thôi."

Xe ngựa chạy trở về, bếp lò hồng rực đang đun trà, hơi nước từng tầng từng tầng dâng lên từ lô đồng mang hình con Thao Thiết(*), trong xe mờ mịt một biển mây mang theo hương chát.

Hoắc Cải thong thả lấy chén trà hoa xanh, châm nửa chén chất lỏng màu hổ phách trong veo, đặt bên tay của Trần Bách Chu, chậm rãi nói: "Gặp phải chuyện gì không vui, chẳng bằng nói ra, để ta đỡ lo hơn một chút?"

Khuôn mặt Trần Bách Chu vốn đã dần dần trầm tĩnh lại trong lúc nhìn động tác đun trà lưu thủy hành vân của Hoắc Cải, lúc này lại trở về vẻ đắn đo: "Hiền đệ, đệ…"

Hoắc Cải thản nhiên liếc mắt nhìn Trần Bách Chu một cái, cũng châm cho mình một chén trà, nâng chén trà khoanh chân ngồi xuống bên bàn, nhấp từng ngụm nhỏ, giống như con sóc gặm quả thông.

Trần Bách Chu không cười nổi: "Đệ muốn nghe sao?"

"Không phải đệ muốn nghe, mà là huynh muốn nói." Hoắc Cải ra vẻ bạn tốt có lòng lắng nghe.

Trần Bách Chu khẽ mím môi, rồi thở dài, nói: "Ta và y 10 năm trước gặp nhau ở Càn thành, sau đó trở thành tri giao. Đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong đời ta, nấu rượu đun trà, đàm văn luận đạo, lên lầu du thuyền, ca thế vịnh trần… vui vẻ biết bao. Thân thiết bên nhau như thế được mấy tháng, y đột nhiên không từ mà biệt. Ta tìm khắp nơi không thấy, vốn tưởng rằng cả đời này sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại, không ngờ, chờ đợi bao năm, lúc gặp lại, lại là tình cảnh như vậy. Ngẫm y vốn là một công tử thanh quý phong hoa khuynh thế lại gặp phải tai họa như vậy, ông trời thật tàn nhẫn biết bao."

Hoắc Cải vẻ mặt thuần lương an ủi: "Cũng coi như đã gặp lại được cố tri, cho dù khuôn mặt y bị tổn hại, nhưng một bụng văn chương vẫn còn nguyên phải không nào?"

Trần Bách Chu không tỏ ý kiến, khẽ cúi đầu, nhìn trà thơm trong chén, lông mi dày rậm in lên khuôn mặt hai bóng râm màu xám.

Vẻ mặt Hoắc Cải thản nhiên, trong lòng mừng thầm: Quả nhiên tài học chẳng khác nào y sam, y sam có tinh tế hoa lệ đến thế nào, cũng chỉ là hư không, chỉ có thịt dưới y sam mới là vĩnh hằng! Hơn nữa với hoàn cảnh sinh trưởng như trong tù của Thường Cốc Phong, tên này dù lúc đầu có tài năng đến thế nào cũng chỉ nhận được kết cục như Thương Trọng Vĩnh(**) mà thôi.

Than khổ là quyền lợi của thiếu niên, ngươi một đại thúc trung niên còn nũng nịu như vậy, thì không còn đáng yêu đâu. Trông ngươi đã đả kích boss Trần thế nào kìa, sắp chui vào góc tường trồng mây đen rồi.

"Huynh hiện giờ định thế nào?" Hoắc Cải bất động thanh sắc tiếp tục moi tình báo.

Trần Bách Chu nhắm mắt lại: "Ta chuẩn bị đón y về phủ ở một thời gian, mặt của y còn bị thương, có nhiều người chăm sóc vẫn tốt hơn."

"Ồ."

Trần Bách Chu bất ngờ mở mắt, nhìn chăm chú vào hai mắt Hoắc Cải: "Đệ vẫn luôn hận ít người có thể cùng đệ đàm luận thơ văn, sao lần này nghe thấy ta nhắc đến Cốc Phong, lại không thấy đệ động lòng chút nào vậy?"

Hoắc Cải ngây người: Chẳng lẽ ngươi muốn nhìn thấy tân hoan và cựu ái của ngươi đánh nhau ư, boss Trần?

Hoắc Cải tuy rằng dội nước lạnh một câu như thế, nhưng trong lòng thầm kêu hỏng bét. Bản thân vì sợ làm lộ dấu vết, cho nên vô thức trong lúc nói chuyện đã cố gắng tránh không nhắc đến Thường Cốc Phong. Sợ là trong mắt Trần Bách Chu, việc mình khoanh tay bó gối như thế có vẻ quá không tự nhiên nên lúc này mới hỏi như vậy. Hiện tại, bản thân cần phải lập tức tìm một cái cớ hợp lý, nếu không thì phiền phức rồi.

"Huynh thực sự muốn nghe lý do của ta sao?" Hoắc Cải ngước lên nhìn Trần Bách Chu, sắc mặt như bình thường, trong đầu lại liều mạng tìm kiếm từ ngữ ứng phó.

"Cứ nói đừng ngại." Trần Bách Chu cười nói.

"Vậy ta nói rồi huynh đừng trách tội." Hoắc Cải cố sức giằng co, kéo dài thời gian.

"Đệ từ lúc nào đã trở nên lo trước lo sau như thế rồi?" Trần Bách Chu nghiêng đầu, ngước hai mắt lên nhìn y, cằm nhếch lên, như thể dáng vẻ này của Hoắc Cải rất mới mẻ.

Hoắc Cải biết còn không nói thì sẽ rất khả nghi, thế là làm liều, nói: "Ta không quan tâm đến y là bởi vì ta không cảm thấy Cốc Phong trong lời huynh nói có thể cùng đàm luận thơ văn với ta."

Trần Bách Chu nhìn y, hai mắt hắc bạch phân minh, nhưng sâu không thấy đáy.

Vốn trực tiếp bác bỏ nghi ngờ của Trần Bách Chu chỉ là một chiêu tung hỏa mù trong lúc hấp tấp của Hoắc Cải, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, nước cờ tiếp theo lại dần dần hiện rõ.

"Văn như người, nhìn thái độ và cách hành xử của vị đó, đệ… hơ, huynh hiểu đó." Hoắc Cải nói rất quang minh chính trực, dù sao cũng có chứng cứ có dũng khí, cho dù có là chứng cứ giả.

"Lúc trước y đúng là có chỗ thất lễ, nhưng đó là có nguyên do, y…" Trần Bách Chu ngập ngừng, hắn không thể nói Thường công tử hoài nghi giữa ta và ngươi có quan hệ mờ ám, cho nên thái độ ngang ngược, lời nói vô lý.

"Đệ biết huynh sẽ bất mãn." Hoắc Cải cười thấp giọng, mang theo vài nét tự giễu, đã hiểu rõ.

"Ta không…"

Hoắc Cải giơ tay lên, ngăn lại lời giải thích của Trần Bách Chu. Lòng bàn tay ẩm ướt gắn chặt lên môi Trần Bách Chu, Hoắc Cải quỳ nhổm người lên, cách bàn trà nghiêng người về phía Trần Bách Chu, thân thể trắng trẻo thơm ngát hướng về phía thân thể hơi cứng ngắc của Trần Bách Chu.

Ngón tay Hoắc Cải đặt lên môi Trần Bách Chu mềm mại vô cùng, thân nhiệt ấm áp giao hòa, hai mày khẽ chau lại, đôi mắt trong sáng quyến rũ nhìn sâu vào đáy mắt Trần Bách Chu, Hoắc Cải mở miệng: "Nếu như huynh không thích, ta liền không nói, từ nay về sau bất cứ một lời không hay nào về vị đó ta tuyệt đối sẽ không nói nữa."

Sự khuất phục của thiếu niên kiêu ngạo, sự ẩn nhẫn của thư sinh ngông cuồng, sự hèn mọn của công tử thanh cao, những điều này đều là khát vọng sâu trong đáy lòng của tất cả quỷ súc, Vạn Nhận Luân như vậy, boss Trần ngươi … thích không?

"Chung Tử Kỳ đối với Du Bá Nha là…" khuôn mặt càng lúc càng sát gần, cự ly thật gần, tiếng thì thầm khe khẽ, dường như bị hơi thở của đối phương phả vào, rồi giao hòa với nhau, không thể phân biệt.

"… Tri âm, phải không?" Ngón tay mềm mại của Hoắc Cải chầm chậm rời khỏi mặt Trần Bách Chu, sóng ngầm trong mắt dâng lên, nhãn thần lại du đãng trong không trung, dường như không dám nhìn thẳng, nhưng lại vọng tưởng nắm bắt tất cả rung động trong mắt đối phương.

Trần Bách Chu tâm phù khí táo (tâm trạng hoảng loạn): Tư thế ngoan ngoãn ám muội này, giọng điệu giấu đầu hở đuôi này, ánh mắt hoảng loạn ngượng ngùng này…

Trần Bách Chu tâm hoảng khí đoản (thở gấp): Y thực sự muốn hỏi ta, rốt cuộc là… hay là….

Trần Bách Chu tâm viên ý mã (nhảy nhót, nghĩ lung tung): mình nên trả lời thế nào đây, mình muốn trả lời thế nào?

Giờ này phút này, Hoắc Cải thực sự muốn ôm lấy mặt của Trần Bách Chu mà hôn một cái thật mạnh.

Đương nhiên, Hoắc Cải có xúc động đó hoàn toàn không phải tự nhiên thông minh, quyết định lao vào vòng tay của Trần Bách Chu. Mà là vì, suốt bao lâu nay, tiểu cúc hoa trước ngực mình nằm im không động đậy rốt cuộc sau khi trầm lặng một thời gian lâu đã vùng dậy, hơn nữa lần vùng dậy này không vùng dậy thì thôi, một khi vùng dậy thì đáng kinh ngạc vô cùng.

Tiết tấu vui vẻ của cúc hoa héo tàn sao mà giống điệu "Hi ba ba" (***)quá đi

~Cảm giác được rửa nhục như thể bị cấp trên đì suốt cả ngày, còn ép tăng ca, đột nhiên đánh ngất hắn, cầm súng áp đảo này là gì?

Cảm giác sung sướng như bị trói chặt ** cả đêm, còn không ngừng kích thích, đột nhiên được cởi bỏ giằng buộc, nhất tiết thiên lý này là gì?

Cảm giác thống khoái như thể bị quỷ súc đàn áp cả đời, còn bị dùng đạo cụ, cuối cùng bỏ thuốc thành công, lật mình phản công này là gì?

Hoắc Cải cảm động đến nước mắt giàn giụa, thật con mẹ nó không dễ dàng gì, thật con mẹ nó xót xa, thật con mẹ nó miệt mài, những dũng sĩ một mực đi chém boss nhưng luôn bị hệ thống thông báo miss, các ngươi đừng nản lòng nha!

Đối diện với Hoắc Cải đang mừng phát khóc, Trần Bách Chu mờ mịt, căng thẳng, không biết phải làm gì.

Vạn… Vạn công tử, ta đây còn chưa nói tiếng nào, sao ngươi đã khóc rồi? Còn nước mắt giàn giụa nữa chứ.

Dường như thấy không khí này quá cứng ngắc, một giọt lệ châu lóng lánh từ khóe mắt Hoắc Cải lăn xuống, chảy thành một vệt nước lấp lánh trên khuôn mặt đỏ như son, sau đó "tí tách" một tiếng, khe khẽ rơi vào giữa đôi môi vừa hé ra của Trần Bách Chu.

Yết hầu Trần Bách Chu chuyển động, phát ra một tiếng nuốt ngắn mà rõ ràng.

Xoẹt một cái, Trần Bách Chu bị một màu đỏ tươi nhấn chìm, từ cổ đến tai đều không thể may mắn thoát khỏi.

Hoắc Cải nhìn đỉnh đầu bốc khói nghi ngút của Trần Bách Chu, không biết nói gì—Quỷ súc huynh, ngươi lại thụ rồi! Là một tiểu thụ lấy việc bị ngươi đè xuống làm mục tiêu, áp lực của gia rất lớn đó. Hay là ta niên hạ cho xong?

Có vẻ cứ tiếp tục bị mình nhìn tiếp, boss Trần sẽ sung huyết não mà chết mất, Hoắc Cải hiện giờ cúc hoa trước ngực đã nở sung sướng rồi mới đại phát từ bi quyết định tha cho hắn một lần.

Hoắc Cải lùi lại, lau khuôn mặt đầy nước mắt đi, lúc này mới ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào mắt hắn, nhếch môi cười nói: "Là ta thất lễ rồi, xin lỗi."

"Không sao…" Ngữ khí của Trần Bách Chu tuy rằng thản định, nhưng lại nhẹ vô cùng. Trần Bách Chu chầm chậm giơ tay nắm lấy chén trà, đưa lên môi, lấy ống tay áo che, nhấp khẽ, lúc để xuống, ngón tay khẽ búng một cáu, trà trong chén liền bắn ra vài giọt, ướt bàn trà. Nhưng Trần Bách Chu chỉ cúi đầu, nhìn chén trà, không nói gì nữa.

Hoắc Cải híp mắt nhìn những giọt nước trên bàn trà, chậm rãi chau mày, tâm tình của Trần Bách Chu lúc này chỉ sợ đang rất rối loạn. Mình chẳng qua chỉ định thừa cơ, đưa ra ám thị có tường có thể trèo khi Trần Bách Chu thất vọng với mối tình đầu mà thôi. Không ngờ chú oán vì thế mà đột nhiên được giải quá nửa, cho dù đã sớm dự liệu, nhưng boss Trần này có mới nới cũ, di tình biệt luyến không khỏi quá nhanh quá dứt khoát rồi. Đáng nghi đây, đáng nghi…

Quả nhiên, cúc hoa = động không đáy, sâu không thể dò nha

~Suốt dọc đường không nói chuyện, Hoắc Cải mang bông huyết cúc hoa đã gầy đi không ít, hài lòng trở về nhà.

"Chơi có vui không?" Bất ngờ từ góc tường truyền đến một giọng nói âm trầm.

Hoắc Cải rùng mình một cái, nhìn về phía phát ra giọng nói: "Ca…"

Vừa gọi một tiếng, cổ tay đã bị nắm lấy, Hoắc Cải không để tâm, khoác lấy vai của Vạn Tư Tề, nghiêm túc nói: "Đệ vừa khéo tìm huynh có chuyện."

Vạn Tư Tề cúi đầu, thấy đôi mắt mang theo nét mệt mỏi của người trong lòng: "Ồ?"

Hoắc Cải chớp chớp mắt: "Huynh làm ăn ở bên ngoài, hẳn nghe nói nhiều về đồ tốt của các địa phương. Đệ muốn lấy từ chỗ huynh một thứ đồ có tác dụng tốt đối với người bị bỏng, trong tay huynh có hàng không?

"Chỗ ta đúng là có một số lụa mịn mát lạnh, làm y sam thiếp thân cho người bị thương rất tốt. Đệ cần thứ này làm gì?" Vẻ mặt Vạn Tư Tề bình thản, giọng nói bình thản, nhưng tay thì lại thuận thế ôm người ta vào lòng, vò mạnh cái đầu nho nhỏ mềm mại.

Hoắc Cải giãy giụa muốn thoát ra, đáng tiếc giá trị võ lực quá nhỏ, chỉ đành mặc cho người ta đùa giỡn chà đạp: "Người trong lòng Trần đại nhân tìm được rồi, đáng tiếc bị bỏng. Đệ muốn nhân cơ hội này để Trần đại nhân nợ một ân tình, cũng có lợi cho việc làm ăn của huynh nữa. Nếu như tiện, đệ 10 ngày sau liền gửi phần ân tình này đến Trần phủ."

Vạn Tư Tề tăng thêm lực, trấn áp tên nhóc lại lần nữa có ý đồ giãy giụa chống lại. "Người yêu nhau cưu biệt trùng phùng, sau này nhất định sẽ rất náo nhiệt, đệ không vui sao?"

"Đương nhiên là vui." Hoắc cải đáp chắc nịch, hùng hồn. Tình tiết câu chuyện đã có sự phát triển trọng đại, gia nếu như còn không hài lòng, cái bánh xe vận mệnh chết tiệt đó nhất định sẽ kiêu ngạo lật bàn cho xem.

Vạn Tư Tề hài lòng. "Vật thì tốt."

"Kỳ thực cũng chẳng có gì đáng mừng." Hoắc Cải đột nhiên nhắm mắt lại, thở dài một hơi.

Vạn Tư Tề đột nhiên thêm chặt vòng tay: "Tại sao?"

Giọng nói của Hoắc Cải mang theo sự mệt mỏi, vẻ mặt lại ngưng như nước lặng: "Huynh biết không, giới nghệ sĩ có một đại sư rất nổi tiếng, mỗi lần ông ta diễn đều có thể khiến vô số người ôm bụng cười như điên. Mà bản thân ông ta, khi không cần phải diễn thì gần như chưa từng cười. Nếu như đệ chỉ là một người xem kịch, tất nhiên có thể cười thoải mái, đáng tiếc đệ lại là một diễn viên trên sàn diễn. Nếu như có thể chỉ thu hoạch thành quả mà không cần đích thân ra tay thì tốt rồi."

Vạn Tư Tề lặng im ôm lấy Hoắc Cải, cho dù trong lòng nghi hoặc trùng trùng, nhưng không hỏi gì hết. Bởi vì hắn biết rõ, cho dù mình có hỏi, Hoắc Cải cũng sẽ không nói, ngược lại sẽ lập tức thu lại cảm xúc chân thực đang tuôn ra, phòng bị đối phó mình.

Hoắc Cải rúc rúc vào lòng Vạn Tư Tề, cổ vũ bản thân: "Sắp rồi, sắp rồi, sắp kết thúc rồi. Đợi chém xong boss siêu cấp cuối cùng là có thể trở về rồi."

Vạn Tư Tề nghe không rõ Hoắc Cải lẩm bẩm cái gì, giơ tay vỗ nhè nhẹ lên lưng Hoắc Cải, vuốt ve thuận theo chiều lông.

Hoắc Cải hít một hơi thật sâu, đứng thẳng dậy: "Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm."

Vạn Tư Tề gật đầu, dắt bàn tay nho nhỏ của Hoắc Cải đi về phía phòng ăn: Đúng rồi, đại sư hài kịch mà đệ nói tên là gì?"

"Ờ, ông ta tên là Châu Tinh Tinh, người ta vẫn gọi là Tinh gia." Hoắc Cải thành thật nói.

Vạn Tư Tề trong lòng nghiêm túc lên kế hoạch – Tinh gia? Chưa từng nghe qua! Ừm, ăn cơm xong liền cho người đi hỏi thăm, xem xem có thể mời vị đại sư đó đến hay không. Nghe giọng điệu tôn sùng của tiểu đệ như vậy nếu như có thể thành công, y hẳn sẽ rất vui mừng.

(*) Thao Thiết: Hung thú thần thoại thân hình dê mặt người, răng sắc như hổ.

Tiếng kêu của nó như tiếng trẻ con, gọi tên là Bào Hào, và thích ăn người.

Có truyền thuyết Thao Thiết là 1 con trong " Long Sinh Cửu Tử " (Rồng có chín đứa con, là chín loài thần thú nhưng không phải rồng. tùy vào tính cách của mỗi con mà người ta dùng trang trí ở những nơi khác nhau như mái hiên, nóc nhà, lan can, vũ khí, chiến thuyền … Chín đứa con này theo thứ tự: Tù Ngưu, Nhai Tí, Triều Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bí Hý, Bệ Ngạn, Thao Thiết, Li Vẫn.)

Rất ham ăn, thấy gì là ăn,bởi vì ăn nhiều quá mà chết.

Đại diện cho sự tham lam vô độ.

(**)Thương Trọng Vĩnh: người thời Bắc Tống, thuở nhỏ thông minh nhưng sau rồi không chịu học hành cẩn thận nên không thành tài.

80. Chương 80: Tính Kỹ Vẫn Có Sai Sót

Đợi 10 ngày qua đi, lụa mịn mát mà Hoắc Cải cần đã chỉnh chỉnh tề tề đặt vào xe ngựa chạy về Trần phủ.

Dùng xong bữa trưa, Hoắc Cải một thân áo sam màu mực nhạt, tóc búi đầu đội khăn vuông xanh, tư nghi đoan mỹ đi về phía xe ngựa.

"Tiểu Luân." Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói của Vạn Tư Tề.

Hoắc Cải dừng bước, quay đầu: "Chuyện gì thế?"

Vạn Tư Tề mái tóc màu mực buông dài, tấm áo đơn rộng khoác nhẹ trên vai, khi bước đi tràn đầy hào khí, mỗi khi cử động là tiêu sái như ngự phong mà đi, anh khí bức người.

Hoắc Cải cho dù đã nhìn quen vẻ đẹp của người này vẫn khe khẽ kinh diễm: Đây là tiên quân trên đỉnh Côn Luân chăng?

Vạn Tư Tề đi đến trước mặt Hoắc Cải, cúi thấp đầu, nhìn vào mắt Hoắc Cải: "Tiểu Luân, kỳ thi Hương sắp đến rồi, hiện tại đệ trong lòng nắm chắc mấy phần?"

Hoắc Cải khẽ ngây ra, đáp cho qua: "Chắc khoảng 5 phần."

Vạn Tư Tề chau mày, sắc mặt cũng lạnh đi vài phần: "Đệ và Trần đại nhân đó cũng coi như có chút giao tình, như vậy cũng không cách nào đảm bảo tiền đồ của đệ sao?"

Hoắc Cải cụp mắt lại, cổ họng phát ra tiếng cười khẽ: Nào có tiên quân, trông có không màng danh lợi đến thế nào, rốt cuộc vẫn chỉ là phàm nhân mà thôi.

"Ông ấy cũng không thể nào nói thẳng với đệ là ông ta có thể giúp đỡ đệ một chút trong kỳ thi phải không nào? Những chuyện này vẫn luôn là ngầm hiểu mà không nói ra thôi, đệ nào có thể nắm chắc trăm phần trăm, chỉ có thể nịnh bợ một chút trước khi thi mà thôi." Hoắc Cải đáp.

Vạn Tư Tề nghiêm túc nói: "Vậy đệ để ý thêm nhé, nếu như cần tặng quà hay gì đó, cứ nói với ta. Nhất định phải nhân kỳ thi Hương này đạt được công danh cử nhân."

"Đệ tất nhiên sẽ cố hết sức." Hoắc Cải cười gật đầu, quay người trèo lên xe ngựa.

Một tiếng trôi qua, Trần phủ, đại sảnh.

Quản gia có chút khó xử nhìn Hoắc Cải nói: "Vạn công tử, lúc này đại nhân nhà chúng tôi đang làm việc tại phủ thích sử, ít nhất cũng phải một canh giờ nữa mới trở lại. Đành phải để Vạn công tử ngài chờ vậy, thực sự rất xin lỗi…"

"Nào có, vốn là do ta không đưa thiếp tới trước, vô cùng thất lễ." Hoắc Cải nhàn nhạt cười, y cố ý chọn đúng lúc này để đến, có một số chuyện xấu luôn phải nhân lúc chủ nhà không có mặt mới dễ làm.

"Vậy ngài đợi ở đây, hay là?" Đối mặt với người thiếu niên lần đầu đến chơi đã làm tàn phế một người hầu hạng nhất trong phủ, cho dù là quản gia cũng không dám có chút ngạo mạn.

"Tập thơ lần trước Trần đại nhân cho ta mượn ta đã đọc xong, lần này đến để trả sách. Tại hạ muốn đợi ở trong thư phòng, có được không?" Hoắc Cải lấy từ trong ngực ra một cuốn sách mỏng màu vàng, giơ lên.

Quản gia hít vào một hơi, mẹ của tôi ơi, đây không phải là cuốn sách đại nhân nhà mình để đầu giường, mỗi đêm nhất định phải đọc đó sao? Không ngờ đại nhân lại có ngày đem cuốn sách này cho người khác mượn...

"Tất nhiên có thể, Vạn công tử muốn đợi ở đâu cũng được." Quản gia nghĩ thầm, ngài có nói lại muốn vào phòng ngủ của đại nhân, tôi đây liền đi nấu nước tắm cho ngài ngay.

Hoắc Cải nhìn nụ cười ngọt ngào của quản gia liền rùng mình, ổn định tâm thần nói: "Tôi nghe nói Trần đại nhân có người bạn bị thương, đang dưỡng thương trong phủ, cho nên mang một chút vải thích hợp dùng cho người bị thương tới. Làm phiền ngài đưa đồ qua."

Quản gia gật đầu cười đáp: "Ngài yên tâm, tôi chốc nữa sẽ đích thân đưa đồ qua."

"Vậy làm phiền rồi." Hoắc Cải cười ngoan hiền.

Mùi sách nhàn nhạt thuận theo làn gió thổi vào từ cửa sổ lay động trong căn phòng. Hoắc Cải một mình ngồi trên ghế tử đàn, dựa vào tay vịn, mặt hướng ra cửa, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn. Y đang đợi, đợi tiểu cẩu lần theo mùi thịt chạy cả bốn chi xông vào thư phòng.

Nhắc tiểu cẩu, tiểu cẩu đến, Thường Cốc Phong bị miếng xương thịt là món quà của tình địch ném trúng đầu, đúng như Hoắc Cải đoán, không đến một tuần trà, đã dẫn Hiên Ly vẻ mặt hàn sương đứng trước cửa thư phòng.

Hoắc Cải thong dong đứng dậy, khẽ ôm quyền hướng về Thường Cốc Phong: "Vãn sinh Vạn Nhận Luân ra mắt tiền bối."

Bị tên Hoắc Cải giương ngọn cờ lễ phép, nhắc nhở việc bản thân đã "cao tuổi", Thường Cốc Phong tức lắm. Nhưng Thường Cốc Phong nói thế nào cũng là nhã sĩ thủ lễ, không thể nào xách hòn gạch xông lên đập vào mặt y.

Cho nên Thường Cốc Phong chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó rất khí thế đi từng bước từng bước đến trước mặt Hoắc Cải, ỷ vào ưu thế chiều cao mà nhìn y từ trên xuống.

Hoắc Cải vẫn lễ phép mỉm cười, cổ tay xoay một cái, "roạt" mở quạt giấy trong tay ra. Trên nền quạt trắng như tuyết màu mực rõ ràng: "Hồng đậu sinh nam quốc, xuân lai phát kỷ chi. Nguyện quân đa thải hiệt, thử vật tối tương tư" (Hồng đậu mọc phương nam, xuân đến nẩy thêm cành. Nguyện để người hái lấy, Kỉ vật mối tương tư)

Hai câu trước nét bút uyển chuyển tú lệ, như thể một giai nhân xinh đẹp vô ngần.

Hai câu sau nét bút rắn rỏi thong dong, như nét bút Thường Cốc Phong vô cùng quen thuộc.

Đây tuyệt đối là tú ân ái, tú ân ái một cách trắng trợn! (Tú ân ái: khoe khoang tình cảm và hành động thân mật với người yêu trước nơi đông người)

Thường Cốc Phong bất ngờ giật lấy quạt, híp mắt xem kỹ.

"Tiền bối sao lại nóng vội như thế, muốn xem chỉ cần mở miệng, sao lại cướp đoạt mạnh tay như vậy?" Hoắc Cải nhân lúc Thường Cốc Phong bị lời nói của mình làm phân tâm, đoạt lại quạt, ôm vào trong ngực: "Nếu như không cẩn thận làm hỏng vật yêu thích của tiểu sinh, tiểu sinh sẽ đau lòng lắm."

Thường Cốc Phong không xem cái quạt nữa, lạnh lùng cười, vẻ mặt đầy vẻ kiêu ngạo thường thấy: "Chẳng qua chỉ là một kẻ không có hiểu biết, mà lại xấc xược như vậy. Ngươi vốn không coi bổn công tử ra gì."

"Sao ta lại có thể không coi ngươi ra gì?" Hoắc Cải chính trực thanh minh: "Ta căn bản cả nhìn ngươi cũng chẳng thèm, ta vốn rất bận, làm gì có thời gian thừa."

Hai hàm răng trên dưới của Thường Cốc Phong đột nhiên nảy ra một xúc động mạnh mẽ muốn tự tàn sát lẫn nhau.

"Ngươi dám không đặt ta vào mắt?" Thường Cốc Phong híp mắt lại, đôi mắt thâm sâu lạnh như dao, nộ ý xuyên qua khăn che mặt mà ập đến.

Hoắc Cải bày ra vẻ mặt khó xử, thong dong đổ thêm dầu vào lửa: "Ngài cũng biết, với tướng mạo của ngài, đặt vào mắt đúng là chẳng khác nào tự ngược, vãn bối từ trước đến nay không chịu nổi giày vò, tiền bối ngài xin đừng làm khó tiểu sinh."

Một đòn nhằm trúng vảy ngược, Thường Cốc Phong tức đến mức run rẩy cả người, lần nữa giật lấy quạt trong tay Hoắc Cải, chỉ mũi quạt vào Hoắc Cải: "Ta cho dù bị thương ở mặt, cũng không đến lượt thứ ti tiện như ngươi trèo lên đầu tuỳ ý chà đạp."

Hoắc Cải không chút áp lực nhún nhún vai, vô tội chớp mắt: "Ngươi tự có cái mặt hình miếng xỏ giày, thì đừng trách người ta cứ giẫm đạp lên mặt mình."

Vảy ngược lại lần nữa bị đạp trúng, ngón tay thon dài của Thường Cốc Phong lập tức nắm chặt, quạt bị nắm chặt đến mức kêu lên răng rắc, màu trắng bệch lan lên đốt ngón tay: "Thứ tiểu nhân ti tiện, chẳng qua dựa vào việc Bách Chu để mắt đến ngươi một chút mà thôi. Ngươi có biết tại sao Bách Chu lại để mắt đến ngươi không?"

"Bởi vì khuôn mặt của ta có 8 phần tương tự với ngươi khi trước?" Hoắc Cải nhướn mày.

"Tin hay không, chỉ cần ta mở miệng, Bách Chu sẽ chẳng để tâm đến sự sống chết của thứ thế thân như ngươi?" Giọng nói của Thường Cốc Phong tràn đầy khoái cảm ác ý, ngón tay trắng bệch cầm hai đầu quạt, rắc một tiếng, bẻ quạt làm đôi. Sau đó vung tay, ném xuống chân Hoắc Cải.

Tin, sao lại không tin, trong nguyên tác Trần Bách Chu không phải đã đối xử với Vạn Nhận Luân như vậy sao? Cho nên ta mới chuẩn bị trước không ít đệm lót a.

Hoắc Cải khom lưng nhặt lên cái quạt bị bẻ gãy, đứng thẳng dậy, tầm mắt chậm rãi lướt qua tấm che mặt của Thường Cốc Phong, khinh miệt cười: "Ngươi cảm thấy Bách Chu sẽ vì một cái cây mà vứt bỏ cả một khu rừng sao? À đúng rồi, ngươi ngay cả một cái cây cũng không đáng, cùng lắm chỉ là một bụi rậm mà thôi. Ngươi cho rằng Bách Chu là Chu Nho (người lùn) sao? Chết vì treo cổ ở một bụi cây?"

Thường Cốc Phong không nói lời nào, trong mắt hận ý tràn ngập.

"Bách Chu chẳng qua thương hại cho kẻ xấu xí ngươi nên mới hảo tâm thu nhận thôi. À, đúng rồi, với tính cách của Bách Chu, hẳn là phải tắt đèn, buông rèm mới hưởng thụ ngư thuỷ chi hoan. Nói không chừng ngươi có ý định này, đợi đến khi xung quanh tối đen, ngươi cũng không sợ Bách Chu bị bộ dạng như ma quỷ của ngươi làm mất hứng." Hoắc Cải ra vẻ đột nhiên hiểu được, khẽ vỗ tay.

Chuyện giường chiếu bị người ta hạ bút thành văn như vậy, Thường Cốc Phong trong lòng lạnh lẽo, nhưng vẫn đứng thẳng lưng, hung hăng nhìn Hoắc Cải trừng trừng, không thấy xấu hổ chút nào.

Hoắc Cải ngạo mạn nhếch mép cười nhạo nói: "Không đúng sao, bọ hung vẫn là bọ hung mà thôi, bỏ vào nồi hấp cũng chẳng thể nào thơm ngon được! Dựa vào khuôn mặt già nua của ngươi sao? Chậc chậc! Lớn đến từng này rồi, ta vẫn lần đầu tiên gặp phải bọ hung tự cho là mình thơm ngon đấy, đúng là được mở rộng tầm mắt rồi, ha ha ha…"

Hoắc Cải phát ra nụ cười phản diện tiêu chuẩn đeo mác tiểu nhân đắc chí, xoay người đi ra khỏi thư phòng.

Yếu quyết sinh tồn của nhân vật phản diện chính là làm xong việc xấu, nói xong lời thoại là nhất định phải mau mau chóng chóng chuồn đi, tránh bị dồn vào góc tường đánh thành đầu lợn.

Hoắc Cải vừa đi vừa cúi đầu nhìn cái quạt gãy trong tay, mắt hoa đào híp lại thành hình trăng khuyết: Đạo cụ 1 đã thành công chết trận. Vậy đạo cụ 2 hiện tại hẳn đã được Hiên Ly "dẫn dắt" khiến Thường Cốc Phong nhìn thấy…

"Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến. Đẳng nhàn biến khước cố nhân tâm, khước đạo cố nhân tâm dịch biến."

Người yêu nhau nếu như vĩnh viễn đẹp như thuở ban đầu thì làm sao có ngày oán hận vì chia ly. Nay dễ dàng thay lòng thì có thể nói người này lòng đã dễ dàng thay đổi thôi.

Đây rõ ràng là bao biện cho sự thay lòng đổi dạ của mình mà. Ngươi đã không còn đẹp đẽ như thuở ban đầu thì sao có thể trách ta thay lòng?

Thường Cốc Phong, không biết ngươi đọc được bài thơ viết bằng nét bút của Trần Bách Chu sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?

Huống chi, bài thơ này còn đặt một cái tên dễ gây hiểu nhầm: Tư Vô Thường. Tư Vô Thường, là đang ngẫm thế sự vô thường hay là đang hy vọng không có người tên là Thường Cốc Phong đây?

Thường Cốc Phong, ngươi "tận tay" bắt được bằng chứng thay lòng của Trần Bách Chu trong tập thơ yêu thích nhất, hiện giờ còn chừa mấy phần gan dạ đi cầu xin Trần Bách Chu làm khó ta?!

Hoắc Cải quay đầu nhìn về phía thư phòng xa xa, nhẹ nhõm thở phào một hơi, lần này an toàn của bản thân ít nhiều đã có đảm bảo rồi.

Đủ mọi ám thị "hội thảo ba bên" mà bản thân tạo ra: vết đỏ trên cổ Trần Bách Chu, tư thái thân mật với Trần Bách Chu lúc xuất hiện, thái độ kiêu ngạo không sợ hãi vừa rồi, sự hiểu rõ đối với thói quen trên giường của Trần Bách Chu, thơ tình cùng nhau viết trên quạt, còn có "Tư Vô Thường" ấn chứng cho lời mình nói.

Mục đích đơn giản chỉ có một, đó là khiến Thường Cốc Phong tin rằng mình đã trở thành tân sủng của Trần Bách Chu, do đó mà từ bỏ con đường trong nguyên tác là thông qua Trần Bách Chu xử lý mình.

Huống chi, Thường Cốc Phong bản thân cũng sâu sắc sợ một hiện thực, khuôn mặt của hắn đã bị huỷ. Cho dù Trần Bách Chu ở cùng hắn có thể hiện biết bao nhiêu ái ý cũng tuyệt đối ngăn không được trái tim nhạy cảm nghi kỵ phóng to tất cả mọi hoài nghi, bất an.

Sự khác biệt giữa công và thụ chính là: công bị tát một cái, nhất định sẽ tát lại ngay lập tức. Còn thụ nếu như bị ăn một tát, đa phần sẽ khóc lóc bỏ đi, sau đó nhờ công tát trả đòn cho mình.

Thường Cốc Phong không chỉ là một thụ, còn là một thụ nương nhờ vào công. Nếu như không phải muốn dựa dẫm vào Trần Bách Chu, Thường Cốc Phong đã không cố ý nghe ngóng hành trình của Trần Bách Chu, trưng diện ổn thoả đợi ở sơn cốc nhờ tiếng đàn mà gặp lại. Mà chỉ cần nương nhờ người ta, nhất định sẽ chịu sự khống chế của người.

Trần Bách Chu nếu như không yêu hắn, Thường Cốc Phong liền không có tư cách xấc xược; Trần Bách Chu nếu như có tình với mình, Thường Cốc Phong liền không dám làm càn.

Hoắc Cải ngừng bước chân, ngồi tựa vào lan can của hành lang, mắt khép hờ, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lưỡng thụ tương tranh là phải tàn nhẫn! Là phải độc ác! Là phải sục sôi!

Đối với Thường Cốc Phong, thứ bảo thân cướp đi mất không chỉ là tình yêu của Trần Bách Chu, mà còn là chỗ dựa từ nay về sau. Cho nên, Thường Cốc Phong tâm cao khí ngạo chỉ chừa lại một lựa chọn, âm thầm hạ độc thủ với mình.

Mà điều này, chính là cái mình cần!

Có quân tử nào lại thích một kẻ tiểu nhân ti tiện vô sỉ chứ? Có bị thương tổn mới có cân nhắc, có cân nhắc, mới có lựa chọn. Khi hành động của Thường Cốc Phong chạm đến giới hạn chịu đựng của Trần Bách Chu thì đó chính là lúc bản thân đã thành công đáp ứng điều kiện giải lời nguyền: khiến Trần Bách Chu vứt bỏ Thường Cốc Phong mà chọn mình!

Hoắc Cải thầm suy nghĩ xem Thường Cốc Phong đi ra khỏi thư phòng rồi, nhìn thấy mình ngồi trong hành lang sẽ làm những gì? Sẽ trực tiếp về phòng, hay là đi qua chua ngoa ném cho mình mấy câu?

Thế nhưng Hoắc Cải rốt cuộc đã nghĩ lầm rồi, bởi vì khi Thường Cốc Phong dẫn theo Hiên Ly khí thế phừng phường chặn trước mặt Hoắc Cải, Thường Cốc Phong chỉ nói một câu: "Đánh chết tên tiện nhân này cho ta!"

Sau đó Hiên Ly xách cái gậy không biết kiếm đâu ra, không nói hai lời liền xông đến.

Hoắc Cải chật vật trốn chui trốn nhủi, nhìn tư thái tàn nhẫn quyết tuyệt của Thường Cốc Phong, gần như không dám tin vào mắt mình, ngươi mẹ nó có cần hung hăng càn quấy đến mức này không, giữa nơi đông người, ngay trước mặt hạ nhân của Trần phủ, ngươi lại trực tiếp cho người đánh ta?! Ngươi không sợ thực sự chọc giận Trần Bách Chu, khiến hắn vứt bỏ ngươi sao?

Mọi phán đoán lúc trước của Hoắc Cải đúng là rất có căn cứ, cực kỳ đáng tin. Nhưng cho dù y thông minh tính toán kỹ mọi điều, rốt cuộc vẫn có tính sót một việc: đó chính là EQ của Thường Cốc Phong.

Thường Cốc Phong, một tiểu tổ tông được phụ mẫu coi như thiên tài hiếm có mà cung phụng trong nhà, ngay cả việc thi thố cũng có thể không muốn đi thì không đi; một tên ngốc từ nhỏ đã cẩm y ngọc thực, không có khái niệm về tiền bạc, ngay cả khi bị anh trai mưu đoạt gia sản cũng không để tâm. Hắn có thể dùng lý lẽ bình thường để suy đoán sao?!

Hoắc Cải bại chính là bại bởi lấy tiêu chuẩn người bình thường mà tiến hành trù tính với Thường Cốc Phong.

Phụ mẫu Thường gia dùng cả đời mình để đổi lấy 10 năm ngây ngô của hắn, cho nên Thường Cốc Phong – một tên ngốc từ đầu đến cuối luôn tin tưởng tuyệt đối rằng lão tử là đệ nhất thiên hạ ai gặp cũng yêu, thủ đoạn đối phó với người khác từ trước đến nay vẫn cực kỳ quang minh lỗi lạc: gặp phải tình địch trực tiếp đánh chết, thế mới là ta!

Cho dù Vạn Nhận Luân đã không phải là Vạn Nhận Luân thân phận hèn kém nữa, cho dù Thường Cốc Phong đã không phải Thường Cốc Phong phong hoa tuyệt đại nữa, mức độ hung tàn của Thường Cốc Phong cũng không khác tí gì so với nguyên tác.

Hoắc Cải thân là boss phản diện kiểu hình phát triển toàn diện âm mưu quỷ kế không thiếu, miệng lưỡi đổi trắng thay đen điêu luyện, kinh nghiệm lý luận đầy đủ, đối mặt với thứ bạo lực gặp thần sát thần, gặp phật sát phật như Thường Cốc Phong cũng chỉ có thể lựa chọn ôm đầu chạy trối chết. Trước nòng súng, tất cả phái phản động đều là con hổ giấy.

Cũng may hạ nhân trong Trần phủ vẫn chưa luyện thành thói quen thấy chết không cứu, vừa thấy sự việc không ổn, vội xông lên trước cứu Hoắc Cải ra khỏi vòng vây của Thường Cốc Phong và gậy của Hiên Ly.

"Các ngươi lại dám bảo vệ tên tiện nhân này không sợ Bách Chu trở lại rồi sẽ lột da các ngươi sao?" Thường Cốc Phong lạnh lùng trừng mắt nhìn mấy con mèo trước mặt, bá khí toát ra tứ phía.

Người hầu xung quanh nhất tề run rẩy, xem ra Thường Cốc Phong ở trong Trần phủ mấy ngày nay không ít giày vò hạ nhân.

Tay Thường Cốc Phong chỉ thẳng vào khuôn mặt đáng thương của Hoắc Cải: "Thức thời thì đánh chết tên tiện hoá này cho ta, chốc nữa ta sẽ thưởng."

Hoắc Cải khóc không ra nước mắt: Dạo này ngay cả thụ cũng quỷ súc như thế rồi!

"Chuyện gì thế?" Một tiếng quát chói tai từ xa lại gần.

Đám đông quay đầu, liền thấy Trần Bách Chu bước dài về phía này.

Hoắc Cải quét mắt nhìn tình hình hiện thời, bên phía mình ba người, đối diện hai chủ tớ Thường Cốc Phong. Hoắc Cải lại quay đầu nhìn boss Trần, ánh mắt Boss Trần tuy rằng không ngừng qua lại giữa hai người mình và Thường Cốc Phong, nhưng nhìn hướng đi, dường như muốn đi đến sau lưng Thường Cốc Phong, đảm đương vị trí hậu thuẫn vững chắc trong truyền thuyết.

Hoắc Cải khóc lóc thảm thiết trong lòng: Nhà dột lại còn mưa thâu đêm, Thường dã quái đã hung tàn như thế rồi, boss Trần ngươi còn ném đá xuống giếng là muốn chôn chết cha ngươi sao?! Oa oa oa…

81. Chương 81: Công Danh Là Lợi Thế Lừa Tình

Hoắc Cải làm sao có thể để vai diễn của mình bị phá như vậy, lập tức chủ động xuất kích, chân tay vừa chuyển, đã đi về phía Trần Bách Chu, đầu mày khoé mắt đã gạt bỏ hết nét sợ hãi, trên khuôn mặt chỉ thấy tràn đầy tức giận.

Trần Bách Chu thấy Hoắc Cải khí thế hùng dũng xông về phía mình, bước chân không khỏi khựng lại. vẻ mặt Hoắc Cải lại tràn ngập tức giận, bước đi như bay, bước chân không ngừng mà… đi lướt qua Trần Bách Chu.

Trần Bách Chu sau khi kinh ngạc thì liền quay người đuổi theo Hoắc Cải.

Hoắc Cải nghe thấy bước chân vội vàng sau lưng, khẽ híp mắt, nhưng hoàn toàn không thấy vẻ đắc ý.

Hoắc Cải trong lòng tự hiểu rõ, Trần Bách Chu có thể bỏ Thường Cốc Phong mà đuổi theo mình, hoàn toàn không có nghĩa là Boss Trần cứ thế bỏ tà theo chính, quyết định cải giá, mà đều là do câu nói lúc mình đi lướt qua Trần Bách Chu đã thấp giọng nói, một câu cho dù Trần Bách Chu có coi trọng Thường Cốc Phong hơn cũng không thể không bỏ Thường Cốc Phong mà đuổi theo mình…

"Bức người quá đáng, khinh Vạn Nhận Luân ta không ai chống lưng sao! Ta sẽ để ngươi xem Vạn gia nhà ta…"

Ý của Hoắc Cải chẳng qua là: Bắt nạt ta, ta… ta đi về gọi hết huynh đệ quay lại đánh ngươi!

Cho dù trong lòng Trần Bách Chu chỉ có mình Thường Cốc Phong, thì cũng cần phải quay đầu lại, ngăn chặn Hoắc Cải đang có ý đồ đánh lại mối tình đầu của mình.

"Hiền đệ lưu bước." Trần Bách Chu vội vàng đuổi theo Hoắc Cải, cất lời giữ lại.

Hoắc Cải làm như không nghe thấy, bước chân càng nhanh hơn.

Trần Bách Chu không còn để ý đến lễ tiết nữa, vươn tay nắm lấy cánh tay nhỏ bé của Hoắc Cải, giữ người lại.

Hoắc Cải chỉ đành dừng bước, quay người lại, đầu lại quay về phía khác, không muốn nhìn Trần Bách Chu, đầy vẻ nhõng nhẹo của biệt nữu thụ.

"Xảy ra chuyện gì?" Giọng nói vốn bình thản của Trần Bách Chu hiếm có mang thêm vài phần lo lắng.

"Ta đã đồng ý với huynh là không nhắc một chữ, huynh đi hỏi người khác đi." Hoắc Cải mắt cũng không ngước lên, lạnh lùng nói.

Tiếng bước chân hỗn loạn dần lại gần, một tốp người di chuyển chiến trường qua đây. Chủ nhân trở về rồi, đám người hầu tất nhiên không thể nào đứng yên một chỗ xem trò vui, mà Thường Cốc Phong, tất nhiên càng không thể nào chịu được khi tình lang nhà mình lôi lôi kéo kéo tiểu yêu tinh.

Thường Cốc Phong vẫn cứ không thôi: "Xảy ra chuyện gì? Hừ! Ngươi không muốn nhắc đến, hay là không dám nhắc đến?"

Hoắc Cải vẫn chưa trả lời, Trần Bách Chu đã mở miệng, nhưng không phải nói với Thường Cốc Phong, mà là nói với Hiên Ly.

Hai mày Trần Bách Chu trầm xuống, lời nói đầy hàn khí: "Còn không mau dẫn Thường công tử về viện, ngươi chẳng lẽ không biết chủ tử ngươi cần tĩnh dưỡng sao?"

Hiên Ly run rẩy, ghé đến bên tai Thường Cốc Phong thấp giọng nói mấy câu, liền kéo chủ tử nhà mình đi khỏi.

Ánh mắt Thường Cốc Phong nhìn Hoắc Cải trước lúc đi rõ ràng viết: Để xem nam nhân của ta dạy dỗ ngươi thế nào!

Hoắc Cải thản định nhìn trời: Bệnh hoang tưởng, cần chữa trị!

"Hiền đệ, trước hãy qua hoa đình ngồi một lúc. Đợi ta hỏi rõ đầu đuôi rồi lại đến thỉnh tội đệ." Trần Bách Chu thả tay ra, thấp đầu nhẹ giọng nói.

Thái độ của Trần Bách Chu đã khiêm nhường như thế, Hoắc Cải là "nhã sĩ hữu lễ" tất nhiên không thể nào được voi đòi tiên, nhẹ gật đầu, đi theo người hầu.

Khói hương trong lồng huân lượn lờ bay lên, men theo cột đình sơn son khắc hoa chầm chậm bay lên cao, không một chút gió, chúng như bị cái gì đó trói buộc, chẳng thể đi đâu, chỉ có thể tích tụ thành đám mây dày đặc trên nóc đình.

Hoắc Cải ngồi trên ghế đẩu, mắt hoa đào liếc thấy boss Trần đang đi vào hoa đình, từ trong ngực móc ra đạo cụ 1 đã bị Thường Cốc Phong bẻ làm đôi, "bộp" một tiếng, đập lên mặt bàn, diễn hoàn hảo vai người bị hại.

Trần Bách Chu trước tiên ngây người, sau đó ánh mắt ảm đạm, thở dài ngồi đến bên cạnh Hoắc Cải, hỏi: "Đệ có bị thương không?"

Hoắc Cải cười khổ một tiếng, ngón tay chậm rãi vuốt ve thân quạt: "Huynh nói xem?"

Trần Bách Chu mày chau lại, hai mắt dâng lên ánh áy náy.

Hoắc Cải trộm cười trong lòng: Yo, đau lòng rồi sao? Quả nhiên công lược sinh vật quỷ súc không thể thiếu tình tiết vàng như bị thương được. Xem ra, hiện tại là thời cơ tốt để thăm dò đây.

Hoắc Cải giơ tay lên, vuốt lên đôi mày của Trần Bách Chu, giọng nói vốn thanh lãnh lại thêm chút dịu dàng: "Huynh cớ sao phải tỏ ra như vậy, cũng không phải lỗi của huynh. Hay là… đúng như lời vị Thường công tử đó nói, huynh và y có bão bối chi hoan (*), hết thảy những gì y làm đều do huynh gánh trách nhiệm?"

"Khụ khụ…" Trần Bách Chu suýt chút nữa bị Hoắc Cải kích nghẹn chết tại chỗ, vẫn chưa kịp thở đều, đã vội giải thích: "Hiện tại ta và y hoàn toàn không, hoàn toàn không…"

Hoắc Cải sóng mắt lưu chuyển: Oa ~ làm rõ không do dự chút nào nha! Gia đã nói rồi mà, trong thế giới quỷ súc hoành hành này, trước giờ chỉ có thụ tự tử vì tình chứ làm gì có công si tình.

Trần Bách Chu lại nói: "Ta tuy chỉ có tình cố giao với y, nhưng đệ dù sao cũng bị thương ở phủ ta, suy cho cùng là ta không chiếu cố không chu đáo. Cốc Phong y đột ngột gặp phải tai nạn, tính tình đại biến, nếu như có gì mạo phạm, vẫn xin hiền đệ lượng thứ."

Hoắc Cải hạ thấp mắt, sắc mặt không ngờ, ngón tay chầm chậm vuốt ve trên mặt quạt bị gãy, nhưng vẫn cắn môi thuận theo: "Nếu như huynh đã muốn đệ lượng thứ, đệ tự sẽ nhẫn nhịn."

Cảm xúc trong mắt Trần Bách Chu cuồn cuộn, hít sâu một hơi, lại nói: "Hiền đệ, không lâu nữa là đến thi Hương rồi, thi cử là chuyện đại sự đời người, đệ tốt hơn là ở nhà đọc sách, chuẩn bị thi cho tốt."

Hoắc Cải nhướn mày: Lão tử lấy lùi làm tiến không phải để ngươi được đằng chân nâng đằng đầu nhé, hỗn đản! Tiểu cúc hoa đã nói là ngươi di tình biệt luyến rồi, ngươi vẫn cố sống cố chết đẩy gia đi là thế nào?! Hay là… trong đó còn ẩn tình?

"Huynh… có ý gì?" Hoắc Cải ngẩng phắt đầu lên, nhìn Trần Bách Chu chăm chăm: "Huynh ngại ta quấy rầy huynh và Thường công tử sao?"

Trần Bách Chu: "Ta và Cốc Phong không phải như đệ nghĩ!"

Hoắc Cải cắn răng, bất ngờ đứng dậy, khom người ép đến trước mặt Trần Bách Chu, mày mắt trợn lên, lời lẽ tràn đầy chua xót: "Vậy là thế nào? Huynh bảo ta lùi bước, huynh bảo ta tránh đi, chẳng lẽ không phải vì Thường công tử là người trong lòng của huynh, cho nên huynh mới bảo vệ trăm bề?"

Trần Bách Chu lưng dán chặt vào ghế, tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, vươn tay đỡ lấy vai Hoắc Cải, đẩy y ra một chút, mới thở dài nói: "Mười năm trước, ta và Cốc Phong quả thực có mối tình chia đào (**). Nhưng hiện tại ta bảo vệ y, hoàn toàn không phải vì tình cũ chưa hết, mà vì có ẩn tình khác, nếu như đệ thực sự muốn biết, ta liền kể cho đệ nghe."

Đạt được mục đích, Hoắc Cải lập tức lùi bước, ngồi trở lại chỗ cũ, đợi nghe bát quái.

Trần Bách Chu trầm ngâm một lúc lâu, chậm rãi kể: "Lúc đó ta và y đều là thiếu niên khinh cuồng, đều cảm thấy quan trường này vẩn đục, thế nhân hủ lậu, tự cho rằng bản thân thanh cao, nếu như đeo đuổi danh lợi như hạng tầm thường thì chẳng thà chết đi cho nhẹ nhõm. Cho dù vào trường thi cũng tuyệt không như hạng tiểu nhân nịnh bợ lấy lòng, dùng những từ ngữ khen ngợi quá mức làm vấy bẩn văn chương. Cho dù bước vào sĩ đồ cũng tuyệt không như hạng tiểu quan xu nịnh, dùng lời nịnh hót mà tự huỷ lông vũ của

mình. Giữ vững bản chất, viết văn bằng trái tim, làm quan bằng tấm lòng, không khuất phục quyền uy, không bị lợi lộc dụ dỗ."

Khoé miệng Hoắc Cải khẽ giật, quả nhiên mỗi một thiếu niên đều có một thời kỳ lý tưởng đẹp đẽ.

Trần Bách Chu cúi đầu khẽ cười, mang theo vài phần tự giễu: "Như hiện nay, cho dù ta thăng chức nhanh chóng, nhưng lại trở thành hạng tầm thường mà năm đó chính mình cười nhạo. Tự cho rằng có thể vượt trên trói buộc của vật chất, rốt cuộc chỉ là một người thường trong trần thế mà thôi. Còn Cốc Phong thực sự có thể giữ được hào ngôn tráng ngữ năm đó, suốt cả 10 năm, y vẫn không hề thay đổi, cho dù không công danh, không tài sản, vẫn ngay thẳng như trước. Không khuất phục trước quyền uy, không bị lợi lộc dụ dỗ, chỉ nhấc bút vì bản thân, chỉ làm việc bản thân muốn. Y giống như giấc mộng thời niên thiếu của ta, cho dù trẻ con nực cười, cho dù ngạo mạo vô lễ, nhưng là một mảnh đất sạch sẽ nhất trong tâm hồn ta. Ta sao nỡ để y cũng bị thế tục trói buộc, thân bất do kỷ…"

Nói xong, Trần Bách Chu nhìn Hoắc Cải, dường như muốn xác nhận Hoắc Cải thực sự có thể hiểu được loại tình cảm không liên quan gì đến tình yêu này của mình hay không.

"Ta hiểu." Mi mắt dày rậm của Hoắc Cải hợp lại, hiểu rõ mỉm cười.

Thường Cốc Phong là chậu tưởng ký (***) năm tháng thiếu niên của ngươi, ta hiểu; Thường Cốc Phong suốt 10 năm vẫn không làm ra công danh, ngươi cảm thấy y rất tài giỏi, ta hiểu; Thường Cốc Phong đến nhi lập chi niên (30 tuổi) rồi mà vẫn không biết làm người xử thế, ngươi cảm thấy y rất thần kỳ, ta hiểu.

Hoắc Cải rót một chén trà, đẩy đến bên tay Trần Bách Chu: "Sạch sẽ hay không, không phải nhìn vào cách huynh làm, mà là nhìn vào mục đích của huynh sao lại làm như vậy. Đệ cho rằng, có thể không tiếc tự hủy lông vũ của mình để đứng ở nơi cao, phát huy hết tài học của bản thân để tạo phúc cho nhân thế mới là quân tử chân chính."

Trần Bách Chu chăm chú nhìn đôi mắt đen láy của Hoắc Cải, sau đó cực khẽ mỉm cười, lập tức đôi mắt thanh lãnh như ngày đông tháng hàn trở nên ấm áp như mùa xuân, cho dù vẫn độc lập ở trên trời đêm bát ngát, nhưng đã không còn xa cách khó gần, tách rời trần thế.

Trần Bách Chu không nhận lấy trà mà Hoắc Cải đưa qua, mà xoay tay, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Hoắc Cải, thuận theo cánh tay trắng nõn nhẵn nhụi, chậm rãi trượt lên.

Hoắc Cải giật mình, phản xạ có điều kiện định rụt tay về.

Trần Bách Chu lại giữ chặt lấy, mỉm cười hỏi: "không ngờ, quan hệ giữa ta và Cốc Phong lại khiến đệ để tâm đến thế. Phải chăng đệ đối với ta…"

Biệt nữu công xin hãy tự trọng à nha! Hoắc Cải có chút không thích ứng được phong cách hào phóng khác hẳn thường ngày này của Trần Bách Chu, chỉ đành cúi thấp đầu, ngượng ngùng không nói. Sau đó âm thầm cảm nhận dao động ấm áp trong tim, lặng lẽ reo mừng. Còn kém một chút xíu nữa thôi, thắng lợi ở ngay trước mắt rồi!

Thế nhưng, dòng chảy ấm áp khi được giải của oán chú đã hết, rốt cuộc vẫn thiếu một chút nữa. Hoắc Cải nhìn Trần Bách Chu, tỉ mỉ cảm thụ cảm xúc trên chú ấn, chấp niệm không cam lòng vẫn còn.

Xem ra, tiểu cúc hoa tham lam vô độ này không nhìn thấy Trần Bách Chu triệt để vứt bỏ Thường Cốc Phong thì không chịu thôi!

(*) Bão bối chi hoan: Thời Xuân Thu, nước Tề, trong "Yến Tử Xuân Thu" có một đoạn ghi chép như sau:

Tề Cảnh Công tướng mạo rất xinh đẹp. Một lần có một tiểu quan viên cứ nhìn y chằm chằm, khi Tề Cảnh Công hỏi, người đó liền trả lời: "Ai, không trả lời cũng chết mà trả lời cũng chết, nên ta xin nói lời ngay, vì điện hạ quá xinh đẹp nên ta không nhịn được mà nhìn mãi." Tề Cảnh Công cực kỳ tức giận, muốn giết tiểu quan viên đó. Thế là Yến Tử khuyên Cảnh Công: "Cự tuyệt dục vọng của người khác là "bất đạo". Ghét bỏ sự ái mộ của người khác là "bất tường", tuy rằng hắn ái mộ dung mạo của quân thượng, nhưng theo luật không đáng bị chặt đầu. Cảnh Công nghe xong nói: "Đáng ghét, thì ra là vậy. Vậy khi ta tắm rửa, cho hắn vào kỳ lưng là được!" Hậu thế gọi đó là "bão bối chi hoan".

(**)Mối tình chia đào: Di Tử Hà thông minh, khôi ngô, tuấn tú, được Vệ Linh công sủng ái, phong cho làm đại phu. Năm 504 TCN, Lỗ Định công đem quân đánh nước Trịnh, chiếm được đất Khuông. Trên đường về, tướng nước Lỗ là Dương Hổ không báo trước với nước Vệ mà tự ý hành quân gần kinh đô nước Vệ. Vệ Linh công tức giận, sai Di Tử Hà truy kích quân Lỗ. Sau nhờ có đại phu Công thúc Văn tử hòa giải, Vệ Linh công mới lui quân, giảng hòa với nước Lỗ.

Di Tử Hà được Vệ Linh công sủng ái, cho phép tự do ra vào cung cấm. Theo luật pháp nước Vệ, kẻ dùng xe của vua sẽ phải bị chặt chân. Một ngày mẹ Tử Hà bị bệnh, Có người nghe tin đang đêm đến báo với Di Tử Hà. Tử Hà giả mệnh quốc quân, tự ý lấy xe của Vệ Linh công xuất cung về thăm mẹ. Vệ Linh công do quá yêu Di Tử Hà nên khi biết chuyện chẳng những không phạt mà còn khen:

"Thực là người có hiếu! Vì mẹ mà phạm tội bị chặt chân".

Một lần khác Di Tử Hà cùng Vệ Linh công thăm hoa viên, Di Tử Hà thấy có một quả đào ngon, tự ý hái đào ăn trước mặt Vệ Linh công, ăn không hết bèn rồi đem phần cắn dở đút vào miệng Vệ Linh công. Vệ Linh công cũng khen:

"Tử Hà thật yêu ta! Quên cái miệng đói của mình mà nhớ đến ta."

Dân gian gọi mối tình giữa Vệ Linh công là tình chia đào (dư đào đoạn tụ).

Sắc đẹp của Di Tử Hà ngày một tàn phai và không còn được Vệ Linh công yêu. Có lần Vệ Linh công dùng roi đánh Di Tử Hà. Từ đó Di Tử Hà thường cáo ốm ít lên triều kiến Vệ Linh công. Vệ Linh công hỏi quan đại phu Chúc Đà xem Tử Hà có oán mình không. Chúc Đà gièm pha với Vệ Linh công rằng Di Tử Hà cũng giống như loài chó, gặp hội ma thì oán hận chủ nhân. Từ đó Vệ Linh công bắt đầu xa lánh ông.

Một đại phu khác của nước Vệ là Sử Ngư bất bình việc Di Tử Hà được trọng dụng, và tiến cử người hiền là Cừ Bá Ngọc. Vệ Linh công ban đầu không nghe. Ít lâu sau Sử Ngưchết, người nhà không hạ táng, lại khuyên ngăn Vệ Linh công.

Thời gian trôi qua, Di Tử Hà mỗi ngày một già và xấu, không còn được Vệ Linh công yêu quý, lại phạm tội. Vệ Linh công lại nghe theo lời Sử Ngư, trọng dụng Cừ Bá Ngọc rồi trị tội trộm xe và tự ý ăn đào trước đây của Tử Hà, nói:

"Nó đã có lần tự tiện đi xe ngựa của ta, lại có lần bắt ta ăn quả đào thừa của nó."

Rồi đuổi ra khỏi cung. (nguồn Wikipedia)

(***) Chậu tưởng ký: (Harry Potter) là đồ vật cho phép những con người ở hiện tại quay lại về quá khứ và như chính mình được tham gia cùng trong cảnh đó, nhưng người đang thực hiện tại quá khứ không nhìn thấy họ và có thể xuyên qua họ. Chậu tưởng ký được chạm trổ ở bên ngoài. Muốn xem được những thứ tại quá khứ, cần một ký ức có từ trong đầu người từng tham gia cảnh đó (được bảo quản trong chiếc chai nhỏ). Kí ức này được rót ra chậu, quay xung quanh, người xem chỉ việc úp mặt vào đó và sẽ thấy tất cả rồi sẽ có cảm tưởng như chính mình đang tham gia cùng. (nguồn Wikipedia)

82. Chương 82: Kết Cục Vẫn Cứ Bị Từ Chối

Hoắc Cải chân bước như bay, xung trận đi đầu ở phía trước Đông Phương Vị Minh, rất có phong phạm anh dũng xông vào nhà ăn năm đó của y.

"Tiểu Miêu, đệ làm gì mà đi vội vậy?" Đông Phương Vị Minh vươn tay nắm lấy cổ tay Hoắc Cải.

Bước chân Hoắc Cải không chậm lại, ngược lại trở tay, kéo Đông Phương Vị Minh cùng đi nhanh: "Ngươi chẳng lẽ không biết Tuyền Thuỷ Trai vẫn luôn rất đắt khách sao, nếu như đi muộn một chút nói không chừng sẽ mất chỗ luôn đó."

Tầm mắt của Đông Phương Vị Minh khẽ khựng lại trên hai bàn tay đang nắm lấy nhau, nét cười trên mặt từng chút một nở ra: Tuy rằng với thân phận của mình, từ trước đến nay vẫn chưa từng gặp phải chuyện bị tửu lâu chặn ở ngoài cửa, có điều thỉnh thoảng chạy cuống cuồng đi ăn một lần dường như cũng rất tuyệt

~Tuyền Thuỷ Trai nổi tiếng về món cá, là một nơi rất tao nhã, viện tử cỏ cây um tùm, lác đác toạ lạc những đình các hoặc lớn hoặc nhỏ, mỗi một đình các từ trước đến nay chỉ tiếp đãi một bàn khách. Đồ ăn ngon, bối cảnh thanh nhã, bố trí tách xa đã khiến Tuyền Thuỷ Trai được giới quyền quý phú hào yêu thích.

Vào Tuyền Thuỷ Trai, Đông Phương Vị Minh quen đường quen lối dẫn Hoắc Cải đến một tiểu các dựa vào hòn non bộ có suối chảy, một tiểu nhị nhanh nhẹn dâng trà lên hầu hạ.

"Đệ muốn ăn gì?" Đông Phương Vị Minh nghiêng mặt nhìn sang Hoắc Cải ngồi bên cạnh, vui vẻ đợi bị lột tiền.

Hoắc Cải không để tâm đến lời giới thiệu của tiểu nhị, qua loa đáp: "Lần đầu tiên ta đến, cũng không biết ăn gì ngon, xem bộ dạng có vẻ như ngươi thường đến, thế thì cứ để ngươi quyết định đi."

Đông Phương Vị Minh cũng không từ chối, nhanh chóng chọn đủ món.

"Đợi thức ăn làm xong cả thì cùng mang lên, ta có chút chuyện muốn nói với vị công tử này, đừng để người của các ngươi đi lại gần đây." Hoắc Cải dặn dò tiểu nhị.

"Tiểu nhân đã hiểu." Nơi này vốn ăn khách bởi không gian an toàn cách biệt, tiểu nhị tất nhiên đáp rất dứt khoát.

Tiểu nhị ôm thực đơn, khom người khép cửa đi không lâu. Cửa tiểu các rất nhanh lại bị bật mở rất thô lỗ.

Đôi mắt hoa đào của Hoắc Cải liếc qua, chính là tên ngốc Thường Cốc Phong cùng tên người hầu xui xẻo Hiên Ly. Hoắc Cải trong lòng bình tĩnh: Tiểu Phong, cối xay gió này đợi ngươi rất lâu rồi

~Thường Cốc Phong vừa ra khỏi Hồi Xuân Đường liền nhìn thấy Hoắc Cải và một nam nhân lạ mặt mày đưa mắt liếc, nói chuyện rất vui vẻ. Thấy đôi cẩu nam nam này xoay người liền đi, sợ mất dấu, không kịp qua bên xe ngựa gọi người hầu của Trần phủ, liền dẫn theo Hiên Ly vội vội vàng vàng đuổi theo, lúc này vẫn còn thở không ra hơi.

Đông Phương Vị Minh không vui đánh giá đôi chủ tớ không mời mà đến này, ánh mắt sắc như dao: "Giữa ban ngày ban mặt, công tử ngươi đeo mặt nạ xông vào phòng, chẳng lẽ là muốn ăn cướp?"

Ai ngờ Thường Cốc Phong chẳng thèm để ý Đông Phương Vị Minh, không chút do dự tập trung toàn bộ hoả lực lên người Hoắc Cải, miệt thị: "Vạn Nhận Luân, lần này cuối cùng ngươi đã bị ta bắt gặp rồi, xem ngươi còn dụ dỗ đàn ông thế nào! Còn không mau quỳ xuống cầu xin bổn thiếu gia, có khi bổn thiếu gia còn có thể nói giúp ngươi mấy lời tốt đẹp trước mặt Bách Chu đó."

Thần sắc Đông Phương Vị Minh lạnh lẽo, đang muốn mở miệng, Hoắc Cải lại xua tay, ngăn hắn lại: Gia khó khăn lắm mới câu được con cá này, nếu như ngươi một dao chém chết nó rồi, gia còn chơi âm mưu quỷ kế gì được nữa!

Hoắc Cải không nhanh không chậm rót một chén trà cho mình, hạ thấp mi mắt nói: "Việc ta ở cùng ai từ lúc nào đã đến lượt Trần đại nhân hỏi đến rồi? Ngươi coi ta là Thường tiền bối ngươi sao, ăn cơm của người ta, dùng đồ của người ta, ở nhà của người ta, giống hệt như gia súc vậy, ngay cả ra ngoài ăn cơm với ai cũng không đến lượt mình được quyết định."

Răng của Thường Cốc Phong phát ra tiếng ken két, cười lạnh nói: "Lúc này nói sao mà khí thế vậy, thật không biết tên tiện hoá nào cứ có cơ hội là dụ dỗ Bách Chu, còn lấy danh nghĩa là tặng quà cho ta mà đến, thật không biết xấu hổ."

"Hà tất nói dụ dỗ khó nghe như vậy?" Hai ngón tay của Hoắc Cải nhấc nắp chén lên gạt gạt vụn trà, thản nhiên thổi một hơi: "Thi Hương sắp đến, Vạn Nhận Luân ta là thí sinh dự thi, có lý nào lại không lo lót một chút. Huống chi, Trần đại nhân rất yêu thích tài học của tại hạ, ta chẳng qua chỉ thuận nước đẩy thuyền chút xíu mà thôi."

Thường Cốc Phong bị lời nói thẳng thắn không biết xấu hổ của Hoắc Cải kích đến không biết nói gì.

Hoắc Cải khẽ nhấp một ngụm trà, gác nắp trà xuống, lúc này mới ngẩng lên nhìn Thường Cốc Phong, thành khẩn nói: "Nói thực, ta tuy rằng để ý đến công danh, nhưng cũng chưa đến mức vì công danh mà hiến thân cho một nam nhân già. Ngươi cần gì phải làm đúng bản chất sủng vật của mình, thấy ai vào cửa đều chạy lên sủa hai tiếng, sợ chủ tử của ngươi quên ném xương cho ngươi ăn. Hai chúng ta thực không cùng đẳng cấp, ngươi vì một hai miếng xương ta ngay cả nhặt lên cũng không thèm mà cứ nhắm vào ta không buông, có cần phải thế không?"

Những điều mình tâm tâm niệm niệm lại bị người khác dùng ngữ khí không thèm để tâm nói ra như thế, Thường Cốc Phong chỉ cảm thấy giận sôi máu, cơn điên như muốn xé toạc da thịt mà phun ra: "Ngươi dám thề không, thề rằng nếu như ngươi có chút ham muốn với Trần Bách Chu thì sẽ bị hàng ngàn con kiến cắn xé tim mà chết!"

Hoắc Cải không để tâm mà cười cười: "Có phải nếu như ta thề rồi, ngươi liền bảo đảm sẽ lập tức cuốn xéo khỏi tầm mắt ta, không còn mang cái mặt quỷ đó làm hỏng mắt ta nữa?"

Thường Cốc Phong không tin, người mà bản thân một lòng muốn độc chiếm trong mắt người khác giá trị hoàn toàn chỉ là hòn đá lót đường. Cho nên Thường Cốc Phong cố nhẫn nhịn cơn giận, nói từng chữ một: "Ta bảo đảm!"

"Vậy được." Hoắc Cải giơ hai ngón tay lên, chỉ lên trời thề: "Tôi thề, nếu như tôi có chút động tình với Trần Bách Chu, Vạn Nhận Luân liền bị hàng ngàn con kiến cắn xé tim, không được chết tử tế!"

Cha kế bạc bẽo lấy tên người khác mà thề ngon lành, tiểu thụ vạn năm xui xẻo Vạn Nhận Luân lại lần nữa nằm trúng đạn.

Thường Cốc Phong không thể tin nổi trừng mắt nhìn Hoắc Cải: "Uổng cho Bách Chu bênh ngươi nhiều như vậy, ngươi lại, ngươi lại…"

Hoắc Cải phì cười: "Gia cũng không phải bình hoa, chỉ cần có người chịu cắm vào liền cảm thấy vinh dự vạn phần, vui mừng khôn siết."

Biểu cảm kiêu ngạo trên mặt Hoắc Cải thực sự khiến người có xúc động muốn đập cho y một trận, Thường Cốc Phong ác nghiệt nhắc nhở: "Ngươi không sợ ta nói lại cho Bách Chu nghe những lời hôm nay ngươi nói sao?"

Hoắc Cải đạt được mục đích rồi, tất nhiên không muốn tốn thêm chút tinh thần nào để chơi với tên ngốc này nữa, lợn chết không sợ nước nóng nói: "Ngươi muốn làm gì thì làm! Thường tiền bối, ta đã thề rồi, ngươi sao vẫn chưa chịu đi? Chẳng lẽ bình hoa vỡ cũng có quyền nói lời không giữ lời sao?"

Thường Cốc Phong hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

"Ta thực không biết, miệng của đệ lại độc đến mức này đấy." Đông Phương Vị Minh nhìn Hoắc Cải, khoé miệng nhếch lên một ý cười nghiền ngẫm như có như không.

"Sao nào? Thất vọng về ta rồi?" Hoắc Cải đầy kỳ vọng nhìn Đông Phương Vị Minh.

Đông Phương Vị Minh chớp chớp mắt: "Sao có thể chứ, tiểu miêu có móng vuốt mới dễ thương mà. Có điều đệ cố ý dụ tên ngốc đó đến đây, chẳng lẽ là để chọc tức y một trận?"

Đông Phương Vị Minh vốn là người thông minh có thể nhìn được mấu chốt trong đó cũng không có gì kỳ lạ, Hoắc Cải đưa ra lời nói dối đã nghĩ kỹ: "Tên ngốc đó cứ bám lấy ta phiền chết đi được, ta chẳng qua muốn mượn cơ hội nói rõ với y mà thôi."

"Ồ? Đệ tiếp cận Trần Bách Chu thực sự chỉ là vì lợi dụng hắn để đạt được công danh?" Đông Phương Vị Minh lười nhác nhích chén trà của Hoắc Cải đến trước mặt, uống cạn.

Hoắc Cải không cho ý kiến, cười nói: "Ta là người như vậy sao?"

Đông Phương Vị Minh giơ tay, nhè nhẹ vuốt ve khuôn mặt Hoắc Cải, vô cùng dịu dàng: "Sao lại không phải chứ, nhớ khi xưa đệ lợi dụng ta để tiếp cận huynh trưởng của mình đã gọn gàng dứt khoát thế nào."

Đôi mắt Hoắc Cải khẽ bừng tỉnh, sau đó liền hạ thấp mi mắt: "Đúng vậy, Vạn Nhận Luân ta chính là người như vậy, tự tư tự lợi, lòng dạ sắt đá."

Thái độ không mặn không nhạt của Hoắc Cải nhìn mà khiến lòng Đông Phương Vị Minh buồn bã, rõ ràng người đùa giỡn trái tim người khác là đệ, giờ phút này sao lại dùng giọng điệu tự giễu như vậy khiến người ta đau lòng!

Ngón tay thon dài trượt đến cần cổ Hoắc Cải, đầu ngón tay cắm vào da thịt, xúc cảm rất mềm mại. Yết hầu chặn giữa ngón trỏ và ngón cái, dường như thêm chút sức là có thể bóp vỡ. Mạch máu nảy lên trong lòng bàn tay, chứng minh sự sống của sinh mệnh.

Hoắc Cải ngoan ngoãn để yên cho hắn bóp, không nói lời nào, không sợ cũng không giận, dường như sám hối, trên mặt dâng lên màu đỏ dị thường, đến từ sự yêu dã của tử vong.

Đông Phương Vị Minh cuối cùng cũng bỏ bớt lực đạo, hắn vốn chỉ định doạ vật nhỏ máu lạnh này chút mà thôi.

"Nghe nói người bị bóp cổ chết rất khó coi, ngươi ít ra cũng nên để cho ta một di dung dễ coi một chút." Hoắc Cải khẽ cười, giống như một chiến sĩ tử vì đạo cam tâm tình nguyện lao vào chỗ chết.

Khi nói yết hầu cử động, trượt trong lòng bàn tay giống như tiểu sủng vật đang lấy lòng cọ vào lòng bàn tay.

Đông Phương Vị Minh ánh mắt u ám: Mỗi lần, lần nào cũng như vậy, vật nhỏ luôn là bộ dáng ngoan ngoãn đáng yêu, cho mình ảo giác nắm bắt được tất cả trong lòng bàn tay, nhưng một khắc sau, thứ chờ đợi mình lại là sự phản bội không chút do dự.

Bàn tay trượt lên trên, cầm lấy cằm, cần cổ trắng nõn bị ép ngửa ra sau, khuôn mặt tinh tế ngẩng lên đầy phiến tình, giọng nói dí dỏm mang theo ý vị điên cuồng: "Đệ cảm thấy chết vì bị cắn thế nào?"

Đông Phương Vị Minh như thể dã thú khát máu, một ngụm ngậm lấy động mạch cổ ẩn dưới làn da trắng như tuyết của Hoắc Cải.

Muốn cắn nuốt môi ngươi, để đôi môi non mềm của ngươi nhiễm vẻ đẹp của máu!

Muốn chà đạp da ngươi, để da thịt trắng mịn của ngươi lưu lại dấu vết của yêu!

Muốn đi vào thân thể ngươi, để giọng nói êm ái của ngươi khóc gọi tên ta!

Khắc sau đó, Đông Phương Vị Minh lại buông tay, lùi ra. Đông Phương Vị Minh cúi đầu nhìn chuỷ thủ đặt nơi đang dâng trào của mình, cười khổ: Nhìn đi, luôn là vậy không phải sao?

"Còn động tay động chân ta sẽ cho ngươi chết đó!" Hoắc Cải cầm chuỷ thủ, nhè nhẹ xoẹt qua.

Đông Phương Vị Minh lặng lẽ tránh ra, mỉm cười ngồi trở lại vị trí cũ: "Thứ Trần Bách Chu cho đệ, ta cũng có thể cho đệ, hơn nữa còn cho nhiều hơn hắn. Thế nào, có cần cân nhắc giao hảo với ta không?"

Hoắc Cải thu chuỷ thủ lại, sau đó ngồi xuống: "Ồ? Ngươi rốt cuộc có thân phận thế nào mà lại dám ba hoa như vậy."

Đông Phương Vị Minh không trả lời, mà hỏi: "Có sự nâng đỡ của Trần Bách Chu, việc đệ trúng cử nhất định rất dễ. Ta càng có thể bảo đảm thân phận cử nhân của đệ, đạt được chức quan, thế nào?"

Hoắc Cải ngây ra: Gia không dám thi cử nhân là vì sợ một khi triều đình não tàn cho ta một chức quan, cản trở ta đi câu dẫn thổ phỉ. Tiểu Minh ngươi sao lần nào gây thêm phiền phức cho gia cũng đều trúng hồng tâm vậy hả?!

Hoắc Cải lại gật đầu, ôn văn hữu lễ cười nói: "Được đấy, nếu như ngươi thực sự có thể đảm bảo tiền đồ của ta, Vạn Nhận Luân ta cũng không ngại thêm một người bạn như ngươi."

Đúng lúc này, tiểu nhị đó bưng rượu và đồ ăn chậm rãi đi về phía này, hai người từ cánh cửa mở rộng, nhìn thấy tiểu nhị càng lúc càng gần, không hẹn mà cùng ngậm miệng lại.

Đợi đến khi rượu và đồ ăn lên đầy đủ, Hoắc Cải tích cực chủ động rót rượu cho Đông Phương Vị Minh, nâng chén nói: "Đã có sự tương trợ của ngươi, lần này thi Hương ta nói không chừng phải dốc toàn lực rồi, trước khi thi Hương, ta sợ rằng không nhàn hạ, vẫn xin ngươi hiểu cho."

Đông Phương Vị Minh nâng chén uống rượu: "Đệ cũng không cần quá khổ cực, bên cạnh đã có ta lo lót hộ đệ rồi."

"Nếu như chức quan lần này đẹp đẽ chút thì ngươi cũng dễ hoạt động hơn phải không." Hoắc Cải cười hiểu ý người.

...

Trong bối cảnh một người mong muốn bị lợi dụng, một người vui vẻ tiếp nhận, bữa cơm với chủ đề trung tâm là đi cửa sau lần này đã hạ màn thành công, chủ khách đều vui vẻ.

Thường Cốc Phong là một tên ngốc, điều này không cần nghi ngờ. Cho nên y có thể không suy nghĩ gì mà làm một số chuyện điên cuồng, ví dụ như truyền đi câu chuyện "Vạn Nhận Luân dụ dỗ Trần thích sử, dùng mỹ sắc đổi lấy thành tích" ra ngoài, mục đích chẳng qua chỉ là đập tan ý đồ của đối phương: Vạn Nhận Luân y không phải muốn có tiền đồ sao? Thường Cốc Phong y sao có thể trơ mắt nhìn tên tiện nhân này được như nguyện?!

Ba ngày trước thi Hương, Thường Cốc Phong đem thư cử báo về câu chuyện kết hợp hoàn mỹ giữa mối tình tay ba, hương diễm cẩu huyết, giao dịch quyền sắc, bí mật quan trường chép thành N bản giống nhau, từng cái từng cái gửi đến tận tay các vị giám khảo, còn không quên gửi cho Hoắc Cải một bức, diễu võ dương oai.

Hoắc Cải cầm bức thư, cười đến vô cùng rạng rỡ, Thường Cốc Phong quả nhiên rất ngoan, không uổng mình đã đặc biệt gửi thư cho Hiên Ly, đưa ra ý tưởng này cho Thường Cốc Phong. Tiền đồ, thanh danh, học vấn ba thứ Thường Cốc Phong một nhát giẫm nát, thắng thua đã phân định, việc còn lại chẳng qua là nghiệm thu kết quả mà thôi.

Hoắc Cải xếp gọn thư, y chuẩn bị ngày mai lại đến thăm Trần phủ, cặn bã nơi tăm tối vẫn cần lên men một chút mới càng có thể khiến người ta khó lòng chịu nổi phải không nào?

Ngày hôm sau, Hoắc Cải mang theo thư ngồi xe ngựa chạy về hướng Trần phủ.

Hoa đình Trần phủ, thiếu niên đứng một mình trong hoa đình, thanh sam khoác trên người có chút rộng, càng khiến thân hình thêm mảnh mai, ống tay áo trống rỗng mặc gió lay động, mơ hồ như chỉ cần một làn gió cũng có thể tan thành mây khói. Đôi mắt vốn sáng trong gắt gao nhắm lại, đôi mi dày rậm tạo thành bóng râm màu mực nhạt dưới quầng mắt. Bờ môi dưới vốn đỏ tươi bị cắn chặt, một nét nhợt nhạt lan ra dưới hàm răng đều đặn. Bàn tay nắm chặt đến trắng bệch, tờ giấy thư trong lòng bàn tay do vậy mà bị vo thành nắm, kêu lên loạt xoạt.

"Hiền đệ..." Trong tay Trần Bách Chu cầm một tập thư, vội vội vàng vàng đi vào hoa đình, trong giọng nói tràn ngập sự lo lắng.

Hoắc Cải mở mắt nhìn Trần Bách Chu, đột nhiên cười, cười yếu ớt mà lại kiên cường: "Đừng lo, đệ không sao."

Bàn tay ấm áp của Trần Bách Chu ôm lấy nắm tay bóp chặt của Hoắc Cải: "Mấy vị đại nhân đó ngày hôm qua sau khi nhận được thư liền đưa hết cho ta, chuyện này ta sẽ xử lý thoả đáng, nhất định sẽ không ảnh hưởng đến việc thi cử của đệ."

"Đệ sẽ không tham gia thi Hương lần này." Hoắc Cải nhàn nhạt đáp.

Trần Bách Chu vội nói: "Đệ hãy tin ta, trên bức thư này chẳng qua chỉ là những lời bịa đặt, rất dễ xử lý. Ta sẽ giải quyết ổn thoả, đệ không cần lo lắng."

Hoắc Cải thở dài một tiếng, nhìn thật sâu vào mắt Trần Bách Chu: "Trên thư tuy rằng chỉ là những lời bịa đặt, nhưng vẫn có một điều là thật, đó chính là tư tình giữa ta và huynh. Huynh cho dù làm sáng tỏ tất cả thì thế nào, điều này cả ta và huynh đều không cách nào phủ nhận, nói chi là người khác?"

Trần Bách Chu lại nói: "Người ngoài sao có thể biết được nội tình, ta chỉ cần..."

Hoắc Cải giơ tay lên, chặn trên môi Trần Bách Chu: "Huynh chỉ cần làm sao? Huynh chỉ cần nói với tất cả mọi người, ta và huynh hoàn toàn trong sạch, tuyệt không có chút tình cảm nào sao? Điều đệ muốn là bên huynh một đời, chứ không phải chỉ huy hoàng một thời. Lần này dối được, sau này sẽ thế nào, chẳng

lẽ huynh cứ chống đỡ ánh mắt nghi ngờ của người khác, lần nào cũng dối gạt sao? Đệ nói rồi, trong lòng đệ chỉ có một vật vô cùng đáng trân trọng, không thể bị huỷ hoại. Cho dù tiền đồ của đệ có bị huỷ hoại hoàn toàn, cũng tuyệt không cho phép bản thân trở thành vết nhơ của huynh!"

"Ta sao xứng đáng…" Quầng mắt Trần Bách Chu đỏ ửng, lời chặn trong cổ họng, không thể nói lên lời.

Hoắc Cải tựa vào ngực Trần Bách Chu, thốt ra những lời mật ngọt triền miên: "Nguyện dùng một đời để đổi lấy một ngày vui của Người…"

Trần Bách Chu ôm chặt lấy Hoắc Cải, gần như muốn đem người này hoà vào trong máu thịt, cất giữ trong tim, không còn rời xa.

Hoắc Cải hạ thấp mi, che giấu đôi mắt không chút cảm xúc, lửa đã chín muồi, đến lúc lên món chính rồi: "Bách Chu, đệ muốn gặp Thường Cốc Phong, y hại đệ thì thôi, nhưng lại kéo cả huynh xuống bùn, đệ nuốt không trôi nỗi bực tức này!"

"Đệ cần gì để tâm đến tên điên đó?" Trong lời nói của Trần Bách Chu giấu không được sự chán ghét.

"Đến giờ huynh vẫn bảo vệ y?" Hoắc Cải đẩy Trần Bách Chu ra.

Trần Bách Chu vội vàng phủ nhận: "Không phải, ta chỉ là không muốn để y làm bẩn tay đệ."

Hoắc Cải nghe thấy lời thoại quen thuộc, lòng khẽ yên tâm: "Vậy huynh hãy đuổi y đi đi, đệ không muốn lại nhìn thấy y xuất hiện trước mắt chúng ta nữa."

"Xin lỗi." Trần Bách Chu gian nan mở miệng.

Trong lòng Hoắc Cải loé lên một dự cảm không tốt, lạnh giọng: "Lời mà cuộc đời này ta ghét nghe nhất chính là hai chữ "xin lỗi". Nó chứng tỏ ta đã bị tổn thương, bị lừa gạt, bị cô phụ. Ta thực không ngờ, huynh lại có ngày nói với ta hai chữ này. Đừng nói với ta, huynh định nuôi không y."

Trần Bách Chu chậm rãi gật đầu.

Hoắc Cải không thể tin nổi trừng mắt nhìn Trần Bách Chu: 'Khốn kiếp! Gia bố trí đến mức này rồi mà ngươi con bà nó vẫn không chịu vứt bỏ Thường Cốc Phong, y rốt cuộc là tiểu tình nhân của ngươi hay là tiểu đệ đệ của ngươi vậy? Khó có thể cắt bỏ đến vậy sao?!'

"Bách Chu, ta chỉ nói một câu, có y thì không có ta, có ta thì không có y! Huynh chọn đi." Hoắc Cải đi đến nước này rồi, đã là đạn hết gạo cạn, chỉ đành đem quyền lựa chọn giao cho Trần Bách Chu.

Trần Bách Chu nhắm mắt lại, không dám nhìn vào mắt Hoắc Cải nữa, môi hé mở, thốt ra hai chữ": "Xin lỗi."

"Ý của huynh là, nếu như nhất định phải chọn, huynh cần y chứ không cần ta?" Móng tay Hoắc Cải cắm sâu vào lòng bàn tay, y không tin, y hao phí tâm tư, đấn đo suy nghĩ, đổi lại vẫn là kết cục thê thảm giống y như trong nguyên tác.

Trần Bách Chu trầm ngâm thật lâu, cuối cùng dùng giọng nói khẽ gần như không nghe thấy được nói ra phán quyết cuối cùng: "Đúng…"

Hoắc Cải quay đầu liền xông ra khỏi hoa đình, y phải đi tìm Thường Cốc Phong, y không tin, đợi đến khi mình bị Thường Cốc Phong đánh đến tan da rách thịt, Trần Bách Chu vẫn có thể kiên trì như thế!

Chạy mãi chạy mãi, Hoắc Cải đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, trái tim không ngờ được bao trùm bởi ấm áp, sự oán phẫn, không cam tâm đối với Trần Bách Chu đã biến mất hoàn toàn.

'Chú oán không ngờ như thế đã được giải trừ rồi?! Bị người ta đá rồi lại có thể qua cửa, chẳng lẽ tiểu cúc hoa hôm nay bị hỏng rồi?'

Hoắc Cải quyết đoán tiếp tục chạy về phía trước, tiểu cúc hoa hỏng nặng như vậy, không nhân cơ hội này giải trừ oán hận với Thường Cốc Phong thì y liền không phải Hoắc Cải!

Một toà lầu các toạ lạc giữa rừng trúc xanh dần dần xuất hiện trong tầm mắt, rường cột chạm trổ, xa hoa lộng lẫy.

Dựa vào sự thiên vị yêu quý của boss Trần Thường Cốc Phong, đây chắc nửa là nơi ở của y rồi!

Hoắc Cải không chút do dự xông lên: Í? Cửa khoá rồi. Chẳng lẽ Thường Cốc Phong không ở bên trong?

Hoắc Cải trầm tư một lúc, nhảy vào qua đường cửa sổ…

Ánh mặt trời từ cửa sổ rộng mở chiếu vào trong, quét đi nét âm u của căn phòng, hiện rõ mọi thứ bên trong.

Hoắc Cải đứng bên cửa sổ, vừa ngẩng lên nhìn liền ngẩng người: trong lầu các lộng lẫy này lại treo đầy tranh, hơn nữa hoàn toàn là tranh vẽ người, người trong tranh chỉ có một, đó chính là mình.

Cuộn tranh men theo mặt tường, từng bức từng bức được bày ra, như thể từng đoạn hồi ức…

Thần thái phi dương trong hội trà, sự bướng bỉnh nghịch ngợm lúc tàng câu, nét yêu dã mê hoặc trong bồn tắm, nét phẫn nộ thanh cao khi ngả bài, sự cô độc u ám ngày phơi sách, sự thản định kiêu ngạo ở tửu lâu, mà nhân vật trong tranh khuôn mặt lại không rõ ràng, giống bản thân cũng giống Thường Cốc Phong.

Đến bức châm trà trên xe ngựa, khuôn mặt của mình mới lần đầu tiên trở nên rõ ràng. Hoắc Cải nhớ đến lần đó chú oán được giải, cúc hoa lần đầu nở ra, nhưng lại nở ra một cách nhiệt liệt điên cuồng. Lúc đó bản thân còn đang kinh ngạc, tại sao Trần Bách Chu lại di tình biệt luyến dứt khoát nhanh chóng như vậy, thì ra là thế này…

Khi một vật nào đó được dán nhãn lên rồi, người ta vẫn luôn quen liếc qua nhãn, nhìn mà như không thấy dáng vẻ thực sự của sự vật dưới cái nhãn đó. Trong lòng Trần Bách Chu nhận định người hắn yêu là Thường Cốc Phong, cho dù trong tim đã chôn giấu bóng hình của người khác, nhưng vẫn cố chấp nhận định hắn yêu là bóng dáng Thường Cốc Phong trên người Hoắc Cải. Cho đến thời khắc này, người tình hoàn mỹ trong mộng đã tan thành tro bụi, thiếu niên khẽ giọng thì thầm bên tai "Huynh là của ta." Thế nên cảm xúc phức tạp bị sự mừng rỡ trong giây lát đốt cháy hầu như không còn, sự thật được chôn sâu mới nổi lên mặt nước.

Hoàn toàn không phải có mới nới cũ, không liên quan đến tướng mạo đẹp xấu, chỉ là trái tim bị chấp niệm làm mờ mắt, cuối cùng đã nói ra sự thật: Trong tim ta có một nhánh cỏ thơm, họ Vạn tên Nhận Luân.

Bức hoạ sau so sánh với bức hoạ trước càng khác nhau nhiều. không chỉ là khuôn mặt, còn có cả ý cảnh trong toàn bức tranh. Trong bức hoạ trước, giống như một lữ khách yêu thiên nhiên vẽ lại những phong cảnh ven đường, hắn quyến luyến, hắn lưu luyến, hắn đắm chìm, nhưng hắn vẫn tiến về phía trước. Mà trong bức hoạ sau, giống như người hoạ sĩ không có gì trong tay ở trong mộng gặp được tất cả những gì đẹp đẽ nhất mà hắn kỳ vọng, hắn trầm mê trong đó, không thể thoát ra, nhưng lại tỉnh táo mà nhận ra rằng, mộng dễ vỡ như thế nào, cho nên hắn dùng bút điên cuồng vẽ lại tất cả trong ký ức, hạnh phúc và tuyệt vọng.

Đôi mắt Hoắc Cải dừng lại trên một nhóm tranh, vẽ lại cảnh lần trước hắn ở trong hoa đình, phẫn nộ, mỉm cười, ngượng ngùng, yêu mị…

Bức cuối cùng, y trong bức tranh tựa cửa quay đầu, khẽ hé môi cười, nét kiều diễm, triền miên không thể diễn đạt hết bằng lời.

Góc phải bên dưới đề 6 chữ lăng loạn…

Ái chi, hại chi… ly chi (Yêu Người là hại Người… nên rời xa Người.)

Hoắc Cải hít một hơi thật sâu, ngửa đầu nhìn nóc phòng, khàn giọng, khe khẽ thốt ra hai chữ: "Đồ ngốc."

Y nghĩ, cuối cùng bản thân cũng hiểu được tại sao Trần Bách Chu cự tuyệt mình mà cúc hoa lại giải chú ấn rồi.

83. Chương 83: Diễn Viên Quần Chúng Bất Ngờ Cuồng Hoá

Hoắc Cải nhảy ra ngoài qua cửa sổ, nhẹ nhàng khép cửa sổ vào, quay người đi về cửa lớn Trần phủ. Nếu như cúc hoa đã không phải bị hỏng, vậy thì với điều khoản bá đạo của thứ này từ trước đến nay, hôm nay

mình cho dù có gặp Thường Cốc Phong thì cũng chưa chắc phán định được thắng thua, cho nên, vẫn nên đi khỏi thì hơn. Ít ra… cũng phải để Trần Bách Chu có thời gian thu thập dã quái chứ phải không nào?

Quỷ súc là sinh vật thâm tình với nam chính bao nhiêu thì càng vô tình với nam phụ bấy nhiêu mà!

Hoắc Cải trở về nhà, liền bắt gặp Vạn Tư Tề đang ngồi thủ trong phòng mình, nghiễm nhiên một bộ dáng ôm cây đợi thỏ.

"Ca." Hoắc Cải quay người đóng cửa lại, đi đến trước mặt Vạn Tư Tề ngồi xuống.

"Ngày hôm sau nữa là thi Hương rồi, hôm nay sao đệ vẫn còn chạy đến Trần phủ?" Vạn Tư Tề mắt không liếc ngang, nhìn Hoắc Cải chăm chăm.

Hoắc Cải hạ thấp mi mắt: "Gần đây, huynh có nghe thấy lời đồn thú vị gì liên quan đến đệ và Trần đại nhân trong Khôn thành không?"

Đôi môi Vạn Tư Tề mím chặt thành một đường, đôi mày gắt gao chau lại.

Hoắc Cải lấy ra bức thư cử báo bị mình nắm nhăn nhúm từ trong ống tay áo, đẩy đến trước mắt Vạn Tư Tề: "Bức thư này vị quan giám khảo nào cũng nhận được một bức."

Nhãn thần Vạn Tư Tề lập tức trở nên sắc bén, mở thư ra, từng chữ từng câu như sao chổi đốt thành ngọn lửa trầm nộ vô biên trong đáy mắt. Năm ngón tay nắm chặt, bức thư bị bóp chặt trong lòng bàn tay, không ra hình thù.

"Xin lỗi, thi Hương lần này tiểu đệ không cách nào tham gia được rồi." Hoắc Cải cúi đầu, cố gắng để mình trông có vẻ vô cùng áy náy.

"Đệ và Trần Bách Chu có thật như bức thư này nói…" Giọng nói Vạn Tư Tề tràn đầy hàn ý lạnh thấu xương.

Trên trán Hoắc Cải nảy ra gân xanh: "Sao có thể!"

Giọng nói Vạn Tư Tề khẽ dịu đi: "Nếu như đã là lời bịa đặt, đệ cần gì phải cố kỵ."

Hoắc Cải trầm ngâm lúc lâu, nói: "Đệ bỏ thi là có ba lý do…

Thứ nhất, trong hoàn cảnh này, Trần đại nhân để bảo vệ thanh danh của mình, việc chấm thi rất có thể sẽ không nhúng tay giúp đệ. So với việc mạo hiểm nguy cơ rớt bảng, không bằng trực tiếp bỏ thi, vừa có thể bảo toàn thanh danh của hai bên, cũng có thể khiến Trần đại nhân nợ đệ một ân tình nặng.

Thứ hai, lời đồn này đã tồn tại, cho dù đệ có thi được cử nhân cũng sẽ chịu sự chất vấn, nghi ngờ, hơn nữa Trần đại nhân sau này cũng chưa chắc đã trợ giúp đệ, điều này chỉ có hại chứ không có lợi cho sĩ đồ sau này của đệ.

Thứ ba, tuổi đệ kỳ thực còn nhỏ, lại thi minh toán, cho dù có làm được Thủ khoa, kết quả cuối cùng cũng chẳng qua là bị ném vào một chức quan nhàn hạ không quan trọng, lãng phí thời gian. Chẳng bằng đợi ba năm nữa hãy thi, cơ hội sẽ càng tốt hơn."

Vạn Tư Tề nhìn Hoắc Cải chăm chăm, đáy mắt u ám như vực sâu, nhìn không rõ thần sắc: "Đệ đã nói vậy, ta còn có gì để phản bác, huống chi từ trước đến giờ đệ không cần ta suy nghĩ giúp đệ. Bỏ thi nếu như đã là lựa chọn của đệ, ta tất nhiên chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo."

Hoắc Cải lòng thắt lại, tuy biết rõ Vạn Tư Tề đầu tư rất nhiều vào địa vị cử nhân của mình, tình thế đã chắc chắn, nhưng bản thân lại vẫn cứ không chút do dự lựa chọn lừa gạt và hy sinh, cho dù nói thế nào, đều có chút không phải với Vạn Tư Tề. Trách chỉ trách, đối với một người hiểu giá thị trường, cá và tay gấu, từ trước đến giờ không thể so sánh với nhau.

"Xin lỗi…"

Vạn Tư Tề có chút thô bạo ngắt lời Hoắc Cải: "Không cần nói xin lỗi với ta, làm huynh trưởng, không thể bảo vệ đệ là ta thất trách."

Hoắc Cải nhếch môi, không mặn không nhạt nói: "Không cần nói với đệ hai chữ thất trách, là đối tác làm ăn, không thể thi đạt cử nhân như đã hẹn là đệ thất hứa."

Thân thể Vạn Tư Tề cứng đờ, trừng mắt nhìn đôi mắt lạnh lùng của Hoắc Cải, không nói được một chữ nào. Y, y sao có thể dùng 4 chữ như vậy để miêu tả quan hệ giữa hai người! Nếu thực sự coi là vậy, những ngày sớm tối bên nhau này y coi là gì, tình cảm của bản thân là gì?!

"Đừng đầu tư vào đệ quá nhiều, cẩn thận không thu lại được vốn." Hoắc Cải ghé sát bên tai Vạn Tư Tề, dịu dàng thì thầm.

Hoắc Cải biết lời mình nói câu nào câu nấy đều khiến người ta tổn thương, nhưng y nhịn không được, nhịn không được muốn nói thẳng, phô bày cho người ta nhìn thật rõ ràng lòng dạ sắt đá của mình, tàn nhẫn lại vui vẻ, đau đớn lại sung sướng.

"Rầm!" Chiếc bàn bay lên không trung, nặng nề rơi xuống đất, ấm trà chén trà thuận theo mặt bàn úp ngược, rơi xuống sàn vỡ tan tành.

Hoắc Cải chấn kinh nhìn Vạn Tư Tề từ trước đến nay vẫn rất trầm ổn: "Đây chẳng lẽ là lật bàn trong truyền thuyết?"

Vừa nhìn khuôn mặt lửa giận phừng phừng của Vạn Tư Tề, Hoắc Tiểu Cải lúc trước còn rất tra rất lãnh khốc, lập tức rất run rất vô dụng mà co ro, bắt đầu tìm đường sống: Báo cáo Đại thần Đam Mỹ, diễn viên quần chúng đột nhiên cuồng hoá, tiểu nhược thụ chống đỡ không nổi, cầu cứu viện, cầu cứu viện!

Vạn Tư Tề bước lên trước một bước, túm lấy vạt áo Hoắc Cải, Hoắc Cải giống y con gà con bị xách lôi đến bên giường, sau đó ném thẳng vào đệm, không kháng cự được.

Hoắc Cải đang muốn giãy giụa, Vạn Tư Tề đã nhanh chân nhanh tay rút dây lưng Hoắc Cải ra, túm lấy hai cổ tay Hoắc Cải trói thật chặt.

"Huynh muốn làm gì?!" Hoắc Cải vừa kinh ngạc vừa giận dữ, bắt đầu ngọ nguậy thân thể phản kháng, nhưng tất cả giãy giụa đều phí công trước sự giam cầm cường thế của Vạn Tư Tề.

"Ta muốn làm gì, đệ nhìn mà vẫn chưa biết sao?" Vạn Tư Tề nghiến răng, mỗi chữ đều mang theo nộ ý dâng trào.

Vạn Tư Tề một tay ấn sâu Hoắc Cải vào trong chăn đệm, một tay vói vào trong eo lưng y, trượt đến bên tiết khố mỏng manh, ngón tay móc lấy lưng quần, giật mạnh, không chút do dự lột quần Hoắc Cải xuống, lộ ra bờ mông trắng trẻo tròn trịa.

Phần mông không chút che đậy trực tiếp lộ ra ngoài, Hoắc Cải run rẩy bởi không khí lạnh lẽo, y cố sức nhấc đầu lên khỏi chăn, kêu to: "Ca, huynh bình tĩnh đi!"

Bàn tay hơi thô ráp của Vạn Tư Tề bất ngờ nhéo một cái trên da thịt mịn màng, sau đó khom người xuống, đưa mặt đến trước mắt Hoắc Cải, khí tức lạnh lẽo sắc bén như cuồng phong đêm đông: "Hiện tại biết gọi ca rồi, không phải đối tác làm ăn sao, hả?"

Da thịt nơi riêng tư bị trắng trợn nhéo bóp, Hoắc Cải bị đôi mắt lạnh như băng của Vạn Tư Tề doạ đến mức không dám thở mạnh: Hết rồi… cúc hoa của ta hôm nay tiêu rồi!

Vạn Tư Tề ngồi bên giường vươn cánh tay thon dài ra, xốc ngang eo Hoắc Cải nhấc lên, đặt thân thể nhẹ bẫng của Hoắc Cải lên vai mình, một tay cầm chắc hai chân y, bờ vai đặt ở bụng dưới y, một cái tát nhắm thẳng vào mông.

"Bốp" một tiếng thanh thuý vang lên, Hoắc Cải ngây đơ – thì ra chỉ là đánh mông thôi sao? Xin lỗi gia lại không thuần khiết rồi…

"Bốp" Vạn Tư Tề lại đánh một cái nữa lên mông y, cảm giác nóng bừng, tê dại trên mông dần lan ra, Hoắc Cải nhất thời vừa xấu hổ vừa tức giận: "Tên khốn Vạn Tư Tề, lại đánh mông ông!"

"Đệ gọi ta là gì?" Vạn Tư Tề hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên, lại thêm một loạt tát nữa trên cái mông nho nhỏ mềm mại, co dãn của Hoắc Cải.

Sĩ khả sát bất khả nhục! Đánh mông tuy rằng không đến mức đau, nhưng cảm giác nhục nhã thì cực kỳ rõ ràng, huống chi lúc trước cho dù bị đánh cũng chưa đến mức kéo quần xuống, Hoắc Cải chỉ cảm thấy nộ hoả bốc lên đầu: "Vạn Tư Tề, ngươi dựa vào cái gì mà đánh ta!"

“Dựa vào ta mạnh hơn đệ!” Vạn Tư Tề nói câu này rất hùng hồn, quang minh chính đại.

“…” Hoắc Cải không biết nói gì nữa. Y vốn tưởng rằng Vạn Tư Tề sẽ giống như trước kia dựa vào thân phận huynh trưởng mà giở trò lưu manh, không ngờ Vạn Tư Tề lần này trực tiếp giở trò lưu manh, ngay cả cớ cũng không thèm tìm.

Trừng phạt vẫn tiếp tục, bờ mông đầy đặn trong trận đòn phát ra âm thanh vang vọng. Hoắc Cải bị cong người treo trên vai Vạn Tư Tề, mặt đã đỏ gần như có thể nhỏ máu, không biết là vì tư thế đầu hướng xuống hay là vì hình phạt xấu hổ này. Hai tay Hoắc Cải bị trói rủ xuống nắm chặt lấy tấm trải giường, không ngừng vặn xoắn. Thân thể giãy giụa không ngừng, cho dù là giãy giụa vô vọng, giống y như con ma nhỏ nhìn không rõ khốn cảnh không ngừng tìm cách chạy trốn.

Mông đã trở nên nóng rực, vừa tê dại vừa sưng lên, Hoắc Cải đã không còn nhớ rốt cuộc đã bị đánh bao nhiêu cái, chỉ có thể cảm nhận những cái đánh không ngừng, không ngơi không nghỉ, giống như một điệu nhạc tuần hoàn đơn điệu, y không thể khống chế mà co giật theo tiết tấu đáng ghét đó. Thứ không ngừng gia tăng theo những cái tát là cảm giác nhục nhã bị giáo huấn như đứa trẻ hư.

Nhục nhã và bất lực không ngừng tích luỹ, khiến đầu óc Hoắc Cải dần dần hỗn loạn, trừng phạt thế này, đối với Hoắc Cải mà nói, đời này đều chưa từng trải qua. Một nỗi uỷ khuất kỳ lạ dần dần lan ra: Gia là một lương dân, chẳng qua là viết một cuốn tiểu thuyết, thế nhưng lại bị ném vào cái thế giới quỷ quái này, cần tiền không có tiền, cần quyền không có quyền, còn phải hao tổn tâm tư đi câu dẫn mấy nhân vật nguy hiểm. Một đám bắt nạt kẻ yếu, chỉ biết ức hiếp gia…

Nước mắt vô thanh vô tức che mờ hai mắt Hoắc Cải, tiếng nức nở mang theo uỷ khuất dường như dâng lên từ sâu trong linh hồn, thoát ra từ bên môi. Hoắc Cải cúi gằm đầu, cắn mạnh vào eo lưng Vạn Tư Tề, nhưng cuối cùng chỉ ngậm được y phục mang theo khí tức của hắn.

Vạn Tư Tề dường như cảm nhận được sự ẩm ướt ở lưng, không tiếp tục nữa, nhàn nhạt nói: “Vĩnh viễn đừng nói những lời như thế với ta, lần sau còn chọc giận ta, ta không bảo đảm chỉ đơn giản là đánh mông đâu.”

“Vạn Tư Tề, ngươi yên tâm, sẽ không còn lần sau nữa đâu. Gia sẽ lập tức đi khỏi, hai chúng ta vĩnh viễn không gặp nhau nữa!” Hoắc Cải rõ ràng đã giận quá mức rồi, ngay cả tác phong vô sỉ lúc cần giả bố thì giả bố, lúc cần giả con thì giả con đều bị vứt đi sạch sẽ.

Nếu như Hoắc Cải biết giây phút sau sẽ xảy ra điều gì, y nhất định sẽ lựa chọn giây phút này khóc lóc thảm thiết dập đầu nhận lỗi, chứ không phải vịt chết miệng vẫn còn cứng mà chọc giận Vạn Tư Tề.

Kỳ thực sau khi Hoắc Cải không biết sống chết mà thốt ra lời kiên quyết như vậy, Vạn Tư Tề cũng chẳng làm chuyện gì thiên nộ nhân oán lắm, hắn chỉ ấn chặt đứa trẻ không ngoan nào đó, tiếp tục đánh vào mông mà thôi.

Nhưng, trên thế giới này có một chân lý vô cùng đáng sợ, đó chính là: sự thay đổi về lượng dẫn đến sự thay đổi về chất.

Cái mông trắng trẻo của Hoắc Cải lúc này bị bao phủ bởi một màu đỏ trơn bóng xinh đẹp, tầng huyết sắc vì bạo lực mà trở nên rực rỡ thấu lộ dưới da, như mặt hồ dưới bóng cây anh đào, phản chiếu lại diễm sắc, đồng thời cũng được những cánh hoa không ngừng lất phất bay bao phủ. Thế là theo sự ngọ nguậy của thân thể, mặt hồ không ngừng bập bềnh, màu đỏ trơn bóng đó cũng đang nhảy múa mãnh liệt, nóng bỏng như có sinh mệnh.

Cảm giác đau rát theo đó trở thành một loại cảm giác hoà tan giữa nóng bỏng và tê dại, đau đớn đã không còn cảm nhận được nữa. Hoắc Cải cong mông, gập người, giống như một cái cung kéo căng, mỗi một lần Vạn Tư Tề đánh đều dẫn đến một trận run rẩy, mà vật nào đó giữa hai chân Hoắc Cải đã như dây cung không ngừng run lên.

Bộ phận căng thẳng nóng rực không ngừng trượt qua lại trên nếp nhăn quần áo, hạ thể cứng rắn nhạy cảm không ngừng cọ sát trên cơ thể rắn chắc, đau đớn bị vùi lấp, thế là một loại cảm giác kỳ lạ dâng lên từ đốt sống xương cụt, ăn mòn thân thể không còn chút cảm giác, nảy sinh ra sự thay đổi đáng xấu hổ. Mỗi một cử động nơi đó đều giống như ấn xuống một nốt nhạc, tiết tấu mở đầu kéo dài mà chậm rãi, làm nền cho

cao trào sắp đến. Trước khi bị chấn động bởi cao trào, thân thể đã trầm mê trong nốt nhạc, tiếng nức nở vốn đầy uỷ khuất dần dần mang theo giọng mũi nặng nề, trở nên dính dấp mà ướt át.

Khi bàn tay một lần nữa tát lên cái mông nhỏ đã chịu đủ tàn phá, Hoắc Cải sợ hãi phát hiện ra bộ phận nào đó bị đè ép trước ngực Vạn Tư Tề chấn động mà… cứng lên.

"Buông ta ra!" Hoắc Cải cố sức khiến giọng nói của mình nghe giống như bình thường, nhưng giọng mũi nghèn nghẹn mang theo sự ướt át lại giống như đang dẫn dụ đối phương trừng phạt thêm.

Vạn Tư Tề theo quán tính, lại đánh một cái nữa.

Chỗ nào đó nóng rừng rực chứa đựng sự sống càng thêm hưng phấn, Hoắc Cải kịch liệt giãy giụa, giống như một con cá không ngừng quẫy đạp trên bờ cát: "Vạn Tư Tề, ngươi rốt cuộc muốn làm nhục ta đến mức nào?!"

Cuối cùng ý thức được xảy ra chuyện gì, Vạn Tư Tề vội vàng giữ chặt thân thể đang run rẩy kịch liệt vì xấu hổ của Hoắc Cải, chầm chậm đặt người xuống giường, đáy mắt hoảng loạn: "Xin lỗi, ta không ngờ đệ lại…"

"Cút ra!" Hoắc Cải quay đầu đi, giọng nói thấp khàn lộ ra vẻ rã rời.

Vạn Tư Tề ý thức rất rõ ràng rằng, nếu như bản thân thực sự đi ra như lời Hoắc Cải nói, chỉ sợ sẽ đánh mất đối phương hoàn toàn, sẽ không còn có thể cứu vãn. Trước khi lý trí thức tỉnh, thân thể đã hành động trước một bước, ôm chặt lấy Hoắc Cải, nỗi lo lắng đè nén trong lòng buột miệng mà ra: "Ta hoàn toàn không có ý làm nhục đệ, đệ nếu như muốn làm nhục lại thì cứ làm, nhưng bất luận ra sao, đừng rời khỏi!"

Ngượng ngùng sinh ra tức giận, xấu hổ kích ra phẫn hận, Hoắc Cải lúc này đây đã đánh mất tất cả bình tĩnh và lý trí, đầu óc chỉ còn chừa duy nhất một suy nghĩ: Làm nhục lại!

Vô số những hình ảnh hiện lên trong đầu, Hoắc Cải nhếch một nụ cười yêu hoặc mà ác liệt, thốt ra một câu lời thoại vô cùng cẩu huyết: "Đã là lửa ngươi châm, vậy thì, có phải là ngươi nên chịu trách nhiệm dập lửa hay không?"

Vạn Tư Tề ngây ra, chỉ vào bộ phận đang hừng hực của Hoắc Cải, không thể tin được.

"Chỉ có thể dùng miệng nha" Hoắc Cải nhếch mép, thốt ra mấy chữ càng ác liệt hơn. Y gần như có thể tưởng tượng ra bộ dạng chán ghét và hối hận của Vạn Tư Tề ngay sau đó, nói gì mà làm nhục lại, còn không phải giống như câu mắng kinh điển quốc gia "Đ.M.M", nói ra được, làm không được.

Vạn Tư Tề lại rất thản định xác nhận nói: "Nếu như ta làm như vậy, đệ có thể đảm bảo không rời khỏi chứ?"

"Nếu như ngươi làm được, ta liền bảo đảm không vì chuyện này mà rời đi." Hoắc Cải không tin tà đặt cược: Gia không tin ngươi làm được, hừ hừ! Gia sẽ bỏ nhà ra đi, kiên quyết ra đi! Gia sẽ không còn bị đánh mông nữa!

Vạn Tư Tề sâu xa nhìn Hoắc Cải một cái, Hoắc Cải khiêu khích trừng mắt nhìn lại, có giỏi thì ngươi liếm đi, ngươi liếm đi!

"Hư…"

Vạn Tư Tề tách hai đùi Hoắc Cải ra, dứt khoát khom người ngậm lấy, hàm chụp lên thân nấm, yết hầu mút lấy đỉnh, lưỡi chậm rãi quấn quanh.

Chỗ nào đó vì huyết dịch tập trung mà trở nên cứng rắn trong giây phút bị sự ướt át ấm áp bao trùm, nhanh chóng quả đoán mà… rút ngắn.

Tiểu hoàng qua kỳ thực là một đứa trẻ rất nhạy cảm yếu đuối, cho nên, nếu như bị kinh hách quá độ cũng rất có khả năng ngắn đi chỉ trong tích tắc. Tài liệu giảng dạy cụ thể về mặt trái xin hãy tham khảo tiểu nhược thụ Hoắc Cải từ trước tới nay chưa từng nhọ nhất, chỉ có nhọ hơn.

"Ta X!" Hoắc Cải bị hiện thực thảm liệt làm cho thẹn đến mức có xúc động muốn báo thù xã hội.

Vạn Tư Tề nhổ ra tiểu hoàng qua héo, do dự hỏi: "Cái này của đệ… lần trước thực sự bị Tham Lang giẫm hỏng rồi sao?"

Hoắc Cải hét lên: “Là do bị ngươi doạ đó! Ai con mẹ nó có thể ngờ được ngươi lại coi lời nói đùa của ta là thật chứ!”

“Nói đùa?” Vạn Tư Tề nhướn mày, nắm chặt lấy đùi Hoắc Cải, liền định vùi đầu lần nữa.

“Dừng lại, dừng lại… chuyện ngươi đánh mông ta ta không so đo nữa còn không được sao?!” Hoắc Cải vội vàng kêu to.

Khoé miệng Vạn Tư Tề khẽ nhếch lên: “Không rời đi nữa chứ?”

“Không rời đi nữa…” Hoắc Cải đối mặt với cái tên không cố kỵ bất cứ điều gì này chỉ có thể nước mắt giàn giụa vội vàng lui binh.

Nhận được đảm bảo rồi, Vạn Tư Tề khôi phục lại bộ dáng huynh trưởng, nhìn cây nấm nhỏ của tiểu đệ nhà mình quan tâm hỏi thăm: “Đúng rồi, đệ thực sự không cần mời đại phu đến khám sao?”

“Làm phiền ra khỏi cửa trực tiếp rẽ trái, không tiễn.” Hoắc Cải nghiến răng nghiến lợi.

Vạn Tư Tề chớp chớp mắt: “Ra khỏi cửa rẽ trái hình như là tường…”

Hoắc Cải mỉm cười: “Cứ việc đâm thẳng vào, đừng khách sáo.”

“Ồ.” Vạn Tư Tề đứng dậy, đi ra ngoài.

Hoắc Cải đột ngột nhớ ra một chuyện, vội nói: “Này, đợi đã, cởi dây thắt lưng trên tay ta rồi hãy đi!”

Vạn Tư Tề mỉm cười: “Cứ việc tự lực cánh sinh, đừng khách sáo.”

“…”

Vụ bạo hành gia đình xuất phát từ thành tích thi cử cuối cùng đã kết thúc êm đẹp, đáng vui đáng mừng, đáng vui đáng mừng!

Bụi: Chương này cha kế đã lộ rõ bản chất M của mình. (,)

Rốt cuộc là ai đã bán đứng ngươi, cường hãn nhược thụ tiêu sái quay người, lời nói như dao

84. Chương 84: Phồn Hoa Cuối Cùng Cũng Kết Thúc

Vạn Tư Tề nổi trận lôi đình gây nên bạo hành gia đình, chiến quả chẳng qua chỉ khiến Hoắc Cải rên rỉ trên giường một canh giờ liền ngủ ngon lành. Cũng không biết là do cái tát của đại ca cưng đệ không ăn thua hay là cái vỏ bọc tiện thụ của Hoắc Cải quá lợi hại.

Ngày hôm sau chính là ngày thi Hương được chờ đợi, thí sinh Hoắc Cải chuyện không liên quan đến mình mà ngủ đến tận lúc mặt trời lên cao ba sào.

“Ư ha~” Hoắc Cải vươn thân thể cuộn tròn ra một độ cong mềm mại. Đôi lông mày như lông vũ của chim non khẽ rung động, chậm rãi vén lên, đôi mắt ngọc mơ màng hé mở. Tia nắng rạng rỡ giờ Ngọ chiếu thẳng vào tầm mắt, chú chim non bị kinh động nhanh chóng rúc đầu trở về dj cánh, không ngừng run rẩy.

“Ha.” Bên tai truyền đến một tiếng cười khẽ.

Hoắc Cải day day mắt, mở ra. Chỉ thấy Vạn Tư Tề đang bày ra biểu cảm nghiêm túc tiêu chuẩn ngồi bên giường, từ trên cao thâm tình mắt đối mắt với mình.

“Tìm đệ có chuyện sao?” Hoắc Cải luân phiên đạp hai cẳng chân trắng trẻo, cái chăn đắp trên người thuận theo động tác lười nhác của y mà cuộn thành một đống lộn xộn cuối giường.

Vạn Tư Tề thản nhiên nói: “Nghe nha hoàn nói đệ vẫn chưa tỉnh, cho nên ta thuận tiện đến xem.”

"Giờ là giờ gì rồi… Ha a!" Hoắc Cải vẫn chưa hỏi xong lại ngáp một cái nữa.

Vạn Tư Tề: "Vẫn chưa tỉnh sao? Nếu như buồn ngủ quá thì đệ cứ ngủ đi."

Hoắc Cải khẽ ngạc nhiên trong lòng, bình thường tên này không phải một mực nghiêm lệnh ta phải ăn uống đúng giờ ngủ nghỉ đúng giấc hay sao? Hôm nay sao lại dễ tính đến vậy. Chẳng lẽ là… muốn nhân lúc ta ngủ làm mấy chuyện trộm chó bắt gà?

Hoắc Cải có ý thăm dò, dứt khoát kéo chăn lên, nằm trở lại gối nói: "Vậy đệ ngủ thêm lúc nữa, có lẽ một hai canh giờ nữa mới dậy, huynh không cần đợi đâu."

"Được." Vạn Tư Tề gật đầu, ghém mép chăn cho Hoắc Cải rồi đứng dậy ra ngoài.

Đợi khi cửa đóng lại rồi, Hoắc Cải lăn một cái, khẽ khàng xuống giường, trong mắt thoáng qua một ý cười giảo hoạt. Hoắc Cải buộc tóc qua loa, khoác áo khoác ngoài lên, liền ra khỏi cửa, rón rén đi theo Vạn Tư Tề ở cách đó không xa.

Vạn Tư Tề đi thẳng đến phòng ăn, hoàn toàn không nhận ra phía sau mọc thêm một cái đuôi.

Hoắc Cải trốn bên cạnh cột nhà phòng ăn, liếc mắt nhìn vào phòng ăn một cái, lập tức trợn tròn mắt: cá rán vừng, hạt điều xào cần, nấm tươi hầm dầu, thịt kho tàu, cua hấp, Ô long nhả ngọc (chủ yếu có hải sâm và trứng cút), Tam tiên long phượng cầu (thịt gà, trứng gà và tôm), bánh bao bát trân liên, chè hạt sen, đậu rán cay ngọt…

Hoắc Cải lặng lẽ lau nước miếng: Đây không phải đều là những món mình thích sao?

Hoắc Cải tròng mắt khẽ chuyển: Thì ra Vạn Tư Tề muốn dùng chiêu quá bữa này để dạy cho mình bài "cái giá phải trả cho việc ngủ nướng" sao? Độc chỉ một chữ, hãm hại trong vô hình không giải thích!

Trong lúc Hoắc Cải nghĩ mà rùng mình trước thủ đoạn giáo dục nhẫn tâm của Vạn Tư Tề thì bên tai truyền đến tiếng nói chuyện của người bên trong phòng.

"Lão gia, thêm một nén hương nữa là thức ăn sẽ nguội mất."

"Lạnh thì bỏ đi. Nửa canh giờ sau bảo nhà bếp làm lại bàn khác."

"Lão gia, ngài từ sáng đã không chạm đến một hạt cơm rồi, lúc này hay là ngài dùng ngọ thiện trước?"

"Không sao, ta đợi Tiểu Luân dậy thì cùng ăn."

"…Vâng."

Hoắc Cải ngồi xổm bên hành lang, hai mày chau lại: 'Thì ra tên này không phải muốn mình đói mà là muốn cùng mình đói sao?!'

Hoắc Cải vừa ngước lên nhìn, liền thấy nha hoàn đó nhận được lời dặn dò, đi ra ngoài, liền vô thức đi theo…

Nha hoàn rẽ vào phòng ở của hạ nhân, cười hi hi vỗ tay nói: "Hôm nay mọi người may lắm nhé, Tam thiếu gia vẫn chưa tỉnh, bàn thức ăn đó đều dành cho chúng ta rồi!"

Một tiểu nha hoàn tiếp lời: "Món ăn hôm nay đặc biệt phong phú, ta nhìn mà thèm quá!"

Nha hoàn đó bũi bũi môi: "Cũng nhờ lão gia sủng Tam thiếu gia, phàm là thức ăn cho cậu ấy đều phải là mới làm. Lần này lão gia cố ý cho người làm cả một bàn ăn như vậy, thế mà lại mặc cho Tam thiếu gia lỡ giờ cơm."

Tiểu nha hoàn nghi hoặc hỏi: "Nhắc đến việc này, sao lão gia lại làm một bàn ăn như thế nhỉ? Hôm nay thi Hương tuy là một ngày trọng đại, nhưng Tam thiếu gia không phải là không đi sao…"

Nha hoàn kia vội vàng nói: "Nhỏ tiếng một chút! Lão gia đã ra lệnh rồi, những ngày này, ai dám nhắc đến nửa chữ có liên quan đến thi cử liền phạt nửa tháng tiền công đó."

Tiểu nha hoàn đó vội vàng nhìn ra ngoài, mới nhỏ giọng nói: "Ta, ta chỉ là không hiểu nổi thôi…"

"Có gì mà không hiểu nổi, lão gia còn không phải là thấy Tam thiếu gia chuẩn bị hơn nửa năm, đến lúc thi lại không thể đi, sợ Tam thiếu gia trong lòng khó chịu, nên mới làm bàn ăn phong phú, lại còn ra lệnh cấm

khẩu. Nếu để ta nói, với tính cách vô tâm vô tư của Tam thiếu gia, nếu như có thể khó chịu vì chuyện này mới là kỳ tích đó!" Nha hoàn thở dài một cái, rất có ý tiếc nuối hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Hoắc Cải đứng bên ngoài, ngây người một lúc lâu, sau đó nhếch mép, lộ ra một biểu cảm cười mà không cười: bỏ thi Hương, trong lòng gia vốn không chút khó chịu, bị con nha hoàn này nói như vậy, ngược lại lại cảm thấy khó chịu rồi đấy.

Thế là Hoắc Cải nhỏ nhen quyết định trả lễ, khiến nha hoàn này không được sung sướng.

Hoắc Cải quay người, bước dài về phía phòng ăn, chặn đứng Vạn Tư Tề giữa đường.

"Đệ tỉnh rồi?" Vạn Tư Tề đánh giá Hoắc Cải đầu tóc bù xù, quần áo luộm thuộm.

Hoắc Cải gãi đầu: "Ừm, đói quá không ngủ được. Có gì ăn không?"

Vạn Tư Tề vỗ vỗ đầu Hoắc Cải, thản định vò mái tóc tổ chim thành mái tóc ổ chó: "Thức ăn đã làm xong hết rồi, đệ đánh răng rửa mặt xong thì đến phòng ăn nhé."

Một tuần trà sau, Hoắc Cải chỉnh đốn trên dưới ngồi trong phòng ăn.

Nha hoàn vừa thông báo với chị em là sắp có một bữa to nhìn người nào đó bò ra bàn ăn, vẻ mặt âm u, tạo thành bóng râm trong góc tường.

Hoắc Cải cười rạng rỡ, nhướn nhướn mắt với nha hoàn: Thật không may nha… Thiên nga đến miệng bay rồi

~"Tiểu Luân, đệ nhìn chằm chằm nha hoàn đó làm gì?" Khuôn mặt băng sơn của Vạn Tư Tề tái xuất giang hồ.

Hoắc Cải hoàn hồn, cười nói: "Đệ muốn cô ta ra ngoài, đệ có chút chuyện muốn vừa ăn vừa nói với huynh."

Nhà hoàn rất thức thời ngoan ngoãn lùi đi, thuận tiện đóng cửa lại.

Hoắc Cải cầm chiếc bát trước mặt Vạn Tư Tề, múc đầy canh vào bát, đưa ra, lúc này mới thong thả mở miệng nói: "Đệ chuẩn bị dạy huynh một thứ, hẳn sẽ rất có ích cho huynh."

Ngón tay thon dài của Vạn Tư Tề chậm rãi trượt trên mép bát, ngước mắt nhìn Hoắc Cải: "Thứ gì?"

"Chữ số Ả Rập." Hoắc Cải vùi đầu cũng múc cho mình một bát canh.

Vạn Tư Tề nghi hoặc: "Chữ số Ả Rập… Là vật gì?"

Tranh thủ lúc đợi canh nguội, Hoắc Cải phổ cập chữ số Ả Rập cho Vạn Tư Tề thế này, thế kia một lượt.

"Hiểu rồi?" Hoắc Cải cười hỏi, bê bát nhấp một ngụm.

Vạn Tư Tề cũng bê bát lên, sau đó khẽ chạm với bát trong tay Hoắc Cải, uống cạn canh trong bát như uống mỹ tửu: "Hiểu rồi."

Vạn Tư Tề gắp cho Hoắc Cải một miếng thịt bụng cá: "Sao đệ khẳng định thứ này có ích với ta?"

Hoắc Cải khoé miệng đắc ý giương lên: "Trên thế gian này có thể có mèo không ăn vụng cá, nhưng tuyệt đối không có thương nhân không làm hoá đơn giả. So với việc ôm một đống hoá đơn thật lúc nào cũng có thể bị lộ, chẳng bằng dùng một phương thức chỉ mình mình biết ghi lại sau đó tiêu huỷ vĩnh viễn chứng cứ."

Hoắc Cải thầm nói: Một bàn thức ăn này, ngươi dám nói đổi là đổi, con đường kiếm tiền tuyệt đối không chỉ có mấy căn tiệm bề ngoài đó, nếu như không có nhu cầu sử dụng hoá đơn giả mới là lạ đấy!

Vạn Tư Tề xoa đầu Hoắc Cải, khen ngợi: "Đệ đệ của ta quả nhiên là người thông minh nhất thiên hạ."

"Nào có, nào có." Hoắc Cải hiếm có khiêm tốn một lần: Đệ đệ của người là tên ngu ngốc nhất thế gian, tác giả ta mới là người thông minh nhất thiên hạ.

Vạn Tư Tề thành khẩn nói: "Đa tạ."

"Giữa chúng ta cần gì phải thế." Hoắc Cải hạ thấp mi mắt: Ta chẳng qua chỉ là trả nợ ân tình của ngươi mà thôi, cần gì nói đa tạ.

Hoắc Cải cơm no rượu say, liền trở về phòng mình, cài cửa lại. Đã đi được ba phần tư chặng đường, cũng nên tính toán xem lúc nào nên rời nhà để đi tương ái tương sát với Vũ Vô Chính rồi.

Vạn Tư Tề lại ra khỏi nhà trước giờ cơm tối, mấy ngày sau đều không trở về một lần.

Hoắc Cải cũng không cảm thấy kỳ lạ, y đoán Vạn Tư Tề mới nhận được bảo bối là chữ số Ả Rập, hẳn đang vội vàng ứng dụng vào thực tế rồi.

Điều Hoắc Cải cảm thấy kỳ lạ hơn là mấy ngày ngay Đông Phương Vị Minh lại không hề tìm đến mình gây phiền toái. Dù sao bản thân lúc trước để ổn định cái trạm thu phí di động này, đã đưa ra mồi câu sau khi thi đạt cử nhân sẽ kết giao thân thiết, lúc này căn bản ngay cả trường thi cũng không đi, tương đương với việc khiến Đông Phương Vị Minh hụt ăn lần nữa. Đông Phương Vị Minh một lần nữa bị gạt thê thảm, lại không thấy tăm hơi, thực sự rất khác thường!

Thi Hương kết thúc, rất nhanh là đến tiết Trung Thu 15 tháng 8. Hiện tại đề tài nóng bỏng nhất trong Khôn thành chính là Thích sử Trần Bách Chu sắp tổ chức Thưởng Nguyệt hội, mời rất nhiều văn nhân cùng đón giai tiết, quy mô rất lớn, thế trận hào hoa, thức ăn tinh mỹ, khiến người ta mong đợi.

Đêm, hoa viên Trần phủ cực kỳ náo nhiệt, khách khứa đã ổn định vị trí trên hành lang gấp khúc trong hậu viện, trước mặt là bàn dài, bày các loại hoa quả, bánh Trung thu, rượu ngon.

Những hòn đá nhiều hình dạng xếp thành giả sơn trùng điệp, vây lấy cây và hoa, làm nền cho đình đài, trên sân khấu là những con hát đang y y nha nha, ống tay áo dài bay múa.

Có ăn có uống có nhạc, tân khách tất nhiên không ai là không hài lòng.

Cả học viện Cam Đường đều nhận được lời mời, Hoắc Cải thân là một thành viên ăn trực chờ chết trong học viện, cũng ở trong số đó, chiếm một góc nhỏ. Ymang danh là nhân vật trong vụ bê bối, lúc này tất nhiên chuẩn bị chịu sự quan sát của đám đông, cũng chuẩn bị chịu bị lạnh nhạt.

Trần Bách Chu và mấy vị khách quý ngồi trong đình các một bên, cười nói phong nhã.

Một khúc nhạc tấu xong, Trần Bách Chu đột nhiên đứng lên, giơ tay với vũ cơ trên sân khấu. Đám vũ cơ kiều diện hoa dung liền nhẽ bước di chuyển xuống sân khấu, thướt tha di chuyển về phía Trần Bách Chu. Nhạc vang lên, đám vũ cơ uyển chuyển bày ra các tư thế như liễu rủ, khiến chư vị tân khách không thể rời mắt khỏi.

Vũ cơ đi lên đài các, bên cạch các khách quý đều có một vũ cơ ngồi, chỉ có bên cạnh Trần Bách Chu là không có ai, trống trải khiến người ta chú ý.

"Trần đại nhân sao lại…" Có tân khách trái ôm phải ấp nhịn không được mở miệng hỏi.

Các tân khách khác ánh mắt cũng nhìn chăm chăm Trần Bách Chu, dù sao trong khi người ta vui vẻ mình lại chơi "một mình" thì khá là thất lễ.

Trần Bách Chu lộ ra một nụ cười nhạt ôn nhuận như ngọc, dõng dạc nói với chúng nhân: "Tại hạ một tháng trước may mắn thu được một giai nhân vào trong viện, cầm kỹ của y vô cùng tuyệt, không dám độc hưởng, hôm nay mời chư vị cùng thưởng thức một phen."

Tân khách hiểu ý liền cười: Thì ra vị này không phải là muốn chơi một mình mà là muốn đợi người trong lòng đến rồi mới chung vui với mọi người mà!

Bàn tay cầm bánh trung thu của Hoắc Cải khẽ khựng lại, trong lòng mơ hồ đoán ra, nhưng lại không dám xác nhận.

Trong sự chú ý của vạn chúng, một nam tử đeo mạng sa nửa mặt xuất hiện từ trong bóng đêm thăm thẳm, bạch y như tuyết, tóc đen lượn quanh, như thể ánh trăng mới mọc, thanh lãnh mị nhân.

Nam tử từng bước từng bước đi lên đài cao đèn đuốc sáng trưng, khuôn mặt mơ hồ cũng dần rõ ràng hiện ra trước mắt chư vị quan khách: đôi mày lã liễu ẩn phong tình, đôi mắt đào hoa diễm sắc lưu chuyển, diện sa nửa mặt khiến người ta tương tư. Quả là một giai nhân mạng sa như sương sớm.

Hoắc Cải nuốt nhanh nửa cái bánh trung thu cắn dở, nhìn chằm chằm người đó, không chớp mắt.

Thường dã quái xuất hiện rồi, một dũng giả lao tâm lao lực như y tất nhiên mỏi mắt chờ mong!

Thường Cốc Phong đứng vững trên sân khấu rồi, đã sớm có người bày sẵn đệm và cổ cầm, chỉ đợi y đến giúp vui cho mọi người.

Thường Cốc Phong ngồi xếp bằng, mắt long lanh nhìn Trần Bách Chu một cái, rồi bắt đầu tấu nhạc lên. Giai điệu uyển chuyển, nghe như tiếng đêm hát, vọng như tiếng suối chảy, cực kỳ rung động lòng người.

Một khúc tấu xong, khách khứa tất nhiên không ngớt lời khen hay.

"Chúc mừng Trần đại nhân có được giai nhân, hảo diễm phúc!"

"Trần đại nhân có mỹ nhân bậc này bên cạnh thật khiến người ta ngưỡng mộ vô cùng."

"Cũng chỉ có phủ của Trần đại nhân mới dưỡng ra được giai nhân tài sắc vẹn toàn thế này."

...

Hoắc Cải ngước mắt nhìn Thường Cốc Phong, tên ngốc này vẫn còn tưởng mọi người đang chúc phúc, cười cực kỳ rạng rỡ. Hoàn toàn không nhận ra, trong mắt mọi người y đã xuống cấp thành nghệ kỹ Trần phủ, chỉ là một món đồ chơi.

Hoắc Cải cười rộ, cười đến mức hai mắt híp thành một đường, che lấp ngàn vạn cảm xúc trong ánh mắt. Trong nguyên tác Vạn Nhận Luân ít nhiều còn được Trần Bách Chu bỏ ra nhiều tiền để mua về, là tướng công kim ốc tàng Kiều; lúc này Thường Cốc Phong lại chỉ là một món đồ chơi miễn phí, mua vui cho tân khách…

Phong thủy luân lưu chuyển, quả nhiên không có tiện nhất, chỉ có tiện hơn.

Trần Bách Chu nhận được "chúc phúc" ôm quyền nói với chúng nhân: "Những ngày gần đây, ta thường ở bên Thường công tử ngâm thơ đàn hát, mà không ngờ, vì Cốc Phong nhà ta với vị học trò nào đó có tướng mạo tương tự mà dẫn đến hiểu nhầm. Hơn nữa lại có kẻ lòng dạ xấu xa mượn đó dựng chuyện, huỷ hoại danh dự, chặn đứng tiền đồ của người khác. Lần này đặc biệt làm sáng tỏ, người ta vẫn nói lời bịa đặt dừng ở trí giả, hy vọng các vị đừng bị hạng tiểu nhân đó lừa gạt!"

Những câu cuối đã mang theo ý cảnh cáo, đôi mắt sắc bén lại nhìn về phía học viện Cam Đường, doạ cho đám học trò câm như hến.

Hoắc Cải khẽ cười một tiếng, chiêu đảo lộn trắng đen này của Trần Bách Chu chơi rất đẹp, chẳng trách hắn sống chết cũng phải nuôi Thường Cốc Phong, thì ra là vì mục đích để Thường Cốc Phong giúp mình gánh cái danh bạn trai trong vụ bê bối. Đẩy y vào trong vũng bùn để đổi lấy sự trong sạch của mình, lần này Trần Bách Chu cuối cùng đã bỏ Thường Cốc Phong, bảo vệ Vạn Nhận Luân.

Trong lòng đã rõ, Hoắc Cải cũng chẳng nhìn Trần Bách Chu lấy nửa con mắt, vẫn cứ không chớp mắt nhìn Thường Cốc Phong, thời khắc tiêu hận, sao có thể rời mắt?

Mà lúc này, Thường Cốc Phong cũng diễu võ dương oai trừng mắt nhìn Hoắc Cải, tên ngốc này có lẽ vẫn tưởng rằng Trần Bách Chu đang bày tỏ tình cảm với y trước đám đông, thuận tiện cấm chỉ mọi người ghép đôi bừa bãi. Cả người đều phát ra sự kiêu ngạo "Ta mới là diễn viên chính, tiểu tam ngươi mau chóng kiếm chỗ mà khóc đi"

Hoắc Cải cảm nhận được trong tim chậm rãi tiêu tán chút oán niệm cuối cùng, sâu sắc nhận thấy, có một đối thủ như heo thế này thực sự khiến người ta thắng chẳng có chút cảm giác thành tựu nào hết.

"Đôi mắt đôi mày đó quả nhiên rất giống nhau." Có người tầm mắt qua lại giữa Thường Cốc Phong và Hoắc Cải.

"Tam lang Vạn gia cũng xui xẻo thật, bị người thừa cơ bôi nhọ." Có người cảm thán.

"Ai bảo Trần đại nhân lần đó trong tửu lâu Khôn thành khen ngợi y trước mặt các học trò khác chứ? Cả học viện chỉ có mình y được lọt vào mắt xanh, có thể không bị ghen tức sao?" Có người đào ra nguồn gốc tai họa.

"Nghe nói y thi minh toán, Trần đại nhân cho dù có nâng đỡ thì cũng có thể nâng đỡ đến đâu? Cho dù thi được cái danh cũng chẳng ăn nhằm gì, y cũng đâu cần bỏ thi?" Có người tiếp tục bát quái.

"Dùng việc bỏ thi để chứng minh mình trong sạch, thật đúng là người thanh cao." Giả tướng xuất hiện rồi…

Sau khi Trần Bách Chu đẩy chứng cứ giả là Thường Cốc Phong ra, dư luận liền hướng về phẩm chất cao khiết của Vạn Nhận Luân, cho rằng y chỉ là người bị hại.

Hoắc Cải dưới con mắt đồng tình của chúng nhân, mặt không chút cảm xúc thản nhiên rời khỏi, Trần Bách Chu ôm eo Thường Cốc Phong ngồi trong đình các, mắt cũng không ngước nhìn.

Hoắc Cải khẽ cười lẩm bẩm: "Quả nhiên! Ái chi, hại chi, ly chi…"

Trải qua việc này, Trần Bách Chu khẳng định càng hiểu rõ hiện thực nếu như dính líu đến mình nhất định sẽ huỷ danh dự và tiền đồ của mình. Vậy thì với logic "Yêu y phải bảo vệ y." của hắn, sau này chắc hẳn sẽ không xuất hiện trước mắt mình nếu như không có chuyện gì rồi. Tên quỷ súc này thật đúng là một đứa trẻ ngoan hiếm có.

Hoắc Cải đi ra khỏi hoa viên Trần phủ, quay đầu nhìn phồn hoa rực rỡ trong viện, đôi mắt cong cong: "Tạm biệt, kẻ thù của người khác."

Lời tác giả: Viết lại một lượt~ đã hay càng cần hay hơn, sữa chữa không mệt mỏi, cầu biểu dương~

85. Chương 85: Quà Là Một Thố Nhi Gia

Lời tác giả: [Tiểu kịch trường Đản Hoàng khóc đến giàn giụa máu]

Hoắc Cải: Đản Hoàng, chị không đi đánh chữ mà ngồi đây làm gì?

Đản Hoàng: Tôi nghĩ mãi không thông một vấn đề.

Hoắc Cải: Vấn đề gì?

Đản Hoàng: Trông tôi rất nham hiểm sao?

Hoắc Cải: sao lại hỏi thế.

Đản Hoàng: Tại sao rất nhiều độc giả đều chống đối việc mua trước chương truyện?

Hoắc Cải: Tấn Giang không phải quy định mua chương VIP chỉ cần trả số điểm theo số chữ hiện tại, sau đó cho dù chương truyện có số chữ tăng lên bao nhiêu cũng không cần trả thêm sao? Mà tác giả mỗi lần post mới chương VIP số chữ đều phải nhiều hơn trước mà? Mua trước rõ ràng rẻ hơn nhiều! Bọn họ tại sao lại chống đối chứ?

Đản Hoàng: Tôi cũng rất nghi hoặc. Cho nên tôi chỉ có thể nghi ngờ phải chẳng do bản thân trông quá nham hiểm, cho nên mỗi lần mang ưu đãi cho mọi người, mọi người đều cảm thấy sẽ bị thiệt? Hơn nữa cho dù trong tình tiết truyện tôi thường khiến mọi người rớt hố, nhưng về điểm số thì rất thành thực mà! Tác giả giảm giá còn bị người ta chê đúng là bi kịch!

Hoắc Cải: Quả nhiên là vì trông chị quá nham hiểm….

Đản Hoàng: Đừng để ý đến tôi, để tôi ngồi trong góc khóc một mình đi!

Hoắc Cải: Cứ chậm rãi khóc, tôi đi tìm đám tiểu công chơi đây.

Đản Hoàng: Mỗi lần tâm tình không tốt liền rất muốn báo thù nhân vật chính… Í? Hoắc Cải cậu quay trở lại làm gì?

Hoắc Cải: Tôi ngồi với chị một lúc…

Trung thu giai tiết, do vốn có phong tục đốt đèn, nên cho dù là người nghèo khổ cũng cầm thanh trúc treo hai ngọn đèn lồng dán giấy, treo ở trên cao. Trong đêm tối, vô số đèn lồng sáng rỡ được treo trên chừng không, trong màn đêm tản ra vô số màu sắc, rạng rỡ vô cùng.

Hoắc Cải nhìn những chiếc đèn lồng trên đỉnh đầu, không khỏi nhớ về đèn đường hai bên đường trong thành thị, vươn ra như nhành hoa, bóng đèn như những trái cây lớn, sáng rõ như ánh trăng. Lúc đó khi đi trên đường, y chưa từng chú ý đến những sự vật quá quen thuộc thường ngày như vậy, mà không ngờ, cũng có lúc hoài niệm đến thế.

Vận mệnh là tên hỗn đản giảo hoạt, luôn luôn lợi dụng thói quen vì quen mắt mà coi như không thấy, để tạo ra vô vàn những tình tiết thương cảm.

"Tiểu Đinh Đang, dừng xe, ta muốn đi dạo chợ đêm." Hoắc Cải gọi với ra ngoài rèm xe.

Đinh Bằng đang đánh xe trả lời: "Vậy tiểu nhân sẽ đi kiếm chỗ dừng xe, đi cùng ngài."

"Được." Hoắc Cải không ngại bên cạnh có thêm một bảo tiêu đi theo. Là một tiểu thụ, đi ra đường vào ban đêm gặp phải cướp tài cướp sắc là tình tiết bình thường.

Đợi Đinh Bằng dừng xe xong, thu thập đồ đạc xuống xe, Hoắc Cải suýt chút nữa giật nảy mình: "Ngươi vác cái tay nải to đùng đó làm gì?"

Đinh Bằng cười đáp: "Lão gia dặn dò rồi, không thể để tam thiếu gia mua đồ linh tinh ở bên ngoài ăn. Tiểu nhân thấy chợ đêm bày nhiều bánh trung thu đủ sắc màu như vậy, sợ ngài thèm ăn mới mang theo bánh trung thu và điểm tâm các loại cho ngài."

Hoắc Cải trong yến tiệc của Trần Bách Chu chỉ ăn no một nửa, nghe Đinh Bằng nhắc nhở, đúng là cảm thấy đói. Dứt khoát lấy ra bốn cái bánh cầm trong tay, thong dong đi dạo về phía chợ đêm.

Hoắc Cải tiểu thụ dạ hành, không gặp phải cướp sắc cướp tài mà lại gặp phải kẻ cướp đồ ăn. Vừa bước vào chợ đêm, liền bị một tên tiểu quỷ xông đến trước mặt cướp mất cái bánh trung thu trên tay.

Đinh Bằng phản ứng rất nhanh, vươn tay liền tóm được tên cướp nhỏ bé vừa ôm lấy bánh chạy được 5m, kéo nó đến trước mặt Hoắc Cải.

Hoắc Cải không chút khách khí đoạt lại bánh trong tay tiểu quỷ kia, cười hi hi nói: "Một lần liền cướp ba cái, bàn tay nhỏ bé của ngươi nắm được không? Tên tiểu quỷ tham lam!"

Thằng nhóc ra sức cãi lại: "Ta… ta là mang đi ăn cùng với các huynh đệ, chút bánh đó của ngươi còn không đủ chia ấy!"

Hoắc Cải làm ra vẻ hiểu ra: "Thì ra là thế, ngươi đúng là một tên nhóc trọng nghĩa khí."

Trên mặt thằng nhóc hiện lên vài phần tự hào.

"Thế này đi, ngươi dẫn ta đến gặp các huynh đệ của ngươi, nếu như ngươi nói đúng, tay nải đồ ăn này sẽ thuộc về các ngươi." Hoắc Cải ra hiệu cho Đinh Bằng mở tay nải, dụ hoặc nói.

Thằng nhóc liếc nhìn Hoắc Cải một lúc lâu, gật đầu đồng ý: "Được."

Thằng nhóc dẫn Hoắc Cải đi khoảng một tuần trà, cuối cùng đi vào một tiểu viện bỏ hoang, giữa viện cắm một cọc trúc, trên đỉnh treo một ngọn đèn lồng rách nát, có lẽ vì trên mặt đèn lồng có một lỗ hổng, đốt đèn lên cũng sẽ bị thổi tắt, cho nên không đốt. Bảy tám tên tiểu quỷ ngồi xổm thành một vòng dưới đèn, có chút ngạc nhiên nhìn vị khách không mời mà đến Hoắc Cải.

"Này, cho bọn ta túi đồ ăn được rồi chứ?" Tiểu quỷ dẫn đường thèm thuồng nhìn tay nải trong tay Đinh Bằng.

Hoắc Cải lộ ra một nụ cười tà ác: "Ngươi không sợ ta cố ý dụ ngươi dẫn đường sau đó bắt hết cả đám các ngươi sao?"

Tiểu quỷ lắc đầu: "Ngươi sẽ không."

"Hả?" Hoắc Cải có chút ngạc nhiên trước câu khẳng định của tiểu quỷ.

Tiểu quỷ ngoác miệng cười với Hoắc Cải: "Ta còn nhớ ngươi, ngươi đã từng phát bánh bao đậu cho chúng ta mà."

Hoắc Cải đột ngột được người khác dán nhãn người tốt, có chút ngại ngùng gãi gãi đầu, quay đầu e hèm nói: "Mọi người qua đây, mỗi người hai cái bánh."

Hoắc Cải phát xong bánh, trong túi chỉ chừa lại hai cái cuối cùng, Hoắc Cải tắm trong ánh mắt chờ mong của đám nhóc, nhét một cái cho Đinh Bằng, sau đó mình lấy một cái, cắn ăn ngon lành.

Đám nhóc lần đầu tiên thấy một thiếu gia sau khi phát xong đồ ăn cho ăn mày thì bản thân cũng ăn luôn, nhất thời biểu cảm hết sức kỳ lạ.

"Ngươi tưởng chỉ có các ngươi đói à!" Hoắc Cải nói rất hùng hồn.

"Ha ha…" Tên nhóc dẫn đường rất không khách khí mà mở màn trận cười như điên của đám tiểu quỷ.

Hoắc Cải cười chọc chọc vào trán thằng nhóc, chỉ ra điểm yếu của nó: "Tiểu quỷ, sau này có mắt nhìn một chút, đừng trực tiếp cướp đồ ăn trên tay người giàu, rất dễ bị bắt đó."

"Ta chỉ là muốn đón Trung thu với huynh đệ mà thôi, ta cũng không phải đại thiếu gia như ngươi thì có cách gì!" Tiểu quỷ cãi lại.

Hoắc Cải hừ một tiếng: "Ngươi không có cách vì ngươi ngốc. Này, tiểu quỷ, nếu như trên thức ăn bị bẩn, ngươi vẫn ăn chứ?"

Tiểu quỷ tự hào nói: "Bọn ta đâu có để ý chuyện vớ vẩn như vậy!"

Hoắc Cải ngoắc ngoắc tay nói: "Lại đây. Ta dạy ngươi một cách. Các ngươi sắp đặt một hai vũng nước ở cách nơi bán đồ ăn không xa, đợi đến khi có thiếu gia cầm đồ ăn đi qua, các ngươi liền cho một người chạy nhanh qua, đạp cho tung tóe nước trong vũng lên đồ ăn. Sau đó, các ngươi chỉ cần đợi tên thiếu gia đó vứt đồ ăn đi mà chạy ra nhặt là đại công cáo thành rồi."

Chỉ vài câu nói mà khiến cho đám tiểu quỷ trở nên kính trọng Hoắc Cải hơn hẳn.

Hoắc Cải hãm hại người không mệt mỏi hai ba cái giải quyết sạch sẽ cái bánh trên tay mình, phủi phủi bụi bánh trong lòng bàn tay, vẫy vẫy tay nói: "Ta phải đi rồi, đám tiểu quỷ tạm biệt, Trung thu vui vẻ!"

Đám nhóc lao xao đáp lại: "Trung thu vui vẻ…"

Hoắc Cải nhếch miệng cười, quay người rời đi.

Hoắc Cải dẫn theo Đinh Bằng đi trong con hẻm tối tăm, đột nhiên, nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng vang trầm thấp, Hoắc Cải đột ngột quay đầu, liền đối diện với một đôi mắt sáng như sao.

"Lâu quá không gặp, Vạn tam lang." Giọng nói từ tính mang theo chút chế nhạo.

Hoắc Cải quét mắt nhìn Đinh Bằng bị đánh ngất trên mặt đất, thản nhiên nói: "Đại hiệp có gì dạy bảo?"

"Mỗi lần gặp ngươi, ngươi đều có thể làm ra những việc phá bỏ luận đoán của ta lúc trước đối với ngươi. Tại sao ngươi tại phát bánh trung thu cho đám tiểu quỷ đó?" Ngữ khí có chút cứng ngắc, như cành tùng bị bọc trong băng tuyết.

Hoắc Cải phì cười nói: "Ta chẳng qua không muốn đón Trung thu một mình mà thôi."

"Nghe nói hôm nay Thích sử tổ chức Thưởng Nguyệt yến, ngươi là tài tử được Trần đại nhân khen ngợi hết lời tại sao lại không đi?" Giọng điệu không có ý tốt, rõ ràng cố ý chọc vào nỗi đau của người khác.

Hoắc Cải trầm mặc không nói, xem ra tên thần kinh này đã bỏ lỡ màn kịch chính, chỉ xem được phần quảng cáo cuối phim.

"Ta hôm nay vừa vào thành đã nghe được không ít chuyện cười, ví dụ như có một tên học trò câu dẫn Thích sử để cầu công danh, chỉ đáng tiếc câu dẫn quá lộ liễu, khiến thế nhân đều biết, kết quả ngay cả trường thi cũng không dám vào. Lúc đầu ngươi hủy dung mạo của người đó, hẳn đã tính toán thay thế y ngồi lên bảo tọa người trong lòng Trần thích sử rồi phải không! Giờ đây Trần Bách Chu dưỡng y, lưu luyến y, ngươi coi

như trộm gà không thành còn mất nắm thóc rồi nhỉ?" Đại hiệp giấu mắt nhướn mày, híp mắt, tiến đến gần khuôn mặt Hoắc Cải, dường như muốn xem cho rõ thần sắc của kẻ thất bại này.

Hoắc Cải hạ thấp mi mắt, lộ ra một nụ cười khổ đầy trào phúng. Nếu như để tên này chê cười một trận liền có thể bình an qua cửa, y hoàn toàn không để tâm đến việc giả vờ là một con trùng đáng thương tự mua dây buộc mình. Đi con đường của chính mình, cứ để đám người vô tri đắc ý đi!

Hoắc Cải tỏ ra vẻ đáng thương mặc đánh mặc mắng, có trêu chọc thế nào cũng vô vị, đại hiệp giấu mặt thở dài một tiếng nói: "Ngươi vốn rất thông minh, hiểu sâu biết rộng, cần gì phải đi con đường nham hiểm đó, chính đạo hợp với ngươi hơn."

Hoắc Cải bị bộ dạng chủ nhiệm giáo vụ của đại hiệp khiến mất kiên nhẫn, dứt khoát bày ra vẻ mặt hối hận biết vậy chẳng làm: "Nghe những lời này của huynh như được rót chân lý vào đầu. Đa tạ lời nói của đại hiệp đã đánh thức người trong mộng, Vạn mỗ thụ giáo rồi!"

Thái độ nhận lỗi tốt đến vậy, giác ngộ sửa sai triệt để như vậy, có nói gì thêm cũng là thừa.

Đại hiệp giấu mặt ngây ra, hoàn toàn không ngờ Hoắc Cải tên này cũng có lúc ngoan ngoãn nghe lời đến thế, khiến cho hắn không biết nói gì, thật lâu sau mới nặn ra một câu: "Lần này không thành công, ngươi cũng không cần quá để tâm… khụ khu, trời tốt rồi, tốt hơn là ngươi hãy về sớm đi."

Hoắc Cải vẫn chưa phản ứng lại, trong tay đã bị nhét một vật, lúc ngẩng lên nhìn, vị đại hiệp đó đã bay đi. Hoắc Cải đưa vật trong tay đến trước mắt, thì ra là một cái bánh trung thu hình thoi đáng yêu. Hoắc Cải khe khẽ phì cười: Ta thành công cũng được, thất bại cũng được, nào đến lượt một diễn viên quần chúng như ngươi đến chỉ trích an ủi, lảm nhà lảm nhảm, ngươi tưởng ngươi là tiểu công nhà ta sao? Tự cho mình là hay!

"Tam thiếu gia nguy hiểm!" Đinh Bằng vừa tỉnh lại liền vội vàng kêu to.

Hoắc Cải bỏ bánh trung thu vào ống tay áo, buồn cười nhìn hắn, câu nhắc nhở này đến hơi muộn chút rồi!

"Tam thiếu gia, ngài không sao chứ?" Đinh Bằng căng thẳng nhìn Hoắc Cải.

Hoắc Cải lắc đầu, hỏi ngược lại: "không sao, ngươi vô duyên vô cớ ngã ra, sau đó lại vô duyên vô cớ tỉnh lại, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Đinh Bằng mờ mịt: "Tiểu nhân không biết."

Nghe thấy câu trả lời đó, Hoắc Cải lại càng thêm kiêng dè võ công của người đó, gọi: "Chúng ta trở về thôi. Chuyện này ngươi đừng nói với đại ca, ta cũng không muốn ngươi bị đổi."

"Vâng."

Hoắc Cải trở về trong nhà, chỉ thấy tiểu tư số 1 dưới trướng đại ca đang đứng chờ bên cửa.

"Đại ca trở về rồi?" Hoắc Cải cười mừng rỡ.

Tiểu tư số 1 khom người đáp: "Hồi tam thiếu gia, lão gia có việc bận, không thể quay về được. Tiểu nhân thay lão gia mang quà đến tặng cho ngài."

Nét cười trong mắt Hoắc Cải nhạt dần: "Quà gì."

Tiểu tư số 1 lấy lòng cười nói: "Là một thố nhi gia, rất xinh đẹp."

"Phụt…" Hoắc Cải lập tức bị sét đánh thành xạ thủ đậu Hà Lan (1). Nani? Thố nhi gia? Tiểu quan! Đại ca món quà này của huynh có chút kỳ lạ rồi đó?

Tiểu tư số một tiếp tục lấy lòng: "Là tiểu nhân tự mình làm chủ, đã cho người mang thố nhi gia đến phòng ngài rồi."

"Đại ca… đại ca tại sao lại tặng thố nhi gia cho ta?" Hoắc Cải ôm lấy trái tim yếu đuối, trong lòng lo lắng: Chẳng lẽ khí trai cong của Vạn Nhận Luân đã cường đại đến mức trai thẳng cũng nhịn không được muốn tác thành cho y rồi sao?

Tiểu tư số 1 đáp: "Lão gia nói, ngài đã lớn như vậy rồi, hẳn vẫn chưa chơi thố nhi gia bao giờ, cho nên nhân dịp giai tiết, mới bù đắp cho ngài."

Hoắc Cải bị sét đánh triệt để không biết nói gì: Đại ca! Chẳng lẽ huynh còn sợ ta thiếu thời không cố gắng, về già sẽ hối hận sao?! Huynh chu đáo đến mức này, khiến tiểu đệ ta sau này còn… còn giả vờ thuần khiết sao được.

Hoắc Cải thầm nghĩ: Hay là… Gia sáng tạo ra thế giới này, có tục lệ khai huân (trở thành người lớn) cho thanh thiếu niên không phải tiểu nha hoàn mà là tiểu tướng công?

Hoắc Cải càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, thế là hỏi: "Đại ca tặng ta thứ này, là vì từ trước đến nay trưởng bối đều tặng thố nhi gia cho vãn bối để thể hiện sự quan tâm phải không?"

Tiểu tư số 1 gật đầu: "Điều đó là đương nhiên."

Đã được xác nhận, Hoắc Cải lấy cái bánh trung thu đại hiệp giấu mặt tặng từ trong tay áo ra, tươi cười toe toét nhét vào tay tiểu tư số 1: "Thưởng cho ngươi đó, đi chơi đi!"

Nói xong, Hoắc Cải liền vội vàng xông về phía phòng mình – thố nhi gia ơi! Thố nhi gia ngọt ngào, mềm mại, kỹ thuật tốt ơi! Tiểu gia ta cuối cùng cũng có cơ hội thu thập tài liệu tiểu thuyết sống rồi!

Hoắc Cải hưng phấn xông đến trước cửa phòng, ánh đèn trong phòng cách cửa sổ giấy dịu dàng phát ra, khiến lòng Hoắc Cải ngứa ngáy. Hoắc Cải giơ tay, đang định đẩy cửa, đột ngột lại do dự. Hay là mình tắm một cái trước đã, sửa soạn đâu vào đó rồi hãy vào nhỉ, xông vào thế này, khiến giai nhân thấy đường đột thì không hay nữa rồi.

Thế là Hoắc Cải ôm lòng thèm muốn với tài liệu sống, tắm rửa kỹ càng, sửa soạn gọn gàng lúc này mới bày ra bộ dáng một công tử phong lưu, nho nhã hữu lễ đẩy cửa bước vào.

Một giây sau, trong phòng truyền đến tiếng gào thét của người nào đó: "Giai nhân cái con khỉ! Thố nhi gia cái con khỉ!! Vạn Tư Tề cái con khỉ!!!"

Thố nhi gia: (2) là đồ chơi nhi đồng thường có vào dịp Trung thu. Là thứ con người nghệ thuật hóa, nhân cách hóa từ thỏ ngọc bên cạnh Hằng Nga. Thân làm từ tò he, phía trên thiếp vàng, cuối cùng tạo thành một đại tiên thỏ đầu thỏ thân người để trẻ con chơi.

Hoắc Cải trừng mắt nhìn thố nhi gia cao 1m trên bàn, thầm cảm thấy khuôn miệng ba nhánh mỉm cười của con thỏ chết tiệt cực kỳ chướng mắt.

Thố nhi gia chẳng lẽ không phải là tên gọi khác của tiểu quan sao? Hả!

Gia tinh thông nam phong không hiểu cổ phong là lỗi của gia sao? Hả!

Ngươi lấy một con yêu quái đầu thỏ làm quà không phải là lừa gạt tình cảm của gia sao? Hả!

Hoắc Cải giận dữ thổi tắt đèn, xông lên giường vùi đầu ngủ.

Phong tục cái con khỉ, phiền phức!

Một từ nhiều nghĩa cái con khỉ, lừa đảo!

Vạn Tư Tề ca ca cái con khỉ, đáng ghét!

Chạng vạng 5 ngày sau…

"Tam thiếu gia, lão gia trở về rồi!" Nha hoàn gõ cửa dồn dập.

Hoắc Cải chậm rãi ra khỏi phòng, đang suy nghĩ xem nên bày ra biểu cảm nào để nghênh đón đại giá, Vạn Tư Tề rời nhà từ lâu đã xuất hiện trước mặt.

Người đó từ đầu đến chân tắm phong trần, như thể chạy ra từ trong bão cát. Sắc mặt trắng bệch, trong mắt đầy tia đỏ, quầng mắt thâm đen, rõ ràng đã rất lâu rồi không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Hoắc Cải nhất thời quên mất bài chào đón đã chuẩn bị từ trước, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một vấn đề: Tên này rốt cuộc đã gầy đi bao nhiêu cân?

Mà Vạn Tư Tề chỉ liếc mắt nhìn tiểu đệ ra đón một cái, chẳng nói lời nào liền vội vàng về phòng.

Hoắc Cải đứng yên tại chỗ, có chút ngạc nhiên: Trở về phòng y như chạy nhà xí, Vạn Tư Tề quả nhiên mệt đến phát điên rồi?

"Tam thiếu gia, lão gia dặn tiểu nhân truyền lời với ngài, thu thập tất cả đồ đạc của ngài, tối nay khởi hành, đưa ngài về Vạn phủ." Tiểu tư số 2 bên cạnh Vạn Tư Tề nói.

Hoắc Cải hơi kinh ngạc: "Vạn phủ nào?"

Tiểu tư số 2: "Tất nhiên là phủ của Vạn lão thái gia."

Hoắc Cải híp mắt nhìn tiểu tư, hai mày chau lại, thật lâu sau mới gật đầu nói: "Ta biết rồi."

Hoắc Cải quay về phòng, tốn một canh giờ, đóng gói xong tất cả tài sản cá nhân, liền lật ra một tập thư dày cộp, xem qua.

Từ khi mình đến Khôn thành, Vạn Thử Ly đã thay thế Vạn lão cha thành người gửi thư chính, tư tưởng trung tâm vẫn luôn là yêu cầu tình báo về thương nghiệp của Vạn Tư Tề, thể hiện sự không hài lòng mạnh mẽ khi mỗi lần mình gửi thư lấp liếm.

Đợi đến khi mình đi Kinh thành dạo một vòng trở về, tư tưởng trung tâm của thư liền chuyển thành: Tiểu tam ngươi mau trở về, trở về muộn ngươi không chịu trách nhiệm nổi đâu~ Có điều tất cả những bức thư giục về đều bị mình lấy cớ tham gia thi Hương đối đáp cho qua.

Lúc này thi Hương kết thúc, Vạn Tư Tề lại vội vàng tống mình về Vạn phủ, chẳng kẽ Vạn gia thực sự xảy ra đại sự gì rồi?

Hoắc Cải không vui ném thư trở lại bàn: Vạn gia không có chuyện cứ call cho ta mãi làm cái gì? Muốn tham gia đóng phim chắc?! Cho dù tắm sạch sẽ nằm trên giường rồi, gia cũng chẳng có thời gian rảnh để ý đến nam diễn viên đã hết thời!

Hoắc Cải lúc này vẫn chưa biết, y từ đầu đến cuối không phải người mưu tính, mà là người bị mưu tính! Lăn lộn bên ngoài mãi rồi sẽ có lúc phải trả giá.

---

86. Chương 86: Tình Tiết Quay Trở Lại Nguyên Tác

Mặt trời lặn về phía Tây, Hoắc Cải một thân một mình ngồi trên chiếc xe ngựa đi về phía Vạn phủ.

Rèm xe vén lên, thu lấy những ánh sáng còn sót lại của tịch dương, nhuộm buồng xe tối tăm thành một màu vàng trầm buồn. Hoắc Cải lười nhác ngồi cuộn trong một góc xe, hai mắt khép hờ, rèm mi dài phủ xuống, như thể đêm đã buông, chỉ chừa lại một mảnh u ám tĩnh mịch. Mà hai vầng trăng bị màn đêm che giấu lại không ngừng luân chuyển, tiết lộ sự bất an dưới lớp vỏ thản định.

Vạn Tư Tề chẳng dặn dò gì mà đã cho người tống mình đi – Khả nghi!

Trước lúc đi mình muốn gặp mặt hắn một lần, lại bị người được hắn phân phó chặn ngoài cửa – Khả nghi!

Trở về Vạn phủ mà chỉ để một mình Đinh Bằng đánh xe tiễn mình đi, ngay cả hiếu kính có lệ cho Vạn lão gia cũng không mang – Khả nghi!

Hoắc Cải có chút nóng ruột vò mái đầu tóc xanh thành một nhúm mây đen xoã tung: "Vạn Tư Tề, ngươi con mẹ nó cho rằng gia là đội thám hiểm Nam Cực chắc! Chỉ cần nhìn nhìn vỏ băng sơn liền có thể bịa cho một cuốn luận văn "Bàn luận về sự biến đổi và nguyên nhân của băng sơn". Gia chỉ là một tên kém cỏi giỏi về YY mà thôi, ngươi cứ không hé răng nửa lời như thế là muốn chơi 'Thân này tuy cách xa, nhưng lòng vẫn hiểu rõ' hay là muốn chơi 'Cách sơn cách thuỷ cách bụng, biết người biết mặt không biết lòng' hả!"

Ở trong xe sốt ruột suy nghĩ suốt mấy ngày, Hoắc Cải cuối cùng cũng không thể hiểu ra điều gì, mà Vạn phủ đã đến rồi. Không có nghi thức hoan nghênh, không có người đưa đón, chỉ có một cánh cửa ngách mở rộng và một thông báo thu xếp xong thì đi bái kiến Vạn lão gia.

Hoắc Cải cởi chiếc áo bào tinh tế thoải mái, mặc một bộ quần áo cũ kỹ nghèo túng đúng với vai con trai vợ lẽ, rồi liền thong thả đi đến trước cửa Vạn lão gia.

"Cha…" Hoắc Cải đứng ở trước cửa cung kính gọi một tiếng.

Bên trong truyền ra giọng nói đầy vẻ nhân vật phản diện của Vạn tiểu nhị: "Yo, ngươi còn biết đường quay về cơ đấy! Còn không mau lăn vào đây?"

Hoắc Cải đẩy cửa đi vào, mùi thuốc ngập phòng phả vào mặt. Hoắc Cải ngước mắt lên nhìn, mượn ánh sáng đèn dầu, chỉ thấy Vạn lão gia nửa dựa trên giường, sắc mặt vàng võ. Vạn Thử Ly ngồi bên giường, một vẻ tạo hình hiếu tử.

Hoắc Cải cúi đầu, phán đoán: Chẳng lẽ Vạn lão gia sắp xuống lỗ rồi, cho nên mới gọi mình về gấp dặn dò di ngôn?

Vạn Thử Ly trên dưới ngắm nghía Hoắc Cải, cười nhạo một tiếng: "Hiếm có nhỉ, tiểu tam ngươi lại chịu trở về! Ta vốn nghĩ là con nối dõi, phụ mẫu có bệnh, không có lý nào lại không hầu hạ bên giường. Cho nên, từ tháng Năm khi cha bị bệnh nằm liệt giường vẫn luôn viết thư giục ngươi trở về. Ngươi thì hay rồi, mượn cớ thi Hương mà ở Khôn thành ăn chơi, thi Hương kết thúc rồi còn lần chần không đi. Lúc này, ngươi nghĩ thế nào mà lại trở về?"

Hoắc Cải ngây ra, Vạn Thử Ly nói như vậy, rõ ràng không biết chút gì về việc mình đột nhiên chạy về. Vậy thì lần này mình trở về, chẳng phải hoàn toàn là do Vạn Tư Tề cái tên mặt người chết đó đơn phương làm ra sao? Vạn Tư Tề rốt cuộc muốn làm gì?

Vạn lão gia thấy Hoắc Cải im lặng thừa nhận hành vi của mình, lập tức nổi giận. "Hừ! Đồ bất hiếu… khụ khụ."

Hoắc Cải đón nhận ánh mắt tố cáo trắng trợn của Vạn lão gia, có chút uỷ khuất nho nhỏ. Vạn Thử Ly trong thư ngoại trừ gọi người trở về, thì chẳng nhắc đến việc gì nữa. Ai ngờ lão gia tử ngài trước khi đi còn khoẻ mạnh như hổ, không gặp mấy tháng liền thành con mèo bệnh rồi.

Hoắc Cải cũng chẳng lạ khi Vạn Thử Ly giấu giếm mình bệnh tình của Vạn lão gia. Từ khi mình đến Khôn thành chuẩn bị thi, cái tên phá gia chi tử Vạn Thử Ly liền không ngừng giục mình rời khỏi Khôn thành, đi đến bên cạnh Vạn Tư Tề làm tình báo. Rõ ràng sợ khi mình thi đạt được công danh, chiếm mất vị trí con cưng Vạn phủ của hắn.

Vạn lão gia đột nhiên ngã bệnh, tên này dứt khoát giấu bệnh tình, chỉ gọi về mà không giải thích. Nếu như bản thân trở về, việc thi Hương tất nhiên sẽ hỏng. Nếu như mình không trở về, lại không bày tỏ cái gì, vừa khéo gán cho mình cái danh bất hiếu. Thế nào thì hắn đều được lợi.

"Khụ khụ… khụ khụ khụ…"

Hoắc Cải thấy ông lão ho chật vật, sợ mình không cẩn thận liền khiến ông lão giận quá mà chết, vội giải thích: "Là nhi tử bất hiếu, là nhi tử bất hiếu. Nhi tử nhận được thư của nhị ca, vì trong thư không nói rõ gọi tiểu đệ về nhà là vì lý do gì, mà thi Hương lại gần kề, mới tạm gác lại vài ngày. Phụ thân thân thể vẫn luôn khoẻ mạnh, tiểu nhi không ngờ được gọi mình về nhà là để hầu hạ trước giường bệnh, nếu như biết sớm, nhi tử đi ngày đi đêm cũng phải lập tức trở về."

Vạn Thử Ly cười lạnh: "Ý của ngươi là trách ca ca cố ý giấu giếm bệnh tình của phụ thân, hại ngươi không thể tẫn hiếu kịp thời sao?"

Hoắc Cải tỏ ra vẻ sợ sệt: "Không…"

"Choang"

Hoắc Cải còn chưa nói xong, đã thấy một cái bát thuốc bay thẳng đến trước mặt, vỡ tan dưới chân mình.

Vạn lão gia ném xong bát, bắt đầu quát mắng: "Đồ ngu, tin cha của ngươi ngã bệnh có thể gióng trống mở cờ đưa đến trước mắt đại ca của ngươi sao? Hả! Ngươi sợ ta chết chưa đủ nhanh phải không?! Ngươi còn vọng tưởng đổ lỗi cho Ly Nhi! Đồ bỉ ổi bất hiếu! Cút đến bài vị tổ tiên quỳ cho ta!"

Hoắc Cải thấy cái tên Vạn bất công này đã cuồng hoá, bản thân mình nói gì cũng vô dụng, vẫn nên tẩu vi thượng sách là hơn, liền khom người lui ra ngoài.

Nhưng không ngờ Vạn Thử Ly cười âm hiểm đi lên trước: "Tiểu đệ, ngươi lâu rồi chưa về nhà, sợ là đã quên mất bài vị tổ tiên đặt ở đâu rồi phải không? Nhị ca tiễn ngươi qua đó."

Hoắc Cải thấy không trốn được vụ quỳ này rồi, đành đáng thương đi theo sau Vạn Thử Ly.

Đến trước nhà chính, Vạn Thử Ly kéo Hoắc Cải qua, đẩy mạnh vào trong.

Hoắc Cải loạng choạng, thiếu chút nữa ngã ra đất.

Vạn Thử Ly nắm lấy cằm của Hoắc Cải, khí tức giễu cợt thổi lên mặt y: "Tiểu gia nếu như đã dám giấu ngươi, tất nhiên không sợ ngươi mách lẻo trước mặt cha rồi. Đi ra ngoài một thời gian, gan cũng to hơn không ít rồi nhỉ? Dám đổ tội cho tiểu gia rồi."

Hoắc Cải bị ép nhìn khuôn mặt phản diện của Vạn Thử Ly, trong lòng thấy buồn nôn.

Trong thế giới đam mỹ, sau động tác kinh điểm là nắm cằm này thì 8-9 phần 10 là hôn, Hoắc Cải thà bị Tham Lang liếm một cái cũng không chịu để Vạn Thử Ly hôn. Hoắc Cải cảm giác nguy hiểm dâng cao lập tức nhéo mình một cái, nước mắt cứ thế giàn giụa, ngoác mồm rộng đến cực hạn gào khóc: "Đệ… đệ nào dám! Nhị ca đệ oan uổng quá!!!"

Vạn Thử Ly bị tạo hình gào khóc gần trong gang tấc của Hoắc Cải mạnh mẽ tàn phá hai mắt, lại bị tiếng khóc kinh thiên động địa của Hoắc Cải mạnh mẽ chà đạp hai tai, vội vàng đẩy tên này ra, ác nghiệt mắng: "Khóc cái gì mà khóc! Ở đây quỳ cẩn thận cho tiểu gia!"

Nói xong, Vạn Thử Ly phất tay áo đi thẳng, Hoắc Cải vừa thở phào một cái, lại nhìn thấy Vạn Thử Ly thuận miệng gọi Đồng Duyên thường ngày quét dọn nhà chính đến, dặn dò: "Cha phạt tên tiểu tử này quỳ trước bài vị, ngươi ở đây trông coi y cho cẩn thận."

Hoắc Cải bực tức nhìn bóng lưng dần mất hút trong màn đêm của Vạn Thử Ly: Đi rồi còn không quên thêm đá chặn gia, Vạn Thử Ly ngươi không hổ là cỗ máy chiến đấu trong những kẻ ngu, VIP trong những tên tiện nhân!

Đồng Duyên nhận được chỉ thị, tất nhiên là cậy thế trừng quát Hoắc Cải đang đứng yên tại chỗ: "Tam thiếu gia, sao còn chưa quỳ? Chốc nữa để nhị gia nhìn thấy thì không hay đâu."

Hoắc Cải thong thả lau nước mắt cá sấu trên mặt đi, không nhanh không chậm đóng cẩn thận cửa nhà chính lại, sau đó tìm cái ghế đẩu nghênh ngang ngồi xuống.

"Ngươi?" Đồng Duyên nhìn tam thiếu gia từ trước giờ vẫn luôn nhút nhát vô dụng làm ra tư thế đó, ngược lại ngây ra.

Hoắc Cải móc một xâu tiền từ trong ống tay áo ra, dùng một ngón tay móc vào dây xâu tiền, không để tâm đong đưa xâu tiền qua lại: "Đồng Duyên, nếu như ta không nhớ nhầm, mỗi tháng ngươi chỉ được một xâu tiền, cũng chính là một ngàn, đúng không?"

Hai tròng mắt Đồng Duyên đong đưa trái phải theo xâu tiền: "Vâng."

"Hôm nay ta cho ngươi một cơ hội kiếm tiền, thế nào?" Hoắc Cải cười hỏi.

Đồng Duyên vội vàng gật đầu lia lịa: "Đa tạ Tam thiếu gia, đa tạ Tam thiếu gia."

Hoắc Cải đếm 10 quan tiền xếp lên mặt bàn: "Cứ mỗi nửa canh giờ ngươi ở đây hầu hạ ta, ta liền thưởng cho ngươi 10 tiền, thế nào?"

Đồng Duyên nịnh bợ cười cười, lên trước bỏ 10 quan tiền vào trong ngực: "Tam thiếu gia yên tâm, tiểu nhân hiểu rõ, hiểu rõ."

Hoắc Cải đút lót xong, hai phút sau liền nhàn nhã ngồi trong nhà chính uống trà nóng: Vạn Tư Tề tống mình về Vạn phủ là muốn làm gì? Chẳng lẽ Vạn lão gia hai ngày này sắp quy tiên rồi, để mình đến chiếm gia sản hay sao?

Một đêm trôi qua, thái dương lại lần chần trèo lên đường chân trời. Hoắc Cải cứ thế ở nhà chính qua một đêm tĩnh mịch đến chết với đám linh vị. Cũng may đã mua chuộc Đồng Duyên từ trước, Hoắc Cải cũng không phải chịu khổ nhiều lắm, suốt đêm dài, chẳng qua viết một bộ phụ tử văn cẩu huyết bạo lực, huyết nhục tung bay trên hương án ở nhà chính mà thôi.

Thời điểm bữa sáng, Hoắc Cải đang một ngụm cháo loãng một ngụm bánh bao ăn ngon lành, Đồng Duyên nghe ngóng bên ngoài đột nhiên vội vàng lẻn vào, thấp giọng hô: "Lão gia bọn họ đến rồi!"

Hoắc Cải nhanh chóng lủi đến trước hương án, quỳ ngay ngắn. Đồng Duyên bước chân như bay, ôm lấy đồ ăn trà thơm nhảy cửa sổ tháo chạy.

"Kẽo kẹt…" Cửa nhà chính bị đẩy ra.

Hoắc Cải cúi đầu, dường như không cảm giác được, ra vẻ đã quỳ đến hồn lìa khỏi xác.

Tiếng bước chân, tiếng đóng cửa, tiếng ngồi xuống…

Hoắc Cải lưng không khỏi căng thẳng, cái kiểu vừa đóng cửa vừa ngồi xuống này sao giống như xét hỏi tra tấn vậy?

"Nghịch tử!"

Tiếng sấm vang vọng, Hoắc Cải run rẩy một chút, cơ thể cứng ngắc chầm chậm nhìn về phía phát ra giọng nói. Nhưng lại nhìn thấy một người không ngờ tới: Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề nếu như cũng phải đến Vạn gia, tại sao nhất định phải tách mình ra?!

Hoắc Cải đè nén những thắc mắc trong họng, loạng choạng muốn đứng dậy, nhưng lại cố ý ngã ngồi ra đất, chau mày lại, xuýt xoa kêu đau.

Ba người ngồi trên ghế, nét giận dữ trên mặt Vạn lão gia khẽ giảm, trong mắt Vạn Thử Ly loé lên nét hài lòng, Vạn Tư Tề lại cúi đầu, bộ dạng việc không liên quan đến mình.

Xem ra Vạn Tư Tề thế này là muốn xoá sạch quan hệ…

Hoắc Cải thăm dò được đại khái màn kịch này rồi, bèn loạng choạng "miễn cưỡng" đứng thẳng dậy, ấp úng gọi: "Cha, nhị ca, đại ca."

"Giải thích cho chúng ta nghe, đây là thứ gì?" Vạn Thử Ly ném một tệp đồ vật trắng chói mắt.

Hoắc Cải bị thứ đó đập vào mặt soạt một cái, đưa ta y nhặt lấy một tờ, là thư Vạn Thử Ly viết cho mình. Hoắc Cải ngây người tại chỗ, những bức thư này từ trước đến nay mình xem xong liền đưa cho Vạn Tư Tề, sao lúc này lại trở lại trong tay Vạn lão gia?

Vạn Thử Ly vẻ mặt chính nghĩa tức giận quát Hoắc Cải: "Ta lúc nào viết những thứ này cho ngươi, ngươi nói xem nào, hả?"

Hoắc Cải không hiểu chớp chớp mắt: Đây không phải đều là tiểu nhị ngươi viết sao? Đang diễn vở gì vậy, làm phiền đạo diễn kể đại khái tình tiết trước đó được không?

"Không dám nói phải không? Hả!" Vạn Thử Ly quay đầu, căm phẫn trào dâng nói với Vạn Tư Tề: "Đại ca, tiểu đệ làm sao dám làm ra việc độc ác như mưu đoạt gia sản của huynh. Nhất định là tiểu nhân này cố ý nguỵ tạo thư rồi để huynh phát hiện, muốn gây chia rẽ quan hệ huynh đệ chúng ta!"

Hoắc Cải thầm nói: Xem ra Vạn Tư Tề lật tẩy chuyện Vạn gia sai khiến mình moi tình báo từ hắn rồi, Vạn lão gia và Vạn Thử Ly tất nhiên không thể thừa nhận, dứt khoát đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu mình, để tiếp tục duy trì cái vỏ bề ngoài phụ từ tử hiếu, huynh hữu đệ cung. Xem ra bất kể mình có giải thích thế nào, tội danh này vẫn chắc chắn gán cho mình rồi.

"Chuyện này quả nhiên là một mình tiểu tam làm ra sao?" Giọng nói của Vạn Tư Tề lạnh như đầm băng.

Vạn lão gia hừ một tiếng, mở to mắt mà nói láo: "Ly Nhi và con đều là những đứa con ta yêu quý nhất… Khụ khụ. Xem phản ứng đó của nó, nhất định là đứa phế vật này… khụ khụ… ghen tỵ với hai huynh đệ con, mới nghĩ ra thủ đoạn xấu xa đó, muốn ly gián con và Ly Nhi. Khụ khụ…"

"Ồ, vậy chuyện này hai người định xử lý thế nào?" Vạn Tư Tề thản nhiên quét mắt qua Hoắc Cải.

Vạn lão gia trầm ngâm một lúc lâu nói: "Chia rẽ quan hệ huynh đệ cho dù phải đánh chết… Khụ khụ, cũng đáng. Có điều niệm tình nó ít nhiều có chút công danh, khụ khụ… nên phạt tên nghiệt súc này 50 roi là được."

"50 roi à…" Vạn Tư Tề cười thấp một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng không hài lòng với hình phạt này.

Hoắc Cải không hiểu nhìn Vạn Tư Tề: Đại ca, ngươi bị tên Vạn Thử Ly xuyên vào rồi à? Ngươi lật tẩy vụ lén truyền tình báo, chẳng lẽ là để mượn gậy của Vạn gia đánh ta đến chết sao? Cho dù ta ăn nhờ ở đậu chỗ ngươi mà không thi nổi cử nhân, cũng không cần thiết phải cho ta một bài học như thế chứ?

"Đại ca, ý của huynh thế nào?" Vạn Thử Ly thấy cơ hội tiến lên trước hỏi.

Vạn Tư Tề thản nhiên nói: "Ta nhớ là tộc quy trong tông phổ có quy định về tội lớn 'vu oan hãm hại đồng tộc' phải không?"

"Khai trừ khỏi tộc?!" Vạn lão gia và Vạn Thử Ly hai miệng một lời.

Vạn Thử Ly sau khi kinh ngạc, nhìn nhìn khuôn mặt tích tụ tử khí của Vạn lão gia, lại nhìn nhìn Hoắc Cải, lộ ra nụ cười đã hiểu. Lão gia tử thiên mệnh chẳng còn bao lâu, tên Vạn Nhận Luân này tuy rằng không ninh nọt, nhưng lại là kẻ có công danh, đến lúc đó phân chia gia sản chẳng phải là sẽ thêm rất nhiều biến số sao. Chẳng bằng khai trừ tên này ra khỏi gia phả, triệt để cắt đứt khả năng y được phân chia gia tài, Vạn Tư Tề không hổ là lão đại, nhìn xa trông rộng!

"Cái này có hay không…" Hoắc Cải dù gì cũng là một tú tài, Vạn lão gia vẫn có chút không nỡ.

Vạn Thử Ly "lĩnh ngộ hoàn toàn" thâm ý yêu cầu này của Vạn Tư Tề, tất nhiên không lý nào không ra sức ủng hộ, vội vàng ghé vào tai Vạn lão gia thì thầm.

Cuối cùng, Vạn lão gia chau mày, gật đầu.

Vạn Thử Ly vội tuyên bố phán quyết thay cha mình: "Vạn Nhận Luân bất hiếu với phụ mẫu, không kính trọng huynh đệ, hãm hại huynh đệ, đảo lộn thị phi, không xứng là người Vạn gia. Hôm nay ta con chính dòng Vạn gia cáo với tổ tiên, thu hồi lại họ, gạch tên trên giả phả, đuổi khỏi gia tộc."

Vạn Thử Ly tuyên bố xong, quay đầu hỏi ý Vạn Tư Tề: "Đại ca, xử lý như thế huynh có hài lòng?"

Giọng Vạn Tư Tề không vui không giận: "Đúng với ý ta."

Vạn Thử Ly lại nhìn Hoắc Cải: "Vạn Nhận Luân, ngươi còn lời gì để nói không?"

Hoắc Cải nhìn bọn họ tự quyết định, gán cho mình tội danh và hình phạt xong, như thể một vở kịch không cần có diễn viên chính, cảm thấy tên tiện thụ vận mệnh này nực cười vô cùng, rẽ ngang rẽ dọc lại mặt dày mày dạn nằm trở về dưới thân quỷ súc công. Gạch tên khỏi tộc, đuổi khỏi nhà, đây không phải chính là vận mệnh của Vạn Nhận Luân trong nguyên tác sao? Không ngờ, bản thân cũng may mắn được hưởng đãi ngộ đuổi ra khỏi tộc.

Đây đúng là một chuyện tốt, bản thân cuối cùng có thể thoát khỏi gia tộc, không chút giằng buộc mà đi chém boss rồi. Vạn Tư Tề quả nhiên là một đại ca tốt rất chu đáo!

Hai mắt Hoắc Cải từng chút một sáng ngời, như hồng mai nở rộ trong bão tuyết, nở tung yêu dã.

Lưng Hoắc Cải từng chút từng chút duỗi thẳng, như cây tùng sinh trưởng trên vách núi, kiêu ngạo bất cương.

Môi đỏ Hoắc Cải từng chút từng chút nhếch lên, như du vân quyến luyến giữa nền trời, thanh cao tản mạn.

"Ta không có gì để nói, các ngươi hiểu đấy."

87. Chương 87: Đại Ca Rốt Cuộc Cũng Bày Tỏ

Hoắc Cải bừng bừng khí thế dựng nên tạo hình, ném ra lời thoại, mấy vị thân nhân Vạn gia mặt đều không thể khống chế mà co giật: Đến nước này rồi ngươi còn tỏ ra ngầu cái con khỉ!

Hoắc Cải đối diện với khuôn mặt của ba người, cuối cùng cũng ý thức được cái vỏ bọc bản thân đang khoác có tên là nhược thụ đáng thương, chứ không không là cường công manly, tỏ ra vẻ "cuối cùng cũng thoát khỏi đám người phụ bạc các ngươi rồi, tiểu gia cả thân thể và tâm hồn đều sung sướng!" có chút không phù hợp.

Hoắc Cải gượng gạo e hèm, nói: "không phải muốn khai trừ khỏi tộc sao? Còn không động thủ?"

Vạn Thử Ly và Vạn lão gia bốn mắt nhìn nhau: Tiểu tam tên này bị kích thích đến phát điên rồi, tuyệt đối là vậy!

"Cha, cha đợi ở đây một chút, con đi căn dặn người dưới."

Vạn lão gia gật đầu, Vạn Thử Ly liền vội vàng chạy đi loại bỏ đối thủ cạnh tranh.

Rất lâu rất lâu trước đây, Vạn lão gia là một người chiếm tiện nghi số một, luận cống hiến có thể nói là vắt cổ chày ra nước. Cho nên, dòng tộc từ rất sớm đã cung kính tách ông ta ra khỏi tộc, tộc Vạn gia ở trong Mông thành cũng chỉ có một nhà Vạn lão gia mà thôi. Cho nên chuyện khai trừ Hoắc Cải ra khỏi tộc cũng chẳng qua chỉ là Vạn lão gia mời người trong nha môn đến làm chứng, sau đó đưa gia phả ra, trước mặt đông người gạch tên Vạn Nhận Luân là xong.

Thế nên, nửa canh giờ sau, Vạn Nhận Luân thành công thăng cấp thành người không gốc không gác.

"Ngươi đi đi, từ nay… khụ khụ… ngươi liền không còn là… khụ… con cháu Vạn gia ta… khụ khụ khụ." Vạn lão gia gian nan nói ra câu tổng kết cuối vở kịch.

"Vĩnh biệt, các vị!" Hoắc Cải cười vẫy vẫy tay, không chút do dự, xoay người liền ra khỏi cửa, đi về phía phòng của mình, hành lý gì đó vẫn chưa mở ra, vừa khéo trực tiếp xách đi.

Sau khi đi khỏi mấy phút, Hoắc Cải liền nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

Hoắc Cải ngừng bước, đợi người phía sau đi đến gần mình, nhắm chuẩn cơ hội, một đạp giẫm lên giày của đối phương: Ngươi dám chơi âm mưu với ta này!

Hoắc Cải tuy tin tưởng Vạn Tư Tề khai trừ mình khỏi gia tộc Vạn gia chưa chắc đã có ác ý gì, nhưng Vạn Tư Tề để tránh bản thân không làm theo, mà trực tiếp tính toán bản thân đến bước không thể làm gì khác, thực sự không ra gì.

"Ha." Vạn Tư Tề không đau không ngứa mặc cho Hoắc Cải giẫm lên, phát ra một tiếng cười trầm thấp.

Hoắc Cải thấy thái độ nhận tội thành khẩn của Vạn Tư Tề, bĩu bĩu môi, thở phào một cái, lại vẻ mặt "ta và ngươi không quen" đi về phía trước.

Một đường đi theo đến tận cửa, Vạn Tư Tề mới mở miệng: "Đệ không trách ta tự làm theo ý mình, cũng không định hỏi ta tại sao lại làm như vậy à?"

Hoắc Cải nói mát một câu: "Trách móc và chất vấn là đặc quyền giữa những người có quan hệ mật thiết, Vạn Nhận Luân ta và ngươi không thân không quen, có tư cách gì mà hỏi?"

Vạn Tư Tề theo y vào phòng, trở tay đóng cửa lại: "Sao đệ lại không có tư cách chứ, hiện tại chẳng phải đệ càng có tư cách hỏi hơn không phải sao?"

Hoắc Cải ngẩng đầu nhìn Vạn Tư Tề, khẽ nhướn mày: "Hử?"

"Hai ta lưỡng tình tương duyệt, thân thiết hơn bao giờ hết, sao đệ lại không có tư cách?"

Vẫn chưa nhìn rõ biểu cảm hiện tại của Vạn Tư Tề, hai mắt đã bị một đôi bàn tay to thon dài ấm áp bịt lại, Hoắc Cải rơi vào bóng tối đột ngột, còn đang ngơ ngác thì trên môi đã cảm thấy một sự ấm áp mềm mại.

Hoắc Cải kinh ngạc, định trốn về sau, cần cổ mảnh khảnh lại bị nắm chặt lấy từ phía sau, không cho phép y tránh né.

Đôi mắt bị che lấp, đầu bị giữ chặt, môi bị xâm chiếm…

Lúc bắt đầu, chỉ là tiếp xúc bề mặt môi, nhưng không chút dịu dàng, cọ sát, day nghiến, chỉ là cọ sát dao động, nhưng từ tốn mà kiên định. Đôi môi bị gắt gao đè xuống, gần như có thể cảm nhận được độ cứng hàm răng đối phương dù cách một lớp da thịt dày dặn. Không mở được miệng ra, cũng không phát ra được âm thanh, chặt chẽ như thế, nặng nề như thế, gần như chỉ cần bờ môi khẽ mở ra, liền bị đè nghiến nát vụn, không thể thoát khỏi.

Sau đó đối phương mở miệng ra, không còn đè nghiến mà mút lấy, môi như đã trở thành trái cây đông lạnh, bị đối phương dễ dàng mút vào miệng, chà xát thành những hình dạng lăng loạn, rồi đại phát từ bi mà buông ra, tránh khỏi vận mệnh bị nuốt vào bụng. Thế nên bờ môi càng trở nên mềm mại đỏ tươi, huyết dịch bị lực hút mạnh mẽ ép dâng lên, nhưng lại bị bờ môi ngăn lại, mang theo sự đau đớn nho nhỏ không thể hóa giải, dường như chỉ cần thêm chút sức, huyết dịch ngay lập tức sẽ tràn ra trên môi, bị đối phương một ngụm nuốt vào họng.

Dường như không hài lòng với sự xâm lược không chút thu hoạch, hàm răng trắng cứng rắn sắc nhọn lại cắn lấy đôi môi của mình, vội vã cắn xé đầy đói khát. Sự cắn liếm như vậy mang theo mùi vị của rượu mạnh, vừa cay nồng vừa lạnh lẽo như dao. Đầu lưỡi giữa hai hàm răng tuần tra trên bờ môi của mình như quân chủ, từng chút một men theo hình dáng môi, cọ sát hết lần này đến lần khác mỗi một nếp nhăn tỉ mỉ trên môi, thể hiện rõ chủ quyền không thể phản bác. Bề mặt môi bị bôi ướt đẫm, thứ phủ trên môi không phải nước bọt, mà là rượu, cho nên môi bị rượu kích thích đến nóng rực, trong đau đớn dâng lên khoái cảm kỳ lạ.

Nụ hôn như thế quá mức kịch liệt, gần như nguy hiểm, dường như muốn nhai nát nuốt sống người ta. Hoắc Cải giãy giụa, nức nở dưới sự giam cầm mạnh mẽ, nhưng tốn công vô ích. Lúc ban đầu, vì quá mức ngạc nhiên mà quên đi mất phản kháng, cho nên từng bước từng bước rơi vào sự khống chế của đối phương, dưỡng khí bị hút sạch, đầu óc choáng váng, cả người mềm nhũn.

Quân chủ tuần tra lãnh địa không còn giới hạn ở một vùng đất nho nhỏ nữa, cố chấp dùng sức, trượt vào kẽ môi, tách hàm răng ra, tiến vào sâu hơn. Hô hấp lưu chuyển trong miệng nhau, nóng bỏng mà ẩm ướt, tràn đầy mùi vị của đối phương, rõ ràng nhạt đến gần như không có mùi vị, nhưng lại nồng liệt xâm chiếm cả khoang miệng, ngây ngất mà mê say.

Đầu lưỡi khuấy đảo trong khoang miệng nóng ẩm trơn trượt, lưỡi quấn lấy đầu lưỡi mềm mại ấm áp, tham lam mút lấy. Hoắc Cải vô thức cuộn đầu lưỡi lên, muốn tránh khỏi, lưỡi lại bị quấn chặt hơn, đầu lưỡi mềm mại bị giam cầm chặt chẽ, rõ ràng là trơn trượt như thế nhưng bất kể thế nào vẫn không thể thoát khỏi. Giống như một trò chơi đuổi bắt, mỗi lần trượt ra được một chút lại bị bắt trở lại tiếp tục liếm mút, giãy giụa đem đến trấn áp, phản kháng dẫn đến trói buộc, chinh phục nói thay cho dục vọng, môi lưỡi giống như tế phẩm bị tùy ý cắn nuốt, không cách nào trốn chạy.

"Đại ca… Ưm…" Hoắc Cải nỉ non như mất hồn, cánh môi khép mở khiến mỗi một âm tiết thoát ra từ bờ môi đều trở nên hàm hồ không rõ, mang theo giọng mũi, như đang nũng nịu đầy ái muội, mị hoặc vô cùng.

Thế nên nụ hôn càng trở nên nồng nhiệt hơn, môi cọ sát và môi, đầu lưỡi cuốn vào một chỗ, triền miên không ngớt.

"Ưm… Buông ra…" Hoắc Cải mơ mơ hồ hồ nói mê, từ ngữ thốt ra ngay cả bản thân cũng không thể phân biệt rõ, mất phương hướng trong cực hình kỳ lạ này, vô lực phản kháng, mở mịt đắm chìm.

"Tiểu Luân…" vô vàn sủng nịnh, vô hạn thâm tình đều đè nén trong một tiếng gọi ngắn ngủi đó. Mềm mại ngọt ngào, bao hàm cả dục cầu nóng bỏng và sự quyến luyến sâu sắc.

Nụ hôn nồng nàn lan tràn mọi cảm quan, thân thể dường như hòa thành một với miệng lưỡi, cả người giống như viên kẹo bị người mút lấy, trở nên càng lúc càng ướt, càng lúc càng mềm, càng lúc càng nóng, cuối cùng hòa thành dịch thể ngọt ngào, bị nuốt bị hút như lẽ đương nhiên, trở thành một bộ phận trên thân thể đối phương.

Nụ hôn từ đầu đến cuối đều rất bá khí rất mạnh mẽ này diễn ra trong suốt nửa nén nhang, Hoắc Cải cuối cùng đã được Vạn Tư Tề phóng sinh trước khi chết vì thiếu dưỡng khí.

Chân Hoắc Cải có chút nhũn ra, bị Vạn Tư Tề ôm chặt vào lòng mới không bị trượt xuống. Hoắc Cải lúc này rơi vào một cảnh địa kỳ quái, đầu óc vừa mơ màng lại vừa tỉnh táo kỳ lạ. Suy nghĩ quẩn quanh mãi trong đầu lại là: Thì ra tình tiết trong tiểu thuyết vẫn hay viết rằng sau khi kết thúc nụ hôn, tiểu thụ tứ chi nhũn ra, thở dốc không ngừng lại là thật.

"Hiện tại, chúng ta không còn quan hệ huynh đệ nữa, cuối cùng có thể thổ lộ tâm tình, cùng ở bên nhau rồi." Giọng Vạn Tư Tề rất khẽ, giống như một làn gió thoảng bên tai.

Hoắc Cải lúc này vẫn chưa thở được bình thường, bò trên ngực Vạn Tư Tề, đầu óc vẫn có chút ngơ ngẩn: "Ý huynh là gì?"

"Ngày hôm đó những lời đệ nói với Đông Phương Vị Minh ta đã nghe thấy rồi, đệ ngưỡng mộ ta, nhưng lại sợ quan hệ luân thường không dám vượt qua. Ta đối với đệ cũng đã có tình cảm từ lâu, có điều để tránh đệ khó xử nên mới không nói ra. Hiện tại chúng ta cuối cùng cũng coi như có thể ở bên nhau mà không phải sợ điều gì nữa rồi phải không? Tiểu Luân." Vạn Tư Tề vuốt ve tóc của Hoắc Cải, ngón tay xuyên qua những sợi tóc xanh, dịu dàng triền miên vô hạn.

Hoắc Cải chấn động: Vạn Tư Tề ngươi con mẹ nó sao cũng cong rồi, cong rồi cũng không quan trọng, gia còn có thể giúp ngươi mưu tính ôm mỹ nam quay về, trọng điểm là ngươi sao cũng rơi vào cái hố của Vạn Nhận Luân rồi, như vậy chẳng phải ép ta chôn cả ngươi nữa sao?! Gia từ trước đến nay chỉ ăn hiếp người lạ không sát người quen nha! Uổng cho gia vẫn luôn mừng rằng trong thế giới trai cong đầy rãy này coi như vẫn còn tồn tại một sinh vật lạ còn thẳng như ngươi….

Hoắc Cải giãy giụa một chút, muốn lùi ra giải thích rõ ràng, không ngờ Vạn Tư Tề lại càng ôm chặt hơn sức lực giống như muốn đồng quy vu tận vậy.

Hoắc Cải đang định mở miệng bảo hắn buông ra, lại nghe thấy Vạn Tư Tề lần nữa mở miệng: "Ta biết đệ sẽ trách ta một mực nhìn đệ lặng lẽ khổ luyến lại không nói lời nào, hơn nữa đệ từ trước đến giờ vẫn luôn suy nghĩ cẩn trọng, cho dù hiện tại ta bày tỏ tình cảm, đệ cũng chưa chắc đã theo tâm ý của ta. Cho nên ta sẽ không ép đệ hiện tại phải trả lời, đệ cứ yên tâm, từ từ suy nghĩ, rồi hãy trả lời."

Hoắc Cải lặng lẽ nuốt ngụm máu muốn phun ra lại, cái cảm giác phóng điện khắp nơi, không cẩn thận liền giật chết người mình thực sự không hay ho gì, càng không hay ho hơn là hiện tại còn phải dội một thùng nước lạnh vào đầu người ta, giày vò cái tên xui xẻo bị điện giật ngất xỉu tỉnh dậy.

"Vạn Tư Tề, những lời lúc đầu nói với Đông Phương Vị Minh thuần túy chỉ là lừa hắn mà thôi, không ngờ lại lừa luôn cả huynh, xin lỗi. Vạn Nhận Luân ta thích nữ nhân, đợi huynh ngày nào đó trở thành nữ nhân rồi, chúng ta lại nói về chuyện ở cùng bên nhau sau vậy." Hoắc Cải từ chối không chút nể nang.

"Đệ quả nhiên giận rồi." Vạn Tư Tề thở dài một tiếng: "Ta bồi tội với đệ còn không được sao?"

Hoắc Cải đang định tiếp tục dội thêm hai gáo nước lạnh nữa, nhưng thấy Vạn Tư Tề móc ra một sợi dây xích bằng bạc hai bên treo một vật nhỏ, sau khi vòng qua cổ mình thì ghép vật ở hai đầu vào trước cổ, "cạch" một tiếng, hợp thành một thể.

"Huynh đeo thứ gì cho ta thế?" Hoắc Cải chau mày, nhìn thứ treo trước ngực mình, là một mặt trang sức nhỏ chính giữa có khắc một chữ Vạn, to bằng bàn chân chó, hoa văn vòng quanh, ở dưới là tường vân, cực kỳ tinh xảo.

Vạn Tư Tề chậm rãi vuốt ve dây chuyền, nói: "Là quà tặng đệ, chứng minh đệ đã là hoa có chủ, thích không?"

Chứng minh cái con khỉ, Hoắc Cải nhìn chữ Vạn đó, lập tức phẫn nộ: "Ngươi con mẹ nó đây là đang đeo xích chó phải không!" Cái thứ này với mấy thứ nhũ hoàn quỷ súc xuyên trên người tiểu thụ có khác gì nhau đâu. Ngươi thích một người thì giỏi lắm à, thích liền có thể sử dụng như cái dấu chắc, thích ai liền đóng dấu vào người đó, chứng minh quyền sở hữu.

Hoắc Cải giật dây chuyền, muốn cởi xuống. Vạn Tư Tề nắm lấy tay Hoắc Cải, ngăn cản y tự hủy hoại: "Đừng chê mà, đây là quà bồi tội ta đã bỏ rất nhiều tiền, tỉ mỉ chuẩn bị, ít nhiều cũng nể mặt ta. Hơn nữa đệ cũng họ Vạn, cần gì để tâm như vậy."

Hoắc Cải giận quá mà cười: "Tặng một thứ như bảng tên của chó, ngươi rốt cuộc là đến bồi tội hay đến đắc tội thế?"

Vạn Tư Tề nhìn Hoắc Cải, giọng điệu không giấu nổi mất mát: "Đệ chán ghét đến vậy sao…"

Hoắc Cải ngây ra một chút, quay đầu đi không nhẫn nại nói: "Ta ghét nhất ngươi mỗi lần đều hãm hại người ta xong rồi mới chạy đến xin lỗi. Vòng cổ khóa chết rồi, mới hỏi ta có ghét hay không, ta nhận hay không nhận có khác gì nhau?"

Đúng vậy, đây chính là Vạn Tư Tề, lặng lẽ gài ngươi, đợi đến khi phát giác đã bị khóa cổ, không thể phản kháng, ngoại trừ phối hợp và thuận theo thì không còn lựa chọn nào khác. Cho nên, không thể kéo dài thêm nữa, nhất định phải đi khỏi, nếu không sẽ thành vật sở hữu của tên quỷ súc Vạn Tư Tề.

Hoắc Cải cắn răng, ngẩng đầu, vươn tay vuốt ve khuôn mặt của Vạn Tư Tề, bày ra một khuôn mặt chân thành: "Ta ngưỡng mộ huynh, nhưng không có nghĩa huynh có thể dựa vào đó mà muốn làm gì thì làm với ta. Ta hiện tại rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, nếu như huynh không muốn tạo thành nỗi ân hận suốt đời từ bây giờ thì làm phiền huynh lập tức biến mất khỏi tầm mắt ta. Ta sẽ trở lại Khôn thành, một tháng sau, chúng ta gặp lại."

"Xin lỗi." Vạn Tư Tề sâu sắc nhìn Hoắc Cải, sau đó xoay người đi khỏi.

Thấy Vạn Tư Tề không phản đối, khẳng khái bỏ đi. Hoắc Cải ôm bọc hành lý lên liền vội vàng trèo lên xe ngựa lúc đến: "Đinh Bằng, đi, chúng ta trở lại Khôn thành."

"Vâng." Đinh Bằng không nói hai lời liền đánh xe ngựa rời khỏi Vạn gia.

Hoắc Cải giật giật dây chuyền, sắc mặt đen hơn cả đáy nồi. Tuy rằng bản thân để đi đánh boss Vũ Vô Chính đằng nào cũng phải chia tay với Vạn Tư Tề. Nhưng hiện tại làm thành cái dạng này, muốn vui vẻ gặp nhau vui vẻ chia tay không được nữa rồi, đợi đến Khôn thành rồi, chỉ có thể trực tiếp bôi dầu dưới chân thôi.

Tình yêu không hổ là vũ khí bắn phá tình cảm huynh đệ số một, không thể tương ái, chỉ có thể tương sát, chỉ có thể chia ly.

Sáng sớm mấy ngày sau…

Đinh Bằng: "Tam thiếu gia, tỉnh thôi, đã đến rồi."

Hoắc Cải chậm rãi bò ra khỏi ổ chăn, ngáp một cái: "Đến rồi à?"

Hoắc Cải vén rèm xe lên, thò nửa cái đầu ra, sau đó ngây người. Hoắc Cải không tin tà mà dụi dụi mắt, lại nhìn cảnh tượng bên ngoài xe, không có gì khác với cảnh tượng lúc đầu nhìn thấy, Hoắc Cải kinh ngạc: "Đinh Bằng, ngươi đưa ta đến Tú Bị các làm cái gì?"

"Vì đại ca tốt của đệ đã tặng đệ cho ta rồi."

Giọng điệu yêu nghiệt độc nhất vô nhị này, Hoắc Cải quay đầu, quả nhiên thấy cái tên tai họa Đông Phương Vị Minh đang đứng ở bên xe.

Hoắc Cải khóe miệng co giật điên cuồng: Chân trước bày tỏ chân sau đã bán đứng, nằm mơ cũng không ngờ ngươi lại phát triển tình tiết nhảy vọt đến thế!

88. Chương 88: Hoắc Cải Vẫn Giảo Hoạt Như Cũ

Đinh Bằng thụp một cái quỳ xuống đất bên cạnh xe ngựa, nói với Hoắc Cải: "Tam thiếu gia, xin lỗi. Tiểu nhân cũng chỉ là phụng lệnh lão gia mà hành sự thôi."

Hoắc Cải sửng sốt một lúc, nhìn Đinh Bằng chăm chăm, sắc mặt khó coi vô cùng: "Là Vạn Tư Tề bảo ngươi làm vậy?"

Đinh Bằng gật đầu: "Đúng, lão gia khi đến Vạn gia đã dặn dò riêng tiểu nhân, bất luận là ngài phân phó ra sao đều phải đưa ngài đến Tú Bị Các."

Hoắc Cải nhảy xuống xe ngựa, đi đến trước Đinh Bằng, im lặng một lúc, lạnh lùng hỏi: "Tại sao?"

Đinh Bằng ấp úng nói: "Lão gia tại sao lại hạ mệnh lệnh như vậy với tiểu nhân, tiểu nhân cũng không biết…"

"Ồ, vì một mệnh lệnh kỳ lạ ngươi liền đưa ta đến tướng công quán. Đinh Bằng ngươi tốt với ta thật đó." Hoắc Cải quay người, hướng về phía xe ngựa, dường như không muốn nhìn thấy tên phản đồ này nữa.

Đinh Bằng tất nhiên là thái độ nhận lỗi thành thật quỳ yên trên đất, cúi gục đầu, dáng vẻ mặc đánh mắng.

Hoắc Cải đột ngột quay người lại, hung hăng giơ tay nhắm chuẩn Đinh Bằng.

"Binh." Đinh Bằng đang cúi gầm đầu ăn năn vẫn chưa kịp phản ứng, liền bị đập trúng, ngã nghiêng ra đất, đầu rách máu chảy.

Trong tay Hoắc Cải cầm tấm ván đặt chân dùng khi xuống xe, rõ ràng là khi quay người đã tranh thủ lấy từ xe ngựa.

"Tam thiếu gia… ngài…" Đinh Bằng sợ hãi nhìn chăm chăm Hoắc Cải. Xem ra giá trị hỏa lực của nhược thụ Hoắc Cải không đủ, cho dù dùng hung khí nhắm chuẩn vào chỗ yếu hại cũng không thể khiến người ta một đòn ngất xỉu.

Hoắc Cải rõ ràng cũng ý thức được chiến quả không như ý, xách tấm ván lại nhào lên, nhắm chuẩn Đinh Bằng đập liên tiếp, hơn nữa rõ ràng là nhắm vào miệng mà đánh.

Đinh Bằng hiển nhiên không ngờ Vạn gia tiểu tam người như kiều hoa cũng có lúc hung tợn như thế, nhất thời quên mất phản kháng, bị đập kêu oai oái, vừa lăn vừa bò.

Hoắc Cải đến khi mệt thở hồng hộc mới ngừng tay. Cuối cùng, màn bạo lực đổ máu này được hạ màn khi Đinh Bằng bị đập mang thương tích toàn thân, mặt như đầu heo, miệng phun đầy máu.

Đông Phương Vị Minh thản định đứng ngoài coi nhàn nhã mở miệng: "Cơn tức giận này Vạn công tử đổ lên đầu kẻ hạ nhân như thế có tác dụng gì, người chân chính hại đệ còn đang thong thả ngồi trong nhà đếm bạc đấy."

Hoắc Cải quay đầu nhìn Đông Phương Vị Minh, tên tiểu tử này đã tránh xa đến hơn 10m, xem ra muốn thuận tay đập hắn hai cái là không có hy vọng rồi. Hoắc Cải quay đầu đi, hạ thấp mắt, ra vẻ chán nản đau buồn, thầm nói: Lừa gạt, tiếp tục lừa gạt!

Lương tâm của Hoắc Cải y tuy rằng ngay cả cẩu cũng không thèm ăn, nhưng ít nhiều gì cũng vẫn có lương tâm, một người ngay cả việc y ăn đồ lung tung trên đường cũng sẽ căng thẳng, sao có thể nói bán liền bán, chút tín nhiệm này Hoắc Cải vẫn có thể cho hắn. Cho nên, khả năng lớn nhất chính là Đinh Bằng bị Đông Phương Vị Minh mua chuộc, phản bội mình và Vạn Tư Tề.

Thế là, Hoắc Cải lựa chọn xách tấm ván đập người, quả nhiên như y đoán. Đinh Bằng ngay khi bị đánh đập tàn nhẫn liền đưa ánh mắt cầu cứu về phía Đông Phương Vị Minh. Ngươi nói xem ngươi là một nhân viên nghe theo lời chủ bán hàng đưa hàng đến tận cửa, không thân không quen với bên mua, lại không biết nguyên do tình tiết mua bán, sao lại cầu cứu quả đoán, nhanh chóng như thế? Nói hai ngươi không có chút quan hệ gì ai có thể tin được.

Chứng minh được phán đoán, Hoắc Cải tất nhiên là tiếp tục đánh mạnh. Không đánh chết tên phản bội này chẳng may hắn lại tiếp tục quay lại lừa gạt Vạn Tư Tề thì làm sao? Y không tin đánh tên này đến dở

sống dở chết, nói chuyện cũng không thành lời rồi, Đông Phương Vị Minh còn có thể trong thời gian ngắn mượn hắn gây nên sóng gió gì nữa.

Đông Phương Vị Minh cười rộ lên, diễm như xuân đào: "Đệ không hiếu kỳ Vạn Tư Tề đổi đệ lấy được bao nhiêu lợi ích sao?"

Hoắc Cải đi trở về bên xe ngựa, đặt tấm ván về chỗ cũ, rầu rĩ nhìn con ngựa cúi đầu ra vẻ việc không liên quan đến mình. Lúc vừa mới xuống xe, y đã đánh giá hoàn cảnh xung quanh rồi, là một sinh vật hiện đại không có giấy phép lái xe cổ đại, muốn đánh ngựa tìm một con đường máu giữa đám hộ viện trùng trùng thì chỉ có nằm mơ. Nói không chừng còn phải chơi với Đông Phương Vị Minh một vố, ít nhiều cũng phải để Đông Phương Vị Minh nhận định mình đã hết hy vọng với Vạn Tư Tề, để tránh thêm tai vạ.

"Bao nhiêu?" Hoắc Cải lạnh lùng nhìn Đông Phương Vị Minh, diễn cái gọi là dùng ánh mắt giết chết ngươi.

Đông Phương Vị Minh khẽ mỉm cười: "Hai tiệm tơ lụa ở Khôn thành, đổi lấy hắn đưa đệ đến miệng ta."

"Thì ra, Vạn Nhận Luân ta chỉ đáng giá hai cửa tiệm. Tình ái và quyền tiền so với nhau, từ trước đến nay vẫn luôn là tình ái thân tan xương nát, ta biết hắn đối với ta chưa chắc một mực tình thâm, nhưng ngàn lần không ngờ rằng lại bạc tình đến mức này! Ha ha…" Hoắc Cải khe khẽ cười rộ lên, cười đến lảo đảo.

Đông Phương Vị Minh thu nét cười lại: "Đệ hận hắn chứ?"

Hoắc Cải phút chốc chau mày lại, đôi mắt khẽ dao động, nói: "Không hận, thứ phụ bạc như vậy nào đáng để ta hao tốn chút tâm tư nào với hắn. Từ nay, ta coi như chưa từng quen biết con người đó."

"Vậy đệ… hận ta không?" Đông Phương Vị Minh lại hỏi.

Hoắc Cải chậm rãi đi đến trước mặt Đông Phương Vị Minh, trong mắt mang theo hàn quang: "Hận, đương nhiên hận. Ngươi đã hủy giấc mộng đẹp của ta, Đông Phương Các chủ!"

Đông Phương Vị Minh đôi mày lơ đãng chau lại: "Sao ta cảm thấy đệ không thương tâm cho lắm nhỉ?"

Hoắc Cải kỹ thuật diễn không đủ, bị người chọc trúng tâm tư, nhưng vẫn thản định: "Ta đã bị chúng nhân phản bội người thân từ bỏ, cần gì lại bộc lộ tâm tư trước mặt người khác, trở thành đề tài trà dư tưu hậu của kẻ khác."

Đông Phương Vị Minh không còn vướng mắc vấn đề đó nữa, chuyển đề tài: "Bên ngoài gió lớn, Vạn công tử đệ tốt hơn là vào Vị Minh Cư của ta nghỉ ngơi một lúc rồi tính sau."

Đông Phương Vị Minh vốn tưởng rằng Hoắc Cải sẽ phản kháng, không ngờ Hoắc Cải lai lên xe ngựa ngoan ngoãn lấy hành lý, sau đó ngoan ngoãn đi theo sau mình.

Đông Phương Vị Minh đẩy cửa Vị Minh Cư ra, cười nói: "Hoan nghênh trở lại, tiểu miêu của ta."

Hoắc Cải mắt không liếc ngang đi thẳng vào phòng, ngồi bên bàn, nói: "Làm phiền Đông Phương Các chủ cho ta mượn bút mực dùng một lúc."

"Đệ đúng là không khách khí chút nào." Đông Phương Vị Minh bày bút mực ra cho Hoắc Cải.

"Ta cũng không phải lần đầu tiên đến làm khách chỗ này, tất nhiên là lần đầu lạ lần sau quen." Hoắc Cải nhấc bút chấm mực.

Hoắc Cải trầm tư một lúc, nhấc bút viết:

Kính gửi Vạn quân:

Không gặp đã nửa tháng. Ngu đệ hồ đồ, đến nay mới biết chân tâm của huynh. Tuy có thể hiểu được tại sao huynh làm vậy, nhưng rốt cuộc vẫn không thể lượng thứ, huynh hành sự như vậy, coi quan hệ lúc trước giữa chúng ta là gì? Chuyện đã đến nước này, duyên phận giữa ta và huynh đã không thể vãn hồi, do đó viết bức thư này, quyết biệt từ đây, không còn gặp lại nữa.

Chúc huynh bình an.

Vạn Nhận Luân thân bút.

Hoắc Cải viết bức thư này thực sự rất vô sỉ, có thể hiểu theo cả hai nghĩa.

Trong mắt Đông Phương Vị Minh tất nhiên là: Ta thật ngốc, đến giờ mới biết con người ngươi bạc tình như vậy. Đột ngột bán đứng, ta tuy rằng có thể hiểu đạo lý tình tiền không thể cùng tồn tại, nhưng tuyệt đối không thể lượng thứ. Ngươi làm ra chuyện bạc tình như vậy, có xứng với thân phận tình lữ của mình chăng, tình này không thể vãn hồi nữa, cho nên chia tay đi! Vĩnh biệt.

Mà đợi đến khi gửi đến Vạn Tư Tề, thì lại có một cách giải thích khác: Ta phản ứng chậm chạp, đến giờ mới biết huynh thích ta. Tuy rằng có thể hiểu tâm ý của huynh và nguyên nhân huynh làm vậy, nhưng không cách nào lượng thứ. Huynh bày tỏ tình cảm như vậy, đã chà đạp lên tình cảm huynh đệ của chúng ta rồi. Huynh đã bày tỏ, hai ta không thể nào trở lại là huynh đệ được nữa. Cho nên ta đi, từ nay vĩnh biệt.

Một bức thư, vừa có thể khiến Đông Phương Vị Minh yên lòng đã ly gián được hai người, vừa thông báo cho Vạn Tư Tề là bản thân chủ động rời khỏi nhà, đừng đến gặp nữa. Hoắc Cải quả không phụ thân phận tác giả thường xuyên chơi chữ.

Đợi thư khô, Hoắc Cải đưa thư đến trước mặt Đông Phương Vị Minh: "Làm phiền Các chủ gửi thư, đến Vạn trạch ở Khôn thành là được."

Đông Phương Vị Minh tất nhiên là vui mừng khôn xiết, vội gọi tâm phúc đến, vui mừng trước nỗi khổ của người khác mà dặn dò người gửi thư đi. Đợi đến khi Đông Phương Vị Minh trở lại, Hoắc Cải đã pha xong trà thơm, thong thả uống.

Đông Phương Vị Minh đi đến gần, vươn tay liền túm lấy cổ tay Hoắc Cải, ghé đầu tới, nhắm tới chén trà trong tay Hoắc Cải, khẽ nhấp một ngụm, vô cùng ái muội.

Hoắc Cải nhích người ra sau một chút, dáng vẻ đứng đắn nói: "Hiện tại nên bàn đến chuyện của chúng ta rồi, Đông Phương Các chủ."

Đông Phương Vị Minh buông Hoắc Cải ra, ngồi sang bên cạnh.

"Vạn Tư Tề tuy rằng đưa ta đến viện của ngươi, ta tuy rằng không cách nào thoát khỏi, nhưng, dù sao Dịch quốc này vẫn có vương pháp. Các chủ ngươi cũng không thể nào bá vương ngạnh thượng cung hoặc bức lương dân làm kỹ, vậy thì, xin hỏi Các chủ ngươi không tiếc bỏ ra số tiền lớn đưa ta vào Tú Bị Các là muốn làm gì?" Hoắc Cải sắc mặt bình thản, không chút tự giác người ta là dao thớt, mình là cá thịt.

Đông Phương Vị Minh khẽ cười: "Nhận Luân, ta có tâm ý thế nào với đệ, trong lòng đệ đã biết rõ từ lâu, cần gì biết rõ còn giả vờ hồ đồ. Ta chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở đệ một chút, lương dân đó của đệ không đáng tin chút nào, bản thân tự tiến cử mình một phen mà thôi."

Hoắc Cải tỉ mỉ quan sát hắn, lắc đầu nói: "Ồ? Hắn không đáng tin, vậy ngươi đáng tin sao? Thoát khỏi hang sói lại vào miệng hổ ta chẳng hứng thú chút nào."

Đông Phương Vị Minh vẫn nhàn nhã cười nói: "Đáng tin hay không, cứ phải thử mới biết được không phải sao?"

Hoắc Cải khóe miệng nhếch lên một nụ cười không kiên nhẫn: "Đông Phương Vị Minh, ngươi mãi không quên được ta, chẳng qua là vì ghi hận lúc đầu ta đã lợi dụng ngươi. Điều ngươi muốn chính là ăn ta, sau đó vứt đi như giẻ rách, để trả mối nhục trước đó đúng không?"

"Không sai, ta đích thực muốn ăn đệ." Đông Phương Vị Minh gật đầu sau đó lại lắc đầu nói: "Nhưng ta định coi đệ thành cơm gạo, ngày ngày ăn, tháng tháng ăn, năm năm ăn, đến khi thân tử hồn diệt."

Hoắc Cải đứng dậy, yêu mị cười: "Đã muốn cùng ta hưởng niềm vui cá nước, vậy ngươi còn không mau cởi y phục lên giường?"

Vậy liền thành công rồi? Đông Phương Vị Minh đột ngột gặp phải kinh hỉ bậc này, mừng đến không biết trời đất, nữ vương yêu nghiệt hóa thân thành trung khuyển ngớ ngẩn, lập tức bật dậy, đứng nghiêm, lắp bắp nói: "Nhận Luân, đệ…"

Hoắc Cải lại nói: "Lên giường, nhắm mắt, nằm mơ giữa ban ngày đảm bảo lập tức thành hiện thực."

Đông Phương Vị Minh mất hứng ngồi về chỗ cũ, ủ rủ nói: "Đệ lại ức hiếp người ta…"

Hoắc Cải vỗ vỗ đầu của Đông Phương ngu ngốc, nói: "Chịu ủy khuất và đau lòng bởi người mình yêu, lại áp dụng lên người yêu mình. Trước mặt có ngoan ngoãn phục tùng bao nhiêu, quay người liền có giương nanh múa vuốt bấy nhiêu. Đây không phải là chuyện thường tình của con người sao? Huống chi, gia rơi vào bước đường này còn là nhờ ngươi cả."

Đông Phương Vị Minh ngây người một lúc, sau đó cười. Đối phương có thể "báo thù" một cách quang minh chính đại như vậy, rõ ràng hoàn toàn không thực sự hận mình. Không hổ là người Đông Phương Vị Minh nhìn trúng, từ trước đến nay vẫn luôn trong ngoài rõ ràng, ái hận phân minh.

Đông Phương Vị Minh nhìn chăm chú vào mắt Hoắc Cải, nghiêm túc trịnh trọng nói: "Cho ta một cơ hội, để ta chăm sóc đệ một đời một kiếp được không? Ta có thể thề với trời, vĩnh viễn không phụ đệ."

Hoắc Cải không để tâm, bũi bũi môi nói: "Tất cả những lời thề đều chẳng qua là lời thất hứa nhất thời, vết xe đổ lúc trước vẫn còn nguyên đó thôi."

"Đệ đã quyết không chịu tiếp nhận ta sao?" Ánh mắt Đông Phương Vị Minh trở nên u ám, trông rất có xu hướng tiến hóa thành sinh vật nguy hiểm.

Hoắc Cải trầm ngâm một lúc lâu, nói: "Ta không phải không tiếp nhận ngươi, chỉ là cần ngươi thỏa mãn hai điều kiện của ta trước."

"Điều kiện gì." Đông Phương Vị Minh bất động thanh sắc.

Hoắc Cải ném ra mồi câu đã suy ngẫm thật lâu: "Thứ nhất, chứng minh ngươi thực sự có ý định ở bên ta một đời, mà không phải chỉ là hứng thú nhất thời. Thứ hai, chứng minh ngươi đáng để ta yêu."

"Ồ, chứng minh thế nào?" Đông Phương Vị Minh ánh mắt lóe sáng, bên miệng hiện lên ý cười nghiền ngẫm.

"Duy chỉ có thời gian mới có thể chứng minh tình cảm thật giả, ngươi hãy để ta đi, một năm sau, nếu như ngươi vẫn yêu ta, chúng ta sẽ ở cùng nhau." Hoắc Cải muộn nhất một năm là có thể chém xong boss, đưa ra lời hứa suông.

"Lại dụ ta ngồi yên khổ sở đợi chờ?" Đông Phương Vị Minh lộ ra nụ cười chế giễu, Hoắc Cải đã dạy cho hắn không ít bài học về phương diện này.

Hoắc Cải thở dài một tiếng, khổ sở khuyên: "Hiện tại trong lòng ta vẫn tồn tại bóng hình của người đó, như vậy ở cùng ngươi, chẳng qua chỉ coi ngươi là thế thân, đối với ngươi mà nói thực sự là một sự vũ nhục."

"Cầu vũ nhục." Đông Phương Vị Minh ý chí kiên quyết.

Hoắc Cải càng thêm nỗ lực, bày ra bộ dáng người qua đường, khuyên giải an ủi: "Dục niệm của hận chỉ cần báo thù một lần nhục nhã là có thể thỏa mãn. Nhưng dục niệm của yêu thì cần bên nhau một đời mới có thể bù đắp. Đông Phương, nếu như ngươi yêu ta thực lòng thì ta thà ngươi hận ta, ít ra ta cũng sẽ không cô phụ ngươi."

Thà ta hận ngươi cũng không muốn ta yêu ngươi sao? Đông Phương Vị Minh nhãn thần khẽ dịu đi: "Đáng tiếc ta đã lún quá sâu, chỉ có thể kéo theo ngươi cùng xuống Hoàng tuyền."

Hoắc Cải trong lòng khẽ căng thẳng: Đồng quy vu tận? Tên này đang uy hiếp ta sao? Nếu như hắn không thể đoạt được trái tim ta, thì ta liền chết trong tay hắn, quả nhiên cực kỳ quỷ súc! Có điều câu thoại này nghe rất có khí thế, lần sau viết văn nhất định phải nhớ dùng!

Đông Phương Vị Minh không cho ý kiến gì về điều kiện thứ nhất, lại hỏi "Nói xem điều kiện thứ hai đi, làm thế nào để chứng minh ta đáng để đệ yêu?"

"Chỉ cần chứng minh ngươi mạnh hơn ta là được." Hoắc Cải nhìn Đông Phương Vị Minh cong khóe miệng, lại thong thả bổ sung một câu: "Không liên quan đến quyền thế tài phú, những vật ngoài thân đó ta từ trước đến nay đều không coi trọng, ngươi hiểu đó."

"Đệ muốn so tài với ta một phen sao?" Đông Phương Vị Minh nghe ra được ý ngoài lời.

Hoắc Cải len lén lộ ra cái đuôi hồ ly: "Ba trận hai thắng, nếu như ta thắng. Ta liền hẹn ngươi một năm sau, đến lúc đó lại xem xem ngươi có xứng đáng làm bạn đời của ta không. Nếu như ta thua thì liền ở hẳn trong Tú Bị Các của ngươi, ăn chực uống chờ."

Đây chính là khiêu khích, khiêu khích một cách trắng trợn. Nhưng Đông Phương Vị Minh lại thích trò chơi này nhất, châm phong tương đối, nhất quyết thư hùng. Cũng may Đông Phương Vị Minh lúc trước bị Hoắc Cải lừa không ít lần, lần này cũng coi như không còn ngốc nghếch trực tiếp mắc câu, nói: "Hiện tại đệ đã ở trong tay ta rồi, ước định như vậy thì không công bằng cho lắm."

"Ngươi muốn thế nào?" Hoắc Cải có chút căng thẳng.

"Chúng ta hai trận định thắng thua, nếu như ta thắng, đệ ở lại. Nếu như hòa, vẫn là đệ ở lại. Thế nào?" Đông Phương Vị Minh cười vô cùng rạng rỡ.

"Được." Cho dù độ khó tăng lên, Hoắc Cải đối diện với cảnh ngộ như vậy cũng chỉ có thể gật đầu.

Cuộc so tài liên quan đến tự do cuộc đời liền được mở màn…

Hoắc Cải nói: "Chúng ta mỗi người ra một đề, để công bằng, đề mục đưa ra cả hai người đều phải biết, đều có thể thử, được chứ?"

Đông Phương Vị Minh ngẫm nghĩ một lúc, cũng không có gì không thỏa đáng, gật đầu.

"Vậy ngươi ra đề trước?" Hoắc Cải kỳ vọng nhìn Đông Phương Vị Minh.

Đông Phương Vị Minh cười đầy khiêm nhường: "Đệ ra trước."

Nếu như trận thứ nhất thua, bản thân vẫn có cơ hội tăng độ khó, vãn hồi thế cục không phải sao?

Hoắc Cải có chút tiếc nuối nói: "Vậy ta ra trước, có điều đề mục này đối với ngươi mà nói có thể có chút khó, ngươi nên chuẩn bị tâm lý cho tốt."

"Cứ nói đừng ngại." Đông Phương Vị Minh gật đầu, trong lòng phán đoán đề mục Hoắc Cải có thể đưa ra một lượt, cầm kỳ thư họa bản thân cái gì cũng tinh thông, về toán thuật tuy không giỏi lắm nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết.

Suy tính xong, Đông Phương Vị Minh trên mặt mang theo vài phần tự tin, bất luận Hoắc Cải ra đề mục gì, bản thân tuyệt đối có thể đọ cao thấp với y. Hắn hôm nay nhất định phải để tiểu miêu nghịch ngợm này nhìn cho rõ, bản thân rốt cuộc có xứng hay không!

"Vậy chúng ta đọ xem hậu huyệt của ai có thể chứa được nhiều ngọc châu hơn được chứ?" Hoắc Cải mặt dày vô sỉ đưa ra đề mục so tài.

"Phụt…" Đông Phương Vị Minh phun ra một ngụm máu ngay tại chỗ.

Đông Phương Vị Minh không thể tin nổi chỉ vào Hoắc Cải, giọng nói run rẩy: "Đệ nói lại lần nữa?!"

Hoắc Cải mặt không đỏ nói lại lần nữa: "Ta nói chúng ta so xem hậu huyệt của ai có thể chứa nhiều ngọc châu hơn."

Khoác tấm da tiện thụ khổ bức này của Vạn Nhận Luân, Hoắc Cải tương đối tự tin với khả năng chứa của cúc hoa mình. Huống chi, Đông Phương Vị Minh một tên quỷ súc công, cho dù sau mông có một cái động không đáy thì hắn cũng không có mặt mũi nào mà đọ cúc hoa với tiểu thụ mà mình thích! Quỷ súc VS nhược thụ, đây chính là một tồn tại CP không thể đảo ngược nhất trong thế giới đam mỹ. Hoắc Cải là một con sói hiểu sâu sắc về đam mỹ, không những tinh thông khoa học lý luận mà còn dám ứng dụng lý luận vào thực tiễn, không chiến mà vẫn ăn được lính của địch.

"Đệ dám vô sỉ hơn nữa không?" Đông Phương Vị Minh tức giận trừng mắt nhìn Hoắc Cải, sâu sắc cảm thấy mình đã quen một người không ra gì. Tiểu tử này dường như là một tú tài đó, tú tài đó? Tú tài dạo này đều có tố chất thế này sao?!

Hoắc Cải thuần lương cười: "Nếu như ngươi dám chơi ba ván hai thắng với ta, thì ta liền dám vô sỉ thêm một chút."

"…" Đông Phương Vị Minh hôm nay mới lĩnh hội được tinh túy của câu nói người đê tiện tới cực điểm thì vô địch.

Hoắc Cải nho nhã hữu lễ đưa tay ra: "Vẫn mời ngươi trước."

"Đệ thắng rồi." Đông Phương Vị Minh quyết định dứt khoát, ôm hận nhận thua. Thân là một quỷ súc công thuần chủng, hắn cho dù mất mạng cũng không thể mất cúc hoa!

"Hiện tại đến lượt ta ra đề nhỉ?" Đông Phương Vị Minh chưa đánh đã thua trước trên mặt thiếu điều viết rõ bốn chữ lớn "không có ý tốt". Phong thủy luân lưu chuyển, ngươi đã bất nhân đừng trách ta vô nghĩa!

"Mời." Hoắc Cải cố làm ra vẻ thản định.

Đông Phương Vị Minh lộ ra một nụ cười phơi phới vô cùng: "Vậy chúng ta so xem ai trong thời gian ngắn nhất có thể kích lên tình-dục của đối phương, đồng thời khiến người kia cao-trào được chứ?"

Ngươi dám đọ cúc hoa với gia thì gia liền dám so hoàng qua với ngươi, so về thời gian, gia thiên hạ vô địch!

89. Chương 89: Vô Sỉ Đến Cực Điểm

So xem ai khiêu khích đối phương đến cao trào trong thời gian ngắn hơn?!

Hoắc Cải nghe thấy yêu cầu thi tài dm đãng như thế, lập tức sửng sốt, sâu sắc cảm thấy Đông Phương Vị Minh đứa con thân sinh này về phương diện vô sỉ quả thực cha truyền con nối, hậu sinh khả uý.

Một quỷ súc công đi so độ mẫn cảm, so khả năng kéo dài với một tiểu nhược thụ! Một ông chủ tướng công quán đi so kỹ thuật giường chiếu, thủ pháp khiêu khích với một thiếu niên tú tài! Sao hắn không trực tiếp so xem hoàng qua nhà ai dài hơn to hơn đi? Thế giới đam mỹ nếu có thể tạo ra một tên thụ có nấm hồng còn cường hãn hơn cả cây sắt nóng bỏng thì tác giả này có thể trực tiếp tự tử để cảm tạ thế giới rồi! Điều này còn nghiệp chướng nặng nề hơn cả CP ngược nữa đó! Hơn nữa cái kiểu lấy đối phương làm đạo cụ này, chỉ cần bắt đầu so tài, Đông Phương Vị Minh hắn liền chiếm được tiện nghi, cho dù là mình thị hầu hắn, hay là hắn thị hầu mình thì tên khốn này tuyệt đối sẽ đều vui vẻ vô cùng.

Hoắc Cải tuy rằng không phải người ngốc, nhưng bất ngờ đụng phải cái đề mục như thế, vừa không muốn bị Đông Phương Vị Minh chiếm tiện nghi, lại muốn bảo đảm thắng lợi, tất nhiên là không thể nào lập tức nghĩ ra cách. Huống chi tiền đề của tự do là bản thân phải thắng cả hai trận, nên càng không thể khinh suất được, một bước đi sai là phải chuẩn bị ở bên Boss đã hết thời này dài lâu! Nói không chừng trước tiên phải trì hoãn một lúc rồi tính tiếp.

Hoắc Cải bình tĩnh lại, nhếch lên một nụ cười ái muội, nhìn chăm chăm vào hạ thân của Đông Phương Vị Minh, cười sâu xa nói: "Xem ra Đông Phương ngươi rất tự tin vào bảo bối nhà mình nhỉ?"

Đông Phương Vị Minh tự hào cười: "Điều đó là tất nhiên."

Hoắc Cải thở dài một hơi, ra vẻ đáng thương: "Ta thật không ngờ, ngươi ở tuổi này mà đã gặp phải bất hạnh như vậy. Tạo hoá trêu ngươi a…"

"Hả?" Đông Phương Vị Minh trong lòng loé lên một dự cảm không lành.

Hoắc Cải bày ra khuôn mặt nhận thua: "Nói đi, thứ đó của ngươi không dùng được bao lâu rồi? Mà tự tin với việc ta tuyệt đối không thể khiêu khích được ngươi như vậy."

"Thứ của ngươi mới không dùng được ấy! Gia dạ ngự thập lang cũng chẳng thành vấn đề!!!" (Dạ ngự thập lang: đêm chơi 10 tên) Đông Phương Vị Minh bộ dạng dữ tợn, xù lông hét lên.

Hoắc Cải thở dài lắc đầu, hiểu ra nói: "Có như đẹp như hoa cũng không địch nổi năm tháng như nước chảy, có mạnh như hoàng qua cũng thao không nổi nhược thuỷ tam thiên. Còn dạ ngự thập lang? Thân thể của ngươi chính vì thế mà bị suy yếu phải không?"

"@# %&@# %#&…" Đông Phương Vị Minh thực muốn đập tên lưu manh khoác da thư sinh này xuống sàn, lột sạch rồi chứng minh bản thân có thao nổi nhược thuỷ tam thiên hay không.

Nhân thời gian chà đạp Đông Phương Vị Minh bằng miệng, Hoắc Cải trong lòng đã có chủ ý, có thể đạt được thắng lợi mà hy sinh ít nhất. Chỉ có điều, vẫn cần đặt vài cái bẫy, để Đông Phương Vị Minh chui vào. Thứ nhất là: Mình phải so tài trước. Thứ hai: trong lúc mình hành động, Đông Phương Vị Minh phải ngoan ngoãn ngồi yên tại chỗ, để mặc mình hoạt động. Thứ ba là: thời gian bắt đầu của trận Đông Phương Vị Minh phải do mình quyết định.

Ánh mắt Hoắc Cải khẽ chuyển, hoài nghi nhìn Đông Phương Vị Minh: "Cái đó của ngươi thực sự không vấn đề?"

"Điều đó là tất nhiên!" Đông Phương Vị Minh nghiến răng nghiến lợi, giận sôi gan.

Hoắc Cải xắn tay áo lên, bộ dạng 'Ngươi cứ đợi chân tướng bại lộ đi!': "Vậy ta thử xem xem, điều ngươi nói có thật không!"

"Cứ việc!" Đông Phương Vị Minh đang chịu đựng oan khuất tột cùng chỉ mong có thế, hôm nay hắn nhất định phải cho tên tiểu hỗn đản này xem xem bảo bối của mình thần dũng đến thế nào!

Hoắc Cải cười mà không nói: Nhân tức giận mà kích tướng, cái bẫy đầu tiên đã đặt xong—để mình thi trước.

"Vậy bắt đầu tính giờ đi." Hoắc Cải vẫy vẫy tay như sai bảo tiểu đệ.

Đông Phương Vị Minh tức điên người đi đến bên hương đỉnh, chuẩn bị đốt hương tính thời gian.

Hoắc Cải đột nhiên mở miệng nói: "Không đúng, quy tắc chúng ta vẫn cần nói rõ một chút."

Đông Phương Vị Minh dừng động tác trên tay, nhìn Hoắc Cải, không kiên nhẫn nói: "Ngươi còn muốn nói gì nữa?"

Hoắc Cải chau mày: "Nếu như lúc ta hoạt động, ngươi ỷ thân cường thể tráng không để ta động vào ngươi thì làm sao?"

"Ngươi cho ta là ngươi sao?" Đông Phương Vị Minh nhướn mày khinh bỉ nhìn Hoắc Cải: "Vậy thì thêm quy tắc người được thị hầu cần phải phối hợp, không được vọng động."

Hoắc Cải chất vấn: "Ngươi có thể nói được làm được chứ?"

Đông Phương Vị Minh híp mắt nhìn chăm chăm Hoắc Cải, mày chau lại, nộ ý dần giấu đi, đột nhiên bật cười: "Thật đúng là một vật nhỏ giảo hoạt, suýt chút nữa thì mắc bẫy ngươi rồi, chẳng trách ngươi lại hăng hái muốn làm trước như vậy. Chúng ta thêm một điều khoản nữa, người khiêu khích không được dùng bất cứ phương thức nào để chạm vào hậu huyệt của đối phương."

Hoắc Cải sắc mặt khẽ cứng lại, khi y nghe thấy Đông Phương Vị Minh đưa ra quy định không được vọng động, đích thực đã có ý định dựa vào việc mình mở màn đầu tiên mà lại uy hiếp cúc hoa của Đông Phương Vị Minh một lần nữa. Không ngờ Đông Phương Vị Minh bò vẫn chưa mất đã kịp làm lại chuồng rồi. Xem ra bản thân đã để lại bóng đen ám ảnh Đông Phương Vị Minh quá nặng, một ngày bị rắn cắn ba năm sợ dây thừng. Đáng tiếc quá đáng tiếc quá… Có điều, loại uy hiếp này vốn chỉ có thể sử dụng một lần, nếu như Đông Phương Vị Minh thực sự đồng ý, y cũng chưa chắc đã ra tay được.

Hoắc Cải hậm hực, không cam lòng nói: "Quy định này có gì đâu? Không bổ sung thêm cái gì nữa chứ?"

Đông Phương Vị Minh cuối cùng vãn hồi được một chút, đắc ý nói: "Chỉ thế thôi, ngoại trừ không được chạm vào hậu huyệt của đối phương thì người khiêu khích làm gì người bị khiêu khích cũng đều phải ngoan ngoãn phối hợp."

Đông Phương Vị Minh tất nhiên sẽ không giới hạn quá nhiều ở mặt này, điều này không chỉ liên can đến hành động của Hoắc Cải mà còn ảnh hưởng đến phúc lợi chốc nữa của mình, cùng quy định đó, kiểu mà Đông Phương Vị Minh hắn có thể chơi còn phong phú hơn tên tiểu thư sinh này nhiều. Nếu như không phải lúc trước tức giận quá mức, để Hoắc Cải chiếm được tiên cơ, Đông Phương Vị Minh sẽ không quy định cả nơi cấm địa là hậu huyệt, trực tiếp làm cho tên ranh này mệt chết, xem y làm sao thắng được!

Hoắc Cải cúi đầu im lặng: Lấy lùi làm tiến, cái bẫy thứ hai đã đặt xong – trong lúc bản thân hành động, Đông Phương Vị Minh phải ngoan ngoan ngồi yên tại chỗ.

"Vậy bắt đầu được rồi chứ?" Đông Phương Vị Minh thấy Hoắc Cải mất mát đứng đó, cầm nén hương lên, tâm tình rất tốt mà hỏi.

Hoắc Cải ngẩng đầu nói: "Ngươi đợi đã, ta phải làm ít công tác chuẩn bị."

"Có thể, có điều chỉ có thể ở trong phòng này." Đông Phương Vị Minh cười mà như không nhìn Hoắc Cải, xem y còn có thể giở trò gì.

Hoắc Cải trên mặt thoáng qua chút xấu hổ, thấp giọng nói: "Vậy được, ngươi đừng nhìn ta."

"Ngươi muốn làm gì?" Đông Phương Vị Minh suy nghĩ chẳng lẽ vật nhỏ này muốn thay một bộ quần áo mát mẻ hơn trước?

Hoắc Cải cười thuần lương: "Ta định tự tiết 5-6 lần trước đã."

Đông Phương Vị Minh rõ ràng cảm nhận được gân xanh trên đầu mình nổi lên: "Ngươi định vắt kiệt mình trước để thắng chắc hơn phải không? Vạn Nhận Luân, ngươi vô sỉ có thể nào có giới hạn chút không! Ngươi có thể không cao thượng nhưng không thể thất đức như thế!"

Hoắc Cải nhún vai, lắc đầu cảm thán: "Ai, này cũng không được, kia cũng không được, con người ngươi đúng là khó hầu hạ."

"@# %&@# %#&……"Đông Phương Vị Minh cảm thấy thương xót sâu sắc cho trái tim chân thành của mình khi rơi vào tay một tên không tim không phổi thế này.

Đông Phương Vị Minh cười lạnh một tiếng, khoé môi mỏng khẽ nhếch lên, đè nén tất cả nộ hoả trong đáy lòng, nói: "Ít nói lời thừa đi, ta thắp hương lên là phía ngươi lập tức bắt đầu tính giờ đó."

Hoắc Cải gật đầu, làm ra vẻ hiểu ý người: "Ngươi thắp đi, ta không ngại tốn thêm chút thời gian, sau khi bắt đầu là ngươi không thể vọng động rồi."

Tên tiểu tử này lại dám rõ ràng bày tỏ muốn sau khi đốt hương lên tiếp tục kế hoạch tự tiết vô sỉ đê tiện của y, Đông Phương Vị Minh câm lặng hỏi trời xanh: "Vạn Nhận Luân, ngươi nhất định thường xuyên bị người dồn vào tường mà đánh phải không? Khi ngươi làm người, làm phiền ngươi cố gắng thể hiện cho giống người được không?"

Hoắc Cải vẻ mặt cười thuần khiết như súc sinh: "Đốt hương đê, chúng ta bắt đầu luôn."

Đông Phương Vị Minh trực tiếp nói rõ: "Không được tự tiết."

"Tại sao." Hoắc Cải không phục.

Đông Phương Vị Minh vênh váo: "Vì ngươi hiện tại đang ở trong tay ta."

"Ngươi thật vô sỉ..." Hoắc Cải cụt hứng: Ghét nhất đám quỷ súc các ngươi, dĩ lực phá xảo (ỷ vào sức mạnh mà không dùng đầu óc), chẳng chút hàm lượng kỹ thuật nào hết!

"Như nhau cả thôi." Đông Phương Vị Minh rốt cuộc cũng không thầy mà tự thông – con đường duy nhất để chiến thắng kẻ vô sỉ chính là phải càng vô sỉ hơn y.

"Vậy còn gì để thi nữa chứ." Hoắc Cải rầu rĩ không vui ngồi một bên, cúi gầm đầu: "Chốc nữa nếu như ngươi lại thua, trực tiếp ỷ thế ép người là xong rồi."

Đông Phương Vị Minh trông bộ dáng đáng thương bơ vơ không chỗ dựa của Hoắc Cải, tim không khỏi mềm đi một chút. Dù sao cũng là cả một đời, nếu như không thể để tên tiểu tử này phục một cách triệt để thì từ nay về sau sẽ không thể yên ổn. "Được rồi, chỉ cần ngươi đảm bảo không tự tiết, ta sẽ đảm bảo không ỷ thế ép người."

"vậy ngươi có thể bảo đảm quy tắc đều có hiệu lực với cả ta và ngươi không?" Hoắc Cải chớp chớp mắt, tiếp tục giả vờ đáng thương.

"Ta bảo đảm." Đông Phương Vị Minh cho dù biết tên này nhất định là cố ý bày ra bộ dạng đó, nhưng vẫn không nhịn được gật đầu.

Hoắc Cải yếu ớt nhìn Đông Phương Vị Minh, giọng nói mơ hồ như ru ngủ: "Vậy thì quy tắc thế này: Ngươi đốt hương, ta phải lập tức bắt đầu. Sau đó ta đốt hương, ngươi cũng bắt đầu tính giờ. Trong thời gian so tài, bất luận là ta làm gì, ngươi cũng phải nghe lời phối hợp. Cũng như thế, khi đến lượt ngươi, ta cũng phải ngoan ngoãn mặc cho ngươi làm gì thì làm. Cuối cùng trong thời gian ngắn nhất người đạt được điều kiện sẽ thắng, đúng không?"

Đông Phương Vị Minh suy nghĩ một lúc, tự cảm thấy không có sơ hở gì, thế là gật đầu: "Đúng như thế."

Hoắc Cải hạ mi mắt khẽ cười: Ám độ Trần Thương (Chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới), cái bẫy thứ ba đã đặt xong – thời gian bắt đầu trận của Đông Phương Vị Minh là do mình quyết định.

"Một nén nhang là một canh giờ, đến lúc đó chỉ cần so xem độ dài còn lại của nén nhang là được."

Ngón tay mảnh khảnh như bạch ngọc cầm nén nhang to hơn nén nhang bình thường cắm vững vàng vào trong hương đỉnh, một bàn tay khác ghé hoả chiết tử lại gần, rồi làn khói mang theo mùi hương lành lạnh chậm rãi tản mác.

"Hiểu rồi." Hoắc Cải nhìn bóng lưng thon dài của Đông Phương Vị Minh, như thể yêu tinh ngồi bên đường đợi thư sinh ngốc nhất kiến chung tình, mang theo mùi vị giảo hoạt hào hứng muốn thử, lại thêm chút tư thái buồn rầu. Lúc trước vì kế hoạch tự tiết thất bại mà tỏ ra cụt hứng chẳng qua chỉ là diễn trò mà thôi, tự tiết chỉ có thể bảo đảm bản thân thắng chắc không bại mà thôi, mà cái y muốn còn nhiều hơn thế. Ví dụ như… ngăn chặn khả năng Đông Phương Vị Minh động tay động chân với mình.

Đông Phương Vị Minh cho rằng bản thân kinh nghiệm phong phú, cuối cùng đã nhìn thấu được tất cả những mưu mẹo nham hiểm của đối phương, mà tuyệt không ngờ rằng tất cả những phản ứng của hắn từ đầu đến cuối đều nằm trong tính toán của đối phương, đồng thời dùng điều đó để lót đường cho cái bẫy thực sự lớn nhất. Ai bảo… hắn là con trai ruột của người nào đó chứ, không phải tình nhân nhưng luôn luôn đứng ở góc độ đối địch mà tâm linh cảm ứng, đây thực sự là bi kịch lớn nhất của đời người.

Hoắc Cải cũng không vội vàng ra tay, mà trước tiên đóng chặt hết cửa sổ và cửa ra vào, không để một chút kẽ hở. Căn phòng vốn sáng sủa lập tức u ám, Hoắc Cải thắp ngọn đèn thanh liên một chân trên bàn lên, ngọn nến nhảy nhót, tản ra ánh sáng đơn bạc, chiếu sáng khuôn mặt vì ngượng ngùng mà diễm lệ của người bên ngọn đèn. Hoắc Cải móc hết đồ vật trên người ra, đặt trên mặt bàn, ngân lượng, chuỷ thủ, còn có… huân cầu.

Đông Phương Vị Minh nhìn quả huân cầu, thần sắc khẽ ấm áp: Y vẫn luôn mang theo người sao?

Hoắc Cải vốn có thói quen tốt là mang theo người những đồ vật có giá trị hoàn toàn không chú ý đến điều này, y kéo cái ghế dựa đến chỗ trống, nói với Đông Phương Vị Minh: "Ngươi ngồi ở đây, đừng động đậy, ta sắp bắt đầu rồi."

Đông Phương Vị Minh ngồi xuống ghế, hai tay tuỳ ý đặt trên tay ghế, khẽ ngửa đầu, giống như một quân chủ hữu dục mà vô tình, nhưng hô hấp lại không tự giác trở nên nặng nề. Người hắn yêu đang chuẩn bị dùng mọi cách để làm hắn vui lòng, điều này khiến người ta nhiệt huyết sôi trào biết bao.

Hoắc Cải không tiến lên trước như Đông Phương Vị Minh kỳ vọng, mà là xa cách đứng trên phần đất trống trước ghế, khoé miệng kéo lên một độ cong giảo hoạt mà yêu dị: "Đông Phương, ngươi đã từng xem thoát y vũ chưa?"

Hô hấp trong giây phút ngưng trệ, Đông Phương Vị Minh rất rõ người hắn yêu không muốn động chạm hắn, cũng không muốn hắn động chạm vào y. Đề mục hắn đưa ra như vậy mục đích chính là ép y tiếp xúc thân thể với mình. Không ngờ, việc đến nước này rồi mà tên tiểu tử này vẫn không có ý định tiến lại gần. Điều hắn càng không ngờ chính là, bản thân lại vui vẻ chịu đựng, ôm ấp hy vọng.

'Đông Phương Vị Minh, trông ngươi kém cỏi chưa kìa!' Đông Phương Vị Minh hung hăng phỉ nhổ mình một trận, nhưng giây phút sau, hắn phát hiện bản thân hoàn toàn có thể kém cỏi hơn nữa.

Nhảy múa vốn là một nghệ thuật mà khởi nguồn của nó là tồn tại để cầu hoan, dùng ánh mắt lưu chuyển dụ hoặc hô hấp ngươi, dùng ngón tay cong cong để câu dẫn nhịp tim ngươi, dùng vòng eo đong đưa để hấp dẫn tầm nhìn ngươi, dùng thân thể mềm dẻo để khơi dậy dã tính trong ngươi. Tướng công quán không phải không có thiếu niên giỏi về diễm vũ (múa khiêu gợi), nhưng từ trước đến nay không có ai to gan phóng khoáng đến mức độ này. Đến từ điệu múa hàng ngàn năm sau, vứt bỏ hết ưu nhã hàm súc, chỉ còn tồn tại dục vọng trần trụi.

Yêu nghiệt vô tâm vô tình lưng quay về phía ngọn đèn, uyển chuyển đứng trước mặt. Bàn tay trắng nõn như tuyết men theo đường nét nhu hoà của khuôn mặt di chuyển dần xuống dưới, đó là phương thức vuốt ve chỉ thuộc về tình nhân, ôn nhu mà triền miên. Đầu ngón tay trượt qua cần cổ phấn nộn, yết hầu khẽ chuyển động, thốt ra giọng nói ướt át: "Dụ hoặc chi pháp là ngài dạy ta đó, thầy à."

Dường như vô ý khơi dậy hồi ức hương diễm, xen lẫn với ái muội cấm đoán thầy trò, một câu nói chính là một cái bẫy.

Ánh mắt Đông Phương Vị Minh thâm trầm, rõ ràng không có âm nhạc lại phảng phất như nghe thấy tiết tấu, từng chút từng chút gõ vào tim, thao túng hô hấp, linh hồn và tâm thần như trao đi.

Ngón tay móc vạt áo lên, mang theo khát cầu nóng bỏng hung hăng giật ra, lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh và da thịt như một vùng tuyết trắng. Hoắc Cải cho dù thêm chút sức lực, y sam lỏng lẻo đó cũng sẽ trượt xuống từ bờ vai viên nhuận, mà cánh tay đó lại lặng lẽ, ngoan ngoãn trượt trở về hai bên cổ. Đột ngột ngừng lại nên dục vọng khát cầu bị ép tích tụ lại, ẩn náu trong đáy lòng.

Vòng eo đong đưa, kéo theo cả thân thể cùng vẽ nên hình số 8 hoa lệ theo chiều ngang, đôi tay mềm mại như xuân thuỷ, thuận theo đường đong đưa của thân thể, uốn lượn trượt đến eo, nắm lấy dải thắt lưng bó buộc thân thể.

"Thầy ơi, nóng quá à, ta cởi áo ra có được không?" Đôi mắt quét qua, trên mặt lại mang theo nụ cười ngây ngô như trẻ con, dường như hoàn toàn ngây thơ không biết bản thân vừa thốt ra một câu lả lơi đến mức nào.

Yết hầu căng thẳng, Đông Phương Vị Minh mới phát hiện ra bản thân bị tước đoạt bị giam cầm không chỉ là ánh mắt, mà còn là ngôn ngữ.

Hoắc Cải đương nhiên không để tâm Đông Phương Vị Minh có đồng ý hay không, tay đã kéo nút thắt trên thắt lưng, cổ tay lật, kéo, thắt lưng liền rơi. Vòng eo không ngừng đong đưa, một tay quấn lấy một đầu thắt lưng cởi ra, chậm rãi mà ưu nhã giơ lên, vẽ nên một đường cong bên sườn. Thắt lưng rủ xuống như thể dương liễu trong gió, từ từ đong đưa, càng như cần câu bên hồ, khiến cá thèm muốn.

"Ha ha…" Một tiếng cười khẽ thoát ra từ giữa hai bờ môi, thắt lưng bị Hoắc Cải nhẹ nhẹ ném ra, chạm vào khuôn mặt của Đông Phương Vị Minh rồi rơi xuống bên ghế.

Ánh nhìn của Đông Phương Vị Minh khẽ dịch chuyển nhưng rất nhanh liền bị hấp dẫn trở lại, yêu nghiệt với vạt áo mở rộng đã thong dong đi về phía mình. Cổ áo chậm rãi cởi, thân thể mềm mại như ẩn như hiện dưới tiết y mỏng manh. Cổ tay lật nhẹ, y sam bị quăng lên, vẽ lên dạng quạt trong không trung, rồi nhè nhẹ rơi xuống đỉnh đầu Đông Phương Vị Minh, tán loạn vắt lên sau ghế.

Hoắc Cải đã múa đến trước mặt Đông Phương Vị Minh, vòng eo uốn éo hạ thấp xuống, năm ngón tay mở rộng, phiến tình vuốt ve trên cái đùi tròn trịa của mình. Đôi mắt nhìn xuống, lẳng lơ vô hạn, môi đỏ thở dốc, mê loạn vô cùng: "Vẫn nóng quá à, ta cởi cả quần ra có được không?"

Đông Phương Vị Minh cảm thấy tên khốn trước mặt thực sự đáng ghét, rõ ràng làm động tác phóng đãng đến thế lại cứ muốn tìm cớ, ra vẻ đứng đắn hỏi mình có thể hay không.

"Được." Vừa mở miệng, mới phát hiện ra giọng nói đã thấp khàn đến mức này.

Bước chân đan nhau, Hoắc Cải múa đến sau lưng Đông Phương Vị Minh, thân mình hạ xuống, hai tay đặt lên vai Đông Phương Vị Minh, chậm rãi vuốt ve xuống, ngón tay nhè nhẹ quấy nhiễu, lòng bàn tay từ từ di chuyển rộng ra.

"Vậy ta sẽ cởi vì thầy, Tiểu Luân là một học trò ngoan biết nghe lời mà." Môi đỏ đột ngột ghé gần bên tai thốt ra những lời ngoan ngoãn, ngoan ngoãn đến mức khiến người ta nhịn không được càng khát cầu nhiều hơn, khiến người ta nhịn không được muốn đè y xuống, tuỳ ý làm bừa.

Đông Phương Vị Minh vừa quay đầu lại bị Hoắc Cải ngăn hành động lại, hàm răng đều như vỏ sò khẽ cắn vành tai như trừng phạt: "Không được động đậy nha."

Khi Đông Phương Vị Minh hoàn hồn thì Hoắc Cải đã múa trở lại phía trước mặt, hai ngón tay quấn lấy dây quần được thắt nơ bướm, nhẹ nhàng kéo, rồi thả ra, chiếc quần ngoài liền trượt thẳng xuống, thành một đống dưới chân. Một tay Hoắc Cải đặt trước ngực Đông Phương Vị Minh, một tay vuốt ve đùi chỉ còn lại tiết khố, uốn éo hạ thấp eo, bờ vai xoay tròn, cánh tay vuốt ve trên đùi uốn lượn như rắn, để lại những quỹ đạo hình chữ S trên da thịt từ phần hông đến mắt cá chân.

Đầu ngón chân gập lại, khẽ nâng. Ngón chân kẹp chiếc quần ngoài rơi trên mặt đất lên, ném đến dưới chân ghế.

"Chỉ có một mình ta cởi thật không công bằng" Giọng điệu nũng nịu, khuôn mặt gần trong gang tấc, nụ cười nghịch ngợm, khiến người ta thần hồn điên đảo.

Khi Hoắc Cải giơ tay lên lần nữa thì đã là đặt lên dây thắt lưng của Đông Phương Vị Minh, bàn tay xoay chuyển, như làn gió thơm quấn quanh. Ánh mắt ngạo mạn, sóng mắt lưu chuyển, thản nhiên mỉm cười, thắt lưng đã cởi, để nó vắt ngang trên bụng Đông Phương Vị Minh, hai đầu quấn qua bên eo, rủ xuống sau ghế.

"Vị Minh, ta muốn ngài." Hoắc Cải thốt ra lời thoại cấm kỵ.

Đầu óc ầm vang một tiếng, Đông Phương Vị Minh chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân đều dồn về một nơi, như thể đê sắp sụp đổ.

"Ngài, cứng rồi sao?" Ngón tay trượt xuống, chạm nhẹ vào chỗ nào đó, Hoắc Cải cười hết sức đắc ý.

Đông Phương Vị Minh vui vẻ đón nhận, dữ quân giải la thường (cởi áo cho nhau)vốn là chuyện khiến người ta động tình nhất trên thế gian, huống chi ngươi còn nói với ta những lời phiến tình đến thế, nếu như còn không có chút phản ứng nào vậy thì không xứng là nam nhân nữa rồi.

Hoắc Cải kéo lưng quần của Đông Phương Vị Minh xuống, cởi quần ngoài ra, cũng ném thành một đống dưới chân ghế. Nơi nào đó của Đông Phương Vị Minh chĩa cao cao, khiến tiết khố trắng thuần trong suốt một nửa.

Hoắc Cải mỉm cười, ghé mặt lại gần Đông Phương Vị Minh, Đông Phương Vị Minh sửng sốt: Thế này là sắp hôn sao?

Thế nhưng môi của Hoắc Cải lại hướng xuống, đến khi ngậm lấy y sam vắt trên đỉnh đầu của Đông Phương Vị Minh, kéo nó xuống, giấu đi cả khuôn mặt của Đông Phương Vị Minh.

"Nhắm mắt lại, tỉ mỉ cảm thụ ta."

Câu nói tùy ý mà bá đạo lúc này nghe lại hết sức đường hoàng, ngay cả hô hấp cũng mang theo chất độc khiến người ta say mê.

Hoắc Cải ngồi lên đùi Đông Phương Vị Minh, hai cánh tay vòng qua cổ hắn, gắt gao dán chặt người vào, không ngừng nhún nhảy, cọ xát.

"Ha a, ha a, ha a…" Giọng nói hoa lệ cố ý đè thấp, nhiễm màu ***, tiếng thở dốc khe khẽ, khiến người ta rã rời.

Tầm nhìn bị che lấp nên xúc giác và thính giác trở nên nhạy cảm lạ thường, bộ phận được cọ xát mang đến khoái cảm nhanh chóng, kéo người ta rơi vào vong xuyên, không thể dậy nổi.

Đông Phương Vị Minh từ trước đến nay không biết bản thân lại là người dễ dàng thỏa mãn đến thế, chỉ là cọ xát ở vùng đùi lại có thể khiến bản thân mất hồn.

Đông Phương Vị Minh đã không còn phân biệt nổi hành động cụ thể của Hoắc Cải nữa, có lúc y giang rộng hai chân, đong đưa tùy ý trên thân thể mình. Có lúc lại một chân chen vào giữa hai chân mình, cọ xát lên xuống. Có lúc lại trực tiếp dùng tay, nắm lấy nơi đã sưng đến đau đớn của mình, không ngừng chà xát.

Cuối cùng, sau một trận rùng mình, Đông Phương Vị Minh đã đạt đến cực hạn. Thất thần trong chốc lát, trước mắt một vùng màu sắc rực rỡ. Đông Phương Vị Minh thở dốc hoàn hồn lại, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

Y sam phủ trên đầu đột ngột bị kéo xuống, Đông Phương Vị Minh trợn tròn mắt, cúi đầu, sửng sốt.

Bản thân bị trói lại từ lúc nào?!

Đông Phương Vị Minh không thể tin nổi nhìn tạo hình hiện tại của mình: Hai cái tiết khố vốn xếp đống dưới chân đã trói hai chân mình vào chân ghế. Thắt lưng đặt ngang eo vòng một vòng sau ghế, thắt chặt. Hai cánh tay cũng không biết từ lúc nào đã bị trói trước người.

Đông Phương Vị Minh ngẩng lên, trừng mắt nhìn kẻ hiềm nghi lớn nhất Hoắc Cải.

Trên mặt Hoắc Cải hiện lên một nụ cười nợ đòn gian kế đã hoàn thành. Nam nhân mà, khi tinh trung xông não vẫn luôn phản ứng chậm chạp một chút, huống chi bản thân đã sắp đặt đạo cụ gây án ổn thỏa từ sớm, tên tiểu từ này nếu như không rớt hố thì đúng là hổ thẹn với công sức lao động suốt nửa tiếng đồng hồ của mình rồi.

"Ngươi muốn làm gì?" Sắc mặt Đông Phương Vị Minh khó coi chỉ kém người chết có một chút.

Hoắc Cải không đáp lời, thong thả đi đến bên hương đỉnh, tắt đi nén nhang của mình, sau đó đốt một nén mới, cắm ở bên cạnh.

Hoắc Cải quay đầu, mỉm cười chất phác với Đông Phương Vị Minh: "Được rồi, bắt đầu tính giờ, ngươi có thể hành động rồi."

"…" Đông Phương Vị Minh tức đến ngay cả máu cũng không nôn ra nổi. Ngươi trói gia thành cái bánh chưng rồi còn không ngại ngùng mà hô bắt đầu, ngươi móa nó đã vô sỉ đến cực hạn rồi đó!

Hoắc Cải quay trở lại, trong tay cầm một quả táo đong đưa trước miệng Đông Phương Vị Minh, nhắc nhở đầy thiện ý: "Đừng kích động, cũng đừng thử kêu cứu, ngươi đã hứa rồi, không ỷ thế ép người. Là một lưu manh có khí chất và sắc lang có phẩm vị, nói lời giữ lời là một tố chất căn bản không thể thiếu đó."

"Vạn! Nhận! Luân! Coi như ngươi tàn nhẫn!" Đông Phương Vị Minh cuối cùng phát hiện ra bản thân đã bị đặt bẫy từ lâu thốt ra từng chữ từng chữ đầy huyết lệ.

Hoắc Cải vỗ vỗ vai Đông Phương Vị Minh, an ủi: "Là nam nhân ấy mà, phải tàn nhẫn với bản thân một chút. Là nam nhân của ta ấy mà, ta tất nhiên phải tàn nhẫn với ngươi một chút."

Đông Phương Vị Minh quay đầu đi không nói, ngươi cho rằng đánh một gậy rồi cho một cái kẹo là xong rồi? Cho dù cái cách gọi "nam nhân của ta" nghe có vẻ rất êm tai cũng không được.

Hoắc Cải tiếp tục tẩy não cho Đông Phương Vị Minh: "Từ nhỏ ta đã tin tưởng sâu sắc rằng sẽ có một nam nhân xuất hiện trên thế gian này để chịu sự giày vò của ta. Ngươi xem ngươi đi, chịu chút giày vò thế mà đã trừng mắt tức giận rồi, bảo ta làm sao tin tưởng ngươi là người dành cho ta được."

Đông Phương Vị Minh quay đầu lại, ôn nhu hỏi: "Ta không tức giận, ta chẳng tức giận chút nào hết, có cần ta cười cho đệ xem không?"

"Không cần đâu…" Hoắc Cải nhìn nụ cười âm trầm của Đông Phương Vị Minh liền dựng hết gai ốc.

Hoắc Cải cứ thế đê tiện nhìn thời gian thi tài của Đông Phương Vị Minh vượt qua mình, sau đó mặt dày vô sỉ mà tuyên bố nói: "Ta thắng rồi, theo ước định, ta có thể đi khỏi rồi chứ?"

"Ngươi thắng rồi." Đông Phương Vị Minh sát khí đằng đằng tuyên bố kết quả.

Hoắc Cải cũng không hàm hồ, thả cái bánh chưng Đông Phương ra.

"Ngươi đi đi, nhớ hẹn ước một năm của chúng ta." Đông Phương Vị Minh nhìn Hoắc Cải, nụ cười cay đắng.

Hoắc Cải mặc xong y sam, thu lại đồ đạc quay đầu liền đi.

"Vạn Nhận Luân, tim của đệ rốt cuộc làm bằng gì mà vô tình đến vậy."

Sau lưng truyền đến giọng nói của Đông Phương Vị Minh, Hoắc Cải ngừng bước chân, quay lại mỉm cười: "Cho nên đã nói rồi đó, một kẻ phát tình (động dục)ngươi và một kẻ tuyệt tình ta trong thế gian tràn ngập tình cảm này không có tương lai đâu, ngươi hãy tìm một người khác để yêu đi thôi."

Nói xong, Hoắc Cải rảo bước đi khỏi, không quay đầu lại.

90. Chương 90: Nhược Giả Chống Chọi Từ Nơi Hiểm Yếu

Bức tường gạch loang lổ u ám xây thành hình chữ U, một mặt còn chừa lại cắm đầy những thanh chắn bằng gỗ thô. Không chút nghi ngờ, đây là một nhà lao, một ***g giam không nhìn thấy mặt trời.

Trên chiếc giường làm từ rơm rạ có một người đang ngồi, dựa vào tường, mắt nhắm lại, y sam có chút bẩn, nhưng mặc vẫn rất chỉnh tề. Đường may tinh tế, chất liệu thượng hạng, cho dù bị nhiễm bẩn rồi cũng không cách nào che giấu được sự thật bộ y phục này vốn cực kỳ tinh tế. Điều kỳ quái là, một bộ y phục tinh tế đến vậy mà lại không có chút hoa văn nào, giống như một miếng ngọc nguyên khối lười được đẽo gọt.

Trong tay ngục tốt cầm một bình rượu nhỏ, xuyên qua lối đi nhỏ hẹp, dừng lại trước phòng giam, khom người xuống, nhét bình rượu từ khe giữa hai thanh chắn vào trong: "Vạn lão gia, đây là nước mà ngài cần."

Người trong nhà lao mở mắt ra, giống như người trong bức hoạ đan thanh đột ngột tỉnh lại, đôi mắt thâm thuý như đầm lạnh, như được rọi bởi ánh trăng trên chín tầng mây, sáng lấp lánh. Cho dù lần đầu tiên gặp mặt đã sửng sốt trước vẻ đẹp như thần tiên này một lần, ngục tốt vẫn bị bức hoạ đột ngột trở nên sinh động trước mắt làm chấn động tâm thần, ông ta đã từng nghe nói con cháu Vạn gia ai ai cũng xinh đẹp, chỉ là không ngờ có thể tuấn tú đến mức độ này.

"Vất vả rồi." Vạn Tư Tề khẽ gật đầu, giọng nói vì khát mà có chút khàn khàn. Có tiền vẫn luôn dễ làm việc, giá một bình rượu đổi lấy một bình nước sạch, vụ mua bán này cũng không coi là thiệt.

"Không vất vả gì đâu, Vạn lão gia còn có gì cần thì cứ việc nói" Ngục tốt không tự nhiên cười cười, người trước mắt khí độ nhường ấy, cho dù muốn ra vẻ uy phong cũng vẫn luôn cảm thấy thiếu vài phần khí phách.

Vạn Tư Tề móc từ trong tay áo ra một miếng bạc vụn: "Lúc đưa cơm, làm phiền cho thêm mấy bánh bao thịt."

Ngục tốt vui mừng nhận lấy bạc, đột nhiên hạ thấp giọng nói: "Sáng hôm nay, phía trên đột ngột dặn dò chúng tôi dọn dẹp phòng giam sạch sẽ, có lẽ là có nhân vật lớn đến. Nếu như ngài có nỗi oan khuất gì, thì cứ..."

"Cảm ơn." Vạn Tư Tề gật đầu, uống nước trong bình, ngồi trở về chỗ cũ.

Nhân vật lớn, hắn thực ra có thể đoán được là vị nào – Đông Phương Vị Minh. Vị này hẳn là cố ý đến để nghiệm thu thành quả, nếu như có thể xin giải oan cho mình thì đúng là chuyện cười thiên hạ rồi, huống chi hắn cũng chẳng có nỗi oan gì để xin.

Hắn sớm biết người này sẽ đem đến tai hoạ, hiện tại chẳng qua là ứng với dự cảm ban đầu mà thôi, hắn không ngạc nhiên, cũng không sợ hãi!

Hồng trần hỗn tạp vốn vô tâm, lạnh lùng chưa chắc thực vô tình.

Vạn Tư Tề lần đầu tiên biết Đông Phương Vị Minh là sau khi Hoắc Cải đêm không về nhà, sau đó bị thương trở về.

Ngày hôm đó, hắn nhận được tờ giấy Hoắc Cải gửi "Xử lý việc riêng, tạm thời không về nhà, xin đừng mong nhớ." Liền lập tức nhảy lên ngựa, đi suốt đêm về Khôn thành, một đêm một ngày, ngựa không dừng vó. Đến nơi rồi, nhưng ngay cả vết thương cũng không được nhìn.

Một câu "Huynh không phải đại phu, không cần bốc thuốc cho vết thương huynh không phải dược đồng, không cần tận tay bó thuốc. Vậy thì huynh có lý do gì mà ta nhất định phải để huynh xem?"

Khiến Vạn Tư Tề không còn lời nào để nói. Hắn tuy có hàng ngàn lý do để ép Hoắc Cải thoả hiệp, nhưng không thể ép Hoắc Cải tin hắn một chút, trái tim Hoắc Cải đã xây tường, Vạn Tư Tề hắn khổ sở quanh quẩn ngoài tường mà không có tư cách tiến vào.

Vạn Tư Tề từ trước đến này không thèm ra vẻ đáng thương, thổ lộ rằng lòng mình lo lắng đến mức nào, những gì mình bỏ ra chân thành biết bao, để cầu đối phương cho bản thân tư cách được tiến vào cánh cửa trái tim. Cho nên hắn lựa chọn im lặng, sau đó tự mình đi điều tra tỉ mỉ. Cho dù Hoắc Cải tin hay không tin hắn, hắn cũng phải bảo vệ Hoắc Cải chu toàn, ai bảo, y là đệ đệ duy nhất mà hắn quan tâm chứ.

Lấy bộ quần áo mới mà Hoắc Cải mặc khi trở về, thăm dò khắp nơi, lần theo dấu vết. Cuối cùng biết được nơi tên là Tú Bị Các, biết người người tên là Đông Phương Vị Minh. Vạn Tư Tề đứng trước cửa Tú Bị Các, nhìn khung cảnh phóng túng đó, nộ bất khả át. Trái tim thình lình bị một tảng đá đè nặng: Chính cái nơi này, chính cái nơi hỗn tạp này khiến Vạn Nhận Luân không nỡ về nhà!

Cảm xúc chán ghét bành trướng trong tim, điên cuồng muốn lật tung tảng đá đè nặng lên tim, huỷ diệt tất cả mọi thứ xung quanh thành tro bụi. Trong một khoảnh khắc thậm chí Vạn Tư Tề không cách nào phân rõ bản thân rốt cuộc tức giận vì cái gì, là vì sự sa đoạ của đệ đệ hay là…

Để làm rõ đầu đuôi, Vạn Tư Tề đã đi theo Hoắc Cải đến khách *** Lạc Anh mà y hẹn cùng người đó, đẩy cửa ra, thứ nhìn thấy lại là dáng vẻ Hoắc Cải đeo tai hồ ly, đuôi hồ ly, xinh đẹp vô cùng.

Khung cảnh đó giống như ngọn lửa lan rộng thiêu trụi đồng cỏ, trong giây lát đã nuốt trọn linh hồn và thể xác Vạn Tư Tề, thế nên cả người đều hoá thành tro bụi, dục niệm giương nanh múa vuốt xuất hiện nguyên hình: hắn muốn hôn y, hắn muốn vuốt ve y, hắn muốn chiếm hữu y!

Vạn Tư Tề quả đoán coi như không nhìn thấy khát vọng mơ hồ đó, giống như những lần trước. Trước khi bị dây thừng thắt cổ, không thể hô hấp, con người sống an nhàn vẫn luôn rất khó phát hiện bản thân đã sớm bị dây thừng quấn thân.

Tất cả những gì xảy ra sau đó giống như một vở hài kịch hoang đường. Bị đập, vờ ngất, sau đó nghe thấy tình tiết bản thân nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới: Vạn Nhận Luân để cầu mình yêu thương mà nhờ ông chủ tướng công quán dạy kỹ thuật.

Một câu chuyện cười vô căn cứ đến mức nào!

Nhưng linh hồn đã bị niềm vui mừng mãnh liệt vùi lấp. Mừng rỡ như điên, hoan hỉ đến cực điểm vốn luôn bức người ta phát điên, thần trí lập tức sụp đổ, ngay cả thật giả đều không thể phân biệt, liền điên đến mức chỉ chừa lại một suy nghĩ: Đệ ấy yêu mình, đệ ấy không ngờ lại yêu mình!

Bức màn tự lừa mình dối người cuối cùng bị con thú trong ***g xé tan thành mảnh vụn, không còn có thể che giấu được nữa. Vạn Tư Tề trong khoảnh khắc liền tỉnh ngộ: từ nay về sau, bản thân sẽ dâng cả tâm hồn và thể xác cho y, bất luận y muốn hay không, để ý hay không. Đây không phải là bồi thường, cũng không phải không tự trọng, hắn chỉ là muốn dâng hiến! Yêu một người, vốn chính là hận không thể dâng tất cả trân bảo trong thế gian cho người ấy. Hắn quan tâm y, hoàn toàn không phải vì thân phận huynh trưởng, mà là với lập trường tình nhân…

Bên tai không ngừng lặp lại lời Hoắc Cải nói: "Nếu như có ngày có thể nhận được một phần đáp trả của huynh ấy, ta có chết cũng cam lòng."

Như thể thôi miên, trong tim Vạn Tư Tề cũng ứng theo: "Nếu như có ngày có thể nhận được một phần đáp trả của đệ ấy, ta có chết cũng cam lòng."

Lời nói dối của y, chân tâm của hắn, trong khoảnh khắc này đã trùng điệp!

Đã là vậy thì hãy dồn hết sức lực để mưu hoạch một tương lai lâu dài thôi. Vạn Tư Tề từ trước đến nay sống rất tự do không trói buộc, muốn làm gì thì làm, quan hệ huyết thống đối với hắn hoàn toàn không là trở ngại.

Đánh ngất Đông Phương Vị Minh, đang định hỏi rõ ràng thì ngay sau đó, Vạn Tư Tề lại bị Hoắc Cải yêu cầu diễn cùng một vở kịch, một vở kịch không đao không kiếm nhưng lại gây tổn thương người ta đến máu me giàn giụa. Chiêu này khó tránh khỏi hiếp người quá đáng, Vạn Tư Tề trong lòng biết không ổn, nhưng địch không lại tiếng nói đang gào thét trong lòng, muốn hung hăng chà đạp cái tên khốn kiếp dám động tay động chân với người trong lòng mình xuống bùn, nên vẫn cứ gật đầu.

Vở kịch bắt đầu, Hoắc Cải thuận thế hôn nhè nhẹ lên mặt Vạn Tư Tề, sự vui mừng tràn ngập trong lòng lại lập tức biến mất, không rét mà run. Vạn Tư Tề đột nhiên ý thức được, người mà bản thân muốn chung sống suốt đời hoàn toàn không phải một người bình thường, mà là một yêu tinh quen với việc đùa giỡn nhân tâm, y không từ bất cứ thủ đoạn nào, bản thân nếu như đi sai một bước nhất định sẽ thua thảm bại.

Đông Phương Vị Minh hận đến gần như muốn giết người, nhưng cuối cùng không thực sự xuống tay. Đến cuối cùng, điều Hoắc Cải quan tâm lại chỉ là an nguy của con mèo. Trên đường về nhà, Hoắc Cải mượn hình xăm cúc hoa trên ngực để nói dối cho qua, Vạn Tư Tề cố ý tiến lại gần, dùng tay sờ mó thăm dò, Hoắc Cải tất cả vẫn như thường. Vạn Tư Tề nhìn con đường phía trước mờ mịt, rốt cuộc chỉ có thể giậm chân tại chỗ.

Đợi đến khi Hoắc Cải về phòng, Vạn Tư Tề lại trở lại trước cửa Tú Bị Các, Hoắc Cải nhớ nhung con mèo của y, hắn tất nhiên phải giúp y lấy lại.

Tú Bị Các, oanh thanh yến ngữ như xuân thủy, sa mỏng ngọc châu che ráng hồng.

Vạn Tư Tề lần đầu tiên vào cổng lớn Tú Bị Các, hắn ngồi trên ghế tử đàn, đợi Các chủ ra. Có tiểu quan đốt hương ở bên cạnh, phẩy nhẹ quạt lông, ám hương khơi lên, trong lòng hắn lại chậm rãi trầm xuống.

Đàn hương long mộc, hương đỉnh huyết ngọc, quạt lông khổng tước… đây nào có phải khí phái của thương gia bình thường, thân phận của Đông Phương Vị Minh tuyệt đối không đơn giản chỉ dừng ở thương nhân giàu có. Tiểu Luân lần này đắc tội phải một người không nên dây vào rồi.

Cửa phòng mở ra, có một thiếu niên mỹ mạo đứng ở cửa, khom người mời. Đông Phương Vị Minh từ phía hành lang dài thong dong đi về phía này, còn tiểu quan đứng hầu bên cạnh hương đỉnh đã quỳ xuống.

"Ngươi đến để bồi tội thay Nhận Luân sao?" Đông Phương Vị Minh cười hỏi Vạn Tư Tề, liếc nhìn một cái về phía hộp nhỏ được chạm trổ đặt bên tay Vạn Tư Tề. Dường như ngầm hiểu, đám tiểu quan khẽ khàng lui ra, đóng cửa lại.

Vạn Tư Tề cúi đầu không đáp.

Lụa Tịch Vân nghìn vàng một cuộn làm áo lót, lụa Nguyệt Chức vạn vàng khó mua làm áo khoác, lụa mỏng Tàng Tuyết mười năm khó có một cuộn làm áo bào, Đông Phương Vị Minh ăn mặc thế này không nghi ngờ chính là đang thị uy. Vạn Tư Tề càng nhìn rõ thì trong lòng càng lạnh lẽo. Hắn ý thức rõ ràng hơn bao giờ hết, nếu như Đông Phương Vị Minh thực sự hạ thủ với Vạn Nhận Luân thì hắn không bảo vệ nổi y.

Đông Phương Vị Minh im lặng cười cười, châm biếm mà lạnh lùng, hắn đang đợi Vạn Tư Tề trả lời.

Vạn Tư Tề hít sâu một hơi, nhìn thẳng Đông Phương Vị Minh, lạnh lùng nói: "Ta đến để lấy mèo."

Đông Phương Vị Minh ra vẻ đột nhiên hiểu ra, thoải mái nhếch khóe môi, hắn nói: "Đúng rồi, mèo của Tiểu Luân vẫn còn ở chỗ ta. Ta sẽ cho người bế Khởi Tư đến." Đông Phương Vị Minh ngừng một lát, cười càng thêm nho nhã hữu lễ: "Có điều, con mèo này khó nuôi vô cùng, nếu như ngươi nuôi không nổi thì ta sẽ phải tiếp nhận đấy."

Nắm tay nắm chặt của Vạn Tư Tề khe khẽ run rẩy, giọng nói bình thản như thường: "Không phiền đến ngươi phải hao tâm tổn trí."

"Ha." Đông Phương Vị Minh mắt phượng híp lại, tràn đầy vẻ coi thường.

Vạn Tư Tề không nói thêm nữa, hắn đứng dậy, đặt chiếc hộp đựng bạc trên bàn, xoay người đi khỏi cửa.

Một khắc sau, nha hoàn được dặn dò đưa Khởi Tư cho Vạn Tư Tề đang đứng trước Tú Bị Các. Vạn Tư Tề bế nhúm lông nho nhỏ mềm mềm, trong đôi hắc mâu phẳng lặng âm trầm vô quang.

Không đủ mạnh hoàn toàn không đáng xấu hổ, điều đáng xấu hổ chính là, vì sự yếu đuối của bản thân mà khuất phục. Vạn Tư Tề tất nhiên sẽ không khuất phục, nhưng vô luận khuất phục hay không đều không thể thay đổi sự thật rằng hắn không đủ sức chống lại nếu như Đông Phương Vị Minh ra tay. Tuy rằng Đông Phương Vị Minh không lập tức ra tay, nhưng Vạn Tư Tề hiểu rất rõ, đợi đến khi Đông Phương Vị Minh chuẩn bị xong, điều đợi mình và Vạn Tư Tề chính là đại họa không thể tránh khỏi.

Vạn Tư Tề vẫn luôn chắc chắn rằng hắn có thể bảo vệ Vạn Nhận Luân suốt đời suốt kiếp, có điều chỉ trong giây lát, tất cả liền trở thành hoa trong gương trăng dưới nước, không chịu nổi một va chạm nhẹ của người bên cạnh. Đáng buồn biết bao, tức cười biết bao, nhục nhã biết chừng nào…

Vạn Tư Tề không phải phế vật chỉ biết chìm trong việc tự oán trách bản thân, cho nên hắn suốt đêm thăm dò về con người tên Đông Phương Vị Minh này. Lúc trước hắn vốn chỉ thăm dò qua loa người này, hỏi kỹ thêm cũng chẳng qua chỉ là tìm hiểu sâu thêm một chút, vẫn có nguồn.

Đông Phương Vị Minh, nghe đồn bối cảnh sâu xa, hoàn toàn không phải thương nhân, nhưng biểu hiện ra ngoài chỉ là thân phận Các chủ Tú Bị Các, ở trong Các ngày đêm hoang đường. Tính cách tham hoa phong lưu, bạc tình lãnh khốc. Chay mặn bất kỵ, đùa giỡn tiểu quan trong trường phong nguyệt, cũng trêu ghẹo nam tử nhà lành, chỉ duy có một tầng lớp chưa từng đụng chạm đến, tránh không kịp đó chính là người trong quan trường.

Một khi trúng cử liền bước lên sĩ đồ. Vạn Tư Tề đứng trước vách núi dựng đứng tìm kiếm được một con đường sống duy nhất: Khiến Vạn Nhận Luân trong cuộc thi Hương mấy tháng sau trở thành cử nhân.

Như vậy, liền không cần lo lắng Đông Phương Vị Minh sẽ ra tay với Vạn Nhận Luân nữa. Còn về việc Đông Phương Vị Minh có báo thù bản thân hay không, Vạn Tư Tề hoàn toàn không để tâm. Nếu như đã không thể chi phối được thì dứt khoát bỏ mặc không lo nữa, khi sụp tổ, chỉ cần quả trứng Vạn Nhận Luân có thể nguyên vẹn là được.

Vạn Tư Tề giấu giếm Hoắc Cải tất cả âu lo, vì cho dù có nói với y thì cũng không giúp ích được gì, ngược lại chỉ thêm biến số. Vạn Tư Tề cũng không vọng đồ quan hệ tiến thêm bước nữa, một ngày kia, nếu như bản thân gặp bất hạnh, có thể khiến y bớt đau lòng một chút cũng tốt.

Vẫn âm thầm phái người tìm hiểu khắp nơi, thế rồi tin tình báo "Đại hội đấu trà cuối tháng Năm ở Kinh đô, Thích sử Khôn thành Trần Bách Chu sẽ xuất hiện" đến tay Vạn Tư Tề. Vạn Tư Tề đột nhiên nhớ đến từng ngẫu nhiên nhìn thấy bức họa duy nhất lưu truyền ra ngoài của Trần Bách Chu – Ức quân đồ, khuôn mặt của người trong tranh giống Vạn Nhận Luân đến tám phần.

Có lẽ… đây là một cơ hội. Đông Phương Vị Minh có lợi hại thế nào cũng không thể hơn được Thích sử. Chỉ dựa vào cái danh cử nhân thì sẽ không ổn thỏa.

Ném ra ngàn vàng để mua loại trà tốt nhất, tìm cao thủ về ngành này, kiếm giai thi cẩm từ, mục đích chẳng qua chỉ là để Vạn Nhận Luân lộ mặt tại đại hội đấu trà, tiến gần đến cái danh cử nhân hơn một chút. Vạn Tư Tề vốn cho rằng bản thân đã làm rất lặng lẽ, nhưng không ngờ khi hội trà còn chưa bắt đầu đã bất ngờ xảy ra điều ngoài ý muốn.

Vạn Tư Tề nhìn Hoắc Cải đột nhiên bật khóc, nhìn Hoắc Cải lạnh lùng hỏi ngược lại, nhìn Hoắc Cải trực tiếp chỉ ra, gần như cho rằng tất cả hành động của bản thân đều lọt vào mắt y, sửng sốt không thể nói thành lời.

Đến khi Hoắc Cải chỉ rõ tất cả: "Hội đấu trà là cái cớ của huynh, ta là con cờ của huynh, mà Trần đại nhân chính là mục tiêu của huynh."

Vạn Tư Tề chăm chú nhìn khuôn mặt miễn cưỡng cười của Hoắc Cải, phát hiện trái tim đau đớn không thể chịu nổi. Hắn đau xót, nhưng cũng vui mừng. Hắn đau xót vì trong mắt Vạn Nhận Luân, bản thân lại là một người vô tình đem y ra làm quân cờ. Hắn vui mừng, cũng chính nhờ vậy mới triệt để che giấu được mục đích thật sự của mình.

"Ta vốn tưởng rằng, những việc mình làm đã có thể coi như hoàn toàn không có dấu vết. Ta rốt cuộc đã xem thường đệ." Vạn Tư Tề cảm thấy cổ họng mình đã bị gió lạnh xé rách, mỗi một chữ thốt ra đều vỡ vụn, khô khốc. Mỗi một lần hô hấp đều bị bóp chặt, gian nan vô cùng.

Phản bội và lợi dụng, đây không phải tội danh của hắn, nhưng Vạn Tư Tề vẫn phải nhận lấy tội danh đê hèn này, hình phạt chính là hoàn toàn đánh mất lòng tin của Vạn Nhận Luân đối với mình.

Ai bảo, hắn không bảo vệ nổi y.

Ai bảo, hắn muốn bảo vệ y.

"Đệ không oán ta sao?" Nhìn biểu cảm như lẽ đương nhiên của Hoắc Cải, Vạn Tư Tề rốt cuộc hỏi câu không nên hỏi này.

Có lẽ, Vạn Tư Tề chỉ muốn chứng minh, Vạn Nhận Luân cũng sẽ đau lòng vì bị bản thân cô phụ. Có lẽ, Vạn Tư Tề chỉ là đang kỳ vọng, lúc trước nước mắt của Vạn Nhận Luân rơi là vì nghĩ rằng bản thân đã lợi dụng y.

Cho dù lòng tin đã bị bản thân đích thân phá vỡ, Vạn Tư Tề vẫn cố chấp muốn biết rõ, hắn có từng được Vạn Nhận Luân tin tưởng, được y kỳ vọng. Hắn không phải hoàn toàn không mong đợi, hắn chỉ là hy vọng, khi đi đến đường cùng, lúc nhìn lại, điều nhìn thấy không phải sự hoang vắng.

Câu hỏi đó đổi lại là một tiếng bật cười của Hoắc Cải, vừa lên án, vừa cuồng tiếu. Vạn Tư Tề cuối cùng không thể nhìn rõ, bản thân đối với Hoắc Cải rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Sự ngụy trang của hắn, mặt nạ của y, bọn họ lừa dối lẫn nhau, một người sợ đối phương tổn thương, một người sợ bản thân tổn thương. Ai cũng không sai, đối diện với tương lai tàn khốc có thể nhìn thấy trước, ẩn nhẫn và mất mát là số mệnh của nhược giả.

Vạn Tư Tề từng cho rằng việc đau khổ nhất thế gian không gì hơn là si luyến vô hạn nhưng không dám tiết lộ mảy may sau rồi hắn cảm thấy việc đau khổ nhất thế gian không gì hơn vẫn chưa yêu nhau mà đã không có duyên chung sống hiện tại hắn phát hiện việc đau khổ nhất trên thế gian không gì hơn là không chỉ phải đẩy người mình yêu về phía người khác, còn không thể không hao tâm tổn trí thành toàn.

Vạn Tư Tề nhìn Hoắc Cải tìm mọi cách lấy lòng Trần Bách Chu, hung thú trong lòng cắn xé máu thịt, gặm cắn ra một lỗ hổng càng ngày càng lớn, trống rỗng vô bờ vô bến, đau đến tê dại.

Khi biết được Hoắc Cải và Trần Bách Chu chung phòng tắm, Vạn Tư Tề rốt cuộc không thể nhịn nổi, ép buộc mang Hoắc Cải về Mông thành. Hắn chỉ là muốn mượn Trần Bách Chu trợ giúp một chút, chứ không phải muốn nhường lại Vạn Nhận Luân. Chỉ cần hắn còn sống thì tuyệt đối sẽ không nhường Vạn Nhận Luân cho bất cứ ai.

Đây là điều duy nhất Vạn Tư Tề kiên trì. Hắn cho dù không dám mong được chung sống trọn một đời, cũng phải nắm chắc khoảnh khắc này, trăm năm quá dài, hắn chỉ tranh thủ từng ngày từng tháng.

Bụi: Vậy là bí mật trong lòng anh Tề đã được sáng tỏ, chương sau sẽ tiếp tục tâm sự của anh Tề. Chỉ tiếc là lòng anh như thế lại dâng cho tên cha kế vô tâm =.=

91. Chương 91: Đại Ca Là Giếng Cổ Ẩn Sóng

[Chỉ cầu một khi từ biệt liền xa cách vạn dặm, ngày sau ấm lạnh mong tự bảo trọng.]

Nếu như tin thì không làm gì cũng được. Nếu như không tin, làm gì cũng đều sai.

Tội danh phản bội của Vạn Tư Tề ngay trước mắt, ngay sau đó lại thêm ép buộc mang người đi. Bức tường trong lòng Hoắc Cải lại dày thêm tam xích, thần quỷ khó xâm nhập, dứt khoát nói rõ ràng, không cho phép Vạn Tư Tề nhúng tay vào chuyện thi Hương một chút nào nữa.

Vạn Tư Tề từ trước đến nay trái tim như lưu ly, trong ngoài đều sáng tỏ, thấy Hoắc Cải đối với công danh đã thể hiện quyết tâm nhất định phải đạt được, liền theo ý nguyện của y, không can thiệp vào nữa.

Hoắc Cải tự đi bận rộn với cái mà y gọi là "thi cử", mà Vạn Tư Tề thì bắt đầu dùng mọi thủ đoạn, lo lót quan hệ, để cầu Hoắc Cải sau khi trúng cử có thể được một chức quan khấm khá, triệt để thoát khỏi phạm vi săn đuổi của Đông Phương Vị Minh.

Vạn Tư Tề tính toán trăm phương nghìn kế, cuối cùng không thể đoán được Hoắc Cải từ đầu đến cuối đều đang lừa hắn, còn lừa như thật. Hoắc Cải hai ba câu liền bỏ thi. Đáng buồn Vạn Tư Tề hắn khổ tâm tính toán, tất cả đều bị hủy trong phút chốc.

Hắn chạy chọt, hắn lừa dối, hắn dung túng, hắn ẩn nhẫn, tất cả những gì hắn muốn chẳng qua chỉ là Hoắc Cải có thể trúng cử tránh nạn, đến cuối cùng, ngay cả điều đó cũng không thể đạt được.

Trong nháy mắt, bốn bề đều là vách núi vực thẳm, lòng Vạn Tư Tề đang nóng như lửa đốt, Hoắc Cải lại nói ra những lời khiêu khích.

Tức giận công tâm, Vạn Tư Tề trở tay liền ấn Hoắc Cải lên giường, trói tay chân, kéo quần xuống. Con thú bị nhốt trong lòng lại lần nữa không thể khống chế nổi, vùng vẫy trong ***g giam, gào thét – Nếu như không thể bảo vệ chu toàn thì dứt khoát phá hủy tất cả đi!

Khoảnh khắc đó, Vạn Tư Tề thực sự muốn Hoắc Cải. Giây phút sau, Vạn Tư Tề đối diện với đôi mắt vô tình vô dục của Hoắc Cải, như rơi xuống hố băng, không thể cử động.

Trên thế gian này không phải chỉ cần hy sinh liền có thể yêu cầu được báo đáp như lẽ đương nhiên, chân tâm của Vạn Tư Tề hắn trở thành đồ vật trong tay ai thì liên quan gì đến Hoắc Cải y? Vạn Tư Tề hắn máu đào nhuộm đỏ đất dưới chân ai thì liên quan gì đến Hoắc Cải y? Hắn yêu một người, hắn vô dụng, đáng đời lắm!

Con thú trong lòng đau xót kêu gào chìm xuống đáy lòng, Vạn Tư Tề cuối cùng vẫn ẩn giấu đi thâm tình hậu dục, chỉ đánh Hoắc Cải một trận cho xong chuyện. Cho dù Hoắc Cải vì thế mà có phản ứng, bắt hắn hầu hạ, cũng không thể tiết lộ mảy may nỗi mừng vui trong lòng. Hắn dùng thân phận huynh trưởng của mình, cũng chỉ có thể dùng thân phận huynh trưởng, bước thêm nửa bước cũng sẽ là hại người hại mình. Có thể giữ lại yêu nghiệt này mấy ngày trước khi diệt vong đã là đủ lắm rồi.

Ngày thi Hương, lúc Vạn Tư Tề cùng ăn trưa với Hoắc Cải, Hoắc Cải đã đưa ra chữ số Ả Rập làm quà cảm tạ trước khi ly biệt, nhưng tuyệt không ngờ rằng điều này đối với Vạn Tư Tề mà nói có ý nghĩa gì.

Vạn Tư Tề đối đầu với Đông Phương Vị Minh, đã xác định bản thân khó thoát khỏi kiếp nạn này, hoàn toàn không phải vì Đông Phương Vị Minh tài thế lớn mạnh hơn bản thân, mà là bởi vì Vạn Tư Tề biết bản thân có một điểm yếu chết người bộc lộ ra ngoài, đó chính là việc làm ăn mà hắn thực sự đang làm: Buôn lậu muối.

Mối làm ăn này đối với Vạn Tư Tề vốn chính là bí quá hóa liều, theo luật pháp của Dịch quốc, buôn một thạch (ước chừng 50 cân) liền có thể đổi lấy kết cục đầu rơi xuống đất. Việc làm ăn này chỉ cần hơi chút bộc lộ, liền có thể khiến bản thân chết trên pháp trường, Vạn Tư Tề sao có thể không lo?

Lúc đầu Vạn Tư Tề dính đến việc làm ăn này đã không coi trọng sinh tử của bản thân, còn về việc chuyện này có khả năng gây họa cho người nhà cũng không chút áy náy. Bởi vì chính người nhà đã đẩy hắn vào hố lửa này. Phu quân của Đại tiểu thư Thẩm gia thực đúng là một thân phận tốt!

Thẩm gia dựa vào cái gì mà ngồi vững trên vị trí hộ giàu có nhất Mông thành? Chính là dựa vào việc lén buôn lậu muối.

Tiểu thư Thẩm gia tại sao không xuất giá ngược lại kén rể? Chính là để trói người lên cùng chiến thuyền, chịu tội, bán mạng thay Thẩm gia.

Con rể Thẩm gia ba người liên tiếp tại sao ai ai cũng đoản mệnh? Khắc phu từ trước đến nay không phải vị thiên kim phú gia Thẩm Yến Yến, mà là việc buôn lậu muối ngày kiếm đấu vàng kia!

Vạn Tư Tề có thể giành giật lấy mạng sống từ trong núi đao biển lửa, hơn nữa thay thế Thẩm gia trở thành nhà buôn muối lớn nhất Mông thành, hắn sống rất tùy ý, sống rất tự tại, chỉ bởi vì hắn coi mỗi một ngày đều là vô nghĩa, cho dù lập tức chết ngay cũng phải không có chút tiếc nuối nào mới được.

Hắn chỉ là không ngờ, Vạn gia còn có một Vạn Nhận Luân, sẽ trở thành điều duy nhất khiến hắn cố kỵ khi hắn nghĩ không còn gì phải cố kỵ nữa. Hắn đã đặt đao ngang cổ, sao có thể lại kéo theo Hoắc Cải bồi táng nữa, chỉ đành không bước tiếp, một mình đứng yên tại chỗ.

Hoắc Cải đưa chữ số Ả Rập đến trước mắt Vạn Tư Tề, chỉ cần vận dụng thích hợp, cho dù việc buôn lậu muối không thể che giấu thì cũng có thể tiêu hủy phần lớn những hóa đơn sổ sách có thể trở thành điểm yếu. Đông Phương Vị Minh có hành động tàn độc đến thế nào, nếu như thiếu những chứng cứ rõ ràng này cũng không thể làm gì được, Vạn Tư Tề sao có thể không mừng.

Đáng tiếc, còn chưa đợi Vạn Tư Tề nghĩ ra một phương án chặt chẽ, Đông Phương Vị Minh nhận được tin Hoắc Cải bỏ thi đã tìm đến cửa. Vừa mới biết đến tri thức đáng giá, còn chưa kịp hành động, đã phải đón nhận kết cục chết chóc trong chớp mắt. Mất bò mới lo làm chuồng, đã quá trễ.

Buổi chiều ngày thi Hương, Hoắc Cải đang đóng cửa phòng cân nhắc đại kế chém bosss. Trong sảnh trước, Vạn Tư Tề đã nghênh đón Đông Phương Vị Minh, chỉ cần còn sống một ngày, hắn sẽ còn chắn trước người Vạn Nhận Luân một ngày, không ai có thể lay chuyển.

Đông Phương Vị Minh ngồi trên ghế, chậm rãi đưa mắt nhìn Vạn Tư Tề từ chân đến mặt, dùng một giọng điệu rất nhẹ nhàng, như thể đang đùa giỡn một đứa trẻ vô tri, hỏi hắn: "Ngươi cho rằng ngươi không để ta gặp y thì ta liền không gặp được y sao?"

"Tẫn nhân sự, nghe mệnh trời." Vạn Tư Tề thản nhiên cười nói với Đông Phương Vị Minh, mang theo giọng điệu bất cương như bình thường. (Bụi: Làm hết sức mình, còn kết quả có thành công hay không thì vẫn phải thuận theo tự nhiên.)

Đông Phương Vị Minh nhếch khóe môi, bưng chén trà lên, bàn tay như ngọc thạch điêu khắc nhấc nắp chén trà, mắt khẽ quét: "Long nham hồng bào? Trà ngon trà ngon! Buôn lậu muối quả nhiên là một mối làm ăn dễ kiếm tiền."

Tuy đã sớm dự liệu, nhưng khi khoảnh khắc đó ập đến, Vạn Tư Tề vẫn câm bặt. Hàn phong lạnh lẽo ùn ùn kéo đến, chậm rãi xuyên qua da thịt, thấm qua xương cốt. Rét lạnh sinh ra do sợ hãi, điều hắn sợ không phải là rơi xuống Hoàng tuyền, mà là âm dương cách biệt.

Đông Phương Vị Minh cười mà như không nhìn Vạn Tư Tề trầm mặc, hắn vui vẻ chậm rãi thưởng thức sự sợ hãi tuyệt vọng của đối phương, rõ ràng biết không có tư cách lại cứ muốn độc chiếm ngọc bích không chịu buông tay thì sẽ phải trả giá mà thôi.

"Ngươi muốn thế nào?" Vạn Tư Tề hỏi.

Đông Phương Vị Minh than thở rất khẽ, như thể thần phật thương hại thế nhân: "Tận tay đưa Tiểu Luân lên giường của ta, ta sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra, thả cho ngươi một con đường sống."

Đáp án của Vạn Tư Tề là nhấc chén trà bên tay ném thẳng về phía Đông Phương Vị Minh.

Sứ men xanh vỡ tan, nước trà bay tung tóe, nhưng không chút nước nào chạm được vào người Đông Phương Vị Minh. Bởi vì hộ vệ bên người Đông Phương Vị Minh đã ra tay, chắn hết tạp vật, nhẹ nhàng như không.

Nếu như có thể giết người diệt khẩu, Vạn Tư Tề tuyệt đối sẽ không keo kiệt cho Đông Phương Vị Minh một đao. Đáng tiếc hắn không có cơ hội, cho nên Vạn Tư Tề miễn cưỡng áp chế nộ hỏa của bản thân, buồn bã thở dài, nói: "Cho ta 10 ngày suy nghĩ."

Đông Phương Vị Minh không chút biểu cảm nhìn hắn, đột nhiên, cười rộ lên, lạnh lùng nói: "Được."

Đông Phương Vị Minh đương nhiên không tin sau 10 ngày Vạn Tư Tề sẽ khuất phục, vì Vạn Tư Tề là người có quan hệ huyết thống với Vạn Nhận Luân, Vạn Tư Tề có thể hèn mọn, nhưng tuyệt sẽ không quá đáng.

Đông Phương Vị Minh tạm thời thu tay, chẳng qua là vì hắn đoán chắc Vạn Tư Tề để không dính líu đến Vạn Nhận Luân, nhất định sẽ vạch rõ quan hệ. Như vậy càng tốt, đây cũng là kết cục hắn muốn, mượn đao đoạn tình, có lý do gì mà không đồng ý chứ?

Đông Phương Vị Minh vừa đi, Vạn Tư Tề liền tung người lên ngựa, bắt đầu bôn ba khắp nơi. Ngày đêm bôn lao chẳng qua chỉ là vì một việc: đổi gia sản thành tiền mặt. Là một người sắp chết, tất nhiên phải sắp xếp chu đáo cho cuộc sống không phải lo cái ăn cái mặc sau này của người nào đó.

Sau một phen sắp xếp, Hoắc Cải bị đuổi khỏi nhà, vẫn còn đang hoang mang. Hoắc Cải sao có thể ngờ, lần gặp mặt này chính là quyết biệt.

Vạn Tư Tề không những muốn Hoắc Cải không còn quan hệ gì với bản thân và Vạn gia, mà còn muốn đuổi y đi càng xa càng tốt, tốt nhất đi đến cùng trời cuối đất, vĩnh viễn đừng quay đầu lại.

Khổ luyến đến giờ mới thổ lộ chân tâm, nhưng mục đích không phải để được bên nhau mà chỉ mong phân ly!

Vạn Tư Tề hung hăng hôn sâu, dục vọng dâng trào trong tim lại là muốn nghiền nát, ăn tươi nuốt sống người trước mặt. Cho dù là thô bạo, cho dù là trái với tự nhiên cũng không quan tâm nữa, ít nhất có thể khiến hắn trong giây phút cuối cùng không còn gì che giấu, liều chết triền miên.

Vạn Tư Tề ấn chặt Hoắc Cải vào lòng, thốt ra những lời bản thân đã chuẩn bị từ lâu, hắn nhắm mắt lại, để cho từng câu từng câu nửa thật nửa giả quanh quẩn bên tai.

Hắn không dám nhìn khuôn mặt của Hoắc Cải lúc này, hắn sợ rằng chỉ cần nhìn một cái liền lâm trận tháo chạy, bỏ phí tất cả những công sức ban đầu.

Hắn không dám để Hoắc Cải nhìn khuôn mặt của mình lúc này, hắn sợ chỉ cần nhìn một cái, liền bị Hoắc Cải nhìn rõ thiên cơ, thất bại trong gang tấc.

Hắn bày tỏ, y từ chối. Hắn bồi tội, y phẫn nộ. Hắn thổ lộ, y chỉ muốn bỏ chạy… Vở kịch này phát triển không chút nào ngoài dự liệu.

Vạn Tư Tề ôm lấy Hoắc Cải, như thể ôm lấy trường đao vào lòng, ôm chặt bao nhiêu, lưỡi đao chém vào da thịt càng sâu bấy nhiêu, máu tươi giàn giụa.

Thanh đao đó uống máu mà đứng vững, nhưng vẫn hồn nhiên không biết.

Vạn Tư Tề nhìn Hoắc Cải lên xe bỏ đi, ngửa mặt lên trời cười dài, không còn chút buồn bã.

Nhân hắn trồng, quả hắn muốn, cầu được ước thấy, đã quá thỏa mãn rồi. Cho dù quả đắng ngắt, chỉ cần miễn cưỡng nuốt chửng để được đầy bụng, vẫn tốt hơn là khiến người ta đói chết.

Nước vốn không có gợn, dao động mà thành sóng đá vốn không có lửa, đập vào nhau mà thành tia sáng. Thiên địa mang mang, được gặp một người, có gì mà không nỡ hy sinh! Thà làm ma dưới hoa cũng không làm kẻ bạc tình, mạng sống này, nếu như Người không cần thì để Người lót chân cũng tốt.

Cánh cửa lớn nặng nề, dày dặn của phòng giam bị đẩy ra, cửa kêu lên kẽo kẹt, vang vọng trong thông đạo trống rỗng.

Vạn Tư Tề như thể không nghe thấy, hắn móc trong ngực ra một bức thư được gấp chỉnh tề, nhưng không mở ra, mà chỉ không ngừng vuốt ve. Nội dung trên giấy hắn đã thuộc nằm lòng, nhắm mắt vào, bút tích xinh đẹp đó liền hiện lên trước mắt.

"Từ đây quyết biệt, không còn gặp lại nhau…"

Vạn Tư Tề khẽ cười một tiếng: "Nhất định phải nói được làm được đấy, bộ dạng thê thảm thế này của đại ca thực không dám để đệ nhìn."

"Đại nhân, chính là hắn." Ngục tốt nhấc cao ngọn đèn ***g rách nát chập chờn đứng trước cửa phòng giam.

Vạn Tư Tề dựa người vào tường, ngay cả mắt cũng lười mở.

"Ngươi đi xuống đi, ta và hắn nói chuyện một lúc."

Giọng nói thuần hậu thanh lãnh lọt vào tai, khác hẳn với giọng điệu lười nhác yêu dị của Đông Phương Vị Minh. Vạn Tư Tề khẽ kinh ngạc, hắn mở mắt ra, không ngờ người nhìn thấy lại là một nam tử nho nhã sáng sủa như ngọc.

Vạn Tư Tề hoàn toàn không biết, điều Đông Phương Vị Minh muốn không phải là nhân cháy nhà cướp của, thu Hoắc Cải vào trong Các. Mà là đợi sau khi hắn chết, nên duyên với Hoắc Cải, chung sống cả đời. Tuy đã nhắm chuẩn điểm yếu chết người, tống hắn vào đại lao, nhưng từ đầu đến cuối đều chưa từng thực sự công khai ra tay. Hiện tại tránh hiềm nghi còn không kịp, sao có thể chạy đến trước mặt hắn diễu võ dương oai.

"Trần đại nhân?" Vạn Tư Tề đứng dậy.

Trần Bách Chu hai mày khẽ chau: "Có người kiện ngươi buôn lậu muối, chuyện đó có thực không?"

Vạn Tư Tề im lặng không đáp.

Đôi mày của Trần Bách Chu càng chau thêm: "Ngươi muốn hại chết đệ đệ của mình sao?"

Vạn Tư Tề nhàn nhạt đáp: "Vạn Nhận Luân đã bị xóa tên khỏi gia tộc, bản thân tôi vốn là con vợ lẽ của Vạn gia, lại đi ở rể. Hắn không liên lụy đến y được. Điều duy nhất tôi lo sợ chính là có người muốn lôi kéo y vào chuyện này."

"Ngươi biết người đứng đằng sau chuyện này chứ?" Đôi mày của Trần Bách Chu vẫn không thấy giãn ra.

"Đông Phương Vị Minh." Vạn Tư Tề không chút do dự.

Trần Bách Chu thở dài một tiếng: "Hắn không phải người bình thường, ta chỉ có thể bảo đảm Vạn Nhận Luân không xảy ra chuyện gì. Còn về ngươi, ta nhiều nhất chỉ có thể đè vụ án xuống, cho người điều tra chậm một chút, mong có chuyển biến…"

Vạn Tư Tề cười nói: "Không sao, tôi đã vào đây rồi thì đã không nghĩ đến việc còn sống ra ngoài. Chỉ cần Tiểu Luân bình an là được."

Trần Bách Chu nghiêm túc nói: "Ta tự sẽ không để ai làm hại đến y. Ngươi biết hiện tại Tiểu Luân đang ở đâu chứ?"

"Tôi không biết, có điều hẳn không ở Khôn thành hoặc Mông thành. Xá đệ vẫn mong đại nhân quan tâm chăm sóc." Vạn Tư Tề lắc đầu.

"Ta sẽ dặn dò ngục tốt để ý một chút, ngươi hãy tự bảo trọng." Trần Bách Chu gật đầu, xoay người đi khỏi phòng giam lạnh lẽo.

Mà lúc này, Hoắc Cải từ biệt Vạn gia, rời khỏi Tú Bị Các đang ngồi thủ trong một gian khách *** giữa giao giới Khôn thành và Đồn thành, đợi vị boss cuối cùng đúng giờ đúng thời điểm xuất hiện, ăn no ngủ kỹ, tràn đầy kỳ vọng vào viễn cảnh chém xong boss sẽ lập tức xuyên trở về.

Vạn Tư Tề chính là một giếng cổ, cho dù gió thổi gió lặng, từ trước đến nay đều không gợn chút sóng. Hắn lặng lẽ đứng ở chỗ đó, chỉ đợi Hoắc Cải một khi khát nước, bèn có thể dâng thanh thủy. Đáng tiếc Hoắc Cải từ trước đến nay chưa từng cúi đầu xuống, uống một ngụm. Cho nên, y không thể nào biết được giếng cổ đó đã vì y mà đào sâu biết bao, sâu không thấy đáy. Nước trong giếng ngọt lành biết bao, thiên hạ nan tầm.

92. Chương 92: Thảm Kịch Cuối Cùng Cũng Bạo Phát

Sắc trời âm u, mưa bụi liên miên nhuộm trời đất một sắc nước, Hoắc Cải vác hành lý, cầm ô không nhanh không chậm đi ở vùng ngoại ô. Mưa càng lúc càng to, màn trời cũng triệt để bị màu hoàng hôn ảm đạm nuốt gọn, một căn miếu rách mới xuất hiện trong tầm mắt.

Trong phần lớn tiểu thuyết cổ đại đều có một nơi rất thần kỳ: miếu rách, thánh địa này có thể gặp được tình lang, có thể trốn kẻ thù, có thể nhìn trộm bí mật, có thể chơi dã chiến, có thể nói là vạn năng. Hoắc Cải là một tác giả cẩu huyết, tất nhiên lối mòn nào quen thì cứ đâm đầu theo lối đó, Vạn Nhận Luân và Vũ Vô Chính lần đầu tiên gặp nhau chính ở là ngôi miếu rách này.

Chiếc giày nhỏ để lại những dấu chân nông trên con đường lầy lội, nước bùn chầm chậm thấm vào trong giày, mang theo cảm giác lạnh lẽo dính dấp. Hoắc Cải không vui híp mắt lại, thốt ra lời thoại đã nói từ mấy hôm trước: "Boss chết tiệt, lần này ngươi còn không xuất hiện, gia liền không hầu hạ nữa!"

Tuy rằng địa điểm xuất hiện của boss đã có ghi chép từ trước, nhưng thời gian lại rất mơ hồ, một cuốn nhục văn đam mỹ tam tục không thể nào lại viết thành cách thức thế này: Ngày X tháng Y, Vạn Nhận Luân bị Thường Cốc Phong chơi đến sống dở chết dở, ném ra ngoài đồng hoang ngày A tháng B, Vạn Nhận Luân lang bạt vì tránh mưa mà chạy vào một căn miếu nát…

Cho nên Hoắc Cải thê thảm, từ khi nhảy đến địa giới này, mỗi lần trời đổ mưa liền vác tất cả hành lý chạy đến miếu rách một chuyến. Mà trời mùa thu thường xuyên đổ mưa, Hoắc Cải đúng thực là gió thì về mưa thì đi, không sợ khó không sợ khổ, khiến cho tiểu nhị của khách *** đó nhìn vị khách nhân chuyên tìm ngày mưa mà trở đi trở lại như người bị thần kinh.

Hoắc Cải cuối cùng cũng đến trước căn miếu rách, chiếc ô giấy khẽ nghiêng về đằng sau, một đôi mắt hoa đào ngước lên, tình cảnh trong căn miếu rách liền đập vào mắt. Chỉ thấy bên tường miếu có một nam tử mặc trang phục dạ hành nằm rạp, trên tấm áo xanh đen thấm ra một chút đỏ đậm.

'Con mẹ nó rốt cuộc cũng xuất hiện rồi!' Hoắc Cải mở cờ trong bụng!

Tình tiết tiếp theo mà Vạn Nhận Luân cần làm dễ hơn rất nhiều. Bông hoa nhỏ thiện lương gặp phải đại hiệp Vũ Vô Chính bị thương, Vạn Nhận Luân không quản gian nan, ngày đêm chăm sóc hết lòng. Vũ Vô Chính cảm động trước sự ôn nhu thiện lương của y, thế là nhanh chóng chết chìm trong dòng sông tình, mang y theo về sơn trại.

Nếu như không phải trong hiện thực Vạn Nhận Luân tên quỷ súc này vào lúc phát tiền thưởng cuối năm lại ngược Hoắc Cải một trận thì vị hoàng tử và công chúa này suýt chút nữa đã sống hạnh phúc bên nhau rồi. Trời còn mưa gió khó đoán huống chi người họa phúc khó lường, Hoắc Cải nhất thời tức giận liền cho Trần Bách Chu phái tinh binh ra tiêu diệt thổ phỉ.

Chút quan hệ trong quá khứ giữa Vạn Nhận Luân tên xui xẻo này với Trần Bách Chu bị người ta chỉ ra, hơn nữa Vạn Nhận Luân vì lúc trước xấu hổ về thân phận của mình nên cố ý giấu giếm. Thế là, thảm kịch xảy ra. Vũ Vô Chính tuân theo nguyên tắc yêu sâu đậm bao nhiêu thì ngu nghiêm trọng bấy nhiêu, không những dùng nghiêm hình đánh đập Vạn Nhận Luân kẻ bị nghi ngờ là gian tế mà còn để các huynh đệ luân X y. Cuối cùng một cước đá người xuống vách núi, hết chuyện.

Hoắc Cải đi vào miếu rách, tràn đầy tự tin mà tính toán: bản thân chỉ cần chăm sóc tên này cho tốt, việc Vũ Vô Chính yêu mình chẳng phải tất nhiên mà thành rồi sao? Còn về thân phận gian tế, chỉ cần dự phòng thật tốt trước đó, muốn rửa sạch nghi ngờ không khó. Theo sự phát triển của tình tiết câu chuyện, bản thân chỉ cần giở chút trò khi sơn trại bị tập kích, hãm hại chết đám luân X ABC thì oán hận của cúc hoa đối với đám người này liền tiêu tan. Cuối cùng chỉ chừa lại viên tư lệnh Vũ Vô Chính đơn độc, cho dù tiểu cúc hoa yêu cầu mình phản bội hay giết Vũ Vô Chính đến lúc đó cũng dễ như trở bàn tay. Mie ha ha!

Nhìn tên boss hôn mê nằm lăn ra đất trước mắt, Hoắc Cải dường như nhìn thấy được ánh sáng trở về hiện tại vô cùng rực rỡ. Hoắc Cải hí hửng lật người trước mặt lại, một khuôn mặt tuấn dật phi phàm lọt vào trong mắt. Hệ thống nhận biết của cúc hoa khởi động, cơn mưa cảm xúc ập xuống lan ra toàn thân Hoắc Cải.

Đầu ngón tay tẩm mùi thuốc, vũ khí giấu đi mũi nhọn, ngày đêm bên nhau đổi lấy tình nồng ý mật. Tim của ai đang cười: Ta yêu Người, Người biết chăng?

Tay chân buộc xiềng xích, bi phẫn lấp đầy song mâu, khổ sở cầu xin không đổi lấy được nửa phần tín nhiệm. Tim của ai đang hỏi: Ta yêu Người, Người biết chăng?

Tấm thân nhuộm máu đỏ, đáy lòng cạn khô ái ý, hoan ái một cuộc đổi lấy thân táng vực sâu. Tim của ai đang khóc: Ta yêu Người, Người biết chăng?

Người nếu như tin ta luyến Người, mộ Người, yêu Người, Người có thể cũng tin ta, thương ta, yêu ta được chăng?

Lần đầu lạ lần sau quen, Hoắc Cải rất nhanh liền điều chỉnh là cảm xúc không thuộc về bản thân, nhưng vẫn đứng ngây ra tại chỗ, không hành động, trong mắt giấu không nổi ngạc nhiên: không ngờ, Vạn Nhận Luân lại chưa từng hận Vũ Vô Chính. Cho dù bị đối xử tàn khốc đến vậy thậm chí bị bức tử, điều y mong muốn cũng chỉ là được trở lại như xưa, không chút oán hận. Chẳng lẽ…

Chẳng lẽ, oán hận của tên ngốc này toàn bộ con mẹ nó đều trút lên người tác giả cả sao? Con cái nhà ai mà thất đức thế không biết, sao có thể không hiểu đạo lý oan có đầu nợ có chủ chứ?!

Sóng mắt Hoắc Cải khẽ chuyển, lập tức thoải mái mỉm cười: Xem ra, cái kiểu chỉ cầu luyến ái không cầu báo thù này, bản thân thành ra dễ làm hơn nhiều, ít nhất không cần lo lắng sau khi mình phản bội Vũ Vô Chính, không cẩn thận một cái ngược lại bị truy sát.

Trong miếu có một số củi khô người qua đây lúc trước chuẩn bị, Hoắc Cải đứng dậy, chất củi thành đống, dùng hỏa chiết tử đốt lửa. Sau đó mới cởi bỏ y sam của Vũ Vô Chính, móc khăn tay ra, dùng nước mưa lau từng chút một vết máu trên người hắn.

Hoắc Cải vừa lau vừa thầm cảm thán trong lòng: Chậc chậc, cơ vai này, cơ ngực này, cơ bụng này, cơ bụng dưới này… thật gợi cảm! Tên này nếu như đi đóng GV, cho dù xử lý mặt thì nhất định cũng sẽ rất nổi tiếng! Có điều thân hình này sao trông quen thế nhỉ?

Hoắc Cải hồi tưởng lại tất cả các người mẫu nam lõa thể mình từng xem qua trên máy tính, tìm kiếm không có kết quả, liền không nghĩ nữa. Tiếp tục đố kỵ một cách chân thành với thân hình hoàn hảo của Vũ Vô Chính.

Trong nguyên tác Vạn Nhận Luân để cứu Vũ Vô Chính đã xé áo trong của mình để bó vết thương cho hắn, còn hy sinh áo khoác làm chăn đắp cho hắn, cuối cùng bản thân mặc một cái áo trong rách rưới ngồi ngây ngốc cả đêm. Hoắc Cải để chứng minh sự ôn nhu thiện lương của mình tất nhiên không thể không diễn lại một lượt.

Lau sạch vết máu, Hoắc Cải bôi thuốc trị thương đã chuẩn bị từ sớm lên tất cả các vết thương của Vũ Vô Chính, rồi xé vạt dưới của áo trong, xé thành các mảnh dài, băng bó cho hắn. Đại công cáo thành!

Sao, ngươi bảo áo ngoài còn chưa đắp?

Cái thứ đó, không phải chỉ cần trước khi tên này tỉnh lại thì đắp lên là được rồi sao!

Hoắc Cải ban ngày đã ngủ đủ, lúc này thành ra cũng không buồn ngủ, móc ra bức tị hỏa đồ (mọi người hiểu mà) mà Đông Phương Vị Minh tặng cho lúc trước buồn chán lật giở, nhớ ra liền lau lau mồ hôi, thấm thấm môi cho Vũ Vô Chính, cũng có thể coi là áo không cởi đai mà chăm sóc cho Vũ Vô Chính cả một đêm.

Thấy ánh ban mai đã chiếu qua tầng tầng lớp lớp mây dày, Hoắc Cải động tác nhanh chóng cất tị hỏa đồ đi, cởi áo ngoài ra, đắp lên cho Vũ Vô Chính bị lạnh cả một đêm, lại vắt khăn ẩm lau một lượt từ đầu đến đuôi cho Vũ Vô Chính. Khăn tay mềm mịn thấm nước chậm rãi lau qua trên khuôn mặt ướt mồ hôi, lặng lẽ thể hiện sự ôn nhu tỉ mỉ của người chăm sóc.

Một tuần hương sau, đôi mắt của mỹ nam ngủ say cuối cùng khe khẽ cử động.

Hoắc Cải tay không ngừng động tác, thấm ướt từng chút một đôi môi của Vũ Vô Chính, nụ cười mỉm trên khuôn mặt có thể so với thánh mẫu Maria, tóc xanh khẽ rủ, tiết y hơi lỏng, chỉ đợi Vũ Vô Chính vừa mở mắt liền bị lóa mù cẩu nhãn, nhất kiến chung tình.

"Ôi…" Vũ Vô Chính chậm rãi mở mắt ra.

"Huynh tỉnh rồi?" Hoắc Cải nhìn đôi mắt vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo của Vũ Vô Chính, ra vẻ kinh hỷ.

"Ngươi muốn gì!?" Vũ Vô Chính nhìn Hoắc Cải y sam không chỉnh tề, ra vẻ kinh hãi.

Hoắc Cải nhìn Vũ Vô Chính trong chốc lát liền xù lông cảnh giác, hoàn toàn không hiểu nổi: Này này, phản ứng của ngươi thế này có hơi quá sắc bén không? Trước mặt ngươi là một con cừu chứ không phải sói xám đâu nha người anh em! Có điều… sao giọng của tên Vũ Vô Chính này nghe quen thế nhỉ?

Hoắc Cải nỗ lực nặn ra nụ cười thuần lương vô tội: "Hôm qua ta trú mưa, ngẫu nhiên vào miếu hoang, thấy huynh bị thương nằm trên đất mới tự ý chăm sóc một chút, nếu như có gì đường đột mong huynh lượng thứ."

"Ngươi…" Vũ Vô Chính nhìn Hoắc Cải muốn nói lại thôi.

"Cái gì?" Hoắc Cải chớp chớp mắt, khuyến khích Vũ Vô Chính nói tiếp.

Vũ Vô Chính chân thành nói: "Ngươi có thể đừng nói chuyện như thế được không, ngươi giả vờ làm người tốt khiến ta không thể không cảnh giác."

"Móa nó!"

Hoắc Cải cuối cùng cũng nhận ra tên này: Có lẽ vị nhân vật tiểu tốt siêu cấp đã từng chứng kiến con đường ngược công máu tanh hèn hạ bẩn thỉu của mình chính là vị trước mắt đây! Con mẹ nó mình còn hí hứng khoe khoang với tên này làm thế nào để đào hố, làm đông tiểu điểu nữa chứ! Con mẹ nó mình còn hùng dũng hăm hại Thường Cốc Phong trung niên vô tội trước mặt hắn nữa chứ! Con mẹ nó mình còn ngu ngốc thừa nhận với hắn là câu dẫn Trần Bách Chu không thành!

Cúc hoa chết tiệt, sao lại vô dụng đến thế chứ! Cho dù gia mỗi lần đều chỉ có thể chiêm ngưỡng một nửa khuôn mặt của Vũ Vô Chính khi trời tối om, ngươi con mẹ nó ít nhất cũng phải nhận ra chút gì chứ! Lăn giường bao nhiêu lần như thế rồi, ngươi sao có thể chỉ nhận mặt không nhận thân thể chứ, cái quan trọng của nam nhân không phải khuôn mặt ở bên trên mà là điểu ở phía dưới đó, ngươi cái cúc hoa rách nát này sao có thể không nhìn thấu chứ hả!

"Biểu cảm hiện tại của ngươi rất thần kỳ…" Vũ Vô Chính đối diện với sắc mặt biến đổi n lần trong một giây rốt cuộc không nhịn nổi nữa.

Hoắc Cải hít sâu một hơi: Con người mới "bốn có" của thế kỷ 21, ngươi phải kiên cường lên! Cho dù vị hoàng tử này thích công chúa Bạch Tuyết thiện lương thuần khiết mà ngươi lại là hoàng hậu phù thủy âm hiểm xảo trá, thì cũng có hy vọng chạy trốn cùng nhau, từ đó sống một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn. Xe đến núi tất có đường, cho dù trước khi đến núi có phá xe bán bánh xe! (Bụi: Con người mới "bốn có" – là cụm từ xuất phát từ vấn đề ngày 26/5/1980 Phó chủ tịch Trung ương Đảng cộng sản Trung Hoa Đặng Tiểu Bình đưa ra cho Báo thiếu niên Trung Quốc và tạp chí Người hướng dẫn: "Hy vọng các bạn nhỏ toàn Trung Quốc lập chí làm con người có lý tưởng, có đạo đức, có văn hóa, có kỷ luật, lập chí cống hiến cho nhân dân, cho Tổ quốc, cho nhân loại.")

Hoắc Cải ổn định tâm tình, thản định nói: "Đại hiệp ngươi có lạnh không, bụng có đói không, thương thế có nghiêm trọng không. Ngươi hiện tại có thể cử động không, trên người có thuốc không, có cần ta tìm đại phu giúp ngươi không?"

"Ngươi rất căng thẳng sao?" Vũ Vô Chính cười hỏi.

"Sao ngươi nhìn ra được?" Hoắc Cải nhướn mày.

"Ngươi một khi căng thẳng sẽ lảm nhảm." Vũ Vô Chính một lời chỉ thẳng.

Hoắc Cải lặng lẽ nuốt xuống ngụm máu trong họng, người quen cái gì chứ, đáng ghét chết đi được!

"Ngoan ngoãn trả lời câu hỏi lúc trước!" Hoắc Cải xù lông nhe răng.

Vũ Vô Chính trầm ngâm một lúc nói: "Ta không lạnh, cho nên ngươi có thể mặc lại áo ngoài của mình rồi. Có chút đói, nhưng đồ ngươi đưa ta không dám ăn. Tình hình thương thế ta tự mình biết rõ, không phiền ngươi bận tâm. Ta hiện tại không thể cử động, ngươi nếu như muốn làm gì đó thì hiện tại là cơ hội tốt đó. Trên người ta không có thuốc, ngươi nếu như để mặc ta ở đây tự sinh tự diệt, nói không chừng có thể tiện đường giết người không thấy máu. Không cần ngươi tìm đại phu giúp ta, ta vẫn chưa muốn chết sớm."

Hoắc Cải đối diện với Vũ Vô Chính nói năng thẳng thắn không kiêng kỵ mà nước mắt giàn giụa: 'Hoàng tử chính nghĩa và hoàng hậu tà ác vẫn có hy vọng mà… đúng không?'

"Ngươi chết thì ta có lợi gì chứ?" Hoắc Cải ý đồ dùng lý lẽ để thuyết phục.

"Giết người diệt khẩu. Lúc trước nếu như không phải ngươi đánh không lại ta, ngươi đã sớm làm vậy rồi phải không?" Vũ Vô Chính ra vẻ hiểu rõ mọi việc.

"…." Hoắc Cải bại trận, thực con mẹ nó quá có sức thuyết phục.

Hoắc Cải chớp chớp đôi mắt to tròn thành thật của y: "Ta không hề muốn huynh chết chút nào, thật đó."

Vũ Vô Chính lại lần nữa hiểu ra: "Ngươi định bán ta cho triều đình để lĩnh thưởng? Cũng đúng, lần trước ở Trà huyện ngươi đã làm thế rồi."

"…" Hoắc Cải lần nữa bại trận, thực con mẹ nó quá có bằng có chứng.

Hoắc Cải thở dài một tiếng, xem ra hình tượng âm hiểm vô sỉ của bản thân đã ăn sâu vào tiềm thức người ta rồi, so với việc kỳ vọng có thể dụ hắn lại, chẳng bằng trực tiếp cho hắn một viên gạch, cho mất ký ức, cho bại não hẳn đi.

Hoắc Cải lặng lẽ rút đoản đao buộc bên chân ra. Vũ Vô Chính đối diện với hung khí thản định như đã sớm đoán được từ trước.

"Đao này huynh giữ đi, ít nhiều cũng tăng thêm cảm giác an toàn." Hoắc Cải ngón tay luân chuyển, đưa chuôi đao về phía Vũ Vô Chính.

"Không cần, trong tay ta đã có một thanh rồi." Vũ Vô Chính mỉm cười uyển chuyển từ chối.

Hoắc Cải nhìn lại, chỉ thấy cánh tay Vũ Vô Chính đặt bên người không biết từ lúc nào đã nắm một thanh đoản đao màu đen, sắc lạnh lóe sáng.

Hoắc Cải cắn răng: Sự đề phòng của ngươi đối với ta còn dám trắng trợn hơn nữa không?

Hoắc Cải đưa đao và vỏ ném đến bên cạnh tay cầm đao của Vũ Vô Chính, móc từ trong tay áo ra một bình sứ, đặt trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Đây là thuốc trị thương, tối qua ta đã bôi cho ngươi rồi, ngày bôi một lần, thuốc này ngươi thích dùng thì dùng."

Vũ Vô Chính chậm rãi nhấc bàn tay rảnh, nắm lấy bình sứ, đặt lên mũi ngửi ngửi: "Thuốc tốt thật nhỉ."

"Ngươi không sợ trong thuốc có độc sao?" Hoắc Cải lườm Vũ Vô Chính một cái.

"Không phải ta có cảm giác an toàn rồi sao?" Vũ Vô Chính vỗ vỗ đoản đao của Hoắc Cải, cười hết sức vô lại.

Hoắc Cải kiêu ngạo bi phẫn quay đầu đi: Vung vung ống quần, sải rộng bước đi, ngươi chỉ là nỗi bi ai bé tẹo. Tung tung mái tóc, nhỏ bước đi lại, lão tử chỉ coi ngươi như kẻ điên.

93. Chương 93: Nấu Ếch Cần Nước Nóng Đun Lửa Nhỏ

"Sao ngươi lại rời Khôn thành, chạy đến chỗ này?" Vũ Vô Chính hỏi.

Hoắc Cải thể diễn vai bông hoa thuần khiết bất hạnh đến cùng: "Không có nhà để về, tất nhiên chỉ có thể lưu lạc thiên nhai."

"Chuyện gì vậy?" Vũ Vô Chính chau mày.

Hoắc Cải nhướn mày khẽ cười: "Ngươi quan tâm sao?"

Vũ Vô Chính nhìn thấy vẻ vui mừng trong mắt Hoắc Cải, liền quay mắt đi, sau đó thở dài: "Tất nhiên quan tâm, người nhà của ngươi sao có thể thả ngươi ra chứ, còn không đủ gây nguy hại cho chúng sinh sao!"

Hoắc Cải tức giận: Ngươi cho rằng gia là Conan nhân tố không ổn định của xã hội sao? Đi đến đâu là có người chết đến đó?

Hoắc Cải trừng mắt nhìn Vũ Vô Chính, trầm mặc một lúc lâu, nhàn nhạt mỉm cười: "Đúng, Vạn Nhận Luân ta chính là một tai họa! Đáng không chốn dung thân."

Vũ Vô Chính vẻ mặt do dự, ánh mắt như đuốc, muốn nói lại thôi, cuối cùng lại trầm mặc.

Hoắc Cải quay người đi ra miếu hoang.

Mưa vẫn rơi, nước tích trên mặt đất dường như liên miên thành một cái hồ nông. Mây đen khắp trời như bóng đêm ngọ dạ, đen kịt tầng tầng lớp lớp tạo thành bức tường thành dày dặn. Mặt nước gợn sóng soi một góc vòm trời màu mực. Trong nước, bóng của Hoắc Cải mơ hồ không rõ ràng, nụ cười trên mặt người trong nước cũng trở nên không thể nắm bắt.

Khi không biết người che mặt là ai, Hoắc Cải y có lẽ không thể nào hạ thủ. Nhưng khi người che mặt trở thành Vũ Vô Chính, Hoắc Cải y không có lý nào lại không có cách đối phó. Đại hiệp giấu mặt có thể không thể nắm bắt, nhưng Vũ Vô Chính thì lại là nhân vật dưới ngòi bút của mình, một vai diễn nhỏ mà hỉ nộ ái ố đều do mình khống chế.

Bản thân đưa đao bày tỏ thiện chí, hắn liền thỏa hiệp, bản thân hơi ra vẻ vui mừng, hắn liền ra vẻ lạnh lùng, bản thân bày tỏ giận dỗi, hắn liền lộ vẻ áy náy. Sau khi thăm dò một lượt, tên này đích thực là biệt nữu thụ điển hình mà!

Hoắc Cải nhấc tay lên, gió thu ưu nhã xuyên qua giữa các ngón tay, thanh lãnh ẩm ướt, như thể con cá ngây ngô bơi lội men theo đầu ngón tay.

Lúc trước sứt mẻ tình cảm thì đã sao. Tình tiết từ hận chuyển thành yêu này trong thế giới đam mỹ đã quá quen thuộc rồi, chẳng phải chỉ là dán nhãn chủ đề từ lương duyên trời định thành yêu nhầm oan gia hay sao? Hoắc Cải y vẫn có thể đỡ được! Ai bảo thiết lập tình tiết, để một người yêu một người vốn chính là chức trách của một tác giả chứ?

Có điều… yêu nhau thì dễ, tin tưởng nhau lại rất khó, theo tình hình trước mắt, cho dù Vũ Vô Chính nặng tình với mình cũng nhất định sẽ không mang mình lên núi, vẫn phải nghĩ cách mới được.

Gió thu đìu hiu, mưa bị lất phất, thấm ướt tấm áo đơn của Hoắc Cải. Hoắc Cải đột nhiên giảo hoạt cười, dỡ túi nước bên hông ra, đứng bên màn mưa không bờ không bến, dùng tay cầm túi, đưa ra giữa không trung hứng nước mưa. Vũ Vô Chính không giống với tất cả các quỷ súc công xuất hiện trong "Tiện thụ Vạn Nhận Luân", hắn là một người tốt thực sự.

Mà điều đó chính là nhược điểm lớn nhất của hắn!

Thật lâu, túi nước rỗng hơn nửa cuối cùng mới đầy, mà tấm tiết y đơn bạc của Hoắc Cải cũng đã bị thấm ướt một nửa từ lâu. Hoắc Cải hoàn toàn không để tâm, xoay người rời khỏi mái hiên, đi vào trong miếu.

Vũ Vô Chính thấy Hoắc Cải đi vào, sau khi ngây ra một lúc, lập tức chuyển tầm nhìn, giả vờ chẳng nhìn thấy gì hết.

Nước mưa tí tách như nước suối uốn lượn chảy xuống, nhỏ ướt cằm và cổ của thiếu niên, thấm vào chiếc áo đơn màu trắng, lan ra, tiết y thấm ướt dán chặt lên làn da mềm mại, trắng một màu. Như giọt sương buổi sớm, không thể giữ lại được mị sắc trong khoảnh khắc, lấp lánh ánh nước.

Yêu tinh thiên kiều bách mị trút một nửa y sam, nằm dựa vào đầu giường, nhếch khóe môi đỏ tràn đầy diễm sắc, xuân tình mê li mà nhìn ngươi. Thư sinh vén rèm ngươi sao dám không động tâm, ngươi sao nỡ… không động tâm?

Hoắc Cải nhìn bộ dạng ngốc nghếch giấu đầu hở đuôi của Vũ Vô Chính, trong lòng không khỏi mừng thầm, nhưng không nói năng gì, khom người xuống lấy lương khô trong tay nải ra, đặt bên tay Vũ Vô Chính cùng với túi nước.

Vũ Vô Chính hạ thấp mi mắt, nói: "Không hổ là công tử bột, uống nước cũng chỉ uống nước không nguồn, nào giống đám người thô lỗ bọn ta, có chút nước trên miếng ngói cũng hài lòng lắm rồi."

Hoắc Cải nghiến răng: Cái đồ biệt nữu thụ! Thành thật dặn dò một câu lần sau đừng vất vả đi hứng nước mưa thì có thể mang bầu sao?

Hoắc Cải quay người về phía đống lửa, thêm vào đống lửa đã tắt quá nửa hai cây củi, cứu vớt ngọn lửa vì không ai lo liệu mà hấp hối.

"Vạn công tử, ngoại bào của ngươi nếu như không mặc lại, máu của ta sẽ nhiễm lên đó." Sau lưng truyền đến tiếng nhắc nhở mang theo giọng điệu vui mừng khi người khác gặp họa của Vũ Boss.

Hoắc Cải không quan tâm đến hắn, đứng dậy, lại bắt đầu thu thập cỏ khô tán loạn xung quanh.

Đến khi càn quét hết mọi ngóc ngách trong miếu hoang một lượt, cỏ khô tích thành một đống rồi, Hoắc Cải mới dừng tay, quay đầu nhìn Vũ Vô Chính. Nhưng thấy túi nước chưa từng được mở ra, lương khô cũng không bớt một miếng, chỉ là vị trí hơi thay đổi một chút.

Hoắc Cải trong lòng hiểu ra: Lương khô động vào nhưng không ăn. Xem ra Vũ Vô Chính giống với trong nguyên tác, phải nằm đơ trên đất suốt một ngày mới có thể hơi cử động. Nếu không hắn sẽ không nhìn thấy thức ăn trước mắt mà không bỏ vào miệng. Lúc trước cầm đao và bình thuốc, chắc hẳn là để thể hiện cho phần tử nguy hiểm là mình thấy, để phòng mình vọng động, mới miễn cưỡng làm vậy.

Hoắc Cải nhìn lương khô, cố ý làm ra vẻ tức giận hừ một tiếng, phủi sạch tay, đi đến trước người Vũ Vô Chính âm hiểm nói: "Cảnh giác vẫn cao thật nha, lương khô độc này hôm nay ngươi ăn cũng phải ăn, không ăn cũng phải ăn!"

Nói xong Hoắc Cải nhặt lấy miếng bánh, nhét vào mồm Vũ Vô Chính nhanh như chớp.

Vũ Vô Chính lúc này, toàn thân trên dưới bộ phận linh hoạt nhất chỉ sợ chính là cái miệng của hắn. Nhai qua loa một hai miếng, Vũ Vô Chính liền nuốt sạch nguyên chiếc bánh, thế mà cũng không bị nghẹn.

Hoắc Cải cũng không do dự, tách một miếng thịt khô và nửa miếng bánh, lại nhét vào trong miệng Vũ Vô Chính, Vũ Vô Chính mặt không đổi sắc, ăn hết như trước.

Lòng hiếu kỳ của Hoắc Cải nổi lên, Vũ Vô Chính luyện công còn luyện cả miệng nữa chắc?

Nghĩ gì làm nấy, Hoắc Cải tách một miếng thịt khô to hơn và nguyên chiếc bánh nhét vào bên miệng Vũ Vô Chính.

"Ngươi định đổi cách giết ta sao?" Vũ Vô Chính rầu rĩ nhìn trừng trừng đồ ăn trên tay Hoắc Cải, tên này cho rằng miệng của mình là cái gì chứ? Vại sành cỡ lớn sao?

Hoắc Cải nghe giọng nói của Vũ Vô Chính có chút khàn, trong lòng biết hắn lúc trước chắc hẳn đã bị nghẹn gần chết rồi, có điều chỉ cố tỏ ra thản định mà thôi, cũng không chỉ ra, chỉ lạnh lùng nói: "Há miệng."

Vũ Vô Chính lòng còn sợ hãi ngậm chặt miệng.

Hoắc Cải buông lương khô ra, tháo nút trên túi nước ra, đặt túi nước đến bên miệng Vũ Vô Chính.

Vũ Vô Chính cảnh giác chỉ há một khe nhỏ.

Hoắc Cải cười dữ tợn, nhấc túi nước dốc vào, động tác cho uống nước lại ôn nhu nhẫn nại ngược hẳn với biểu hiện bề ngoài. Vũ Vô Chính hạ thấp mi mắt, lặng lẽ uống nước.

Hai tên biệt nữu thụ cứ như thế mà một tên nửa ngồi cho ăn, một tên nằm thẳng cẳng giải quyết bữa cơm người ốm.

"Sao ngươi không ăn?" Vũ Vô Chính nhìn Hoắc Cải không động đến một miếng lương khô còn thừa nào mà bỏ lại vào túi, cảnh giác đến mức tai đều sắp dựng cả lên.

Hoắc Cải nói như lẽ đương nhiên: "Không phải ta nói với ngươi là có độc sao? Biết rõ là có độc còn ăn, ngươi cho ta là đồ ngốc à!"

Khuôn mặt vừa khôi phục chút huyết sắc của Vũ Vô Chính lập tức lại trắng bệch trở lại. Hắn không hề nghi ngờ lương khô này có độc, nhưng hắn nghi ngờ lương khô này có trộn lẫn với thứ gây chết người khác, ví dụ như… thuốc xổ.

Hoắc Cải cất xong đồ ăn, đem cỏ khô lúc trước thu thập được tỉ mỉ lót bên cạnh người Vũ Vô Chính, vừa đủ một người nằm.

Vũ Vô Chính lúc này sắc mặc cực kỳ phong phú: Tên này chẳng lẽ muốn nằm bên cạnh mình? Y rốt cuộc muốn chơi trò gì, đừng có khảo nghiệm nhân tâm thế chứ!

Hoắc Cải thản định coi như không nhìn thấy đôi mắt tràn đầy hiếu kỳ của Vũ Vô Chính, đứng dậy, vòng đến bên kia của Vũ Vô Chính, đá một cái.

Vũ Vô Chính sắc mặt khẽ biến, nhưng phản ứng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoắc Cải đá qua.

Cước đó thấy đã sắp đá vào eo Vũ Vô Chính, nhưng lại đột ngột dừng lại, đầu ngón chân như con rắn luồn vào dưới thân Vũ Vô Chính, nghiêng nghiêng lót dưới thân Vũ Vô Chính đẩy lên.

Hoắc Cải nhếch nụ cười tà ác: "Chỉ là lật người mà thôi, đại hiệp cần gì phải căng thẳng như vậy, eo thon sắp cứng thành đá rồi."

'Ngươi mới eo thon! Cả nhà ngươi đều là eo thon!' Vũ tráng sĩ bị đùa giỡn bi phẫn cắn răng, rốt cuộc cũng chịu nhục mà phối hợp với chân của Hoắc Cải, lăn một vòng, nằm trên cỏ khô.

Hoắc Cải tiểu nhân đắc chí mà cười hi hi hai tiếng, Vũ Vô Chính nói y tà ác, y liền thể hiện sự tà ác cho hắn xem, thủ pháp tu từ chê trước khen sau này rất hữu dụng trong việc nghịch tạo hình tượng nhân vật đó! Hoắc Cải đắp ngoại bào của mình lên người Vũ Vô Chính vốn chỉ có băng vải che thân, ôm lấy tấm áo nhiễm máu lúc trước lót dưới thân Vũ Vô Chính làm lót giường lại chạy ra ngoài.

Vũ Vô Chính sửng sốt một lúc, thấy bóng dáng Hoắc Cải tiết y còn chưa khô lại chạy ra màn mưa, đôi mày chau rồi lại giãn, giãn rồi lại chau, cuối cùng thở dài một tiếng, nhắm mắt lại, che lấp gợn sóng dâng trào trong đáy mắt.

Hoắc Cải ngồi xổm dưới mái hiên, hai cánh tay non nớt bị nước mưa thấm ướt thành đôi cành ngọc dương chi ẩn màu xanh biếc, ngón tay thon mảnh túm lấy áo bào không ngừng vò, màu máu đỏ nhạt trong tiếng nước tí tách chầm chậm chảy xuôi, lan ra, thấm vào bùn đất.

Tiết y Hoắc Cải mặc trên người đã bị ướt từ lâu, nhiệt độ mỏng manh của thân thể bị nước mưa lạnh lẽo từng chút từng chút một rút đi, gió thu mang theo cái rét lạnh thấu xương, kéo theo tri giác rơi vào huyễn cảnh băng tuyết ngợp trời. Thân thể Hoắc Cải run rẩy không thể khống chế, nhưng bỏ qua tất cả những khó chịu trên người, thong thả vò huyết y từng chút một, như thể nhã khách dạo chơi giữa vườn hoa, chậm một chút, lại chậm thêm một chút, mỹ cảnh ngày đẹp trời rất đáng để chìm đắm.

Đợi đến khi giặt sạch hết ngoại bào, tiết y, ngoại khố, tiết khố thì đã là nửa canh giờ sau. Hoắc Cải loạng choạng đứng dậy, chậm rãi quay trở lại trong miếu.

Vũ Vô Chính nghe thấy tiếng bước chân dính dấp nước, mở mắt ra, muốn nhìn ra chỗ khác, nhưng không thể khống chế mà nhìn chăm chăm, không nhích đi được, cũng không che giấu được.

Tiết y dính sát vào làn da trắng bệch của thiếu niên, toàn thân trên dưới đều ướt nhẹp nước, cũng hiện nên vẻ xanh xao vì lạnh. Thân thể nho nhỏ thiếu đi huyết sắc run rẩy, mỗi một bước đều có giọt nước lạnh lẽo rơi xuống từ góc áo, để lại dấu nước loang lổ dọc đường đi.

Yêu tinh yếu ớt sưng đỏ gót chân, ngồi bệt trên bùn đất, ngước đôi hắc mâu lóng lánh ánh nước, đáng thương nhìn ngươi. Thư sinh qua đường ngươi sao dám không động tâm, ngươi sao nỡ… không động tâm?

Tầm mắt của Vũ Vô Chính dán chặt lên y sam trong tay Hoắc Cải, há miệng, nhưng lại không phát ra âm thanh.

Hoắc Cải vắt y sam đã giặt sạch lên cành cây nhỏ mới bẻ bên ngoài, gác bên đống lửa hong.

Vũ Vô Chính nhìn vẻ nhàn nhã như không có việc gì của Hoắc Cải, đột nhiên rất bực mình, y sao có thể tùy tiện muốn làm gì thì làm như thế chứ, tùy tiện đến mức dường như không phải đang chà đạp thân thể của chính mình vậy: "Ngươi không phải rất thông minh sao? Sao cứ phải chọn lúc trời mưa mà đi giặt quần áo, cầm ô hứng nước mưa, đợi mưa tạnh rồi giặt không được sao?"

Hoắc Cải ngồi bên đống lửa, được lửa hong đến toàn thân bốc hơi nước trắng xóa. Y quay đầu lại liếc Vũ Vô Chính một cái, như thể yêu vật, muốn tà mị bao nhiên liền tà mị bấy nhiêu: "Đương nhiên không được, nếu như ta không làm như vậy, sao có thể khiến ngươi nợ ân tình, thuận tiện khiến lương tâm ngươi bất an."

"Những điều đó chẳng phải chỉ nên giấu trong lòng lặng lẽ tính kế thôi sao? Ngươi sao lại nói ra như vậy…" Vũ Vô Chính trầm mặc thật lâu, cuối cùng nhịn không được hỏi thẳng.

Hoắc Cải cười hi hi nói: "Ta không nói, chẳng lẽ ngươi liền không đoán như vậy sao?"

Vũ Vô Chính ngây ra, im lặng. Hắn không dám bảo đảm, trong lòng chưa từng hiện lên ba chữ khổ ngục kế.

Miếu hoang cứ thế chìm trong một mảnh im lặng, đống lửa thỉnh thoảng lại phát ra tiếng nổ tanh tách, khuôn mặt của hai người đều sáng tối bất định trong ánh lửa. Vũ Vô Chính rốt cuộc bị thương quá nặng, một lúc sau liền hôn mê ngủ sâu.

Lúc tiết y khô được một nửa, Hoắc Cải đột nhiên thấy mũi ngưa ngứa, vội bịt chặt mũi để hắt hơi không phát ra tiếng.

Hoắc Cải quấn chặt tiết y vẫn còn ẩm ướt, nhích nhích ra xa đống lửa một chút, nhếch khóe môi: Tốt lắm, thân thể đã bắt đầu kháng nghị rồi, chỉ cần thêm chút lửa nữa là được. Một thiếu niên vì chăm sóc ngươi mà đổ bệnh, Vũ Vô Chính, ngươi nhẫn tâm vứt bỏ sao?

Vũ Vô Chính đang ngủ mơ màng, đột nhiên cảm thấy trên người lúc thì đau lúc thì ngứa lúc thì lạnh, đột ngột mở choàng mắt liền thấy Hoắc Cải đang gỡ băng vải trên người mình để bôi thuốc. Ngón tay linh hoạt nhẹ nhàng lật chuyển quấn băng, bỏ đi băng vải cũ nhiễm máu, bôi xong thuốc, quấn băng vải mới, sạch lên.

Vũ Vô Chính chớp chớp mắt: Chất liệu của băng vải này quen mắt ghê.

Vũ Vô Chính ngước mắt nhìn, liền thấy tiết y của mình được hong bên đống lửa vạt dưới đã bị ép buộc hy sinh.

Vũ Vô Chính mím mím môi, ánh mắt thâm trầm: Vạn Nhận Luân vội giặt sạch áo chẳng lẽ là vì việc này?

Vũ Vô Chính thấy Hoắc Cải vùi đầu, tóc xanh vấn lộn xộn, tầng tầng lớp lớp rủ xuống bên má như lưu vân, lộ ra một cần cổ mảnh khảnh trắng như tuyết, xương quai xanh dưới cổ áo hiện lên một màu sắc ái muội. Ngón tay trắng ngần trượt nhẹ nhàng men theo làn da màu lúa mạch, động tác đơn giản này tách băng vải ra khỏi da thịt, trong đau đớn lại có thêm cái ngứa ngáy, đau đớn rất rõ ràng, cái ngứa ngáy rất nhỏ bé, nhưng từng chút một lan rộng khiến toàn thân đều ngứa ngáy, không thể ngăn trở.

Vết thương ở thân trên đã xử lý xong, chuyển xuống nửa thân dưới, ngón tay thon dài dán lên chân dịu dàng ấm áp, nhưng lại cứ như mang theo phép tiên hóa da thành đá, mỗi nơi được chạm đến da thịt dưới ngón tay đều cứng đờ. Hai chân không chút che đậy tiếp xúc trực tiếp với không khí lạnh lẽo, nơi bị tiếp xúc bị nhìn chăm chăm như thể bị lửa thiêu, cảm giác run rẩy trong lòng Vũ Vô Chính dâng lên một cách kỳ lạ. Hắn sốt ruột muốn ngăn lại hành động đương nhiên đó của Hoắc Cải, có trời biết, da gà toàn thân hắn đều dựng hết cả lên rồi.

"Thuốc này không thay cũng không sao." Thực sự rất ngượng ngùng, Vũ Vô Chính khô khốc mở miệng.

"Vì thuốc này thay mới có chuyện?" Hoắc Cải mỉa mai hỏi ngược lại.

Vũ Vô Chính muốn giết chết cái tên khốn âm dương quái khí này, cực kỳ bức thiết! Ôm vào trong lòng, dùng hai cánh tay bóp chết y, chưa chết chưa buông!

Dường như qua một lúc, cũng dường như qua một khoảng thời gian rất dài, Hoắc Cải cuối cùng đã thay xong băng vải trên người Vũ Vô Chính. Hoắc Cải đứng dậy lấy quần áo đã hong khô bên lửa xuống, trở lại bên cạnh Vũ Vô Chính. Hoắc Cải không mặc lại cho hắn, chỉ trải rộng y sam, một phần lót trên lớp cỏ khô dưới thân làm trải giường, một phần đắp lên người làm chăn đơn. Vũ Vô Chính nằm giữa trải giường giả và chăn đơn giả, tiếp tục ngủ trần truồng.

Hoắc Cải mặc lại ngoại sam của mình, xách đống băng vải bẩn đã thay ra lại chuẩn bị đi ra ngoài.

Vũ Vô Chính vội vàng mở miệng: "Còn giặt nữa, nội sam còn không đủ cho ngươi xé sao?"

Đôi mắt Hoắc Cải híp lại, như thể đang cười: "Với bộ dạng nhũn như bún đó của ngươi tuyệt đối không đủ." Nói xong, cũng không đợi Vũ Vô Chính phản ứng, liền đi ra ngoài.

Vũ Vô Chính nhe hàm răng trắng nhởm, phát ra tiếng kêu gào trầm thấp từ trong cổ họng.

Đợi đến khi Hoắc Cải trở lại, ngoại sam lại không hề bị ướt một cách kỳ tích. Nhưng lông mày Vũ Vô Chính lại gắt gao chau lại. Nhãn lực của hắn rất tốt, cho nên hắn có thể nhìn thấy rõ, giữa tay áo của Hoắc Cải, có một ít nước nhỏ xuống, mà tấm ngoại bào khô cong cũng đang có vết nước chậm rãi thấm ra. Rất rõ ràng, tên này lần này đã cởi ngoại bào đi giặt băng vải, giặt xong lại mặc chỉnh tề trở lại.

Vũ Vô Chính chỉ cảm thấy một nỗi tức giận xông lên đầu: Tên bại hoại này không phải nói muốn để mình nợ ân tình của y sao? Sao lại cố ý giấu áo ướt, làm ra vẻ không có việc gì. Bản thân mà không nhìn thấy y sam bên trong của y đã ướt sũng thì khổ nhục kế đó y định diễn cho ma xem à! Cởi ngoại bào đi dầm mưa, thế mà cũng nghĩ ra được, lạnh đến đông cứng người thì hay lắm sao?!

Yêu tinh siêu phàm thoát tục cầm dải lụa, nhảy múa dưới ánh trăng, xoay chuyển váy trắng mang sương thấm tuyết, ngượng ngùng nhìn ngươi. Thư sinh bên cửa sổ ngươi sao dám không động tâm, ngươi sao nỡ… không động tâm?

"Lửa sắp tắt rồi, còn không mau thêm củi." Vũ Vô Chính thô lỗ nói.

Hoắc Cải nhìn đống lửa vẫn đang cháy bừng bừng, chỉ cười không nói, tự đi phơi băng vải bên đống lửa. Thầm cầu khấn: Mau mau đổ bệnh đi đổ bệnh đi!

Trận mưa này cứ rơi mãi đến tận sáng hôm sau, vại nước treo trên chín tầng mây đã được từ từ dựng thẳng, thế mưa tầm tã đã ngớt, bước chân mưa thỉnh thoảnh lại quét xuống, giống như lúc phiên chợ tan, thiếu nữ điên cuồng một ngày vội kéo váy bước đi.

Hoắc Cải để đẩy nhanh tốc độ đổ bệnh của mình, không những một mực không ngủ còn luôn tìm cơ hội ngồi trước cửa hóng gió lạnh, tất nhiên phát hiện ra ngay sự thay đổi thời tiết đáng buồn này.

Một tuần hương sau, Hoắc Cải sau khi cho Vũ Vô Chính vừa tỉnh lại ăn sáng xong, lần đầu tiên nhét lương khô vào miệng mình.

"Sao ngươi lại ăn?" Vũ Vô Chính nhìn Hoắc Cải đã tuyệt thực hai đêm một ngày, hiếu kỳ hỏi.

Hoắc Cải vội vàng nuốt miệng bánh xuống, nói: "Vì ta đói."

"…" Lý do này thực sự rất đương nhiên đến mức thiên địa bất dung.

Hoắc Cải giải quyết bữa như ma đói đầu thai, chỉnh chỉnh lại quần áo đầu tóc liền đi ra ngoài.

"Ngươi ra ngoài làm gì?" Vũ Vô Chính hỏi.

Hoắc Cải không dừng bước chân, chỉ để lại ba chữ: "Mưa tạnh rồi."

Một canh giờ sau, Hoắc Cải xách hai tay nải khá to trở lại, một túi quần áo, một túi thức ăn.

Vũ Vô Chính nhìn túi thức ăn đó, ngây ra một lúc, hạ thấp mi mắt. Hắn nghĩ, hắn đại khái đoán được tên này tại sao đến tận sáng hôm nay mới bắt đầu ăn rồi. Y không chắc sẽ bị mưa cầm chân bao lâu, cho nên mới cố hết mức giữ lại thức ăn… cho mình.

Tráng sĩ Vũ Vô Chính đơn thuần vẫn chưa phát giác ra rằng thiếu niên Hoắc Cải xảo quyệt đang thuần hóa hắn từng chút một. Không ngừng, không ngừng lặp lại những sự việc giống nhau, dụ hắn cảnh giác, hoài nghi, ngay sau đó lại tỉ mỉ chăm sóc. Sự khác biệt giữa biểu hiện và thực chất không ngừng khắc sâu vào trong đầu, trong lúc bất tri bất giác đã bị ám thị rằng những gì nhìn thấy, nghe thấy chưa chắc đã là thật. Tư duy của hắn từng giờ từng phút đều bị dụ dỗ, từng chút, từng chút leo theo hướng Hoắc Cải kỳ vọng: Vạn Nhận Luân là một thiếu niên thiện lương ma thủ phật tâm, luôn bị hiểu nhầm nhưng chưa từng biện hộ.

Khi hắn là NPC đại hiệp giấu mặt, lời của Hoắc Cải vẫn có thể coi là ba bước một hố. Nhưng khi hắn bất hạnh thăng cấp thành đại boss Vũ Vô Chính, thì lời nói của Hoắc Cải ngay cả dấu chấm câu cũng đều mang theo cạm bẫy.

Dũng sĩ đánh boss bằng thủ pháp tu từ chê trước khen sau, Tiểu Vũ ngươi không đỡ nổi đâu!

Lời tác giả: Hoắc Cải tên này chật vật một chương lại hung hăng càn quấy trở lại rồi phải không?

Vũ Vô Chính tên này thông minh một chương lại bị gạt trở lại rồi.

Ta thực muốn học dự cáo kịch truyền thanh của "Hoàn khố", thâm tình đọc một câu "Xin kể cho mọi người nghe một câu chuyện ai giỏi hãm hại cha hơn ai…"

Kỳ thực ta rất muốn Hoắc Cải uất ức bất lực đủ kiểu, nhưng mà… không thể đỡ nổi sự thuần lương đủ đường của Vũ Vô Chính!

Đánh một boss thiện lương như Vũ Vô Chính rất có cảm giác tội lỗi. Viết về tên tiểu thụ Hoắc Cải vô sỉ này thực rất muốn đánh chết y. Các tiểu công đáng yêu nhà ta đều bị ức hiếp thê thảm rồi!

94. Chương 94: Đại Hiệp Không Phải Đồ Ngốc

"Làm phiền rồi." Vũ Vô Chính cuối cùng cũng thấp giọng nói một câu cảm ơn.

Hoắc Cải đột nhiên cảm thấy cúc hoa trước ngực khẽ dao động, động tác chợt khựng lại, rồi lại tiếp tục sửa soạn lại những đồ vừa mua.

Tiểu Vũ, ngươi quả nhiên là một đứa trẻ ngoan biết tri ân báo ơn, nhưng có thể phiền ngươi cảm động mạnh hơn một chút được không, chỉ có một ít chút như vậy là muốn gia tiêu tốn cả trăm năm sao?

Hoắc Cải sửa soạn xong, đột ngột đứng dậy, nhưng lại loạng choang, gần như sắp ngã. Hai ngày không ngủ lại thêm thân có bệnh nhẹ, Hoắc Cải đầu óc sắp bị giày vò thành nồi cháo nát nóng hầm hập rồi, sao có thể chịu được động tác đột ngột như vậy.

Hoắc Cải miễn cưỡng đứng vững, ngồi xuống bên cạnh Vũ Vô Chính, đưa túi nước đến nói: "Đến lúc uống nước rồi."

Vũ Vô Chính nhìn chăm chăm vào đôi mắt có chút vẩn đục của Hoắc Cải: "Ngươi vẫn luôn không ngủ? Tại sao?"

"Ngươi sao biết ta không ngủ? Chẳng lẽ ngươi cũng một mực không ngủ?" Hoắc Cải hỏi ngược lại, cực kỳ hoài nghi tên này vì phòng bị mà một mực giả vờ ngủ.

Vũ Vô Chính chau mày kiếm: "Thân thể ta tuy không tiện nhưng nhãn lực vẫn rất tốt, tình trạng của ngươi ra sao ta tất nhiên có thể nhìn ra."

Hoắc Cải ngựa quen đường cũ nói dối: "Vết thương này của ngươi rõ ràng là có người đuổi chém mà ra, ta cũng không muốn trong lúc ngủ bị người ta chém thành nhân bánh."

"Nếu như những kẻ đó thực sự đuổi đến, ngươi cho dù có tỉnh thì có thể làm được gì?" Vũ Vô Chính nhìn Hoắc Cải chăm chăm, ánh mắt thâm sâu.

"Đương nhiên là bỏ ngươi lại mà chạy chứ gì nữa!" Hoắc Cải cười vô lại.

Vũ Vô Chính cười mà như không nhìn Hoắc Cải, mắt sâu như đầm mực: "Ngươi sẽ không."

Hoắc Cải ngạc nhiên, không phải chứ, Vũ đồng chí nhanh như vậy đã lĩnh hội được tình nghĩa sâu nặng đối với tiểu công của ta rồi sao? Nhưng sao tiểu cúc hoa trước ngực lại không nhảy theo hai cái nhỉ, chẳng lẽ vì vừa mới nhảy rồi cho nên nghỉ một lúc?

Vũ Vô Chính nhấc tay cầm túi nước, chầm chậm uống nước, ánh mắt thong thả lướt qua đôi mắt của Hoắc Cải: "Sẽ không có ai đuổi đến đâu, ngươi cứ an tâm mà ngủ."

Hoắc Cải đáp một tiếng, không tiện cãi lại nữa, lật ra y sam mới mua, thay vào, trải áo cũ vừa thay ra, rồi cuộn mình nằm xuống. Cơn buồn ngủ đến nhanh như chớp, Hoắc Cải ngáp một cái, cả người liền thả lỏng.

Một lúc sau Vũ Vô Chính đột nhiên mở miệng: "Ngươi nếu như đã vào thành mua đồ, tại sao không thuận tiện thuê một cái xe ngựa, đưa ta vào thành dưỡng thương?"

Đầu óc Hoắc Cải đang mơ hồ, lời lẽ ngắn gọn: "Vết thương ngươi chịu được xóc nảy sao? Thân phận đó ngươi vào thành được sao?"

"Tại sao ta không thể vào thành?" Vũ Vô Chính lại hỏi.

Ngươi có thể vào thành thì ngươi che mặt làm cái khỉ gì chứ. Một lòng chỉ muốn chạy về phía Chu Công, Hoắc Cải không chịu được phiền nhiễu, không vui nói: "Vũ Vô Chính ngươi im miệng cho lão tử, muốn hỏi gì đợi gia tỉnh dậy rồi nói."

Vũ Vô Chính nhìn tên tiểu lưu manh quay lưng về phía mình cuộn tròn lại ngáy khò khò, không cười nổi: Trong lòng tên tai họa này quả nhiên đã biết hết.

Thân vốn bị cảm lại ngủ không đắp chăn sẽ có kết cục gì?

Dù sao thì lúc Hoắc Cải tắm ánh chiều tà tỉnh lại, y cũng đã phát hiện ra mũi mình đã triệt để bị tắc, đầu đau như hóa thân Tôn hầu tử bị Đường Tăng dùng chú Cẩn cô SM vậy, đưa mắt nhìn, cả thế giới đều mang theo mỹ cảm mờ mịt. Hoắc Cải mới biết, khổ nhục kế của mình khổ nhục đến mức nào. Đáng tiếc, là một tiểu thụ có khả năng phục hồi mạnh bị cảm mạo giai đoạn đầu, nỗ lực vẫn chưa thành công, đồng chí vẫn cần tiếp tục cách mạng.

Hoắc Cải chậm rãi vuốt mặt, lon ton chạy đi cho Vũ Vô Chính ăn.

Vũ Vô Chính chống đỡ nửa người dậy, nhận lấy bánh mỳ Hoắc Cải đưa, cắn một miếng, vừa nhai vừa nhồm nhoàm nói: "Lúc ngươi ngủ đã gọi tên ta."

Hoắc Cải bản thân cũng cắn một miệng, làm giọng eo éo hỏi: "Ta gọi ngươi là Đại Ngưu hay gọi ngươi là Nhị Nữu?"

"Bốp" Miếng bánh mì mang theo dấu răng nhanh gọn dứt khoát bay thẳng vào mặt Hoắc Cải, Vũ Vô Chính nhặt lại bánh, phủi phủi bụi trên bánh đi, tiếp tục ăn: "Ngươi đã gọi Vũ Vô Chính."

Hoắc Cải vẻ mặt tràn đầy vẻ đột nhiên hiểu ra: "Thì ra Tiểu Vũ ngươi tên là Vũ Vô Chính!"

"Giả vờ, cứ tiếp tục giả vờ đi!" Vũ Vô Chính khinh thường lườm Hoắc Cải: "Còn nữa, không được gọi lão tử là Tiểu Vũ!"

Hoắc Cải ném một cái mị nhãn: "Chẳng lẽ ngài muốn ép tiểu sinh gọi ngài là Vũ ca ca sao? Đáng ghét, đồ chết tiệt"

Vũ Vô Chính ôm ngực, phát ra tiếng nôn khan ầm ĩ.

"Giả vờ, cứ tiếp tục giả vờ đi!" Hoắc Cải khinh thường lườm Vũ Vô Chính: Ban đầu cái tên ngu ngốc được Vạn Nhận Luân gọi một tiếng "Vũ ca ca" liền đỏ bừng mặt cười ngây ngô suốt buổi là ai không biết?

"Qua hai ngày nữa ta đại khái có thể cử động đi lại rồi." Vũ Vô Chính vờ nôn xong, khôi phục lại khuôn mặt đại hiệp nghiêm túc.

Hoắc Cải gật đầu, khôi phục vẻ mặt tên lừa đảo ngoan ngoãn đáng yêu: Qua hai ngày nữa ta đại khái có thể triệt để ngã bệnh rồi.

Hai ngày sau, Hoắc Cải sau thời gian ngủ không đắp chăn cuối cùng cũng bi tráng một ngủ không tỉnh lại, nói đơn giản là, y sốt cao hôn mê rồi.

Vũ Vô Chính lay mấy lần vẫn không thấy y tỉnh, mới phát hiện ra không ổn, vừa sờ trán Hoắc Cải, ai ya, nóng như củ khoai vậy.

Vũ Vô Chính cũng không phải phản ứng chậm, thấy Hoắc Cải ốm lờ đờ qua lại trước mắt suốt mấy ngày mà không sinh nghi, chỉ là lúc trước bên cạnh hắn toàn là đám đàn ông con trai cởi trần chạy nhảy khắp núi, nào có tiếp xúc qua loại công tử bột yếu ớt như Vạn Nhận Luân, hắn chỉ nghĩ Hoắc Cải tên này ăn lương khô không quen, ngủ trên đất không quen, cho nên tinh thần không thoải mái, không ngờ tên này chẳng nói chẳng rằng liền đổ bệnh.

Việc không nên chậm trễ, Vũ Vô Chính cõng Hoắc Cải liền bay vượt tường thành tìm đại phu.

Đợi đến khi Hoắc Cải mơ màng tỉnh lại thì đã là gần tối, Vũ Vô Chính đang dùng chuôi thìa cạy mở hai hàm răng Hoắc Cải, bón thìa thuốc thứ hai.

"Khụ khụ khụ…" Hoắc Cải cắn lấy chuôi thìa, nước thuốc từ khóe miệng chảy ra ngoài.

"Phì phì." Hoắc Cải phun chuôi thìa ra, hung hăng trừng mắt nhìn Vũ Vô Chính: "Ngươi đang làm gì thế?"

Vũ Vô Chính ngớ người bưng bát thuốc, không biết bản thân rốt cuộc có chỗ nào đắc tội vị đại gia này: "Bón thuốc chứ làm gì, miệng của ngươi ngậm chặt quá, không dùng chuôi thìa cạy thì không thể nào bón thuốc được."

"Ngươi không ngờ lại dùng chuôi thìa cạy! Không biết những lúc thế này nên miệng đối miệng bón thuốc sao hả!" Thủ đoạn quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn tự động hiện lên trong đầu, Hoắc Cải không suy nghĩ liền buột miệng nói ra.

"…" Vũ Vô Chính chấn kinh nhìn Hoắc Cải, tên nhóc xui xẻo này được nuôi dạy thế nào vậy? Miệng đối miệng, hai tên đàn ông con trai miệng đối miệng…

Hai đám mây đỏ vô thanh vô tức tập kích hai tai của Vũ Vô Chính, Vũ Vô Chính quay đầu đi, thô giọng nói: "Ngươi nằm mơ à!"

Hoắc Cải chấn kinh nhìn Vũ Vô Chính: "…" Gia thế này là bị ghét bỏ rồi sao? Vũ boss ngươi tự luyến cũng đừng trắng trợn như thế có được không?

"Đại phu nói ngươi bị nhiễm lạnh, dưỡng bệnh một thời gian là khỏe thôi." Vũ Vô Chính nhét bát thuốc vào trong tay Hoắc Cải.

Hoắc Cải ngửi ngửi bát thuốc, nhăn cái mũi đỏ ửng: "Ngươi đưa ta đến à?"

"Ừ." Vũ Vô Chính lặng lẽ đưa cho y một viên kẹo bơ.

Hoắc Cải đặt bát thuốc sang bên cạnh, nhét viên kẹo vào miệng: "Vết thương trên người ngươi…"

Vũ Vô Chính nhìn bát thuốc bị Hoắc Cải đặt một bên không ngó ngàng, giần giật khóe miệng: "Thuốc ngươi cho ta là hàng thượng phẩm, vết thương đã khỏi kha khá rồi, cả đường đưa ngươi đến đây cũng không thấy bị rách."

Hoắc Cải vươn tay, mở vạt áo của Vũ Vô Chính ra, nhưng chỉ thấy nội sam trắng như tuyết, không thấy chút máu nào thấm ra, im lặng không nói gì.

Nguyên tác Vũ Vô Chính ở trong miếu hoang một tuần mới có thể mang Vạn Nhận Luân trở về, bản thân cũng đương nhiên cho rằng đó là do tốc độ hồi phục của hắn nhanh, lúc Vũ Vô Chính nói hai ngày sau có thể đứng dậy đi lại, cũng không hề nghi ngờ, nhưng đã quên mất biến số là thuốc trị thương. Bản thân dựa vào đó để tính toán thời gian để bệnh, mục đích chính là muốn Vũ Vô Chính khi vết thương vừa khởi sắc liền lần nữa rách miệng vết thương, kéo dài thời gian ở bên nhau. Không ngờ, Vũ Vô Chính tên này lại quá thận trọng. Gia không ngờ… không ngờ lại bị lừa!

Rõ ràng có thể cử động lại nằm đó giả chết, để mặc gia chạy đôn chạy đáo hầu hạ, Vũ Vô Chính ngươi có xứng với thân phận mãng phu đầu óc ngu si tứ chi phát triển của mình không hả!

"Uống thuốc đi, không uống thuốc bệnh không khỏi được." Vũ Vô Chính chỉ chỉ bát thuốc, dỗ trẻ nhỏ uống thuốc.

Hoắc Cải tính kế thất bại, tâm tình không tốt, bệnh ngạo kiều lại phát tác: "Không uống."

Vũ Vô Chính phỉ nhổ: "Lớn đến thế này rồi còn sợ đắng, ngươi không xấu hổ hả?"

Hoắc Cải vững vàng như núi: "Kích tướng quá cũ rồi, đổi cách khác đi."

Đôi mày rậm mắt to của Vũ Vô Chính nhìn chăm chăm vào y: "Ngươi uống hay không? Uống thì cho kẹo, không uống thì bị chuốc."

Hoắc Cải gật đầu, cho lời biểu dương: "Chiêu uy bức lợi dụ này cũng được đấy, đáng tiếc gia cứ không chịu uống đấy thì sao."

Vũ Vô Chính ánh mắt sáng quắc trừng Hoắc Cải, Hoắc Cải cực kỳ ngạo kiều trừng trở lại. Bốn mắt nhìn nhau, nhãn thần giao phong, xẹt xẹt xẹt…

Thật lâu sau, Vũ Vô Chính cắn răng, thấy chết không sờn nói: "Ngươi không phải muốn ép ta dùng mỹ nhân kế sao? Được!"

Hoắc Cải lúc bắt đầu còn chưa kịp phản ứng, thấy Vũ Vô Chính bưng bát định uống, vội vàng lấy tay chặn trên miệng bát, nói rất chắc chắn: "Ta uống!"

Nói xong, Hoắc Cải đoạt lấy bát, ừng ực ừng ực uống sạch.

Hoắc Cải đặt bát xuống, cả khuôn mặt nhăn thành cái bánh bao: Sau này nhất định sẽ không ăn kẹo trước rồi uống thuốc sau nữa, oa oa oa…

Vũ Vô Chính thắng được một hiệp, bỏ đá xuống giếng, đắc ý nói: "Hừ hừ, ta biết ngay ngươi nói được không làm được!"

Hoắc Cải dựng thẳng ngón giữa, biểu đạt kính ý không lời. Mỹ nhân kế con bà ngươi, miệng đối miệng con bà ngươi, biệt nữu thụ con bà ngươi!

Phong thủy luân lưu chuyển, lần này Vũ Vô Chính khỏe lại, Hoắc Cải ngã bệnh, thân phận hai người đổi cho nhau, Vũ Vô Chính chạy đôn chạy đáo, hầu hạ Hoắc Cải hết sức chu đáo.

Hoắc Cải vì đại kế sau này, trước mặt Vũ Vô Chính thì tỏ ra hết sức ngoan ngoãn dễ nuôi, sau lưng Vũ Vô Chính thì đá chăn nhổ thuốc không gì là không làm, chỉ đợi đến giờ G, Vũ Vô Chính mang mình lên núi dưỡng bệnh.

Ba ngày sau, Khi Vũ Vô Chính đưa thuốc đến tay Hoắc Cải, ấp a ấp úng một lúc lâu cũng không nói gì, Hoắc Cải liền biết đã đến lúc rồi.

Hoắc Cải bất động thanh sắc uống hết bát thuốc, nhai mứt quả, chỉ đợi Vũ Vô Chính mở miệng.

Vũ Vô Chính cuối cùng cũng mở miệng: "Ngươi biết thân phận của ta rồi đấy, trong nhà còn một đống huynh đệ đang đợi ta, ta phải trở về rồi. Tiền trọ và tiền thuốc ta đã trả hết rồi, đại phu sẽ đến khám cho ngươi đúng giờ, tiểu nhị cũng sẽ hầu hạ ngươi dùng thuốc."

Hoắc Cải trong lòng kinh ngạc, lưỡi bị răng coi như mứt quả mà nhai, đau đến xuýt xoa, mở to đôi mắt ướt nước tố cáo kẻ phụ lòng bạc tình lang trước mắt: "Ngươi phải vứt bỏ ta sao, khụ khụ khu…"

Vũ Vô Chính vỗ vỗ lưng Hoắc Cải, giúp y thở, nhỏ nhẹ hỏi: "Ngươi muốn thế nào?"

Hoắc Cải thuận thang trèo lên: "Ngươi không thể mang ta đi cùng sao?"

"Cho nên, đây chính là mục đích của ngươi?" Vũ Vô Chính thu tay lại, đứng dậy lạnh lùng nhìn Hoắc Cải.

Hoắc Cải sắc mặt cứng đờ: "Cái gì?"

Vũ Vô Chính nhìn thẳng vào trong mắt Hoắc Cải, trong lời nói không rõ vui giận, chỉ có sự chắc chắn đúng như suy đoán: "Mục đích của ngươi chính là muốn ta mang ngươi lên sơn trại."

Hoắc Cải trợn mắt há hốc mồm nhìn Vũ Vô Chính: "Sao ngươi lại nghĩ như vậy?"

Vũ Vô Chính thở dài một tiếng, cười khổ: "Vạn công tử, ta rất cảm kích ngươi đã không bỏ rơi, ngày đêm chăm sóc khi ta bị thương. Nhưng ta sẽ không mang an nguy của huynh đệ ra làm thứ để báo ân, xin lỗi."

Hoắc Cải hít một hơi lạnh, nặn ra vẻ tức giận: "Ngươi cảm thấy ta muốn hại huynh đệ của ngươi? Huynh đệ của ngươi có gì đáng để ta hại chứ?"

Vũ Vô Chính lắc đầu đáp: "Ta không biết."

"Không biết ngươi còn..." Hoắc Cải trừng mắt nhìn Vũ Vô Chính, tức đến muốn thổ huyết.

Vũ Vô Chính xoa xoa đầu Hoắc Cải, hai mắt rất thâm sâu cũng rất sáng rõ, mang theo ánh sao, ẩn giấu vũ trụ vô hạn: "Ta nhìn không thấu tính toán trong lòng ngươi, nên ta sẽ không đoán. Ta không phân biệt được thật giả trong lời nói của ngươi, nên ta đều không tin. Ngươi quá thông minh, ta biết bản thân không chơi được với ngươi, cho nên ta chỉ có thể dùng cách ngốc nghếch nhất, không chơi với ngươi."

Hoắc Cải bi ai sâu sắc cho bản thân khi gặp phải một tên ngốc thông minh lại giả ngu.

Hoắc Cải sắp chết vẫn cố giãy giụa: "Ngươi nếu như thực sự đi rồi, ta một thân một mình, còn bị bệnh, nếu như bị người ta hại thì biết làm sao?"

Vũ Vô Chính cười mà như không mở miệng: "Ngươi nào có một thân một mình, vẫn luôn có người ẩn náu trong chỗ tối bảo vệ ngươi. Lúc ở trong miếu hoang, ta đã phát hiện ra rồi, thân ta bị thương, nhưng tai thì không có điếc."

Hoắc Cải lần này thực sự kinh sợ: "Ngươi đùa gì vậy, ta vẫn luôn một thân một mình mà!"

"Còn giả vờ, ngươi nhất định ép ta xé toạch chút thể diện cuối cùng này sao?" Vũ Vô Chính từ cao nhìn xuống Hoắc Cải, nhãn thần rất nguy hiểm, biểu cảm lại rất hiền hòa.

"Làm đi, không cần để lại thể diện cho ta." Hoắc Cải tâm lực mệt mỏi.

Vũ Vô Chính nháy mắt liền biến mất trước mặt Hoắc Cải, chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng binh khí va chạm, một lúc sau, một đại hán bị ném xuống dưới chân Hoắc Cải.

"Ngươi là ai hả?" Hoắc Cải thấy đúng thật là bắt ra được một tên, sợ đến lạnh sống lưng.

"Vạn công tử." Đại hán muốn nói lại thôi nhìn Hoắc Cải tha thiết, như thể một con chó Sa Bì đã cắn nát giày da của chủ nhân.

"Ngươi vẫn luôn đi theo ta?" Hoắc Cải thực sự muốn in một dấu chân lên mặt con cẩu này.

Chó Sa Bì run rẩy gật đầu: "Tiểu nhân vẫn luôn lặng lẽ bảo vệ Vạn công tử."

"Ngươi là ai cơ chứ, ngươi là đến bảo vệ hay đến giám sát ta vậy?" Hoắc Cải tức giận ngút trời, dạo này câu một kẻ ngốc cũng gian nan đến thế sao?

Chó Sa Bì trả lời hết sức chắc chắn: "Bảo vệ."

Hoắc Cải nước mắt giàn giụa, bảo vệ cái con bà nhà ngươi, đồ phá hoại.

Lời tác giả: Đáng thương cho Hoắc Cải vừa bắt đầu đã bị hoài nghi rồi, Vũ Vô Chính cũng không phải dễ bắt nạt như vậy mà. Cảm kích thì cảm kích, tín nhiệm vẫn là tín nhiệm, hai việc này Vũ Vô Chính vẫn phân biệt rất rõ. Đáng thương cho Hoắc Cải lại bị chèn quảng cáo.

95. Chương 95: Đại Hiệp Cuối Cùng Cũng Đồng Ý

"Được rồi, ngươi đã có người bảo vệ thì ta cũng có thể an tâm đi khỏi rồi." Vũ Vô Chính quay người muốn đi.

Hoắc Cải nhào qua như bay, ôm chân: "Đừng đi mà, người này ta căn bản không quen biết! Ném ta một thiếu niên xinh đẹp như hoa thế này cho một tên cầm thú mặt mày lấm lét, ngươi nỡ nhẫn tâm sao!"

"Ta có việc phải đi trước, ngươi tự bảo trọng." Vũ Vô Chính không dao động, nhấc Hoắc Cải lên như nhấc con mèo con, ném trở về giường, thoắt một cái, biến mất tăm.

Hoắc Cải nhìn cánh cửa trống không, cắn răng quay đầu lại, ác độc trừng mắt nhìn đại hán đã làm hỏng đại kế câu dẫn của mình.

Vạn Tư Tề, Trần Bách Chu, Đông Phương Vị Minh… Tên khốn kiếp này rốt cuộc là chó săn nhà ai?

Hoắc Cải đè nén nộ hỏa, ép bản thân phải bình tình nghĩ đối sách.

Sau khi so sánh, khả năng tên này được người đó phái đến là lớn nhất. Trong ba người, cũng chỉ có lựa chọn tên đại hán này được người đó phái đến là có lợi nhất cho tính toán của mình. Trực tiếp ép hỏi ra người đứng sau? Không, không thể mạo hiểm như thế. Có điều nếu như đã là lén theo đuôi, chủ nhân của hắn nhất định là không muốn để mình biết về hành động này, mà hắn bị bại lộ hành tung cũng sẽ bị trừng phạt, có lẽ… có thể lợi dụng điểm này, biến câu hỏi lựa chọn thành lựa chọn chắc chắn.

Hoắc Cải đã quyết định xong, mỉm cười dữ tợn với con chó Sa Pì, mở miệng cực kỳ dịu dàng: "Vị tráng sĩ này, nếu như ta đến kể lể với Đông Phương Các chủ rằng ta và ngươi có tình ý với nhau, dự định chung sống với ngươi, ngươi đoán xem sẽ thế nào?"

Chó Sa Pì sau khi ngây ra, lập tức dập đầu không ngừng: "Vạn công tử, tiểu nhân trên có già dưới có trẻ, xin ngài hãy giơ cao đánh khẽ, thả cho tiểu nhân một con đường sống."

Hoắc Cải trong lòng mừng thầm, tên này quả nhiên mắc lừa.

Hoắc Cải quắc mắt lên, giơ bát thuốc ném mạnh xuống sàn, phát ra tiếng vỡ loảng xoảng, giọng Hoắc Cải theo đó cũng trở nên bén nhọn: "Ta đã nói sao lần này Đông Phương Vị Minh lại nhân từ như vậy, không ngờ chịu cược chịu thua thả cho ta một con đường sống, thì ra là đã đợi sẵn gia ở đây! Chủ tử nhà ngươi thủ đoạn thật đó, ta đã đồng ý một năm sau sẽ ngoan ngoãn trở về cho hắn độc chiếm, hắn không ngờ ngay cả tự do một năm cũng không chịu cho, còn phái ngươi đến giám sát, sợ ta mọc cánh bay mất hay sao!"

"Chủ tử chỉ là sợ Vạn công tử một thân một mình, xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Chó Sa Pì cúi gầm đầu, cung cung kính kính đáp.

Hoắc Cải cười lạnh, giọng nói càng vang hơn: "Ngươi dám nói Đông Phương Vị Minh chưa từng dặn dò rằng, nếu như có nam tử tiếp cận ta thì liền âm thầm gây trở ngại không? Ngươi dám nói Đông Phương Vị Minh chưa từng hạ lệnh cho ngươi, nếu như ta có chút dấu hiệu đào thoát nào, liền ép buộc mang ta trở về không? Ngươi dám nói ngươi không cố ý để Vũ Vô Chính ý thức được sự tồn tại của ngươi không?!"

Chó Sa Pì cúi đầu: "Vạn công tử nếu như đã đồng ý trở thành người của chủ tử, nhất định những tình huống trên sẽ không xảy ra. Huống chi Vũ Vô Chính người này là hạng thổ phỉ, Vạn công tử tương giao với hắn sẽ không có lợi."

Hoắc Cải buồn bã cười dài, giọng nói đã hơi khàn: "Người của chủ tử nhà ngươi? Ha, Vạn Nhận Luân ta đường đường nam nhi 7 thước, dựa vào cái gì mà phải nằm phía dưới kẻ khác, làm đồ chơi súc vật trong tướng công quán của hắn! Nói thực với ngươi, ta chăm sóc Vũ Vô Chính chính là vì muốn mượn sức của hắn, thoát khỏi chủ tử nhà ngươi. Hiện tại ngươi muốn thế nào, ép buộc áp giải ta về Tú Bị Các, để Đông Phương Vị Minh dùng xích vĩnh viễn khóa ta trong phòng sao?"

Sắc mặt chó Sa Pì nghiêm túc: "Vạn công tử nói quá lời rồi, chủ tử coi ngài như châu như ngọc, nhất định sẽ không làm như vậy."

Hoắc Cải phì cười, đầy vẻ chế giễu: "Ngươi dám nói nếu như ta bị bắt trở về, Đông Phương Vị Minh sẽ không vĩnh viễn cầm tù ta bên cạnh hắn?"

"…" Chó Sa Pì im lặng không nói.

Hoắc Cải đặt tay bên cạnh đùi, hít sâu một hơi, tuyệt nhiên khảng khái nói: "Ngươi nếu như đã cắt đứt sinh cơ cuối cùng của ta… Vậy ngươi hãy mang theo thi thể của ta mà về đi!"

Nói xong, Hoắc Cải rút ra đoản đao buộc bên đùi, đâm vào tim mình.

Chó Sa Pì ngay khi nghe Hoắc Cải nói đến "cắt đứt sinh cơ" đã kinh sợ nhổm dậy, đến khi Hoắc Cải rút đoản đao ra thì đã nhào lên.

Thế nhưng có người còn nhanh hơn.

Chỉ nghe thấy "bốp" một tiếng, một miếng bạc vụn không nghiêng không lệch đánh vào chuôi đoản đao, tay cầm đao của Hoắc Cải rung lên, không chịu được lực đạo, buông ra, đoản đao rơi xuống đất.

Đao vừa rơi xuống đất, đại hán đó liền nhào đến trước người, một tay chụp lấy hai tay của Hoắc Cải.

Hoắc Cải khẽ hừ một tiếng, rõ ràng là bị nắm đau.

Một bóng xanh lóe lên bay vào trong phòng, "phách, phách" hai tiếng, hai tay của Hoắc Cải đã được tự do, lại thấy một bóng đen thoáng qua, đại hán vừa bay nhào đến đã bay trở về theo lối cũ, nặng nề đáp đất, trước ngực in một dấu chân rõ ràng.

"Nhóc con tính cách cũng mạnh mẽ đấy."

Giọng nói thuần hậu quen thuộc vang lên bên tai, hô hấp của Hoắc Cải thả lỏng: Vũ Vô Chính ngươi quả nhiên đã trở lại. Ta biết ngay trước khi làm rõ mọi việc ngươi sẽ không ném một nhược thụ cô thân cho một tráng hán không rõ lai lịch mà, vừa rồi nghe lén chắc thích lắm hả?

Hoắc Cải quay người, nắm chặt vạt áo của Vũ Vô Chính, ngẩng đầu lên, thiết tha mà tuyệt vọng nhìn hắn, giọng nói vì kích động mà khẽ run run: "Vũ Vô Chính, mang ta đi!"

Vũ Vô Chính đột ngột giơ tay ra, ấn Hoắc Cải vào ngực mình, thật chặt. Hô hấp của một người luyện võ vốn nên vĩnh viễn ổn định kéo dài, lúc này đã hỗn loạn: "Ta mang ngươi đi."

Hoắc Cải dán lên ngực Vũ Vô Chính, lặng lẽ nhếch khóe miệng lên, ta thắng rồi!

Đúng lúc này, bên tai gió rít, một đạo hàn quang tập kích thẳng vào cổ.

Vũ Vô Chính giơ tay, nắm chặt cổ tay của đại hán, mà một thanh chủy thủ đang ở trong tay đại hán phát tán ra sắc lạnh.

Vội vàng nhẹ nhàng đẩy Hoắc Cải ra, xoay người, cong khuỷu tay, trả đòn. Đại hán hừ một tiếng, lại bay đi. Mà chủy thủ đã ở trong tay Vũ Vô Chính.

Đại hán đó còn chưa đáp đất, Vũ Vô Chính đã nhào lên, vài tiếng "răng rắc" khiến người ta ê răng vang lên, lúc đại hán đáp đất đã tứ chi mềm nhũn, cái nào cái nấy đều bị lệch, không thể động đậy được nữa.

Vũ Vô Chính một chân giẫm lên yết hầu của đại hán, quay đầu nói với Hoắc Cải vẫn chưa phản ứng kịp: "Ngươi đi trước đi, ta giao lưu với huynh đệ này một chút."

Hoắc Cải sắc mặt khẽ cứng lại, quyến luyến vô cùng nhìn hiện trường thẩm án, trong lòng thấp thỏm ngoan ngoãn ra ngoài. Vũ đại hiệp ngươi học hư rồi, đã học được đối chiếu khẩu cung rồi!

Bụi: Chương ngắn không phải tại Bụi. ^^ Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ!

Lời tác giả: Chương này rất ngắn phải không?

Cho nên ngày mai sẽ bổ sung nửa đoạn sau.

Bi kịch là Đản Hoàng đã viết xong tình tiết, nhưng trong lúc post mới phát hiện ra điểm không ổn, không phù hợp với tính cách nhân vật, cho nên nửa đoạn sau không thể không viết lại. Cho nên bán chương này nửa giá thôi

96. Chương 96: Câu Dẫn Mà Vừa Mừng Vừa Lo

Tiểu nhược thụ là một sinh vật rất thần kỳ, tuy rằng sở hữu tố chất của tiểu cường (gián) đòn roi xé thịt, nến nung đốt da, kim cắm hoàng qua, cúc hoa đổ máu vẫn không chết nổi, nhưng vẫn luôn duy trì một thể

chất bã đậu một cơn gió cũng có thể thổi ngã, rớt xuống hồ liền có thể ngất xỉu, chịu kích động liền có thể thổ huyết. Cho nên Hoắc Cải vẫn còn đang bị bệnh liền ngã ra một cách hết sức tự nhiên. Theo như lời Hoắc Cải nói là do bị Vũ Vô Chính kích thích, còn sự thật thì… mọi người hiểu mà.

Người tốt Vũ Vô Chính tất nhiên là cất thuốc, bế Hoắc Cải lên xe ngựa nằm, đi trở về. Còn về camera giám sát nhãn hiệu Tiểu Minh thì đã được Vũ Vô Chính xử lý gọn sau lưng Hoắc Cải, người nào đó là một đứa trẻ bề ngoài gian trá bên trong thiện lương mà… mọi người hiểu đó.

Hoàng hôn nào đó, khách *** nào đó, gian phòng nào đó…

"Khụ khụ, ngươi đừng nghĩ nhân lúc ta bệnh mà bỏ ta lại." Hoắc Cải yếu ớt kéo vạt áo Vũ Vô Chính, mặt tràn đầy vẻ bướng bỉnh.

Vũ Vô Chính đứng bên giường bưng cái bát thuốc đã uống hết bất đắc dĩ thở dài: "Ta chỉ là đi rửa cái bát, thuận tiện bưng thức ăn lên mà thôi. Lần nào uống thuốc xong đều như vậy, ngươi có thấy chán không hả!"

"Thuốc đắng quá…" Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo khổ sở nhăn nhó.

"Hử?" Vũ Vô Chính đưa cho y 5 viên kẹo.

Hoắc Cải kẹp viện kẹo giữa hai ngón tay, thè cái lưỡi phấn nộn ra liếm liếm như mèo, híp mắt nói hết sức đương nhiên: "Cho nên không thể chỉ có một mình ta không thoải mái."

"Ngươi dám thất đức hơn nữa không?" Vũ Vô Chính khom người xuống, chọc chọc đầu y.

Cổ tay Hoắc Cải nhanh chóng xoay chuyển, nhét viên kẹo vào trong miệng Vũ Vô Chính, cười hi hi nói: "Ngoan, đừng cáu kỉnh nữa."

"Chết tiệt!" Vũ Vô Chính bị đùa giỡn thê thảm quay đầu bỏ đi, nhai viên kẹo trong miệng rôm rốp.

Đúng rồi, viên kẹo này vừa rồi hình như bị tên đó liếm qua rồi thì phải? Vũ Vô Chính chậm tiêu đỏ bừng hai tai, cả người cứng ngắc, cùng tay cùng chân đi đến nhà bếp.

Hoắc Cải vuốt ve tiểu cúc hoa đang khe khẽ rung động, cười như một tiểu hồ ly vừa trộm được nho. Nam nhân ấy mà, cứ đùa giỡn rồi đùa giỡn là điều giáo thành công rồi.

Hai món mặn hai món chay một bát canh, dưới sự chiếu cố của Vũ Vô Chính bữa cơm cho bệnh nhân này vẫn rất hoành tráng. Tuy nhiên… món Hoắc Cải có thể ăn chỉ là hai món chay và canh.

Hoắc Cải trừng mắt nhìn vị đại hiệp nào đó ngồi đối diện mình một miếng thịt kho, một miếng cá rán mà ăn không thấy vị: "Thương lượng với ngươi một việc này, cơm của hai chúng ta có thể phân ra ăn không?"

Vũ Vô Chính liếc nhìn bộ dạng mèo đói nhìn thấy mà không thể ăn của Hoắc Cải, ăn càng ngon hơn.

"Chúng ta cách sơn trại còn mấy ngày đường nữa?" Hoắc Cải vươn tay ra, cầm lấy muôi canh.

Vũ Vô Chính nhổ xương cá: "Hai ngày nữa là đến rồi, có điều xe ngựa này không lên núi được, cho nên bệnh của ngươi tốt nhất là khỏi mau cho ta."

"Bệnh này tuy ở trên người ta, nhưng có thể khỏi hay không ta không thể khống chế được." Hoắc Cải vô tội híp mắt lại, múc một muôi canh: Có điều, có thể nặng thêm hay không thì hoàn toàn nắm trong tay.

Vũ Vô Chính hận sắt không thành thép hừ hừ: "Nếu như ngươi buổi tối không đá chăn ra thì bệnh đã khỏi từ lâu rồi."

"Đáng ghét, lại nhìn trộm người ta ngủ." Hoắc Cải hờn mát một tiếng, cầm muôi canh, lững thững đưa về phía mình, thịt kho tàu, cá rán giòn cản trở giữa đường liền vinh hạnh được hưởng chút nước canh.

Vũ Vô Chính vội vàng nắm lấy cái tay đang làm loạn của Hoắc Cải, tức giận mắng: "Múc muôi canh cũng không nên thân, tên nhóc hư hỏng nhà ngươi làm chút chuyện sao cứ khiến mèo chê chó trách vậy hả."

Hoắc Cải mặc cho Vũ Vô Chính đoạt lấy bát múc hộ canh, lạnh lùng mở miệng: "Xin lỗi nha, để ngài phải chê trách rồi, ngài mèo chó."

"…" Vũ Vô Chính bi phẫn ném bát, gia… gia không hầu hạ nữa!

Hoắc Cải đột nhiên thâm sâu khó dò mà cười: "Ngươi biết ta gần đây cứ luôn trêu chọc ngươi là vì sao không?"

Vũ Vô Chính rất muốn biết: "Vì sao."

Hoắc Cải tiếp tục cười một cách thâm sâu khó dò: "Nghe nói trẻ con nghịch ngợm nhiều là vì hy vọng có thể thu hút sự quan tâm của người lớn, nói đơn giản chính là thiếu tình thương."

"Cho nên ngươi đang tìm kiếm tình thương sao?" Khuôn mặt của Vũ Vô Chính lập tức nhăn nhó, câu nói này nghe có vẻ rất có lý, nhưng sao đặt lên người ngươi lại có vẻ mỉa mai đến vậy?

Hoắc Cải nhìn khuôn mặt trừu tượng của Vũ Vô Chính, không tiện gật đầu, nhanh trí đổi đề tài: "Mỗi tối ta đá chăn ngươi đều từ phòng bên cạnh chạy qua đắp lại chăn cho ta phải không?"

Vũ Vô Chính gật đầu.

"Sao ngươi không trực tiếp ngủ cùng ta, nửa đêm canh ba chạy đi chạy lại ngươi không thấy phiền sao." Hoắc Cải chớp chớp đôi mắt to tròn sáng trong.

"Ngươi không ngại sao?" Vũ Vô Chính phản ứng có điều kiện hỏi lại.

"Sao ta lại phải ngại?" Hoắc Cải phản ứng có điều kiện hỏi lại. Gia chỉ mong ngươi bò lên giường gia, sao lại đẩy ra ngoài được chứ?!

Vũ Vô Chính ngượng ngùng gãi gãi đầu, hàm hồ nói: "Biết rồi."

"Vũ Vô Chính, không ngờ con người ngươi lại tinh tế đến vậy." Hoắc Cải dịu dàng cong khóe mắt.

"Hả?" Vũ Vô Chính không hiểu nhìn Hoắc Cải.

Thần sắc Hoắc Cải càng thêm ôn nhu ân cần: "Ngươi đang cố kỵ ảnh hưởng xấu mà Đông Phương Vị Minh để lại cho ta phải không? Ngươi sợ ta có khúc mắc với chuyện giữa nam nam phải không?"

Vũ Vô Chính cúi đầu và cơm, giả vờ chẳng nghe thấy gì hết.

Hoắc Cải cười nói: "Điều ta kiêng kỵ không phải là nam phong, mà là bị người coi như đồ chơi, tùy ý chà đạp. Ngươi không cần thiết phải kiêng kỵ như thế, nếu như không tin ngươi, ta đã không tốn tâm tư muốn đi theo ngươi rồi."

Vũ Vô Chính cúi đầu nhai cơm, rầu rĩ nghĩ: Cái cảm giác rõ ràng bị tính kế rồi mà vẫn cảm thấy rất vinh hạnh rất vui mừng này là thế nào vậy?

"Ta biết người như ta không thể coi là người tốt vô tội gì, nhưng người dơ bẩn như ta lại có thể may mắn được ngươi giúp đỡ. Ta thực sự rất vui."

Giọng nói cố ý dịu dàng mang theo cảm giác mềm dẻo, giống như viên kẹo dần dần tan ra trong nồi đun lửa riu riu, chậm rãi lưu chuyển thuận theo chuyển động của chiếc muôi gỗ, óng ánh trong suốt, ngọt ngào như mật. Vũ Vô Chính liếm liếm môi, có chút thất thần. Hoắc Cải đứng dậy, vòng qua mép bàn, thong thả đi về phía Vũ Vô Chính, ống tay áo trắng như tuyết chậm rãi cọ xát qua bàn tay đặt trên mặt bàn của Vũ Vô Chính, ngón tay Vũ Vô Chính cử động, đáy lòng như có sợi lông vũ nhè nhẹ gãi gãi, không dám hô hấp, chỉ sợ sẽ làm sợi lông vũ nho nhỏ đó sợ hãi mà chạy mất.

Vũ Vô Chính được cảm ơn mà có chút không thích ứng: "Không… ngươi cũng không cần nói bản thân như vậy, ta…"

Bị tên tiểu tử này giày vò đầy đọa suốt mấy ngày nay, ngay lúc Vũ Vô Chính đã hoàn toàn tuyệt vọng với chút lương tâm tri ân báo oán của người nào đó thì lại bất ngờ nghe được những lời đó, giống như lúc bị nước mưa thỉnh thoảng rơi xuống khiến toàn thân dính dấp, đột nhiên cả thân thể rơi vào suối nước nóng, thoải mái đến mức khiến người ta hoài nghi giây phút này phải chăng bản thân đang nằm mơ. Nói cho chính xác thì Vũ Vô Chính đang thụ sủng nhược kinh.

Hoắc Cải thấy người nào đó có chút chân tay luống cuống nói năng lộn xộn mà cong khóe mắt cười, cầm lấy bát canh mới múc được một nửa, chậm rãi uống hết: Nói xấu mình hết lời, đến môi người khác tất nhiên chỉ chừa lại lời tốt.

"Ta lên giường nằm nghỉ một lúc, chốc nữa nhớ ngủ cùng nhé." Hoắc Cải đặt bát xuống, khom lưng tiến lại gần, thổi từng chữ từng chữ vào trong tai Vũ Vô Chính.

Trong giây lát, Vũ Vô Chính cảm thấy tai mình gần như bị hôn phải, lập tức giống như bị kim đâm ôm lấy tai bắn đi thật xa, cả mặt đỏ bừng, hai mắt đảo loạn trừng nhìn Hoắc Cải.

Ngón tay Hoắc Cải chạm qua tiểu cúc hoa khẽ dao động trên ngực, cười hết sức giảo hoạt: Cúc hoa thân yêu, ngươi cứ chậm rãi dao động, hãm hại chết đóa hồng có gai này đi.

'Chết tiệt! Lại bị trêu chọc rồi, còn bị một tên nít ranh trêu chọc nữa chứ!' Vũ Vô Chính tự cho mình là người lớn chín chắn, cảm thấy vô cùng xấu hổ với phản ứng ngây ngô vừa rồi của mình, giấu đầu hở đuôi hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngoan ngoãn nằm trên giường, đợi đại gia đến lâm hạnh ngươi đi!"

Hoắc Cải híp mắt, ý cười lấp lánh từ đáy mắt: "Ngài đây là coi như đáp lại sự tìm kiếm tình thương của ta rồi sao? Đại gia"

Vũ Vô Chính lại lần nữa đỏ bừng mặt, thua người không thua trận, kêu lên: "Ngươi đã mặt dày mày dạn đòi hỏi tình thương rồi, gia tất nhiên không có lý nào lại không cho."

"Ha ha…" Hoắc Cải cười mà như không quét mắt nhìn hắn một cái, liền đi khỏi.

Vũ Vô Chính đấm phải bông, không khỏi buồn rầu: Chẳng trách bị Đông Phương Các chủ đuổi chạy khắp nơi, tên yêu nghiệt này đúng là tự tìm mà!

Đến đêm, Vũ Vô Chính thực sự đứng trước giường, lúc nhìn mỹ thiếu nam trên giường vẫn thực sự có chút thấp thỏm.

Vũ Vô Chính hung tợn trừng tên tai họa ngủ giang chân giang tay trên giường, đều tại tên tiểu tử này, hai tên đàn ông con trai cùng ngủ vốn là một chuyện hết sức thuần khiết, nhưng y làm loạn như vậy, ngược lại tỏ ra có chút gì đó rồi.

Vũ Vô Chính trừng mắt nhìn xong, vẫn cứ rón ra rón rén rút tấm chăn mỏng bị Hoắc Cải đè dưới người ra, chỉnh lại tạo hình giương nanh múa vuốt của Hoắc Cải thành ngoan ngoãn nằm thẳng, nhẹ nhàng đắp chăn lên.

Bàn tay lớn dày rộng kéo chăn lên cổ người nào đó, Hoắc Cải dưới ánh trăng tỏ ra hết sức ngoan ngoãn, đôi mày mảnh giãn ra, hai mắt khép lại, lông mi lặng lẽ cụp xuống, yên lặng bình ổn. Khuôn mặt quá mức tinh tế, như được đẽo gọt từ tuyết từ ngọc, thậm chí có chút yếu ớt, khiến người ta thương yêu.

Vũ Vô Chính không hiểu sao lại có suy nghĩ: Người này chỉ cần mở mắt liền trở thành một người khác, không ngoan ngoãn mà cũng chẳng dịu dàng, ma tính ngấm tận xương, một cái nhìn một nụ cười cũng mang theo yêu khí, khiến người ta biết rõ không ổn nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc cho y thao túng.

Vũ Vô Chính cởi áo ngoài ra, chia một nửa chăn mền, nhắm mắt lại trong không khí yên tĩnh mà kỳ diệu này. Mũi ngửi được mùi vị ẩm ướt nhàn nhạt từ trên người người bên cạnh, lẫn với mùi hương tươi mới của đậu tắm.

Tư duy của Vũ Vô Chính xoay chuyển lan man: Thì ra mùi vị trên người công tử nhà giàu là như thế này, trên người các huynh đệ vẫn luôn mang theo chút mùi mồ hôi lẫn mùi rượu, có lúc còn lẫn với mùi máu tanh, trên người đám nữ nhân vẫn luôn mang theo mùi phấn son nồng đậm, mùi hương trên người tên nhóc này lại rất thanh đạm, không thơm như nữ nhân nhưng rất dễ ngửi, rất… thu hút.

Vũ Vô Chính đột nhiên ý thức được tư duy của bản thân đã đi lạc hướng rồi, vội vàng thu lại tư duy chạy loạn, có chút giận chó mắng mèo mà nghĩ, nếu như bản thân chuyển sang chơi tướng công tuyệt đối là do tên tiểu tử này làm hỏng. Có điều chơi tướng công hẳn cũng không tồi nhỉ… nếu như đều có bộ dạng giống tên tiểu tử này…

Tư duy giống hệt như cát mịn trong bàn tay, ngươi càng muốn nắm chặt thì nó càng không chịu quản giáo, rơi đầy xuống đất. Đợi đến khi Vũ Vô Chính một đường YY đến sự khác biệt giữa mùi hương trên người tiểu tướng công cùng mùi hương của người ngủ bên cạnh thì đã phấn chấn đến hoàn toàn không cách nào ngủ được.

Hoắc Cải mời Vũ Vô Chính đồng sàng cộng chẩm đương nhiên cũng không phải đã có dự liệu với tình hình trước mắt, y chẳng qua muốn diễn một vở "Thiếu niên vẻ ngoài kiên cường bên trong yếu đuối hàng đêm mơ ác mộng phải làm sao?", khiến cho đại hiệp tràn đầy tinh thần chính nghĩa nảy sinh thương tiếc. Vì điều này, Hoắc Cải còn cố ý YY một lượt trước khi ngủ, trong căn phòng tối tà ác, Đông Phương Vị Minh S.M mình thế này thế kia rồi lại thế kia, chỉ cầu ngày nghĩ gì đêm mơ nấy.

Quả nhiên, sau khi ngủ say, Hoắc Cải rơi vào trong một giấc mộng rất H, rất bạo lực. Đáng tiếc, Hoắc Cải đã bỏ qua một vấn đề, Vạn Nhận Luân là một nhược thụ bị làm nhục, nếu như nằm mơ thấy tình cảnh như vậy, tất nhiên sẽ khổ sở vô cùng, đau đớn vô hạn. Nhưng mà, Hoắc Cải là một tác giả có sở thích viết ngược văn, nếu như nằm mơ thấy tình cảnh như vậy… mọi người thích xem nhục văn đều hiểu phải không

Cho nên, khi Hoắc Cải cuối cùng cũng phát ra tiếng nói mớ, không phải tiếng rên rỉ khóc lóc thê lương như bản thân y kỳ vọng: "A! Đừng mà… cầu xin ngươi… đau quá, cứu tôi với…"

Mà là tiếng hò reo phấn khích phun cả nước miếng: "Cởi, mau cởi ra… Hi hi, song long nhập động… há há… lần nữa đi… Đừng khách sáo! Lên, thao chết hắn đi… Mie ha ha, sướng quá!"

Còn về biểu cảm của anh bạn Vũ Vô Chính, người quan sát bên cạnh lúc này thì… một lời khó nói hết, mọi người hiểu mà.

97. Chương 97: Tiểu Gia Là Sơn Trại Phu Nhân

Vũ Vô Chính ngây ra một lúc lâu, lúc này mới gom lại thần trí vừa bị sét đánh bay khắp trời. Vũ Vô Chính xoa xoa cằm, không khỏi hiếu kỳ, tên tiểu tử này rốt cuộc nằm mơ thấy mộng đẹp gì mà lời nói mớ lại như vậy…

Trước mắt đột nhiên hiện lên hình ảnh đứa trẻ nào đó dạy dỗ ba tên lưu manh lúc đầu, lời lẩm bẩm lúc đó, thủ đoạn đó, thần thái đó… chậc chậc chậc, có thể nói là lãnh tụ lưu manh khắp thiên hạ, thủ lĩnh ác đồ toàn thế giới.

Trong chốc lát, những từ ngữ hương diễm trong tập văn ngày đó của tên nhóc này lại hiện lên trong đầu.

Vũ Vô Chính chợt cười, khóe miệng nhếch lên, nét cười càng lúc càng rõ: có gì đáng kinh ngạc đâu, tên tiểu tử này từ trước đến giờ đều không phải hạng tốt đẹp gì! Cho dù khoác tấm da thỏ trắng, bên trong thực chất lại là một con hồ ly.

Vũ Vô Chính nhắm mắt lại không nhìn đôi môi đỏ khẽ hé mở của Hoắc Cải nữa, khẽ giọng lẩm bẩm: "Ngươi chẳng biết cái gì hết, nhưng lại ra vẻ hiệp nghĩa hiểu rõ tất cả, chỉ trích người khác, tự cho mình đúng, thật nực cười vô cùng…. Vạn Nhận Luân, những lời ngươi nói lúc đầu thực sự rất đúng. Đối với ngươi, ta thực sự chẳng biết gì hết, nào dám lần nữa tự cho mình đúng, khiến ngươi chê cười."

Hoắc Cải trải qua một giấc mộng đẹp, khi y tràn đầy hy vọng mở mắt liền bắt gặp đôi mắt mang đầy tơ máu của Vũ Vô Chính.

"Tối qua ngươi không ngủ được sao?" Hoắc Cải cố nhịn lại sự vui mừng, thăm dò hỏi.

Vũ Vô Chính nằm nghiêng, một tay chống đầu, rầu rĩ gật đầu. Suốt đêm chỉ riêng việc nghe con mèo nào đó gọi đực, còn gọi thảm thiết đến thế, là nam nhân đều không ngủ được!

Hoắc Cải vừa nhìn nhãn thần buồn bã của Vũ Vô Chính trong lòng càng chắc chắn hơn, cắn cắn môi nói: "Ta nói mớ sao?"

"Ừ." Vũ Vô Chính nhướn nhướn mày, nói mớ là bệnh, cần phải trị!

Hoắc Cải cố làm ra vẻ áy náy hạ thấp mi mắt, nói: "Xin lỗi, ta không ngờ lại như vậy…"

Ta cũng không ngờ là như vậy! Vũ Vô Chính nghĩ lại còn rùng mình: "Lúc trước khi ta đắp chăn cho ngươi cũng không nghe thấy ngươi nói mớ, sao tối qua lại…"

Hoắc Cải ra vẻ muốn nói lại thôi rồi mới ngập ngừng: "Chắc là vì có ngươi nằm bên cạnh, biết bên cạnh có ngươi không biết tại sao lại thấy an tâm hơn nhiều. Lúc trước tuy cũng hay nằm mơ như vậy nhưng chưa từng để lộ cảm xúc ra như lần này."

Mặt Vũ Vô Chính lập tức một lời khó tả hết, có khi có người ở bên cạnh nhìn ngươi mới kêu vui vẻ như thế, ngươi đây là có bệnh, có bệnh đấy, có bệnh đấy biết không?

Vũ Vô Chính đắn đo lúc lâu, hỏi: "Ngươi có thể nói cho ta biết tối qua ngươi nằm mơ thấy ai không?" Vũ Vô Chính cực kỳ nghi ngờ bản thân tối qua không may đi vào giấc mộng của đối phương, nếu không tại sao mình vừa ngủ bên cạnh y liền nhộn nhạo như thế.

Hoắc Cải nhìn vẻ mặt tràn đầy thâm ý của Vũ Vô Chính, lòng cho rằng hẳn kế hoạch của mình có thể nói là thuận lợi rồi, Vũ Vô Chính đã trở nên quan tâm đến thế.

Hoắc Cải lộ ra vài phần khổ sở bi phẫn, thấp giọng than thở: "Là Đông Phương Vị Minh."

Vũ Vô Chính thở phào một hơi dài, vẫn may vẫn may, chết đạo hữu không chết bần đạo. Tuy rằng hắn không ngại cùng một mỹ nhân như Vạn Nhận Luân điên loan đảo phượng một trận nhưng hắn không muốn thử nến, roi da, luân X chút nào. Lòng báo thù của tên nhóc này quả nhiên rất đáng sợ!

Hoắc Cải vừa nhìn, biểu cảm này của Vũ Vô Chính không đúng, sao trông lại giống như thoát được một kiếp thế kia? Hoắc Cải không khỏi thấp thỏm hỏi: "Tối qua ta đã nói gì?"

Thân thể Vũ Vô Chính chợt cứng lại, cười cứng ngắc nói: "Ai ya, đến giờ này rồi cơ à, ta đi bảo tiểu nhị mang đồ ăn sáng lên."

Hoắc Cải đưa tay kéo lại, sốt ruột hỏi: "Rốt cuộc ta đã nói gì?"

"Ngươi thực sự muốn nghe?" Vũ Vô Chính khó xử đánh giá Hoắc Cải, cân nhắc khả năng sau khi mình nói thực rồi có bị giết người diệt khẩu hay không.

Hoắc Cải kiên định gật đầu.

Vũ Vô Chính ánh mắt nhìn đi chỗ khác, cuối cùng nói: "Kỳ thực ta cũng nghe không rõ lắm, nhưng tối qua ngươi cười rất vui vẻ."

"Cười rất vui vẻ?" Hoắc Cải không thể tin nổi há hốc mồm, nhìn Vũ Vô Chính chằm chằm. Chẳng lẽ không phải là khóc rất thương tâm sao? Là ta đã kêu lầm hay là ngươi nghe lầm?

"Ừm ừm." Vũ Vô Chính lĩnh hội sâu sắc gật đầu, nào có thể gọi là vui vẻ chứ, căn bản chính là tà mị cộng hung hăng càn quấy nha, hoàn toàn là tiểu nhân đắc chí, tà đạo thị uy.

Hoắc Cải nghĩ lại trong đầu, lập tức hiểu ra vấn đề mấu chốt, kêu lên một tiếng, thình lình kéo chăn lên, bọc lấy mình từ đầu đến chân thành một quả cầu bông mềm mềm.

Vũ Vô Chính nhìn thấy phản ứng đó của Hoắc Cải, chân thành an ủi: "Tầm tuổi ngươi nằm mơ thấy giấc mộng như thế là bình thường. Tuy rằng phản ứng đó của ngươi … khụ ừm, nếu như ngươi thực sự có nhu cầu, trước khi lên núi chúng ta có thể tìm một hoa lâu ở một đêm."

Hoắc Cải ôm đầu trốn tránh hiện thực, xấu hổ muốn chết, người ta trộm gà không thành còn mất nắm thóc, lão tử lần này trộm gạo không thành ngay cả gà cũng bị mất luôn rồi.

Vũ Vô Chính thấy Hoắc Cải cuộn thành cục bông, run lẩy bẩy cũng rất thú vị. Nhịn không được giơ một ngón tay chọc cục bông đó lăn trên giường.

Hoắc Cải tiếp tục trốn tránh hiện thực, lăn ngang trên giường, cúi gầm đầu không để ý.

Vũ Vô Chính thay áo xong, thấy chân tay Hoắc Cải như móng rùa rúc vào trong cái mai bằng chăn, xấu xa bắt lấy, nhéo nhéo cái móng vuốt nhỏ mập mập mềm mềm, sau đó hài lòng đi xuống lầu gọi cơm. Kỳ thực tên tiểu tử này lúc xấu hổ vẫn rất đáng yêu nha.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, rùa con Hoắc Cải thò đầu ra, đập giường, cào tường, cắn góc chăn… Oa oa oa, cần mua Nguyệt quang bảo hạp, đổi lại cho lão tử hình tượng thanh thuần đáng thương!

Đợi đến lúc Vũ Vô Chính bưng cháo về phòng, Hoắc Cải đã chỉnh đốn lại bản thân, ngồi bên bàn, cười khanh khách như phần tử văn hóa biến chất.

Vũ Vô Chính có chút ngạc nhiên, vốn hắn còn định trêu y thêm mấy câu, cuối cùng chỉ hỏi được một câu: "Ngươi không ngượng ngùng nữa à?"

"Còn ra vẻ nữa chẳng phải sẽ khiến ngươi chê cười sao?" Hoắc Cải nhận lấy cháo, thong thả húp một ngụm.

Việc đã đến nước này, nghĩ nữa cũng chẳng có tác dụng gì, không đóng nổi loại hình Vũ Vô Chính yêu thích nhất thì liền làm Vũ Vô Chính thích loại hình của mình luôn. Dù sao cho dù bản thân là thiếu nam thuần khiết hay thục nam *** đãng thì cũng đều là động vật có vú đứng thẳng đi bằng hai chân mà thôi, ít nhiều gì thì ném lên giường thao cảm giác cũng giống nhau cả.

Vũ Vô Chính vỗ tay mà cười: "Ta đã nói mà, tiểu tử nhà ngươi từ trước đến nay đều lưu manh không chút giấu giếm, hạ lưu một cách đường đường chính chính, nào có vì chút chuyện nhỏ này mà bị tổn thương tinh thần."

Hoắc Cải hắc tuyến: "Ngươi đang khen ta hay đang chế nhạo ta vậy?"

"Đương nhiên là chế nhạo ngươi rồi." Vũ Vô Chính nói một cách thẳng thắn đường hoàng.

Hoắc Cải lườm hắn một cái, hừ hừ nói: "Còn chọc giận tiểu gia nữa, tiểu gia ngày ngày ôm ngươi ngủ."

Vũ Vô Chính nghe vậy chau mày, vẻ mặt đau đớn: "Đừng thế chứ, sau này vợ ta ngủ ở đâu?"

"Hay là ta miễn cưỡng làm vợ ngươi vậy?" Hoắc Cải không có ý tốt mà đề nghị.

Vũ Vô Chính kiêu ngạo hất cằm: "Nằm mơ!"

Hai người nhìn nhau mà cười, sâu trong lòng bất tri bất giác cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Tuy nói như vậy, Hoắc Cải rốt cuộc cũng không bắt Vũ Vô Chính cùng ngủ nữa, vết xe đổ lúc trước đã quá thảm liệt rồi. Vũ Vô Chính tất nhiên cũng không tiện lại trèo lên giường Hoắc Cải lần nữa, phi lễ không nghe, phi lễ không nghe.

Cho nên, khi hai người hai ngày sau đi đến thành trấn cuối cùng gần với sơn trại, Hoắc Cải sau khi kiên trì không ngừng nghỉ hứng gió rét uống nước lạnh đá tung chăn lại đổ bệnh lần nữa.

Vũ Vô Chính đi mời đại phu xong, bế tên tiểu tử này mà chỉ muốn đánh cho một trận: "Ngươi con mẹ nó không đá tung chăn thì chết à!"

"Khụ khụ..." Hoắc Cải yếu ớt ôm ngực: "Chẳng bằng tối nay ngươi ngủ bên cạnh ta đi, ta sớm khỏe thì ngươi cũng sớm được siêu sinh."

Vũ Vô Chính nhìn khuôn mặt trắng bệch của Hoắc Cải, thở dài một tiếng: "Được rồi, dù sao sau khi lên núi chỗ ở của ngươi cũng phải từ từ sắp xếp, ngươi ở chỗ của ta trước vậy."

"Từ nay về sau ta liền ở trên núi rồi?" Hoắc Cải hỏi, nhìn không ra vui buồn.

"Đúng vậy, có điều ngươi ở trên núi đừng có chạy lung tung, tránh cho vị huynh đệ nào đó nhìn thấy ngươi là lạ lại thuận tay chém." Vũ Vô Chính ra vẻ nghiêm trọng hù dọa y.

Hoắc Cải móc từ trong hành lý của mình ra một lượng vàng và một tờ giấy, nhét vào trong tay Vũ Vô Chính: "Làm phiền ngươi trước khi lên núi mua đủ những thứ này cho ta."

Vũ Vô Chính cầm tờ giấy, nhìn mà khóe miệng cứ giần giật: "Cái tính cậu ấm của ngươi thật là quá lắm, sao ngươi không chuyển cả nhà lên núi luôn đi."

"Ta dù sao cũng không thể chiếm đất rồi còn ăn chực uống chờ mượn áo mượn đồ phải không nào, cho dù ngươi không có ý kiến gì nhưng ta cũng thấy ngại chứ." Hoắc Cải ôn văn hữu lễ mà cười cười.

Vũ Vô Chính lại hỏi: "Sao y phục của ngươi còn đặc biệt ghi chú là màu đỏ và màu tím?"

Hoắc Cải thản nhiên đáp: "Ăn mặc hỉ khánh một chút để đuổi bệnh tà. Chất liệu y phục làm phiền mua thứ tốt một chút, cảm ơn."

"Đỏng đảnh." Vũ Vô Chính cười trách một tiếng nhưng vẫn gật đầu đi mua.

Thế là buổi tối hôm đó, hán tử toàn sơn trại đều được chứng kiến lão đại nhà mình vác một tay nải to đùng, ôm một mỹ thiếu niên sắc mặt đỏ ửng lên núi như thế nào.

Trong đại sảnh, ba vị đại đương gia đã nhận được tin tức chuẩn bị rượu thịt đón tiếp lão đại trở về.

"Các huynh đệ, đã để mọi người đợi lâu rồi." Vũ Vô Chính giơ cánh tay vặn người, nhẹn nhàng đặt cái tay nải to đùng trên vai xuống đất.

"Lão đại, đây là…" Tam đương gia nhìn một cục trong lòng Vũ Vô Chính, hỏi.

Vũ Vô Chính nhẹ nhàng đặt Hoắc Cải bị gió núi thổi cho thoi thóp lên ghế, há há miệng, nhưng lại có chút không biết nói gì cho tốt, nói đây là huynh đệ mới đến sao? Nhưng tên tiểu tử này rõ ràng là nên đề phòng một chút, không thể coi là huynh đệ. Nói đây là một người bạn đã cứu ta sao? Nhưng để tên tiểu tử này ở đây tránh họa đã coi như là trả hết nợ ân tình rồi, không cần thiết để các huynh đệ chịu ân tình của y.

Cho nên Vũ Vô Chính cuối cùng chỉ có thể hàm hồ nói: "Đây là Vạn Nhận Luân Vạn công tử, sau này y sẽ ở trên núi luôn."

Mấy vị huynh đệ nhìn bộ đồ diêm dúa màu đỏ của Hoắc Cải, cùng lộ ra nụ cười trong lòng đã hiểu rõ.

Hoắc Cải đứng dậy, như liễu trong gió mà hành lễ: "Kiến quá các vị đương gia, từ nay về sau xin phiền các vị chiếu cố nhiều nhiều."

"Nào có, nào có…" Mấy vị đại hán gãi gãi đầu, có chút lúng túng, không biết có nên đáp lễ hay không.

Hoắc Cải quay đầu lại, đối diện với Vũ Vô Chính yếu ớt nói: "Lạnh"

Vũ Vô Chính mấy ngày nay đã sớm bị tên tiểu tử này sai sử thành phản xạ có điều kiện, lập tức tay chân nhanh nhẹn mở hành lý lấy ra một chiếc áo bào, khoác lên cho Hoắc Cải. Hoắc Cải giơ tay, ôm lấy áo bào, ngón tay nhè nhẹ cọ qua lưng bàn tay của Vũ Vô Chính.

"Sao tay lại lạnh thế này, không nói sớm!" Vũ Vô Chính không hài lòng chau mày. Chẳng có chút tự giác của bệnh nhân gì cả, bệnh của ngươi còn tiếp tục kéo dài thì đến bao giờ ông mới được giải thoát chứ!

Chúng huynh đệ quay đầu đi, lóa mù cẩu nhãn rồi, lão đại ngươi tú ân ái có thể nào đừng trắng trợn đến thế được không? Hả?!

"Lão đại, đồ trong tay nải to đùng này…" Nhìn thể tích đáng sợ của cái tay nải, tứ đương gia nhịn không được mở miệng.

Hoắc Cải ngượng ngùng mà hạnh phúc mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Để các vị chê cười rồi, đồ trong tay nải này đều là Vũ Vô Chính mua giúp ta, chủ yếu là sợ ở không quen, cho nên mua có hơi nhiều một chút…"

Vũ Vô Chính phụ họa gật đầu, vừa nghĩ đến trọng lượng của tay nải này không khỏi trừng mắt lườm Hoắc Cải một cái: "Phiền phức!"

"Có phiền phức không phải cũng đều có ngươi đỡ giúp ta rồi sao." Hoắc Cải mị nhãn khẽ quét, đắc ý vô cùng, đầy vẻ đỏng đảnh làm nũng.

Vũ Vô Chính hừ lạnh quay đầu đi, tiểu tử này coi gia là cu li miễn phí rồi phải không?

Chúng huynh đệ lần nữa lại bị lóa mù cẩu nhãn, lão đại ngươi sợ người ta ở không quen đồ đạc đều mua cả một căn phòng rồi, lúc này còn giả vờ lạnh lùng chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này sao, kiêu ngạo xin tự trọng nha!

"Huynh đệ các ngươi gặp lại, nhất định có nhiều điều muốn nói, ta đi xuống trước đây, phòng của ngươi ở chỗ nào?" Hoắc Cải quay đầu lại hỏi.

Vũ Vô Chính thầm khen tên tiểu tử này thức thời, gật đầu đáp: "Được, ta sẽ tìm người dẫn ngươi đi… thôi đi, ta dẫn ngươi đi vậy."

Nếu như người dẫn đường bị tên tiểu tử này lừa gạt khiến cho cái gì cũng phun hết ra thì không phải sẽ phiền phức sao? Vũ Vô Chính rất cảnh giác, nghĩ.

Chúng huynh đệ không biết nói gì nhìn lão đại nhà mình xách hành lý dẫn theo tân hoan, bỏ lại chúng nhân, nghênh ngang mà đi, đều cảm thấy cụm từ trọng sắc khinh bạn này có ý nghĩa hiện thực vô cùng sâu sắc.

Đi đến cửa, Hoắc Cải thấp giọng nói: "Ngươi tối nay lúc ngủ nhớ đi tắm rửa trước, đừng có đầy mùi rượu mà trèo lên giường."

Giọng nói rất khẽ, đáng tiếc đối với người biết công phu mà nói thì lại nghe rõ mồn một. Lập tức mấy vị hán tử đều tề mi lộng nhãn, đầy vẻ sâu xa.

Vì lúc trước đã sớm thỏa thuận với nhau, cho nên Vũ Vô Chính cũng không cảm thấy câu nói này có gì không ổn, thế là gật đầu đáp: "Biết rồi, tối nay có thể ta sẽ ngủ muộn một chút, ngươi đừng đạp chăn ra nữa đấy."

Hoắc Cải hờn mát: "Ngươi có thấy phiền không hả, câu nói này ngươi nhắc đi nhắc lại một trăm tám mươi lần rồi."

"Ta nói ngươi có nghe không? Còn đá tung chăn ra nữa ta sẽ trói ngươi vào giường!"

"Đáng ghét, sở thích của ngươi nặng ghê."

"Thao!"

Cuộc đối thoại tràn đầy tình cảm của hai người xa dần, ba vị đương gia quay mặt ra nhìn nhau, cuối cùng một vị nói ra tiếng lòng của chúng nhân: "Sơn trại của chúng ta từ giờ coi như có sơn trại phu nhân rồi phải không…"

"Tên tiểu tử này diêm diêm dúa dúa, trộng giống như một thố nhi gia, cũng không biết lão đại là mua về hay là cướp được, sủng đến như vậy." Tứ đương gia phì cười nói.

"Người cũng đã mang lên núi rồi, lần này nhất định lão đại rất coi trọng, ngươi đừng có đụng chạm vào." Tam đương gia nhắc nhở.

Tam đương gia chau mày: "Ta thực sự không thích bộ dạng bất nam bất nữ của y, lại không thể sinh con, còn dám sai bảo lão đại làm này làm kia."

"Ai bảo người ta dáng vẻ dễ coi? Nếu như ngươi xinh đẹp, lão đại nhất định cũng sẽ làm này làm kia cho ngươi." Ngũ đương gia cười nhạo nói.

Tứ đương gia dựng hết da gà: "Cút! Nếu như nhị đương gia ở đây tuyệt đối sẽ cho cái miệng phun đầy lời vớ vẩn của ngươi một cái tát."

Không lâu sau, Vũ Vô Chính trở lại, hắn nghĩ nghĩ, vẫn quyết định nhắc nhở huynh đệ nhà mình một chút về tính chất nguy hiểm của Vạn gia công tử: "Vạn công tử đó trước ở chỗ ta, bảo các vị huynh đệ đừng đến trêu chọc y, các ngươi cũng vậy."

Mấy vị đương gia đối diện với Vũ Vô Chính "một lòng bảo vệ đồ ăn", lòng đều hiểu rõ mà gật đầu: Chúng ta hiểu, chúng ta đều hiểu.

---

98. Chương 98: Đường Lối Là Cường Cường Chi Luyến

Gió đêm thổi ào ào trên đỉnh núi, trời cao nhuộm sắc đêm đen đặc, cỏ dại trải khắp con đường đi về phía chủ trạch. Vũ Vô Chính đứng cuối con đường, nhìn ánh đèn bên đầu kia làm mờ đi sắc đêm, ánh sáng mơ hồ vẽ ra bóng người bên trong phòng, tay chống cằm, cúi đầu đọc sách, khuôn mặt nghiêng dịu dàng, thân hình mảnh mai, dáng người duyên dáng.

Khóe miệng Vũ Vô Chính bất chợt lộ ra ý cười rất nhẹ, thấp giọng trách: "Đến giờ này còn chưa ngủ, đúng là… lãng phí dầu."

Hoắc Cải giơ tay lên, khều khều tâm đèn, ánh lửa vừa tối đi lại sáng trở lại. Hoắc Cải ngáp một cái: Buồn ngủ quá… tên khốn này bị rượu chuốc chết chìm rồi hay sao, còn chưa trở lại! Có điều hứng gió đêm một lúc cũng tốt, bệnh lâu một chút, thì thời gian bên nhau cũng dài hơn phải không nào?

Đại khái nửa tháng sau chính là thời gian triều đình động thủ với sơn trại, bản thân nhất định phải tranh thủ tín nhiệm cơ bản của boss Vũ trước lúc đó, nếu không đến lúc đó boss Vũ một khi cuồng hóa biến thân quỷ súc, tiểu cúc hoa lần đầu trải sự đời của mình sẽ không chịu nổi khảo nghiệm luân phiên tập thể, nhất định sẽ máu chảy giàn giụa.

"Đáng tiếc con đường của Vạn Nhận Luân mình không thể đi được, nếu không chỉ cần lợi dụng tình tiết đã biết để tránh điểm xúc phát là được rồi. Tại sao gia khoác tấm da nhược thụ lại phải thực hiện tình tiết của cường thụ chứ!" Hoắc Cải bi phẫn cào bàn.

Con đường tiêu chuẩn của cường công nhược thụ là gì? Bắt đầu từ lúc hai người gặp nhau, anh hùng cứu mỹ nhân hoặc mỹ nhân cứu anh hùng. Sau đó tình cảm thăng hoa, ngươi bảo vệ ta ta chăm sóc ngươi. Phần cao trào thì cho một tình huống hiểu lầm cẩu huyết, tiểu công sau lưng thì thổ huyết trước mặt thì thị huyết, tiểu thụ thì sau lưng rơi lệ trước mặt đổ máu. Cuối cùng kết thúc, HE thì là hiểu lầm cuối cùng cũng được làm rõ, người vẫn chưa bị giày vò đến chết. BE thì là người thì bị giày vò chết rồi, hiểu lầm vẫn chưa được làm tỏ.

Con đường tiêu chuẩn của cường công cường thụ là gì? Từ lúc hai người gặp nhau, ngươi hãm hại ta hoặc ta tính kế ngươi. Sau đó chiến đấu thăng cấp, ngươi không hạ gục được ta ta cũng không hạ gục được ngươi. Phần cao trào chính là sau khi tranh đấu kết thúc hai bên đều ngưỡng mộ nhau, hai tên tai họa cùng đi đánh người khác. Cuối cùng kết thúc, HE thì là đánh nhau kết thúc, phu phu đôi bên về nhà. BE thì là đánh nhau xong, lôi vong phu về nhà.

Sau khi chỉnh lý một lượt, Hoắc Cải bi kịch phát hiện bản thân và Vũ Vô Chính đã đi qua hai giai đoạn đầu của con đường tiêu chuẩn cường công cường thụ, muốn chơi ra một kết cục viên mãn, tiếp theo tất nhiên chỉ có thể thể hiện hết mị lực cường thụ của bản thân, khiến cho Vũ Vô Chính ngưỡng mộ.

"Điều đáng chết chính là tên hỗn đản Vũ Vô Chính này lại là một tên cuồng nhược thụ oa oa oa!" Hoắc Cải vừa nghĩ đến đó lại lần nữa đấm ngực giậm chân hận không thể quay trở lại ban đầu.

Hoắc Cải thở dài một tiếng, hy vọng kế sách bản thân đã định có hiệu quả. Cường thụ yếu đuối cần chỗ dựa ấy à… Gia đúng là lãnh tụ công binh của toàn giới đam mỹ mà, đào hố, lấp sét, lúc này đã thông thạo đến ngay cả cửu thiên thần lôi cũng dám chôn xuống hố luôn rồi.

Vũ Vô Chính đẩy cửa phòng ra, bóng dáng hư ảo tinh tế như hình cắt giấy lập tức trở nên rõ ràng sáng sủa, xinh đẹp như một cái bẫy ăn thịt người.

"Sao không ngủ?" Giọng nói vốn trầm thấp, có lẽ vì đã hơi say nên mang theo chút lười nhác tùy ý, như bóng cây tự tại lay động dưới ánh trăng.

Bị tiếng nói đột ngột cất lên làm giật mình, trên khuôn mặt buồn ngủ của Hoắc Cải có chút mơ hồ trong giây lát rồi rất nhanh khôi phục lại sự tỉnh táo, biểu cảm trở nên nghịch ngợm, mềm dẻo, giống như một chú mèo con bò qua bò lại thám hiểm trên người chủ nhân: "Đợi ngươi trở về sắc thuốc."

Vũ Vô Chính rõ ràng không phải là một chủ nhân thích dung túng mèo con, hắn rầu rĩ hỏi: "Thuốc và lò đều có cả rồi, ngươi không biết tự mình sắc sao?"

Hoắc Cải trả lời rất hùng hồn: "Ta không biết."

"Sao ngươi lớn được đến từng này vậy?" Vũ Vô Chính chất vấn.

"Trước kia bị bệnh chỉ cần nằm trên giường đợi nó tự khỏi là xong, nào có dùng đến thuốc." Hoắc Cải đáp lại hời hợt.

Vũ Vô Chính chợt nhớ lại ban đầu người nào đó đã kể mình nghe về bối cảnh gia đình, thuộc tính người tốt vô thanh bộc phát, lặng lẽ lấy túi thuốc đi sắc.

Hoắc Cải nhìn Vũ Vô Chính nhẫn nhịn đi vào nhà bếp, chợt cảm thấy có chút buồn cười. Trong nguyên tác, người ngày đêm chực chờ trước lò thuốc là Vạn Nhận Luân, đến lượt mình, người thức khuya dậy sớm sắc

thuốc chăm nom lại trở thành Vũ Vô Chính, quả nhiên người tốt thì làm nhiều chết sớm, người xấu thì lười nhác sống lâu.

Trong nhà bếp, Vũ Vô Chính ngồi xổm trước bếp, cầm quạt thỉnh thoảng lại phe phẩy quạt lửa.

Hoắc Cải mặc thêm một tấm áo bào, xách ghế đi theo vào nhà bếp.

"Ngươi vào làm gì, đưa ghế cho ta à?" Vũ Vô Chính nhìn chiếc ghế đẩu Hoắc Cải cầm trên tay, mắt lộ ý thèm muốn.

Hoắc Cải đặt ghế đẩu bên cạnh Vũ Vô Chính, sau đó đặt mông ngồi xuống, mở miệng, giọng điệu hết sức nợ đòn: "Không, ta vào giám sát."

"Ồ." Vũ Vô Chính có chút buồn ngủ, lúc này không muốn để ý đến tên này lắm.

Hoắc Cải nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp đến thiên nộ nhân oán của Vũ Vô Chính, thầm động viên bản thân: Kẻ xuyên việt không gì là không biết, Tom Sue () ai gặp cũng mến, thời khắc thể hiện trí tuệ của ngươi đến rồi, có thể thăng cấp thành cường thụ sau đó cùng tên ngốc này anh hùng mộ anh hùng hay không, mấu chốt chính là lúc này đây!

Nói chuyện với Vũ Vô Chính chính là một công việc đòi hỏi kỹ thuật cao.

Những điều liên quan quá sâu đến sơn trại hoặc Vũ Vô Chính thì không được nói, dễ bị cho là tai họa ngầm số một mà tiêu diệt một cách vô tình.

Những điều không liên quan đến sơn trại hoặc Vũ Vô Chính không nhất thiết phải nói, không thể hy vọng một cao thủ đả thiết xem chuyên gia bán cá là hiền thê nội trợ.

Những điều có lợi cho sự phát triển của sơn trại và Vũ Vô Chính cũng không được nói, nếu không đến lúc đó sẽ không thể nhân cơ hội tiêu diệt mấy tên bạo cúc thì thảm rồi.

Trầm ngâm một lúc lâu, Hoắc Cải ngồi trên ghế, hai tay chống cằm, cuối cùng đặc biệt thuần khiết vô tội mà hỏi một câu: "Ngươi lãnh đạo một đám đàn ông múa đao chơi thương như thế này không chỉ là vì mục đích chiếm núi làm vương thu phí qua đường phải không?"

Vũ Vô Chính lập tức giật mình: "Ngươi nói cái gì?"

Hoắc Cải vẫn ngoan ngoãn ngồi như cũ, nhãn thần bình tĩnh, lời nói ra khỏi miệng lại không khiến ngươi ta bình tĩnh chút nào.

"Bên ngoài Đồn thành chính là đồng hoang đất đen, một nửa số da thú, 1/3 thảo dược của Khôn thành đều phải qua con đường này. Sơn trại độc chiếm sơn đạo này, không những ngắn hơn quan đạo bên cạnh mà phí qua đường cũng ít hơn quan đạo một thành (10%), hành thương qua lại ít người không chọn con đường này. Có nói sơn trại ngày kiếm đấu vàng cũng không quá, nhưng sơn trại lập lên tại đây đã tám năm, tiền tài tích lũy được đã không ít, bất luận là đại sảnh hay chỗ ở của lão đại sơn trại ngươi đều không có vết tích xây sửa mới. Điều này chỉ có thể chứng minh một việc, nơi này là nơi tạm trú của các ngươi, chứ không phải mục đích cuối cùng."

Ánh mắt Vũ Vô Chính sáng quắc, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Hoắc Cải, giống như một con báo đen nhìn chăm chăm con mồi: "Ngươi trước kia một mực không hỏi không nói về chuyện của sơn trại, tại sao đột ngột muốn nói với ta về chuyện này?"

Hoắc Cải không chút tránh né nhìn lại, giống như con thú chực chờ trong đêm, dưới tấm da lông mềm mại là xương cốt sắc sảo, mỗi một bước chân đều giẫm lên huyền cơ sinh tử, một con thú săn mồi bẩm sinh – Tại sao ư? Vì ta đã đổi tuyến đường rồi, thân ái ạ! Từ tuyến tiểu nhược thụ khổ tình nhẫn nhục chuyển sang tuyến cường thụ tương ái tương sát rồi nha Kiểu cần được nâng niu bảo vệ đã bán hết không còn hàng trong kho, kiểu sát cánh cùng chiến đấu giao hàng tận nơi, phải cho lời bình tốt đó nha thân ái

Hoắc Cải cười mỉm không nói giả vờ thâm sâu khó dò một phút, cuối cùng mở miệng: "Nếu như lúc trước ta hỏi ngươi, ngươi còn mang ta lên núi sao?"

Vũ Vô Chính quả đoán lắc đầu, lạnh giọng: "Có điều ta cũng không ngại ném ngươi xuống núi ngay bây giờ."

Là người may mắn biết trước vận mệnh, Hoắc Cải nghĩ mà rùng mình, nhìn ra đêm đen ngoài cửa sổ, sâu sắc cảm thấy áp lực làm một cường thụ rất lớn: "Kỳ thực ta cũng không muốn biết đáp án của ngươi lắm, chỉ cần ngươi không định giương cờ khởi nghĩa, tạo ra một thế giới không có áp bức không có bần khổ thì được rồi."

Vũ Vô Chính chọc chọc lò thuốc, nhàn nhạt đáp: "Hoàng đế hôn dung vô năng, quan lại vơ vét của dân, cứ mặc cho thế gian này nhiễu nhương sao?"

"Hình như thuốc được rồi phải không?" Hoắc Cải hứng thú nhìn nồi thuốc.

"Còn sớm." Vũ Vô Chính mở nắp lên liếc nhìn.

Trầm mặc một lúc lâu, Vũ Vô Chính thấp giọng nhắc nhở: "Người vẫn chưa đáp lại lời lúc trước của ta."

Hoắc Cải nhìn đôi tai đang lén lút dựng lên của Vũ Vô Chính, khẽ nhếch khóe miệng, rất tốt, giống với dự tính.

Thân là tác giả, y đương nhiên biết mưu đồ chân chính của Vũ Vô Chính là gì, còn không phải là tích lũy thế lực, chiếm thêm nhiều ngọn núi, trở thành bá chủ một vùng, chống đối lại sự quản chế của triều đình, tận lực để nhân dân trong vùng có cuộc sống tự tại hơn sao.

Nhưng Vũ Vô Chính thân là một tên ngốc đầy nhiệt huyết, tự cho mình là đúng, sao có thể không lén YY một chút rằng lấy đao kiếm làm sức mạnh, diệt tận bất bình thế gian, lấy long hoàng làm hiến tế, đích thân dựng lên bá nghiệp thiên thu? Nhưng suy nghĩ ấy bình thường lại không thể tùy tiện nói với đám huynh đệ, nếu không chỉ không cẩn thận một chút liền trở thành tạo phản rồi. Cho nên, niềm nhiệt huyết đó chỉ có thể phong kín trong đáy lòng, mà nghĩa khí thiếu niên vĩnh bất diệt, sự khảng khái hăng hái không khi nào nguôi, nghẹn khuất biết bao.

Đề tài thay thế hoàng quyền này được đó! Đủ để khiến tâm thần dao động, bàn luận cũng rất có cảm giác ghê gớm, nhưng trên thực tế lại không chút ảnh hưởng gì đến hiện thực, tuyệt đối thích hợp để lừa gạt.

Hoắc Cải mỉm cười nói: "Ngươi nói hoàng đế hôn dung vô năng, quan lại bóc lột của dân. Nếu như ngươi đứng vào vị trí ấy thì sẽ làm thế nào, sáng lập ra xã tắc ra sao?"

"Chỉ nguyện người người ăn no mặc ấm, làm người tự tại, không chịu khổ dịch, làm ra được hưởng, không bị ức hiếp." Vũ Vô Chính nghiêm túc nói từng câu từng chữ, đôi mắt nhìn lò thuốc chăm chăm, cháy rực màu hổ phách.

Hoắc Cải phì cười, lý tưởng này xa vời quá, ông đây thế kỷ 21 rồi mà vẫn phải nộp thuế hàng tháng, bày hàng bị đuổi, cầu từng tấc đất làm nhà mà không được đây. "Vậy thì chế độ quan viên thế nào, làm thế nào để đảm bảo bọn họ không tham ô, nhận hối lộ, trái pháp luật, ức hiếp bách tính?"

Vũ Vô Chính thần sắc càng sáng hơn, lấp lánh phát quang trong ánh lửa, hòa thành một vùng ánh hoàng kim: "Dĩ pháp ước thúc, dĩ hình chấn nhiếp, kẻ ức hiếp bách tính, trảm!" (Dùng pháp luật trói buộc, dùng hình phạt gây kinh sợ)

Tiểu Vũ, để cha nói cho ngươi biết thế giới của người trưởng thành hiện thực tàn khốc biết bao!

Hoắc Cải thở dài một cái, hỏi ngược lại: "Pháp luật để ước thúc do ai chấp hành? Là quan. Tình báo hoàng đế nhận được do ai trình? Là quan. Ý chí của hoàng đế do ai quán triệt? Vẫn là quan. Hoàng đế chẳng qua chỉ là một người cùng chia sẻ lợi ích với quan viên mà thôi, hắn sao biết được ai tham ô ai liêm khiết? Hắn sao biết được bách tính hắn trị vì sống tốt hay khổ? Những gì hắn biết chẳng qua chỉ là những điều quan viên hy vọng hắn biết mà thôi."

Lời Hoắc Cải vừa dứt, Vũ Vô Chính đã ngây ra tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm, không thể nói được gì.

Thế gian này, không ai không nói rằng hoàng đế là cửu ngũ chi tôn, thiên hạ chi chủ. Đại thần chẳng qua chỉ là con cờ trong tay hoàng đế, sinh tử đều do quân chủ định đoạt, nào có ai như Hoắc Cải yêu ngôn hoặc chúng, nói về hoàng đế chẳng khác nào bù nhìn trên đài cao.

"Vậy… vậy phải thế nào mới tốt?" Vũ Vô Chính có chút hoang mang nhìn Hoắc Cải, nhất thời chưa hoàn hồn được.

"Điều ta hiểu không nhiều, ta chỉ biết mọi thứ trên thế gian này đều quy về một chữ lợi. Tập đoàn quan viên có quyền rồi, tất nhiên sẽ dùng đó làm cơ sở để tiến hành mưu lợi tối đa, mà ngươi không có cái lợi tương đối để trao đổi, bách tính chỉ có thể làm cá thịt dưới quyền thế mà thôi. Nếu muốn giải quyết chỉ có thể bắt tay vào từ cái lợi căn bản nhất, cân bằng nó thì mới có thể tạo ra đào nguyên mà ngươi đã nói."

Hoắc Cải cười khẽ một tiếng, vấn đề tham quan nói cho cùng chẳng qua chỉ là thị trường bên bán do lũng đoạn tạo ra, nơi nào có người nơi đó liền có thị trường, chỉ là vật mua bán không giống nhau mà thôi. Chính trị y không hiểu, kinh tế thị trường thì y lại là chuyên gia. Dùng lý luận như thật mà lại giả này để hù dọa người có vẻ không tồi chút nào.

"Ta không tin trên thế gian này chỉ toàn những kẻ đeo đuổi lợi ích, không có người một lòng mưu lợi vì bách tính!" Vũ Vô Chính giận dữ trừng mắt nhìn Hoắc Cải, trong mắt có ánh lửa không chịu dập tắt.

Hoắc Cải chống cằm nhãn thần giảo hoạt: "Ngay cả Khổng thánh nhân cũng là kẻ đeo đuổi lợi ích, ngươi sao có thể hy vọng môn đồ của ông ta tốt đẹp được chứ."

"Khổng thánh nhân?" Vũ Vô Chính hít một hơi lạnh, tên Vạn gia tiểu tử này to gan thật, chà đạp hoàng đế xong liền vươn độc thủ tới thánh nhân, y là tú tài thật chứ?! Triều đình này thực sự sụp đến nơi rồi…

Hoắc Cải nhìn Vũ Vô Chính chớp chớp mắt, cao giọng đọc to: "Thánh nhân tằng vân, tam thập nhi lập, tứ thập bất hoặc, ngũ thập tri thiên mệnh, lục thập nhĩ thuận, thất thập nhi tòng tâm sở dục. Đúng không?" ()

"Vậy thì sao?" Vũ Vô Chính không hiểu.

Hoắc Cải nhếch khóe miệng, nói: "Điều này còn chưa rõ sao, Thánh nhân vì 'tài' mà dạy học. (tài trong tiền tài, không phải tài trong tài năng) Tam thập nhi lập, trả 30 lượng bạc chỉ có thể đứng bên nghe giảng tứ thập bất hoặc, giao 40 lượng bạc liền được thầy giải thích nghi hoặc đến khi không còn nghi vấn thì thôi ngũ thập tri thiên mệnh, giao 50 lượng bạc liền có thể biết được đề thi cuối kỳ lục thập nhĩ thuận, giao 60 lượng bạc từ nay về sau thầy giáo sẽ chỉ nói những lời ngươi thích nghe mà thôi. Thất thập nhi tòng tâm sở dục, giao 70 lượng bạc thì ngươi muốn học gì cũng được, trốn học không nộp bài tập gì đó cũng chẳng ai quản nữa."

Vũ Vô Chính trợn mắt há mồn nhìn Hoắc Cải. Giải thích như vậy sao? Khổng thánh nhân oan uổng đến mức lăn lộn trên đất ngươi có thấy không? Tên này còn là môn sinh của Khổng Tử, môn sinh của Khổng Tử đấy, Khổng thánh nhân chết không nhắm mắt đó ngươi biết không! Xong rồi, vương triều này đã triệt để không thể cứu được nữa rồi.

"Nói xằng."Vũ Vô Chính cuối cùng cũng triệu hồi được thần trí bị sét đánh bay khắp trời, cười mắng.

Hoắc Cải đầy vẻ nghiêm túc: "Mọi thứ đều có thể."

Vũ Vô Chính sâu sắc cảm thấy đúng là như vậy: "Đúng vậy, ngay cả yêu nghiệt như ngươi cũng có thể làm tú tài thì còn có gì không thể nữa chứ."

Hoắc Cải gượng gạo cười cười: "Hơ… chỉ là nói đùa thôi."

Vũ Vô Chính rất nể mặt mà cười ra tiếng, không khí nặng nề lúc trước liền biến mất.

"Kỳ thực cho dù tất cả người trên thế gian đều theo đuổi lợi ích, ít nhất vẫn có một người đấu tranh vì bách tính." Giọng nói của Hoắc Cải rất nhẹ rất mềm, như khói thuốc ấm áp luồn qua đầu ngón tay.

Vũ Vô Chính thu lại nụ cười, im lặng nhìn Hoắc Cải, chuyên chú mà trịnh trọng.

Hoắc Cải chợt cười, ôn nhu mà thành khẩn: "Bởi vì có ngươi mà."

Củi trong bếp lò từng khối từng cụm đậm nhạt đỏ lên, khiến nồi thuốc như đóa hồng liên, nước thuốc lục bục sôi trào trong nồi, hương thuốc từ khẽ hở bên nắp lén thoát ra ngoài, nhiễm thơm cả căn phòng.

Chú ấn trên ngực Hoắc Cải lặng lẽ dao động một chút, mang đến chút ấm áp. Có hiệu quả rồi, đứa trẻ luôn tự cho mình là đúng quả nhiên cần khen ngợi mà.

Mắt Vũ Vô Chính phản chiếu dung nhan của Hoắc Cải hòa với ánh lửa rạng rỡ vẽ lên thần thái xán lạn. Ngươi không tin thiên địa nhân nghĩa, không tin thế đạo công chính, nhưng ngươi lại tin ta, tin sự kiên trì vô căn cứ, và tín niệm không cân nhắc đắn đo. Ta thực sự… rất vui.

"Đạo cân bằng của lợi ngươi có hứng thú muốn nghe không?" Hoắc Cải hỏi.

"Rửa tai lắng nghe." Vũ Vô Chính đáp.

Thế là, hai người ngồi nói chuyện suốt đêm. Ngày hôm sau…

"Đại ca sao đèn phòng ngủ của huynh tối qua cứ sáng suốt vậy?" Ngũ đương gia hóa thân thành đứa trẻ hiếu kỳ.

Tam đương gia bịt chặt miệng của ngũ đương gia, nịnh nọt cười nói: "Đại ca anh vũ, đại ca anh vũ."

Vũ Vô Chính không hiểu gì hết nhìn hai vị này.

"Tên nhóc mà đại ca mang về không phải đang bị bệnh sao? Ngay cả rượu của ta cũng không uống mà đã đi nghỉ luôn rồi. Sao còn có tinh lực quấn lấy huynh cả đêm vậy." Tứ đương gia cười hỏi.

Vũ Vô Chính trên mặt hiện lên vẻ ảo não: "Đúng rồi, sức khỏe y còn chưa hồi phục, sao chịu nổi giày vò. Ta lại quên mất việc này, thức suốt đêm cùng y, bệnh của y sẽ không nặng thêm đấy chứ… Không được, ta phải tìm được giúp ta chăm sóc y."

"…" Biểu cảm của ba vị đương gia lúc này – mỗi người một vẻ.

Sau khi Vũ Vô Chính loại trừ hết những người có khả năng sẽ chà đạp Hoắc Cải với những người sẽ bị Hoắc Cải chà đạp xong, anh bạn nhỏ Mạch Tử mới 8 tuổi vì ngẫu nhiên đi qua, hơn nữa lại tự mình xung phong, bộc lộ tài năng.

Bạn học Mạch Tử đã nói như thế này: "Đại đương gia nghe nói ngài kim ốc tàng kiều, ta có thể đi xem xem không?"

Vũ Vô Chính xoa trán: "Mạch Tử ngươi lại dùng thành ngữ lung tung rồi, ngươi muốn xem thì đi xem đi, nếu như y có gì không thoải mái ngươi hãy đến nói với ta. Ừm… nếu như y lại đá chăn ra nữa, ngươi thuận tay đắp cho y một chút."

Thế là Mạch Tử, cuối cùng cũng sử dụng thành ngữ đúng được một lần lại bị Vũ Vô Chính thản định phản bác, chạy đi chăm sóc Hoắc Cải.

Trong căn phòng u ám, Hoắc Cải lỏng vạt áo, lộ ra nửa bờ vai, ôm chăn ngủ ngon lành.

"Thì ra phu nhân sơn trại là tên lừa đảo nhà ngươi à?" Mạch Tử ngồi chồm hỗm bên giường quan sát một lúc lâu, cuối cùng nhớ ra nhiệm vụ giúp người nào đó đắp lại chăn

Thế là Mạch Tử thân kiều thể nhuyễn "hây hư, hây hư" kéo chăn lên.

Mỹ nhân say ngủ mở đôi mắt mơ màng: "Hử? Ngươi trèo lên giường ta làm cái gì. Ta nhớ là mình từ trước đến này chưa từng YY trẻ con từ 14 tuổi trở xuống mà… Ngươi còn phải lớn thêm mấy tuổi nữa mới có thể OX."

"Đại đương gia bảo ta đắp chăn cho ngươi." Mạch Tử phồng cái mặt bánh bao lên, bộ dạng nghiêm túc.

Hoắc Cải ngây ra một chút, hai mắt rất nhanh khôi phục lại tỉnh táo, y chống mình dậy, kéo chăn ở dưới người lên, lười nhác ngáp một cái, nói: "Giày vò cả một đêm, buồn ngủ chết đi được. Cảm ơn ngươi đến chăm sóc ta, ngươi tên là gì?"

"Tôn tính đại danh của ta là… là Mạch Quyền Dư." Mạch Tử ưỡn ngực, giới thiệu bản thân. (Bụi: Tên của bạn ấy là Mạch Tử "lúa mì", chắc thấy không trang trọng lắm nên thêm Quyền Dư, tức là "nảy mầm" =)))

"Í? Phương thức chọc cười rất quen thuộc, có phải ta đã gặp ngươi rồi không?" Hoắc Cải nghiêng nghiêng đầu, chớp chớp mắt.

Mạch Tử trong lòng giận lắm, tiểu gia còn nhớ ngươi mà ngươi lại dám không nhớ tiểu gia, những kẻ mặc áo trắng quả nhiên đều không phải người tốt!

Thế là Mạch Tử ngạo kiều quay đầu, đi mất.

"Mạch gì đó ơi, phiền ngươi nói với Vũ Vô Chính một tiếng, tối nay ta muốn ăn gà hầm." Hoắc Cải ở phía sau rất không biết ý mà dặn dò thêm.

Mạch Tử giận dữ đi mất, đương nhiên đứa trẻ ngoan Mạch Tử vẫn thuận tiện nói lại với đại đương gia nguyện vọng của người nào đó đối với thức ăn. Thế là đám hán tử bà tám nhân lúc lão đại đi xa, vây lên nghe ngóng về phu nhân sơn trại, Mạch Tử cũng rất nhẫn nại trả lời từng người.

Mấy ngày sau, truyền thống chong đèn nói chuyện đêm khuya vẫn tiếp tục. Mà một số lời đồn cũng ngấm ngầm truyền đi càng lúc càng rộng trong sơn trại.

Ví dụ như sơn trại phu nhân xinh đẹp vô cùng, khiến đại đương gia đêm đêm hì hục, không thèm nghỉ ngơi.

Ví dụ như sơn trại phu nhân kiêu ngạo ngang ngược, không những nịnh được đại đương gia mua cho cả đống đồ mà còn chạy trước chạy sau chăm lo.

Ví dụ như sơn trại phu nhân ngạo mạn đỏng đảnh, ngày ngày nằm dài chẳng làm gì hết, người ta đến thăm y, y cũng không thèm để ý.

Hoắc Cải ngồi chồm hỗm bên tường viện nghe những lời đồn càng truyền càng ác, lộ ra nụ cười biết rõ mọi việc. Xem ra người muốn đổ tội danh nội ứng lên đầu mình đã hành động rồi. Không uổng công mình cố ý tạo ra nhiều nhược điểm như vậy.

Vũ Vô Chính, ta chính là muốn ngươi tận mắt nhìn huynh đệ của ngươi chà đạp ta xuống bùn, kẻ biết rõ ta trong sạch biết bao là ngươi lúc này phải làm gì đây? Người ngươi mang lên núi nhưng lại vì sự bố trí và phòng bị quá mức của ngươi mà phải chịu tiếng xấu, áy náy chăng? Lời đồn là ngấm ngầm, ngươi sẽ giải thích thế nào đây? Cho nên ngươi cũng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, giữ im lặng. Hổ thẹn chăng?

Ngón tay trắng bệch cầm một viên kẹo bỏ vào mồm, Hoắc Cải nhắm mắt lại. Ta chỉ là muốn… ngươi nợ ta mà thôi. Một phần áy náy đổi lấy một chút yếu lòng của ngươi khi đến lúc đó, ta cũng chỉ đang giành giật lấy cái mạng của mình mà thôi.

Tác giả: Phần giải thích về lời nói của Khổng Tử không phải của ta nghĩ ra, nguồn ta cũng không biết. Phần phía dưới là ảo giác của bạn mà thôi

[H của Hoắc Cải]

Vạn Tư Tề: Đừng nhịn, kêu ra đi.

Hoắc Cải trạng thái thẹn thùng: A A, đừng mà…

Một giây sau Hoắc Cải trạng thái phóng khoáng: Nhanh lên, mạnh lên, mạnh nữa lên…

Một giây sau Hoắc Cải trạng thái trẻ nhỏ thuần khiết: Ca ca, ca ca, oa oa oa…

Một giây sau Hoắc Cải nhắm mắt đẩy ra kêu to: Yamete, iku…

Một giây sau Hoắc Cải phóng khoáng kêu to: Oh, yeah… fck me…

Vạn Tư Tề ngừng lại, câm bặt không biết nói gì, vẻ mặt .

Hoắc Cải thản định nghiêm túc: Ta không biết huynh thích loại thụ nào, cho nên diễn hết một lượt, ngay cả ngoại quốc cũng không bỏ qua, nói đi, huynh thích phiên bản nào?

Vạn Tư Tề: Phiên bản đệ im lặng.

() Tom Sue: Giống như Mary Sue, chỉ nhân vật chính được nghĩ ra trong đồng nhân văn, không có trong truyện gốc, nhân vật chính này rất bá đạo, dây dưa không rõ, ái muội không dứt với các nhân vật trong truyện gốc, rất có duyên với người khác phái. Tướng mạo và thân thế rất bình thường.

() Thánh nhân từng nói:

– Tam Thập Nhi Lập: có nghĩa là khi người ta tới 30 tuổi thì sức tự lập mới có thể chắc chắn và vững vàng.

– Tứ Thập Nhi Bất Hoặc: có nghĩa là khi người ta tới 40 tuổi mới có thể hiểu thấu mọi sự lý trong thiên hạ, phân biệt được việc phải hay trái cũng như hiểu được ai là người tốt hay xấu, biết được cái gì nên làm hay không.

– Ngũ Thập Nhi Tri Thiên Mệnh: có nghĩa là khi người ta tới 50 tuổi mới có thể thông suốt chân lý của tạo hoá, tức là hiểu được mệnh của trời.

– Lục Thập Nhi Nhĩ Thuận: có nghĩa là khi người ta tới 60 tuổi thì mới đạt đến mức độ hoàn hảo về mặt tri hành, kiến văn, và kinh nghiệm về cuộc sống.

– Thất Thập Nhi Tùng Tâm Sở Dục: có nghĩa là tới 70 tuổi, con người sẽ đạt đến tình trạng rất hoàn hảo về cách xử sự và xử thế. Nhờ đó mà mỗi khi người ta định nói điều gì hay làm việc gì thì tự nhiên thể hiện đúng với chủ tâm của lòng mình, muốn sao được vậy, và không bao giờ vượt ra khỏi khuôn khổ của đạo lý hay lẽ thường.

99. Chương 99: Đại Hiệp Nói Toạc Móng Heo

Hoắc Cải cảm thấy những ngày gần đây sống tràn đầy cảm giác làm vợ, cả ngày luẩn quẩn trong căn phòng, ăn cơm, nghỉ ngơi, điều giáo trẻ con.

Bình minh vừa lên, Hoắc Cải dựa vào đầu giường nhìn Vũ Vô Chính mặc áo thắt đai, ánh mắt mê ly: Khỉ, cái cảm giác sau một đêm kích tình, mắt tiễn khách làng chơi khỏi cửa này là thế nào đây?

"Ngươi không ngủ thêm chút à?" Vũ Vô Chính thắt đai xong, quay đầu nhìn Hoắc Cải, trong giọng nói còn mang theo chút uể oải thường có sau khi tỉnh dậy, gợi cảm đến hồ đồ.

Hoắc Cải ngoáy ngoáy tai: Khỉ, cảm giác càng giống hơn!

"Ăn sáng xong chơi một lúc lại ngủ." Hoắc Cải giọng khàn khàn uể oải đáp.

Tuy rằng trong lòng biết rõ tên này cố ý dậy sớm ăn sáng cùng mình, phần lớn là để không phải nấu cơm không phải rửa bát, nhưng Vũ Vô Chính vẫn rất vô sỉ mà vui mừng.

Vũ Vô Chính vui vẻ đi vào bếp làm cơm sáng, vừa thầm phỉ nhổ bản thân: Vũ Vô Chính ngươi sa đọa rồi!' vừa nhìn bếp lửa nghĩ 'Hôm qua tên tiểu tử đó nói thích ăn trứng lòng đào, hôm nay nhất định phải nấu sớm một chút."

Thứ sinh vật như loài người căn bản đều có một tật xấu thâm căn cố đế, nói dễ nghe thì là càng khó càng yêu, nói khó nghe thì là không có tự trọng. Bỏ ra càng nhiều thì càng để tâm, càng không chịu buông tay, bất luận trên thực tế có đáng hay không, căn bản hắn có muốn hay không. Nợ tiền là đại gia, nợ tình là đại thần, ngươi cung phụng, ngươi liền quỳ mọp, vô tình là trời, hữu tình đều là chó rơm trần ai. (Bụi: xuất phát từ câu trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm)

Đợi Vũ Vô Chính bưng cơm sáng về phòng, Hoắc Cải đã y sam chỉnh tề ngồi bên bàn đợi cho ăn. Một thân bạch y, viền biên màu huyền, giống như đám mây bị nhiễm ô sắc, có chút cảm giác ảm đạm, nghiêm nghị, làm nhạt đi vẻ quyến rũ vốn có của thiếu niên mảnh mai.

Vũ Vô Chính mấy hôm nay bị mấy bộ muôn hồng nghìn tía của Hoắc Cải làm lóa mắt nhất thời có chút không thích ứng, buột miệng hỏi: "Ngươi không lấy may nữa sao, sao hôm nay lại ăn mặc giản dị vậy."

Lời vừa dứt, không gian liền im ắng. Bởi vì bệnh của Hoắc Cải từ ngày hôm kia đã khỏi hoàn toàn, nhưng hai tên này đều ăn ý mà thản định coi như không thấy điều ấy. Dù sao hai người cùng ngủ chung một phòng cũng được xây dựng trên cơ sở chăm sóc người bệnh, hiện tại cơ sở đã mất, tất nhiên theo lý phải tách ra. Nguyên nhân Hoắc Cải không muốn tách ra, quần chúng nhân dân cơ trí đều biết cả rồi. Còn nguyên nhân Vũ Vô Chính không muốn tách ra ấy à, xem cúc hoa thoải mái không ít trên ngực Hoắc Cải là biết liền.

Đương nhiên, tác dụng của những cuộc hội đàm trên giường hàng đêm không thể không có. Hoắc Cải như sương, ngưng trên lá non, những gì giọt sương đó phản chiếu là một mặt khác của thế giới. Vũ Vô Chính mới bắt đầu gặp được ngọc lộ, vừa đúng vào lúc khao khát đang nồng, sao nỡ buông tay.

"Sao?" Hoắc Cải nhướn nhướn mày, lập tức cảnh giác, tên tiểu tử này không phải là định đuổi người đấy chứ?

"Không có gì." Vũ Vô Chính không tự nhiên nhìn ra chỗ khác, chuyển đề tài "Ừm... chủ yếu là nếu như ngươi mặc bạch y, dễ khiến Mạch Tử không vui."

"Tại sao?" Lửa bà tám của Hoắc Cải lập tức cháy "phừng" lên, trong đầu óc đã bắt đầu tưởng tượng ra câu chuyện không thể không nói của Mạch bé con và ông chú quái dị mặc bạch y.

Vũ Vô Chính trầm ngâm một lúc mới nói: "Ta cũng không rõ lắm, nghe anh của Mạch Tử nói là bởi vì lúc nhỏ người hại bọn họ tan cửa nát nhà chính là một người mặc áo gấm trắng, cho nên từ đó Mạch Tử liền cho rằng những người mặc bạch y đều không phải người tốt."

Hoắc Cải thôi không nghĩ đến kịch bản ' Kẻ mặc gấm trắng cưỡng đoạt dân nam, cô nhi quả phụ thê thảm sống qua ngày' đang diễn một nửa trong đầu, nghi hoặc hỏi: "Anh trai của Mạch Tử? Cũng là người trên núi chúng ta à?"

Vũ Vô Chính trả lời: "Anh trai Mạch Tử chính là Nhị đương gia của trại chúng ta."

Hoắc Cải nhớ lại một lúc, hỏi: "Nhị đương gia? Mấy vị hôm đó ta gặp sao ta không thấy ai có tướng mạo giống với Mạch Tử nhỉ?"

"Ngày đó ngươi gặp Tam, Tứ, Ngũ đương gia, Nhị đương gia hiện tại đang có việc ở dưới núi." Trong lúc bất tri bất giác, sự cảnh giác của Vũ Vô Chính đối với Hoắc Cải đã từ tiểu u huyệt tiến hóa thành "hàng" lỏng lẻo.

Hoắc Cải vốn định hỏi tiếp Nhị đương gia rời khỏi bốn người bạn thân các ngươi đi làm chuyện gì? Lời vừa đến môi lại nuốt trở về. Boss này khó khăn lắm mới lọt lưới, nếu như động tác quá mạnh, khiến hắn hoảng sợ chạy mất thì đúng là được một mất mười.

"Ngươi nếm thử trứng hôm nay đi, xem xem sống chín vừa miệng chưa." Vũ Vô Chính cũng không có ý tiếp tục chủ đề này, hướng chiến hỏa về phía quả trứng vô tội.

"Chỉ có một quả, ngươi không ăn à?" Hoắc Cải nhìn quả trứng đơn độc đứng giữa đĩa làm con lật đật, nghi hoặc.

Vũ Vô Chính đặt trứng bên tay Hoắc Cải: "Trong nhà bếp chỉ chừa lại một quả, tối nay ta lại đi vơ vét một chút."

Hoắc Cải đôi mắt lưu chuyển, nhếch khóe miệng, sau khi đập tan vỏ trứng, tàn nhẫn ném bỏ, cầm quả trứng trắng nõn mềm mềm đến bên miệng Vũ Vô Chính, mỉm cười xinh đẹp: "Chúng ta mỗi người một nửa."

Chia sẻ đồ ăn với người khác đối với Vũ Vô Chính mà nói không phải việc gì mới mẻ cho lắm, nhưng lần này bị Hoắc Cải trêu đùa khiến cho sáng dạ, đầu óc lập tức trắng xóa, thần trí vẫn chưa quay trở lại, đã ngoan ngoãn há miệng, cắn một miếng.

Trứng này nấu vừa khéo, lòng trắng kết lại thành một lớp non mềm, lòng đỏ thì dính như mật, Vũ Vô Chính cắn một miếng liền hết nửa quả, lòng đỏ màu đỏ vàng liền tràn ra bên lòng trắng, chảy xuống tay Hoắc Cải, khiến ngọn măng ngọc trắng nõn đó như sứ trắng thiếp vàng.

Bất ngờ gặp phải "việc ngoài ý muốn", Hoắc Cải khẽ kêu một tiếng, rụt tay lại, qua loa giải quyết nửa quả trứng còn lại, tiếp đó liền mở rộng bàn tay dính lòng đỏ, thè đầu lưỡi phấn nộn, liếm đi.

Vũ Vô Chính ngây người ngồi bên bàn, nhìn môi lưỡi tà ác chơi đùa giữa những ngón tay của Hoắc Cải, đột nhiên cảm thấy yết hầu xiết lại.

Đây chỉ là một trò đơn giản không cần kỹ thuật cao, một trò chơi ác liệt phù hợp với tác phong cẩu huyết của Hoắc Cải, mị hoặc trong im lặng, câu dẫn một cách thuần khiết vô tội. Nam nhân nói cho cùng đều là

cầm thú đeo đuổi thịt, điều khác biệt là ở chỗ có người thích ăn chân giò Đông Pha trước, có người lại thích ăn xương sườn muối tiêu. Cho nên Vũ Vô Chính không ngoài dự đoán, cũng nhập cuộc, rơi vào tay giặc.

'Mẹ kiếp! Tên tiểu tử này lại châm lửa rồi.' Vũ Vô Chính bi phẫn nhéo đùi, tránh thân thể phản bội lý trí, xảy ra phản ứng nào đó gây mất thuần phong mỹ tục. Nam nhân à, tên của ngươi là manh động.

Vũ Vô Chính hung tợn trừng mắt nhìn Hoắc Cải đang liếm hết sức thong thả chậm rãi: "Chẳng qua chỉ là lòng đỏ mà thôi, ngươi có cần phải thế không, ma đói đầu thai à?"

"Kẻ cười nhạo lòng đỏ (đản hoàng) rồi sẽ có ngày vì lòng đỏ mà khóc đó." Hoắc Cải lộ ra nụ cười mỉm sâu xa, ngậm cả ngón trỏ vào miệng, chậm rãi mút.

"Vạn Nhận Luân, có phải ngươi có ý với ta không?" Vũ Vô Chính chợt thu lại biểu cảm, nghiêm túc hỏi.

"Phụt…" Hoắc Cải giật mình tới mức suýt chút nữa chọc thẳng ngón tay vào cổ họng.

Vũ Vô Chính, một thanh niên luôn tự cho mình là đúng, xét về ý nghĩa nào đó, tên này cảm tính đến mức khiến người ta sợ hãi, thẳng thắn đến mức khiến người ta phát điên, đặc biệt là khi đối diện với người quen. Nếu như việc ngươi làm khiến hắn không vui hắn lập tức đánh ngươi một trận, nhưng nếu như việc ngươi làm khiến hắn động tình, hắn cũng sẽ không giấu giếm hết lần này đến lần khác. Cho nên, ván này, Hoắc Cải đùa quá lố rồi.

Hoắc Cải cẩn trọng rút ngón tay ra, không thể tin nổi nhìn Vũ Vô Chính: "Ngươi nói cái gì?"

Vũ Vô Chính không chút áp lực nhắc lại lần nữa: "Ta hỏi, có phải ngươi có ý với ta không?"

"Sao lại hỏi vậy?" Biểu cảm của Hoắc Cải đã triệt để nứt ra.

Sinh vật hệ bản năng là hết sức bá đạo, trực tiếp, thành thực, cho nên Vũ Vô Chính không chút do dự hỏi: "Nếu không ngươi cứ câu dẫn ta suốt làm cái gì?"

Hoắc Cải một ngụm máu lập tức từ tim phụt ra, nôn ra không được nuốt vào không xong, nghẹn uất sống không bằng chết: Câu dẫn cái đầu ngươi! Ngươi con mẹ nó nhất định phải dùng cái từ dung tục đến thế để hình dung kỹ thuật thúc đẩy sự phát triển tình cảm vĩ đại của ta sao?

"Con mắt nào của ngươi nhìn thấy lão tử câu dẫn ngươi?" Hoắc Cải vịt chết còn cứng mỏ.

"Cả hai con mắt, ta giả vờ không nhìn thấy, không có nghĩa ta thực sự nhìn không hiểu." Vũ Vô Chính thật thà cười cười, lộ ra hàm răng trắng lóa mắt.

'Vũ Vô Chính, ngươi được lắm! Ngươi thực không hổ là boss qua cửa, chắc hẳn ngươi đã quan sát cả buổi chỉ đợi đến lúc hạ màn liền cho diễn viên một gậy!' Hoắc Cải rất bực, chỉ hận không thể cho tên xấu bụng trước mắt một cái tát đơ người.

Vũ Vô Chính không kiên nhẫn nói: "Dứt khoát chút đi, thích thì nói là thích, không thích thì nói không thích, mím môi giả vờ thẹn thùng cái gì!"

Hoắc Cải vỗ bàn đứng lên: "Ngươi con mẹ nó đang bức cung đấy à?"

Vũ Vô Chính ấn Hoắc Cải ngồi trở về ghế: "Cũng không phải, ta chỉ muốn hỏi cho rõ thôi, nếu như ngươi cũng có ý với ta, hai ta dứt khoát ở bên nhau luôn đi."

Biểu cảm của Hoắc Cải vặn vẹo một cách khó diễn tả: "Ngươi đây là đang tỏ tình à?"

Vũ Vô Chính vô tội chớp chớp mắt: "Chẳng lẽ không phải?"

Hoắc Cải dùng mắt khinh bỉ tên này một lượt: Cho dù mức độ hảo cảm của ta đối với ngươi đã đủ, ngươi cũng không thể mới sáng ra đã chà đạp nhân tâm thế chứ! Với kỹ thuật tỏ tình thiên nộ nhân oán này của ngươi, tiểu thụ tên nào tên nấy cũng chạy hết! Tuyệt đối là vậy!

"Thế nhưng, ngươi là nam, ta cũng là nam. Hai người đàn ông ở bên nhau, có phải là…" Hoắc Cải "thẹn thùng" một lúc lâu, cuối cùng chọn ra được một câu nói khá thực tế trong một trăm câu hỏi đáp đam mỹ kinh điển.

Vũ Vô Chính dùng mắt khinh bỉ tên này một lượt: "Quyển xuân cung ngươi mang theo người còn toàn là nam, đừng giả bộ chuyện này hiếm lạ nữa có được không?"

Hoắc Cải không được như ý, sụp xuống: Ta còn đang thắc mắc tên tiểu tử này sao một chút cũng không cố kỵ vết xe đổ Đông Phương Vị Minh, thì ra tên khốn này từ lâu đã thông qua bức tranh xuân cung đó mà nhận định lão tử là cong rồi.

Hoắc Cải kiên cường lần nữa từ địa ngục bò trở lại nhân gian, ổn định tâm thần nói: "Ta đúng là có ý với ngươi, cho nên ta không nhịn được trêu chọc ngươi. Nhưng ta hiện tại không có ý ở cùng ngươi. Bởi vì ta không biết ngươi nghĩ thế nào về ta, là thèm muốn tư sắc hay là thực tâm yêu mến."

Vũ Vô Chính vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa đầu Hoắc Cải: "Không sao, ta biết con người ngươi thận trọng y như con rùa. Kỳ thực ta cũng không rõ lắm bản thân rốt cuộc nghĩ gì, ta chỉ biết, lúc không nhìn thấy ngươi ta sẽ lo lắng cho ngươi, lúc nhìn thấy ngươi ta muốn chăm sóc ngươi, muốn đứng trước mặt ngươi bảo vệ ngươi cả đời, muốn ở bên cạnh ngươi ngủ cùng ngươi cả đời… Vạn Nhận Luân, ngươi lấy giấy bút ra làm gì?"

Hoắc Cải múa bút như bay: Cái cách tỏ tình vừa lưu manh vừa nợ đòn này… thực sự là tài liệu tiểu thuyết hiếm có!

Hoắc Cải trên miệng ứng phó: "Ghi lại, xem xem ngươi có làm được hết những gì ngươi nói không, lo lắng cho ta, chăm sóc ta, bảo vệ ta… cái cuối cùng xin thản định coi như không thấy đi."

Vũ Vô Chính vươn tay nắm lấy tay của Hoắc Cải, không để y ghi tiếp, thấp giọng nói: "Điều ta nói là những gì ta muốn làm, trên thực tế, ta không nhất định thực sự làm được hết."

Hoắc Cải khóe miệng co giật: Giỏi lắm, Vũ Vô Chính, ngươi lần nữa thành công refresh mức tệ hại nhất trong tỏ tình của mình rồi. Ngươi không biết rằng tất cả các mối tình đều bắt đầu từ những kỳ vọng không thực tế sao?

Vũ Vô Chính hứng lấy ánh mắt tuyệt vọng của Hoắc Cải, thản định nói: "Dù sao ta hiện tại đã xác định là ngươi rồi, ngươi nếu như nghĩ thông rồi thì nói với ta, chúng ta ở cùng nhau. Nếu như ngươi nghĩ không thông, cũng nói với ta, ta giúp ngươi nghĩ thông."

Hoắc Cải nước mắt giàn giụa: "Ngài đúng không hổ là phường trộm cướp."

"Không dám nhận." Vũ Vô Chính khiêm nhường mỉm cười.

Hoắc Cải ăn không thấy vị, giải quyết xong bữa sáng, Vũ Vô Chính chủ động đi rửa bát.

Đi đến cửa, Vũ Vô Chính nói: "Ngươi tốt hơn hãy thay quần áo đi, ta thấy bộ nho sam màu xanh của ngươi khá được."

"Ờ." Sau lưng truyền đến tiếng nói uể oải của Hoắc Cải. Gặp phải cái loại công ra bài không theo quy tắc, Hoắc Cải là một đứa trẻ ngoan ra bài theo quy tắc, áp lực thực sự rất lớn.

Một tiếng sau, Hoắc Cải đang ngồi bên bàn chấm nước trà phân tích tình hình địch, Vũ Vô Chính đột nhiên đi vào.

Hoắc Cải nhanh chóng hủy thi diệt tích vết nước trên bàn, căng thẳng hỏi: "Sao ngươi lại quay lại?"

"Đi theo ta." Vũ Vô Chính cười hết sức sâu xa.

Hoắc Cải gật gật đầu, không hỏi nhiều, ngoan ngoãn đi theo sau Vũ Vô Chính.

"Đến rồi." Vũ Vô Chính đột nhiên nói.

Hoắc Cải ngẩng đầu, đù má!

Chỉ thấy bên ngoài phòng đứng đầy người, mấy vị đương gia đứng đầu, trên mặt mang theo nụ cười sâu xa.

Một ngàn con "thảo nê mã" chạy rầm rập trong lòng Hoắc Cải, Hoắc Cải run lẩy bẩy trong tiết tấu lao nhanh của "thảo nê mã", đây là muốn xét xử trước quần chúng sao? (Bụi: Thảo nê mã , đọc lái đi của câu chửi bậy, cũng như "đù má", tác giả chơi chữ.)

Hoắc Cải còn đang hồn vía lên mây thì Vũ Vô Chính đã giơ tay ra, kéo Hoắc Cải vào trong lòng, rõng rạc nói:

"Giới thiệu với mọi người một chút, vị này là Vạn Nhận Luân, là người lão đại của mọi người nhìn trúng. So về võ, ta một ngón tay ấn chết y, so về văn, y một cây bút đè chết ta. Tuy rằng mỹ nhân này ta hiện tại vẫn chưa chiếm được, nhưng chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi. Đến khi chiếm được, ta sẽ mời mọi người uống rượu, cho nên các ngươi không được phép khiến lão đại của các ngươi sụp đài, ví dụ như gây chuyện sau lưng, hay câu dẫn trước mặt, ta bắt được ai là giết chết người đó."

Quần chúng phía dưới rầm rầm hô vâng, còn có người nhiều chuyện trước mặt gọi hẳn tẩu tử, bị đạn chỉ thần thông của Vũ Vô Chính bắn cho kêu lên oai oái.

Vũ Vô Chính cố ý nghiêm sắc mặt nói: "Không được kêu lung tung, vị này cho dù có vẻ ngoài xinh đẹp đến đâu thì cũng là một trang nam tử, còn là một trang nam tử có học, nếu như y giận ta rồi, các ngươi phải đền cho ta một người vợ tài sắc vẹn toàn đấy?! Còn nữa, đám trẻ nhỏ trại chúng ta không phải cả ngày chỉ chạy lung tung, không có gì làm hay sao? Bắt đầu từ hôm nay, bọn trẻ có thầy dạy rồi, vị này là một tú tài đích thực, nếu không phải ta… Ừm hừm, lúc này y chắc hẳn đã thành tiến sĩ rồi. Các ngươi đừng khiến cho tú tài ta khó khăn lắm mới lừa được chạy mất đấy."

Trong lúc Vũ Vô Chính nói, mắt những người phía dưới nhìn Hoắc Cải đã hết nét khinh miệt và cười nhạo, mà thay vào đó là hiếu kỳ và kỳ vọng.

Trái tim Hoắc Cải thì lại càng trụy càng trầm, Vũ Vô Chính thủ đoạn lắm, sau những lời bộc bạch này của hắn, những lời đồn đại mấy ngày trước không đánh mà tự tan. Hơn nữa còn sắp xếp cho mình đi dạy trẻ, một là cho mình đất dung thân trên sơn trại, hai cũng cắt đứt khả năng mình tiếp cận với đầu não của sơn trại. Còn có ám thị khi hại công danh của mình, vừa nâng cao thân phận của mình, cũng nhắc nhở quần chúng sơn trại, mình có khả năng không tự nguyện lên núi, ngoài tôn trọng ra còn phải phòng bị.

Hoắc Cải ôn nhu giơ tay lên, đặt lên cánh tay của Vũ Vô Chính, bóp mạnh. Tình cảm đã đầy, tín nhiệm khô kiệt, đợi đến lúc sóng gió khắp núi, boss Vũ, ngươi hãy chờ xem thủ đoạn của ta đi!

Tác giả: Trong truyện lúc viết đến lòng đỏ (đản hoàng) vẫn luôn có cảm giác rất vi diệu…

Vũ Vô Chính là trẻ ngoan a, ta thực không nỡ ra tay, ai ai ai (Hoắc Cải máu chảy giàn giụa bay qua, cho nên chị ra tay với tôi hả?)

Đúng rồi, đại ca vẫn còn trong ngục, mọi người xin hãy bình tĩnh đừng sốt ruột, hắn không chết được đâu. Vũ Vô Chính đánh xong rồi ta sẽ dẫn đội quân công chơi loạn chiến, thuận tiện cứu Vạn Tư Tề ra.

Bụi: Xem ra boss Vũ cũng không dễ xơi chút nào.

100. Chương 100: Khảo Nghiệm Cuối Cùng Cũng Đến

"Phủ bách tính, khuyến khoan nhân, ngã gia phú, mạc khi bần, tá vật kiện, tựu phụng thừa, ứng tha cấp, cảm ngã tình…" Trong căn phòng nho nhỏ truyền ra tiếng đọc bài non nớt của đám trẻ, ánh trời chiều dịu dàng chiếu lên ngói xanh, Vũ Vô Chính nghiêng người dựa vào trước cửa, nhìn tiểu tiên sinh cầm sách lười nhác ngủ trên ghế mây trong phòng, khóe môi giãn ra như mây.

Hoắc Cải ngước mắt lên, liền bắt gặp đôi mắt ôn nhu đó của Vũ Vô Chính, chợt rùng mình. Tiểu Vũ ngươi lại giả vờ thuần lương rồi!

Hoắc Cải ngồi thẳng dậy, vỗ vỗ tay ngắt lời đám trẻ đang ngoan ngoãn học hành, rõng rạc nói: "Tan học rồi, chúng tiểu thụ ai về nhà nấy ai tìm công người nấy đi!"

Đám trẻ con bị Hoắc Cải gọi tiểu thụ suốt mấy ngày nay đã thản định đến mức trời sụp không sợ. Vừa nghe dặn dò đều ngoan ngoãn đi khỏi, để lại không gian cho lão đại nhà mình lần đầu đến đón người và tiên sinh hôm nay hiếm có không tan học sớm.

"Ngươi dạy cái gì vậy? Hình như không phải Tam tự kinh! Ta từ trước đến nay chưa từng nghe. Có điều cũng rất thích hợp khai sáng, đạo lý rõ ràng, giản dị dễ hiểu." Vũ Vô Chính cười đi đến bên cạnh Hoắc Cải, nhìn quyển sách trong tay Hoắc Cải mắt lộ vẻ tán thưởng.

"Thực sự rất thích hợp phải không?" Hoắc Cải lộ ra nụ cười không có ý tốt, giơ quyển sách trong tay lên, ba chữ trên bìa sách rõ ràng đập vào mắt Vũ Vô Chính.

'Đù, nhất định là cách mình mở mắt không đúng!' Vũ Vô Chính dụi dụi mắt, lại dụi dụi mắt, sau khi xác định không phải mình bị hoa mắt lần nữa, vị đệ nhất mãnh hán sơn trại này nhanh chóng tiến hóa thành đệ nhất mãnh "hãn" sơn trại… hận không thể tự chọc mù hai mắt! (Bụi: hãn- mồ hôi)

"Mấy ngày nay ngươi dạy thứ này sao?" Vũ Vô Chính không thể tin nổi trừng mắt nhìn quyển sách trong tay Hoắc Cải, giống như trừng mắt nhìn một con mãnh thú hồng hoang, mỹ nhân ngươi thật đúng là hủy hoại người khác không biết mệt!

"Đúng vậy. Không phải ngươi cũng nói rồi sao, đạo lý rõ ràng, đơn giản dễ hiểu, dạy cái này vừa hay." Hoắc Cải gật đầu, cười ngoan hiền.

Vũ Vô Chính hận không thể nuốt lại lời mình vừa nói, bi phẫn chất vấn: "Ngươi chẳng lẽ không thể dạy những thứ như "Tam tự kinh", "Thi kinh" hay sao?"

Hoắc Cải không chút áp lực lắc đầu, lẽ đương nhiên đáp: "Không thể, thứ nhất, trên tay ra không có sách, thứ hai, ta không thuộc nổi."

"Ngươi sẽ bị cha mẹ của đám trẻ chém chết mất." Vũ Vô Chính nhìn Hoắc Cải, trịnh trọng vô cùng, giống như đang đọc diễn văn trong tang lễ.

Hoắc Cải cười hi hi nhét quyển sách vào trong lòng: "Ngươi sẽ không ngồi nhìn ta bị chém chết phải không nào?"

Vũ Vô Chính khó xử nhìn trời, cuối cùng rầu rĩ thở dài… các huynh đệ à, ta thật có lỗi với mọi người!

"Được rồi, chúng ta trở về ăn cơm thôi." Hoắc Cải kéo kéo tay áo Vũ Vô Chính.

Vũ Vô Chính đắn đo nhìn vào chỗ Hoắc Cải giấu sách, khó hiểu: "Ngươi là một đại nam nhân tại sao lại có loại sách như "Nữ nhi kinh"?"

"Thu thập tài liệu." Hoắc Cải thản định đáp. Nương thụ với nhân thê thụ đều rất đáng yêu phải không nào?!

Vũ Vô Chính đã tuyệt vọng với thế giới tràn ngập tài liệu này rồi.

Trở về phòng, Hoắc Cải như vô ý chợt nhắc một câu: "Đúng rồi, hôm nay Tiểu Mạch dường như có chút không bình thường."

"Nó làm sao?" Vũ Vô Chính quay đầu nhìn Hoắc Cải, chẳng lẽ nó dũng cảm kháng nghị học thuộc "Nữ nhi kinh" sao?

Hoắc Cải mím mím môi, sau đó mở miệng: "Hôm nay nó đột ngột hỏi ta có phải thực sự luôn sai ngươi làm này làm nọ, còn bản thân thì chẳng làm gì hết hay không."

"Ồ, vậy ngươi nói thế nào?" Vũ Vô Chính gần như làm hết tất cả việc nhà, vui mừng trên nỗi khổ người khác mà hỏi.

Hoắc Cải sóng mắt lưu chuyển, miệng cười vô sỉ: "Ta đương nhiên là kể cho nó nghe một lượt rằng ta đã chăm sóc vị chủ sơn trại ngươi chu đáo ra sao, nào là bưng trà rót nước, giặt áo gấp chăn, dịu dàng hiền thục vô cùng."

Vũ Vô Chính cười híp mắt nói: "Vạn đại công tử, bản lĩnh mở to mắt nói láo của ngươi càng lúc càng giỏi rồi!"

"Nếu như biết ta sai bảo lão đại của bọn họ thế nào, ta nhất định sẽ bị huynh đệ của ngươi phân thây mất."

Hoắc Cải bày ra bộ dạng tiểu đệ sợ lắm lắm, khiến Vũ Vô Chính cười rộ.

"Được rồi, ta đi nấu cơm cho ngươi." Vũ Vô Chính xoa xoa đầu Hoắc Cải, vô hạn sủng nịnh nói: "Hôm nay ta đích thân xuống nước bắt một con cá to, chốc nữa ngươi hãy nếm thử nhé."

"Đi đi, đi đi, nhớ lọc hết xương đấy nhé." Hoắc Cải được voi đòi tiên. Sau ngày mai, ngươi đại khái sẽ không còn đối đãi với ta như hôm nay nữa rồi, Vũ Vô Chính.

Vũ Vô Chính mệnh cu li bất đắc dĩ thở dài: "Cái tên không tim không phổi nhà ngươi, chỉ cần pha hộ ta một ấm (hồ) trà cũng tốt lắm rồi..."

"Pha bằng dạ hồ hả?" Hoắc Cải dịu dàng hiền thục cười. (dạ hồ- bô)

Vũ Vô Chính lặng lẽ quay đầu, đi vào bếp nấu cơm.

Hoắc Cải nhìn bóng Vũ Vô Chính dần khuất sau cánh cửa nhà bếp, chậm rãi híp lại đôi mắt lăng lệ lạnh lùng: Ta sao dám pha trà cho ngươi chứ, phải biết rằng, trong nguyên tác ngươi ngất đi chính bởi trà thơm trong tay Vạn Nhận Luân.

Trong đầu Hoắc Cải tự động hiện lên tình tiết nhớ lại cả trăm ngàn lần từ lâu...

Vũ Vô Chính bị ngất bởi trà bỏ thuốc, sau khi tỉnh lại đã bị trói khắp người bằng gân bò, rơi vào trại doanh quân địch. Vũ Vô Chính dùng sức mạnh cực lớn cuối cùng cũng giằng đứt được gân bò, lúc chạy trốn ra ngoài, lại gặp phải một màn kịch hay.

Vạn Nhận Luân nói cao giọng nói với đại tướng tiêu diệt sơn trại: "Nếu như không phải ta vì kế hoạch của Trần đại nhân, nhẫn nhục chịu khổ, chịu thiệt nương thân tên thủ lĩnh sơn trại đó, các ngươi lần này quét núi bắt người nào có thuận lợi được như thế."

Tên đại tướng đó híp mắt nhìn Vạn Nhận Luân một lúc lâu, chợt bỏ đi tư thái kiêu ngạo, nịnh nọt nói: "Thì ra là Vạn công tử, tại hạ còn đang thấy lạ, tại sao gần đây không thấy ngài trong phủ Thích sử, thì ra là đi chấp hành nhiệm vụ quan trọng nhường này, Vạn công tử thực không hổ là người của Thích sử đại nhân, quả nhiên thủ đoạn tuyệt vời."

Vũ Vô Chính nghe đến đây nào còn nhịn được nữa, bắt được Vạn Nhận Luân liền xông ra ngoài, đám quan binh sợ ném chuột vỡ đồ, tất nhiên mặc cho Vũ Vô Chính xông trở về núi. Đáng tiếc lúc này, điều nghênh đón Vũ Vô Chính đã là thi thể đầy đất.

Vạn Nhận Luân, vốn chỉ là nói dối để cứu tình lang, cuối cùng thuận lợi trở thành "phản đồ", khiến Vũ Vô Chính trong lúc giận dữ ném cho đám huynh đệ còn sống thể nghiệm một chút cái gọi là "nhẫn nhục chịu khổ, chịu thiệt nương thân".

"Mạch Tử, kẻ bỏ thuốc thực sự có khi nào là ngươi không?" Hoắc Cải đi trở về, đôi mắt đen màu mực dần trở nên ảm đạm: "Đứa trẻ nói dối sẽ bị sói ăn thịt đó"

Vận mệnh ngay sát sau lưng, cho dù ra sức quay đầu, cũng không thể nhìn thấy toàn cảnh. Chỉ có thể đứng dưới ánh nắng gay gắt, lần mò manh mối khó hiểu trong cái bóng.

Ngày hôm sau, dường như mọi thứ vẫn như thường lệ, không có gì ngoài ý muốn.

Hoắc Cải vẫn cầm "Nữ nhi kinh" điều giáo đám trẻ nhỏ thuần khiết, còn Vũ Vô Chính vẫn đến trước cửa phòng học vào lúc chiều tà.

"Hôm nay huynh đệ mua đồ còn mang về chút bánh, đồ ăn ngọt, ngươi có muốn đi chọn một ít không." Vũ Vô Chính trong ánh tà dương ấm áp, cười dịu dàng, giống như thanh kiếm đặt bên gối, chìm trong chăn gối mềm mại, không còn sắc nhọn, chỉ còn sự yên tâm.

"Được." Hoắc Cải gật đầu, vui vẻ nhận.

Đợi đến khi Hoắc Cải chọn xong một ít kẹo bơ, mứt quả trở về phòng, lúc nhìn thấy ấm trà trên bàn, liền lẳng lặng cười. Quả nhiên, bị ai đó động chân động tay rồi. Lúc đi y đã cố ý để ý đến phương hướng nắp ấm trà, lúc này nắp ấm đã lệch đi nhiều.

"Ta đi làm cơm đây, ngươi đừng ăn quá nhiều quà vặt, không chốc nữa lại không ăn nổi cơm." Vũ Vô Chính quay người liền đi vào bếp.

Hoắc Cải kéo Vũ Vô Chính lại, cười nói: "Cùng đi, cùng đi, tối qua cá làm mặn quá, hôm nay ta phải trông chừng ngươi." Y không dám chịu một chút hiềm nghi nào, y chỉ cần khoanh tay đứng nhìn sơn trại bị hủy là được.

"Ta nên để ngươi chết đói mới phải!" Vũ đại hiệp vất vả khổ sở nấu cơm còn bị chê xin đừng đau lòng.

"Trong truyền thuyết nam nhân đối xử không tốt với người yêu của mình đời sau sẽ biến thành thuốc trĩ đó!" Hoắc Cải lắc lắc ngón tay, lộ ra nụ cười thần bí ra vẻ biết rõ mọi việc.

Vũ Vô Chính lặng lẽ quay đầu, đi vào trong bếp nấu cơm.

Màn đêm buông xuống, Vũ Vô Chính không chút phát giác mà pha trà, uống trà, tiếp đó sau một tuần hương liền gục xuống giống như trong nguyên tác.

Hoắc Cải không nói hai lời, rút tấm ván gỗ dày dưới đáy tủ quần áo, lộ ra một cửa động tối om, lôi Vũ Vô Chính như con cẩu chết chậm rãi nhích xuống dưới.

Ngươi hỏi sao Hoắc Cải lại biết trong phòng có đường hầm ấy à?

Kiểu tác giả lấy bản đồ game làm địa lý trong truyện là tà vật, mọi người hiểu đó. Đường hầm Vũ Vô Chính biết y biết, đường hầm Vũ Vô Chính không biết y cũng biết, player dũng giả gì đó chính là những sinh vật vô sỉ đường hoàng xông vào nhà dân đi qua đi lại hết lần này đến lần khác đến khi vơ vét đến một cọng lông gà cũng không chừa mà.

Đêm khuya tĩnh mịch, trăng mờ gió lặng.

"Vạn ca ca, huynh có nhà không?" Bên ngoài viện chợt vang lên tiếng nói lanh lảnh của trẻ nhỏ.

Hoắc Cải cười cười, không mở cửa ra, cho người vào trong viện, mà dừng trước cửa hỏi: "Mạch Tử, có chuyện gì thế?"

Mạch Tử nhỏ giọng nói: "Đại đương gia ngủ rồi à?"

"Vẫn chưa, ngươi tìm hắn có chuyện gì? Ta gọi hắn ra nhé?" Hoắc Cải thấp giọng hỏi.

"Ơ…" Mạch Tử trầm ngâm.

Hoắc Cải hảo tâm đề nghị: "Hay là ngươi cứ trực tiếp đi vào đi, hôm nay ta nấu cho hắn một nồi cháo to, hắn mới ăn một nửa, phần còn thừa cho ngươi cả đấy."

"Ta đây được coi là cóc ghẻ ăn thịt thiên nga rồi!" Rất nhanh, bên ngoài cửa truyền đến tiếng cười nói của Mạch Tử.

"Cụm từ này không dùng như thế đâu." Hoắc Cải bất đắc dĩ thở dài một tiếng, mở rộng cửa ra, kéo Mạch Tử vào nhà.

Mạch Tử nhìn Hoắc Cải, ra vẻ ngoan ngoãn chớp chớp mắt, phồng hai má lên: "Lại dùng sai sao?"

Hoắc Cải nhanh chóng khép cửa lại, xoa xoa đầu Mạch Tử nói: "Đi thôi, đi vào rồi nói."

Mạch Tử nhảy chân sáo đi phía trước, Hoắc Cải đi theo phía sau, cười y như bà ngoại sói của cô bé quàng khăn đỏ.

Mạch Tử đẩy cửa phòng khách ra, lanh lảnh gọi: "Đại đương gia, hơ…"

"Hắn ở trong phòng ngủ, chúng ta đi vào đi." Hoắc Cải xoa xoa đầu Mạch Tử.

Mạch Tử không chút nghi ngờ, đi xuyên qua phòng khách, đi vào phòng ngủ.

Đúng vào lúc Mạch Tử đẩy cửa ra, Hoắc Cải vung tay một cái, đánh trúng gáy Mạch Tử, Mạch Tử không kịp kêu lên liền gục xuống.

Hoắc Cải hạ nghiên mực trong tay trái xuống, thầm mừng không cần phải cho thằng nhãi ranh này một nhát nữa. Bất luận thế nào, vùi dập mầm non của tổ quốc vẫn là không tốt.

Hoắc Cải động tác nhanh nhẹn bịt miệng Mạch Tử lại, trói chặt, xách xuống đường hầm.

Trong đường hầm, Hoắc Cải đã chuẩn bị đủ đồ ăn vật dụng chiếu sáng từ lâu.

Vũ Vô Chính nằm trên chăn bông, hôn mê bất tỉnh.

Hoắc Cải tà mị cười, đặt Tiểu Mạch xuống đất, liền bắt đầu dùng kéo tránh chỗ dây thừng mà cắt quần áo từng chút một.

Có thể do Hoắc Cải ra tay quá nhẹ, hoặc là da của Tiểu Mạch quá dày, Hoắc Cải mới cắt xong hai ống tay áo Mạch Tử đã "may mắn" tỉnh lại.

"Ngươi… Ngươi muốn làm gì?" Mạch Tử sợ tới mức mặt trắng bệch.

"Quấy rối nhi đồng." Hoắc Cải mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng muốt.

Bụi: Phần chém boss Vũ không phải phần mình thích, mong mau qua phần này, đi giải cứu đại ca.

"Nữ nhi kinh" là tài liệu dạy về tư tưởng đạo đức cho phụ nữ Trung Quốc cổ đại. Trong đó tất nhiên không ít những áp bức của xã hội phong kiến đối với phụ nữ, như tam tòng tứ đức. Nhưng ngoài những điều đó ra, nội dung của nó còn nhiều điều đáng khẳng định mà phát huy như làm người, xử thế, trị gia, nó đề cao kính già yêu trẻ, cần cù tiết kiệm, quý trọng thực phẩm, giữ gìn vệ sinh,v.v

Phủ bách tính, khuyến khoan nhân, ngã gia phú, mạc khi bần, tá vật kiện, tựu phụng thừa, ứng tha cấp, cảm ngã tình: Bụi hiểu cơ bản là đối xử với mọi người khoan hòa, nhà giàu không được khinh nhà nghèo, mượn đồ khi đáp trả phải nhiều hơn, vừa giúp được người ta mà lại tăng thêm cảm tình…

101. Chương 101: Mạch Tử Chỉ Hươu Nói Ngựa

"Ngươi… Ngươi cút ra."Giọng nói non nớt của Mạch Tử đã mang theo tiếng khóc. Con người bất luận tuổi tác lớn nhỏ, khi đối diện với lưu manh, vẫn luôn thẹn thùng như nhau, khác biệt là ở chỗ có người biểu hiện thành nữ vương kiêu ngạo, có người biểu hiện thành nương thụ yếu đuối.

"Đừng động đậy, nếu như không cẩn thận làm rách làn da non mềm của ngươi, ta sẽ đau lòng lắm đó." Biểu cảm lúc này của Hoắc Cải chỉ có hai chữ có thể hình dung: biến thái.

Cái kéo lạnh lẽo dán dưới cần cổ, men theo cơ thể chậm rãi rạch quần áo, Mạch Tử nào dám động đậy, đôi mắt to rưng rưng nước mắt tố cáo Hoắc Cải, to giọng gào khóc: "Cứu với! Ca ca… hu hu, ca ca! Cứu với…"

Hoắc Cải không nề hà, hạ thấp mắt, ôn nhu tỉ mỉ lật vạt áo vừa rạch, kéo căng ra, dùng kéo rạch ra từng chút một.

Mũi nhọn của kéo cứ thế lên lên xuống xuống rạch vải trước mắt mình, sự trầm mặc của Hoắc Cải càng khiến không khí thêm phần khủng bố, Mạch Tử không dám động đậy, run lẩy bẩy, khóc đến mức cổ họng cũng khàn cả đi, tiếng nào tiếng nấy cũng ra sức gọi "Ca ca."

"Soẹt" Vạt áo trước triệt để bị rạch ra, Hoắc Cải lạnh lùng nhìn Mạch Tử, cười hỏi: "Đại đương gia nằm ở ngay bên cạnh ngươi, tại sao không gọi hắn, ngược lại gọi ca ca của ngươi ở tận đẩu tận đâu?"

Mạch Tử vừa tỉnh lại liền bị sự sợ hãi dìm lấp lập tức mở trừng mắt, sửng sốt nhìn Hoắc Cải.

Hoắc Cải lộ ra nụ cười trào phúng: "Một người trong lúc hoảng hốt thất thố luôn thực thà nhất, ta nghĩ nguyên nhân ngươi không cầu cứu đại đương gia mà cầu cứu nhị đương gia không ngoài ba điều. Thứ nhất, trong lòng ngươi đã coi Đại đương gia là bên địch. Thứ hai, ngươi biết Đại đương gia hiện tại bất tỉnh, không cứu nổi ngươi. Thứ ba, ca ca ngươi sắp trở về núi rồi, hoặc đã trở về rồi."

"Ngươi… Ngươi nói bừa!" Sự hoảng loạn trong mắt Mạch Tử lúc này nhìn thấy rõ rệt.

Hoắc Cải thương xót mà từ ái (?) nhìn Mạch Tử từ trên xuống: "Đứa nhỏ à, để ta nói ngươi hay, tuyệt đối đừng vội vàng phủ nhận ngay sau khi đối phương chất vấn. Điều này chỉ nói rõ rằng trong lòng ngươi có điều khuất tất mà thôi."

Hoắc Cải kéo phần vải còn lại từ khe dây thừng, hứng thú tiếp tục cắt.

Mạch Tử hít hít mũi, hung hăng trừng mắt nhìn Hoắc Cải, khàn giọng nói: "Ngươi hỏi thì hỏi, còn cắt áo của ta làm gì."

Hoắc Cải kéo dài âm điệu, đầy vẻ yêu nghiệt của phản diện: "Vì ta cần tìm thuốc giải để cứu Vũ Vô Chính, nhưng ta lại sợ ngươi không thành thực, nên đành trói ngươi lại, sau đó cắt áo từng chút một để tìm."

"Thuốc gì? Sao ngươi có thể ăn nói linh tinh! Ta chỉ cao bằng một nửa ngươi, ngươi lại cẩn thận phòng bị như vậy, có biết xấu hổ không hả?" Mạch Tử phồng cái mặt bánh bao tròn tròn lên, trừng to mắt, cắn cái môi phấn nộn, dáng vẻ giận dữ.

Hoắc Cải nhìn bộ dạng đó của Mạch Tử, tay ngừng một lúc, ánh mắt lập tức trở nên quỷ dị.

Hoắc Cải đặt kéo xa sang một bên, giơ tay bóp lấy cái mặt rưng rưng nước mắt của Mạch Tử, day day day: "Đù! Ra vẻ dễ thương nữa đi! Nếu như gia không cẩn thận từ hủ nam yêu mến mỹ nữ biến thành ông chú biến thái thích bé trai, ngươi có chịu trách nhiệm nửa đời sau/ nửa thân dưới của ta được không hả?!" (Bụi: nửa đời sau, nửa thân dưới phát âm gần giống nhau, tác giả chơi chữ =)))

"Hu hu hu…" Mạch Tử hoàn toàn nghe không hiểu Hoắc Cải đang nói gì, bị Hoắc Cải nắn cho không khác gì thỏ Tuzki.

Đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của bé trai đỏ như quả cà chua rồi, ông chú biến thái Hoắc Cải mới hài lòng thu tay lại, cầm hai ống tay áo lúc trước cắt được lên, đong đưa trước mặt Mạch Tử, nụ cười từ ái: "Mạch Tử, ngươi biết trộm là gì không?"

Mạch Tử mím chặt môi, để phòng tên người xấu trước mặt lại có cớ chà đạp mình.

"Trộm chính là một tồn tại giấu mảnh dao trong ống tay áo, không túi nào không cắt được bên cánh tay giấu sợi thép, không khóa nào không mở được thắt lưng dắt móc câu, không tường nào không trèo được dưới chân đạp gió, không ai có thể cản bước. Ngươi nói xem, ta sao dám không đề phòng kẻ trộm như ngươi chứ?" Một cánh tay khác của Hoắc Cải cầm ống tay áo, khẽ nắn, một mảnh dao mỏng manh lập tức từ bên đường biên tay áo lộ ra lưỡi dao sắc bén.

"Ta còn tưởng rằng ngươi đã quên mất ta từ lâu, thì ra ngươi trước giờ chưa từng quên…" Mạch Tử lẩm bẩm, thừ người ra. Lừa đảo, đại lừa đảo!

"Trộm chính là một tồn tại hai tay vớt tiền trong chảo dầu không bỏng, đôi chân đạp tuyết không thấy vết, ngươi nói xem, ta sao có thể không hoài nghi tên trộm như ngươi không phải người bỏ thuốc chứ?" Ngón tay Hoắc Cải cong lên, liền móc ra được một gói bột thuốc nhỏ từ bên khe trong ống tay áo.

Mạch Tử nhìn chăm chăm gói thuốc đó, mặt trắng bệch.

"Đây là thuốc giải à?" Hoắc Cải đặt gói thuốc trên lòng bàn tay, cười tủm tỉm hỏi.

"Hừ!" Mạch Tử quay đầu đi, nhắm mắt lại, không phối hợp.

"Ha ha." Hoắc Cải cười phá lên, lắc đầu: "Mạch Tử à Mạch Tử, ngươi thật đúng là chưa đến Hoàng Hà chưa chịu thôi, chìm xuống Hoàng Hà rồi mới biết. Đến tận lúc này rồi mà ngươi vẫn muốn khiến ta tưởng lầm đây là thuốc giải."

Thân thể non nớt của Mạch Tử khẽ cứng lại.

"Nếu như ta đoán không lầm, đây hẳn là thứ thuốc khiến Vũ Vô Chính hôn mê phải không?" Hoắc Cải chậm rãi khép năm ngón tay lại, nắm lấy gói thuốc trong lòng bàn tay: "Để bảo đảm kế hoạch thuận lợi, trong tay ngươi tuyệt đối sẽ không chỉ có một phần thuốc. Buổi tối ngươi đến thăm Đại đương gia, còn không phải là để thám thính xem thuốc có tác dụng hay không sao? Ngươi cho rằng ta tại sao lại để ngươi vào phòng cùng ăn cháo chứ? Chính là để cho ngươi có thêm cơ hội chính đại quang minh mà bỏ thuốc, để mà bắt tận tay day tận trán đấy."

"Ngươi lúc này nói cái gì cũng có lý, tại sao lúc đầu không phát hiện ra?" Mạch Tử ngoan cố, hỏi một cách mỉa mai.

Hoắc Cải cười mà không nói. Gia đang chơi một ván cờ rất lớn, tương ái tương sát gì đó, thứ nít ranh như ngươi không thể nào hiểu được đâu.

"Hơn nữa, thứ như thuốc giải không có thì thôi, nếu như có hẳn cũng sẽ đặt ở những vị trí như trong ngực chứ không phải tay áo. Nếu không lúc bỏ thuốc không cẩn thận lại bỏ nhầm thì không phải rất mất mặt sao?" Hoắc Cải bỏ ống tay áo xuống, cầm kéo lên, tiếp tục quấy rối nhi đồng.

Mạch Tử hừ hừ: "Ngươi bỏ cuộc đi, trên người ta căn bản không có thuốc giải."

Tay Hoắc Cải vẫn tiếp tục cắt, giọng điệu lại càng lạnh lẽo: "Nếu như không có thuốc giải thì ngươi liền cầu nguyện đi, nếu như Đại đương gia không tỉnh lại, ta sẽ giết chết ngươi."

Mạch Tử khóc lóc: "Đừng… đừng mà, đây cũng không phải thuốc độc, đợi khi thuốc hết tác dụng Đại đương gia tự nhiên sẽ tỉnh lại thôi."

"Vậy hắn mất bao lâu mới tỉnh lại?" Hoắc Cải chau mày.

Mạch Tử sợ sệt nói: "Ta cũng không biết, bọn họ chỉ nói sau khi uống thuốc này nửa canh giờ, Đại đương gia sẽ hôn mê, đến lúc đó bọn họ sẽ mang người đi. Tính thời gian lên xuống núi, đại khái mất một buổi tối."

Một buổi tối? Rõ ràng là ba ngày mà. Hoắc Cải – nhà tiên tri chuyển sang truy vấn: "Bọn họ là ai?"

Mạch Tử quầng mắt đỏ ửng, miệng mếu máo: "Ta… ta không biết, bọn họ đều bịt mặt, cầm ngọc bội tùy thân của ca ca đến uy hiếp ta, ta… ta cũng không có cách nào khác."

Hoắc Cải cười: "Mạch Tử, ngươi biết trộm là gì không?"

"Hả?" Mạch Tử không hiểu tên người xấu này tại sao lại giở lại trò cũ.

"Trộm chính là một tồn tại so với việc lao động cần cù thì càng thích thông qua thủ đoạn đê tiện để không làm mà hưởng hơn. Ngươi nói ngươi vô tội, ngẫm lại những biểu hiện kiệt xuất lúc trước của ngươi, ngươi dựa vào đâu mà muốn ta tin rằng ngươi không phải người từ nhỏ đã quyết chí thành trộm chứ?" Hoắc Cải đầu không ngẩng, chậm rãi rạch những đường dài trên tấm áo trước bụng Mạch Tử.

"Đại đương gia cũng là sơn tặc mà…" Mạch Tử nhịn không được lẩm bẩm.

Hoắc Cải khẽ cười, đầy vẻ mỉa mai: "Cho nên hắn cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, cố chấp khoe khoang bản thân là vì chính nghĩa, để trốn tránh sự khiển trách của lương tâm. Điều hắn nhận định thì luôn là chân lý, người có tội vĩnh viễn là kẻ khác. Hắn chỉ cần cao cao tại thượng, dùng thân phận cường giả để phán định thiện ác, đẩy tội lỗi về phía kẻ yếu là được."

Rõ ràng nói là Đại đương gia, tại sao lại cảm thấy người trước mắt mới là kẻ chân chính cao cao tại thượng? Mạch Tử hô hấp chợt khựng, không dám mở miệng nữa, nó mơ hồ cảm thấy bản thân dường như đã không cẩn thận nhìn trộm bức họa nào đó không nên xem.

Hoắc Cải nói xong, phát giác bản thân dường như lỡ lời, thế là vùi đầu làm việc, không nhiều lời nữa.

Sau thời gian một tuần trà, trên người Mạch Tử đã hoàn toàn sạch trơn, Hoắc Cải cũng không thể tìm ra gói thuốc thứ hai.

Hoắc Cải thầm thở phào một hơi, điều y muốn là Vũ Vô Chính hôn mê triệt để, nếu như không cẩn thận tìm ra thuốc giải rồi, thì đó mới gọi là bi kịch.

Hoắc Cải giả đò thở dài một tiếng: "Có cách nào khác để khiến hắn tỉnh lại không, như ấn huyệt nhân trung, châm kim vào ngón tay…?"

Mạch Tử thận trọng đáp: "Ta không biết, có điều ta nghĩ thứ thuốc có thể khiến Đại đương gia ngất đi hẳn không phải thứ dễ đối phó."

"Vậy ngươi có thể bảo đảm sau tối nay, hắn sẽ có thể tỉnh lại không?" Hoắc Cải giả đò mặt ủ mày chau.

“Đại khái… là thế.” Mạch Tử rõ ràng không dám chắc.

“Vậy đồng bọn của ngươi lúc nào sẽ xông vào?” Hoắc Cải chau mày, vẻ mặt lo lắng.

Mạch Tử vô tội khóc òa: “Ta… Ta thực sự không biết.”

Hoắc Cải lại hỏi: “Bọn ngươi làm Vũ Vô Chính hôn mê rồi mang đi rốt cuộc là vì cái gì? Soán quyền?”

Mạch Tử hoang mang lắc đầu, khóc càng thảm thiết: “Hu hu hu…”

Hoắc Cải không hỏi nhiều nữa, móc gói thuốc ra, lý lẽ hùng hồn nói: “ Vậy ngươi uống thuốc vào đi, ta lấy ngươi làm thí nghiệm trước.”

Mạch Tử nước mắt giàn giụa, kẻ mặc áo trắng quả nhiên chẳng tên nào tốt.

“Đúng rồi, thuốc này chắc hẳn phải hòa với nước.” Hoắc Cải cầm gói thuốc đứng lên, lục sục một lúc, sau đó cầm cốc nước quay lại.

Hoắc Cải nhấc đầu Mạch Tử lên, thản nhiên nói: “Ngươi nói thuốc này là mê dược, uống vào hẳn không sao phải không? Yên tâm, ta sẽ đắp chăn cho ngươi.”

Nói xong, Hoắc Cải bóp mở miệng Mạch Tử ra, dốc nước vào.

Nửa canh giờ sau, Mạch Tử hôn mê. Hoắc Cải sau khi lắc hai cái, nhéo hai phát, chọc hai cái, nhìn Mạch Tử ngủ như con lợn chết thì mới yên tâm hoàn toàn.

Hoắc Cải nhanh chóng cởi dây thừng trên người Mạch Tử, nhìn những vết trói đỏ lừ trên người Mạch Tử, khe khẽ thở dài. Hoắc Cải ôm Mạch Tử vào trong lòng, day nhè nhẹ từng lằn đỏ. Sau khi mát xoa xong, Hoắc Cải lấy khăn tay ra, chấm nước sạch, tỉ mỉ lau sạch khuôn mặt bị nước mắt dính tèm lem của nó.

Sau đó, Hoắc Cải đặt Mạch Tử lên tấm chăn mỏng, quấn quấn quấn nó thành một cái trứng cuộn, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ ở ngoài. Hoắc Cải dùng dây thừng quấn hai vòng bên ngoài cái trứng cuộn, buộc chắc, ngăn chặn khả năng tên nhóc này tỉnh lại chạy trốn. Cuối cùng, Hoắc Cải đặt một cái gối mềm vào sau gáy Mạch Tử, đại công cáo thành.

Hai ngày sau, Hoắc Cải nhìn Mạch Tử ngủ cùng Vũ Vô Chính, nghĩ thầm thuốc này quả thực ghê gớm, mình chẳng qua chỉ dùng móng tay gẩy một chút cho Mạch Tử uống, không ngờ lại hôn mê lâu như thế. Hoắc Cải lại quên mất, người ta hòa thuốc đó với cả ấm trà, y lại hòa bao nhiêu uống bấy nhiêu, huống chi Mạch Tử nhỏ như vậy. Hoắc Cải ngược đãi nhi đồng thật lãnh khốc hết chỗ nói.

Hoắc Cải hào phóng hòa 3/4 số thuốc, chuốc Vũ Vô Chính và Mạch Tử một to một nhỏ uống mê dược một lần nữa, thuận tiện thêm mấy nốt cấu véo, kim châm lên người Vũ Vô Chính vào nửa canh giờ sau. Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi khoái đao quan binh giúp mình giải quyết gọn mấy tên luân X là được. Kinh nghiệm cho chúng ta biết, mấy tên cơ bắp không tình yêu chỉ cần chết ngắc chết nghẻo là đủ để ứng phó với tiểu cúc hoa ưng giai đẹp rồi.

Lại ba ngày nữa trôi qua, Hoắc Cải đoán người chắc cũng sắp tỉnh rồi, quả đoán đổi phương thức trói Mạch Tử.

Quả nhiên, một canh giờ sau, Mạch Tử tỉnh lại, phát hiện tay chân mình bị trói chặt bằng vải thô, sau lưng là một tấm đệm mềm, trên người là một tấm chăn.

“Đói…” Mạch Tử khổ sở nhăn nhó.

Ngươi hôn mê suốt 5 ngày, chỉ uống chút nước mì sền sệt, có thể không đói sao? Hoắc Cải xụ mặt, nửa ôm Mạch Tử cho nó ăn: “Tại sao ngươi tỉnh rồi mà Đại đương gia vẫn chưa tỉnh?”

Mạch Tử “ngao” một tiếng đớp cả miếng bánh nhỏ trên tay Hoắc Cải, vội vàng nhai vào mồm, hai má phồng lên nhồm nhoàm nhai một lúc lâu, cuối cùng cũng nuốt xuống. Lúc này mới thận trọng đáp: “Ta… ta không biết… có điều hẳn là cũng sắp tỉnh rồi.”

Hoắc Cải buồn bực, có lẽ thằng nhóc này sợ mình lấy thức ăn bức cung nên mới ăn vội như thế. Mình độc ác đến thế sao?

Hoắc Cải hạ thấp mi mắt, thở dài một tiếng: "Trông bộ dạng đáng thương đó của ngươi, chốc nữa Vũ Vô Chính tỉnh lại, có khi lại cho rằng ta là người xấu ấy chứ."

Mạch Tử không tiếp lời, đầu cúi gằm, ngoan ngoãn vô cùng.

Đến khi Hoắc Cải cẩn thận bẻ vụn một miếng bánh, cho ăn xong xuôi, đặt Mạch Tử trở về đệm mềm, Vũ Vô Chính khẽ hừ một tiếng, cuối cùng cũng tỉnh lại.

"Ngươi rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi! Cảm thấy thế nào?" Hoắc Cải vui mừng kêu lên, giống như Vũ Vô Chính không phải hôn mê tỉnh lại mà là chết đi sống lại.

Vũ Vô Chính thử nắm nắm tay, yếu ớt nói: "Vẫn ổn, chỉ là toàn thân mềm nhũn."

Hoắc Cải trong lòng hiểu rõ: Là vì đói đây mà.

Hoắc Cải đối xử với Vũ Vô Chính còn độc ác hơn với Mạch Tử nhiều, suốt cả 5 ngày, cái dạ dày đáng thương của Vũ Vô Chính ngoại trừ một lượng nước rất ít thì chẳng nhận được cái gì hết.

Đột nhiên có tiếng khóc vang lên: "Đại đương gia, cứu ta, cứu ca ca ta với…"

Vũ Vô Chính vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Mạch Tử bị trói nằm trên đất, đứng phắt dậy, xoay người một cái, đứng giữa Hoắc Cải và Mạch Tử, cảnh giác nhìn Hoắc Cải chăm chăm, nghiêm sắc mặt: "Chuyện là thế nào?"

Hoắc Cải trong lòng cười lạnh, xem ra vị này bị bỏ đói vẫn chưa ăn thua.

[Tiểu kịch trường vô trách nhiệm – Np của Hoắc Cải.]

"Ư ư… Ha, a" Trong phòng Hoắc Cải truyền ra một loạt âm thanh khiến người ta đỏ mặt.

Rầm một tiếng, Vạn Tư Tề đạp cửa mà vào: "Tiểu Luân đệ…"

Hoắc Cải thản nhiên quay đầu: "Ta đang thu thập tài liệu, huynh có việc gì?"

Trên máy tính trước mặt chiếu một màn np…

Vạn Tư Tề rầu rĩ: "Chẳng lẽ thu thập tài liệu trên người ta vẫn chưa đủ."

Hoắc Cải nói chắc như đinh đóng cột: "Chưa đủ."

Vạn Tư Tề giận: "Ồ?"

Hoắc Cải nhướn mày: "Lúc này đang viết np mà, huynh thực sự muốn ta thu thập tài liệu từ thực tế?"

Vạn Tư Tề lẳng lặng nhìn trời: "Thỉnh đệ cứ tự do làm…"

() Chỉ hươu nói ngựa: sau khi Lý Tư bị giết,Tần Nhị Thế phong Triệu Cao làm Trung thừa tướng, tước An Vũ hầu, nằm hết quốc chính. Từ đó ông có mưu đồ làm loạn xưng vương, nhưng sợ lòng người không phục, bèn nghĩ cách thử lòng. Tháng 8 năm 207 TCN, ông cho người dắt con hươu đi qua dâng lên Nhị Thế và bảo đó là con ngựa. Nhị Thế cho rằng nó là con hươu, nhưng nhiều đại thần đều hùa theo nói là ngựa, chỉ có một số ít không chịu, khẳng định là hươu nhưng không đáng kể. Nhị Thế tưởng là ngựa thật, nghĩ mình loạn óc, bèn vào Vọng Di cung trai giới. Còn những người nói thật đều bị Triệu Cao để bụng trả thù. (nguồn Wiki)

102. Chương 102: Đại Hiệp Không Ngờ Lại Tin Tưởng

"Ngươi đã hôn mê suốt 5 ngày, cầm đồ ăn mang theo chúng ta phải lập tức đi khỏi, ta sợ ntrên núi có biến" Hoắc Cái giống như đối phó với một đứa trẻ gây náo loạn vô cớ, nhét bánh và túi nước vào tay Vũ Vô Chính, quay đầu đi về phía cửa đường hầm.

Vũ Vô Chính một tay cầm bánh một tay cầm túi nước, có chút không hiểu gì hết. Mạch Từ cũng ngây ra, nước mắt đều dừng lại ở long mi, muốn rớtkhông rớt được, nó cũng chẳng hiểu gì hết.

Hoắc Cái đẩy đẩy tấm gỗ ở chỗ đi ra, lộ ra một khe hở, một luồng ánh sáng lọt vào trong khe hở tối om, lóe lên một vệt sáng trên khuôn mặt của Hoắc Cái, như trong giây lát ánh đao xẹt qua mặt.

Hoắc Cái thận trọng thu tay lại, quay trở về, đi đến trước mặt Vũ Vô Chính, hạ thấp giọng nói: "Chỗ cửa ra vào của mật đạo có ánh sáng, xem ra cửa tủ bên ngoài đã bị mở ra, chỗ này hắn đã lục xoát rồi."

Vũ Vô Chính vẫn chưa bắt được tiết tấu của Hoắc Cái, đầu óc toàn dấu hỏi: "Sao ngươi biết tủ quần áo có mật thất?"

Hoắc Cái đánh giá Vũ Vô Chính từ đầu đến chân như nhìn trẻ em thiểu năng trí tuệ: "Ta đã ở căn phòng này suốt mấy ngày rồi, nếu như ngay cả trong phòng có những gì đều không biết thì ta đã không phải Vạn Nhận Luân. Đúng rồi, nếu ngươi muốn cởi trói cho Mạch Tử cũng được, có điều tốt nhất là nên bịt mồm nó lại kẻo dẫn dụ địch đến."

"Đại đương gia…" Mạch Tử nước mắt rung rung nhìn Vũ Vô Chính, đáng thương vô cùng, cọ cọ vào hắn.

Gân xanh trên trán Vũ Vô Chính giần giật: "Hai người các ngươi ai có thể giải thích cho ta đã ảy ra chuyện gì không?"

Mạch Tử tất nhiên không để Hoắc Cái mở miệng trước, vội vàng khóc thút thít nói: "Đại… Đại đương gia, mau cứu ca ca ta, ca ca ta đang ở trong tay y"

"Sao ngươi biết ca ca ngươi ở trong tay y?" Vũ Vô Chính nghi hoặc chau mày.

Mạch Tử phẫn nộ nhìn Hoắc Cái, sau đó lại như sợ hãi nhanh chóng thu lại tầm mắt: "Y cầm ngọc bội của ca ca uy hiếp ta."

"Y uy hiếp ngươi làm gì?" Vũ Vô Chính nhàn nhạt nói, giống như đã rút hết mọi cảm xúc, lạnh lẽo thấu xương.

Mạch Tử cắn môi, thút thít nói không lên lời. Vũ Vô Chính quay đầu quét mắt nhìn Hoắc Cái lúc này đang nhàn rỗi đứng tại chỗ, ngẩng cái cằm tinh tế lên, nhướn mắt nhìn qua bên này, giống như một khán giả, còn là loại khán giả khinh bỉ kẻ mãi nghệ diễn quá mức tầm thường vụng về.

Vũ Vô Chính cảm thấy tim nghẹn chặt, gần như phẫn nộ. Hắn ngồi xuống, nhanh chóng cởi dây vải thô trên người Mạch Tử, lớn tiếng nói: "Đừng sợ, cứ nói thẳng là được."

Quầng mắt Mạch Tử vừa đầy nước mắt, vừa đỏ ửng, như bị dọa sợ: "Y muốn ta thừa nhận, thừa nhận thuốc mê là do ta bỏ."

"Thật sao?" Vũ Vô Chính quét mắt nhìn Hoắc Cải dường như không thèm quan tâm, giọng nói có chút khàn, cảm xúc trong mắt rất khó tả.

Mạch Tử ra sức gật đầu: "Thật đó."

"Ngươi có gì muốn nói không?" Vũ Vô Chính nhìn Hoắc Cải.

Hoắc cải nhún nhún vai, giở giọng vô lại: "Nói cái gì? Ngươi nếu như tin ta, không nói cũng được, ngươi nếu như không tin, nói gì cũng vô ích."

"Nhưng ta muốn ngghe chính miệng ngươi nói." Vũ Vô Chính nhấn mạnh từng chỗ, không cho y từ chối.

Hoắc Cải bất đắc dĩ mở miệng: 'Tối đó ngươi vô duyên vô cớ ngất đi, ta dày vò ngươi cả tuần hương mà ngươi vẫn như con lợn chết không phản ứng. Ta ý thức có điều gì đó không ổn, lập tức kéo ngươi giấu xuống mật thất này. Ta đoán nếu kẻ địch dùng thủ đoạn bỏ thuốc thì nhất định sẽ đến kiểm tra kết quả. Cho nên ta ở lại bên ngoài, muốn xem xem đối phương còn có hành động gì không. Nửa đêm Mạch Tử đến tìm ngươi, ta nói dối rằng ngươi không sao, sau đó để nó vào trong phòng, thuận tay đánh ngất, kéo nó vào trong mật thất. Sau đó, ta thẩm vấn nó, kết quả thằng nhóc này chỉ toàn nói dối, ta chỉ tìm dược gói thuốc trên người nó. Ờ, chính là trên cái bàn kia. Mạch Tử nói thứ này là thuốc mê, để đề phòng xảy ra việc ngoài ý muốn, ta hỏi xong liền cho nó uống một ít. Không ngờ, ngươi hôn mê liền năm ngày. Cũng may ta đề phòng sau

khi ngươi bị bỏ độc chết đối phương ra tay với ta, nên đã chuẩn bị đồ đạc kháng chiến trường kỳ, nếu không không cần đợi đến lúc ngươi tỉnh lại, ngươi lúc này đã chết khát rồi."

Mạch Tử nghe lời giải thích khô khốc đócủa Hoắc Cải, mắt trợn trừng. Rõ ràng đều là sự thật, tại sao nghe lại có vẻ khả nghi như thế? Với mức độ giảo hoạt của tên kẻ xấu này, hoàn toàn không nên!

Hoắc Cải đương nhiên có cách để khiến mình không bị hiềm nghi, nhưng điều y muốn chính là sự hoài nghi của Vũ Vô Chính.

Điều thứ 5 trong nguyên tắc sinh tồn trong thế giới quỷ súc: Vĩnh viễn đừng hy vọng thứ xa xỉ nbhuw tín nhiệm nảy sinh theo tình yêu, chỉ sau khi hoài nghi và tổn thương triệt để, tín nhiệm – thứ ngăn chặn ngược tâm này mới có cơ hội lên sàn.

Vũ Vô Chính trầm ngâm thật lâu, hỏi: "Tại sao chỉ có ta bị ngất vì thuốc mê mà ngươi lại không việc gì?"

"Chắc là do ăn ở nhân phẩm của ta tốt' Hoắc Cải nhún nhún vai.

Sắc mặt Vũ Vô Chính trầm xuống: "Ngươi tốt nhất có thể cho ta một lý do thuyết phục."

Hoắc Cải híp mắt lại đánh giá khuôn mặt bất thiện của Vũ Vô Chính, đứa trẻ mình nhìn nó lớn lên và người ngoài khả nghi đê tiện vô sỉ, phải tin ai, phải nghi ai, căn bản không cần suy nghĩ phải không nào? Vũ Vô Chính lúc này lại cố chấp đòi mình giải thích, bản than nên cảm động trước sự "công chính" của hắn không?! Thế này thì không ổn, nếu như không như nguyên tác – đối phương trong lúc tức giận nảy sinh hiểu lầm, mà từng bước đòi hỏi đúng sai, đến lúc đó lật lại án, độ khó sẽ càng lớn hơn nhiều. Hơn nữa cũng sẽ không có hiệu quả với việc gây dựng tín nhiệm.

Hoắc Cải suy tư một lúc lâu, chợt nhếch khóe miệng, cười lẳng lơ mà diễm lệ: "Vũ Vô Chính, có phải ngươi tơ tưởng thân thể ta rất lâu rồi không?

"Hả?" Vũ Vô Chính ngây người. Này này, tại sao đề tài trong phút chốc lại ngoặt sang hướng quỷ dị như vậy?

"Ngươi cứ tâm tâm niệm niệm muốn chứng minh tội lỗi của ta, chẳng lẽ không phải vì nếu như có thể đổ tội lỗi lên đầu ta một cách hợp tình hợp lý, ngươi liền có thể dùng danh nghĩ chừng phạt khóa ta lại, muốn "phang" bao nhiêu lần, muốn chơi tư thế nào liền chơi tư thế đó, muốn dùng đạo cụ nào liền dùng đạo cụ đó sao?" Hoắc Cải lộ ra tinh thần hiểu hết mọi việc, trông đến là sâu sa.

Vũ Vô Chính cục tức bị nghẹn đến tận họng, suýt nữa bị nghẹn chết. Đù, cách suy nghĩ này cũng thật quá kỳ dị! Tên nhóc này rốt cuộc đọc sách gì mà lớn lên vậy? Xuân cung đồ à?!

"Không phải!" Vũ Vô Chính vô lực kháng nghị.

"Không phải?" Hoắc Cải giả đò kinh ngạc nhướn nhướn mày, hoài nghi.

"Ta tin ngươi không làm mấy chuyện mà Mạch Tử nói." Vũ Vô Chính nhìn thẳng vào đôi mắt đầy vẻ giễu cợt của Hoắc Cải, ánh mắt đó như một thanh kiếm, chỉ thẳng vào tim Hoắc Cải, trực tiếp mà sắc bén, chân thành, chân thực.

"Ngươi tin?" Hoắc Cải lần này thật sự kinh ngạc

Vũ Vô Chính gật đầu, không chút do dự.

"Nếu như ngươi tin ta thật, vậy ngươi cứ cố chấp bắt ta giải thích làm gì?" Hoắc Cải cười cười, có chút mỉa mai. Nếu như ngươi tin ta thật vậy tại sao cúc hoa trên ngực ta không có phản ứng gì.

Vũ Vô Chính thở dài, mang theo nét bất đắc dĩ và lo lắng nhàn nhạt: "Bởi vì chỉ có ta tin ngươi thì không đủ, ngươi nhất định phải có đủ lý do để các huynh đệ của ta cũng tin ngươi, chứ không phải tin Mạch Tử."

Hoắc cải câm bặt. Thì ra là như vậy… Cho nên hắn mới không vội ra ngoài, cho nên mới hỏi đi hỏi lại.

Mạch Tử lúc này đã trợn mặt há hốc mồm, nó không tin tà, cắn chặt môi, xông về phía Vũ Vô Chính hỏi: "Đại đương gia tại sao ngài có thể không tin ta!"

Vũ Vô Chính vỗ vỗ đầu Mạch Tử, nói: "Nếu như thực sự là y bỏ thuốc, lúc này ta hoặc đã là một thi thể, hoặc là bị khóa chặt không còn chút khả năng phản kháng, tuyệt đối sẽ không giống như hiện tại vẫn còn có thể đứng thẳng. Con người y làm việc từ trước đến giờ nếu có thể không giữ lại thì tuyệt đối không giữ lại hậu hoạn."

Mặt Hoắc Cải lập tức vặn vẹo… Ta còn đang thắc mắc tại sao cúc hoa không phản ứng! Thì ra ngươi con mẹ nó tin không phải là giới hạn trên cùng nhân phẩm ta mà là hạn dưới cùng!

Mạch Tử rõ ràng cũng chấn động trước cái lý do hùng hồn này, sửng sốt mất một lúc mới nói: "Chẳng may y muốn tiếp tục tiềm phục bên cạnh ngài để lất tình báo thì sao?"

"Theo như lời ngươi nói lúc trước, cho dù y có muốn lấy tình báo cũng sẽ không dùng cách này." Vũ Vô Chính khẽ cười lắc đầu.

Mạch Tử chớp chớp mắt, không hiểu.

Vũ Vô Chính nhìn Hoắc Cải, giống như đang nhìn một con mãnh thú đã săn đuổi rất lâu nhưng chưa bao giờ thành công, kiên dè mà rầu rĩ: "Vain Nhận Luân, nói cho đứa trẻ ngốc này biết ngươi sẽ dùng thủ đoạn nào đi?"

Hoắc Cải giần giật khóe môi, thành thật mở miệng: "Trói hết các ngươi lại, sau đó trực tiếp ép hỏi ngươi, không trả lời liền dùng hình với Mạch Tử hoặc anh trai của Mạch Tử trước mặt ngươi."

"Ngươi hiểu rồi đó." Vũ Vô Chính cảm thông nhìn Mạch Tử mặt trắng bệch.

Mạch Tử hoàn toàn khốn biết nói gì – Các ngươi đôi cẩu nam nam này!

103. Chương 103: Tín Nhiệm Cuối Cùng Cũng Dao Động

Vũ Vô Chính sau khi ngây ra một lúc, đang định mở miệng. Hoắc Cải đã bá đạo phất tay, nói tiếp: "Không cần vội giải thích, trước tiên hãy chân thành tự hỏi lòng mình một câu rồi nói."

Vũ Vô Chính bị tước quyền phát ngôn lặng lẽ xem xét nội tâm, mắt lộ vẻ hoang mang.

Hoắc Cải ra vẻ thần thông, tiếp tục lừa gạt: "Ngươi đương nhiên hy vọng tất cả những việc này đều do ta làm, bị một người lạ đê tiện vô sỉ phản bội vẫn dễ chịu hơn bị huynh đệ cùng vào sinh ra tử bán đứng. Hướng về sự dễ chịu tránh né sự đau khổ vốn là bản tính con người, ngươi nghĩ như vậy cũng là điều bình thường mà thôi."

Vũ Vô Chính nhìn Hoắc Cải, như thể bách tính vô tri bị tiên sinh xem bói nói trúng tình hình trong nhà.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo nắm chặt lấy bàn tay màu đồng, Hoắc Cải trịnh trọng cổ vũ: "Vũ Vô Chính, là nam nhân thì đừng trốn tránh, đối diện hiện thực đi, báo thù rửa hận cho bọn họ, mới có thể làm cho những huynh đệ bất hạnh gặp nạn chết được nhắm mắt!"

Một câu hỏi, ba câu nói, chỉ bằng đúng ba câu, công thức Vạn Nhận Luân là hung thủ = trốn tránh hiện thực = huynh đệ chết không nhắm mắt thuận lợi thành lập!

Vũ Vô Chính nhắm mắt lại, hít sâu vào một hơi, trở ngược tay nắm chặt tay Hoắc Cải: "Ngươi nói đúng." Rất bất hạnh, Vũ Vô Chính lại bị tên yêu nghiệt Hoắc Cải dụ vào tròng rồi.

Hoắc Cải len lén thở phào, coi như rửa sạch hiềm nghi tránh được một kiếp rồi.

"Hiện tại người có hiềm nghi nhất chính là người Mạch Tử gần gũi và coi trọng nhất, trong lòng ngươi đã nghĩ ra ai chưa?" Hoắc Cải dẫn dắt từng bước, đánh tan ý đồ công kích đối phương là chưa đủ, vẫn cần phải đặt mục tiêu công kích đến trước mặt vũ khí đã nạp đạn, xả hết hoa lực, mới có thể coi là an toàn triệt để.

"Nhị đương gia? Không, sao có thể…" Vũ Vô Chính lẩm bẩm mấy câu không nghe rõ, mày chau lại.

Hoắc Cải nói không sai, bị người mình tín nhiệm bán đứng luôn luôn đau khổ gấp vạn lần bị người mình phòng bị phản bội, hắn đã bị Hoắc Cải hại thành thói quen, thêm một lần nữa, tuy sẽ giận, sẽ hận, sẽ hối, nhưng sẽ không giống hiện tại… chit riêng việc nghĩ thôi liền cảm thấy trái tim đau nhói, máu tươi giàn giụa, đó chính là huynh đệ vào sinh ra tử của hắn!!!

Hoắc Cải thấy môi Vũ Vô Chính vô thanh mở ra ngậm vào mấy lần, không chắc tư duy Vũ Vô Chính đã mắc lừa chưa, thế là nói thêm: "Ta nghĩ, hẳn là anh trai của Mạch Tử rồi. Ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi phái hắn xuống núi làm gì không?"

Vũ Vô Chính dứt khoát triệt để ngậm miệng lại, nhìn Hoắc Cải trừng trừng.

Hoắc Cải bốn mắt nhìn nhau với hắn một lúc, rồi bật cười, từng câu từng chữ đều mang theo sự bi thương thấu xương, rầu rĩ vô hạn: "Ta vốn tưởng rằng ta đứng bên cạnh ngươi là đã có tư cách cùng ngươi chống chọi với cuồng phong cuồng vũ. Không ngờ… ngươi cuối cùng vẫn coi ta là kẻ thù phòng bị. Đáng cười đáng cười quá! Không ngờ Vạn Nhận Luân ta dâng chân tâm nóng bỏng trước mặt người, không cầu vinh hoa phú quý, không cầu danh tiếng lợi lộc, chỉ cầu chia sẻ phần nào những gian nan đau khổ của người, thế nhưng vẫn bị hắt hủi, ném đi như giày rách. Vũ Vô Chính, ngươi muốn sỉ nhục giày vò ta đến mức nào mới vừa lòng!"

Hoắc Cải gầm xong lời thoại nghe có vẻ rất ngược tâm rất thâm tình, thực tế lại rất cẩu huyết rất sáo rỗng này, quay đầu liền đi, rớt lệ mà đi.

Rất nhanh Hoắc Cải liền hối hận – Đậu! Cái khu đất nhỏ bằng lòng bàn tay, chưa đi được hai bước đã khong còn đường rồi, chơi cha mày à!

Cũng may Vũ Vô Chính vẫn chưa vì địa thế phía trước là vực thẳm, phía sau là vách núi, mọc cánh cũng khó thoát mà mặc cho Hoắc Cải một mình luẩn quẩn, vừa hoàn hồn liền bước nhanh lên trước, nắm lấy Hoắc Cải.

"Ta không phải…" Vũ Vô Chính giải thích có chút luống cuống, nhưng lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu: "Ta… ta không có…"

Trên thực tế Vũ Vô Chính đích thực rất oan uổng, hắn thực không cố ý phòng bị gì cả, phản ứng vừa rồi chỉ là phản xạ có điều kiện. Giống như đứa trẻ con bị ông chú quái dị bên đường cướp mất que kẹo, từ đó về sau chỉ cần nhìn thấy ông chú quái dị, không cần biết trong tay có kẹo hay không, phản ứng đầu tiên tuyệt đối là giấu tay sau lưng. Phản xạ có điều kiện đáng xấu hổ, bản năng sinh vật đáng buồn!

Không giải thích nổi, Vũ Vô Chính cũng không biết nên giải thích làm sao, thế là hắn không giải thích nữa. Vũ Vô Chính móc ra chủy thủ tùy thân, nhét vào trong tay Hoắc Cải, giang tay ôm lấy y. Tay Hoắc Cải cứ như vậy treo sau lưng hắn, cầm chủy thủ sắc bén vô cùng.

Ta không nói tin hay không, ta chỉ đặt tính mạng vào tay ngươi, mặc ngươi cần hay không.

Trái tim bị một luồng chảy nóng bỏng đột nhiên dâng lên khiến gần như tan chảy, còn thiếu một chút nữa là chú oán liền có thể hóa giải hoàn toàn. Hoắc Cải nắm chặt chủy thủ trong tay, y sợ bản thân trong lúc phấn khích, tay run mà khiến máu đổ.

Bị đôi cánh tay thít chặt và cái ôm mạnh mẽ của Vũ Vô Chính làm cho hơi đau, Hoắc Cải bĩu bĩu môi, nếu như biết sớm thuộc tính của Vũ Vô Chính là M, mắng một chút liền có thể bắn ra tín nhiệm – vật phẩm nhiệm vụ, y đã không phải khổ sở vậy rồi.

Đương nhiên, cái thứ như tín nhiệm tuyệt đối không giống như Hoắc Cải nghĩ, được tặng khi bị S. Nếu như là một canh giờ trước, Vũ Vô Chính cũng sẽ tuyệt đối không giao phó tín nhiệm cho Hoắc Cải.

Vũ Vô Chính có thể tín nhiệm Hoắc Cải vô điều kiện, nhưng đại đương gia thì không. Vũ Vô Chính có thể giao mạng của mình cho Hoắc Cải, nhưng hắn không thể đem tính mạng tất cả người của sơn trại vào tay người khác.

Vũ Vô Chính lúc này tin Hoắc Cải, chẳng qua là vì hắn đã mơ hồ biết được, sơn trại đã bị tàn sát gần như không còn, mà Đại đương gia là hắn cũng đã là hữu danh vô thực. Hắn không sợ Hoắc Cải hại mình, vì hắn yêu y, nhưng hắn sợ Hoắc Cải sẽ hại người trong sơn trại, cho dù hắn yêu y. Hiện tại chỉ liên quan đến tính

mạng của mình, Vũ Vô Chính chỉ thuần túy là người đang yêu tất nhiên sẽ không có lý do không tín nhiệm người mình yêu. Sự tín nhiệm này hắn rốt cuộc vẫn cho được

Một khắc sau, Hoắc Cải rầu rĩ mở miệng: "Ôm đủ rồi thì buông tay ra đi. Có cần ta nhắc nhở ngươi một chút không, lần tắm gần đây nhất của ngươi đã cách đây 5 ngày rồi…"

Vũ Vô Chính đã vội vàng buông tay, ngượng ngùng đỏ mặt, cẩn thận liếc nhìn sắc mặt của Hoắc Cải, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi không giận sao?"

" Không giận, ngươi đã tin ta rồi, ta còn giận làm gì." Hoắc Cải khoan hồng độ lượng, tuy rằng tên này từ trước đến nay đều không thực sự để tâm đến người khác.

"Sao ta cảm thấy ngươi biết được tấm lòng của ta rồi… mà không vui vẻ nhiều lắm." Vũ Vô Chính do dự mở miệng.

Không thể không nói Vũ Vô Chính thân là dã thú hệ bản năng, trực giác khá là chuẩn. Sự tín nhiệm của Vũ Vô Chính, Hoắc Cải đương nhiên muốn, còn không thể chờ đợi được. Nhưng y không thích thú gì cho cam, đó là kẻ thù và người yêu của Vạn Nhận Luân, là nỗi tiếc nuối và vui mừng của Vạn Nhận Luân, có liên quan gì đến Hoắc Cải y đâu? Không đúng, vẫn có liên quan, đây là boss qua cửa, đối tượng phải chém bằng chết.

Hoắc Cải phất tay, chột dạ phô trương: "Thôi đi, đừng như như thể ngươi hiểu hết ta vậy."

Thế là Vũ Vô Chính thất bại liên tiếp ngoan ngoãn chuyển hướng chủ đề: "Ta phái Nhị đương gia xuống núi là muốn hắn chọn địa bàn thích hợp để lập sơn trại."

Tâm thần Hoắc Cải đã quay trở lại chính đồ, hỏi: "Ngươi đưa hết tiền tài kiếm được mấy năm nay cho hắn rồi phải không?" Vũ Vô Chính gật đầu thở dài.

"Kỳ thực ngươi có đáp án rồi phải không?" Hoắc Cải thoát thân thành công.

Vũ Vô Chính không nói, hắn vẫn có chút khó có thể tin người hiềm nghi nhất sẽ là huynh đệ mình tín nhiệm nhất.

"Chúng ta trước hãy xuống núi xem xem rồi nói, cũng không nhất định thật sự là hắn." Hoắc Cải khuyên giải, dùng danh nghĩa fan đi bôi nhọ mới là bôi nhọ đích thực, thủ đoạn này này Hoắc Cải chơi rất thành thạo.

Vũ Vô Chính mím môi, đen mặt, ôm lấy Hoắc Cải lần nữa tung người bay trong không trung

Vừa đáp đất, liền nhìn thấy đạn tín hiệu đỏ sáng ở phía xa bắn lên, bay cao trên không trung rồi nổ tung.

"Chết rồi, Mạch Tử!" Hoắc Cải rất nhanh liền phản ứng lại.

Sắc mặt Vũ Vô Chính càng trở nên khó coi, hắn tự mình nghĩ rằng đây chẳng qua là chuyện nhắm vào Hoắc Cải, cho nên không thực sự coi Mạch Tử là đại hoạn tâm phúc. Không ngờ điều đó lại cho nó cơ hội thoát khỏi mật thất. Từ lúc rời mật thất đến giờ đã qua một canh giờ, với công phu chân cẳng của Mạch Tử, chạy đến sườn núi hoàn toàn không phải chuyện khó.

-"Ngươi nói xem chốc nữa quan binh sẽ xông lên, hay là…" Hoắc Cải biết rõ còn cố hỏi.

Đáng tiếc Vũ Vô Chính thực sự không biết, đây rốt cuộc là phản đồ nội bộ cấu kết quan binh làm loạn, hay là huynh đệ nhà mình thấy tiền hoa mắt mà tụ tập làm phản. Nhưng bất luận đáp án gì, hắn đều không thể tiếp tục dẫn theo Hoắc Cải đi mạo hiểm.

"Ta dẫn ngươi đến một nơi, trước tiên hãy trốn đã: "Vũ Vô Chính trịnh trọng nói với Hoắc Cải.

Hoắc Cải còn thuộc bản đồ trên núi hơn Vũ Vô Chính, tất nhiên biết con đường bình thường xuống núi chỉ duy nhất một đường, nếu như hiện tại vẫn muốn chạy trốn xuống núi, thì tuyệt đối sẽ mặt đối mặt, tiếp xúc thân mật với quan binh, cho nên kế sách hiện tại chỉ trốn đi trước rồi tính nguyện sau.

Hoắc Cải nhướn mày: "Ngươi có thể bảo đảm đó là chỗ trốn chỉ mình ngươi biết mà người khác không thể tìm ra chứ?"

"Không thể…" Vũ Vô Chính vừa nghĩ đến mật thất tư hữu duy nhất của mình cứ như vậy để Mạch Tử làm bại lộ, liền thấy ngứa răng. Do dự một lúc, Vũ Vô Chính nhìn sắc mặt của Hoắc Cải, nói thẳng ý định của mình: "Có điều mục tiêu của bọn chúng là ta, ta sẽ dẫn dụ bọn chúng đi, chắc hẳn bọn chúng sẽ không lục soát núi tìm ngươi."

Thì ra tên này định chơi chủ ý hy sinh ta để bảo vệ ngươi, không hổ là đại hiệp xả thân giúp người. Hoắc Cải nghĩ đến quy mô quan binh trong nguyên tác, bĩu bĩu môi, thầm nghĩ tình tiết này cũng thật tầm thường quá đi, chết trên sa trường vì người mình yêu gì gì đó, chỉ giỏi lừa nước mắt độc giả.

Hoắc Cải ngẫm lại bản đồ sơn trại một lúc, trong lòng đã nắm bắt được con đường thoát hiểm.

Hoắc Cải nhét chủy thủ trở về trong tay Vũ Vô Chính, dứt khoát nói: "Ta hiểu rồi, ta đi theo ngươi cũng chỉ làm vướng chân, còn không bằng trốn đi, để tránh bị kẻ thù bắt làm con tin. Vũ Vô Chính, chắc ngươi có bản đồ sơn trại phải không, chúng ta bàn bạc về tuyến đường một lúc, tranh thủ lúc ngươi dụ chúng đi khỏi, ta sẽ có cơ hội chạy xuống núi."

Vốn chắc mẩm Hoắc Cải thế nào cũng sẽ khó xử một hồi, không nỡ một hồi, Vũ Vô Chính quyết biệt một hồi ngây ra, lập tức cảm thấy bản thân còn tráng liệt hơn tráng sĩ đơn độc đi vào chỗ chết trong các câu chuyện, ít nhất vợ người ta còn vẫy khăn khóc lóc thương tiếc một hồi. Vị này thì sao? Một câu nói tình cảm cũng không, trực tiếp đòi lấy bản đồ ra tính xem lợi dụng mình thế nào để tạo cơ hội chạy trốn… kỳ thực ta đây là tương tư một phía phải không, phải không?

Vũ Vô Chính oán niệm thì vẫn chỉ oán niệm, vẫn đưa bản đồ sơn trại cho Hoắc Cải, dù sao, bất luận thế nào, nếu như chỉ có thể có một người sống sót, hắn hy vọng đó là Hoắc Cải. Bảo vệ người mình yêu là lẽ đương nhiên, là vinh dự mà mỗi nam nhân cho dù có phải chảy cạn máu cũng phải giữ gìn.

Hoắc Cải bị Vũ Vô Chính tự động loại trừ khỏi sinh vật giống đực, hoàn toàn không phát giác ra, nhìn bản đồ, vẽ ra một con đường: "Vũ Vô Chính, ngươi chủ động đi về phía sơn đạo này, một là thám thính tình hình địch trước, hai là nhân lúc bọn chúng đi trên sơn đạo không tiện mà giết vài tên. Nếu như trên sơn đạo không giết hết, thì ngươi hãy dẫn dụ bọn chúng đến con đường này. Ta sẽ trốn trên con đường ngược hướng. Hiểu chưa?"

"Được" Vũ Vô Chính hào sảng gật đầu, cho dù tận cuối con đường đó của hắn là vực thẳm.

"Vậy thì một câu dặn dò cuối cùng… Vũ Vô Chính, không được chết." Giọng nói của Hoắc Cải rất nhẹ, nhưng rõ ràng, từng chữ từng chữ vang vọng bên tai Vũ Vô Chính, tuyệt hơn mọi khúc nhạc trên thế gian.

"Ta còn chưa thương ngươi, sao nỡ chết được chứ!" Vũ Vô Chính dán vào tai Hoắc Cải, nói một cách vô cùng sắc tình, vô cùng lưu manh, giọng nói khàn khàn cố ý đè thấp giống như thứ rượu đã ngâm trăm năm, có vị cay nồng sốc mũi.

Không đợi Hoắc Cải đánh, Vũ Vô Chính đã quay người, rảo bước xuống núi: "Ta đi báo thù cho hynh đệ đây, đợi ta trở về nhé!"

Hoắc Cải nhìn vạt áo phất phới trong liệt phong của Vũ Vô Chính hóa thành một nét đan thanh cuối cùng ở đường chân trời, y nhắm mắt lại, quay người, đi về phía ngược lại… Ta đều nói hoạn nạn gặp chân tình, vậy thì ngươi hãy đi hoạn nạn một chút, sau đó ta sẽ đến thể hiện chân tình là được. Có lẽ sau hôm nay, ta và ngươi liền có thể thuận lợi vĩnh biệt, không còn dây dưa nữa.

Tiểu Kịch Trường Vô Trách Nhiệm

Vũ Vô Chính ngươi vẫn không hiểu

"Bộ phim này sắp kết thúc rồi phải không?" Vũ Vô Chính diễn xong phần diễn hôm nay, chạy đến bên đạo diễn Đản Hoàng hỏi.

Đản Hoàng gật đầu.

"Kết thúc ta và Vạn Nhận Luân trải qua những ngày tháng thần tiên quyến lữ phải không?" Vũ Vô Chính hết sức tự tin, hỏi.

Đản Hoàng trầm mặc.

Vạn Tư Tề đeo gông đi ngang qua, nhìn Vũ Vô Chính, cười mà không nói, đứng xem. Đông Phương Vị Minh ôm Khởi Tư đi ngang qua, nhìn Vũ Vô Chính, cười mà không nói, đứng xem.

Trần Bách Chu cầm cuộn tranh đi ngang qua, nhìn Vũ Vô Chính, tốt bụng mở miệng: "Ngươi chỉ xem phần kịch bản hiện tại của mình thôi phải không?"

Vũ Vô Chính gật đầu, kinh ngạc hỏi Đản Hoàng: "Chẳng lẽ không phải? Tình tiết đã phát triển đến mức này rồi, còn có thể có biến số sao? Ngươi nghĩ xem, Vạn Nhận Luân đã bày tỏ tấm lòng với ta rồi."

Trần Bách Chu nhìn trời, bày tỏ gì đó đều là phù vân

"Vạn Nhận Luân còn từng cố ý sắc dụ ta nữa." Vũ Vô Chí đắc ý nhấn mạnh.

Đông Phương Vị Minh nhìn trời, sắc dụ gì đó đều là phù vân

"Cuối cùng, hôm nay Vạn Nhận Luân còn thân mật liên thủ cùng ta, bày mưu tính kế giúp ta." Vũ Vô Chính cười ngọt ngào.

Vạn Tư Tề nhìn trời, liên thủ gì đó đều là phù vân

"Đây chẳng lẽ còn không thể chứng minh y sẽ thuộc về ta sao?" Vũ Vô Chính nắm chặt tay, lời lẽ hùng hồn.

Đản Hoàng lặng lẽ nhìn trời.

Vạn Tư Tề, Đông Phương Vị Minh, Trần Bách Chu thông cảm nhìn nhìn hắn, thở dài một cái, rồi đi khỏi.

Vạn Tư Tề nhìn về phía xa: "Hắn cũng sắp rồi nhỉ…"

Trần Bách Chu vui mừng thở ra: "Đúng vậy, trông tình thế, bị đá có lẽ chỉ là chuyện trong một chương thôi."

Đông Phương Vị Minh ôm ngực: "Là người từng trải qua, nhìn bộ dạng chìm đắm trong hạnh phúc của hắn, không biết tại sao, trong lòng ta liền, liền đặc biệt cảm thấy… vui trên nỗi đau của người khác."

Đồng thanh: "Không biết thực đúng là một loại hạnh phúc… Cảm giác không phải là người duy nhất xui xẻo thật tuyệt"

Cuối cùng, Đản Hoàng bị Vạn Tư Tề, Trần Bách Chu, Đông Phương Vị Minh chặn trong góc tường: "Hoắc Cải đâu?"

104. Chương 104: Chú Ấn Cuối Cùng Cũng Được Giải Trừ

Khi người bị bán đứng gặp kẻ bán đứng sẽ xảy ra chuyện gì? Chẳng qua là trừng mắt nhìn nhau, gầm gừ nhau, sau đó bắt đầu chém nhau. Kết quả chém nhau phụ thuộc vào giá trị võ lực của đôi bên, giá trị võ lực lại bao gồm hai phương diện là chất lượng và số lượng, so chất lượng, bọn họ không ổn, so số lượng, Vũ Vô Chính không ổn. Điều quan trọng hơn là Vũ Vô Chính đã năm ngày chưa ăn cơm, cho dù vừa ăn no xong cũng không nhanh hồi phục đến thế. Kết quả chính là, khi cuộc chiến đấu phát triển đến giới hạn mà Hoắc Cải cho phép, Vũ Vô Chính đã toàn thân đầy máu, thương tích khắp người. Mà đại quân quan binh + phản đồ cũng chỉ chừa lại mấy chục người của quan binh.

"Vũ tặc, còn không mau đưa tay chịu trói!" Tên dẫn đầu quan binh thấy trước mặt Vũ Vô Chính đã là vực thẳm, lập tức liền vui mừng.

Vũ Vô Chính dừng bước chân, quay người đối mặt với đám địch nhân, ngoắc ngoắc tay, ngửa đầu cười ngạo nghễ: "Lên cả đi, từ trước đến nay chỉ có Vũ Vô Chính chiến tử, chứ không có Vũ Vô Chính đầu hàng."

Chợt, bụi cây bên cạnh vực thẳm rung rung. Tầm mắt của hai đám nhân mã lập tức di chuyển…

Một sinh vật đầu cắm cành cây, mặt bôi tương xanh chậm rãi thò đầu ra, nhe hàm răng trắng ởn cười y như Hứa Mộc Mộc: "Các vị buổi trưa tốt lành, ăn gì chưa?"

"Ngươi đến làm gì?" Vũ Vô Chính hung hăng trừng mắt nhìn y, ánh mắt phẫn nộ gần như có thể chọc ra hai cái lỗ trên người.

Hoắc Cải cười lạnh, không chịu tỏ ra yếu thế, trừng mắt nhìn lại: "Đến tiễn ngươi đi chết chứ làm gì."

"Ngươi đây mà là đến tiễn ta đi chết à, ngươi đến để chết thì có!" Vũ Vô Chính cắn răng, hận không thể tách cái đầu nhỏ của tên tiểu tử này ra, xem xem trong đó rốt cuộc cấu tạo thế nào.

"Vậy xem như ta nói nhầm, ta đến là để tiễn cả hai chúng ta đi chết." Hoắc Cải đi ra khỏi bụi cây, cười nhẹ nhàng thanh thản.

"Ngươi…" Vũ Vô Chính nhất thời nghẹn họng, sửng sốt nhìn Hoắc Cải, có chút không thể tin nổi.

"Cảm động không?" Hoắc Cải điềm tĩnh khoe mẽ.

Vũ Vô Chính hít sâu một hơi, lúc này mới nhìn ra chỗ khác, giận dữ mắng một câu: "Đồ điên."

Hoắc Cải cúi đầu mỉm cười, ngón tay như thể vô ý chạm vào ngực: Không đủ, vẫn chưa đủ, còn thiếu một chút nữa.

Đám quan binh bị ép phải nhìn một đôi điên khùng cùng nhau đi chết cuối cùng cũng nhịn không được nữa, xách đại đao liền xông lên.

Vũ Vô Chính bảo vệ trước mặt Hoắc Cải, chủy thủ múa kín không một kẽ hở, cuối cùng đã là nỏ mạnh hết đà, vừa chiến vừa lui, cuối cùng bị bức đến rìa vực thẳm.

Hoắc Cải lặng lẽ nhìn thân ảnh Vũ Vô Chính cho dù bị chém cho một đao cũng tuyệt không lui sau một bước, đợi chờ thời cơ – thời cơ mỹ nhân cứu anh hùng.

Cuối cùng ngay khi Vũ Vô Chính lại lần nữa đánh dẹp đám người vây công, Vũ Vô Chính mất máu quá nhiều loạng choạng hai bước, thân hình không vững. Một bả đao lao ra từ trong đám người, đâm thẳng về phía tim Vũ Vô Chính, mà sau lưng Vũ Vô Chính lúc này chính là Hoắc Cải, sau lưng Hoắc Cải chính là vực thẳm, không thể lùi thêm được nữa.

"Tránh ra!" Hoắc Cải kéo Vũ Vô Chính, vội lùi về phía sau.

Chỉ trong hai bước, Vũ Vô Chính đã tránh được đao, còn Hoắc Cải thì ngã thẳng xuống vực thẳm.

Vũ Vô Chính nghĩ cũng không thèm nghĩ, lập tức nhảy xuống vực, một tay nắm lấy Hoắc Cải, xoay người liền muốn ném y lên trên bờ vực.

Hoắc Cải trở ngược tay ôm chặt lấy Vũ Vô Chính, chết cũng không buông, cười thanh thản: "Chúng ta cùng nhau."

Chúng ta cùng nhau, sống cũng cùng nhau, chết cũng cùng nhau.

Là một nam nhân IQ bình thường, Vũ Vô Chính cho dù cảm động thì lúc này cũng không rảnh ôm Hoắc Cải âu yếm ngọt ngào. Chủy thủ trong tay Vũ Vô Chính huơ lên, cắm sâu vào trong vách núi, đáng tiếc hai người dù sao cũng quá nặng, chủy thủ rạch một rãnh sâu trên vách núi, nhưng cuối cùng cũng không dừng được thế rơi.

Nếu như chỉ có trọng lượng của mình Vũ Vô Chính mà không phải là hai người, nếu như cánh tay kia của Vũ Vô Chính có thể dùng để bám lấy vách núi chứ không phải ôm chặt Hoắc Cải, Vũ Vô Chính đã đứng vững từ lâu rồi.

Chủy thủ vấp phải một tảng đá cứng, chấn ngược, văng ra, Vũ Vô Chính rơi vào giữa không trung không có gì bám víu, bi ai nghĩ: Tên tiểu tử này quả nhiên đến để tiễn cả hai đi chết mà…

Có thể thấy rằng… Việc chết vì tình này, không chỉ là chết cùng ngươi mà còn là giúp ngươi chết.

Rơi xuống một hồi, cuối cùng, hai người được một tán đại thụ mọc cao chọc trời đỡ giữa chừng không.

Vũ Vô Chính ôm Hoắc Cải, bị cành cây cào máu me giàn giụa, trước sau đều chịu lực, cuối cùng không đỡ nổi nữa, phun ra một ngụm máu, hôn mê.

Hoắc Cải vội vàng lăn ra khỏi cái ôm của Vũ Vô Chính, kiểm tra hơi thở, may quá, vẫn chưa chết.

Hoắc Cải thở phào một hơi, lấy ra thuốc đã chuẩn bị từ sớm, vừa bôi vừa cho Vũ Vô Chính uống, sửa soạn xong xuôi.

Xử lý cho Vũ Vô Chính xong, nghỉ một lúc, Hoắc Cải cuối cùng cũng thở được bình thường, kéo vạt áo ra, chú ấn cúc hoa trước ngực chỉ còn chừa lại một vòng cánh hoa nho nhỏ. Có lẽ đợi Vũ Vô Chính tỉnh lại, hai bên cùng thổ lộ nỗi lòng một hồi là được.

Nằm trên tán cây rậm rạp đến mức không hợp lý, Hoắc Cải nhìn lên bầu trời mây trắng nhè nhẹ bay, nhớ đến năm đó – Bỉ nhân một thân bạch y, chân đạp Tiên kiếm, từ dưới cây bay lên ngọn cây, từ ngọn cây bay lên đỉnh vực, cool biết bao nhiêu. Không ngờ còn có ngày bay ngược hướng thế này, cũng may là lúc xuống cây, không cần phải tiêu diệt tầng tầng lớp lớp tiểu quái.

Màn đêm buông xuống, Vũ Vô Chính cuối cùng cũng tỉnh lại.

Hoắc Cải, vẫn luôn sát sao theo dõi tình hình của Vũ Vô Chính, lập tức ấn lấy vai hắn: "Đừng động, ngươi bị thương không nhẹ đâu."

"Ngươi không sao chứ?" Vũ Vô Chính quay đầu, nhìn Hoắc Cải, đôi mắt sáng như sao.

"Không sao, không chút tổn hại nào." Hoắc Cải đưa túi nước lên, cẩn thận cho hắn uống.

"Không sao thì tốt." Vũ Vô Chính an tâm.

"Từ nay về sau ngươi định thế nào?" Hoắc Cải tỉ mỉ lau đi vết nước bên miệng Vũ Vô Chính.

Vũ Vô Chính giơ tay lên, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hoắc Cải, nhè nhẹ hôn vào lòng bàn tay y, môi hắn rất nóng, tay Hoắc Cải rất lạnh, thế nên hắn nắm càng chặt, càng vững hơn.

"Ta nguyện làm kiếm, vĩnh viễn ở bên ngươi, bảo vệ ngươi cả đời yên vui."

Thiếu niên nhiệt huyết rồi cũng có một ngày hiểu ra, hắn không cứu được cả thế giới này, hắn thậm chí ngay cả bản thân cũng không nhất định có thể cứu hắn không thể bảo vệ tất cả mọi người, hắn có thể bảo vệ người mình quan tâm đã là may mắn hắn không tạo ra được chốn đào nguyên, vì người đi cùng với hắn, chỉ muốn chốn đào nguyên thuộc về bản thân. Hết hy vọng, cũng chính là lúc trưởng thành.

Đầu ngón tay Hoắc Cải khẽ run, tiếu ý dâng lên trong đáy mắt, tràn ngập cả khuôn mặt, ngăn cũng không ngăn nổi. Cuối cùng, cuối cùng cũng… hóa giải rồi!!!

Trước ngực dâng lên sự chấn động kịch liệt, Hoắc Cải trong lúc vui sướng cực độ, rơi vào trong bóng tối.

Một thân ảnh màu trắng hiện lên trong bóng tối, càng lúc càng lại gần.

"Vạn Nhận Luân, lâu quá không gặp." Trong không gian hư vô, Hoắc Cải vẫy tay cười, tuy là gặp mặt một con ma mình ghét, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình vui vẻ của y chút nào.

"Lâu quá không gặp." Vạn Nhận Luân vẫn cái bộ dạng đáng thương như thể cả thế giới này đều nợ ta.

"Ta có thể trở về hiện đại rồi phải không?" Hoắc Cải cười mà sát khí bắn tứ phía, đầy vẻ uy hiếp.

"Đúng." Vạn Nhận Luân gật đầu.

Hoắc Cải thở phào một cái.

"Có điều…" Vạn Nhận Luân mở miệng.

Hoắc Cải nhìn chằm chằm vào cái miệng đang há ra của hắn, trông có vẻ như chỉ cần một từ không hợp ý thôi là y sẽ xé toạc nó ra.

Vạn Nhận Luân bị dọa run lẩy bẩy, vội nói: "Ngươi phải dùng cây trâm cúc cầm trong tay sau khi tỉnh lại đâm vào ngực mới có thể trở về bản thể."

"Trâm cúc?" Hoắc Cải nghi hoặc.

"Ngươi tỉnh lại sẽ nhìn thấy thôi." Vạn Nhận Luân trả lời.

"Ờ, được." Hoắc Cải gật đầu, tỏ ra đã hiểu.

"Vậy tốt, ngươi quay trở về đi." Vạn Nhận Luân phất phất tay.

Hoắc Cải lắc đầu: "Không vội, trước khi ta trở về, còn phải xử lý một số việc."

"Việc gì?" Vạn Nhận Luân căng thẳng trừng mắt nhìn Hoắc Cải.

"Ta cần phải an táng xong cho Vũ Vô Chính rồi mới tính." Hoắc Cải thở dài.

"Cái gì?!" Vạn Nhận Luân chấn kinh: "Hắn sao, sao có thể…"

Hoắc Cải vui vẻ nhìn biểu cảm đau thương muốn chết của Vạn Nhận Luân, thầm nghĩ: Xem ra tên này không biết gì về hành động lúc trước của mình, vậy thì chú ấn hẳn chỉ là vận hành theo yêu cầu đã thiết lập sẵn, không tồn tại khả năng tùy cơ tự quyết.

Hoắc Cải vui vẻ đủ rồi, lúc này mới cười híp mắt nói: "Đùa chút thôi, nếu như hắn chết rồi thì nào có thể bày tỏ với ta, giúp ta hóa giải chú ấn chứ."

Vạn Nhận Luân suýt chút nữa bị Hoắc Cải dọa chết khiếp, yếu ớt vô cùng, ôm ngực, giận dữ trừng mắt nhìn người nào đó miệng chỉ toàn lời nói dối.

"Không ngờ Vũ Vô Chính thô lỗ như thế cũng có lúc dịu dàng, không ngờ lại nói cái gì mà 'Núi có mòn, trời đất có hợp, cũng sẽ ở bên Người' ngượng chết đi được." Hoắc Cải mặt đầy vẻ ngọt ngào.

Liếc thấy vẻ vui mừng trong mắt Vạn Nhận Luân, Hoắc Cải tiếp tục thở dài một tiếng: "Đáng tiếc, khi ta xuyên trở về rồi, chỉ để lại cho hắn một thi thể lạnh ngắt, cũng không biết hắn sẽ thương tâm đến độ nào."

"Những điều này không cần ngươi phải lo." Vạn Nhận Luân nhàn nhạt đáp.

"Ta đương nhiên không phải lo, vì ta không những không thích hắn, ta còn ghét hắn, cho nên trước khi đi, ta sẽ tống hắn cho quan phủ." Hoắc Cải nhìn Vạn Nhận Luân gắt gao, nói từng chữ từng chữ.

"Không được!" Vạn Nhận Luân hoảng hốt nói.

Hoắc Cải híp mắt lại: "Tại sao không được? Bởi vì ngươi vẫn chưa hết tình cảm với hắn, còn vì ngươi muốn mượn tấm da sau khi ta đi rồi để tiếp tục tình cũ với hắn?"

"Ngươi… Ngươi nói bậy cái gì!" Vạn Nhận Luân nhãn thần lấp láy.

Hoắc Cải cười lạnh: "Lúc đầu cũng không biết là ai dùng cái giá là hồn phi phách tán để đổi lấy việc ta xuyên qua, lúc này sao ngươi lại hồn phách đầy đủ mà xuất hiện thế? Hơn nữa lúc đầu ngươi rõ ràng nói là 'Ngươi sẽ trở thành ta, trải qua tất cả những đau khổ ta phải chịu, trừ phi hận ý của ta tiêu tan, chú oán mới biến mất.' Theo lý là muốn ta giúp ngươi báo thù rửa hận, tại sao đến trước mặt Đông Phương Vị Minh, Trần Bách Chu và Vũ Vô Chính, phần nhiều chỉ là cầu tình yêu? Khoa trương hơn là, đến lượt Vũ Vô Chính, ngay cả báo thù cũng không cần, chỉ cần được tín nhiệm, được yêu thương là được."

Khuôn mặt vốn trắng bệch của Vạn Nhận Luân lại trắng thêm một tầng.

Hoắc Cải rút ra kết luận cuối cùng: "Cho nên nói, ngươi căn bản chính là tính toán muốn chiếm dụng tấm thân thể này lần nữa. Ngươi yêu Vũ Vô Chính, ngươi muốn sống lại, sống bên hắn một lần nữa, thù ngươi muốn báo, người yêu ngươi cũng muốn, đúng không nào?"

Vạn Nhận Luân tay chân luống cuống đứng đó, ánh mắt nhìn Hoắc Cải giống như nhìn một quái vật đáng sợ. Phản ứng của hắn đã bán đứng hắn rồi.

"Ta nghĩ, ta cầm trâm đâm vào ngực, đổi lại chỉ sợ không phải là sự trở về của ta mà là sự trở về của ngươi phải không?" Hoắc Cải mỉa mai cười.

"Không, không…" Vạn Nhận Luân hoảng loạn lắc đầu, ra sức giải thích: "Ngươi có thể trở về, ngươi thực sự có thể trở về. Tuy rằng đúng là ta sẽ trở về thân thể nhưng không ảnh hưởng gì đến việc ngươi trở về thân thể của ngươi.

"Ngươi có thể thề không?" Hoắc Cải đưa mắt đánh giá Vạn Nhận Luân.

“Ta có thể, ta có thể.” Vạn Nhận Luân gật đầu.

Hoắc Cải: “Vậy ngươi thề đi, nếu như ta làm như ngươi nói, mà không thể thuận lợi trở về hiện đại, Vũ Vô Chính của ngươi sẽ bị lăng trì đến chết trước mặt ngươi, mà bản thân ngươi đời đời kiếp kiếp sẽ bị người ngươi ghét luân phiên bạo cúc đến chết.”

“Ngươi… thật độc ác…” Vạn Nhận Luân bi phẫn.

“Đừng giả vờ như ngươi lần đầu biết ta, mau thề đi!” Hoắc Cải thúc giục.

Tuy rằng lời thề này độc ác đến mức không chịu nổi, nhưng Vạn Nhận Luân vẫn ngoan ngoãn thề. Đối diện với kẻ vô sỉ, trong nghịch cảnh mức độ ác nghiệt càng tăng cao như Hoắc Cải, tiểu nhược thụ ngây thơ vô tội vĩnh viễn chỉ có thể khuất phục trước thế lực độc ác mà thôi.

“Giờ ngươi đã hài lòng chưa?” Vạn Nhận Luân cắn răng trừng mắt nhìn Hoắc Cải.

Hoắc Cải gật đầu mỉm cười: “Ừm, ta sẽ trở về tống Vũ Vô Chính vào trong lao.”

“Hả? Ta đã thề rồi, tại sao, tại sao ngươi vẫn…” Vạn Nhận Luân vừa kinh vừa nộ.

“Vì ta ghét ngươi, tại sao ta phải hai tay dâng thành quả lao động của mình cho ngươi chứ?” Hoắc Cải lý lẽ hùng hồn.

“Ngươi, ngươi…” Vạn Nhận Luân tức đến mức đỏ mắt, giống như con thỏ đáng thương bị giành mất cải trắng, sau lại bị giật mất cà rốt vậy.

“Không vui thì ngươi đến cắn ta này” Hoắc Cải cười vừa ngạo nghễ vừa nợ đòn.

Vạn Nhận Luân nước mắt giàn giụa, ngồi xổm tại chỗ vẽ vòng tròn.

Hoắc Cải nhếch khóe môi: “Xem ra hiện tại ngươi tuy rằng tỉnh rồi, nhưng trước khi ta tự đâm vào tim thì không có khả năng cản trở hành động của ta.”

“Phải, ngươi lại đoán đúng rồi.” Vạn Nhận Luân mệt mỏi trừng nhìn tên yêu nghiệt trước mặt.

“Vạn Nhận Luân, biết tại sao hiện tại ngươi bước nào bước nấy đều bị ta khống chế không?” Hoắc Cải hiếm có nghiêm túc nói.

Vạn Nhận Luân cười khổ: “Ngươi muốn khoe khoang trí tuệ hay sự cường đại của mình.”

Hoắc Cải khẽ cười: “Không, nguyên nhân căn bản là ở bản thân ngươi.”

Vạn Nhận Luân trầm mặc, mặt lộ vẻ không phục.

Hoắc Cải phì cười: “Ngươi từ trước đến giờ đều như vậy, không biết chủ động giành giật, chỉ biết chờ đợi, cầu khẩn người khác cho ngươi. Ngươi cầu, cho nên ngươi hèn mọn, ngươi phụ thuộc vào người khác. Cho nên, tuy ta sắp xếp vận mệnh xui xẻo đó, nhưng ta chưa từng cảm thấy có lỗi, vì ngươi chẳng qua chỉ là một phế vật sau khi chuyện xảy ra thì trút giận lên người khác mà thôi. Ngay cả người yêu cũng đều phải nhờ ta ban cho ngươi, ngươi có tư cách gì hống hách trước mặt ta?!”

Vạn Nhận Luân sững sờ nhìn Hoắc Cải.

Hoắc Cải thăm dò cũng thăm dò rồi, đả kích cũng đả kích rồi, tất nhiên hài lòng, phất phất tay nói: “Được rồi, nói đến đây thôi. Ta phải tỉnh lại rồi.”

Trước mắt tối đen, Hoắc Cải tỉnh lại.

Hứa Mộc Mộc: mình chỉ tìm hình ảnh, không rõ nhân vật này lắm

105. Chương 105: Hoắc Cải Vẫn Là Đứa Trẻ Ngoan Nha

Đau quá!

Mắt vẫn chưa hoàn toàn mở ra, Hoắc Cải đã hung hăng giơ nắm đấm qua, nhanh chóng gạt bàn tay to lớn đang bấu lấy mình.

"Sss… Ngươi đánh người còn mang theo hung khí sao?" Vũ Vô Chính nhìn vết thương chảy máu trên bàn tay, không biết nói gì. Tên tiểu tử này giấu trâm trong tay từ lúc nào vậy?

Hoắc Cải lúc này mới ý thức trong lòng bàn tay còn cầm một cây trâm cúc mới ra lò, mồ hôi lạnh nhỏ ròng ròng, nếu như mình mơ màng một cái, trực tiếp ném trâm cúc đi mất, thì thật là thảm kịch nhân gian.

Hoắc Cải nghĩ mà sợ, cẩn thận cất trâm đi, lúc này mới bắt đầu quan tâm đến người bị thương: "Ngươi không sao chứ?"

"Không sao, ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi." Vũ Vô Chính lau vết máu đi, không để bụng.

Hoắc Cải nhìn hắn một cái, hỏi: "Ta ngất đi bao lâu rồi?"

"Khoảng một tuần hương." Đôi mày Vũ Vô Chính hơi chau lại: "Đang yên đang lành, sao ngươi lại đột nhiên ngất đi."

Hoắc Cải thản nhiên lừa gạt: "Trong một canh giờ đại kinh, đại bi, đại hỉ liên tiếp đến, người bình thường đều sẽ ngất đi."

"Ngươi là người bình thường?" Vũ Vô Chính nhướn mày cao giọng, ra vẻ kinh ngạc.

Hoắc Cải cho hắn một cái cùi chỏ vào mặt, hung hăng nói: "Có ý kiến à?"

"Tiểu nhân nào dám…" Vũ Vô Chính phối hợp chớp mắt, tỏ vẻ ngoan ngoãn yếu đuối, chưa giả đò được hai giây, sắc mặt liền biến, quay đầu liền nôn ra một ngụm máu.

Hoắc Cải giật nảy mình: "Đánh trúng ngươi thật à?"

"Không, không liên quan đến ngươi." Vũ Vô Chính xoa xoa đầu y, an ủi.

Hoắc Cải đưa khăn tay để Vũ Vô Chính lau máu, cảm thấy tình hình có vẻ còn thảm liệt hơn mình tính toán: "Sao ngươi lại thương nặng đến thế?"

"Nhìn thấy cố nhân, một chốc kích động liền trực tiếp xông vào đám người." Khóe miệng Vũ Vô Chính nhếch lên một nụ cười lạnh nhạt, mang theo vài phần mỉa mai.

Ồ, thì ra là chọc trúng cái nhọt của ngươi! Hoắc Cải liếc hắn một cái, khẳng định hỏi: "Ngươi giết cố nhân trước?"

Vũ Vô Chính trầm mặc, quay đầu đi.

"Thà giết chết huynh đệ cũng không để phản đồ sống sót, ngươi thật đúng là…cố chấp. Ngươi sẽ không ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho đấy chứ?" Hoắc Cải khe khẽ thở dài một tiếng, lặng lẽ nhỏ một giọt nước mắt đồng cảm với đám phản đồ đối mặt trực tiếp với boss cuồng hóa.

"Ta vừa giết, bọn họ vừa giải thích cho ta nghe rồi." Vũ Vô Chính khẽ hừ một tiếng, đầy vẻ mỉa mai.

"Bọn họ? Không chỉ Nhị đương gia và Mạch Tử?" Đôi mày Hoắc Cải khẽ động, thế giới này rốt cuộc đã bổ sung toàn vẹn hứng thú nhất thời của mình lúc đầu thành cái dạng gì rồi?

"Nhị đương gia, Tứ đương gia, Ngũ đương gia, còn có hơn nửa huynh đệ trên núi." Khuôn mặt Vũ Vô Chính tắm trong ánh chiều tà ấm áp, nhưng lại tràn đầy sự lạnh lẽo của đêm khuya.

Hoắc Cải đột nhiên rất hiếu kỳ, trong nguyên tác sau khi Vũ Vô Chính bức chết Vạn Nhận Luân, đã gặp phải kết cục thế nào, đại chiến ba trăm hiệp với đám huynh đệ ngày trước rồi bi tráng ngã xuống? Bị huynh đệ ngụy trang tâm phúc một kiếm đâm chết? Hay là bị huynh đệ vì yêu sinh hận phế đi võ xông, khóa trong phòng tối ngày ngày triền miên? (Bụi: Cái đầu đầy tư tưởng "thuần khiết" của cha kế…=.=)

“Phản loạn đến mức độ này, thật đúng là…” Hoắc Cải không khỏi cảm thán, sau đó lại hỏi: “Bọn họ tại sao lại bán đứng ngươi?”

Vũ Vô Chính khép hờ hai mắt, giọng điệu bình thản: “Nhị đương gia nói, hắn là vì báo thù, kẻ mặc áo trắng đó tuy đã bị hắn giết từ lâu rồi, nhưng gia tộc của người đó vẫn còn, nhưng ta vẫn luôn ngăn cản hắn động thủ, cho nên hắn không thể không phản.

Tứ đương gia nói, ta cứ luôn cầm tiền huynh đệ dùng mạng kiếm về phung phí khắp nơi, cho những kẻ nghèo khó không liên quan, không xứng làm Đại đương gia của bọn họ.

Ngũ đương gia nói, quy tắc chỉ cướp tiền tài không giết người của ta thực sự quá đáng, hơn nữa phí qua đường còn thu ít như vậy. Hắn nhất thời nhịn không được, liền len lén làm những việc giết người cướp của sau lưng ta, không ngờ bị Tứ đương gia bắt được thóp, chỉ có thể cùng lên thuyền giặc.”

“Những lời giải thích này thực đúng là… có lý đấy!” Hoắc Cải thở dài thườn thượt.

“Này, ngươi…” Vũ Vô Chính tức giận trừng mắt nhìn Hoắc Cải: “Ta đã thế này rồi ngươi còn ném đá xuống giếng, an ủi ta hai câu ngươi sẽ chết sao?”

Hoắc Cải nhún vai, cười nói: “Ngươi muốn làm từ thiện, lại cứ nhất quyết ép một đám phần tử tội phạm cùng ngươi cứu giúp người khác, ngươi cảm thấy ai có lý hơn ai?”

Vũ Vô Chính nóng nảy đấm mạnh vào cành cây dưới thân, từ khẽ răng bật ra tiếng gầm bị áp chế: “Đúng, ta biết cái suy nghĩ muốn thiên hạ công bình, bách tính an vui của ta vừa ấu trĩ vừa đáng cười. Ta đáng bị bán đứng, bị cười nhạo, bị những người từng là huynh đệ cầm dao chém!”

Hoắc Cải coi như không thấy nộ hỏa của Vũ Vô Chính, nhếch khóe miệng hỏi: “Cho nên ngươi trải qua việc lần này đã hoàn toàn tỉnh ngộ, quyết định bên ta mãi mãi, vứt bỏ những vọng tưởng từ trước đến nay của mình?”

Vũ Vô Chính rất lâu không lên tiếng, vào lúc Hoắc Cải tưởng rằng hắn chuẩn bị im lặng đến cùng thì hắn rốt cuộc thở dài một tiếng: “Đúng vậy, ta cuối cùng cũng tỉnh mộng rồi. So với việc ôm ấp suy nghĩ đáng cười như vậy để đổi lấy kết cục bị người người phản bội, không bằng cùng ngươi tìm một nơi yên tĩnh sống cùng nhau cả đời.”

“Ngươi chọn ta, không phải là vì bên cạnh ngươi chỉ còn lại ta thôi đấy chứ? Cho nên vừa đáp đất, ngươi mới vội vàng muốn trói chặt nửa đời sau của ta?” Hoắc Cải hoài nghi đánh giá Vũ Vô Chính.

“Có thể, có điều nếu như không phải vì ngươi vẫn còn ở trên núi, sống chết khó đoán, ta rất có thể sẽ không liều mạng đến cùng. Ta rất mừng vì lúc đó vẫn còn có ngươi, ta rất mừng vì ngươi không chết vì ta.” Sự mệt mỏi tầng tầng lớp lớp dâng lên giữa đôi mày của Vũ Vô Chính, giống như ánh chiều tà dần dần rơi vào bóng đêm.

Hoắc Cải vươn bàn tay tàn ác ra, kéo khuôn mặt như người chết của Vũ Vô Chính thành cái mặt méo mỉm cười, bực bội nói: “Đừng làm cái bộ mặt rầu rĩ ‘Sao các ngươi có thể cô phụ ta, nô gia không muốn sống nữa’ đi! Người sống trên đời ai không có lúc bị những kẻ khốn nạn ngược tâm ngược thân chứ? Có gió thì có bụi, có lợi thì mầm tai họa còn có đá thì có lửa, có tâm thì chính đạo còn. Điều quan trọng không phải vị trí hiện tại của ngươi mà là phương hướng ngươi sẽ bước tiếp. Trận chiến này, bọn chúng mất đi một người huynh đệ chân thành và tính mạng của bản thân, ngươi mất đi chẳng qua là một đám phản đồ lòng dạ đen tối và ảo tưởng biết chắc sẽ không thành, ngươi không thua, ngươi chỉ là thắng không đẹp lắm mà thôi. Cho nên, đừng có ở đó được lợi rồi còn nhõng nhẽo nữa!”

Vũ Vô Chính đột nhiên cong khóe môi, híp mắt nhìn Hoắc Cải, hai mắt sáng rỡ: “Này, lần sau giải quyết khúc mắc giúp ta có thể đổi một phương thức dịu dàng hơn một chút được không? Đừng cứ ép ta giãi bày tất cả, ta cũng biết ngượng chớ bộ.”

“Yên tâm, vĩnh viễn không có lần sau đâu.” Hoắc Cải nói một cách quá thản nhiên, cười một cách quá khó dò, cho nên Vũ Vô Chính sẽ không thể hiểu rằng câu nói này không phải là một lời hứa mà là lời tiên tri tàn khốc. Trước hoa dưới trăng chẳng được bao lâu nữa. Ngày này năm sau đã chân trời góc biển.

“Chúng ta tối nay ngủ trên cây luôn hả?” Vũ Vô Chính vén lá cây dưới thân.

Hoắc Cải thò đầu nhìn: "Có lẽ chỉ có thể làm vậy, cây này quá cao, trèo xuống ít nhất cũng mất nửa ngày. Nửa đêm trèo cây nói không chừng không cẩn thận chút liền rơi thẳng xuống đất làm phân bón ấy chứ. Chúng ta tìm một cành cây vững chắc một chút, nghỉ ngơi một đêm trước rồi tính."

Vũ Vô Chính gật đầu, vươn hai cánh tay, miễn cưỡng kéo ra trên tán cây rậm rạp một chỗ để xuống, ra hiệu Hoắc Cải: "Ngươi xuống trước."

Hoắc Cải trèo xuống tán cây, đứng vững, giơ tay dẹp lá một bên, giúp Vũ Vô Chính.

Vũ Vô Chính xoay người một cái vô cùng ngầu, nhảy xuống. Sau đó đặt tay lên cành chính lại phun ra một ngụm máu.

Hoắc Cải nhìn Vũ Vô Chính giờ không khác gì nữ chính phim Hàn, không tiện trêu chọc hắn nữa, lặng lẽ lấy thuốc trị thương đưa cho hắn, miệng vết thương lại rách ra rồi.

"Ngươi không bôi thuốc giúp ta?" Vũ Vô Chính kinh ngạc như lẽ đương nhiên.

"Ngươi thần trí tỉnh táo, tay chân linh hoạt, tại sao ta phải bôi thuốc giúp ngươi?" Hoắc Cải cũng kinh ngạc như lẽ đương nhiên.

"Giúp ta bôi thuốc đi mà." Vũ Vô Chính mặt dày nhét thuốc trở lại tay Hoắc Cải, lấy lòng, chớp chớp mắt với Hoắc Cải.

Đáng ghét! Không ngờ lại ra vẻ dễ thương! Hoắc Cải bị lóa mù hai mắt nhìn ra chỗ khác, lặng lẽ bôi thuốc cho người nào đó đang rung rung tai cẩu, vẫy vẫy cái đuôi đầy lông. Mụ! Bị bỏ đói suốt năm ngày mà sao thân hình ngươi vẫn tốt như vậy hả?!

Vũ Vô Chính nhìn Hoắc Cải chỉ lo cúi đầu bôi thuốc, không để ý đến mình, nghĩ có lẽ tên tiểu tử này đang ngượng ngùng (?), còn trêu chọc nữa nói không chừng lại ngượng quá hóa giận. Thế là cố ý lấy lòng: "Bên kia có một tổ trứng chim, chốc nữa ta lấy xuống cho ngươi nhé?"

"Không cần." Hoắc Cải nói chắc như đinh đóng cột.

Vũ Vô Chính nghi hoặc: "Tại sao?"

Hoắc Cải xử lý xong mấy chỗ bị rỉ máu, vỗ vỗ vai Vũ Vô Chính, lộ ra nụ cười sâu xa khó dò: "Tin ta đi, con chim nổi giận đối với ngươi là một trong những sinh vật đáng sợ nhất thế giới đó."

"Hả?" Vũ Vô Chính không hiểu.

Hoắc Cải từ ái xoa xoa đầu Vũ Vô Chính, buộc dây thắt lưng của hắn vào cành cây: "Đừng nói nhiều nữa, ngủ đi, Vũ tiểu trư."

Thế là Vũ tiểu trư mơ mơ hồ hồ cứ thế ngoan ngoãn đi ngủ.

Ngày hôm sau, trải qua nửa ngày leo trèo, hai người cuối cùng cũng trở về với xã hội loài người, ở đằng xa là một thôn trang nhỏ.

Trong nơi thôn dã mùa thu dâng lên từng vùng từng vùng màu vàng óng, ngôi nhà nhỏ được dựng lên từ đất bùn và gốc rạ được tầng tầng lớp lớp màu vàng óng bao bọc, mỗi đợt gió thổi, cánh đồng lúa mạch gợn sóng trải dài đến tận chân trời, các nông trại ở giữa cánh đồng như thể thành trấn dưới đáy đại dương.

"Nơi này quả là một nơi cư trú tốt." Vũ Vô Chính cười nói.

Hoắc Cải nhàn nhạt nói: "Chúng ta không trú ở đây, dự định của ta là mua lương khô, nông phẩm, còn cả xe nữa, lập tức đi vào trong thành."

Vũ Vô Chính kỳ quái hỏi: "Đi vào trong thành làm gì?"

Hoắc Cải liếc hắn một cái: "Giao nộp ngươi cho quan phủ chứ làm gì."

Vũ Vô Chính mồ hôi nhỏ giọt: "Lúc này Mông thành nhất định còn giới nghiêm, có lẽ chúng ta vẫn chưa vào thành đã trực tiếp bị bắt rồi."

"Sơn nhân tự hữu diệu kế, ngươi cứ đợi ở đây là được." Hoắc Cải nói xong, bỏ Vũ Vô Chính lại, một mình đi vào thôn trang.

Một tuần hương sau, Hoắc Cải lọc cà lọc cọc đánh một cái xe lừa rách nát trở về: "Lên xe đi, ta đưa ngươi vào trong thành."

Vũ Vô Chính ngoan ngoãn chui vào trong xe, đợi bị Hoắc Cải bán đứt.

Một canh giờ trôi qua, cổng thành Mông thành xuất hiện một chiếc xe lừa. Người đánh xe là một hán tử trung niên đầu tóc hoa râm, làn da màu vàng đen, nếp nhăn khắc sâu, một thân áo vải thô, ngoại trừ cao to một chút thì chẳng khác nào nông dân bình thường.

"Trong xe là ai?" Vệ binh cản chiếc xe lừa lại, nghiêm giọng hỏi.

"Là khuê nữ của ta, các vị quan gia đừng làm nó sợ." Hán tử đáp.

Lúc này, rèm xe lay động, một cánh tay vươn ra, nắm lấy rèm xe sờn cũ, một bàn tay mảnh mai nhẵn nhụi xuất hiện, bàn tay đó trắng trẻo mềm mại giống y như đóa ngọc lan đầu xuân, dường như chỉ cần khe khẽ ngậm vào môi liền có thể để lại vết tích.

Bàn tay nhỏ nhắn đó vén rèm xe lên, một cô nương áo hoa bện tóc đuôi sam bước xuống xe, cúi gằm đầu ngượng ngùng đứng bên cạnh hán tử.

"Sao con lại xuống đây, tay con bị thương đừng cử động nhiều." Hán tử trách mắng.

"Không sao, con vừa bôi thuốc rồi." Cô nương xòe tay ra, trên lòng bàn tay trắng nõn có vài vết trầy xước, tuy đã được bôi một lớp cao thuốc mỏng, nhưng vẫn sưng đỏ trông rất đáng thương.

Vệ binh hít hít mũi, buột miệng nói: "Thuốc này của ngươi là thuốc tốt đấy."

Cô nương cắn môi, đầu càng cúi thấp hơn, ngượng ngùng đáp một câu "Dạ."

Vệ binh trong lòng hiểu ra, đây nhất định là câu chuyện về cải tươi dâng cho con heo vàng rồi. Tại sao tiền là của người ta, cô em xinh đẹp cũng là của người ta cơ chứ? Ai!

Vệ binh sâu sắc cảm nhận sự bất công của xã hội tức giận chui vào trong xe, tỉ mỉ kiểm tra, không có đồ vật gì khả nghi, chỉ có mùi thuốc thoang thoảng trong xe.

"Các ngươi đi được rồi." Vệ binh phất phất tay, cho đi.

Đi vào trong thành rồi, hán tử đó mới quay đầu hi hi cười nói: "Khuê nữ, chúng ta giờ đi đâu đây? Nha môn hả?"

"Trước tìm thuê một viện tử, sau đó đi mời đại phu cho ngươi, đừng cho rằng ta không thấy ngươi len lén nuốt máu." Hoắc Cải đáp.

"Sao thế, không đưa ta đến nha môn nữa à?" Vũ Vô Chính trêu y.

"Dưỡng bệnh xong thì giao nộp, để tránh ngươi chết ngắc giữa đường." Hoắc Cải ác mồm nói.

Vũ Vô Chính vẻ mặt "Ta hiểu, ta hiểu mà." cười cười, cười đến mức Hoắc Cải chỉ muốn đánh hắn.

Tuy Hoắc Cải luôn miệng nói muốn tống Vũ Vô Chính vào lao, nhưng nói cho cùng chẳng qua chỉ là đùa mà thôi, dù sao lúc y nhảy xuống vực, Vũ Vô Chính đã chủ động "You jump! I jump!" Lúc này chú oán đã hóa giải rồi, Hoắc Cải nếu như vẫn muốn tiếp tục chém boss đã một lòng bảo vệ mình, vậy thì không thể chỉ dùng bốn chữ tang tâm bệnh cuồng (mất trí) để hình dung nữa rồi.

Còn về việc mượn Vũ Vô Chính để báo thù Vạn Nhận Luân ấy à... Hoắc Cải nói cho cùng vẫn là một công dân tốt, bị ức hiếp chỉ biết lựa chọn viết ngược văn để phát tiết mà thôi. Vũ Vô Chính bảo vệ mình, phải giúp hắn trị thương. Vạn Nhận Luân hại mình, hù dọa một chút là được, chỉ thế mà thôi. Hoắc Cải không tin cái tên ngốc chỉ biết ở trong miếu rách chịu ướt mưa cùng Vũ Vô Chính có thể có cách bố trí thỏa đáng cho Vũ Vô Chính, cho nên y ở lại thêm mấy ngày, lo liệu xong việc trị thương cho Vũ Vô Chính rồi mới đi.

Vũ Vô Chính lấy danh nghĩa lo liệu cho ông chủ nhà mình để thuê một tiểu viện tử trang nhã, bố trí thỏa đáng. Bên giếng nước tiền viện, Vũ Vô Chính lau đi nếp nhăn vẽ bằng than, chùi rửa làn da bôi nước rau,

rồi rửa sạch mái tóc đen nhuộm trắng, đang định thở phào khoan khoái, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Hoắc Cải đang đứng giữa phòng khách moi túi vải độn ngực ra, đống hành lý không thể để người khác nhìn thấy liền loảng xoảng rơi ra từ trong ngực, hơi thở khoan khoái lại bị nghẹn trở về. Nam đóng giả nữa gì đó, quả nhiên rất cường đại!

Vũ Vô Chính nhìn đống trên mặt bàn, nhận thấy mấy thứ vàng bạc chẳng còn chừa lại bao nhiêu, không khỏi hỏi: "Trên người ngươi còn tiền không?"

"Ngươi muốn đưa tiền cho ta à?" Hoắc Cải quay đầu nhìn Vũ Vô Chính.

"Ngươi biết đó, ta đi vội quá, cho nên…" Vũ Vô Chính ngại ngùng gãi gãi đầu.

Hoắc Cải bực bội quay đầu đi: Vũ Vô Chính, ngươi cái đồ tiểu bạch kiểm để nhược thụ nuôi!

"Có điều ta gửi không ít tiền ở Tứ Hải tiền trang, chỉ cần cầm tín vật đi lấy là được." Vũ Vô Chính lấy ra một miếng ấn vàng từ trong chuôi chủy thủ, đưa tay quăng, rồi lại quăng.

Hoắc Cải không để ý đến hắn, thong thả thay đồ, lúc này mới đi vào trong viện, xòe tay ra: "Đưa cho ta, không thì ngươi không có tiền chữa thương đâu."

Vũ Vô Chính bấn ngón tay một cái, ấn vàng liền rơi trọn vào trong tay Hoắc Cải: "Nếu như chưởng quỹ hỏi ngươi sở thủ vi hà (vật lấy là gì), ngươi nhớ trả lời bốn chữ bất nghĩa chi tài (tiền của bất nghĩa)."

Hoắc Cải gật đầu, cẩn thận cất ấn vàng vào trong ngực. Có lẽ thời đại này rút tiền không thịnh mật mã mà thịnh ám hiệu.

Hoắc Cải giấu ấn vàng, rất nhanh đi đến Tứ Hải tiền trang, tiền trang này Hoắc Cải không lạ gì, tiền trang này tại Dịch quốc có thể nói là cửa hàng chuỗi toàn quốc.

"Chỗ các ông có thể rút tiền bằng tín vật phải không?" Hoắc Cải đi đến trước quầy.

Chưởng quỹ gật đầu: "Có thể, có điều chỉ giới hạn với những khách hàng gửi tiền với số lượng nhất định ở bổn tiền trang. Không biết ngài là đến gửi hay là đến rút?"

Hoắc Cải: "Ta đến rút tiền."

"Mời khách hàng đưa tín vật ra." Chưởng quỹ nói.

Hoắc Cải kéo vạt áo ra, thò tay vào trong tìm. Tiếc rằng ấn vàng đó thực sự trốn hơi kỹ, không biết sau một hồi đi lại đã rơi vào xó xỉnh nào trong áo, Hoắc Cải chỉ đành kéo rộng vạt áo sang hai bên.

Hoắc Cải đang định lần nữa thò tay vào tìm, lại nghe thấy chưởng quỹ hít vào một hơi, sau đó khách khí nói: "Công tử không cần vất vả nữa, lão đây đã nhìn rõ rồi."

"Hả?" Hoắc Cải ngừng lại.

Chưởng quỹ cười nói: "Khóa phú quý viền hoa là chế tác độc quyền của Tứ Hải tiền trang ta, tín vật bình thường khó có thể so sánh được. Xin công tử hãy lên trước một chút để lão đây xem xem chữ khắc trên mặt."

Hoắc Cải lúc này mới phản ứng lại, chưởng quỹ là nói đến cái vòng Vạn Tư Tề đeo lên cổ mình. Thì ra, thứ này không chỉ là bảng tên cẩu à?

Hoắc Cải lên trước hai bước. Chưởng quỹ sau khi nhìn rõ chữ khắc trên đó rồi, vội lấy ra quyển sổ nhỏ cẩn thận lật tìm. Không lâu sau, chưởng quỹ dừng lại ở một trang, ông giơ quyển sổ lên, cung kính hỏi: "Trong đây có một câu hỏi, xin mời công tử giải đáp."

"Hỏi đi." Hoắc Cải rất hiếu kỳ Vạn Tư Tề sẽ lấy cái gì làm ám hiệu.

Chưởng quỹ đưa một tờ giấy ra, trên đó vẽ hai loại đường nét ngang dọc, đường nét có thứ tự sắp xếp trên một hàng, giống như một loại hoa văn khó hiểu nào đó. Biểu cảm của chưởng quỹ rất rõ ràng, tỏ ra rằng ông ta cũng không biết thâm ý trong đó.

Có điều Hoắc Cải vừa nhìn liền cười, cả Dịch quốc này có thể đọc hiểu ký hiệu này không quá ba người, nhưng y vừa khéo chính là một trong ba người đó.

Chỉ thấy trên đó viết: 1+11-1-1=

Hoắc Cải toán học tiểu học tuyệt đối qua cửa nhanh chóng quả đoán lấy bút thêm vào sau đám ký hiệu đó số 10.

Chưởng quỹ nhận lấy đáp án, vui vẻ vỗ tay: "Đáp án đúng là ký hiệu này, không biết công tử muốn rút bao nhiêu?"

Hoắc Cải cười nói: "Ở đây tổng cộng gửi bao nhiêu?"

Chưởng quỹ cười lấy lòng nói: "Bẩm công tử, tổng cộng là 3 789 564 lượng… hoàng kim."

Hoắc Cải sửng sốt… Đây không phải là toàn bộ gia sản của Vạn Tư Tề đấy chứ? Tên này rốt cuộc đang chơi trò gì?!

"Tiền này ngoài ta ra, còn có ai có thể rút?" Hoắc Cải gian nan nuốt nước bọt.

Chưởng quỹ cười híp mắt nói: "Tiền này tín vật đối ứng chỉ có một, ngoại trừ ngài đang cầm tín vật ra, không ai có thể rút."

"Người gửi tiền vào cũng không được?" Hoắc Cải nghe thấy tim thình thịch đập nhanh.

"Không được." Chưởng quỷ lắc đầu.

Hoắc Cải một tay nắm chặt lấy mặt khóa trên cổ… Chuỗi vòng không cách nào gỡ được, tín vật chỉ để một người sử dụng, số tiền gần bằng toàn bộ gia tài… Vạn Tư Tề xảy ra chuyện rồi!

Lời tác giả: Chương kế Hoắc Cải liền bỏ mặc Tiểu Vũ thân chịu trọng thương, chạy đi cứu Vạn Tư Tề. Màn đại loạn đấu … đã bắt đầu.

106. Chương 106: Hoắc Cải – Dũng Sĩ Trở Về

Đuôi lông mày nhếch lên, Hoắc Cải hừ lạnh một tiếng, sóng mắt lưu chuyển ánh lên tia lạnh lẽo thấu xương, y hữu lễ gật đầu, nhẹ nhàng mở miệng: "Làm phiền chưởng quỹ cho ta rút 10 tờ ngân phiếu 100 lượng, 2 lượng vàng và20 lượng bạc vụn."

Chưởng quỹ lại bị nụ cười dịu dàng đó của Hoắc Cải dọa toát mồ hôi lạnh, ngón tay run lẩy bẩy nhanh chóng làm cho thỏa đáng, nghiêng đầu cung kính tiễn vị sát tinh này đi.

Hoắc Cải ngựa không dừng vó, xoay người liền đi đến y quán mời đại phu và dược đồng trở về tiểu viện tạm trú.

"Ngươi trở lại rồi… xảy ra chuyện rồi sao?" Sắc mặt đó của Hoắc Cải hoàn toàn không giấu giếm, Vũ Vô Chính vừa nhìn mặt đã biết có chuyện không ổn.

Hoắc Cải đưa ấn vàng và 15 lượng bạc vào tay Vũ Vô Chính, nghiêm sắc nói: "Đại ca ta xảy ra chuyện rồi, ta phải đi lo liệu giúp hắn một chút. Ngươi hãy ở nơi này dưỡng thương cho tốt, dược đồng và đại phu đều mời đến rồi, bọn họ đang đợi ở tiền sảnh. Dược đồng là ta đặc biệt thuê về, hắn sẽ lo liệu việc sắc thuốc, bôi thuốc cho ngươi."

Vũ Vô Chính đã được dưỡng thành bản năng sinh vật Hoắc Cải vừa nói liền lập tức tìm ra điểm khả nghi, buột miệng hỏi ngược lại: "Đại ca ngươi? Không phải ngươi không hòa thuận với người trong nhà sao?"

Hoắc Cải cụp mắt nhìn xuống, giấu những tâm tư hỗn loạn dưới lớp lông mi đen dày: "Cha của Vạn Nhận Luân là một tên khốn, nhị ca của Vạn Nhận Luân là một tên súc sinh, nhưng đại ca của Vạn Nhận Luân là người tốt duy nhất trong Vạn gia. Từ trước đến nay, hắn đã giúp ta rất nhiều, ta cũng nợ hắn rất nhiều."

"Cách nói này của ngươi… tại sao nghe có vẻ kỳ quái." Vũ Vô Chính nghiêng nghiêng đầu, chau mày.

Hoắc Cải nhếch một nụ cười khó dò: "Ngươi chỉ cần biết hắn là ân nhân lớn nhất của ta là được."

Vũ Vô Chính nhanh chóng lĩnh hội được ý trong lời nói của Hoắc Cải, bảo đảm: "Yên tâm, ca ngươi chính là ông anh vợ của ta, có lý nào ta không bảo vệ chu toàn."

"Được thế thì tốt." Hoắc Cải hài lòng nhếch khóe môi.

Hoắc Cải thấy Vạn Nhận Luân đó rõ ràng không cách nào nhận biết được tình hình bên ngoài lại vội vàng muốn mình trao lại thân thể, liền biết chỉ cần một khi hồn phách của ai về thân thể người ấy, Vạn Nhận Luân tám chín phần mười sẽ kế thừa ký ức của tấm thân thể này. Cho nên Hoắc Cải cố ý thuận thế nói về Vạn Tư Tề trước mặt Vũ Vô Chính, dụ hắn hứa. Vạn Nhận Luân tên đó trước nay quen trút giận lên người khác, ai biết được đến lúc đó có khi nào lại mượn tay Vũ Vô Chính giải quyết đứt Vạn Tư Tề để báo thù xã hội hay không. Hoắc Cải dứt khoát giành tiên cơ, không tin Vạn Nhận Luân sau này còn dám "lấy oán báo ân".

"Đại ca ngươi xảy ra chuyện gì, ta giúp gì được không?" Vũ Vô Chính xác định được tầm quan trọng của ông anh vợ này rồi, lập tức nịnh bợ bày tỏ nhất định cùng một chiến tuyến với bà xã.

"Ta chỉ biết hắn gặp chuyện rồi, tình hình cụ thể vẫn chưa rõ ràng. Ta đi trước một bước, tìm hiểu rõ sự việc, ngươi hãy dưỡng thương cho lành, rồi đến Khôn thành tìm ta." Hoắc Cải hoàn toàn không ngại mượn tay Vũ Vô Chính, làm những thủ đoạn đặc biệt trong thời khắc đặc biệt. Dù sao y cũng sắp đi rồi, nợ nhân tình gì đó, cứ để Vạn Nhận Luân từ từ trả!

"Khôn thành… Hình như Đông Phương Các chủ đó cũng ở đó phải không?" Vũ Vô Chính nhạy bén phát hiện ra sự tồn tại của nhân tố không ổn nào đó.

Hoắc Cải lừ mắt một cái: "Thì sao?"

"Không sao, ngươi cẩn thận." Vũ Vô Chính vừa nhìn thấy ánh mắt đó của Hoắc Cải lại nghĩ đến đủ loại thủ đoạn của y, biết điều ngậm miệng lại.

Hoắc Cải không chậm trễ thêm nữa, gói ghém hành lý xong, thuê một chiếc xe ngựa, lập tức chạy về hướng Khôn thành.

Vũ Vô Chính đứng trước cửa, khe khẽ thở dài, nhìn chiếc xe ngựa đó hoàn toàn để biến mất cuối đường, lặng lẽ nuốt xuống ngụm máu: Vạn Nhận Luân à Vạn Nhận Luân, tại sao ngươi dám để lộ yết hầu ra với ta, lại không chịu giao phó phía sau của mình cho ta?

Điều Hoắc Cải không ngờ đến là, y vừa vào đại môn Khôn thành liền bị bắt, ai khiến vệ binh cổng thành cái gì cũng không nhìn, chỉ nhìn trên cổ có đeo khóa phú quý nhành hoa hay không chứ. Vạn Tư Tề tuy không nói, nhưng sự lưu động của một món tiền lớn như thế nếu như muốn hoàn toàn tránh tai mắt của Thích sử một châu thì độ khó quả thực quá cao. Tiền trang thời đại này lại không có đạo đức nghề nghiệp như ngân hàng Thụy Sỹ. Cho nên, Hoắc Cải lập tức bị vệ binh khách khách khí khí áp giải đến Trần phủ.

Vẫn chưa vào cửa, Trần Bách Chu nhận được tin đã ra đón. Vẫn là phong thái nhà Nho hào hoa phong nhã, nhưng thân hình đã gầy đi nhiều, một thân nho sam màu xanh nhạt khiến khuôn mặt dường như cũng nhiễm sắc xanh, hiện ra vài phần mỏi mệt. Trần Bách Chu nhìn Hoắc Cải chăm chăm, trông chốc lát dường như si.

"Trần đại nhân, đã lâu không gặp." Hoắc Cải sắc mặt bình thản.

"Cuối cùng cũng tìm được đệ rồi, ta chỉ sợ đệ bị… Thôi, chúng ta vào thư phòng nói chuyện." Trần Bách Chu phất tay cho người hầu lui, cầm tay Hoắc Cải, đi về phía thư phòng. Hắn suốt dọc đường tham luyến nhìn đăm đắm khuôn mặt Hoắc Cải, tầm mắt chưa từng dời đi một giây.

Hoắc Cải bị ánh mắt tương tư đắm đuối đó của Trần Bách Chu nhìn khiến toàn thân nổi đầy da gà, không tự nhiên mà tìm bừa một đề tài để nói: "Ta ở trên đường còn đang lo lắng, điệu bộ thế này, chẳng lẽ là muốn bắt ta vào nhà lao? Không ngờ, lại là huynh muốn mời ta vào phủ. Chốc nữa huynh nói xong rồi, sẽ không kêu người tống ta vào lao đấy chứ?"

Bước chân của Trần Bách Chu lập tức khựng lại, hắn xoay người, nhìn trực diện Hoắc Cải, nhìn sâu vào mắt đối phương, từng câu từng chữ nói rất trịnh trọng và chân thành: "Tiểu Luân đệ nghe đây, chỉ cần Trần Bách Chu ta còn ở đây một ngày, vĩnh viễn sẽ không để đệ vào nơi như thế."

"Ta… ta biết huynh sẽ không." Hoắc Cải khóe miệng giần giật, cái không khí đột nhiên trở nên nghiêm túc này là thế nào đây? Đùa một chút thôi mà, Tiểu Chu ngươi có nhất thiết phải thâm tình thề thốt như thế không?

"Ta hiểu, câu nói đó của đệ là cố ý nói cho ta nghe." Trần Bách Chu hiểu rõ thở dài: "Đệ đang trách ta không thể thả đại ca đệ từ trong lao ra phải không?"

Hoắc Cải chấn kinh: Vạn Tư Tề không ngờ lại bị tống vào trong lao rồi! Hắn sao lại phải vào đó? Là do trốn thuế thiếu thuế bị quan phủ bắt được, hay là gian lận thương mại bị báo quan, hay là do… đẹp trai quá bị người cùng nghề hãm hại?

"Đệ rất ngạc nhiên sao?" Trần Bách Chu nghi hoặc.

"Chẳng lẽ ta không nên ngạc nhiên?" Hoắc Cải hỏi ngược lại. Chẳng lẽ trong mắt Trần Bách Chu, diện mạo của Vạn Tư Tề đúng là có tướng phạm tội?

Trần Bách Chu có chút hối hận đã để lộ sự việc cho Hoắc Cải, nếu như Hoắc Cải nghe được tin này, nhất thời manh động làm chuyện gì đó thì nguy hiểm rồi. "Đệ biết Vạn Tư Tề phạm tội gì không?"

"Ta biết hắn phạm phải tội lớn đủ để bị tịch biên tài sản." Hoắc Cải ngữ khí chắc chắn, không để Trần Bách Chu giấu giếm nửa phần.

Trần Bách Chu thở dài, hắn giơ tay, khe khẽ vuốt đi vẻ lăng lệ giữa hai hàng mi Hoắc Cải, sau đó quay người đi nhanh hai bước, mở rộng cửa thư phòng, dẫn Hoắc Cải vào: "Trước hãy ngồi xuống, ta sẽ nói tỉ mỉ chuyện này cho đệ nghe."

Hoắc Cải chọn một chiếc ghế gỗ lim trực tiếp ngồi xuống, nửa mặt đối diện cửa nửa mặt đối diện người, ánh sáng xuyên qua cửa vẽ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của y một bóng râm nhàn nhạt, thêm vài phần âm u.

"Buôn lậu muối, đây chính là tội danh Vạn Tư Tề phạm phải." Trần Bách Chu đi thẳng vào vấn đề.

"Đủ để tru cửu tộc." Hoắc Cải nhàn nhạt bình luận. Hoắc Cải không hề ngạc nhiên trước việc Vạn Tư Tề làm ăn phạm pháp, hắn giàu lên quá nhanh, tiền kiếm được quá nhiều, nếu như nói tích lũy dần dần từ con đường đúng đắn, với trí thông minh của Vạn Nhận Luân cũng không tin được. Buôn lậu muối vẫn dễ nghe hơn nhiều so với những hành vi như buôn người, mở quán nha phiến, đạo văn. (Í? Vừa rồi hình như có thứ gì đó kỳ quái lẫn vào rồi.)

"Đệ không cần lo những người khác trong Vạn gia, ta đã ra sức chu chuyển, hiện tại chỉ liên quan đến một mình Vạn Tư Tề. Phụ thân và nhị ca của đệ đều vô sự." Trần Bách Chu an ủi.

Hoắc Cải mặt đầy hắc tuyến: Mụ! Ai quan tâm đến sống chết của hai tên diễn viên quần chúng đó chứ, boss Trần ngươi đem mấy vai diễn đối địch đó đến khoe công với gia là muốn để ta một gạch đập chết ngươi sao?

"Tạm thời không nói đến người khác, vụ án của đại ca ta có cơ may nào không?" Hoắc Cải hỏi thẳng.

Đôi mắt Trần Bách Chu đầy âu lo: "Vụ án này vì ta vẫn luôn đè lại, cho nên vẫn chưa thẩm vấn. Nhưng tội chứng đã bị đưa lên, nhân chứng vật chứng đầy đủ."

"Ý của huynh là, chúng ta chỉ cần hủy nhân chứng vật chứng là được?" Hoắc Cải nhanh chóng nắm được trọng điểm.

Này này, vật chứng hủy thì được, hủy nhân chứng là thế nào?! Trần Bách Chu trầm mặc nhìn Hoắc Cải một lúc lâu, cuối cùng nói: "Không đơn giản như thế, tất cả những thứ này đều từ tay một người, mà thế lực của hắn, ta và đệ không dễ gì chống chọi lại được."

"Là ai?" Hoắc Cải híp mắt, cười đầy vẻ yêu khí tràn lan, tà khí tứ phía.

Trần Bách Chu bất giác rùng mình một cái, nhanh chóng cung khai ra tên đầu sỏ: "Đông Phương Vị Minh."

Hoắc Cải sửng sốt: "Thời đại này mở tướng công quán đều có tiền đồ đến thế sao?"

Trần Bách Chu giải thích: "Khụ, Tú Bị Các chẳng qua chỉ là một nơi ăn chơi hắn xây cho riêng mình mà thôi, thân phận của hắn không chỉ là vậy."

Hoắc Cải chợt nhớ đến huân cầu đó, huân cầu mà mình vẫn luôn mang theo người, chất liệu hoàn mỹ đó, kỹ thuật tinh xảo đó, thiết kế sang trọng đó, căn bản không phải vật một người bình thường có thể sở hữu. Chính như ban đầu mình đã thuận tay nhét cho Đông Phương Vị Minh không biết bao nhiêu đạo cụ điều giáo xa xỉ: ngọc thế dương chi, roi bện sợi vàng, nhũ hoàn ngọc thạch, dây xích đông chu…

Những thứ này trong văn đam mỹ rõ ràng đều là hàng thông dụng mà! Ai mà ngờ được một đống hàng thông dụng lại cũng có thể gieo mầm họa thế này chứ. Đúng vậy, ông chủ tướng công quán bình thường nếu như thực sự có một tầng lầu những đạo cụ thế này thì còn mở quán làm cái khỉ gì, trực tiếp ăn lợi tức là được rồi. Tiểu thuyết hiện thực hóa gì đó thực mụ nội nó hại cha mi rồi, tác giả sắp xếp đạo cụ cho quỷ súc theo trào lưu kết quả lại bị hệ thống thế giới bổ sung toàn vẹn đều là Lôi Chấn Tử gãy cánh! Gia thân kiều thể nhược chịu không nổi a, oa oa oa…

Hoắc Cải lặng lẽ cào tường, đập bàn, tông sàn, gào thét xong miễn cưỡng gom lại thần trí đã sụp đổ, hỏi: "Đông Phương Vị Minh, hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Trần Bách Chu trầm ngâm một lúc, rồi mới hạ thấp giọng nói: "Tiểu Luân, đệ biết công chúa Kiêu Dương chứ?"

"Hửm?" Hoắc Cải mù mờ chớp chớp mắt.

Trần Bách Chu chậm rãi tiếp: "Công chúa Kiêu Dương, Cửu công chúa được tiên hoàng sủng ái nhất, em gái cùng mẹ duy nhất của đương kim thánh thượng, là công chúa tôn quý nhất của Dịch quốc ta."

"Thì sao?" Hoắc Cải suy nghĩ, Đông Phương Vị Minh sẽ không phải là khách sau màn trướng của vị Thái Dương Cơ này đấy chứ? Có điều chiếu theo quan điểm chính của thế giới này, Đông Phương Vị Minh có rơi thì hẳn cũng phải rơi vào trong ma trảo của vương gia, sao có thể là một nữ nhân được.

"Công chúa Kiêu Dương còn trẻ đã mất chồng, sau đó một mực không tái giá, độc cư ở phủ công chúa. Nhưng mà…" Trần Bách Chu do dự một lát, cuối cùng mở miệng: "Nhưng vị công chúa này thường mời một đoàn hát kịch vào phủ biểu diễn. Hai mươi sáu năm trước, đoàn hát Lê Đường vang danh tại Kinh thành một thời trong một đêm đã mai danh ẩn tích, công chúa Kiêu Dương cũng từ đó suốt một năm không mời đoàn đến hát. Ba năm sau, công chúa Kiêu Dương đột ngột tuyên bố thu nhận một đứa trẻ hơn hai tuổi làm nghĩa tử, nghĩa tử này chính là Đông Phương Vị Minh. Theo người già trong kinh thành nói, diện mạo của Đông Phương Vị Minh giống y đúc vị trưởng đoàn hát Lê Đường năm đó."

"Huynh là nói Đông Phương Vị Minh là do công chúa Kiêu Dương…"

Hoắc Cải chưa nói hết câu đã bị Trần Bách Chu bịt miệng lại, Trần Bách Chu lắc đầu, khẽ giọng nói: "Không thể nói."

Hoắc Cải gật đầu tỏ ý đã hiểu. Rõ ràng là con một phú gia kinh đô, kết quả lại lăn lộn giống như con của cán bộ dưới quê, chẳng trách sao Đông Phương Vị Minh cả ngày một bộ dáng dục cầu bất mãn.

Trần Bách Chu buông Hoắc Cải ra, thấp giọng nói: "Hắn tuy rằng bề ngoài không có thân phận gì, để tránh hiềm nghi từ trước đến nay cũng chưa từng dính vào việc trong quan trường, nhưng thế lực ngầm của hắn thì… đệ hiểu đó."

Đầu ngón tay tròn nhẵn vô thức vẽ vòng tròn vòng tròn trên bàn, giống như đang vẽ từng cái bẫy, đầu ngón tay chợt ngừng lại, Hoắc Cải hỏi: "Nếu như Đông Phương Vị Minh chủ động từ bỏ, huynh có thể bảo đảm Vạn Tư Tề an toàn thả ra chứ?"

"Đệ định đi cầu Đông Phương Vị Minh?" Trần Bách Chu nắm chặt lấy tay Hoắc Cải, lo lắng hỏi. Hắn sợ chính là tình hình này, đến lúc đó dê vào miệng hổ mới thực sự gay go.

Hoắc Cải tách ra từng ngón từng ngón tay đang nắm chặt lấy tay mình, thong thả nói: "Đương nhiên không phải, ta nếu như thực sự chạy đến trước mặt Đông Phương Vị Minh khổ sở cầu xin hắn thả đại ca rồi, nói không chừng ngày mai Vạn Tư Tề liền mất mạng ngoài ý muốn. Ta tự có cách của mình, huynh chỉ cần trả lời ta có thể hay không."

"Có thể." Trần Bách Chu nhìn Hoắc Cải lời nói chắc chắn, âu lo trong mắt vẫn không bớt.

"Việc hôm nay ta và huynh gặp mặt sẽ không truyền đến tai Đông Phương Vị Minh chứ?" Hoắc Cải lại hỏi.

Trần Bách Chu bảo đảm: "Sẽ không."

Hoắc Cải hạ thấp mi mắt, nhếch khóe miệng: "Vậy thì sự việc dễ làm rồi, ta sẽ để Đông Phương Vị Minh hớn hở mau mau chóng chóng thả đại ca ra."

"Đệ rốt cuộc muốn làm gì?" Trần Bách Chu nhìn Hoắc Cải chăm chăm, đôi mày chau lại.

"Bất luận ta làm gì huynh đều sẽ ủng hộ ta, đúng không, Bách Chu?" Hoắc Cải tràn đầy hy vọng nhìn Trần Bách Chu, dịu giọng hỏi.

Dự cảm không tốt của Trần Bách Chu càng đậm, lo lắng: "Đông Phương Vị Minh bình thường vẫn là kẻ người không phạm ta ta không phạm người, đệ nhất định không được làm chuyện ngu ngốc!"

"Người không phạm ta ta không phạm người hả? Vậy nên Đông Phương Vị Minh đã ra tay với Vạn Tư Tề, người chưa từng phạm phải hắn?" Hoắc Cải cười lạnh, Đông Phương Vị Minh đứa trẻ hư hỏng này là tên ba ngày không ăn đòn liền đi lật mái ngói đây mà.

Trần Bách Chu thống thiết: "Hứa với ta, đừng hại bản thân. Nếu không cho dù đại ca đệ được thả ra rồi thì hắn cũng sẽ không yên tâm. "

" Bách Chu, huynh chỉ cần biết rằng những việc ta sắp làm đều xuất phát từ trái tim ta. Ai cản ta người đó là kẻ địch của ta. Nếu như huynh đã không hứa hẹn với ta được cả đời thì đừng can thiệp vào cuộc đời của ta. " Hoắc Cải khuôn mặt lạnh như băng, không nể chút mặt mũi. Quân tử đại thúc công gì đó đều là những kẻ bỏ đi, lực chiến đấu bằng 0.5. Đây vốn là họa mình rước lấy cho Vạn Tư Tề, tất nhiên mình phải kết thúc nó. Y không cần Vạn Tư Tề yên tâm, điều y cần chính là khiến Vạn Tư Tề chết lòng.

"Trần đại nhân, cáo từ." Nói xong, Hoắc Cải nhanh chóng dứt khoát đứng dậy đi ra ngoài.

"Tiểu Luân, đệ có muốn đi gặp hắn một chút không?" Sau lưng truyền đến tiếng Trần Bách hỏi.

Hoắc Cải khựng lại một chốc, sau đó lại tiếp tục rảo bước đi ra khỏi bậc cửa, không dừng lại nữa. "Không cần đâu."

Hoắc Cải đang thuận theo hành lang đi ra cửa chính thì chợt nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo phía sau. Chẳng lẽ là Trần Bách Chu đuổi theo?

Hoắc Cải không muốn giao lưu thân thiết với Trần Bách Chu trong khi cứ phải hứng chịu ánh mắt "Ta rất nhớ ngươi, ta rất lo cho ngươi, ta rất thương ngươi." của hắn nữa, thế nên bước đi nhanh hơn.

Lập tức, một trận mắng chửi oang oang vang lên phía sau: "Cái thứ sửu quỷ nhà ngươi sao đã chạy được ra tiền viện rồi. Còn không mau đứng lại cho bà. Thích sử đại nhân nào có rảnh mà để ý đến thứ như ngươi, còn không mau ngoan ngoãn cút về viện tử cho bà. Cứ nhất quyết để thích sử cho người kéo lê ngươi về thì ngươi mới chịu phải không? Đã xấu xí còn hay tác quái, còn giày vò lão nương nữa thì ba bữa ngày mai cứ xác định nhịn đói cho bà!"

Hoắc Cải nghi hoặc ngừng bước, quay lại nhìn phía sau. Chỉ thấy một phụ nhân cao to đang vội vàng từ phía sau chạy đến, mặt đầy vẻ căng thẳng và không kiên nhẫn.

Phụ nhân này nhìn thấy chính diện Hoắc Cải thì đột ngột phanh gấp, vội vàng đổi khuôn mặt tươi cười, khom người xin lỗi liên tục: "Xin lỗi, xin lỗi, không cẩn thận nhận nhầm Vạn công tử ngài. Mong ngài đại nhân đại lượng, lượng thứ cho tôi."

Trong những vị khách quý không thể đắc tội tại Trần phủ, Vạn Nhận Luân đứng đầu, mỗi một kẻ hầu người hạ trong Trần phủ có thể không nhận ra Thích sử đại nhân nhưng không thể không nhận ra Vạn công tử. Đến giờ Trần phủ vẫn còn lưu truyền một truyền thuyết bí mật rằng từng có một tiểu tư vì không hầu hạ Vạn công tử cho tốt nên đã bị Trần đại nhân rút lưỡi, đánh bằng roi, sau đó bán khỏi phủ.

Hoắc Cải nhòm nhòm bộ y sam vải thô đầy bụi bặm mà mình thay cho tiện vào thành, kỳ quái hỏi: "Trong phủ thích sử cũng có người ăn mặc giống ta sao?"

Phụ nhân đó gượng gạo đáp: "Quần áo dính bụi bặm không phải đều như vầy sao… Có điều công tử ngài sáng sủa tuấn tú, thứ sửu quỷ đó sao sánh được với ngài."

"Sửu quỷ?" Hoắc Cải trầm ngâm một chốc, hỏi: "Người ngươi nói chắc là Thường Cốc Phong?"

"Vâng vâng …" Phụ nhân vâng vâng dạ dạ.

"Ồ" Hoắc Cải gật gật đầu rồi đi mất. Để lại phụ nhân đó đứng tại chỗ răng trên đánh bò cạp với răng dưới, đắn đo không biết chữ "ồ" đó của vị Vạn công tử này có ý nghĩa sâu xa gì.

Hoắc Cải ra khỏi Trần phủ, đến tiệm quần áo trong thành, mua một bộ quần áo mới, sau đó tìm một gian khách ***, ngủ thẳng. Ngày mai y sẽ phải đến Tú Bị Các tìm Đông Phương Vị Minh chơi một chập, trước lúc đó, ngủ no say là quan trọng nhất.

Lời tác giả: Hoắc Cải không thể đến nhà lao nắm tay nắm chân bốn mắt nhìn nhau lệ rơi ào ào kể lể nỗi lòng với đại ca, có phải các bạn rất muốn đánh ta không?

Nếu như đều bị các bạn đoán được rồi thì đâu phải phong cách của Đản Hoàng, phải không nào? Nếu như Hoắc Cải thực sự chạy đến nhà lao ôm Vạn Tư Tề khóc lóc "Huynh yêu ta thật lòng, lẽ ra ta phải biết sớm hơn." Ta đoán có lẽ sau khi các bạn sướng xong rồi sẽ phải nghi ngờ Hoắc Cải này phải chăng đã bị Vạn Nhận Luân xuyên vào.

Ta chơi là chơi mưu kế, bày là bày âm hiểm, đi là đi nguy đạo, hại là hại đại chúng… Nhưng ta biết quần chúng khoan dung sau khi bị lọt hố lần nữa vẫn rất vui vẻ cho Đản Hoàng hoa phải không nào?

Dự cáo kỳ sau:

Ta dự cáo mọi người có tin không? Tin thật à? Được rồi, vậy ta len lén kể cho mọi người vậy.

Tiểu Minh lon ta lon ton chạy đi phóng thích Vạn Tư Tề. Còn về việc Hoắc Cải sao làm được vậy thì… Mọi người hiểu đó, không thể xì poi đâu cưng. Ta biết mọi người sẽ nói ta lại dừng không đúng lúc… Không sao ta quen rồi! Tung hoa mạnh nữa lên!!!

Lôi Chấn Tử: Nhân vật trong truyện Phong Thần, diện mạo xấu xí nhưng có sức mạnh vô song.

Bụi: Hiện tại mình bận rộn với việc chăm sóc bé Bi nên không thể dịch nhiều được. Từ chương này còn phải dịch trên điện thoại. Thế nên các tình yêu hãy hài lòng với tiến độ 1 tuần 1 chương này và ủng hộ chủ nhà. Đừng giục giã mà khiến chủ nhà xì trét, chủ nhà mà xì trét là cha kế chưa chắc đã hoàn được đâu nha, thân

107. Chương 107: Tiểu Minh Được Đền Bù Như Nguyện

Gió sớm mát lạnh, ánh dương ấm áp, nhưng thiếu niên đi trong đó lại một thân dạ sắc. Huyền y từ trước đến nay vẫn luôn là màu sắc thuộc về công, trầm ngâm, lạnh lùng, khắc nghiệt.

Thế nhưng Hoắc Cải khoác tấm da nhược thụ lại nhất quyết mặc nó. Bởi vì y không đi cầu hòa, mà y đi hỏi tội.

"Mở cửa." Hoắc Cải đứng ở cửa sau, lạnh lùng ra lệnh cho đại hán canh cửa.

"Công tử ngài…" Mỹ nhân công tử giày vò chủ tử nhà mình đến mức ăn không ngon ngủ không yên ở Tú Bị Các tất nhiên không ai không biết.

Nhưng trọng điểm là vị gia này mới sáng sớm tinh mơ đã vác cái mặt băng sơn đến thăm nhà, cứ thế cho vào thực sự không vấn đề chứ?

Hoắc Cải cười nhạo: "Sao thế? Đông Phương Các chủ đang chìm đắm trong chốn mềm mại không tiện tiếp khách? Vậy được. Hôm khác ta đến."

Nói xong Hoắc Cải liền quay người đi ra ngoài.

"Đừng, đừng, đừng… Ngàn vạn lần đừng đi." Đại hán canh cửa bị Hoắc Cải dọa cho toát hết mồ hôi lạnh. Vèo một cái chạy lên trước mặt Hoắc Cải, liên tục mời vào: "Mời vào, mời vào, Các chủ hiện giờ hẳn đang nghỉ ngơi ở Vị Danh Các. Người khác không vào được, công tử sao có thể không vào được chứ? Ngài cứ vào tự nhiên."

Hoắc Cải gật gật đầu, chính đại quang minh đi đến Vị Danh Cư. (Bụi: Vị Danh pinyin: Wei Ming tương tự với Vị Minh nên mấy chương đầu Bụi dịch nhầm là Vị Minh Cư. Chính xác là Vị Danh Cư)

Là một sinh vật đi đêm thuần chủng, giờ giấc nghỉ ngơi của Đông Phương Vị Minh giống hệt với Khởi Tư, thế nên khi Hoắc Cải ngông nghênh xông vào phòng ngủ, hai sinh vật này đang cuộn tròn trên giường ngủ ngon lành.

"Khởi Tư?" Hoắc Cải nhìn con mèo nào đó đang phơi cái bụng nho nhỏ nằm ngủ bên gối, không chắc chắn lắm mà gọi một tiếng, Khởi Tư sao lại rơi vào tay Đông Phương Vị Minh vậy, làm con tin sao?

Cái tai mèo trắng muốt rung rung, Khởi Tư lật một cái, bàn chân mèo đẩy lông quơ hai phát trong không trung, chóp chép một chút lại ngủ tiếp.

Vấn đề là bên cạnh Khởi Tư là Đông Phương Vị Minh, cho nên hai cái quơ này đương nhiên đụng phải mặt Đông Phương Vị Minh, cũng may Khởi Tư không lộ vuốt sắc ra, nếu không Đông Phương Vị Minh đã trở thành Naruto rồi.

Có điều, Đông Phương Vị Minh bị bàn chân mèo đạp thẳng mặt, dưới thế công mềm mại này vẫn cứ mở mắt ra.

Đông Phương Vị Minh mới mở mắt ra trong mắt toàn là ánh nước mơ màng, không chút tiêu điểm. Hắn nửa ngồi dậy, biểu cảm trên mặt cũng chỉ có vẻ mê man. Đông Phương Vị Minh ngẩn ngơ nhìn Hoắc Cải đang đứng đầu giường. Đôi mắt còn ngái ngủ mông lung chớp chớp mấy cái, tiếp tục mơ màng.

"Đông Phương Vị Minh?" Hoắc Cải thăm dò gọi một tiếng.

"Ừa!" Đông Phương Vị Minh nghiêng nghiêng đầu, nhoẻn miệng cười, lộ ra đôi má núm đồng tiền nho nhỏ, vừa ngây thơ vừa thuần lương.

"Đông Phương Bất Bại?" Hoắc Cải lại tiếp tục thăm dò.

"Ừa!" Đông Phương Vị Minh vẫn đáp hết sức vui vẻ, mang theo nụ cười ngây ngô như kẻ ngốc, ngẩn ngơ nhìn Hoắc Cải.

"Ngươi đang trêu ta đấy à?" Hoắc Cải ôm ngực, bóp chết chút xíu xiu cảm giác tội lỗi vừa vô cớ nảy sinh.

"Ừa!" Đông Phương Vị Minh gật đầu không chút do dự, trả lời ngoan ngoãn hơn bao giờ hết.

Thông qua giám định, Đông Phương Vị Minh ngủ dậy sớm là một tên ngốc vô cùng đáng yêu. Hoắc Cải quay đầu: Đù! Sao con trai nhà mình có thể đáng yêu đến thế cơ chứ!

Một tuần trà sau, ngây thơ biến mất, yêu nghiệt phục sinh. Đông Phương Vị Minh rõ ràng không nhớ được biểu hiện vừa rồi của mình, ngồi dựa đầu giường, cười tủm tỉm nhìn Hoắc Cải đang bế Khởi Tư, phát tán ra đầy vẻ dm đãng: "Cuối cùng thì đệ cũng đã trở lại rồi, mấy ngày qua hai ta cách biệt đôi nơi, quả thực làm ta nhớ nhung muốn chết."

"Vậy sao?" Hoắc Cải thong thả vuốt ve lưng Khởi Tư, ánh mắt lạnh lùng, khóe môi châm biếm, lời nói lạnh lẽo tuôn ra như trút nước: "Ta tưởng rằng tình báo tên hạ nhân đó gửi cho ngươi đã đủ để ngươi thỏa nỗi tương tư rồi, không ngờ, ngươi vẫn tham lam như vậy."

Nụ cười của Đông Phương Vị Minh từng chút từng chút biến mất, thân thể hơi cứng lại: "Đệ đang hận ta đã lén cho người theo dõi đệ? Thế nhưng một mình đệ đơn độc đi đường bảo ta làm sao yên tâm cho được?"

Hoắc Cải dường như rất chăm chú nghịch đuôi mèo, làm như không nghe thấy lời giải thích của Đông Phương Vị Minh. Mái tóc đen rủ xuống từ hai bên trán, che giấu mọi cảm xúc, hòa cùng một thân huyền y, như thể một thỏi mực đông đặc.

Đông Phương Vị Minh không ngồi yên được nữa. Hắn đứng thẳng người dậy, chân trần đạp lên tấm thảm mềm mại, từng bước từng bước đi đến bên cạnh Hoắc Cải, cúi đầu xuống, dịu dàng nói: "Là ta không đúng. Nhưng muốn ta để đệ một thân một mình đi khắp nơi thì nào có được. Ta thà đệ oán ta cũng không thể không quan tâm đến an nguy của đệ."

"Ngươi không hỏi xem kết cục của tên theo dõi ta thế nào rồi sao?" Hoắc Cải hỏi bâng quơ.

Giọng điệu của Đông Phương Vị Minh dịu dàng như nước: "Tên đó nếu như đã khiến đệ không vui thì là hắn có tội, tất nhiên xử lý thế nào đều tùy đệ cả. Chỉ cần đệ vui là được."

"Thực đúng là máu lạnh…" Hoắc Cải thở dài một tiếng, ngước mắt nhìn thẳng vào mắt Đông Phương Vị Minh: "Không biết ngày nào đó khi ngươi có tân hoan rồi, phải chăng cũng sẽ dỗ dành hắn như thế – Vạn Nhận Luân đó nếu như đã khiến đệ không vui thì là y có tội, tất nhiên xử lý thế nào đều tùy đệ cả. Chỉ cần đệ vui là được."

Đông Phương Vị Minh chau mày, dường như có chút phẫn nộ: "Đệ nói vớ vẩn gì thế!"

"Đông Phương Vị Minh, Vạn Nhận Luân ta hoàn toàn không phải lòng dạ sắt đá, cũng không phải hoàn toàn không chút rung động trước tình ý của ngươi." Hoắc Cải thở dài một tiếng, ra vẻ đầy tâm sự.

Trên mặt Đông Phương Vị Minh thoáng lóe lên nét vui mừng, nhưng rất nhanh liền hóa thành nghi hoặc: "Nếu đã là vậy, tại sao đệ cứ luôn từ chối hết lần này đến lần khác…"

Hoắc Cải lại hạ mi mắt xuống, chăm chú nghịch cái tai cụp của Khởi Tư, lạnh lùng nói: "Nếu như ta đáp ứng ngươi rồi thì ngươi lấy gì để bảo đảm một ngày nào đó trong tương lai sẽ không vứt bỏ ta đi như cái giẻ rách? Với quyền thế của ngươi, đến lúc đó chỉ sợ ta bị quét ra khỏi cửa rồi vẫn phải khấu đầu tạ ơn sự khoan hồng độ lượng của ngươi ấy chứ. Bão bối chi hoan không thể so được với tình yêu nam nữ, trước là tam thư lục lễ, sau là bái đường thành thân, được trời đất chứng giám, hôn ước ràng buộc, thế nhân làm chứng. Nếu ta thực sự ở bên ngươi thì chẳng qua chỉ là tân hoan ngươi độc chiếm, như vậy liền thấp hơn người ta một cái đầu, nếu đổi lại là ngươi, ngươi có vui nổi không?"

"Thì ra đệ cố kỵ những điều này." Đông Phương Vị Minh hiểu ra bật cười, cầm lấy một lọn tóc xanh của Hoắc Cải, đặt bên môi nhẹ nhàng hôn: "Nếu như đệ đã không tin những lời thề thốt dốc lòng của ta, cũng không tin chân tâm ta hai tay dâng đệ, lại chỉ tin một tấm hôn thư, vậy ta tặng đệ một tấm hôn thư được chứ?"

"Ý của huynh là…" Hoắc Cải kinh hỷ nhìn Đông Phương Vị Minh.

"Méo!" Khởi Tư bị Hoắc Cải nhất thời kích động nhéo một cái vào eo thon kêu lên tố cáo, hung hăng giãy ra khỏi Hoắc Cải, nhảy trở về dưới sàn, tìm một nơi cách xa hai tên này, bực bội cuộn tròn lại như một quả cầu bông.

Đông Phương Vị Minh thản định coi như không nghe thấy nhạc nền này, lùi lại hai bước, hai tay ôm quyền, cúi mình thật thấp, dõng dạc nói: "Tiểu sinh Đông Phương Vị Minh, tuy không phong thái khuynh quốc nhưng cũng được coi là ưa nhìn, tuy không thông hết lục nghệ nhưng cũng được coi là hiểu biết, tuy không phú khả địch quốc nhưng cũng coi như y thực vô ưu. Ngưỡng mộ tư dung tài trí của Người đã lâu, xuân tình khó cưỡng. Nay bạo gan mở lời xin được ở bên làm phu quân của Người, dốc lòng che chở, chăm lo từng bữa ăn giấc ngủ, bên nhau đến bạc đầu."(lục nghệ: Sáu tài nghề trong nền giáo dục thời xưa gồm: lễ, nhạc, bắn cung, cưỡi ngựa, viết chữ và toán pháp ("lễ, nhạc, xạ, ngự, thư, số") phú khả địch quốc: giàu ngang quốc gia y thực vô ưu: không phải lo cái ăn cái mặc)

"Tam thư lục lễ đâu?" Hoắc Cải cười hỏi.

"Xin hỏi phủ của công tử ở nơi nào? Tiểu nhân sẽ đi làm ngay." Đông Phương Vị Minh ý cười dạt dào.

Hoắc Cải lắc đầu, không cười nổi nữa: "Suýt chút nữa quên mất, lúc này ta đã là người không có nhà để về."

Là kẻ đầu sỏ khiến người nào đó không có nhà để về, Đông Phương Vị Minh lập tức bày tỏ thái độ:"Trong Khôn thành ta còn có mấy tòa trạch viện nữa, nếu như đệ không chê, chọn lấy một hai tòa làm nơi nghỉ chân được chứ?"

"Được." Hoắc Cải vui vẻ tiếp nhận, trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ: Gia còn đang phải lai lưng ra trả món nợ 20 năm tiền mua nhà. Ngươi một lần liền tặng cả hai tòa nhà to sụ… Đồ con cháu nhà giàu đáng ghét!

"Yên tâm, ba ngày sau sính lễ sẽ được đưa đến tận cửa, ấn định ngày làm đám cưới. Ta sẽ để tất cả người ở Khôn thành đều biết đệ là thê tử Minh mỗ ta cưới về." Đông Phương Vị Minh không hề ngại ngùng khi phải quang minh chính đại dán lên Hoắc Cải cái mác thuộc về mình.

"Gấp thế à?" Hoắc Cải có chút kinh ngạc.

"Đệ ai thấy cũng yêu như thế, ta tất nhiên là sợ đêm dài lắm mộng rồi." Đông Phương Vị Minh đáp rất hùng hồn.

"Huynh sợ có người làm loạn sao, ý huynh là Vạn Tư Tề?" Hoắc Cải thản nhiên ngoe nguẩy cái đuôi hồ ly.

"Không…Không phải." Đông Phương Vị Minh chợt nhớ đến người nào đó còn đang ăn cơm tù, nét cười chợt đơ ra.

"Nhắc đến hắn mới nhớ, ta lại rất muốn mời hắn tham dự hôn lễ của ta với huynh đấy." Khóe miệng mỉa mai của Hoắc Cải khẽ nhếch lên. "Ta muốn hắn nhìn xem, người tình khi xưa bị hắn bán đứng hiện nay sống hạnh phúc sung sướng đến mức nào."

"Không cần phải đặc biệt làm vậy…" Lời Đông Phương Vị Minh còn chưa nói xong, bắt gặp ánh mắt bất mãn và nghi hoặc của Hoắc Cải, lập tức nuốt nửa câu sau lại "Chủ ý hay! Ta ủng hộ!"

"Ta thật nóng lòng muốn xem xem mấy ngày sau, khi hắn tận tay nhận được thiệp mời của ta sẽ có vẻ mặt thế nào." Hoắc Cải cười vừa tàn nhẫn vừa đắc ý.

Đông Phương Vị Minh phối hợp cười cười, ý cười khó đến đáy mắt. Hắn lần đầu tiên thành tâm cầu khẩn: Vạn Tư Tề ngươi ở trong lao nhất định phải ăn uống cho tốt, ngàn vạn lần đừng có bộ dạng xanh xao vàng vọt, tốt nhất là béo lên vài cân, ngươi khỏe ta khỏe mọi người cùng vui.

Để tránh đánh rắn động cỏ, Hoắc Cải không nhắc đến đề tài về Vạn Tư Tề nữa, chuyển sang hỏi: "Đúng rồi, sao Khởi Tư lại nằm trong tay huynh?"

Đông Phương Vị Minh vô tội nhìn trời. Hắn có thể nói rằng trong lúc nhàn rỗi không có việc gì, đi dạo Vạn phủ, nhất thời hứng lên cho người giành lấy Khởi Tư từ con chó nào đó sao?

Hoắc Cải nhìn sắc mặt cứng đờ đó của hắn, cực kỳ nghi ngờ phải chăng Đông Phương Vị Minh đã thuận tay đánh chết Tham Lang rồi.

"Ta sợ tên họ Vạn đó không chăm sóc tốt cho Khởi Tư nên đã thay đệ mua lại nó." Đông Phương Vị Minh thản định nói dối.

"Ờ." Làm xong chính sự, Hoắc Cải đột nhiên không biết nên nói gì cho tốt. Hiện tại trực tiếp cáo từ ra khỏi cửa được chưa?

"Ta vốn tưởng rằng đệ thực sự muốn đợi một năm nữa mới quay lại, không ngờ chưa tới hai tháng đã trở lại rồi. Đệ trở lại sớm như vậy thực sự chỉ là vì muốn đến hỏi tội thôi sao?" Đông Phương Vị Minh ghé mặt lại gần, dường như thật lòng muốn nghe được mấy lời yêu thương ngọt ngào.

"Tương tư, tương tư, đã có chữ tương thì không phải chuyện của một người nữa rồi." Hoắc Cải thuận tay đối phó.

Dường như cảm động trước câu nói "tình cảm" này, Đông Phương Vị Minh mặt đầy vẻ cảm động, giơ tay nắm chặt lấy tay Hoắc Cải, dán lên má mình, chậm rãi vuốt ve.

"Đừng cọ nữa. Khóe miệng dính đầy lông mèo rồi kìa."

Hoắc Cải không tỏ thái độ, chỉ lạnh lùng dội nước lạnh.

Đông Phương Vị Minh khẽ cười một tiếng, so với những chuyện trước kia, chút xíu đả kích này chỉ là muỗi! Đông Phương Vị Minh trở tay ném Hoắc Cải lên mền chăn, bản thân sau đó cũng đè lên.

Khuôn mặt Hoắc Cải ẩn hiện trong cái bóng của Đông Phương Vị Minh, tầm mắt nhìn thẳng qua, vừa khéo nhìn thấy khuôn ngực trắng muốt và chu quả nho nhỏ qua vạt áo mở rộng của hắn.

Hoắc Cải không thoải mái nhìn đi chỗ khác liền bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của Đông Phương Vị Minh, lửa dục vọng bập bùng trong đáy mắt, cùng với đó là nộ ý thâm trầm… Nộ ý?

Đông Phương Vị Minh không nói lời nào, cúi đầu liền cắn lấy cần cổ của Hoắc Cải. Cần cổ mềm mại như cánh hoa, vừa cắn liền xuất hiện dấu vết xanh tím.

Hoắc Cải ra sức vùng ra, tránh né sự xâm lược tàn bạo này: "Đông Phương Vị Minh, ngươi là chó hay sao! Còn không mau buông ra!"

"Đã đồng ý gả cho ta rồi, còn ngại ngùng gì nữa?" Đôi môi lạnh lẽo của Đông Phương Vị Minh vẫn dán lên yết hầu mảnh mai của Hoắc Cải, mờ mịt cười hỏi.

"Ta không thích quan hệ không có mai mối cưới hỏi." Hoắc Cải không cười nổi, sự việc dường như phát triển theo chiều hướng xấu nào đó rồi.

Đông Phương Vị Minh phì cười, hắn chống người dậy, lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống Hoắc Cải: "Đệ và Vạn Tư Tề không phải cũng thế sao? Hay là đến tận giờ này trong lòng đệ vẫn chỉ có hắn không có ta?"

"Ý huynh là gì?" Đồng tử Hoắc Cải co lại.

"Vạn Nhận Luân, ta tốt xấu gì cũng chơi đùa trong hoan trường này từng ấy năm, chân tâm hay giả ý ta vẫn có thể phân biệt được. Ta im lặng không có nghĩa là ta không biết…" Tay Đông Phương Vị Minh si luyến vuốt ve men theo đường nét khuôn mặt của người phía dưới, giọng nói có chút rầu rĩ.

Hoắc Cải im lặng: Tiểu Minh, ngươi tiến hóa rồi…

"Vạn Nhận Luân, đệ rốt cuộc vẫn quá nóng vội. Ta nói cho đệ hay, người mà trong lòng thực sự có tình cảm, khi bàn về vấn đề hôn sự, phản ứng đầu tiên tuyệt đối không phải là muốn gửi thiệp cưới cho ai. Nam nam thành thân là một chuyện trái với luân thường, tổ chức nhất định sẽ gặp vô số trở ngại. Đệ vốn là một người sắc sảo thông minh nhường ấy nhưng hỏi cũng chẳng hỏi lấy một câu, đệ cảm thấy ta sẽ tin rằng đệ thực sự mong đợi hôn lễ này sao?"

Lời của Đông Phương Vị Minh từng câu từng chữ gõ thẳng vào tim Hoắc Cải, bất ngờ đến nỗi y suýt chút nữa không phản ứng kịp. Hoắc Cải thở dài một tiếng, không sai, bản thân vì muốn chạy kịp tiến độ công trình nên đã cắt giảm thời gian thi công và nguyên vật liệu một chút. Chỉ là không ngờ cái công trình bã đậu này nhanh như thế đã bị chủ hộ nhìn ra vấn đề chất lượng, còn báo cáo ngay tại hiện trường.

Hoắc Cải thu lại vẻ ngụy trang, hỏi: "Vậy tại sao ngươi vẫn cứ đồng ý?"

"Đệ đồng ý trở thành người của ta, lại hứa ở bên ta cả đời trước mặt bao người, tại sao ta lại không đồng ý chứ?" Tình ý quyến luyến trào dâng qua nụ cười nhàn nhạt của Đông Phương Vị Minh.

"Hiểu rồi, lợi ích dâng đến trước mắt không nhận thì lãng phí phải không." Hoắc Cải liếc nhìn tạo hình hiện tại của hai người, buồn bực.

"Đệ nếu như đã đồng ý vì hắn mà gả cho ta, hẳn sẽ không để ý đến việc để ta nếm thử mật ngọt trước hai ngày phải không?" Đông Phương Vị Minh cười, ôn nhu đến mức khiến người ta hồ đồ.

"Trên thực tế thì… Ta để ý đấy." Một bả đoản đao đột ngột đặt ngang trên cần cổ Đông Phương Vị Minh. "Cần gì phải ép ta động đến đao chứ. Tuy rằng giết ngươi cũng sẽ đạt được mục đích, nhưng ta thực sự không thích cách làm này."

Đùi Đông Phương Vị Minh cọ mạnh vào mé bên đùi Hoắc Cải, rầu rĩ vô cùng, hắn vẫn luôn đề phòng chiêu này, nhưng không ngờ tên nhóc này lại đổi vị trí giấu đao.

Hoắc Cải dùng tay còn lại nhè nhẹ nắm lấy cần cổ Đông Phương Vị Minh, nụ cười vừa ác liệt vừa lãnh khốc: "Nếu hôm nay ngươi thực sự dám thượng ta. Ngày mai đổi lại sẽ là ta thượng… mộ phần của ngươi."

Bụi: Chương này cha kế ngầu ghê gớm <3 tam="" thư="" lục="" lễ:="" tam="" thư:="" là="" lá="" thư="" do="" đàng="" trai="" gửi="" sang="" họ="" nhà="" gái="" để="" đưa="" tin,="" xin=""

báo="" và="" chuẩn="" bị="" xếp="" các="" nghi="" thức.="" –="" khi="" họ="" nhà="" gái="" thuận="" tiếp="" xúc="" với="" họ="" nhà="" trai,="" thông="" thường="" người="" chủ="" hôn="" nhà="" trai="" viết="" một="" bức="" thư,="" trao="" cho="" người="" mai="" dong="" đem="" trình="" cho="" họ="" nhà="" gái="" nội="" dung="" thư="" ngỏ="" ý="" muốn="" cầu="" hôn="" và="" xin="" được="" bước="" sang="" nhà="" gái="" để="" bàn="" tính="" mọi="" chuyện.="" đây="" là="" lá="" thư="" thứ="" nhất="" trong="" tam="" thư.="" –="" sau="" lễ="" dạm="" ngõ="" (nạp="" thái),="" họ="" nhà="" trai="" chọn="" ngày="" lành,="" tháng="" tốt="" nhờ="" người="" mai="" dong="" sang="" họ="" nhà="" gái="" hỏi="" ngày="" sinh="" tháng="" đẻ="" và="" tên="" tuổi="" của="" người="" con="" gái="" mà="" họ="" muốn="" cưới.="" trong="" lễ="" nầy="" có="" mang="" theo="" một="" bức="" thư="" với="" nội="" dung="" nói="" trên.="" đây="" là="" lá="" thư="" thứ="" hai="" trong="" tam="" thư.="" –="" sau="" lễ="" hỏi="" (nạp="" tệ),="" họ="" nhà="" trai="" xin="" họ="" nhà="" gái="" ngày,="" giờ="" rước="" dâu.="" trong="" lễ="" này="" có="" mang="" theo="" một="" bức="" thư="" nội="" dung="" dự="" kiến="" ngày,="" giờ="" rước="" dâu,="" thông="" thường="" dự="" kiến="" 3="" ngày="" để="" tham="" khảo="" với="" họ="" nhà="" gái.="" đây="" là="" lá="" thư="" thứ="" ba.="" lục="" lễ:="" là="" 6="" lễ="" mà="" họ="" nhà="" trai="" phải="" lo="" toàn="" vẹn="" sau="" khi="" họ="" nhà="" gái="" đã="" chấp="" thuận="" kết="" tình="" thông="" gia.="" –="" thứ="" nhất="" lễ="" nạp="" thái="" (dạm="" ngõ,="" chạm="" ngõ),="" bức="" thư="" thứ="" nhất="" –="" thứ="" hai="" lễ="" vấn="" danh:="" lễ="" vật="" trà,="" rượu,="" bánh,="" (bức="" thư="" thứ="" hai)="" nội="" dung="" tìm="" hiểu="" ngày="" sinh,="" tháng="" đẻ,="" tên,="" tuổi="" của="" người="" con="" gái="" muốn="" cưới="" về="" làm="" dâu="" –="" thứ="" ba="" lễ="" nạp="" cát.="" lễ="" này="" là="" lễ="" cáo="" trước="" bàn="" thờ="" tổ="" tiên="" rằng="" tuổi="" tác="" của="" đôi="" trai="" gái="" đã="" hợp="" nhau,="" có="" thể="" tiến="" hành="" hôn="" nhân="" được.="" –="" thứ="" tư="" lễ="" nạp="" tệ="" (nạp="" trưng,="" nạp="" tài),="" lễ="" này="" là="" lễ="" hỏi="" chính="" thức.="" trong="" lễ="" này,="" ngoài="" những="" lễ="" vật="" như="" trà,="" rượu,="" bánh="" nữ="" trang="" cho="" cô="" dâu="" tương="" lai,="" còn="" có="" trầu="" cau,="" đôi="" đèn="" cầy="" đỏ="" (có="" hình="" long="" phụng),="" cùng="" với="" một="" số="" tiền.="" –="" thứ="" năm="" lễ="" thỉnh="" kỳ:="" lễ="" vật="" trà,="" rượu,="" bánh.="" đây="" là="" lễ="" họ="" nhà="" trai="" xin="" họ="" nhà="" gái="" ngày="" giờ="" rước="" dâu="" (thư="" thứ="" ba).="" –="" thứ="" sáu="" lễ="" thân="" nghinh="" (vu="" quy),="" rước="" dâu="" và="" họ="" nhà="">

108. Chương 108: Hoắc Cải Cuối Cùng Vẫn Đạt Được Mục Đích

Đông Phương Vị Minh nhe răng cười, để lộ hàm răng trắng lóe sáng: "Vậy ngày mai đệ cử thượng mộ phần của ta đi."

Là một quỷ súc công bị ức hiếp thê thảm hết lần này đến lần khác, Đồng Phương Vị Minh giờ phút này cuối cùng đã bùng nổ. Có điều kiện là phải thượng. Không có điều kiện, tạo điều kiện cũng phải thượng Sinh mệnh quý vô cùng, tình cảm càng quý hơn, nhưng nếu vì nhục nhục, hai thứ đỏ đều cỏ thể quăng…

Lương dân Hoắc Cải đối diện với Đồng Phương Vi Minh mỉm cười trước sống chết, tiến cũng không được lùi cũng chẳng xong, chỉ có thể nước mắt giàn giụa:Tiểu Minh, ngươi trở nên hung tàn như vậy tử lúc nào thế? Là một tiểu nhược thụ yếu đuối thiện lương, gia thực sự đỡ khổng nổi oa oa oa!

Đông Phương Vị Minh rõ ràng đã chẳng màng sống chết, mặc đao của Hoắc Cải đặt trên cổ, giơ tay liền lột y sam của Hoắc Cải. Dưới cần cổ mảnh khảnh là vạt áo trái phải chồng lên nhau, móng tay hơi nhọn của Đồng Phương Vị Minh chạm vào nơi giao nhau của hai cánh xương quai xanh, chậm rãi kéo xuống theo chiều dọc giữa thần thể. Vải vóc phát ra tiếng sột soạt khe khẽ, đổ xuống hai bên, vạt áo mở rộng, thân trên mịn màng của Hoắc Cải cứ thế mất đi sự che chắn, phơi bày trước mắt Đông Phương Vị Minh

Đệt Cởi nhanh đến thế sao? Hoắc Cải hoang mang không biết làm sao nhìn động tác của Đông Phương Vị Minh. Ánh mắt đối phương như lưỡi lửa, liếm láp một các dịu dàng, cắn nuốt thiêu đốt một cách quyết

tuyệt.

Ánh nắng sớm yếu ớt xuyên qua khe cửa sổ vẽ nên bóng râm tinh tế trên thân thể non mềm. Khuôn ngực trắng đến lóa mắt vì hô hấp gấp gáp của Hoắc Cải mà lên xuống vội vã, thế nên hai điểm hồng mai trong tuyết trắng càng trở nên sống động, lay động không ngừng, giống như sắp rời cành mà rơi vào trong lòng bàn tay người hái hoa.

Thế nên Đông Phương Vị Minh vui vẻ tiếp nhận lời mời gọi, phủ lên trước ngực Hoắc Cải, hai ngón tay kẹp lấy hạt châu phấn nộn đó,tùy ý đùa nghịch. Như thể nắn tâm đèn, hai ngón tay trái phải vuốt ve, nhè nhẹ luân chuyển. Hạt châu đó liền dần đứng thẳng, nóng hổi như sắp bốc cháy đến nơi. Nhiệt độ truyền vào đầu ngón tay, Đông Phương Vị Minh tà mị nhếch khóe môi, hai ngón kẹp chặt, kéo mạnh lên trên, "bộp" một tiếng, đóa hoa mai rơi vào lòng bàn tay bay lên rồi lại nảy trở lại, mang theo một trận tê dại thấu xương.

Sau đó, đầu ngón tay lại chạm lên hạt châu vừa bị giày vò, móng tay dựng lên, như thể gảy đàn, không ngừng gảy dây đàn đỏ tươi đó. Tiếp theo, lại ấn ngón tay cái lên, dán chặt lấy đỉnh đầu không ngừng vuốt ve. Nơi vốn đã nhạy cảm vô cùng lại chịu sự giày vò hết lần này đến lần khác như vậy, khoái cảm mạnh mẽ theo từng đợt từng đợt tê dại dâng lên cuốn lấy cả thân thể. Hoắc Cải nặng nề hừ một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng, cắn chặt môi hồng, nuốt tiếng rên rỉ sắp buột miệng mà ra trở về.

Đông Phương Vị Minh khẽ cười một tiếng, dùng bàn tay kia nắm lấy cảm Hoắc Cải, nhắm chuẩn kẽ môi Hoắc Cải mà vói ngón tay vào. Ngón tay lạnh lẽo trắng ngần, linh hoạt như rắn, khuấy đảo đùa nghịch khoang miệng Hoắc Cải, quấn lấy cái lưỡi đinh hương nho nhỏ mà nhảy múa. Tiếng nước dính dấp không ngừng vang lên theo động tác ra vào của ngón tay, nước bọt ra càng nhiều thêm, tràn ra bên khóe môi Hoắc Cải, phiến tình vô hạn.

Hoắc Cải trong lúc vừa xấu hổ vừa tức giận liền hung hăng cắn mạnh hai hàm vỏ sò. Đông Phương Vị Minh cũng không vừa, mặc cho Hoắc Cải cắn, ngón tay vẫn lên xuống chơi đùa đầu lưỡi, như thể người bị cắn sâu vào thịt 3 phân không phải là hắn. Hoắc Cải lại tăng thêm sức, Đông Phương Vị Minh vẫn như không có cảm giác,ấn vào lưỡi, đầu ngón tay liền triền miên không ngừng vẽ lên mặt lưỡi. Hoắc Cải bị đùa nghịch đến mức cổ họng ngứa ngáy, vừa hít vào liền bị sặc nước bọt của chính mình, răng liền thả lỏng, ho sặc sụa đến mức mặt đỏ bừng.

Đông Phương Vị Minh lại không hề nhân cơ hội đó đoạt lấy đoản đao của Hoắc Cải, mà dùng ngón tay dính đầy hương dịch sờ lên vùng bụng Hoắc Cải. Dù sao hắn cũng đã nhìn ra rồi, rằng vị Vạn gia công tử này cũng chỉ là con hổ giấy bề ngoài dữ dằn bên trong yếu đuối mà thôi. Đao kề cổ thì sao nào, Đông Phương Vị Minh hắn chính là muốn ôm y vào lòng trong điều kiện thế này đấy, để xem tên yêu tinh này có phục hay không!

Bàn tay xòe ra, nắm lấy cạnh eo mềm mại, không ngừng nắn bóp.Vùng bụng non mềm trơn bóng biến ra nhiều hình dạng dưới sự nắn bóp của bàn tay, dâng lên từng lớp từng lớp phớt hồng. Hoắc Cải bị nắn đến ngứa ngáy, nhịn không được run rẩy.

Đông Phương Vị Minh dừng lại, chuyển sang dùng bàn tay không nặng không nhẹ xoa bóp vùng bụng dưới mềm mại, vuốt ve lên xuống thật nhanh, như thể muốn cọ ra tia lửa. Vùng bụng dưới càng trở nên nóng bỏng, như thể bị thiêu đốt. Khoái cảm từ đốt xương cụt xông thẳng lên trên, nổ ầm ầm trong đầu, Hoắc Cải lúc này đã mặt đỏ bừng,thở dốc không ngừng,thoải mái đến mức hận không thể lập tức nộp vũ khí đầu hàng. Mà nơi phía dưới đó cũng đã run rẩy. lộ ra trạng thái cầu hoan.

Nhận thấy phản ứng của đối phương, Đông Phương Vị Minh thả lỏng tay, nhấc lòng bàn tay lên, kéo năm ngón tay thong thả dạo chơi trên eo bụng Hoắc Cải. Kiểu tiếp xúc này quá nhẹ, quá mềm. Sự tê ngứa ăn mòn xương tủy từ vệt lôi kéo của năm ngón tay thấm vào làn da, thớ thịt, xương tủy, cuối cùng hóa thành tiếng thở dốc phiến tình giữa kẽ môi và khát vọng bỏng cháy giữa hai chân.

– "Thích không?" Đông Phương Vị Minh hai mắt cong cong, khuôn mặt tinh xảo mang theo nét mị hoặc, phong hoa kinh diễm, hơi thở như muốn ăn mòn nhân tâm.

"Kỹ thuật không tệ." Hoắc Cải cắn răng, ra sức chống lại thuộc tính tiện thụ cường đại của tấm thân này, thở dốc cười mỉa mai:"Tập luyện trên người tình nhân bé nhỏ của ngươi không ít nhỉ?"

“Luyện binh ngàn ngày, dùng trong một giờ không phải sao?”Đông Phương Vị Minh không ngượng ngùng không nao núng, đôi mắt mị hoặc híp lại, câu hồn dẫn phách.

Tiểu Minh, ngươi có chút tự giác của quỷ súc công đi được không? Ngươi con mẹ nó còn yêu nghiệt hơn lão tử là thế nào? Hoắc Cải bi phẫn phát hiện thân thể dường như lại nóng nhũn ra vài phần, ngọ nguậy người, ngoại trừ hai tay và đầu thì chỗ nào cũng không cử động được, muốn làm một đòn thúc vào hạ bộ cũng không có cơ hội, chỉ có thể huơ đao cứng miệng nói:”Còn động tay động chân nữa thì ông đây không khách sáo nữa đâu đấy!”

“Đừng khách sáo, muốn ta hầu hạ thế nào cứ việc nói.” Đông Phương Vi Minh không ngứa không đau, còn khiêu khích cử động eo, cọ xát tiểu hoàng qua của Hoắc Cải, ép ra một tiếng rên rỉ dm đãng.

“Chẳng trách… Ha ưm…Tục ngữ nói, mềm sợ cứng … Ư a… Cứng sợ ngang… Ưa…Ngang…Ngang sợ kẻ không cần mạng…Đông Phương Vị Minh ngươi…A ư… Lúc này là vô địch rồi.” Hoắc Cải nằm chờ chết nhìn ra chỗ khác, không ngừng hát thầm trong lòng bài “Hành khúc quân nghĩa dũng”, ý đồ dùng chính khí hào hùng cọ vào người Đông Phương Vị Minh biết bao.

“Sao có thể chứ… “ Đông Phương Vị Minh lời nói mang ý cười, câu nói đùa đầy màu sắc ***: “Mềm sợ cứng mà, ta hiện tại theo lý nên sợ đệ phải không nào?”

Bà nội nó chứ, lại trêu chọc gia. Hạ thân Hoắc Cải lúc này dán sát cùng Đông Phương Vị Minh, sao có thể không hiểu ý Đông Phương Vị Minh là gì chứ, chỉ cảm thấy vô cùng mất mặt và giận dữ, nếu như không phải cái vỏ bọc Vạn Nhận Luân này thụ đến mức không biết tự trọng thì mình nào có chật vật thành cái bộ dạng này? Đợi đến khi gặp được tên khốn Vạn Nhận Luân đó, gia không đánh cho hắn máu bay tung tóe thì không thôi! Đợi đã… Gia là nhược thụ, lúc này so khả năng tự khắc chế với quỷ súc công làm cái quái gì! Không dám giết hắn, chẳng lẽ ta lại không dám trừng trị Vạn Nhận Luân hay sao

“Đúng, ngươi nên sợ ta.”Hoắc Cải trong lòng đã có kế sách, không tiếp tục do dự nữa. Đồng thời thu lại tay đang túm lấy Đông Phương Vị Minh và tay cầm đao, một tay xòe ra trước mắt Đông Phương Vị Minh, một tay cầm đao rạch xuống…

Da rách! Thịt lộ! Máu tuôn! –

– – – Đông Phương Vị Minh trong lúc không kịp phản ứng, bị máu bắn đầy mặt, nhìn vết rạch nhầy nhụa trong lòng bàn tay Hoắc Cải, đơ người.

Hoắc Cải cười lạnh một tiếng, giơ bàn tay đầy máu bôi lên mặt Đông Phương Vị Minh, vị tanh gay mũi của máu xộc thẳng vào mũi, máu tươi dính dấp tuôn trào từ bàn tay dán vào bên má, nhuộm đỏ đôi mắt kinh ngạc. Huyết dịch chảy xuôi theo khóe môi vào yết hầu, mùi máu tanh lan xuống phế phủ, khiến Đông Phương Vi Minh ngạt thở.

Hoắc Cải một tay chống giường, ấn vào mặt Đông Phương Vị Minh nặng nề đẩy hẳn ra, Đông Phương Vị Minh vẫn chưa hoàn hồn đã ngã xuống giường.

Đối diện với một tiểu nhược thụ không những tự hủy hoại mình mặt không đổi sắc còn bôi đầy máu lên mặt người ta, tất cả những quỷ súc công chỉ biết dùng máu thị uy kẻ khác đều trở nên yếu đuối. Có quỷ súc công nào trong lúc thân mật lại dám cho mình một đao từ phim cấp ba chuyển kênh sang phim khủng bố chứ?

Hoắc Cải đi xuống giường,từ trên nhìn xuống Đông Phương Vị Minh mặt đầy máu, cười dịu dàng:”Sợ chưa nào?”

Đông Phương Vị Minh ngây người nhìn Hoắc Cải, bất cứ ai khi đột ngột bị chuốc máu tanh vào miệng vào mũi, lúc này cũng không cách nào hoàn hồn ngay được- – –

“Không sợ phải không?”Hoắc Cải giơ tay lên, lần này là đưa cổ tay ra. Nhàn nhạt cười, tay cầm đao đưa gần đến cổ tay

Đồng tử Đông Phương Vị Minh chợt co rút, vội vàng nhào lên, ra sức giữ chặt hai tay Hoắc Cải, ngăn chặn y tiếp tục tự hủy hoại bản thân.

“Sợ rồi sao?” Hoắc Cải khẽ hỏi một câu, dịu dàng như xuân thủy.

"Sợ rồi! Sợ rồi!" Đông Phương Vị Minh vội vàng đáp. Người mà bản thân muốn nâng niu trong lòng bàn tay bảo vệ cả đời lại cứ thế cầm đao tự làm mình bị thương ngay trước mắt, Đông Phương Vị Minh cảm nhận máu tươi đang dần đông lại trên mặt, nghĩ mà thấy sợ, y sao lại dám tuyệt tình đến thế! Y sao lại có thể tàn nhẫn đến vậy!

Đông Phương Vị Minh cẩn trọng nhìn Hoắc Cải, khuôn mặt vẫn chưa hết vẻ kinh sợ." Chúng ta trước hãy bôi thuốc đã được không?"

"Buông ra, đừng có động tay động chân." Hoắc Cải mắt cũng không thèm ngước lên, đầy vẻ giả cool.

Đông Phương Vị Minh nhòm bả đao trên tay Hoắc Cải, do dự một lúc, cuối cùng không dám chọc giận tên điên này nữa, chần chừ buông tay. –

Hoắc Cải hừ lạnh một tiếng, thu đao trở về trong ống tay áo. Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.Cứ nhất quyết phải ép ta một vai chính Tấn Giang hành xử như vai chính Khởi Điếm, bôi đầy máu lên mặt ngươi mới vừa lòng phải không? (Tấn Giang, Khởi Điểm là 2 trang tiểu thuyết mạng của Trung Quốc)

Hoắc Cải thấy Đông Phương Vị Minh cuối cùng cũng đã chịu ngoan ngoãn,im lặng một lúc, tiếp tục phấn đấu vì sự nghiệp giải phóng đại ca:"Đông Phương Vi Minh, ta hỏi ngươi năm câu, ngươi không cần trả lời, đáp án ngươi cứ giữ lấy là được."

Đông Phương Vị Minh gật gật đầu, nhìn Hoắc Cải chẳng chút để tâm, buông thõng bàn tay đang nhỏ máu tong tong, thầm xót thay y. Đông Phương Vị Minh nhìn vào đáy mắt Hoắc Cải, một vùng u ám, nhìn không rõ cảm xúc, chỉ có giọng nói lạnh lùng từng tiếng từng tiếng vang lên trong phòng.

"Ngươi cảm thấy con người ta xảo trá, vô tình và ích kỷ phải không?" Hoắc Cải híp mắt, nét cười đạm mạc. Cho rằng ta không biết đám con cái chết giẫm các ngươi nghĩ về bổn Sáng thế thần thế nào sao?

Đông Phương Vi Minh không chút do dự gật đầu: Đương nhiên

"Ngươi cảm thấy xảo trá, vô tình, ích kỷ như ta sẽ làm việc ngu ngốc như là vì cứu người yêu cũ mà gả cho một người mình không thích, đổi bằng cả đời mình sao?" Hoắc Cải chẳng hề chột dạ, đương nhiên, đổi là đổi bằng cả đời Vạn Nhận Luân mà.

Đông Phương Vị Minh do dự đánh giá Hoắc Cải: Hình như… Không có khả năng đó lắm. Có điều chẳng lẽ không phải ngươi dự định đợi sau khi ta thả Vạn Tư Tề ra liền lập tức hủy hôn, cao chạy xa bay cùng hắn sao?

"Ngươi cảm thấy ngoại trừ gả cho ngươi, ta không có cách nào khác để cứu Vạn Tư Tề từ trong lao ra hay sao?" Giọng điệu Hoắc Cải mang theo trào phúng. Nếu như không phải vì muốn Vạn Tư Tề hoàn toàn hết hy vọng với Vạn Nhận Luân,tránh cho sau này hắn ngu ngơ bị tên đệ đệ đã đổi hồn hãm hại, gia cần phải chơi trò này với ngươi sao?

Đông Phương Vị Minh lặng lẽ ngẫm lại lịch sử đeo đuổi bi thảm của mình, nội tâm dao động: Hình như…Càng không có khả năng. Với trình độ đê tiện vô sỉ của tên tiểu tử này, không thể nào lại nghĩ ra một chủ ý dễ bị mình nhìn ra kẽ hở như vậy.

"Ngươi cảm thấy ta cho dù bị ai trêu chọc cũng đều sẽ nhanh động tình như vậy sao?" Hoắc Cải cố gắng dùng giọng điệu ta luôn rất giữ mình để che giấu chút xíu xiu chột dạ, đưa ra bằng chứng thép. –

Đông Phương Vị Minh tuân theo nguyên tắc tình nhân trong mắt cho dù không hóa Tây Thi, ít nhất cũng không thể hóa Phan Kim Liên, lập tức phủ định: Đương nhiên không thế! Nếu nói như vậy, chẳng lẽ y thực sự…

"Có phải rằng chỉ cần ta đối tốt với ngươi một chút ngươi liền cảm thấy ta nhất định có âm mưu?" Hoắc Cải rút ra được kinh nghiệm quý báu từ chỗ Vũ Vô Chính, ra một đòn chí mạng. –

Đông Phương Vị Minh trong chốc lát bị nói trúng suy nghĩ trong đáy lòng: Ý? Hình như đúng là như vậy. Thì ra vấn đề nằm ở chỗ đó, là do bảnthân mình có lòng nghi ngờ trước, nên mới…

Hoắc Cải nói xong, không đợi Đông Phương Vị Minh kịp phản ứng đã quay người đi thẳng.

Đông Phương Vị Minh dường như bi cái bánh bèo nào đó đập trúng, vác cái mặt đầy máu, vội vàng đuổi theo chặn Hoắc Cải lại, cuống không nhịn nổi hỏi:"Chẳng lẽ… Chẳng lẽ đệ đối với ta?"

"Câm miệng! Lão tử bị mù rồi mới để ý đến ngươi!" Hoắc Cải quay đầu đi, ra vẻ đỏng đảnh ngạo kiều.

Đông Phương Vị Minh đã bị tên quỷ súc thụ này điều giáo ra thuộc tính M, thế là càng yên tâm hơn, có điều trong lòng vẫn tồn tại nghi vấn:"vậy…vậy tại sao đệ thà làm mình bị thương, cũng không chịu cùng ta…"

Hoắc Cải cầm luôn cái chén trà trên mặt bàn bên cạnh, ngượng ngùng vô hạn, tạt thẳng vào Đông Phương Vị Minh:"Uổng cho ngươi là ông chủ của Tú Bị Các, chẳng lẽ… Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra

rằng, cúc hoa của gia vẫn chưa khai bao sao?" –

Đông Phương Vị Minh ngây người, bị chén trà của Hoắc Cải tạt ngay chính diện, sau đó không ngờ lại cười, hoàn toàn không vi cúc hoa mình chưa từng tận mắt nhìn thấy, không cách nào phán đoán mà cảm thấy oan uổng. Vạn Nhận Luân nếu như đã có lòng gả cho mình, y dám nói như vậy tất nhiên sẽ không thể là giả được.

"Có điều, đã khai hay chưa đều không phải việc của ngươi nữa rồi." Một thùng nước lạnh dội thẳng xuống đầu Đông Phương Vị Minh, Hoắc Cải cười lạnh, gạt Đông Phương Vị Minh đang đứng chắn trước mặt mình:"Ngươi nếu như đã hoài nghi ta có mục đích khác ta tất nhiên sẽ không tiếp tục dấn tới tự chuốc lấy nhục. Ngươi tốt nhất là hãy sai người trông chừng Vạn Tư Tề cho kỹ xem xem kẻ bán thân cầu hòa ta đây có thủ đoạn nào để cứu hắn ra mà không mất một sợi tóc hay không!"

Đông Phương Vị Minh liền cuống lên, lập tức bắt đầu hối hận về hành vi ác liệt và lời nói gây tổn thương của mình lúc trước. Đông Phương Vị Minh vươn tay gài chặt cửa phòng, không để Hoắc Cải mở cửa đi khỏi:"Tiểu Luân, đừng đi, đừng đi, nghe ta giải thích một câu được không? Chỉ một câu thôi."

"Nói đi." Hoắc Cải ngoài mặt không kiên nhẫn, trong lòng thì đã rất hài lòng, quỷ súc cái thứ này quả nhiên đều là hạng kéo không chịu đi, đánh thi mới lùi.

"Đệ nghĩ mà xem, từ lúc ta và đệ quen biết nhau đến nay, có lần nào đệ không tuyệt tình bỏ đi, để lại ta một mình khổ sở ngóng trông chứ? Đệ bảo ta làm sao dám hy vọng tấm lòng đệ dành cho ta cũng giống như tình cảm ta dành cho đệ? Hơn nữa đệ có dám nói rằng đệ không hề định mượn hôn sự này để tha cho Vạn Tư Tề một con đường sống không?"

— "Ngươi…" Hoắc Cải nhìn chăm chăm vào đôi mắt Đông Phương Vị Minh

Đông Phương Vị Minh thâm tình da diết nhìn lại, cố vũ y nói tiếp. Hoắc Cải cuối cùng cũng mở miệng:"Thế là ba câu rồi."

Đông Phương VI Minh tức đlên: Mụ! Đây là lúc nói về cái này sao?

Hoắc Cải nét mặt dịu đi, vẻ cười mệt mỏi:"Ta đích thực biết vạn Tư Tề bị nhốt vào lao là do ngươi làm,có lẽ ngươi cũng chỉ vì muốn giúp ta trút giận mà ngoan tuyệt với kẻ phụ tình này như vậy. Nhưng ta báo thù từ trước đến nay vẫn luôn coi trọng công bằng, hắn tổn thương thân xác ta thì ta hủy hoại thân xác hắn, hắn tổn thương trái tim ta thì ta hủy hoại trái tim hắn đến. Cho nên ta mới nhắc đến việc gửi thiệp mời. Không ngờ, ngươi lại nghĩ về ta như vậy, lợi ích dâng đến trước mắt, không nhận thì lãng phí? Ha, được rồi… Ngươi thích thế nào thì làm thế ấy đi."

Đông Phương Vị Minh lập tức quẫy đuôi giả trung khuyển cầu thương hại:"Tiểu Luân, đệ thực sự không cần ta nữa sao? Một người bạn đời tốt như ta, dù có bị đệ giày vò hết lần này đến lần khác lâu như vậy nhưng chưa từng dao động chút xíu nào, đi qua trấn sẽ chẳng có tiệm này nữa đâu."

Mặt Hoắc Cải lập tức biến thành tranh trừu tượng…Cái kiểu mặt đầy máu còn ra vẻ dễ thương này lực sát thương quả thực quá đáng sợ.

Hoắc Cải quay đầu trở lại phòng. Đông Phương Vị Minh mừng rỡ:"Tiểu Luân, ta biết là đệ không vô tình đến thế mà…"

Hoắc Cải dùng bàn tay không bị thương bế Khởi Tư đang ngủ say sưa lên, quay người tiếp tục đi về phía cửa:"Tránh ra tránh ra, đừng cản đường."

Đôi tai của Đông Phương Vị Minh lập tức cụp xuống:"Đệ ít nhất cũng bồi thuốc lên vết thương đã."

"Ngươi không phải nói rằng muốn tặng ta hai tòa nhà sao? Còn không cho người dẫn đường?" – –

Đông Phương Vị Minh trong giây lát liền sống dậy, chân chó mở cửa giúp Hoắc Cãi:"Ta đây liền dẫn đệ đi chọn.".

"Không cần, ngươi phái người đi theo hầu là được."

"Được." Đông Phương Vị Minh khó khăn lắm mới được đại xá, không dám chọc giận lần nữa, đáp rất dứt khoát.

Rất nhanh, xe ngựa đã chuẩn bị xong, nô bộc nha hoàn đợi lệnh, Hoắc Cải coi như không nhìn thấy Đông Phương Vị Minh đang lượn qua lượn lại bên cạnh, bế Khởi Tư bước lên xe ngựa.

Đông Phương Vị Minh chợt cất tiếng từ phía sau:"Tiểu Luân, việc Vạn Tư Tề ta sẽ làm ổn thỏa, nhưng ta vẫn không dám để đệ và hắn gặp nhau. Có điều, đệ yên tâm, ta sẽ để hắn hoàn toàn tỉnh táo."

"Tùy ngươi." Hoắc Cải mắt cũng chẳng thèm ngước.

Đông PhươngVị Minh hài lòng cười

109. Chương 109: Đại Hiệp Ngàn Dặm Bắt Gian

Công cuộc lừa gạt thành công mỹ mãn, Hoắc Cải không những giải quyết xong việc của Vạn Tư Tề mà còn thuận tay kiếm được hai tòa nhà, đang định thở phào một hơi, kết quả vừa ra khỏi cửa chưa được 10m đã gặp phải tập kích rồi. Chỉ thấy một cái bóng đen phốc một tiếng, phá rèm mà vào, lẻn vào trong xe ngựa, xông đến trước mặt Hoắc Cải, đôi mắt phát tán ra hàn quang u ám nhanh chóng khóa chặt vào… Khởi Tư trong lòng Hoắc Cải.

"Công tử!" Người Đông Phương Vị Minh phái đi theo Hoắc Cải không phải hạng tầm thường, phản ứng ngay lập tức, nhanh chóng cầm đao chui vào xe.

Hoắc Cải thấy tên người hầu đó giơ đao định chém xuống, vội vàng ngăn lại: "Đừng chém! Đây là người quen… Không, chó quen của ta."

Động tác của tên người hầu khựng lại, bóng đen đó lanh lẹ vặn người nhào tới, không ngờ đánh bay cả tên người hầu.

Hoắc Cải phản xạ có điều kiện ôm chặt lấy Khởi Tư trong tay, thăm dò gọi một tiếng: "Tham Lang?"

Tham Lang quay người lại, đối diện với Hoắc Cải, gâu một tiếng, hàm răng nhe ra biểu lộ rõ ràng một ý nghĩa: "Giao Khởi Tư ra, không thì cắn."

Hoắc Cải nhìn con chó to lớn trước mặt, có chút sửng sốt, bộ lông vốn đen bóng mượt mà của Tham Lang đã ảm đạm đi không ít, thân hình cũng gầy đi không ít. Xem ra từ sau khi Khởi Tư bị cướp mất, nó vẫn một mực luẩn quẩn ở quanh đây, đợi thời cơ đoạt lại Khởi Tư! Thật là… Cớ gì phải khổ sở thế.

Hoắc Cải vô thức đưa tay lên sờ chiếc khóa phú quý nhành hoa trên cổ, chất bạc lạnh giá sát qua trên miệng vết thương, mang đến sự tê dại khe khẽ, giống như có người nâng bàn tay đến bên môi, thương yêu vô hạn mà tỉ mỉ hôn lên.

Cho nên, Hoắc Cải hoàn toàn quên đi mất bàn tay còn lại vẫn đang túm lấy con mèo nhỏ đang ra sức giãy giụa. Thế là ánh mắt Tham Lang nhìn Hoắc Cải càng thêm hung dữ… Nhưng nó không dám làm gì bởi vì Khởi Tư vẫn ở trong tay đối phương. Tham Lang từ trước đến nay vẫn luôn không tiếc dùng tất cả những

từ có nghĩa xấu hình dung loài người để miêu tả người trước mặt. Khởi Tư nho nhỏ mềm mại như vậy, chẳng may không cẩn thận một cái liền bị bóp chết thì biết làm sao?

"Gâu!" Tham Lang tức giận gầm lên một tiếng, bao hàm đủ loại uất ức giận dữ hận thù.

Thần trí Hoắc Cải giây lát liền quay trở về, nhìn thấy con chó to lớn đang xù lông trước mặt và con mèo nhỏ đang cố giãy giụa trong lòng, Hoắc Cải hiểu ý liền cười, đưa Khởi Tư ra trước mặt, khe khẽ hỏi: "Ngày hôm đó hắn nói rằng nếu như mày có thể chủ động đi về phía Tham Lang hai bước thì nó đã không ngã chật vật đến vậy. Hiện tại mày muốn đi về phía Tham Lang phải không?"

Khởi Tư tròn xoe đôi mắt mèo ướt nước, run rẩy đôi tai nhỏ, đáng thương nhìn Hoắc Cải sống chết không chịu buông tay lại nhìn Tham Lang đang nóng ruột như ngồi trên đống lửa, cái đuôi nhỏ cũng quặp vào, ủy khuất vô cùng.

Hoắc Cải nhếch khóe miệng, cố ý bày ra nụ cười ác liệt với Tham Lang, cười mỉa mai: "Thời đại này giới tính không phải trở ngại, chủng tộc không là vấn đề, chó mèo cũng có thể thành đôi được rồi..." Tiếng cười ngạo mạn cuối cùng hóa thành tiếng thở dài rất khẽ bên môi "Tại sao hai con người lại... Thôi đi, ở giữa ngay từ đầu đã cách nhau trời vực rồi."

Hoắc Cải ôm chặt Khởi Tư vào lòng, nhe hai hàm răng trắng muốt, ác độc nói với Tham Lang: "Hai đứa mày tú ân ái nữa đi, ông không trả Khởi Tư cho mày đấy, cho mày cuống chết đi!"

Tham Lang cuống đến phát điên, giậm chân, khoét đất, cào tường, u u u! Khởi Tư của ta gâu u!!!

Dưới sự dặn dò của Hoắc Cải, người hầu rất nhanh liền đưa y đến trang viên trang nhã hoa quý nhất của Đông Phương Vị Minh, đồng thời nhanh nhẹn chuẩn bị một thùng nước ấm lớn.

"Nào, tự mình tắm rửa cho sạch sẽ đi!" Hoắc Cải ôm Khởi Tư, chỉ thùng nước lớn cho Tham Lang nhìn: "Tắm rửa xong mới cho mày ôm Khởi Tư."

Tham Lang quả đoán nhảy thùm vào thùng nước, mặc cho nha hoàn rửa ráy kì cọ cho mình.

Hoắc Cải ôm Khởi Tư thản định đứng nhìn, thuận tiện giáo dục trẻ nhỏ: "Khởi Tư à, tuy rằng vẻ phong trần đầy mình của cẩu lang thang cũng có điểm quyến rũ đấy, nhưng mà muốn ôm ấp hôn hít sờ soạng gì đó vẫn nên tắm rửa sạch sẽ rồi hãy làm. Đã đánh dã chiến lại không chú trọng vệ sinh thì thực đúng là không có nguyên tắc gì cả."

Nha hoàn tắm rửa cho Tham Lang nhìn nhìn con mèo to bằng hai lòng bàn tay trong lòng Hoắc Cải, lại nhòm nhòm con chó cao bằng nửa người trưởng thành dưới tay mình, cuối cùng quyết định thản định coi như không nghe thấy tiếng ồn truyền đến từ sau lưng.

Tham Lang tắm rửa xong, rũ sạch nước nhỏ trên thân mình, đôi mắt cẩu sáng quắc nhìn Hoắc Cải chăm chăm. Hoắc Cải gọi một tiếng, hạ nhân lập tức bưng một tô xương sườn luộc và một bát cá tươi, cung cung kính kính đặt trên mặt đất.

Hoắc Cải nhẹ nhàng đặt Khởi Tư xuống đất, xoa xoa cái đầu nho nhỏ của nó, cười, nhẹ giọng nói: "Chúc mừng hai đứa trùng phùng, ăn mừng đi."

Tham Lang lập tức xông lên phía trước, ngoạm lấy Khởi Tư chạy đi với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, đồng thời nhìn Hoắc Cải hết sức cảnh giác. Hoắc Cải không cười nổi, tự giác lùi lại hai bước.

Tham Lang lúc này mới ngoạm Khởi Tư đi đến bên bát cá tươi, cẩn trọng thả nó xuống. Khởi Tư ngoan ngoãn meo một tiếng, thè cái lưỡi nhỏ màu hồng, nhè nhẹ liếm liếm mũi Tham Lang. Tham Lang đáp lễ, vươn cái lưỡi rộng dài, liếm Khởi Tư từ đầu xuôi xuống đuôi. Khởi Tư thoải mái híp mắt lại, lập tức nằm ngửa ra, bốn chân chĩa lên trời. Tham Lang liền hiểu ý, rủ lưỡi xuống, từ gốc đuôi của Khởi Tư, thuận theo cái bụng nhỏ mềm mềm đầy lông tơ, liếm một đường đến tận cái cằm Khởi Tư cố ý lộ ra. Con mèo nhỏ được gãi đến cằm thì thích thú kêu lên không ngừng, cái đuôi nhỏ khoan khoái ngoe nguẩy. Thế là sau khi rửa cằm xong, Khởi Tư lại lăn qua lăn lại để Tham Lang liếm triệt để cả hai bên, ngay cả bốn cái móng vuốt cũng để Tham Lang cuốn lưỡi, mút sạch từng cái.

Hoắc Cải ôm mặt: Tắm rửa trước bữa ăn theo lệ sao? Cái cảm giác đang xem hiện trường hệ xúc tu (1) này là thế nào đây? Thật là khẩu vị nặng! Người ta xem mà ngượng ngùng chết đi được

Tắm rửa trước bữa ăn xong xuôi, Khởi Tư đứng dậy, bước hai bước về phía bát cá, nhưng không cúi đầu ăn ngay. Tham Lang tiến lên phía trước, vùi đầu ngửi ngửi cá thật kỹ rồi mới hẩy hẩy mép bát. Thế là Khởi Tư vui vẻ lao vào ăn ngon lành.

Hoắc Cải quay đầu: Tiểu Khởi, mày không ngờ lại bị một con chó thuần hóa…

Tham Lang lúc này mới thong thả trở về trước tô xương dành cho mình, ngửi ngửi một chút, ngoạm một miếng xương sườn nhiều thịt nhất, hí hửng chạy trở về phía Khởi Tư, vững vàng đặt miếng xương sườn vào trong bát Khởi Tư. Khởi Tư rất nể mặt, liếm liếm miếng xương sườn, sau đó quay đầu đến gần cái cổ xù lông của Tham Lang cọ cọ. Thế là hai mắt Tham Lang bùm một cái liền sáng thành hai cái bóng đèn 1500W.

Hoắc Cải nhìn trời: Tham Lang, mượn hoa hiến Phật ngay trước mặt chủ nhân, mày còn dám vô sỉ hơn nữa không?

Mấy ngày sau đó Hoắc Cải cũng không làm gì nhiều, chỉ là thầm sai người đi thông báo cho Trần Bách Chu chuẩn bị thả người bất cứ lúc nào, sau đó liền đợi Đông Phương Vị Minh đến cửa xin cưới. Ba ngày sau, tin tức Đông Phương Vị Minh và Vạn Nhận Luân sau bảy ngày nữa thành thân truyền đi khắp Khôn thành. Sính lễ kéo dài khắp cả hai con đường lóa mù mắt người đi đường.

Ngày hôm đó, Thích sử Khôn thành Trần Bách Chu nghe được tin tức, lập tức tìm đến cửa Vạn phủ nơi vừa đổi chủ dưới tên Hoắc Cải. Chào đón hắn là những hạ nhân mặt mày vui vẻ đi lại khắp phòng, những rương sính lễ ngọc ngà châu báu chất đầy kho, còn có Hoắc Cải ngồi trước rương vàng, cầm bảo thạch tỉ mỉ đếm từng cái.

"Đệ thực sự muốn gả cho Đông Phương Vị Minh đó sao?" Hai mắt Trần Bách Chu nhìn chăm chăm vào mắt Hoắc Cải, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Đúng vậy." Hoắc Cải đáp hết sức thản nhiên.

"Thế nhưng hắn dùng tính mạng của đại ca đệ uy hiếp đệ?" Lời nói tràn đầy phẫn hận, nhưng trên mặt Trần Bách Chu lại không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, nên càng tỏ rõ phẫn nộ sâu trong lòng.

"Trò dùng mạng người để đổi lấy thân xác một người từ 800 năm trước đã không còn mới mẻ gì nữa rồi, ta vẫn chưa đến mức hy sinh bản thân vì trò đó đâu." Nghiêng mặt nhìn xuống, Hoắc Cải ngắm nghía viên tổ mẫu lục (2) cực phẩm cầm trên đầu ngón tay, khóe miệng nhếch lên, cười mà như không: "Tình cảm người này dành cho ta rất sâu đậm, gả cho hắn có gì không tốt?"

Trần Bách Chu hít sâu một hơi, lập tức bắt đầu thống thiết kể lể 1001 cái hại khi gả cho tên tai họa Đông Phương Vị Minh.

"Hắn dám chiêu cáo thiên hạ rằng sẽ bảo vệ ta cả đời, chỉ riêng điều này đã hơn hẳn tất cả nam nhân trong thiên hạ. Đổi lại là huynh, huynh có làm nổi không?" Hoắc Cải chỉ nói một câu, liền chặn đứng ngàn vạn lý lẽ của Trần Bách Chu.

Trần Bách Chu há há miệng, nhưng lại không nói được lời nào. Đúng vậy, hắn không làm được. Nếu như hắn cũng học theo Đông Phương Vị Minh làm việc này, kết cục tuyệt đối sẽ là hại Tiểu Luân bị thế lực ngầm của Thái sư giải quyết. Mà không giống như Đông Phương Vị Minh thuận lợi ôm người mình yêu vào lòng, đám hoàng tộc cao cao tại thượng kia tuy ngoài mặt không vui, trách hắn hồ nháo, nhưng trong lòng có ai không nhảy múa vui mừng vì dòng máu hoàng tộc bị vấy bẩn bởi giọt máu con hát sẽ chấm dứt tại đây?

"Huynh ấy vẫn chưa được thả ra phải không?" Hoắc Cải chợt hỏi.

"Phải." Tay giấu trong tay áo của Trần Bách Chu đã nắm chặt thành quyền. Hôn sự này thực sự không liên quan chút gì tới tội nhân trong lao kia sao?

"Ta biết mà." Hoắc Cải khẽ cười một tiếng, mang theo vẻ mỏi mệt hiểu rõ: "Để đề phòng xảy ra việc ngoài ý muốn, trước lúc đón dâu hắn nhất định sẽ thả người ra. Mấy ngày này vẫn phải nhờ huynh giúp ta chăm sóc ít nhiều."

"Được." Trần Bách Chu nặng nề gật đầu.

"Huynh ấy biết ta sắp thành thân chưa?" Thần sắc thản nhiên đó của Hoắc Cải dần ngưng lại, đôi mày mềm mại cũng không cẩn thận chau lại thành một nếp nhăn nho nhỏ.

"Có lẽ vẫn chưa biết." Trần Bách Chu lắc đầu, có chút không chắc chắn.

Đôi mắt Hoắc Cải chợt lóe lên, dõng dạc nói: "Vậy phiền huynh giúp ta nói với huynh ấy câu này: Lúc trước Đông Phương nhà ta không hiểu chuyện, đã đắc tội nhiều, hy vọng huynh ấy có thể lượng thứ, sau chuyện này ta và Đông Phương sẽ chuẩn bị hậu lễ để bày tỏ sự tạ lỗi."

Đông Phương nhà ta… Đôi mắt Trần Bách Chu nhìn chăm chăm vào Hoắc Cải, chỉ cảm thấy tim mình như rơi vào hầm băng, ngay cả máu cũng đóng băng, chỉ chừa lại từng trận từng trận hàn khí cuốn lấy thần trí và linh hồn, băng hàn thấu xương.

"Không tiện sao?" Hoắc Cải nghiêng nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi.

"Tất nhiên sẽ làm như đệ muốn. Đệ… Hãy tự bảo trọng." Trần Bách Chu cuối cùng cũng không chịu nổi việc ném trái tim ra, tiếp tục mặc cho Hoắc Cải xát muối lên đó, bỏ lại mấy chữ rồi phất tay áo ra đi.

Hoắc Cải ngồi trước cửa kho, mắt tiễn Trần Bách Chu rớt lệ mà đi, lúc thu lại tầm nhìn lại bắt gặp Tham Lang đang nhảy ra từ cửa sổ nhà bếp, miệng ngoạm món "Tông thử quế ngư" (3) lon ta lon ton chạy đến trước mặt Khởi Tư dâng món ngon. Đù! Đồ chân chó, lại chà đạp tài sản công cộng chơi trò lãng mạn, một ngày không tú ân ái thì mày sẽ chết ngay sao!

Có lẽ khí thế hắc ám phát ra từ suy nghĩ "Chết đi chết đi" của Hoắc Cải quá mức mạnh mẽ, Tham Lang liền cảnh giác lườm Hoắc Cải một cái, quăng Khởi Tư lên tấm lưng vững chãi, ngoạm lấy cá, không nói hai lời liền sải chân chạy đi mất.(Bụi: Đắng lòng vụ thảm sát do thanh niên FA thực hiện vì ghen tỵ với chó mèo…)

Hoắc Cải hung hăng ấn mạnh xuống cái gân xanh đang nảy lên bên trán: "Đồ chó chết… Chẳng lẽ ông mày trông giống bánh bao đặc sắc nổi tiếng của Thiên Tân (4)đến thế sao? Nhìn thấy ông liền đi vòng đường khác là ý gì!"

"Có cần tiểu nhân bắt Tham Lang lại không?" Sau lưng liền vang lên một giọng nói.

"Không cần." Hoắc Cải không kinh ngạc chút nào. Hiện nay trong phủ này toàn là người của Đông Phương Vị Minh, cho dù là cuộc trò chuyện vừa rồi của mình với Trần Bách Chu cũng tám chín phần đã bị cái tai trên vách tường này nghe thấy hết. Có điều y không hề cảm thấy bó chân bó tay, dù sao, vị khách mà y thực sự muốn đợi hôm nay không phải là người mà đám chỉ giỏi mấy đòn mèo cào này có thể đối phó được. Có điều, với tính cách của tên này, chắc hẳn sẽ nửa đêm canh ba chạy thẳng vào phòng ngủ hội đàm trong trướng rồi.

Quả đúng là vậy, đêm đến, vị đại hiệp nào đó xuất hiện trước đầu giường Hoắc Cải. Một thân dạ hành bó sát, eo ra eo, chân ra chân, chậc chậc… Đúng là anh tuấn hơn người.

"Vẫn chưa ngủ sao, hay là lấy được tấm chồng như ý vui đến mức không ngủ được?" Vũ Vô Chính vừa mở miệng là khí chua bốc đầy phòng.

"Vết thương khỏi rồi?" Hoắc Cải hoàn toàn không so đo lời nói châm trích của Vũ Vô Chính, quan tâm hỏi thăm.

Sắc mặt Vũ Vô Chính hơi dịu đi: "Đã dưỡng khỏi kha khá rồi."

Mày liễu của Hoắc Cải khẽ nhíu lại, lo lắng nói: "Thì ra vẫn chưa khỏi hẳn, vết thương trên đầu vẫn còn nghiêm trọng phỏng?"

"…" Vũ Vô Chính bại trước thế công miệng lưỡi sắc bén của Hoắc Cải lần thứ 101, hừ hừ mấy tiếng, bò dậy chiến đấu tiếp: "Ta nếu như còn nằm dài trên giường dưỡng thương, sợ rằng đến lúc dưỡng thương xong, ngươi đã tỳ bà biệt bão (5) rồi ấy chứ?"

Hoắc Cải ôm ngực, ra vẻ bi thống ủy khuất: "Nam nhi đến chết lòng vẫn như sắt, tấm lòng ta đối với ngươi thế nào ngươi vẫn chưa tỏ hay sao?" (ĐH: Xin hãy lượng thứ cho sự chà đạp văn học kinh điển của đứa trẻ không giỏi cổ văn này.)

Vũ Vô Chính lườm y một cái, lạnh lùng dội nước lạnh: "Ngươi mà là sắt sao, có mà là nam châm ấy? Gặp một tên hút một tên, sau mông dính một đống tim nam nhân rồi."

"Xin đừng sắc bén như thế, cảm ơn." Hoắc Cải vỗ vỗ vai Vũ Vô Chính, vẻ mặt đau khổ.

"Nói đi. Hôn sự này của ngươi là thế nào?" Vũ Vô Chính vẻ mặt nghiêm túc.

"Đây là kế sách để gạt Đông Phương Vị Minh thả đại ca ta ra. Chỉ cần ta đồng ý, hắn sẽ thả Vạn Tư Tề ra trước hôn lễ. Đến lúc đó còn không phải là mặc ta chạy trốn rồi sao?" Hoắc Cải thản định giải thích.

"Ngươi không sợ hắn nhân cơ hội đem gạo nấu thành cơm sao?" Vũ Vô Chính vẻ mặt không vui.

"Đừng nói với ta rằng ngươi không thạo nghiệp vụ cướp dâu." Hoắc Cải vô tội chớp chớp đôi mắt to.

"Cướp dâu đúng là ta không thạo, có điều, cướp ngươi thì ta thạo." Vũ Vô Chính đã bắt đầu vui mừng trên nỗi khổ của người khác.

Hoắc Cải nghiêm sắc mặt nói: "Mấy ngày này ngươi theo dõi nhà lao giúp ta. Vạn Tư Tề được thả ra ngươi hãy đi theo ngay, ta sợ Đông Phương Vị Minh có chiêu trò nào khác. Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho huynh ấy rồi ngươi hãy đến đón ta."

"Được." Vũ Vô Chính gật đầu.

"Chủy thủ của ngươi chắc rất sắc phải không?" Hoắc Cải lại hỏi.

"Sao thế?" Vũ Vô Chính lấy bả chủy thủ thiếp thân ra.

"Nào, cắt đứt sợi dây chuyền này giúp ta." Hoắc Cải nghiêng đầu, ngón tay nhấc sợi dây của khóa phú quý nhành hoa, ra hiệu cho Vũ Vô Chính. Ánh trăng xuyên vào trong phòng, làm mờ mọi cảm xúc trong mắt Hoắc Cải.

Vũ Vô Chính kẹp chủy thủ, nhẹ nhàng chém một nhát, sợi dây chuyền liền đứt lìa.

Hoắc Cải hít sâu một hơi, nhét khóa phú quý nhành hoa vào trong tay Vũ Vô Chính: "Đến lúc đó hãy đưa cái này cho Vạn Tư Tề."

"Ừm."

(1) Hệ xúc tu: Thường xuất hiện trong manga 18+, yêu quái có xúc tu.

(2) tổ mẫu lục: Được coi là vua của ngọc lục bảo, là bảo thạch tương đối quý giá.

(3) tông thử quế ngư: Món ăn vùng Giang Tô, Tô Châu, làm từ cá trạng nguyên (Mandarin), tinh bột khô, nước sốt cà chua, súp, đường, giấm, rượu, muối, tỏi xắt nhỏ, măng, nấm, đậu Hà Lan, mỡ lợn, tôm, dầu mè.

(4) Bánh bao nổi tiếng Thiên Tân: Thành phố Thiên Tân Trung Quốc có một tiệm bánh bao vô cùng nổi tiếng, lừng danh trong và ngoài nước – Bánh bao" chó cũng không thèm ăn " (Bánh bao Cẩu Bất Lý) Tương truyền, chủ tiệm bánh bao này có tên là Cao Quý Hữu, được cha mẹ đặt thêm cái tên "Cẩu Tử". Do người cha ngoài 40 mới hạ sinh con trai, vì thế mong con mình dễ nuôi nấng mà đặt tên là Cẩu Tử (theo phong tục của người phương Bắc, cái tên này mang nặng tình yêu thương thuần phác) Cao Quý Hữu hồi nhỏ tính tình bướng bỉnh, cục lên là đến con chó đến vẫy đuôi cũng không thèm để ý. Do đó, hàng xóm láng giềng đều cười cậu, gọi cậu là " Chó không thèm quan tâm "(" Cẩu bất lý "). Sau này, Cao Quý Hữu đi học nấu ăn. Bánh bao mà anh ta sáng tạo ra không những vô cùng tinh tế, mà cách làm cũng hết sức độc đáo. Cẩu Tử dùng tỉ lệ nạc mỡ là 3:7, lấy nước ninh sườn làm gia vị, thêm một ít dầu vừng thơm, nước tương tự làm, gừng băm, hành băm,…. tỉ mỉ trộn thành nhân bánh. Vỏ bánh bao được cán mỏng hình tròn đường kính khoảng 8,5cm, cho nhân vào và gói lại, nhưng phải vô cùng khéo léo bởi mỗi chiếc bánh có 18 nếp, đều nhau đẹp như hình bông cúc trắng. Mùi vị thơm ngon, hấp dẫn, vì thế mà được thực khách khắp nơi ưa thích, khen ngợi. Từ Hi Thái Hậu từng thốt lời khen ngợi: "Cao lương mĩ vị chim trời cá biển đều không ngon bằng loại bánh bao này, đây mới đúng là món ăn trường thọ". Từ đó, món bánh bao này chỉ cần vào đến Long Môn là đáng giá gấp bội. Tiếng lành đồn xa, khách ăn đến quán ngày một đông, Cẩu Tử bận làm bánh đến nỗi không có thời gian đàm đạo với khách nữa. Sau này, Cao Quý Hữu nghĩ ra một cách rất hay: đặt trên bàn vài cái rổ lớn, trong rổ là đũa đã được rửa sạch sẽ, khách tới muốn mua bánh bao, phải để tiền vào trong bát, sau đó Cẩu Tử sẽ bán bánh bao theo số tiền mà họ để vào. Ăn xong, chỉ cần bỏ

bát đũa lại, mà Cẩu Tử không cần phải nói tiếng nào hết. Thế là hàng xóm láng giềng đều trêu, " Cẩu Tử mải bán bánh bao, chẳng thèm quan tâm tới người mua bánh ". Rồi cứ thế, món bánh bao " Cẩu Bất lý " được lưu truyền cho đến tận ngày nay.

(5) Tỳ bà biệt bão: Xuất phát từ bài "Tỳ bà hành" của Bạch Cư Dị. Dùng để hình dung phụ nữ bỏ chồng cải giá.

110. Chương 110: Hôn Lễ Mà Bất Ngờ Liên Tiếp

"Đi, ta đưa ngươi đi xem nhà kho. Trước khi đi dù thế nào cũng phải đóng gói hết sính lễ Đông Phương Vị Minh tặng phải không nào?" Hoắc Cải đứng dậy, kéo ngoại bào bên giường, quấn qua quýt lên người.

"Uổng cho ta ngàn dặm truy thê, trà nóng còn chưa uống nổi một chén, ngươi đã đuổi ta đi làm việc rồi, có phải hơi tàn nhẫn rồi không?" Vũ Vô Chính ngồi ì ra trên giường, đáng thương ôm ngực chọc cười, mặt dây chuyền màu bạc cứ thế đong đưa trước ngực hắn.

"Ít ở đó bày trò đi, nếu như bên đó tối nay thả người lại kèm giết người diệt khẩu thì sao?" Hoắc Cải phát hiện trạng thái hiện giờ của mình dường như có chút…nóng nảy.

Vũ Vô Chính híp mắt lại, cười mà như không nhìn chăm chú vào Hoắc Cải: "Giọng điệu ngươi thế này sẽ khiến ta nhịn không được cảm thấy trong lòng ngươi đại ca ngươi còn quan trọng hơn ta rất nhiều đấy." (Bụi: Cha kế không giấu nổi lòng mình nữa rồi, chậc chậc…)

"Ta không phải còn cả đời dành cho ngươi giày vò hay sao…" Hoắc Cải lấy chìa khóa, không để tâm đi thẳng ra cửa, giọng điệu mang theo ý cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng tiêu tán trong gió.

"Câu này ta thích nghe." Vũ Vô Chính được vuốt lông an ủi một cái liền ngoan ngoãn đi theo.

Nhà kho cách phòng Hoắc Cải không xa, Hoắc Cải ban ngày đã dặn dò rằng y không đếm hết đống châu báu này thì nhất quyết không ngủ, không ai được phép đi theo. Đám hạ nhân tuy rằng khinh thường bộ mặt nhà giàu mới nổi và thần giữ của của Hoắc Cải nhưng cũng ngoan ngoãn nghe lời, không làm y bực mình. Ngay cả người âm thầm bảo vệ cũng chỉ canh chừng ở xa xa. Bọn họ không muốn vì cái lý do vớ vẩn là nhìn thấy chủ mẫu đương gia mặc tiết y đi loạn khắp nơi trước chủ tử nhà mình mà bị xử gọn.

Mở khóa. Nhấc nắp rương lên, mấy rương châu báu lóa mắt dưới ánh sáng của dạ minh châu cứ thế bày ra trước mắt hai người.

"Oa ô, Đông Phương Vị Minh này chỉ sợ là say ngươi như điếu đổ rồi." Vũ Vô Chính huýt sáo một tiếng, vừa nghĩ đến việc căn nhà mình dưỡng thương là tiền của Hoắc Cải đặt cọc, trong lòng Vũ Vô Chính liền cảm thấy khó chịu.

"Hắn yêu ta thì đã làm sao, trọng điểm là ta có yêu hắn hay không." Hoắc Cải thản nhiên cười, vừa vô tình vừa cường hãn: "Đêm đêm hoan hảo với người ta muốn thượng hay bị người muốn thượng ta thao lộng hết lần này đến lần khác, rất dễ lựa chọn không phải sao?"

Cho dù Vũ Vô Chính là một hán tử hào phóng, nghe những lời lý giải thẳng thắn này của Hoắc Cải cũng không khỏi đỏ bừng hai tai: Thân ái à, ngươi bày tỏ tình cảm không thể hàm súc một chút sao? Thời đại ngày nay người có học cũng lưu manh như vậy, bảo lưu manh chân chính như bọn ta phải làm thế nào đây?

"Mau chóng làm việc đi. Còn cả một phòng đầy đồ đạc đây này." Hoàn toàn không ý thức được Vũ Vô Chính đã vội vàng vơ câu nói đó vào mình, Hoắc Cải nhìn bộ dạng ngây người đó của Vũ Vô Chính liền không kiên nhẫn thúc giục.

"Ơ… Ừ."

Vũ Vô Chính cuối cùng cũng hoàn hồn, cực kỳ thuần thục rút một súc gấm trải xuống đất, sau đó nhấc một rương vàng, đặt nghiêng trên mặt gấm, khẽ rung rung. "Lạch xạch" trong phòng vang lên những tạp

âm nho nhỏ, cả một rương nguyên bảo cứ thế dứt khoát nhanh gọn chất thành một đống núi nhỏ trên mặt gấm. Nhấc tay xé một cái, gấm liền rách, túm hai đầu, buộc mấy lượt, một cái tay nải to to liền ra lò.

"Quả nhiên nghề nào có chuyên gia nghề đó."

Hoắc Cải thật lòng tán thán.

Trong nháy mắt, nhân sĩ chuyên nghề ăn trộm Vũ Vô Chính đã đóng gói xong thêm một rương vàng, rương bạc.

Nhấc tay vác cả ba tay nải to lên lưng, Vũ Vô Chính quay đầu cười cười với Hoắc Cải: "Sau một tuần hương ta sẽ trở lại." Nói xong liền nhanh chóng biến mất vào màn đêm.

Đợi Vũ Vô Chính quay lại, Hoắc Cải đã lấy vải chất xong một ngọn núi trân châu, một ngọn núi ngọc mắt mèo, một ngọn núi nhuyễn ngọc.

"Học nhanh lắm, không hổ là hiền nội trợ của ta." Vũ Vô Chính cười trêu chọc, tâm tình rất tốt. Người mình yêu giúp mình hãm hại tình địch gì đó thực là lãng mạn

"Đóng gói đi." Hoắc Cải chẳng buồn ngước mắt.

"Đồ trang sức mang đi hết rồi, đến lúc chuẩn bị đồ xuất giá không bị phát hiện hay sao?" Vũ Vô Chính ngồi xổm bên cạnh Hoắc Cải, thấp giọng nhắc nhở.

Hoắc Cải nhấc nắp ba rương đặt trong góc, Vũ Vô Chính câm bặt. Đồ trang sức khi xuất giá đều đã sắp gọn gàng bên trong, cho dù là trong bóng tối cũng có thể nhìn ra đống trang sức đó lộng lẫy xa xỉ đến mức nào.

Nhãn thần Vũ Vô Chính dao động, trong chốc lát có chút không thoải mái, so với Đông Phương Vị Minh, bản thân mình có thể đem lại cái gì cho Vạn Nhận Luân – Nếm gió nằm sương? Sĩ đồ vô vọng? Hay là phiêu bạt tứ phương? Tuy rằng không phải bản thân không có lấy một xu dính túi, nhưng chút tiền đó sợ rằng ngay cả một cái góc áo của bộ giá y kia cũng chẳng mua nổi…

"Ngây ra đó làm gì? Định lãn công hả?" Hoắc Cải trở lại bên cạnh Vũ Vô Chính, nhét một đầu vải vào trong tay hắn.

Vũ Vô Chính cầm tấm vải chợt cảm thấy vật trong tay nóng giãy vô hạn, trong giây lát, hắn rất muốn ném đống bảo bối giá trị liên thành này xuống, ôm lấy Hoắc Cải tung thân rời khỏi, đi càng xa càng tốt. "Tiểu Luân, ngươi cảm thấy ta không làm mà hưởng như vậy thực sự ổn sao?"

"Sao lại là không làm mà hưởng chứ? Cầm đống của cải này là phải đổi lấy việc bị Đông Phương Vị Minh truy sát đến tận chân trời góc bể đó…" Hoắc Cải lời còn chưa dứt chợt chau mày, mở miệng: "Là ta không tốt, tự mình lựa chọn thay ngươi. Đống đồ này nếu như ngươi không muốn lấy thì thôi."

Vũ Vô Chính quả thực không chịu đựng nổi giọng điệu ấy náy của Hoắc Cải, cố ra vẻ thoải mái, mở miệng cười nói: "Vũ Vô Chính ta trời không sợ đất không sợ, chẳng lẽ lại sợ hắn truy sát? Hơn nữa ta không đụng đến một cắc nào hắn lại không truy sát sao? Tên này dám lấy đại ca ngươi ra để bức hôn thì bỏ ra chút máu này cũng là đáng thôi."

"Đúng vậy. Đây là cái giá mà hắn phải trả." Hoắc Cải cụp mắt xuống, nụ cười khó đoán.

"Nếu đã là tiền bồi tội của tên đó vậy đống đồ này chúng ta chia cho đại ca ngươi một nửa, thế nào?" Vũ Vô Chính cười hi hi, kiến nghị.

Hoắc Cải nhanh chóng đáp: "Không cần. Ngươi đem mặt dây chuyền đó trả cho Vạn Tư Tề là được. Nói với hắn, từ nay về sau ta và hắn không còn quan hệ gì nữa, vĩnh viễn không gặp lại."

"Các ngươi…" Vũ Vô Chính chau mày.

"Phân rõ giới hạn, dù là đối với ta hay đối với hắn cũng đều là chuyện tốt." Đôi mắt Hoắc Cải chợt dao động, nuốt xuống tiếng thở dài khe khẽ.

Vũ Vô Chính nghĩ đến tình hình hiện tại, suy đoán tâm trạng bất đắc dĩ khó xử mọi bề của Hoắc Cải, cũng không nói nhiều nữa, lanh lẹ thu thập tay nải rồi thoắt cái biến mất.

Sau năm chuyến, những thứ có thể chuyển trong kho đều đã được chuyển sạch sẽ.

"Được rồi. Mang đống vải vóc này nữa là ngươi có thể đi được rồi." Hoắc Cải chỉ chỉ vào rương vải vóc đã cúc cung phục vụ, phất phất tay, trực tiếp đuổi người.

Vũ Vô Chính cột xong đống vải, chợt tiến lên phía trước, nhẹ nâng mặt Hoắc Cải lên, nhẹ nhàng đặt lên má một nụ hôn, hơi thở ấm nóng lan ra trên khuôn mặt Hoắc Cải: "Đừng lo, có ta đây, đại ca ngươi sẽ không có chuyện gì đâu. Ngoan ngoãn chăm sóc bản thân cho tốt, đợi ta trở lại mang ngươi đi."

"Được." Hoắc Cải cười ngọt ngào, đáp trả Vũ Vô Chính một cái ôm thật chặt, nhẹ giọng nói bên tai hắn: "Ngươi cũng đi đường cẩn thận, ta đợi ngươi."

Vũ Vô Chính đột ngột bị ôm chặt, ngây ra, hắn vốn nghĩ rằng lần này gặp lại sau một thời gian dài xa cách, ly biệt dưới trăng, thế nào cũng phải hôn từ biệt thật thắm thiết mới phù hợp, không ngờ Vạn Nhận Luân cứ thế ôm chặt lấy mình, với tạo hình hiện tại cố lắm cũng chỉ hôn được tai. Xem ra hôn từ biệt thắm thiết là không có đất diễn rồi, dù thế nào cũng không thể đẩy ra hôn lại một lần phải không nào?

Vũ Vô Chính chợt mỉm cười, thu hai vai lại, ôm chặt lấy Hoắc Cải. Thôi… Thế này cũng không tệ, dù sao cũng còn cả một đời cơ mà, không phải sao?

Ánh trăng ảm đạm, ánh sao lại vừa đủ sáng. Hoắc Cải nhìn bóng đen quen thuộc đó một bước ba lần quay đầu, biến mất trong màn đêm, không chút hình tượng mà ngáp một cái. Nước cờ cuối cùng đã sắp đặt xong xuôi, bản thân có thể ôm chăn đợi thu lưới được rồi.

Ngón tay Hoắc Cải luân chuyển, một cây trâm cúc lấp lánh giữa các kẽ ngón tay: "Vạn Nhận Luân ngươi coi gia là dây thừng kéo co của đám tiểu công phải không? Từng tên từng tên túm lấy sau đó kéo qua kéo lại rất thú vị phải không? Chẳng lẽ ngươi không biết gia là dây thừng làm từ cỏ sao? Thừng cỏ thì rất lỏng lẻo đó."

"Chỉ cần "phực" một cái…" Hoắc Cải cầm hai đầu cây trâm, nét cười băng lãnh, lời nói dịu dàng: "Thừng cỏ đứt đoạn, đám tiểu công kéo co liền lăn hết sang một bên. Chỉ hy vọng, đến lúc đó, ngươi và Vũ Vô Chính không bị Đông Phương Vị Minh truy sát thê thảm quá thôi "

Bảy ngày sau, đại hôn.

Trời còn chưa sáng rõ, Hoắc Cải đã bị người gọi dậy, hôm nay việc y phải làm rất nhiều, như tắm rửa này, chải chuốt trang điểm này, thay y phục này, đợi gả cho người ta này.

Cả căn phòng tĩnh lặng đến kinh người, toàn bộ đều bị Hoắc Cải dọa phát run. Hoắc Cải trưng ra bộ mặt hầm hầm ngươi nợ ta tiền, không ngừng phát tán khí lạnh ra xung quanh. Đến tận lúc này rồi mà tin tức Đông Phương Vị Minh thả người vẫn chưa truyền đến! Chưa nhìn thấy thỏ chưa thả chim ưng đến mức này thì thực là quá vô sỉ rồi! Chẳng lẽ hắn muốn nhìn thấy con thỏ mặc bikini nhảy điệu váy cỏ trước mặt hắn thì mới yên tâm sao?!

Hỷ bà được coi là có phúc khí trọn nhất vượng nhất Khôn thành cung cung kính kính quỳ sau lưng Hoắc Cải, thận trọng nâng lên một lọn tóc xanh của Hoắc Cải, nhận lấy lược ngọc nha hoàn đưa cho, run lẩy bẩy chải từ gốc đến ngọn, gắng gượng mở miệng hát: "Một chải chải lên đầu (gốc), phú quý không biết sầu, hai chải chải lên đầu, vô bệnh lại vô ưu, ba chải chải lên đầu, đông con lại sống lâu…"

"Câm miệng! Nam nam sinh tử là điều gia sợ nhất, ngươi muốn dọa ta hủy hôn phải không?" Hoắc Cải nghiến răng.

Hỷ bà lập tức ngậm miệng, vị gia này nếu như thực sự hủy hôn thì bà có lẽ chỉ còn nước hát bi nhạc cho mình.

Ngoài cửa truyền đến tiếng xôn xao…

"Chặn chúng lại, đừng để đám chó săn này chạm vào công tử!"

"Người của phủ Thích sử các ngươi cũng dám cản, gan to bằng trời!"

Loang choang loang choang, leng cheng leng cheng…

Hoắc Cải hoảng hốt đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa: Đệt! Không phải Trần Bách Chu đến cướp dâu đấy chứ?

Còn đang ngó nghiêng, Trần Bách Chu dưới sự bảo vệ của nha dịch đã phá cửa mà vào: "Tiểu Luân!"

"Làm gì vậy?" Hoắc Cải thản định đáp lại.

Trần Bách Chu tha thiết quyến luyến nhìn Hoắc Cải, dõng dạc: "Chứng cứ lọt vào tay Đông Phương Vị Minh của Vạn Tư Tề toàn bộ đã bị hủy, Vạn Tư Tề vừa rồi đã ra khỏi ngục. Đông Phương Vị Minh hiện tại đã không còn gì có thể bức ép được đệ. Chỉ cần đệ mở miệng, ta liền đưa đệ đi khỏi đây."

Qua cầu rút ván xin đừng trắng trợn như thế có được không? Hình tượng quân tử của Trần Bách Chu ngươi đã nát thành cám rồi đó? Tim Hoắc Cải cuối cùng cũng thả lỏng, lập tức bày ra một nụ cười dịu dàng quyến rũ, gật đầu đáp: "Ồ, đa tạ huynh đã đến thông báo một tiếng, hiện tại huynh có thể đi được rồi."

"Hả?!" Trần Bách Chu không biết phải phản ứng thế nào.

"Không, huynh khoan đi vội." Hoắc Cải lại nói.

Trần Bách Chu giây phút phấn chấn, hạ nhân trong phòng chốc lát liền vào trạng thái chiến đấu.

"Làm phiền huynh mang Khởi Tư và Tham Lang đi, huynh giúp ta chuyển cho Vạn Tư Tề. Đông Phương tên này không thích nuôi động vật nhỏ, chỉ có thể trả chúng lại cho nguyên chủ." Hoắc Cải bất đắc dĩ cười cười.

"Đệ thực sự muốn gả cho hắn?" Trần Bách Chu không thể tin nổi cao giọng hỏi.

"Không gả cho hắn chẳng lẽ gả cho huynh?" Khẽ cười một tiếng, Hoắc Cải quay người ngồi trở lại bàn trang điểm, lạnh lùng ra lệnh với hỷ bà: " Hát tiếp đi!"

Hỷ bà hứng chịu ánh mắt như muốn giết người của Thích sử đại nhân, hận không thể lập tức rớt lệ chạy đi, tất cả hồng nhan họa thủy từ cổ chí kim so với vị đang ngồi trước mặt này đều thua xa!

Thấy hỷ bà bộ dạng như muốn chết đến nơi, đứng đực tại chỗ, Hoắc Cải không kiên nhẫn thúc giục: "Hát đi!"

Nô gia hôm nay hát xong bài này rồi còn có may mắn sống sót nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không? Từ lúc nào mà hỷ bà trở thành nghề có độ nguy hiểm cao rồi, oa oa oa… Hỷ bà cắn môi, hít sâu một hơi, nâng lọn tóc xanh dài mượt của Hoắc Cải lên, ôm tâm trạng khẳng khái đi vào chỗ chết, bi tráng hát: "Một chải chải đến đuôi (ngọn), cử án tề mi, hai chải chải đến đuôi, sát cánh cùng bay, ba chải chải đến đuôi, vĩnh kết đồng tâm bội, có đầu có đuôi, phú phú quý quý."

Tiếng hát nhỏ như muỗi kêu, run rẩy phiêu đãng trong căn phòng hỷ khánh, còn sắc mặt của Trần Bách Chu cũng một đường từ đen sang trắng, từ trắng sang xanh, từ xanh sang tím, từ tím sang tái…

"Ta hiểu rồi, đệ vẫn còn trách ta. Tiểu Luân, là ta có lỗi với đệ, chúc hai người… Cầm sắt tại ngự, tường khai bách thế." Trần Bách Chu nhếch một nụ cười khổ sở, vái thật sâu, quay người rời khỏi, chỉ còn những tiếng ngọc cuối cùng không ngừng vang vọng trong căn phòng "Nếu như Đông Phương Vị Minh đó dám làm gì có lỗi với đệ, chỉ cần đệ mở miệng, ta vẫn sẽ mang đệ đi." (Cầm sắt tại ngự, tường khai bách thế: Đều là những lời chúc trong hôn lễ, ý là vợ chồng hòa hợp hạnh phúc lâu dài. Cầm, sắt là hai loại đàn.)

Hoắc Cải ôm miệng, tiếng cười trầm thấp không ngừng thoát ra từ kẽ ngón tay, cười đến cong người, không nhịn được ho lụ khụ.

Người trong phòng đều căng thẳng nhìn trừng trừng Hoắc Cải, chỉ sợ vị gia này nhất thời kích động quay đầu chạy trốn cùng Thích sử.

Hoắc Cải không cười nổi nữa, lắc đầu, thở dài một tiếng: "Hỏi thế gian tình là thứ chi…"

Chúng nhân trong phòng đều cảnh giác đứng chắn trên đường ra cửa của Hoắc Cải, vị gia này quả nhiên muốn chạy rồi sao?

"Thần đáp… Đồ bỏ!" Hoắc Cải cười mỉa một tiếng, lúc ngẩng đầu lên, khuôn mặt như băng sương, vô bi vô hỷ.

Người trong phòng thở phào một hơi dài dằng dặc, an toàn rồi!

Người của Trần Bách Chu ồn ào đi khỏi thì Đông Phương Vị Minh lại đem người ồn ào kéo đến, tiếng la tiếng trống vang trời, lời chúc tụng không ngớt bên tai.

"Ta còn tưởng phải đánh nhau một trận với đám si tâm vọng tưởng đó mới có thể mang đệ đi được cơ." Đây là câu đầu tiên tân lang nói với tân nương vào ngày tân hôn.

"Với đồ kém cỏi lực chiến đấu bằng 0.5 nhà ngươi, gia chỉ cần một hòn gạch cũng có thể đập bất tỉnh, thực sự muốn đi còn cần người khác mang đi sao?" Đây là câu đầu tiên tân nương nói với tân lang vào ngày tân hôn.

Đám hạ nhân Tú Bị Các đứng bên xem, cảm thán từ tận đáy lòng: Chủ tử, miệng lưỡi ngài thật lợi hại!

Đông Phương Vị Minh khom người mời: "Lên kiệu thôi, nương tử của ta."

"Phải gọi là phu quân." Hoắc Cải lập tức thưởng cho Đông Phương Vị Minh một cái cốc đầu.

"Lên kiệu thôi, phu quân của ta." Đông Phương Vị Minh ngoan ngoãn nghe lời.

"Ngoan lắm " Hoắc Cải xoa đầu Đông Phương Vị Minh, lên kiệu ngồi.

Đám hạ nhân Tú Bị Các đứng bên xem, cảm thán từ tận đáy lòng: Dạo này các đại nhân vật đều có sở thích thật rách nát!

"Phu quân, đệ trên đường nếu như thấy chán, có thể xem cái này giải khuây." Đông Phương Vị Minh vén rèm đưa vào một vật.

Hoắc Cải mở ra xem, tị hỏa đồ, lập tức hứng thú nổi lên, đây đều là tài liệu sống động đó nha: "Í? Quyển này nội dung không phong phú bằng quyển lần trước ngươi đưa cho ta."

Đông Phương Vị Minh chỉ cười mà không nói: Quyển lần trước 3p, 4p gì đó đều đầy đủ cả, ta có thể đưa đệ xem sao?

Cứ thế xem văn hóa phẩm đồi trụy suốt dọc đường, đến tận khi nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng vái chào điếc tai "Nghênh đón tân nhân vào cửa" Hoắc Cải lúc này mới giật mình nhận ra đã đến nơi.

Một cánh tay thon dài trắng trẻo vươn vào trong kiệu, Hoắc Cải nắm lấy, theo đó xuống kiệu. Khách khứa đứng đầy trước cửa đều nhất tề nhìn về phía Hoắc Cải, tiếng nghị luận vang lên như sấm.

Hoắc Cải một thân hồng y, kim quan đội đầu, nhưng lại không hề che khăn, khuôn mặt cứ thế trực tiếp lồ lộ ra trước ánh nhìn chòng chọc của quần chúng. Hoắc Cải khẽ híp mắt, ngay sau đó liền hiểu được dụng ý của Đông Phương Vị Minh, tên này làm như vậy hoàn toàn không phải vì quan tâm đến thân nam nhi của mình, mà là muốn tất cả mọi người đều nhìn thấy, Vạn Nhận Luân y là người của Đông Phương Vị Minh, bất cứ ai cũng đừng mơ tưởng động đến.

Vừa nghĩ đến sau này những phiền phức này đều là của Vạn Nhận Luân, Hoắc Cải cười càng thêm tươi tắn, dứt khoát bái đường với Đông Phương Vị Minh, rồi tiến vào động phòng.

Náo động phòng xong, Đông Phương Vị Minh trở lại đại sảnh nhận sự chúc phúc của chúng nhân. Hoắc Cải thì lại đuổi hết hạ nhân, một mình ngồi trong tân phòng, đợi Vũ Vô Chính xuất hiện báo cáo thành quả.

Quả nhiên, đợi người đi xa xa, một bóng người lật cửa sổ mà vào.

"Ái chà, tân phòng này cũng lộng lẫy đường hoàng phết." Vũ Vô Chính vừa vào liền ngó ngó nghiêng nghiêng.

"Việc làm đến đâu rồi?" Hoắc Cải hiện giờ chỉ quan tâm tới chuyện này.

"Thì cũng có thế thôi." Vũ Vô Chính nhai lạc, hàm hồ đáp.

Hoắc Cải trầm ngâm một chốc, cuối cùng hỏi: "Đồ đưa cho hắn chưa? Hắn có nói gì không?"

Thân hình Vũ Vô Chính chợt khựng lại, sau đó mới chậm chạp đáp: "Hắn… Hắn chẳng nói gì hết."

"Ờ." Hoắc Cải nghĩ đến tính cách lạnh lùng của tên đó, không cười nổi, lần này hắn chắc hẳn là giận ghê lắm đây.

"Ta giờ mang ngươi đi hả?" Vũ Vô Chính hỏi.

Hoắc Cải sờ sờ trâm cúc trong tay áo, cười nói: "Đông Phương Vị Minh vừa đi ra chưa được bao lâu mà, đợi sau khi hắn bị người ta chuốc mấy chén chúng ta hãy đi, như thế sẽ chắc ăn hơn. Ngươi trước hãy ra bên ngoài đợi, ta không gọi ngươi đừng vào."

"Được." Vũ Vô Chính đáp dứt khoát, xoay người ra khỏi cửa sổ.

Hoắc Cải sảng khoái thở phào một hơi, đóng chặt cửa sổ, ngồi trở về giường, móc trâm cúc ra, mở rộng vạt áo, nhắm chuẩn vào tim.

"Tất cả cuối cùng cũng… Kết thúc rồi!" Hoắc Cải mừng rớt nước mắt, đám con cháu bất hiếu tương ái tương sát với nhau đi, gia không chơi cùng nữa!

Tay giơ lên, trâm cúc nhắm thẳng vào tim, đâm xuống.

"Thùm!" Một tạp âm bất chợt vang lên, Hoắc Cải run tay, trâm cúc xoẹt một đường dài trên y phục, da thịt lại không bị làm sao.

Hoắc Cải nhìn thấy sinh vật hình người nào đó bị trói vừa đập tung cái tủ trước mặt mà nhảy ra, mắt liền nhảy ra khỏi tròng…

"Đại ca! Sao huynh lại ở đây?"

Bụi: Vấn đề này có người để ý nhưng cũng có người không để ý, hồi mới bập bõm tiếng Trung thì mình chỉ có thể edit truyện, những truyện nào mình edit thì mình ghi rõ trên đầu từng chương là edit, sau này tiếng Trung tốt rồi thì mình dịch trực tiếp luôn (từ Xuất Sao, Đại Hồ…) và trên đầu từng chương cũng ghi rõ là dịch. Vấn đề nhỏ thôi mình cũng không hay nhắc đến, nhưng nhiều khi đọc cmt các bạn khen edit mượt quá thì tâm trạng rất là… Không biết nên vui hay buồn. ´‘

111. Chương 111: Kết Cục Là Tự Công Tự Thụ

Tạo hình hiện tại của Vạn Tư Tề không phải bi thảm bình thường, không những thân thể bị trói thành một cái bánh trưng, mà miệng cũng bị trói bằng khăn. Hoắc Cải ngay phút đầu liền liên tưởng đến những hình ảnh đầy màu sắc trong game điều giáo đam mỹ: Trông ngon quá, đáng tiếc là vẫn mặc quần áo… Khụ khụ, cứu người quan trọng.

Hoắc Cải vội vàng xông lên phía trước, vén vạt áo dưới lên, sờ lên đùi, rút đoản đao ra, giải thoát Vạn Tư Tề khỏi sự trói buộc của dây thừng. Tay Vạn Tư Tề vừa lấy được tự do ngay lập tức liền nhanh chóng nắm chặt lấy hai tay của Hoắc Cải, một tay đoạt đoản đao, một tay đoạt trâm cúc, thu toàn bộ khí giới của Hoắc Cải.

"Này…" Hoắc Cải thực ra không để tâm đến việc Vạn Tư Tề giành lấy đao, nhưng y rất để tâm đến việc Vạn Tư Tề giành lấy trâm, cực kỳ, cực kỳ để tâm.

Vạn Tư Tề nhanh chóng thu trâm và đoản đao về cùng một tay, tay còn lại thô lỗ giật cái khăn trên miệng ra, vừa mở miệng đã hỏi: "Tại sao lại tự sát?"

"Hả? Đợi đã, vừa rồi huynh đều nhìn thấy hết rồi?" Hoắc Cải ngạc nhiên.

"Từ đầu đến cuối, hết sức rõ ràng." Từng câu từng chữ kiên lãnh như băng.

Hoắc Cải bị Vạn Tư Tề nhìn chăm chăm phát rùng mình, y coi như đã hiểu tại sao Vạn Tư Tề muốn đoạt đồ của mình rồi. Y trăm phương ngàn kế đuổi hết Trần Bách Chu, Đông Phương Vị Minh, Vũ Vô Chính đi, chính là để tránh xảy ra tình huống khổ sở hiện tại này. Ai ngờ! Trong cái tủ đối diện hiện trường xuyên việt của y lại giấu một sinh vật, còn con bà nó là Vạn Tư Tề! Nơi này chẳng lẽ không phải là hiện trường quay phim của "Tiện thụ Vạn Nhận Luân" mà là "Biên niên sử Narnia"?

"Ta không phải định tự sát, ta chỉ là định dùng trâm để xăm mình thôi." Câu nói dối này Hoắc Cải nói đến bản thân y cũng không tin được, nhìn ánh mắt uy hiếp "Đệ thử bịa câu nữa xem" của Vạn Tư Tề, Hoắc Cải nhanh trí chuyển đề tài: "Đại ca, tại sao huynh lại ở đây?"

Khóe miệng Vạn Tư Tề khẽ nhếch lên thành tư thái trào phúng, thản nhiên đáp: "Đông Phương Vị Minh mời ta đến xem một màn xuân cung sống, để làm rõ quyền sở hữu của người nào đó."

"Tên biến thái này!" Hoắc Cải nghiến răng, có lẽ cái mà tên quỷ súc này gọi là giải quyết chính là chỉ dự định dơ bẩn nhường này: "Không đúng, không phải ta đã bảo Vũ Vô Chính đi đón huynh rồi hay sao, tại sao huynh vẫn rơi vào tay Đông Phương Vị Minh?"

"Đệ nói đến tên lừa đảo vừa rồi à?" Câu hỏi biến thành nét cười lạnh lùng trên môi Vạn Tư Tề.

Ngẫm lại lời nói hàm hồ, bộ dạng ngay cả mắt cũng không dám ngước lên nhìn lúc trước của Vũ Vô Chính, Hoắc Cải còn có gì không hiểu nữa, đám ranh con này bây giờ đúng là tên nào tên nấy đều giỏi giang quá rồi! Hoắc Cải đột ngột đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, nghiêm giọng khẽ quát: "Vũ Vô Chính, ngươi lăn vào đây cho ông!"

Nghe thấy tiếng gọi mang theo sự giận dữ, Vũ Vô Chính ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra, xoay người tiến vào phòng.

"Người này là ai?" Vũ Vô Chính cảnh giác nhìn người thừa ra này.

"Đại ca của ta." Hoắc Cải dịu dàng cười đáp.

Vũ Vô Chính, xuất phát từ nhận thức về nguy hiểm cực nhạy của dã thú, bắt đầu len lén nhích về phía cửa sổ.

"Vũ Vô Chính, ngươi căn bản không đón được người, không ngờ ngươi lại lừa ta." Hoắc Cải híp mắt lại, mỗi một âm đều như bị răng nghiền nát rồi mới thốt ra.

Vũ Vô Chính bị ánh mắt lăng lệ đó của Hoắc Cải nhìn khiến hắn cảm thấy cực kỳ không thoải mái, ngập ngừng giải thích: "Ta thực sự không cố ý… Ta nhận được tin tức Đông Phương Vị Minh đã xuất môn đón ngươi mà giám lao vẫn không có dấu hiệu thả người liền cho rằng Đông Phương Vị Minh hôm nay không có ý định thả người. Ta cũng sợ đến trễ rồi bên phía ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cho nên mới dự định đến đón ngươi trước rồi giúp ngươi cứu Vạn Tư Tề."

Hoắc Cải hít sâu một hơi, không ngừng niệm thầm: Tên này vẫn còn hữu dụng, tên này vẫn còn hữu dụng…

Mười giây sau, Hoắc Cải thành công nhịn được xúc động muốn cho Vũ Vô Chính một bạt tai: "Không sao, đều trách Đông Phương Vị Minh tên này quá giảo hoạt, cứ nhất định chọn thời điểm hắn ra khỏi cửa đón dâu để thả người. Thời gian gấp gáp, nào, ngươi hiện tại hãy mang đại ca ta đi trước rồi sau đó quay lại đón ta."

"Các ngươi… Có phải đã quên hỏi ý kiến ta rồi không?"

Hoắc Cải vừa quay đầu liền bắt gặp khuôn mặt cười mà như không, ôn hòa đáng mến đến rớt vụn băng của Vạn Tư Tề, "phụt" một cái lập tức tắt lửa.

Vũ Vô Chính lại cười nói: "Vạn Tư Tề phải không, ta là Vũ Vô Chính. Việc ngươi phải ngồi tù tuy rằng là do Tiểu Luân làm liên lụy, nhưng lần này để cứu ngươi Tiểu Luân cũng coi như đã vắt cạn tâm tư, ngay cả điều kiện phải gả cho Đông Phương Vị Minh cũng đồng ý. Nên mong ngươi có thể không tính toán hiềm khích trước, ít nhất hãy rời khỏi nơi nguy hiểm này rồi nói gì thì nói."

"Tiểu Luân, đệ qua đây." Vạn Tư Tề chẳng thèm nhìn Vũ Vô Chính lấy một cái, chỉ nhàn nhạt nhìn Hoắc Cải.

Chân Hoắc Cải nhũn ra, nhích từng bước từng bước đến trước Vạn Tư Tề, lí nhí: "Đại ca…" Lời thuyết phục của Hoắc Cải còn chưa ra khỏi miệng đã bị Vạn Tư Tề bịt miệng lại.

"Còn nhớ những gì ta đã nói không? Đừng đem thân thể bản thân ra để tính toán như hàng hóa, đệ không nên tính toán như vậy, cũng không ai đáng để đệ tính toán như vậy." Vạn Tư Tề cúi đầu nhìn sâu vào đáy

mắt Hoắc Cải, giọng điệu nặng nề lại ôn nhu, giống như năm đó… Biết bao buồn bã, biết bao trân trọng, biết bao thương tiếc. "Huống chi đệ còn có tâm tư quyết tuyệt đến thế, Vạn Tư Tề ta có phước đức gì…"

Hoắc Cải xách cái linh hồn mềm nhũn triệt để của mình, giãy giụa khỏi ánh mắt như muốn nhấn chìm người khác của Vạn Tư Tề để trèo lên bờ, y hoài nghi cực độ…

Vạn Tư Tề không phải đang cho rằng bản thân mình dùng thân thể để dụ hoặc Đông Phương Vị Minh và Vũ Vô Chính, bày ra kế hoạch cứu hắn khỏi khốn cảnh, cuối cùng còn định dùng cái chết để bảo vệ trong sạch đấy chứ? Đù! Cái tình tiết cẩu huyết này chỉ có tên ngốc Vạn Nhận Luân mới diễn được mà thôi! Có điều một khi đã tiếp nhận cái giả thiết này… Lão tử làm sao mà khiến Vạn Tư Tề tên tự luyến cuồng này triệt để tuyệt giao với tiểu gia được đây!

"Đại ca, chúng ta trước hãy rời khỏi nơi này đã có được không?" Hoắc Cải nhượng bộ quyết định cứu người trước rồi tính sau, cùng lắm thì… Cùng lắm thì tạm gác lại một thời gian rồi tính.

"Cho dù đệ có nói gì ta cũng sẽ không đi đâu." Vạn Tư Tề hươ hươ chủy thủ và trâm cúc trong tay về phía Hoắc Cải, cười đầy vẻ thấu triệt kiểu "Ta hiểu hết."

Hoắc Cải nước mắt giàn giụa, đại ca, ta quỳ xuống xin ngươi có được không? Ngươi mau mau chịu đi đi mà!

"Có cần ta đánh ngất hắn rồi trực tiếp mang đi không?" Vũ Vô Chính nhìn không khí quỷ dị giữa hai người trước mặt, rất có xúc động muốn đánh người.

Chủ ý hay! Hoắc Cải đang định gật đầu ra hiệu cho Vũ Vô Chính, liền bị Vạn Tư Tề một tay ấn vào trong lòng. 'Gầy đi nhiều quá… ' Hoắc Cải bị ôm chặt vào lòng Vạn Tư Tề, chợt cảm thấy vừa rồi dường như mũi bị đụng rất mạnh, có chút xót.

"Vũ Vô Chính, ngươi quả thực không hổ là tội phạm có số tiền thưởng cao nhất bảng truy nã", Vạn Tư Tề nhếch môi, lạnh lùng khen ngợi.

Vũ Vô Chính nhìn Vạn Tư Tề ôm chặt Hoắc Cải, tay liền thấy ngứa ngáy: "Ít ở đó luyên thuyên đi, đi hay không chỉ một câu thôi."

"Nói hay lắm, cho dù đi hay là không đi, cũng chỉ là một câu nói thôi, nói được làm không được." Một giọng nói lười nhác vang lên, lập tức khiến cho cả ba người trong phòng cứng người lại.

"Đông Phương Vị Minh." Hoắc Cải lùi khỏi lòng Vạn Tư Tề, nhìn người nào đó được mấy đại hán vây quanh thong thả tiến vào trong phòng, bốn chữ cất lên đầy ý tứ sâu xa.

"Tiểu Luân, đệ lại lừa ta lần nữa, ta rất đau lòng, cũng rất tức giận." Đông Phương Vị Minh đôi mắt cong cong, trông như đang cười nhưng đáy mắt lại chỉ thấy băng hàn.

Ta còn đang thắc mắc lúc trước trông giữ gắt gao như thế, sao mà vừa tiến vào động phòng, đám hạ nhân liền ngoan ngoãn nghe lời, bảo đi là đi luôn?!

Hoắc Cải nhếch môi, từng chữ như đao: "Lừa ngươi là nên, không lừa ngươi bi ai."

"Còn nói năng lung tung nữa thì cả đệ ta cũng giết luôn đó nha" Giọng điệu đùa cợt, nhưng thần sắc của Đông Phương Vị Minh lại nghiêm túc hơn bao giờ hết. Vạn Nhận Luân, ngươi có thể lừa ta hết lần này đến lần khác chẳng qua là vì cho dù ta bị ngươi lừa vô số lần vẫn nguyện ý tin tưởng ngươi. Tại sao… Ngươi cứ nhất định phải hủy chân tâm của ta dành cho ngươi chứ?

Vào lúc Đông Phương Vị Minh nói ra chữ giết, Vũ Vô Chính bước chân thoắt một cái đã chắn trước người Hoắc Cải, đè thấp giọng nói: "Đừng kích động hắn nữa, những kẻ ở đây đều là cao thủ, ta nhiều nhất chỉ có thể mang một người đi thôi."

"Mang Vạn Tư Tề đi trước đi." Hoắc Cải lập tức bày tỏ thái độ.

"Không cần." Không đợi Vũ Vô Chính kháng nghị, Vạn Tư Tề đã phủ quyết trước rồi.

"Nếu như không phải do ngươi làm liên lụy, Tiểu Luân đến mức phải rơi vào tình cảnh hiện tại sao?" Tuy rằng Vạn Tư Tề lựa chọn chuẩn xác, nhưng Vũ Vô Chính vẫn bực bội.

"Ta sẽ không làm liên lụy Tiểu Luân, vĩnh viễn không." Giọng điệu chắc chắn, ngữ khí quyết tuyệt, lời vừa dứt, Vạn Tư Tề đã nắm chặt trâm cúc, đâm thật mạnh vào tim.

Vạn Tư Tề mỉm cười nhắm mắt lại, Đông Phương Vị Minh trước là cáo trạng, sau là uy hiếp, dẫn đến cái chết của mình. Tiểu Luân sẽ hận hắn, hận hắn thấu xương. Vũ Vô Chính trước là dối gạt, sau là oán trách, đẩy mình đến cái chết nhanh hơn. Tiểu Luân sẽ oán hắn, vĩnh viễn không tha thứ. Mình chết rồi, Vũ Vô Chính sẽ lập tức mang Tiểu Luân đi, vẫn chưa kịp lựa chọn đã chỉ còn lại một kết cục, điều này mới khiến người ta khó có thể quên được nhất. Cái chết này sẽ hủy hoàn toàn khả năng đoạt được Tiểu Luân của bất cứ ai, khiến Tiểu Luân cả đời này không thể quên được mình, tính toán rất chặt chẽ phải không nào? Mình quả nhiên là…thương nhân mà.

" KHÔNG G G G!!!!!" Hoắc Cải trợn tròn hai mắt, điên cuồng hét lên.

Đông Phương Vị Minh, Vũ Vô Chính bọn họ có lẽ cả đời này cũng không thể quên được tiếng hét của Tiểu Luân vào khoảnh khắc này, sợ hãi hét đến khản cả cổ, tuyệt vọng sâu không thấy đáy, bi thương vô bờ vô bến… Không ngờ, cái chết của nam nhân đó lại có thể khiến Tiểu Luân điên cuồng đến vậy. Cũng may, nam nhân có thể khiến Tiểu Luân điên cuồng đến vậy đã chết rồi.

Hoắc Cải nhào đến trên người Vạn Tư Tề, đau đớn vô hạn…

Trâm cúc của ta oa oa oa!

Đại ca đó là đạo cụ qua cửa của ta mà hu hu hu!

Sao ngươi có thể cướp đi phúc lợi xuyên việt của ta chứ hả hả hả?!

Hoắc Cải cắn chặt răng, đưa tay rút trâm cúc ở trước ngực Vạn Tư Tề, không chút do dự, đâm mạnh vào tim mình… Cứu u âm linh, chư vị thiên thần ma, đam mỹ đại thần phù hộ đạo cụ này có thể sử dụng nhiều lần!

"KHÔNG G G G!!!!!" Đông Phương Vị Minh và Vũ Vô Chính trợn tròn hai mắt, điên cuồng hét lên, Tiểu Luân y… Y không ngờ lại tự tử vì tình!

Đông Phương Vị Minh và Vũ Vô Chính đồng thời nhào về phía Hoắc Cải, nhưng không cách nào giành ôm lấy người vào trong lòng được, bởi vì người thiếu niên đã đoạt đi toàn bộ tâm hồn và thần trí của mình cứ thế từng chút từng chút biến thành bụi sáng, dần biến mất trong làn gió giữa những kẽ ngón tay.

Sao lại có thể…

Đông Phương Vị Minh và Vũ Vô Chính sửng sốt nhìn sàn nhà chỉ còn chừa lại thi thể của Vạn Tư Tề: Chẳng lẽ người mà bản thân yêu thực sự là một yêu tinh sao?

"Ôi…" Thi thể của Vạn Tư Tề chợt cất lên tiếng rên rỉ.

Tầm nhìn của Đông Phương Vị Minh và Vũ Vô Chính xoẹt một cái nhìn trừng trừng vào cái thi thể giả này.

"Sao lại…" Vạn Tư Tề chậm rãi bò dậy từ sàn nhà, đưa ngón tay tạo thế hoa lan lên day trán, bộ dạng vạn phần mê hoặc.

"Vạn Tư Tề, sao ngươi chưa chết?" Vũ Vô Chính kinh ngạc nghi ngờ nhìn Vạn Tư Tề ngực không có đến nửa vết máu, đáy mắt đè nén hận ý dâng trào, chính kẻ này đã khiến cho Tiểu Luân tự sát.

"Vạn Tư Tề, sao ngươi dám chưa chết!" Đông Phương Vị Minh đứng chắn trước mặt Vạn Tư Tề, ý máu tanh rõ rệt, sát khí tứ phía. Chính kẻ này đã chiếm trọn trái tim của Tiểu Luân, khiến mình và Tiểu Luân bao phen chia cắt, cuối cùng còn hại chết Tiểu Luân!

"Ta…" Vạn Nhận Luân bản gốc xuyên vào cái vỏ Vạn Tư Tề nước mắt giàn giụa: "Ta có thể giải thích, thật đó!"

Được rồi, hãy để Vạn Nhận Luân gánh hết mọi tội lỗi của Vạn Tư Tề đi chết từ từ, chúng ta đi xem xem bên kia.

Cảm giác xuyên qua quen thuộc, căn phòng nhỏ quen thuộc,… bản tôn quen thuộc?! Hoắc Cải chấn kinh nhìn "Hoắc Cải" ngồi trước bàn máy vi tính, vẻ mặt kinh hỷ nhìn về phía mình, cảm thấy tình tiết này có chút mới lạ.

"Tiểu Luân…" Bản tôn mở miệng rồi.

Nhìn nhìn cái khí trường thần kỳ từ Saeki Katsuya ngây thơ trong chốc lát biến thành Saeki Katsuya mắt kính, nhìn nhìn đôi mắt băng sơn cho dù ngồi cũng gây cho người ta cảm giác từ trên cao nhìn xuống, nhìn nhìn cái khí chất soái ca cho dù mặc quần đùi cùng áo ba lỗ rẻ tiền cũng không giấu nổi, Hoắc Cải quét mắt nhìn bộ hỷ phục đỏ tươi trên người, thoáng chốc hiểu ra: "Đại ca…"

Vạn Tư Tề khoác tấm da Hoắc Cải đánh giá một chút nơi xa lạ và quỷ dị này, cuối cùng tầm mắt ngừng lại trên màn hình máy vi tính trước mặt… Tuy rằng chữ giản thể và chữ phồn thể có khác biệt nhưng cũng không phải hoàn toàn không đọc được.

"Vì sao?" Vạn Nhận Luân không rõ sao lại bị người yêu bức đến nông nỗi này.

Câu trả lời của Vũ Vô Chính là một cái đạp thật mạnh, Vạn Nhận Luân rốt cuộc không chống đỡ được nữa, thân ảnh nhỏ bé yếu ớt mang theo biểu cảm không cam lòng của hắn trong giây lát biến mất trong trời đất… Không còn để lại chút vết tích nào…

Toàn văn hoàn.

PS: Các tình yêu đừng nói tác giả kết thúc qua loa nha, nếu không tác giả với trái tim mỏng manh chẳng may bị đả kích, rất dễ viết không nổi phiên ngoại đó. Điều này tuyệt đối tuyệt đối không phải uy hiếp đâu … Các tình yêu hiểu đó

"Chuyện này là thế nào?" Giọng nói thanh lãnh vang vọng trong căn phòng nhỏ.

Hoắc Cải đối diện với khuôn mặt sống hơn hai mươi năm có lẻ, cuối cùng cũng có một lần bá khí tỏa ra tứ phía của mình, nước mắt giàn giụa: "Ta có thể giải thích, thật đó."

"Lớn từng này rồi, còn khóc." Vạn Tư Tề đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy Hoắc Cải vào lòng, hơi thở ấm áp nhè nhẹ chui vào lỗ tai y: "Không ngờ, chúng ta còn có thể gặp lại tại nơi này, thực là quá tốt rồi."

"Đúng vậy, chúng ta có thể gặp lại tại nơi này, thực sự quá tốt rồi." Hoắc Cải nhoẻn miệng cười, lần đầu tiên thả lỏng hoàn toàn tâm tư và thần trí, tràn đầy vui sướng.

Lời tác giả: Cuối cùng cũng… Kết thúc rồi hu hu hu! (Bụi: Cuối cùng cũng… Kết thúc rồi hu hu hu! TTˆTT)

Cảm ơn các bạn đã đi cùng tôi đến cùng, trịnh trọng cúi đầu 90°. Cảm ơn các bạn độc giả mua bản gốc, chính các bạn là nguồn cung cấp phí Internet cho Đản Hoàng, còn có thứ quan trọng nhất, chính là cảm giác có trách nhiệm khi được yêu mến, khiến Đản Hoàng kiên trì được đến cùng. Cảm ơn rất nhiều.

Phiên ngoại tất nhiên sẽ có. Tiểu thụ mà chưa bị tiểu công ăn sạch thì chưa hoàn chỉnh mà. Các tình yêu hiểu đó.

Tiểu Minh đúng là rất khổ sở, Tiểu Vũ quả thực rất xui xẻo, Tiểu Chu đích thực rất vô tội, nhưng cuối cùng tôi vẫn kiên quyết trao Hoắc Cải cho Đại ca. Chỉ bởi vì hắn xứng đáng nhất, cũng phù hợp nhất. Cho nên, các bạn độc giả đang ngồi trước máy tính hay trước điện thoại, cho dù các bạn thích ai, hy vọng các bạn đều có thể giữ bình tĩnh. Xin đừng sử dụng bạo lực với tác giả.

Truyện này có thể đăng ký đặt mua trước khi in, hoan nghênh các bạn đăng ký.

Saeki Katsuya: Là nhân vật chính trong game 18+ "Quỷ súc mắt kính" do công ty spray Nhật Bản phát hành. Sinh ngày 31/12. Chiều cao 180cm. Có hai trạng thái là bình thường và đeo kính.

Chữ Hán phồn thể hay chữ Hán chính thể là một trong hai bộ chữ in tiêu chuẩn của tiếng Trung. Dạng chữ viết phồn thể hiện nay đã xuất hiện lần đầu cùng với các văn bản ghi chép thời nhà Hán và ổn định từ thế kỷ 5 trong thời Nam Bắc triều. Thuật ngữ phồn thể hoặc chính thể được sử dụng để phân biệt với giản thể, một hệ thống chữ viết tiếng Trung được giản lược nét hoặc điều chỉnh bộ do chính phủ Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa quy định áp dụng từ năm 1949.

Chữ Hán phồn thể hiện vẫn được sử dụng chính thức tại Trung Hoa Dân Quốc (Đài Loan), Hồng Kông và Ma Cao. Trong số các cộng đồng Hoa kiều hải ngoại (ngoại trừ Hoa kiều ở Singapore và Malaysia) thì chữ phồn thể được sử dụng phổ biến nhất. Chữ Hán giản thể chủ yếu được sử dụng ở Trung Quốc đại lục, Singapore và Malaysia trong các ấn bản chính thức. Việc sử dụng chữ chính thể hay giản thể vẫn là một vấn đề tranh cãi kéo dài trong cộng đồng người Hoa. (Wikipedia)

112. Chương 112: Phiên Ngoại 1 – Ai Là Gì Của Ai

Nghiêm cấm đọc nơi đông người, trong giờ học hay giờ làm việc, trong lúc ăn uống hoặc đang sử dụng đồ vật sắc nhọn =]]]]

"Được rồi, đệ bắt đầu giải thích đi." Vạn Tư Tề vuốt ve lưng Hoắc Cải, yêu thương vô hạn, nói.

Chớp mắt, Hoắc Cải hóa đá, tan thành bụi, thì ra ngươi tình cảm thì tình cảm, tra khảo vẫn cứ tiếp tục phải không?!

Hoắc Cải vừa nghĩ đến việc phải giải thích cho nhân vật quần chúng dưới ngòi bút của mình rằng cái gì gọi là tác giả xui xẻo loại hình Thần Bút Mã Lương liền cảm thấy một trận trứng đau cúc xót. Tinh thần đà điểu phát huy, Hoắc Cải hàm hồ đáp: "Sự thực là… Ta cũng không rõ lắm."

"Không, đệ biết rõ." Vạn Tư Tề tay vẫn dịu dàng như cũ, nhưng lời nói thì không chút khách khí, lập tức vạch trần sự giấu giếm của Hoắc Cải:

"Trước tiên, nơi này bày biện kỳ dị như vậy nhưng đệ chưa từng tỏ ra ngạc nhiên hiếu kỳ, có thể thấy đệ biết rất rõ nơi này. Thứ hai, thân xác này khác hoàn toàn với bộ dạng của ta, ăn mặc cũng cực kỳ bất nhã, thế nhưng trước khi đệ nhận ra ta lại hoàn toàn không có ý phòng bị, có thể thấy đệ cực kỳ quen thuộc với thân xác này. Vật và người đệ đều biết rõ, nếu như nói đệ hoàn toàn không biết gì về toàn bộ sự việc này thì quả là quá mức miễn cưỡng."

Từng tội chứng bị Vạn Tư Tề bày ra trước mắt, sự ưu thương của Hoắc Cải cũng trào dâng: Tiên sinh à, ngài chắc hẳn trọ ở số nhà 221B đường Baker, London, nước Anh, trong nhà còn có một người bạn thân tên Watson phải không?

Chối cãi rõ ràng là không có tiền đồ rồi, Hoắc Cải sáng suốt lựa chọn nói thật. Y lần chần nhích ra khỏi lòng Vạn Tư Tề, sau đó cực kỳ nghiêm túc nhìn vào khuôn mặt lúc này đang tỏ ra hết sức huyền huyễn của Vạn Tư Tề, trịnh trọng nói: "Có lẽ chuyện mà ta sắp kể với huynh nghe có vẻ rất ly kỳ, nhưng hy vọng huynh có thể giữ bình tĩnh, nghe ta kể hết."

"Được." Vạn Tư Tề vẻ mặt bình thản nhìn đứa nhỏ nhà mình lo lắng bứt y phục, luống cuống đến là đáng yêu. Âm thầm quyết định cho dù chân tướng sự việc có thế nào, hắn cũng sẽ cùng y gánh vác tất cả.

"Sự thực là… Ta không phải đệ đệ ruột của huynh." Hoắc Cải căng thẳng chớp chớp mắt, thận trọng quan sát phản ứng của Vạn Tư Tề, giống như một con mèo ăn vụng bị chủ nhân bắt được.

"Ờ." Vạn Tư Tề không có phản ứng gì, dù sao hắn cũng muốn đứa nhỏ này coi mình là tình nhân chứ không phải người thân, quan hệ huyết thống gì đó có hay không hắn cũng không quan tâm.

Hoắc Cải lấy thêm can đảm, nghiêm sắc mặt, nói thẳng thắn: "Tên thật của ta là Hoắc Cải, ta thực ra là cha của huynh."

"…" Nếu như ngươi nhất định phải gán cái mác cha lên mình, làm phiền ngươi bịa ra một cái tên có họ Vạn được không? Vạn Tư Tề tự đáy lòng hối hận vì sự ngây thơ lúc trước của mình, hắn thực ra vẫn có chút để tâm đến việc kết đôi có khẩu vị nặng như là cha con.

Vạn Tư Tề tạm thời đè xuống xúc động muốn túm lấy tên nhóc này nện cho một trận, hắn chuẩn bị đợi người nào đó nói xong hết thì tính sổ cả thể, không bộc lộ cảm xúc mà hỏi: "Rồi sao nữa?"

Hoắc Cải kinh ngạc phát hiện ra tố chất tâm lý của Vạn Tư Tề đã được trui rèn đến mức xuất thần nhập hóa. Chủ ý mượn cớ Vạn Tư Tề không bình tĩnh nghe giải thích để kéo dài thời gian tự động phá sản. Y chỉ có thể rầu rĩ kéo cái ghế đẩu gần đấy lại ngoan ngoãn ngồi, bắt đầu giải thích tường tận một cách có tiết tấu…

"Bẩm đại ca, tiểu nhân vốn sống tại căn phòng nhỏ giá rẻ, ban ngày vất vả giành miếng cơm, cuộc sống khổ sở vô cùng. Thượng cấp tên Vạn Nhận Luân, hắn ngang ngược không nể tình, chèn ép thuộc cấp vô lý, gây khó dễ trừ lương ta. Ta nào dám trở mặt với hắn, nên lén viết văn trút giận, sáng tạo ra nhân vật Vạn Nhận Luân, cho hắn gặp đủ loại kiếp nạn, bị gian một trăm lần há một trăm lần! Há cuối cùng hắn rơi xuống vực sâu, mang hận với nhân gian…

Hắn không ngờ ghi hận ta, nhảy ra khỏi trang sách, hồn bay đến bên cạnh. Ta mắc phải chú oán của con ma đó, đành phải nhập vào nhân vật chính trải qua tất cả những kiếp nạn đó. Ai ngờ tên nhân vật chính đó quá mức âm hiểm, đưa ra một quy tắc rằng báo thù tiêu chú oán, ép ta quay lại tình tiết trải qua gian hiểm! Tiểu nhân quả thực rất đáng thương, mệnh tàn treo chỉ mành, ngày ngày lo lắng sợ hãi hồn quy thiên! Để có thể sớm ngày trở về, chỉ có thể tạo mối quan hệ, tự hạ thấp bản thân. Một mặt tươi cười, một mặt ném ám tiễn, thề sẽ xóa sạch chú ấn, tiêu diệt kẻ thù chí đã quyết! Từ đó trong tim chỉ còn ái hận tình thù, ta cùng nhân vật đó không đội trời chung!"

Hoắc Cải hát xong một đoạn, thận trọng nhìn hiệu quả, chỉ thấy Vạn Tư Tề thần sắc lạnh lẽo, mặt đen đến mức có thể nhỏ ra mực: "Ngươi tạo quan hệ với ta là vì ta là kẻ thù của ngươi? Vậy thì… Tên thật của ngươi rốt cuộc là gì vậy, hả Ngài Sáng Thế vô tội?"

Hoắc Cải trong lòng "Thùm thụp" một chút, thầm nghĩ "Chết bỏ". Rõ ràng chiêu này Tinh gia dùng cái là tất cả chướng ngại đều bị phá tan, tại sao đến mình dùng thì lại phản tác dụng chứ?

Hoắc Cải lập tức không dám dùng chiêu trò gì nữa, vội vàng tóm tắt giải thích nội tình: " Đừng hiểu lầm, số chữ viết về huynh trong truyện còn chưa tới 100, đối tượng báo thù là Tham Lang không phải huynh. Ôi, tốt hơn là ta kể lại từ đầu vậy. Chuyện là khi ta tỉnh lại… Là thế đó, trải qua muôn ngàn gian nan trắc trở, ta cuối cùng cũng coi như đã thoát khỏi bàn tay của con lệ quỷ Vạn Nhận Luân, trở về hiện đại, tuy rằng ta hiện tại không phải là ta. Có điều, hy sinh thân phận, thân xác ban đầu mà có thể đổi lấy bình an, đối với ta mà nói, cũng đáng giá."

Hoắc Cải dùng một nụ cười mỉm, một từ "đáng giá" để làm từ tổng kết, tuy rằng có cố ý nói lời hay để cầu giảm án, nhưng nghệ thuật ngôn ngữ tuy cao hơn cuộc sống nhưng nói cho cùng vẫn xuất phát từ cuộc sống phải không nào? Nếu như gặp được một nam nhân vì ngươi mà có thể không tiếc mạng sống, vậy thì ngươi nên ngoan ngoãn hiến thân cho hắn đi thôi. Í, hình như có ý kỳ quái nào đó lẫn vào rồi thì phải?

Vạn Tư Tề nghe xong rồi, nhìn Hoắc Cải chằm chằm, một lúc lâu không nói năng gì. Hoắc Cải bị ánh mắt phức tạp đến quỷ dị của Vạn Tư Tề nhìn phát dựng tóc gáy, da gà rơi đầy đất, nhịn không được chế nhạo: "Huynh không phải thực sự định gọi ta là cha đó chứ?"

Chớp mắt, nào là cảm động, nào là vui mừng, nào là đắn đo, tất cả đều hóa thành phù vân, chỉ chừa lại xúc động muốn đánh người vẫn đứng sừng sững trong tâm hồn. Vạn Tư Tề không chút do dự hưởng ứng lời kêu gọi của tâm hồn, hai móng vuốt túm lấy cái mặt nhỏ nhắn của Hoắc Cải, kéo mạnh: "Ba ngày không đánh liền trèo mái lật ngói phải không?"

"U u u, ta sai rồi…" Hoắc Cải hai cái má bị kéo từ 3D thành 2D, nước mắt lưng tròng, xin tha.

"Đệ thực sự biết mình sai ở đâu chứ?" Vạn Tư Tề nhéo hai cái má mềm mại của Hoắc Cải, trong đầu óc chỉ có hình ảnh ban đầu mình nhìn thấy từ trong tủ, Hoắc Cải cầm trâm tự sát. Hắn không quan tâm thân phận Hoắc Cải thần kỳ như thế nào, cũng không quan tâm tâm tư Hoắc Cải quỷ dị ra sao, nhưng hắn không cách nào không quan tâm tới an nguy của Hoắc Cải, một người bản thân không tiếc tính mạng cũng phải bảo vệ trong lòng bàn tay như thế lại đem tính mạng của mình ra để cược lấy một khả năng xuyên qua như trò trẻ con, bảo hắn sao có thể không nổi giận.

"Đệ, đệ sao dám cầm thứ đó đâm vào tim, nếu như, nếu như có sai sót gì…" Tên nhóc này cuối cùng vẫn đâm trâm vào tim, Vạn Tư Tề vừa nghĩ đến sự hung hiểm trong đó, tim gan như muốn vỡ ra.

Hoắc Cải bị nhéo kêu oai oái, chỉ đành kéo hai tay Vạn Tư Tề liên tục xin tha, nhận tội hối lỗi.

Sau khi nghe Hoắc Cải liên tục bảo đảm sẽ không bao giờ lấy mạng mình ra làm thứ để đặt cược hơn chục lần, Vạn Tư Tề cuối cùng sắc mặt cũng dịu đi: "Hiện tại hai chúng ta đều là hai người có thân xác và linh hồn không phù hợp, vẫn còn mối nguy hại tiềm tàng không biết chừng. Hơn nữa cây trâm đâm vào tim đệ cho dù hiện tại biến mất không tung tích nhưng cũng không chắc đã thực sự tiêu tán, nếu như đệ cảm thấy có gì không ổn, nhất định phải nói với ta."

Hoắc Cải nhòm nhòm phần ngực bên trái trơn láng của mình, mở miệng: "Huynh cũng không cần phải lo lắng như vậy, ta đã căn nhắc rồi, cây trâm đó hẳn là có hai tác dụng, một là giúp hồn phách đoạt xác, hút hồn phách của thân xác cũ ra, hai là mở ra thông đạo giữa hai thế giới, đưa người xuyên qua thời không.

Huynh lúc đó dùng trâm tự sát là đã khởi động công năng hoán đổi hồn phách của trâm, sau đó ta rút trâm ra, đâm nó vào người. Hoán đổi hồn phách đã hoàn thành, công năng tiếp đó được phát động tất nhiên sẽ là xuyên qua. Thông đạo xuyên qua được mở ra, trâm lại ở trong cơ thể ta, cho nên ta mang theo thân thể này xuyên qua cũng là bình thường. Mà đưa hồn phách bị hút ra khỏi thể xác trở về hiện đại là quy tắc được thiết lập từ đầu của trâm, hơn nữa lúc ấy huynh ở gần ta nhất, thế nên huynh đồng thời bị đưa về đây, trở thành tình huống xuyên qua đồng thời như hiện nay.

Cây trâm đó dù sao cũng coi như trong tình thế cấp bách đã phát huy được công năng siêu phàm, thành công tiêu hủy lui thân. Nếu như nói cây trâm đó còn có thể làm ra biến số gì khác, khả năng này không lớn lắm. Đúng rồi, tại sao lúc đó huynh lại nghĩ đến việc dùng trâm tự sát vậy, nhìn thế nào thì dùng đao tự sát trông vẫn đàn ông hơn, oai phong hơn không phải sao?"

Vạn Tư Tề quay đầu nhìn tường, hắn tuyệt đối sẽ không nói với Hoắc Cải hắn dùng trâm tự sát chỉ là vì cái lý do vô lý rằng "muốn dùng cùng một phương thức tìm chết giống người nào đó" đâu!

"Đây là bộ truyện mà đệ viết phải không?" Vạn Tư Tề chỉ vào màn hình máy tính, ánh mắt sáng quắc nhìn Hoắc Cải chăm chăm. Bản thân trong truyện rốt cục là kẻ thù hay là diễn viên quần chúng vẫn nên tận mắt xác nhận mới được.

Hoắc Cải ánh mắt nhìn ra chỗ khác… Vạn Tư Tề không phải định xem đấy chứ?

"Thứ này đọc thế nào?" Ánh mắt Vạn Tư Tề khóa chặt vào Hoắc Cải, không để y còn nước trốn tránh.

Khuôn mặt dày như tường thành của Hoắc Cải trong chớp mắt liền đỏ bừng: Người ta viết là nhục văn đó, người ta viết là nhục văn hệ điều giáo đó, người ta viết là nhục văn hệ điều giáo 1P, 2P, 3P… NP xuất hiện liên tục đó. Làm sao bây giờ, xấu hổ quá

"Không được sao?" Vạn Tư Tề nhìn bộ dạng tâm thần bất an của Hoắc Cải, đặt một dấu hỏi to đùng về thân phận thực sự của mình trong truyện, nếu như bản thân mình đối với Hoắc Cải cũng chẳng khác gì đám người Đông Phương Vị Minh… Thôi vậy, cùng lắm thì làm lại từ đầu, ít ra lần này không có tai họa liên quan đến tính mạng.

"Được, tất nhiên là được." Hoắc Cải không dám không cho xem, tất cả những lời nói dối trước mặt Độ Nương không gì không biết đều trở nên yếu đuối. So với việc đợi Vạn Tư Tề học được cách dùng máy tính tự tay tìm đọc "Tiện thụ Vạn Nhận Luân", chẳng bằng trình bày rõ tại đây luôn, ít nhất cũng được cái gọi là thái độ tự thú thành thật.

(Độ Nương: Hay Miss Du, là biệt hiệu nhân cách hóa của dân mạng cho trang tìm kiếm Baidu (Bách Độ), có thể xuất phát từ câu có thắc mắc hỏi mama, có vấn đề trước hãy tra Bách Độ.)

Hoắc Cải thành thật kéo tiểu thuyết về đầu trang, nịnh nọt cười: "Viết không hay lắm, mong huynh rộng lượng."

"Chữ trong truyện ta không biết hết, hay là đệ đọc cho ta nghe đi." Vạn Tư Tề liếc đống chữ dày đặc hai cái, thản nhiên nói với Hoắc Cải.

Biểu cảm trên mặt Hoắc Cải lập tức nứt ra, ca à, ngài đọc truyện đồi trụy không nói, còn nhất quyết bắt nhân vật chính truyền thanh live cho ngài nữa sao, khẩu vị có phải hơi nặng rồi không?

"Không được sao?" Vạn Tư Tề lấy làm lạ, một cảm giác áy náy khi ức hiếp người cổ đại không biết chữ chớp mắt đâm vào trái tim thủy tinh của Hoắc Cải.

“Vậy… Huynh gặp phải chữ nào không biết thì ta đọc cho huynh nghe vậy, dù sao ở đây cũng có hơn hai trăm ngàn từ.” Hoắc Cải ngượng ngùng đáp.

Thế là sau đó… Trong căn phòng thỉnh thoảng lại vang lên tiếng đọc nghiêm túc của Hoắc Cải…

“Vạn Nhận Luân chạm một chút vào nhục căn dữ tợn đó, lại vội vàng rút tay về, như thể dục vọng nóng bỏng đó làm bỏng da thịt non mềm của hắn, nhưng mấy tên công tử đã bị sắc dục huân tâm nào có thể để hắn rút lui, nắm lấy cái cằm tinh tế của người dưới thân, liền hung hăng đâm nghiệt vật nóng cháy đó vào trong môi lưỡi phấn nộn…” Hoắc Cải xấu hổ đọc theo tay chỉ, khuôn mặt nhỏ hồng hồng.

“Vạn Nhận Luân phóng đãng đong đưa eo, bản năng bị thuốc dẫn ra hủy diệt toàn bộ lý trí, chỉ có khoái cảm khi bị người thô bạo chà đạp mới là điều hắn thực sự cần lúc này. Muốn được vuốt ve, mỗi một tấc da thịt đều không bỏ qua, hắn sẽ ngoan ngoãn vặn vẹo thân thể để bọn họ vuốt ve tận hứng muốn được liếm lộng, để nước bọt dính dấp phủ lên toàn thân, hai tiểu hồng quả của hắn đang nóng lòng được mút mát muốn bị cắm vào, nặng hơn một chút nhiều hơn một chút mạnh hơn một chút, tiểu huyệt của hắn lúc này rất trống rỗng rất ngứa ngáy rất khó chịu…” Hoắc Cải ngượng ngùng cấu vào lòng bàn tay, khuôn mặt nhỏ đen lại.

“ ´Ca ca, ca ca tốt, đừng nhét nữa mà, Tiểu Luân chịu không nổi.‘ Vạn Nhận Luân khóc lóc quỳ trên mặt đất, túm lấy chân đối phương, lấy lòng mà cọ má vào lửa nóng căng trướng của đối phương. Phương thức mập hợp trước sau vốn căm ghét vô cùng giờ lại cầu không được: ´Xin ngươi, xin ngươi tiến vào đi…‘” Hoắc Cải…

“Đậu xanh rau má!” Hoắc Cải y bùng nổ rồi.

Hoắc Cải bỏ dở nhiệm vụ, đập bàn quát ầm lên: “Vạn Tư Tề, chỗ ngươi không biết đọc nội dung có dám thống nhất hơn nữa không? Ngươi con mẹ nó giả ngu phải không?”

Mọi tác giả viết cao H ngược văn còn bị người ta ép đọc to tình tiết, các ngươi đừng đau lòng!

“Truyện này từng câu từng chữ đều là do đệ viết ra không phải sao? Sao mà đọc lên thôi cũng không vui?” Vạn Tư Tề vô tội lại thuần lương hỏi ngược lại, nộ khí như tảng đá lớn dưới đáy hồ, đè nén sâu trong đáy mắt thâm trầm.

Mọi manshow công nhìn thấy nhân vật chính khoác thân phận tên tuổi của người trong lòng mình lăn giường với người khác đến mức muốn nôn, kết quả bản thân ngay cả cảnh diễn chạm mặt cũng không có, các ngươi đừng đau lòng!

“Cho ngươi đọc ngươi có vui được không?” Hoắc Cải nóng nảy đến gần như muốn lật bàn.

Vạn Tư Tề khinh thường liếc nhìn Hoắc Cải mặt đỏ bừng, thản định dõng dạc đọc: “Ngón tay của hắn không ngừng quấy đảo bên trong dũng đạo của Vạn Nhận Luân, ngón tay cái vuốt ve nếp cúc phấn nộn, như muốn vuốt phẳng vuốt nát từng cánh từng cánh hoa cúc, vuốt cho thành một vệt diễm sắc trên đầu ngón tay, nhỏ ra chất lỏng của hoa. ´Tiểu huyệt của ngươi đang khép mở cắn chặt lấy ngón tay của ta này, muốn ca ca sao? Muốn thì lắc lắc cái mông nhỏ *** đãng của ngươi cho ca ca coi. Ca ca rất muốn xem cúc hoa đón gió nở ra sẽ có vẻ phong tình thế nào đấy…‘”

Da mặt Hoắc Cải nóng cháy. Hai cái tai đỏ ửng dựng lên, không che không bịt bị ép tiếp nhận những lời thoại trần trụi đó, gần như tỏ ra rất đáng thương. Hoắc Cải vẫn luôn biết giọng nói của mình nghe vào tai không giống với phiên bản người khác nghe thấy, lúc trước bị khí tràng băng sơn của Vạn Tư Tề đè ép, chỉ cảm thấy đại ca đã thay đổi thân xác, âm sắc tuy thay đổi một chút, nhưng vẫn cứ lãnh liệt trầm đục. Không ngờ lúc này nghe lại cảm thấy cấm dục đến mức gần như sắc tình. Nghe mà khiến người ta muốn cương…

“Ngươi thắng rồi, ngươi thắng rồi được chưa…” Hoắc Cải nhào lên bịt miệng Vạn Tư Tề, còn nghe nữa nói không chừng sẽ tiết mất.

Đầu lưỡi ẩm ướt của Vạn Tư Tề len lén vươn ra từ kẽ môi, chạm lên lòng bàn tay mềm mại đó. Khuôn mặt Hoắc Cải “Ầm” một cái triệt để bốc cháy, vội vàng rút tay lại, đôi mắt hoa đào trợn tròn nhìn đăm đăm, xẹt đom đóm: “Huynh… Huynh làm cái gì thế?!” (làm gì: Can- mả)

Vạn Tư Tề trực tiếp nghe âm "mả" hiểu thành "ma", nhanh chóng dứt khoát đáp: "Làm." (Làm không: Can-ma)

Người tình ngày nhớ đêm mong lúc này cuối cùng cũng không còn trở ngại gì ở bên cạnh mình, sao có thể không muốn?

Tình tiết nhộn nhạo trộn lẫn sự thực và huyễn tưởng từng màn từng màn bày ra trước mắt, sao có thể không muốn?

Người bị những câu thoại vừa H vừa bạo lực khiến cho cương không chỉ có một mình Hoắc Cải.

Bầu không khí quá mức thích hợp, dục vọng đến hết sức tự nhiên, Hoắc Cải trong chốc lát bị khung cảnh ái muội này mê hoặc, không ngờ quên cả phản kháng.

Vạn Tư Tề cắn mút thùy tai của Hoắc Cải, xúc cảm giữa hai bờ môi tuyệt ngoài mong đợi, một khối tròn nho nhỏ trơn mịn, mềm đến như thể chỉ cần mút mạnh thêm chút nữa là có thể trượt vào trong cổ họng. Môi răng tham lam lần theo đường viền tai tỉ mỉ gặm liếm. Thân thể dưới môi vì khó có thể chịu nổi mà khe khẽ run rẩy, khiêu khích môi lưỡi càng ra sức cắn mút. Vành tai mỏng manh bị ngậm trong miệng, nhè nhẹ gặm cắn lôi kéo, hàm răng cắn lấy vành tai, trong lúc day cắn mang theo ý vị nguy hiểm, dụ người trầm mê.

Hoắc Cải bị hơi thở không ngừng thổi vào lỗ tai khơi gợi, khiến toàn thân ngứa ngáy. Thùy tai bị đầu lưỡi liếm cuộn lại thành viên kẹo trơn mềm dị thường, thế nên tiếng rên rỉ giữa đôi môi theo đó liền trở thành dịch kẹo dính dấp ngọt lịm.

Theo quy luật, khi tiểu thụ động tình thì nhất định hai mắt sẽ mơ màng, hơi thở gấp gáp, toàn thân mềm nhũn, nằm thẳng ra chỉ đợi tiểu công nhào lên. Khi tiểu công động tình thì nhất định hai mắt sẽ lóe sáng, hô hấp gấp gáp, toàn thân nóng rực, ấn tiểu công xuống chỉ chực nhào lên. Sự thật thì, hiện thực bao giờ cũng hung tàn hơn thế, nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, khi hứng thú bị khơi lên, kết quả phổ biến nhất chính là… Đôi bên cùng nhào lên.

Sự thật chứng minh, trái tim cầm thú của Hoắc Cải rất mãnh liệt, cho dù khoác tấm da nhược thụ tiện nhất lịch sử cũng không ngăn trở được bước chân y nhào lên đối phương. Vạn Tư Tề mới cắn y một cái, Hoắc Cải đã nhanh như chớp lần theo góc quần đùi, vươn ma trảo về phía giữa hai chân Vạn Tư Tề, nắm lấy quả dưa chuột đã sớm tối bầu bạn cùng mình suốt hai mươi năm có lẻ.

Ai có thể hiểu thân thể của bản thân hơn chính bản thân mình chứ? Hoắc Cải sờ quả dưa chuột đó quen thuộc như tay trái sờ tay phải vậy, phản xạ có điều kiện mà "sóc" lên. Trái ba cái, phải ba cái, trên vặn vặn, dưới xoa xoa.

Sự tính toán diễn biến chiến dịch trên chiến trường của Vạn Tư Tề rõ ràng không đủ, khoái cảm đột ngột ập tới như hồng thủy dâng trào nhấn chìm tất cả mọi cảm quan. Quen thuộc, quá quen thuộc, mỗi một cái nắn bóp đều không sai lệch một ly, mỗi một cái cào nhéo đều vô cùng chính xác, mỗi một lần kích thích đều gần đến cực hạn, bị người khác khiêu khích bao giờ cũng nhạy cảm hơn tự bản thân làm, huống chi người đang khiêu khích trước mắt lại chính là người chiếm trọn trái tim mình.

Toàn bộ thân thể như bị một loại yêu thuật nào đó khống chế, lý trí còn chưa quay về, dục vọng đã nhấn chìm đầu óc. Tay Hoắc Cải quen đường quen lối khiêu khích nơi sướng nhất, khi móng tay tròn nhẵn đó lần nữa khẽ khàng cào qua lỗ nhỏ trên đỉnh, Vạn Tư Tề khẽ hừ một tiếng, thanh âm đã không thể đè nén được nữa. Tia lửa bùng nổ, ngọn lửa bùng lên, trong chớp mắt từ đốt xương cụt cháy dọc cột sống, huyết dịch đều bốc hơi thành những giọt mồ hôi li ti trên cơ thể.

Đôi mắt khép hờ của Hoắc Cải cong thành hai vầng trăng khuyết giảo hoạt, y đã tỉnh lại từ xúc động ban đầu, nhưng y không dừng tay, bởi vì y đã chìm đắm vào một xúc động khác mãnh liệt hơn – xúc động tìm kiếm tư liệu. Tự mình vuốt ve mình, kích thích cảm quan sẽ kém đi rất nhiều, đủ loại chiêu thức viết trong văn cho dù thử hết cũng chẳng có cảm giác gì. Cho nên tuy rằng là nam, nhưng lúc viết H cảm giác cụ thể vẫn luôn là bịa ra. Thế nhưng tấm thân thể trước mặt này quen thuộc đến mức vuốt ve không cảm thấy chút gánh nặng tâm lý nào, lúc này không động thủ thì còn đợi lúc nào nữa. Dù sao cũng rất sướng, chắc hẳn Vạn Tư Tề sẽ không để bụng đâu. (Bụi: Ẻm ngây thơ quá. Cứ đợi mà xem =]]])

Hoắc Cải trong lòng đã có tính toán, lập tức dùng bàn tay còn lại thuận theo cổ áo rộng thùng thình đến mức vô lý của cái áo ba lỗ, sờ lên ngực Vạn Tư Tề, móng vuốt không có ý tốt, thỉnh thoảng chọc vào nhũ châu. Ngón tay cảm nhận rõ rệt nơi đó đang dần trở nên cứng hơn. Đôi mắt hoa đào không chớp lấy một cái, quan sát phản ứng của người trước mắt, thuận tiện không biết xấu hổ mà bắt đầu phỏng vấn: "Hiện tại huynh thấy thế nào?"

Vạn Tư Tề hai mắt mê ly nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hiếu kỳ của Hoắc Cải, buồn bực đến mức muốn thổ huyết, lý trí nói cho hắn biết phải lập tức ấn tên nhóc này xuống, không ngừng vuốt ve, chiếm thế chủ động. Thế nhưng thân thể chìm đắm trong khoái cảm cực độ lại không có chút ý định phối hợp nào. Vạn Tư Tề cố gắng ghép lại những mảnh lý trí còn tồn tại, nỗ lực giãy giụa một chút, chút cử động nho nhỏ không chút sức lực của thân thể tệ đến mức hắn không dám gọi đó là phản kháng.

"Đừng có ngậm tăm thế chứ, ít nhiều gì cũng nể tình ta tỉ mỉ thị hầu mà trình bày cảm tưởng đi mà." Hoắc Cải cảm nhận được xung động sắp phá đê của lửa nóng trong tay, nhanh chóng dừng lại động tác tay phía dưới, y còn chưa thực nghiệm xong, sao có thể để Vạn Tư Tề cứ thế phóng thích cho được.

Chỉ còn cách cửa một bước chân liền bị chặn đứng ở trước cửa, Vạn Tư Tề hung hăng trừng Hoắc Cải, hận không thể cắn cho y một cái: Đây tính là uy hiếp phải không? Không trình bày cảm tưởng liền không thị hầu nữa? Nhóc con, cứ đợi đấy!

Hoắc Cải biết quá rõ nam nhân dục cầu bất mãn sẽ phẫn nộ đến thế nào, cho nên y không đau không ngứa chịu đựng ánh mắt như muốn giết người của Vạn Tư Tề, cúi đầu xuống, cách lớp áo mỏng manh, ngậm lấy nhũ châu bên kia của Vạn Tư Tề. Mùi cơ thể quá mức quen thuộc, thế là Hoắc Cải sau khi xác nhận vuốt ve không thấy có chút gánh nặng tâm lý nào, liền sau đó liếm mút cũng không thấy gánh nặng tâm lý luôn. Vải vóc bị mồ hôi và nước bọt thấm ướt trở nên trong suốt, Hoắc Cải ngậm viên tròn nho nhỏ đó vào miệng, môi bao trùm lấy, răng lúc nặng lúc nhẹ day cắn.

Vạn Tư Tề nhắm mắt thầm niệm tâm kinh, đợi một lúc, đợi thêm lúc nữa, hắn liền có thể triệt để giằng ra khỏi thứ kích thích đã bị giảm đi đáng kể này. Đến lúc đó…

Hoắc Cải hoàn toàn không biết được ngày tận thế sắp đến, đầu lưỡi phiến tình vòng quanh hạt châu, tỉ mỉ, nhẫn nại liếm mút hết lần này đến lần khác vật nhỏ hơi cương trong miệng. Mơn trớn tỉ mỉ, kéo dài, cố chấp muốn khơi dậy phản ứng nguyên thủy của nam nhân.

Bàn tay còn lại buông ra nơi kích thích mạnh nhất, lòng bàn tay dính một chút chất dịch trơn dính nắn lấy mé bên trong đùi Vạn Tư Tề, dồn tất cả nhiệt độ trong lòng bàn tay ủi vào da thịt đối phương. Bàn tay xoa bóp mạnh phần da thịt mềm mịn ít được chạm vào, đường cong tròn lẳn nhấp nhô dưới lòng bàn tay, run rẩy. Hoắc Cải có thể cảm nhận rõ ràng cơ đùi bị ý chí ép buộc mà cố ý căng cứng đang từng chút một tiến dần đến cực hạn, giống như tiếng rên rỉ đang bị đè nén trong cổ họng.

Hoắc Cải đột ngột dừng tay, ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Huynh cảm thấy ngực và mé bên đùi chỗ nào sướng hơn?"

Vạn Tư Tề nhắm chặt mắt, giả vờ không nghe thấy gì hết. Nhanh thôi, rất nhanh là có thể đè dư âm khủng bố lúc trước xuống rồi.

"Chẳng lẽ không cảm thấy gì?" Hoắc Cải chau mày, lẩm bẩm một mình: "Rõ ràng thân thể run rẩy rất ghê mà, hẳn phải rất sướng mới đúng."

Vạn Tư Tề thông suốt mở mắt ra, khuôn mặt đỏ bừng đến phát đen, hắn đã quyết định tự sát trước rồi giết tên tiểu tử này.

Mọi tiểu công bị tiểu thụ nhà mình coi là dụng cụ thu thập tư liệu, các ngươi đừng đau lòng…

Vạn Tư Tề một tay túm lấy hai cổ tay mảnh mai của Hoắc Cải, hai hàm răng nghiến kêu lên ken két: "Ta còn tưởng tất cả những gì trong truyện chỉ là lý thuyết, hiện tại xem ra, kinh nghiệm thực tế của đệ cũng rất phong phú ha."

"Ý huynh là những động tác vừa rồi của ta huynh đều có cảm giác?" Hai mắt Hoắc Cải lập tức sáng lên, tên tiểu tử này đại nạn sắp đến mà vẫn còn hí hửng được.

"Đệ thử xem không phải là biết liền sao." Vạn Tư Tề rít qua kẽ răng, lôi Hoắc Cải ném lên sô pha gần đó.

Hoắc Cải rơi vào sô pha, ngẩng đầu nhìn VạnTư Tề từng bước từng bước tiến đến gần mình như sát thần báo thù, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt ập đến, lúc này mới phản ứng lại nhận ra hành vi lúc trước của mình liều lĩnh đến thế nào, (Aka chơi dại) vội vàng nói: "Đợi đã…đại ca."

Vạn Tư Tề coi như không nghe thấy, cúi xuống, giơ tay tinh chuẩn túm lấy cái eo nhỏ đang không ngừng ngọ nguậy của Hoắc Cải, lòng bàn tay nóng giãy cách lớp hỷ y chìm vào da thịt một cách rõ rệt.

Thân thể thụ tính của Hoắc Cải rốt cục cũng làm tròn bổn phận được một lần, tự động cọ sát lòng bàn tay của Vạn Tư Tề, cầu vuốt ve

Ánh mắt Vạn Tư Tề chợt thâm trầm, không để ý đến thân thể đang cử động dưới lòng bàn tay, cười hỏi: "Nói đi, đệ muốn ta giúp đệ thử chỗ nào, phần trên hay phần dưới?"

Hoắc Cải nước mắt giàn giụa, mạng ta tiêu rồi: "Chúng ta có thể qua giường rồi tính tiếp không?"

"Được." Vạn Tư Tề xốc vai, bế bổng Hoắc Cải lên, cười tủm tỉm. "Phòng ngủ của đệ ở đâu?"

Cái đầu nhỏ của Hoắc Cải vô cùng ngoan ngoãn, cọ vào cần cổ Vạn Tư Tề, tay chỉ về phía một cánh cửa.

Vạn Tư Tề bế Hoắc Cải đá tung cánh cửa vốn chỉ khép hờ, một cái giường lộn xộn như ổ chó xuất hiện trước mắt. Vạn Tư Tề nhịn không được ôm Hoắc Cải sát vào lòng, thương xót nói: "Không ngờ cuộc sống của đệ khổ sở như vậy. Gian nhà chật hẹp không nói, ngay cả một nha hoàn cũng không mua nổi."

Hoắc Cải bị ánh mắt thương xót của Vạn Tư Tề nhìn khiến da đầu tê rần: "Chỗ này bọn ta nghiêm cấm mua bán người, cảm ơn. Hơn nữa ở tuổi ta mà có thể có căn hộ riêng của mình đã là rất giỏi rồi."

Thế là ánh mắt Vạn Tư Tề nhìn Hoắc Cải càng thương xót hơn: "Không sao, sau này ta nuôi đệ."

Hoắc Cải nhìn khuôn mặt tuấn tú bầu bạn cùng mình hai mươi năm có lẻ trước mắt, lại nhớ đến thân phận nhập cư bất hợp pháp, lang thang không nghề nghiệp của mình, rầu rĩ thừa nhận: "Hiện tại, nhà của ta, thân thể của ta, công việc của ta đều là của huynh rồi. Sau này phải nhờ đến huynh nuôi ta."

Vạn Tư Tề hiếm khi nghe thấy Hoắc Cải bày tỏ ý "Cầu bao dưỡng" rõ rệt đến thế, trong lòng vui vẻ, động tác không khỏi cũng dịu dàng hơn một chút, nhẹ nhàng đặt Hoắc Cải lên giường.

Hoắc Cải không dám chậm trễ, nhanh chóng lật người dậy, đứng bên giường. Y không thể ngoan ngoãn nằm yên chờ bị nhào đến.

"Sao thế?" Vạn Tư Tề cảnh giác chặn trước lối đi ra cửa của Hoắc Cải.

"Không có cao bôi trơn huynh muốn để ta cọ cho huynh một gậy đầy máu sao?" Hoắc Cải lườm cho hắn một cái.

Một gậy đầy máu… Vạn Tư Tề bị chấn động bởi hình dung của Hoắc Cải: "Trong phòng ngủ của đệ không có sao?"

Hoắc Cải đi lên trước, cho Vạn Tư Tề một cái cùi chỏ: "Ta không có việc gì thì cất cao bôi trơn ở phòng ngủ làm gì?"

Vạn Tư Tề hài lòng, xem ra tên nhóc này cũng không đến mức phóng túng đến thế.

"Ta đi ra nhà bếp lấy ít dầu ăn, huynh trước hãy sửa soạn lại giường đi." Hoắc Cải ôm lấy cổ Vạn Tư Tề, nhè nhẹ thổi lời nói vào tai đối phương.

Vạn Tư Tề trong lòng nhộn nhạo.

Hoắc Cải không đợi Vạn Tư Tề phản ứng lại đã nhanh chóng chạy ra khỏi phòng ngủ, còn… Thuận tay khoá trái cửa lại.

Vạn Tư Tề có ngốc hơn nữa cũng biết lại bị tên nhóc này gạt nữa rồi, chạy đến bên cửa, đập rầm rầm. "Vạn — Nhận – Luân, có gan thì cả đời đừng mở cửa."

"Vạn Nhận Luân là ai ấy nhỉ, cái tên này nghe quen ghê" Hoắc Cải đứng dựa vào khung cửa cười trộm.

"Hoắc! Cải! Nếu không muốn kết cục của mình bi thảm như cái tên thì lập tức mở cửa ra. " Vạn Tư Tề lạnh mặt hạ thông điệp.

(Bụi: cho những ai không nhớ, Hoắc Cải cùng pinyinvới "hoạt cai" – đáng chết)

"Vậy huynh phải hứa không được làm bừa với ta, không được hôn hít sờ mó gì hết." Hoắc Cải nghe ra Vạn Tư Tề đã tức giận thực sự, cũng không dám quá đáng.

Vạn Tư Tề dở khóc dở cười: "Nếu như đệ đã không thích, vậy lúc đầu hôn hít sờ mó ta làm gì?"

Hoắc Cải khôn ngoan nuốt bốn chữ thu thập tài liệu vào bụng, cánh cửa này của y không chịu nổi chà đạp.

"Hoắc Cải, rốt cục đệ coi ta là gì chứ?" Khi ngữ điệu mang theo tất cả cảm xúc đã thoát ra khỏi miệng, sự bình tĩnh thuần túy còn lại chính là tiếng nói của trái tim.

Thân thể Hoắc Cải phía bên kia cánh cửa chợt khựng lại – Rốt cục mình coi Vạn Tư Tề là gì?

Nếu lúc đầu người bị nhốt vào lao không phải Vạn Tư Tề, mình có sắp đặt bố cục thảm liệt đến thế không?

Nếu như lúc đầu người ngã xuống không phải Vạn Tư Tề, mình có không chút do dự mà cầm trâm đâm vào tim như vậy không?

Nếu như lúc đầu người xuyên vào thân thể mình không phải Vạn Tư Tề, mình có sờ mó lung tung thu thập tài liệu một cách đương nhiên như vậy không?

Chớp mắt, tất cả nghi hoặc đều có lời giải đáp. Đôi mày giãn ra, ấm áp rạng rỡ: "Vạn Tư Tề, ta coi huynh là thụ của mình."

113. Chương 113: Phiên Ngoại 2 – Lấy Gì Mưu Sinh

Warning: Không có xôi thịt Đi lụm gạch đá

"Ta coi huynh là X của ta."

Vạn Tư Tề vắt óc suy nghĩ xem rốt cuộc cái âm shou này có nghĩa là "thú" hay là "thủ", mặc dù hai cái thuộc tính là thú triệu hoán hay chân tay thủ hạ cũng đều chẳng phải thứ gì hay ho…

Hoắc Cải đợi một lúc lâu không thấy Vạn Tư Tề phản ứng lại,đứng ngây ra ở cửa, y không đoán được rốt cuộc là Vạn Tư Tề đang tích lũy giá trị nộ khí chuẩn bị tung đại chiêu hay là đang chìm đắm trong nỗi cảm động sâu sắc mà không thể cất lên lời, mà điều này trực tiếp quyết định kết cục sau khi mở cửa của y.

Trong khi hai người đang đứng ở hai bên cửa trăn trở, trong đêm tĩnh mịch chợt vang lên tiếng hát trong trẻo"Hu wa, hu wa, tenten huwa, huwa, ten ten" (ĐH: Fluffy rondo của Ryoko Shintani–lựa chọn của trạch nam)

(Bụi: Chara-song của Cross world)

"Chuyện gì thế?" Vạn Tư Tề nghe thấy tiếng con gái ra vẻ dễ thương một cách ác ý, không vui híp mắt lại.

"Toi rồi!" Hoắc Cải một tay nhấn tắt chuông báo, nhìn mấy chữ "Tài liệu họp" đỏ lòmtrên ghi chú điện thoại, y liền ý thức được có một vấn đề còn đáng sợ hơn việc bị Vạn Tư Tề phá hỏng cửa gấp vạn lần, đó chính là đi làm.

Không để ý đến câu hỏi của Vạn Tư Tề, Hoắc Cải vội vàng lật tìm sổ ghi chép của mình, việc đã cách hai năm, ngươi không thể hy vọng một sinh vật mà IQ chỉ có thể coi là bình thường có thể nhớ được tất cả những văn kiện cần dùng trong cuộc họp nào đó có tên quái gì.

Cũng may tố chất nghề nghiệp của một trợ lý giám đốc của Hoắc Cải cũng coi như không tệ,y rất nhanh đã tìm đủ những tài liệu cần thiết cho cuộc họp theo ghi chép tỉ mỉ trong sổ, đồng thời bi kịch nhận ra tính quan trọng của đống tài liệu này cùng tính không hiện thực của việc xin nghỉ.

Hoắc Cải ngước nhìn đồng hồ trên màn hình vi tính, lúc này là 6:00 am, tức là trong vòng hai tiếng đồng hồ, y phải khiến choVạn Tư Tề khoác da của mình đưa những tài liệu quan trọng mà cuộc họp hôm nay cần dùng đến được tay VạnNhận Luân thành công mà không để ai nhận ra được bên trong Hoắc Cải này là một sinh vật cổ đại.

Hoắc Cải nhanh chóng quyết đoán thả Vạn Tư Tề từ trong phòng ngủ ra, không chút chậm trễ kéo hắn vào phòng tắm: "Ca, hiện giờ là ranh giới sinh tử tồn vong, những chuyện khác ta tạm gác lại, bây giờ huynh tốt nhất là làm theo những gì ta dặn, nếu không chúng ta ngay cả cái ổ chó cũng không có mà ở đâu."

"Địa chủ đến thu tô sao?" Vạn Tư Tề chau mày, bắt đầu suy nghĩ xem rốt cuộc ái nhân nhà mình lăn lộn trong thời đại này thảm đến mức nào.

"Không, tuy rằng địa chủ mỗi tháng đến thu tô là một vấn đề rất đáng sợ, nhưng vấn đề mà chúng ta cần đối mặt hiện tại là có thể nhận được tiền công tháng này hay không, không nhận được tiền công tháng này thì sẽ không trả được tiền thuê,không trả được tiền thuê thì nhà sẽ bị địa chủ sẽ cưỡng chế thu hồi." Hoắc Cải cố gắng giải thích một cách ngắn gọn nhất vấn đề nhân quả trong đó. Đứa trẻ ThiênTriều phải dùng tất cả tiền tiết kiệm để trả tiền nhà đợt đầu, sau đó mỗi tháng đều phải trả tiền mua nhà, luôn rất cứng cỏi.

Vạn Tư Tề thương xót nhìn Hoắc Cải xắn tay áo hỷ phục lên, nương ánh đèn lờ mờ ở ngoài phòng, cầm chậu rửa mặt hứng nước.

"Rửa mặt cho sạch đi." Hoắc Cải bật đèn phòng tắm lên, ném khăn mặt vào chậu, xoay người đi tìm dao cạo râu.

"Đây là lưu ly kính sao?" Sự chú ý của Vạn Tư Tề bị tấm gương thủy tinh trên bồn rửa mặt thu hút. "Đệ có tiền mua thứ bảo bối này thì sao lại không có tiền nộp tô thuế? Đệ nghèo như vậy không phải là vì vung tay quá trán đó chứ?"

Hoắc Cải cầm dao cạo râu điện vừa tìm được, quay đầu liền thấy bộ dạng sờ tấm kính xuýt xoa của Vạn Tư Tề, khóe môi điên cuồng co giật: "Tin ta đi, vào niên đại này của bọn ta, mua gương thủy tinh tuyệt đối không được coi là vung tay quá trán đâu."

Vạn Tư Tề nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Hoắc Cải, ngượng ngùng nhếch nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười mỉm không thành công lắm, cuối cùng thở dài một cái, không mở miệng nữa. Cúi đầu, qua loa vắt khô khăn mặt rồi lau mặt một lượt.

Hoắc Cải thấy hắn lau mặt xong rồi, ấn hắn ngồi xuống bên bồn tắm, cầm dao cạo râu ghé lại gần: "Đừng động đậy, ta giúp huynh cạo râu."

Vật kỳ quái khe khẽ rung động tiến sát vào mặt, kêu lên ro ro, mang theo cảm giác tê tê. Vạn Tư Tề ngẩng đầu nhìn khuôn mặt vì ngược sáng mà trông có vẻ mơ hồ của Hoắc Cải,có chút sửng sốt, người đây mà cảnh vật xa lạ quá, còn có vô số pháp bảo… tên nhóc này càng lúc càng giống yêu quái mà!

"Cái tên phụ trách trả tiền công cho ta hôm nay có một cuộc họp rất quan trọng, mà tài liệu hắn cần dùng đang nằm trong tay ta. Cho nên trời sáng một cái là ta phải đưa huynh đến chỗ ta làm công, nhân lúc ông chủ chưa đến đặt tài liệu lên bàn hắn rồi nhanh chóng đi khỏi. Mà huynh, chỉ cần giữ biểu cảm mỉm cười dịu dàng, cầm tài liệu, dưới sự chỉ dẫn của ta, nhanh chóng đi một chuyến là được. Hiểu chưa?"Hoắc Cải vừa cạo râu cho Vạn Tư Tề, vừa dặn dò tỉ mỉ.

"…Được." Vạn TưTề khép hờ hai mắt, nhẹ nhàng trả lời.

"Được rồi, cạo sạch rồi. Khuôn mặt này đúng là càng nhìn càng anh tuấn" Hoắc Cải nắm cằm của Vạn Tư Tề ngắm nghía trái phải, không biết xấu hổ khen.

"Tuy rằng so với ta thì kém xa, có điều…đệ thích là được." Vạn Tư Tề liếc nhìn khuôn mặt vừa xa lạ vừa thanh tuấn trong gương một cái, thản nhiên nhận khen.

Giang sơn mấy đời tự luyến cuồng, đứng đầu muộn tao mấy trăm năm. (Bụi: Muộn tao: Có thể hiểu là người trong nóng ngoài lạnh, biến thái ngầm) Hoắc Cải khôn ngoan coi như không thấy chân tướng vừa bị bộc lộ của Vạn Tư, kéo hắn vào trong phòng ngủ: "Ta dẫn huynh đi thay quần áo."

"Hôm nay qua được rồi, về sau đệ định thế nào? Để ta mang thân phận của đệ tiếp tục làm việc sao?" Vạn Tư Tề nhìn những quần áo có hình dạng kỳ quái trong tay Hoắc Cải, nhàn nhạt hỏi. Nếu như việc ta đến nơi này thay thế sự tồn tại của đệ, vậy bản thân đệ phải làm thế nào?

Hình ảnh Vạn Tư Tề bị tên quỷ súc chết tiệt giám đốc Vạn giày vò hiện lên trong đầu, khuôn mặt của Hoắc Cải chớp mắt liền vặnvẹo, lập tức nói rất chắc chắn: "Tuyệt đối không được, cho dù ta có phải rơi vào cảnh màn trời chiếu đất cũng không thể để huynh bị tên khốn đó chà đạp!"

Thông qua giám định, sinh vật ôm ấp suy nghĩ đại ca của ta chỉ có ta mới có thể chà đạp là rất mạnh mẽ.

"Đệ từng bị tên khốn đó chà đạp sao?" Vạn Tư Tề rất nhanh liền nhận ra ý ở ngoài lời.

Hoắc Cải vừa nhớ đến lịch sử làm công bi thảm của mình liền nhịn không được nghiến răng ken két: "Huynh nghĩ ta vì sao lại viết một bộ tiểu thuyết như thế chứ? Ta đã kể huynh chưa ấy nhỉ …Ông chủ của ta tên là Vạn Nhận Luân!"

"Chưa …" Vạn Tư Tề hắc tuyến. Vừa nghĩ đến việc người mang cái tên người trong lòng của mình, ngoại trừ kẻ yếu đuối lên giường với vô số nam nhân trong truyện, còn có một ông chủ hà khắc đủ kiểu với người làm công trong truyền thuyết, hắn liền sâu sắc cảm thấy bản thân mỗi đêm không ngừng nhẩm thầm cái tên nào đó, chìm vào giấc ngủ bi thảm biết bao.

"Đợi giải quyết xong những việc phải làm, đệ sẽ xin nghỉ việc luôn. Có điều, trước đó đệ phải dạy huynh một số thứ ở hiện đại đã. Dù sao có nghỉ việc ngay thì cũng phải bàn giao nữa mà. Đệ không muốn huynh bị người ta lôi vào bệnh viện kiểm tra đầu óc đâu."Hoắc Cải tính toán số tiền trong tay có thể dùng để chu chuyển được, lập tức cảm thấy áp lực rất lớn.

"Đang rầu vì chuyện tiền bạc sao?" Vạn Tư Tề xoa xoa đầu Hoắc Cải, dáng vẻ khổ sở đuổi theo cái đuôi chạy vòng vòng của tiểu cẩu cũng rất đáng yêu nha.

Hoắc Cải phiền lo gật gật đầu.

"Chẳng bằng đem tất những thứ trên người đệ đi cầm?" Vạn Tư Tề ngứa mắt bộ hỷ phục của Hoắc Cải rất lâu rồi, cho dù những thứ này trong thế giới hiện đại có không đáng tiền như gương thủy tinh, hắn cũng nhất định khuyên Hoắc Cải bán đi bằng sạch!

"Ừ nhỉ!" Hoắc Cải nhìn toàn thân ánh ngọc lóng lánh, lập tức mặt mày hớn hở. Này thì phát quan khảm đá quý, này thì y phục thêu sợi vàng, này thì thắt lưng xuyên hồng ngọc, này thì vòng cổ bện châu ngọc, này thì đôi hài viền trân châu…

"Tiểu Minh, ta yêu ngươi muốn chết" Hoắc Cải đột ngột ý thức được bản thân rất có khả năng sẽ trở thành tỷ phú liền vui đến phát điên, thẳng thắn thoải mái ca tụng con dê béo ở thế giới lạ kia.

Ánh mắt Vạn Tư Tề chợt trở nên hung tàn.

Mà Hoắc Cải bị đống tiền tài không làm mà hưởng đập thẳng vô mặt chẳng thèm liếc Vạn Tư Tề lấy một cái, nới đai lưng ra, bắt đầu hí hửng vạch y phục. Này thì áo trong thêu sợi bạc, này thì đôi tất viền trân châu, còn vật tư tàng đáng yêu nhất nhất —huân cầu! Chỉ riêng thứ này thôi đã đáng giá không ít tiền rồi!

Hoắc Cải bưng huân cầu lên thâm tình "chụt" một cái, Tiểu Minh ngươi đúng là người tốt!

Ánh mắt Vạn Tư Tề đã thực chất hóa thành năm chữ lớn – HOẮC CẢI, ĐỢI NGƯỢC ĐI!

Vạn Tư Tề đột ngột nhào lên, không chút lưu tình lấp lấy cái miệng nợ đòn của Hoắc Cải, không phải bằng môi mà là bằng tay. Ngón tay thon dài khớp đốt rõ ràng với sâu vào trong miệng, ấn lấy cái lưỡi nhỏ linh hoạt. Hoắc Cải bị tập kích bất ngờ, kinh ngạc trợn tròn mắt, có chút ngây người nhìn Vạn Tư Tề sắc mặt không đổi, đứng đơ tại chỗ: Răng rứa?

"Đệ vừa nói đệ yêu ai cơ?" Giọng điệu đạm mạc, nguy hiểm mà gợi cảm. Mé trong ngón cái chậm rãi vuốt ve khoé miệng, giống như để không ngừng lau đi nước bọt vì đôi môi không cách nào khép lại được mà tràn ra bên mép. Thế nhưng ba ngón tay cắm vào trong khoang miệng lại không ngừng khơi ra sự tràn lan của nước bọt, chọc nên tiếng nước mờ ám.

"A… U u…" Hoắc Cải biết mình chết ở đâu rồi, phản xạ có điều kiện muốn giải thích, tiếc rằng trong tình trạng bi thảm hiện tại, chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ không rõ ràng.

Nhìn dáng vẻHoắc Cải vì không thể giải thích được mà có chút luống cuống, Vạn Tư Tề liền hảo tâm rút tay ra một chút, lùi đến bờ môi.

Hoắc Cải vừa thở được một hơi chuẩn bị giải thích, ngón tay của Vạn Tư Tề lại với vào hơi nông trong miệng, thế là câu không thành câu, điệu không thành điệu: "Không… phải hơ… đệ… a u…"

Ngón tayđè lên mặt lưỡi, chậm rãi tiến sâu vào bên trong, giống như một cuộc xâm lược áp đảo, Hoắc Cải vô thức há miệngcàng lớn, ngậm lấy ngón tay củaVạn Tư Tề, chiếc lưỡi cử động mềm mại dưới ngón tay, nuốt thứ dịch thể hơi mang chút vị mặn xuống cổ họng, thế nhưng phần lớn dịch thể lại không thể kiểm soát mà thuận theo khoé môi,nhỏ xuống đầy cằm.

Ngón tay như thể đang do thám khoang miệng, ngón tay khớp đốt rõ ràng ra vào hết lần này đến lần khác. Sự thoải mái khi đôi môi bị day vuốt, sự tê dại khi đầu lưỡi bị lật trở, sự kích thích khi khoang miệng bị chen ấn, trong phút chốc đã chinh phục được thân xác dục cầu bất mãn của Hoắc Cải.

Hô hấp của Hoắc Cải dần trở nên gấp gáp, thần sắc mơ màng, tư duy tán loạn: Thì ra dùng ngón tay chọc ngoáy khoang miệng lại có hiệu quả kiểu này! Vậy nếu đổi thành dưa chuột, phải chăng người thị hầucũng có khoái cảm? Nghe nói chọc sâu họng rất khó chịu…

Tác giả tốt nghiêmtúc yêu nghề Hoắc Cải mang theo tinh thần thử nghiệm, chủ động phối hợp mút lấy ngón tay VạnTư Tề, ngậm lấy ngón tay không ngừng nuốt vào chỗ sâu. Hàm răng khẽ cắn lấynhữngngón tay làm loạn, chiếc lưỡi trơn dính dưới ngón tay dạo chơi tiến về phía trước, từng đợt từng đợt lực hút truyền đến từ khoang miệng đang bao chặt lấy những ngón tay, sâu một chút, sâu thêm chút nữa…

Người trong lòngkhép hờ hai mắt liếm mút ngón tay của mình, Vạn Tư Tề cho dù lúc trước chỉ có ý định trêu chọc nho nhỏ, hiện tại cũng bị Hoắc Cải khiêu khích thành dục vọng trào dâng.Ánh mắt dần tối lại, bàn tay kia củaVạn Tư Tề thuận theo vạt áohơi hơi mở rộng trượt lên bờ vai tròn trịa của Hoắc Cải. Vạt áo theo động tác nhẹ nhàng này mà bị kéo ra rộng hơn, tiết y như đóa hoa nở rộ cuộn xếp lại rơi xuống, để lộ bờ vai và bộ ngực trần trụi.

Ý thức được Vạn Tư Tề đang làm gì, Hoắc Cải lộ ra nụ cười mỉm mơ màng: Làm tốt lắm, Vạn Tư Tề! Nếu như nước bọt nhỏ xuống y phục thì phiền lắm…

Cổ họng nho nhỏ đã cắn chặt lấy đầu ngón tay của Vạn Tư Tề, dường như vẫn chưa đủ, còn ra sức mút vào, như thể muốn nuốt cả bàn tay vào bụng.

Ánh mắt Vạn Tư Tề không khỏi hài lòng híp lại, nhãn mâu luân chuyển lấp lánh. Ta tham mộ Người, Người cũng khát khao ta, hoàn mỹ biết bao…

Hoắc Cải giày vò như vậy một lúc, cuối cùng cũng rút ra một kết luận, chọc sâu họng hoàn toàn không thành vấn đề! Thế là cái thứ qua cầu rút ván này liền nhanh gọn dứt khoát nhổ ngón tay lúc trước còn tỉ mỉ thị hầu ra không chút lưu tình.

"Bị sặc sao?" Vạn Tư Tề rõ ràng đã đánh giá thấp mức độ vô sỉ của tên trước mặt này, vội vàng thu lại bàn tay sạch đặt trên vai Hoắc Cải lại, vỗ về lưng y, quan tâm hỏi han.

"Không." Hoắc Cải kéo khăn trải gối ở bên cạnh qua, lau qua loa chỗ nước bọt đã chảy đến cần cổ, chậm rãi bình phục lại nhịp tim đập nhanh do đợt triền miên và nhộn nhạo vừa rồi. Tấm da tiện thụ này thật vô dụng, chẳng qua chỉ chơi đùa miệng lưỡi một chút mà đã xuân tình nhộn nhạo!

Vạn Tư Tề thấy Hoắc Cải nhanh chóng chuyển từ kênh người lớn sang kênh tin tức, trong lòng không hiểu: "Sao thế?"

Hoắc Cải nhìn bộ dạng không biết thế gian hiểm ác của Vạn Tư Tề, đôi sừng ác quỷ liền mọc lên… Vạn Nhận Luân đây là cực phẩm thụ thân, chọc sâu họng dễ như bỡn. Nhưng cảm giác của người bình thường thì chưa chắc đã giống vậy, nếu như Vạn Tư Tề cũng làm vậy một lần, không biết có khác gì không?

"Ca" Hoắc Cải nghiêng nghiêng đầu, cười một nụ cười đầy ngượng ngùng và ngoan ngoãn với Vạn Tư Tề: "Há miệng."

Vạn Tư Tề không nghi ngờ gì, há miệng.

Hoắc Cải giơ tay lên liền không chút khách sáo chọc thẳng ngón tay vào, còn được nước lấn tới ngoáy một vòng ở vòm họng. Tên này nào có phải đang trêu chọc chứ, đây căn bản là móc họng mà!

Cổ họng đáng thương của Vạn Tư Tề bị sự tập kích thô bạo của Hoắc Cải kích thích quá độ, nhổ ra mấy ngón tay đang làm loạn rồi ra sức ho lụ khụ.

"Rất khó chịu sao?" Hoắc Cải vẻ mặt quan tâm vỗ vỗ lưng Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề ôm miệng, mất lúc lâu mới thở được bình thường: "Hộc hộc… Vẫn ổn."

"Huynh ho dữ dội như vậy là do ngứa hay do đau?" Hoắc Cải tiếp tục quan tâm.

Vạn Tư Tề nhớ lại cái thế như muốn chọc thủng cổ họng mình của Hoắc Cải mà lòng vẫn còn sợ hãi, rầu rĩ đáp: "Vừa ngứa vừa đau."

"Hình dung cụ thể một chút?" Hoắc Cải hai mắt sáng long lanh, tràn đầy mong đợi.

Vạn Tư Tề sắc mặt chợt khó chịu, khung cảnh trước mắt dường như có chỗ giống đến phát sợ với thời khắc nào đó trong lịch sử nha…

"Lại đem ta ra thực nghiệm?" Oán khí đen đặc bốc lên tận trời xanh, ánh mắt Vạn Tư Tề như phi đao, xẹt xẹt xẹt, cắm cho Hoắc Cải trăm thương ngàn vết.

Hoắc Cải ánh mắt đảo quanh: "Sao có thể chứ… Ai ya, sắp đến giờ đi làm rồi, chúng ta mau mau thay y phục lên đường thôi."

Vạn Tư Tề vẫn khôngđộng đậy, tiếp tục thản định thẩm vấn: "Tại sao đệ lại làm vậy hết lần này đến lần khác?"

Vạn Tư Tề ra vẻ đệ không thành thật khai báo ta sẽ không đi, Hoắc Cải cũng chỉ có thể lí nhí trình bày: "Ta chỉ là muốn làm rõ mấy vấn đề này, lần sau viết văn sẽ sát với thực tế hơn, không chỉ là lý thuyết suông nữa."

"Đệ vẫn còn muốn viết cái thứ đó!" Vạn Tư Tề tức giận, tên nhóc này không sợ lại gọi ra một ác quỷ nữa sau đó bị nguyền rủa vào trong truyện nữa sao? Vạn Tư Tề nhìn chằm chằm vào đôi mắt đảo liên hồi của Hoắc Cải, hỏi: "Cái thứ trăm hại không có một lợi đấy đệ viết làm cái gì?"

"Ít nhất có thể bán lấy tiền mà." Hoắc Cải lí nhí biện giải cho nghiệp viết văn online của mình.

"Đệ mưu sinh bằng loại *** từ diễm văn này sao?" Vạn Tư Tề không thể tin nổi nhìn Hoắc Cải: Tên nhóc này rốt cuộc đã nghèo đến mức độ nào? Ở trong một căn nhà nhỏ xíu một khi không nộp nổi tiền thuê liền bị đá ra khỏi cửa, nhẫn nhịn oán phẫn vất vả làm việc cho một ông chủ chà đạp y tàn khốc, thời gian còn lại còn dựa vào việc viết những thứ thấp kém để duy trì sinh kế…

Hoắc Cải đôi mày khẽ chau, cái cách nói này sao nghe cứ có cảm giác quai quái? "Không coi là dựa vào nó để mưu sinh, chỉ là thêm chút tiền sinh hoạt mà thôi."

"Sau này có ta nuôi đệ." Vạn Tư Tề nhẹ nhàng ôm Hoắc Cải vào lòng, đôi môi khép mở, thốt lên lời hứa. Lúc này có nhắc đến việc lúc trước Hoắc Cải ôm lấy hỷ phục kinh hỷ vạn phần, Vạn Tư Tề cũng không cảm thấy tức giận chút nào, dù sao Hoắc Cải cũng đã nghèo đến mức này… Hoắc Cải nằm rạp trong lòng Vạn Tư Tề, không hiểu gì chớp chớp mắt, ai có thể giải thích cho ta một chút, tình tiết sao lại phát triển theo hướng này không?

Thông qua giám định, sinh vật ôm theo suy nghĩ đệ đệ nhà ta phải để ta bao dưỡng cũng rất mạnh mẽ.

"Chúng ta có phải là nên gửi số văn kiện cấp bách này đi trước rồi mới làm chuyện cấm thiếu niên dưới 18 tuổi không?" Hoắc Cải thản định nhắc nhở Vạn Tư Tề đang ôm đến nghiện.

Vạn Tư Tề phát hiện Hoắc Cải chẳng chút cảm động, bực bội cắn lấy cái tai mềm mại của người nàođó, hàm hồ nói: "Những văn kiện này rất quan trọng với ông chủ của đệ sao?"

Hoắc Cải rung rung cái tai ướt sũng, nghiêm túc đáp:"Cực kỳ quan trọng."

"Tại sao đệ phải chạy đôn chạy đáo cho ông chủ của mình?" Vạn Tư Tề phát hiện cảm giác trong miệng không tệ, thèm thuồng cắn thêm cái nữa.

Hoắc Cải bị Vạn Tư Tề trêu chọc phát nhộn nhạo, có chút không kiên nhẫn trả lời qua loa: "Bởi vì đó là ông chủ của ta."

"Không phải đệ định nghỉ việc sao, hắn rất nhanh sẽ không còn là ông chủ của đệ nữa rồi." Vạn Tư Tề liếm thùy tai của Hoắc Cải, từng bước dụ dỗ.

Chớp mắt, như được khai sáng, hai mắt Hoắc Cải xoẹt một cái sáng bừng lên: Đúng rồi, gia giờ là người có tiền rồi, sắp thành ông chủ lớn rồi, còn sợ hắn cái quái gì!

"Nếu như đệ mặc kệ, hắn phải đến cầu xin đệ mới đúng, không phải sao?" Khóe môi Vạn Tư Tề nhếch lên một độ cong lãnh liệt, kẻ ức hiếp Hoắc Cải, giết không tha!

Hoắc Cải YY ra dáng vẻ đáng thương quỳ trước cửa nhà mình, đập cửa cầu văn kiện của tên khốn Vạn Nhận Luân, lập tức vẻ mặt hớn hở. Tiền là một vị thuốc tốt, có tác dụng khiến gan to ra.

"Hơn nữa theo lời đệ nói, tên đó là một kẻ máu lạnh vong ân, bình thường luôn chèn ép khắc nghiệt với đệ. Cho dù lần này đệ đình công thì cũng có mấy người thực sự cảm thấy lỗi là ở đệ chứ? Cho dù làm vậy rồi, chắc hẳn cũng không ảnh hưởng gì đến danh dự của đệ." Vạn Tư Tề ở bên khích lệ, xóa bỏ điều cố kỵ cuối cùng trong thâm tâm Hoắc Cải.

[Không sai! Mình cũng không hy vọng Vạn Nhận Luân viết thư giới thiệu cho mình, vé cuối cùng này chơi lớn một chút thì đã làm sao?] Hoắc Cải thoát được khỏi giới hạn của tầng lớp cổ cồn, lập tức đất trời rộng lớn: [Huống hồ ngày sau khoác vỏ bọc của mình là Vạn Tư Tề, hắn dù thế nào cũng sẽ không lăn lộn trong ngành của mình, đánh giá của thế giới có ra sao cũng chẳng xi nhê gì. Mình còn gì phải cố kỵ nữa chứ?]

"Vạn Tư Tề, huynh thật con mẹ nó quá thông minh, một lời liền thức tỉnh người trong mộng!" Hoắc Cải mặt mày hớn hở ôm lấy Vạn Tư Tề cắn trả lại một cái, phát ra tiếng "chụt" thật kêu.

Vạn Tư Tề chỉ cười không nói, cho dù hiện tại hắn không có chút tiền tài thế lực gì, cho dù hắn không biết chút gì về thế giới này, nhưng muốn ức hiếp tiểu yêu quái nhà hắn thì cứ bước qua xác hắn trước đã!

"Chuyện ngoài lề đã được giải quyết rồi, hiện tại chúng ta có phải là nên làm chút chuyện cấm thiếu niên dưới 18 tuổi rồi không?" Vạn Tư Tề nhẹ nhàng vén mái tóc dài bên cổ Hoắc Cải ra, vùi đầu xuống, đặt lênđó một nụ hôn, giọng nói mang theo *** bị đè nén.

Cúc hoa của Hoắc Cải chợt thít lại, mặc dù thân thể y rất hoan nghênh việc này nhưng tâm lý y vẫn chưa làm quen nhanh đến thế! Hơn nữa bản thân bị bản thân ăn mất, khẩu vị có phải hơi nặng rồi không?

"Không muốn sao?" Vạn Tư Tề vuốt ve cái nấm nhỏ đã hơi ngẩng đầu của Hoắc Cải cách lớp y phục, trêu y: "Đã ướt sũng rồi này."

"Ướt rồi?" Hoắc Cải giật mình, vội vàng cúi đầu xuống, liền nhìn thấy vết nước tròn trịa trên đỉnh cái lều nhỏ.

"Hư…" Ngón tay Vạn Tư Tề không có ý tốt, vẽ vòng tròn trên đỉnh, ép cho Hoắc Cải khẽ hừ một tiếng tiêu hồn, vết nước lại rộng thêm một chút.

"Đừng đụng vào nữa!" Sắc mặt Hoắc Cải chợt biến, đẩy Vạn Tư Tề ra.

Vạn Tư Tề sắc mặt cứng lại, kinh nghi bất định nhìn vẻ mặt không đoán trước được của Hoắc Cải, tiến lùi không xong. Chẳng lẽ…

Hoắc Cải vội vàng bò xuống giường, cuống cuồng…tụt quần xuống. Vạn Tư Tề không hiểu, ngươi rốt cuộc muốn làm hay không muốn làm?

Hoắc Cải cẩn thận treo quần vừa cởi ở một bên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Vạn Tư Tề: "Thứ này để bán đó, sao huynh có thể làm bẩn nó chứ?"

Vạn Tư Tề đã hiểu, khóe miệng điên cuồng giật giật.

Hoắc Cải cũng cởi tiết y ra, gấp ngay ngắn ở một bên, lúc này mới thở phào một cái, đi trở về bên giường.

Vạn Tư Tề nhìn người trong lòng không một tấc vải quấn thân, thong thả đi về phía mình, sâu sắc cảm thấy tiểu yêu tinh cách hình dung này thực hung tàn…

Hoắc Cải khom lưng, vươn tay ra, ôm lấy mấy thứ trang sức mũ mão lúc trước cởi ra cất đi gọn gàng.

Vạn Tư Tề lần nữa bị làm ngơ, lẳng lặng kéo chăn mỏng lên, khoác lên người Hoắc Cải, xích lõa làm việc, cẩn phòng cảm lạnh.

114. Chương 114: Phiên Ngoại 3 – Tự Làm Tự Chịu

Hoắc Cải cất đống vật phẩm quý giá ổn thỏa, quay đầu nhìn thấy Vạn Tư Tề quay lưng về phía mình ngồi xổm ở đầu giường, vẻ mặt u ám trồng nấm, nhịn không được cười trêu hắn: "Hây, người anh em, không quất sao?"

Vạn Tư Tề không thèm để ý đến y, bị giày vò như vậy một lần nữa, hắn nhất định sẽ bị liệt dương, liệt dương thực sự.

Hoắc Cải là thứ kéo không chịu đi, đánh liền giật lùi, Vạn Tư Tề không thèm để ý đến y, y ngược lại lại trở nên hứng thú. Nhân tố ác liệt bắt nguồn từ thân phận cha kế liền rục rịch, nhớ đến bộ dạng thuần lương của Vạn Tư Tề khi bị y đem ra thực nghiệm, không khỏi ngứa ngáy tay chân.

Có thể do kinh nghiệm chiến đấu liên tiếp đắc thủ lúc trước khiến gan Hoắc Cải to ra, nhiệt huyết trào dâng, y quấn qua loa cái chăn quanh eo, liền trèo trở lại giường.

"Ca" Hoắc Cải quỳ ngồi trên giường, từ phía sau vòng tay ôm lấy Vạn Tư Tề, thò đầu nhìn dục vọng vẫn chưa nguội của Vạn Tư Tề, len lén lộ ra nụ cười tà ác.

Vạn Tư Tề hừ một tiếng, vẫn không thèm để ý đến y.

"Đừng giận mà! Đệ chưa từng làm chuyện thân mật như thế với ai nên không khỏi ngượng ngùng mà" Hoắc Cải xấu xa dán chặt vào lưng Vạn Tư Tề, cơ thể xích lõa làm nũng cách tấm áo ba lỗ thiếu vải đến đáng thương mà cọ xát, thành tâm khiêu khích hắn.

Vạn Tư Tề thân hình không động đậy, chỉ nhàn nhạt châm chích: "Biểu hiện ngượng ngùng của đệ thực là khác người nhỉ."

"Huynh vừa động vào, ta liền cảm thấy sờ sợ. Hay là… đổi thành ta thị hầu huynh?" Hoắc Cải chớp chớp mắt, "hảo tâm" đề nghị.

Vạn Tư Tề đương nhiên biết tên nhóc này lại có ý định đem mình ra thực nghiệm, lầm lì không nói không rằng, vặn vẹo vai, muốn quẫy khỏi vòng tay đầy vẻ dụ dỗ của Hoắc Cải.

Thấy được dáng vẻ giận dỗi hiếm có của Vạn Tư Tề, Hoắc Cải vui vẻ, nhân tố ác liệt theo đó càng vượng. Y không thích bản thân bị người khác vuốt ve thành một vũng xuân thủy, nhưng y rất thích giày vò người khác xuân thủy tràn lan sau đó ngạo nghễ đứng bên quan sát.

Hoắc Cải ghé môi lại gần, từng chút từng chút nhẹ cắn lên gáy Vạn Tư Tề, cười vừa khinh bạc vừa mờ ám: "Có được không nào"

Tay Hoắc Cải cũng không rảnh, thuận theo vạt dưới áo ba lỗ mà mò mẫm lên, vuốt ve eo bụng Vạn Tư Tề, dạo chơi lên trên đầy vẻ mời gọi. Xúc cảm đầu ngón tay dịu dàng mà ấm áp, y phục theo động tác của tay mà từng chút một bị cuộn lên trên, dồn trước ngực Vạn Tư Tề, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, giống như những đợt sóng khoái cảm bị đè nén.

"Buông ra." Vạn Tư Tề cắn răng hừ ra một câu như vậy, trong hô hấp toàn là hơi nóng bị dồn nén đến cực hạn.

Hoắc Cải bị một tiếng vừa cấm dục vừa phiến tình này của Vạn Tư Tề chọc cho run rẩy, hứng thú càng đậm, dứt khoát giơ tay cuộn áo ba lỗ lên, cởi khỏi cánh tay, chụp lên mặt Vạn Tư Tề.

Bị cưỡng chế tước đoạt cảm quan phần đầu, Vạn Tư Tề kéo áo muốn cởi hẳn áo ba lỗ ra, nhưng Hoắc Cải lại mở miệng, chỉ nói một câu, đã có thể ngăn lại sự phản kháng của Vạn Tư Tề. Y nói: "Nhìn thấy khuôn mặt của mình, ta làm sao làm tiếp được?"

Tiếng thở dài cách lớp vải truyền ra, giống như tiếng thì thầm trầm đục. Hoắc Cải thấy Vạn Tư Tề đúng như mình dự đoán, bất đắc dĩ thỏa hiệp, cười càng thêm tà ác ngạo mạn.

Hoắc Cải quỳ rạp trước người Vạn Tư Tề, áo ba lỗ chụp lên toàn bộ đầu hắn, chất vải đàn hồi vẽ ra đường nét của mắt mũi đôi môi, vừa mơ hồ lại vừa rõ ràng. Hoắc Cải đột nhiên rất hiếu kỳ khi xưa Doãn Chí Bình cách một tấm khăn tay làm nhục Tiểu Long Nữ có tâm tình thế nào. Phải chăng cũng như y hiện giờ, cậy đối phương không nhìn thấy mà dục vọng tà ác càng thêm bành trướng.

"Đừng cử động." Hoắc Cải ghé sát lại, mút đi mút lại vùng vải nơi cánh môi Vạn Tư Tề, nước bọt thấm xuyên qua vải, làm ướt đôi môi của đối phương. Vải có chút thô ráp, cảm xúc trên môi vừa nóng bỏng vừa ẩm ướt. Hoắc Cải vươn đầu lưỡi ra, lần theo kẽ môi của Vạn Tư Tề. Đầu lưỡi mềm mại vẫn chưa chen vào miệng đối phương đã bị vải ngăn trở bật trở lại. Không cách nào hôn sâu, thế nên Hoắc Cải liền cọ xát, gặm nhấm, mút mát, chiếm đoạt số nước ít ỏi đến đáng thương trên hai cánh môi, khát khao lại dịu dàng, thân mật lại xa cách.

Hơi thở nặng nề của Vạn Tư Tề cho dù cách một lớp vải cũng cảm thấy rõ rệt, Hoắc Cải nhìn hầu kết hắn gấp gáp lăn qua lăn lại, mày mắt cong cong, như một đứa trẻ hư làm việc xấu thành công: Tại sao ta giày vò ngươi như vậy mà ngươi vẫn ngoan ngoãn mặc ta sắp đặt chứ? Ngươi muốn ta đến vậy sao? Cho dù bị thực nghiệm bị giày vò cũng cam tâm tình nguyện. Thiếu niên à, tham luyến mỹ sắc luôn phải trả giá đó…

Hoắc Cải nhẹ nhàng ngậm lấy phần vải trên môi, kéo lên trên, sau đó đột ngột buông ra. "Bộp" vải bật trở về trên môi Vạn Tư Tề, mang theo dao động khe khẽ. Vạn Tư Tề trầm giọng hừ một tiếng, đè nén sự run rẩy toàn thân.

Đồ chơi nghe lời hơn mong đợi, thế nên đứa trẻ hư càng thêm ngang ngược, Hoắc Cải dứt khoát ngồi cả người vào lòng Vạn Tư Tề. Thân thể dán sát, da thịt liền kề, mồ hôi dung hoà, nhiệt độ truyền cho nhau, cọ xát một cách bừa bãi, nóng cháy lại vội vã. Vạn Tư Tề không nhịn nổi ngửa đầu lên, hô hấp gấp gáp, toàn thân nóng rực.

Hoắc Cải hơi tách thân thể đang dán sát ra, híp mắt nhìn cần cổ vì ngửa lên mà trông vô cùng thon dài, bất chợt vùi đầu xuống, đớp lấy động mạch cổ Vạn Tư Tề, gặm cắn giày xé một cách thô bạo.

Cổ họng Vạn Tư Tề thoát ra một tiếng hừ trầm khàn, nhưng không hề phản kháng.

"Đau không?" Hoắc Cải dựa vào cổ Vạn Tư Tề, liếm láp phần da thịt vừa gặm cắn.

Vạn Tư Tề không nói, chỉ khe khẽ lắc đầu.

Hoắc Cải nhìn Vạn Tư Tề theo nụ hôn an ủi của mình, lại lần nữa ngửa cổ lên, y hài lòng gật gù, lần tới viết về quỷ hút máu hoặc cương thi công có ví dụ để viết theo rồi – vật săn đều là thứ ngốc nghếch chỉ nhớ ăn không nhớ đòn.

Hoắc Cải còn đang trăn trở việc giường chiếu thứ hai ba của quỷ hút máu, bên má chợt cảm thấy nhồn nhột, vừa ngước nhìn, í! Vạn Tư Tề cởi hẳn áo ba lỗ ra từ khi nào vậy?

"Tóm được đệ rồi." giọng nói Vạn Tư Tề khàn đến mức không rõ ràng, lại mang theo ý vị kiên quyết.

Hoắc Cải kinh ngạc nhìn đôi mắt trong chốc lát sáng quắc như sói, cảm nhận được bàn tay to lớn túm chặt lấy eo của mình, lúc này mới ý thức được… hình như bản thân không cẩn thận đã tự chui đầu vào lưới rồi thì phải. Yamade

Đối với loại dã thú giảo hoạt thích giày vò người khác như Hoắc Cải, việc một thợ săn thông minh phải làm chính là đào sẵn hố, sau đó vẻ mặt vô tội nhìn y chủ động nhảy tưng tưng vào hố, lột da ăn sạch.

Thế là Hoắc Cải tự mua dây buộc mình đã bị móng tay nhọn Vạn Tư Tề bắt được.

Vạn Tư Tề nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Hoắc Cải, thế nhưng Hoắc Cải lại căng thẳng đến mức da thịt toàn thân căng ra, đáng thương giống như một con chó nhỏ bị người lạ dồn vào góc tường.

Vạn Tư Tề nhẫn nại không hôn sâu hơn, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve lưng Hoắc Cải, tránh dọa cho con ma nhát gan nào đó chạy mất. Rõ ràng Hoắc Cải đệ cũng khát khao được hôn, vuốt ve, giao hoà, tại sao cứ phải lấy danh nghĩa thực nghiệm mày mò mới dám thân cận chứ? Thật đúng là vừa khó chiều vừa hay mắc cỡ mà… giống hệt như một tiểu quỷ thích ai liền cố ý bắt nạt người ấy vậy.

"Đừng… đừng, nhìn khuôn mặt này ta thấy không thoải mái." Hoắc Cải quay mặt đi, rõ ràng sướng đến mức sắp kêu ra đến nơi mà miệng vẫn còn cứng.

Cái lý do này đệ dùng đã ba lần rồi… Sự thực là ra tay với khuôn mặt này đệ không thấy áp lực, nhưng khuôn mặt này ra tay với đệ đệ liền không đỡ nổi phải không? Vạn Tư Tề không biết phải nói gì, nhưng vẫn chấp nhận lời giải thích của Hoắc Cải, một tay… lật ngược Hoắc Cải lại.

Vạn Tư Tề đưa lưng Hoắc Cải hướng lên trên, đè lên giường, khom người xuống chậm rãi liếm dọc hõm xương sống chính giữa lưng Hoắc Cải. Hô hấp nóng rực, môi lưỡi nóng ẩm không ngừng đánh úp tấm lưng trần của Hoắc Cải, kích lên từng đợt từng đợt run rẩy trên cơ thể, hắn bắt buộc phải tiến tới thật chậm rãi, để Hoắc Cải học được cách chủ động tiếp nhận.

Hoắc Cải nằm rạp trên giường, túm lấy khăn trải giường, bị hôn đến mức đầu óc quay cuồng, mềm nhũn không chịu nổi, mơ mơ màng màng nghĩ: Đây hẳn là cách tiến vào từ phía sau truyền thống mà người ta vẫn nói.

Bàn tay Vạn Tư Tề như nước chảy, thuận theo đường cong trên cơ thể Hoắc Cải mà mơn trớn dạo chơi. Hoắc Cải thì như cá mắc cạn, không ngừng thở dốc, giống như sắp ngạt thở.

Thân thể Hoắc Cải lại lần nữa căng ra như hóa đá, y cảm thấy bàn tay Vạn Tư Tề giống như một đoản đao hơ nóng giãy trên lửa đỏ, đang men theo khe mông, tách hạ thân của mình ra, sau đó khảm cả cơ thể của hắn vào.

"Không có cao bôi trơn, ta sẽ bị thương…" Hoắc Cải vừa ủy khuất vừa đáng thương xin tha.

"Dùng cái này hẳn là được phải không?" Vạn Tư Tề bất ngờ giơ một lọ sữa dưỡng thể ra trước mặt Hoắc Cải như làm ảo thuật.

Hoắc Cải trợn tròn mắt, cái thứ này không phải luôn được mình đặt ở phòng tắm sao, Vạn Tư Tề lấy từ lúc nào vậy? Không, phải là Vạn Tư Tề làm thế nào mà xác định được thứ này, đồng thời len lén mang ra khỏi phòng tắm trong mấy phút rửa mặt cạo râu? " Huynh biết thứ này là gì sao?"

"Thân thể nhũ (Sữa dưỡng thể)." Vạn Tư Tề bật nắp ra, bóp ra một ít chất dịch trơn dính, thử độ nhờn dính của nó, hết sức hài lòng. " Chữ viết ở đây ta vẫn chưa nhận diện được hết, nhưng ba chữ này tuyệt đối không thể nhận lầm được."

Hoắc Cải nghiến răng nghiến lợi hối hận vì cái đống "hạ thân", "lõa thể", "XX màu nhũ bạch"… trong văn của mình.

"Thứ này tính kích ứng rất mạnh, không thể dùng." Hoắc Cải cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe có vẻ nghiêm túc đáng tin.

Vạn Tư Tề thản định bôi chất dịch màu trắng sữa đó lên khóe môi, niêm mạc khóe môi rất yêu nghề mà phản hồi chân tướng rằng sữa dưỡng thể không chút kích ứng nào. "Đệ lại ba xạo rồi." Vạn Tư Tề ấn giữ chặt Hoắc tiểu quy đang có ý đồ lật người lại, thở dài đầy bất đắc dĩ và sủng nịch.

Hoắc Cải vùng vẫy huơ huơ tứ chi, khóc không ra nước mắt. Bớ Đại thần đam mỹ, cứu mạng có người muốn bạo cúc hoa tui (Đại thần đam mỹ: Ngươi mau chóng đi đi)

"Đừng sợ, nếu như đệ không muốn, ta sẽ không ép đệ." Vạn Tư Tề vùi đầu vào hõm vai Hoắc Cải cọ cọ, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng thổi qua da thịt Hoắc Cải.

Thân thể dán vào nhau, Hoắc Cải, từng là chủ nhân của thân thể đó, y rõ hơn ai hết lúc này Vạn Tư Tề nhẫn nhịn khó chịu đến mức nào. Một chút cảm xúc mềm lòng chảy qua tim, Hoắc Cải trong giây phút đó

gần như muốn mở miệng thỏa hiệp, nhưng cuối cùng y chỉ có thể nói: "Ta có thể dùng tay giúp huynh."

"Không cần, ta đợi đệ." Khẩu khí dứt khoát quyết đoán, tỏ rõ quyết tâm không thể chất nghi.

Hoắc Cải thở dài một tiếng, vô tâm vô tư nghĩ: Không phải Vạn Tư Tề lúc trước bị mình sc lọ đến mức nảy sinh ám ảnh tâm lý rồi đấy chứ?

Rất nhanh Hoắc Cải liền hiểu được câu "Ta đợi đệ" đó âm hiểm xảo trá đến mức độ nào. Vạn Tư Tề đích thực không còn tiến công khu vực nguy hiểm nữa. Cái mà tên này gọi là nếu như mình không muốn hắn sẽ không tiến vào căn bản chính là đợi mình bị khiêu khích đến mức không chịu nổi nữa cầu hắn tiến vào! Đồ phúc hắc chết tiệt!!!

"Muốn ta không?" Vạn Tư Tề dụ hoặc yêu tinh đã bồi hồi bên bờ sa đọa.

Giọng nói của Vạn Tư Tề mang theo tiếng nước khe khẽ, khiến thần trí vốn đã dao động của Hoắc Cải càng thêm mơ hồ, phát ra những tiếng rên rỉ không rõ: "A… A… Ư…"

Dường như đang tính sổ tất cả những thực nghiệm lúc trước, Vạn Tư Tề xấu xa không để tâm đến ngôn ngữ cơ thể quá mức rõ ràng của Hoắc Cải, không ép ra lời khẩn cầu của Hoắc Cải quyết không dừng tay. "Hoắc Cải, muốn ta không?"

Kích thích tinh tế men theo thần kinh của Hoắc Cải xâm nhập vào huyết dịch, dồn thành sóng triều cuồn cuộn, không ngừng xung kích linh hồn đói khát, khiến cho Hoắc Cải đang ngụp lặn trong dục hải càng khó chịu đựng, gần như muốn đánh người. Thế nhưng y lại không thể nhúc nhích được chút nào, cả cơ thể đều bị Vạn Tư Tề giam giữ, cho nên y chỉ có thể nóng nảy gầm lên: "Mau tiến vào cho ông!"

Đối với sự khuất phục hiếm có của Hoắc Cải, Vạn Tư Tề bày tỏ… Ý nghĩa trung tâm không sai, nhưng tại sao nghe lại vẫn có vẻ ngạo mạn nợ đòn đến vậy.

Nhưng Hoắc Cải đã thành tâm thành ý khẩn cầu rồi, Vạn Tư Tề tất nhiên phải đại phát từ bi mà đáp ứng. Hoắc Cải hết sức tự giác túm lấy gối chèn dưới eo, đợi Vạn Tư Tề đại giá quang lâm. Nếu như đã hạ quyết tâm rồi thì Hoắc Cải tất nhiên vô tâm vô tư như mọi khi, làm thế nào thoải mái thì cứ làm.

"……" Vạn Tư Tề không hiểu tại sao lại cảm thấy thất bại, cầm sữa dưỡng thể lên bắt đầu làm việc.

Hoắc Cải thất thần nhìn bức tường phía trước, một loạt những từ ngữ, tranh ảnh, đoạn phim liên quan đến trơn dính lấp đầy đầu óc. Ám thị màu hồng đào xâm nhập vào tâm linh, khiến cơ thể càng thêm khó chịu, khóe miệng vô thức cong lên, vừa ngây thơ vừa mị hoặc. Thân thể phớt hồng ưỡn lên, vừa mảnh mai vừa mềm mại, giống như chỉ cần chạm nhẹ chút thôi liền có thể nứt ra, biến thành hồ suối nước nóng dưới đầu ngón tay.

Bức tranh trước mắt quá mức phiến tình, Vạn Tư Tề bị mê hoặc bởi những đường cong trên thân thể Hoắc Cải, giảo hoạt cọ sát, muốn khiêu khích ra càng nhiều phản ứng của Hoắc Cải.

Đau đớn và sung sướng đan xen khó phân biệt, Hoắc Cải chịu giày vò trước ranh giới cao trào, quay đầu căm hờn trừng mắt nhìn Vạn Tư Tề. Khóe mắt phiếm hồng, đôi mi run rẩy, đôi mắt ướt át, Vạn Tư Tề bị đôi mắt ướt nước đó của Hoắc Cải câu hồn bay lên chín tầng mây, một cảm giác đắc ý len lén nảy sinh: Nhìn đi, yêu tinh thần kỳ bậc này chính là của nhà ta!

"Lẹ lên, rốt cuộc có biết làm không hả?" Yêu tinh bị trêu chọc đến xù lông chớp đôi mắt to ướt át, gầm lên.

Rốt cuộc là ta thượng ngươi hay là ngươi thượng ta hả! Khóe miệng Vạn Tư Tề co rút: Nhìn đi, yêu tinh thần kỳ bậc này chính là của nhà ta…

Sỉ nhục! Vạn Tư Tề đột nhiên nảy sinh một loại cảm giác thất bại Lão Phật Gia vẫn chưa thấy sướng, Tiểu Lý Tử ngươi còn phải cố gắng nhiều. Vạn Tư Tề cảm nhận khối lửa nóng đã giương cung chờ bắn từ lâu ở phía dưới, nghiến răng nghiến lợi đắn đo rốt cuộc mình nên trực tiếp đâm thẳng vào hay trực tiếp đâm thẳng vào đây?

Cho nên hắn tiến vào.

"Ta X!" Đang hơi bình tĩnh lại từ kích thích ban đầu, Hoắc Cải rốt cuộc cũng ý thức được rằng cúc hoa của mình…bị bạo rồi. Không thể không nói, cho dù xuất phát từ lớp nghĩa nào thì câu gào thét này của Hoắc Cải cũng tương đối có tính khái quát.

Khôi phục lại một chút tự giác của nam tử hán, Hoắc Cải cắn chặt môi, hơi thở gấp gáp, vẫn có chút luống cuống không biết nên làm gì, bị bạo cúc rồi mình nên phản ứng thế nào mới đúng? Y nghe thấy Vạn Tư Tề thì thầm bên tai: "Gọi tên ta…"

Hoắc Cải há miệng, giọng nói đã mất đi khống chế như thế đang khóc lóc, đáng thương lại mềm mại: "Ca…"

Vạn Tư Tề liếm đi những giọt mồ hôi ướt đẫm cổ Hoắc Cải, phát ra những tiếng mơ hồ không rõ: "Là gọi tên…"

"Long sáo chết tiệt…" Bị làm cho thần trí bay lên mây, Hoắc Cải không cẩn thận liền…để lộ cách xưng hô trìu mến vốn chôn sâu trong đáy lòng.

Kinh nghiệm lịch sử dạy chúng ta biết rằng, người có sao nói vậy đều không có kết cục tốt. Vạn Tư Tề không đạt được câu trả lời mình muốn, bực bội cắn một cái lên vai Hoắc Cải, tiếng hỏi như lời dỗ dành của ác ma đến từ địa ngục: "Gọi ta là gì?"

"Quảng… Quảng cáo rẻ tiền…" Đứa trẻ xui xẻo Hoắc Cải lại không cẩn thận thốt lên tiếng lòng rồi.

"Thôi bỏ đi…" Vạn Tư Tề thất bại thở dài một tiếng, vững vàng nâng cao đồn bộ của Hoắc Cải lên, tiến vào sâu hơn.

Chuyện ấy giữa nam nhân với nhau, sự thần phục của một người thành toàn cho sự điên cuồng của người kia, vứt bỏ cây thương sắc nhọn vốn có, dùng nơi mềm yếu nhất đón nhận sự đâm xuyên của đối phương, sau đó nhũn thành một vũng xuân thủy, mặc cho đối phương kích lên những đợt sóng lăn tăn vô tận. Bộ ngực nóng hổi dán chặt vào lưng đối phương, mùi hương gần trong gang tấc vừa xa lạ vừa quen thuộc, Hoắc Cải mặc cho linh hồn và thể xác chìm đắm trong tiết tấu chậm rãi, trái tim chưa rõ, thân thể đã rõ rồi, đối diện với người này, y đã sớm không chút phòng bị.

Có lẽ do lúc trước hai bên giày vò nhau quá lâu, nên sau một trận giao chiến kịch liệt, hai người rất nhanh liền đón nhận khoảnh khắc cao trào. Hoắc Cải nằm rạp trên giường, chỉ chừa lại chút hơi, Vạn Tư Tề ôm Hoắc Cải lưu luyến hôn lên từng tấc da thịt có thể chạm tới, triền miên ấm áp tràn ngập nồng tình, ngay cả một lọn tóc cũng không bỏ qua.

Hoắc Cải chớp chớp mắt cho khô lệ trong mắt, ánh mắt nhìn Vạn Tư Tề không nhìn ra được suy nghĩ. Vạn Tư Tề giang rộng năm ngón tay, tỉ mỉ chải dọc mái tóc dài uốn lượn của Hoắc Cải, nụ cười dịu dàng: "Sao thế? Vẫn chưa thở được bình thường sao?"

"Vạn Tư Tề…" Hoắc Cải quay đầu đi, tránh khỏi ánh mắt tràn ngập vui mừng và hạnh phúc của Vạn Tư Tề, giọng vì vừa trải qua trận giày vò vừa rồi mà có chút khàn khàn, nghe lại có vẻ xa lánh thế tục một cách kỳ lạ: "Ta không tin vào vĩnh hằng."

Động tác Vạn Tư Tề chợt khựng lại, nhưng sau đó vẫn tiếp tục chải đến cuối, những lọn tóc xanh trượt trong kẽ ngón tay như dòng nước không cách nào nắm giữ được. Vạn Tư Tề hạ rèm mi, thấp giọng nói: "Ta cũng vậy."

Hoắc Cải nuốt tiếng thở dài xuống, mím chặt môi, lại mở miệng: "Ta không tin vào trung trinh."

Vạn Tư Tề gập cánh tay lại, ôm Hoắc Cải vào lòng, giữ chặt trong ngực, cằm nhè nhẹ cọ vào đỉnh đầu xù lông của Hoắc Cải, phát ra tiếng thở dài rất khẽ: "Ta cũng vậy."

Hoắc Cải vùi đầu vào hõm vai Vạn Tư Tề, hơi thở ấm áp lưu chuyển giữa khe hở nho nhỏ, khiến giọng nói Hoắc Cải nghe có vẻ mơ hồ không rõ: "Ta không tin vào tình yêu."

Cánh tay Vạn Tư Tề ôm Hoắc Cải đột ngột siết chặt, khiến cho giữa hai cơ thể không còn khe hở, da thịt dán chặt vào nhau, nhiệt độ dung hòa. Giọng nói của hắn thế nhưng lại đạm mạc y như Hoắc Cải: "Ta cũng vậy."

Hoắc Cải ôm lại Vạn Tư Tề, cười, nhè nhẹ hôn lên môi Vạn Tư Tề: "Nhưng ta tin huynh."

"Ta cũng vậy…" Vạn Tư Tề cong khóe môi, ôm lấy khuôn mặt hơi hơi đỏ của Hoắc Cải, làm nụ hôn đó thêm sâu.

Cho dù ngươi không tin bất cứ điều gì thì đã làm sao, ngươi chỉ cần tin ta là được rồi…

"Arup cha cha adippydappydill la baritztandill lan den lan doe.." Một tràng tiếng hát rộn ràng vui vẻ vang lên. Là tiếng chuông điện thoại của Hoắc Cải. (ĐH: Loituma girl, lựa chọn của kẻ bán manh.)

Hoắc Cải lười biếng kéo điện thoại đến trước mặt, nheo mắt liếc nhìn màn hình một cái, ăng ten cảnh giác lập tức dựng đứng: "Là Vạn Nhận Luân."

Vạn Tư Tề vẫn chưa vào trạng thái, nhìn cái khối vuông vuông không ngừng ca hát kia, nghi hoặc hỏi: "Vạn Nhận Luân?"

"Thứ này tương tự như thiên lý truyền âm, nghe hay không nghe đây?" Dư uy của Vạn Nhận Luân vẫn còn, Hoắc Cải hiếm có hoảng loạn một trận.

"Nghe đi." Vạn Tư Tề tuyệt đối sẽ không thừa nhận hắn chỉ đang hiếu kỳ cái gọi là thiên lý truyền âm rốt cuộc như thế nào.

Hoắc Cải lặng lẽ nuốt nước bọt, nhấn nút nghe và loa. Giọng nói ngạo mạn và nợ đòn của Vạn Nhận Luân lập tức vang lên: "Hoắc Cải anh xem xem bây giờ là mấy giờ rồi mà còn chưa có mặt hả! Cho dù anh có bị tai nạn rồi thì cũng đưa số tài liệu đó cho tôi trước rồi hãy chết! Cho anh hai phút, nếu vẫn chưa đến thì số tiền thưởng tăng ca tháng này đừng hòng nghĩ đến!"

Hoắc Cải vẫn chưa mở miệng, Vạn Tư Tề đã cất tiếng: "Tôi từ chức. Hôm nay tôi không muốn ra khỏi cửa. Cần tài liệu thì tự mình đến trước cửa mà đòi." Giọng nói đó mất hẳn sự khúm núm lấy lòng mọi khi, chỉ có sự đạm mạc đầy lăng lệ quả quyết, như một vị vương giả cao cao tại thượng, từ trên cao nhìn xuống những con kiến bò rạp trên thảm cỏ xanh rộng lớn dưới chân.

Vạn Nhận Luân rõ ràng đã bị chấn động, nhất thời câm bặt không nói được gì.

Hoắc Cải quyết đoán lập tức gác máy, thuận tiện tắt máy luôn. Dù sao đến cuối người xui xẻo cũng không phải y, chả dại gì mở máy nghe chửi.

"Ta đưa đệ đi tắm rửa nhé." Vạn Tư Tề cẩn thận dìu Hoắc Cải lên.

"Đi thôi, cùng nhau." Hoắc Cải gạt tay Vạn Tư Tề ra, xoay người một cái, đứng dậy vô cùng nhanh nhẹn, bắt đầu lấy nội y và quần áo mặc ngoài từ trong tủ ném ra, trạng thái gì mà "mềm nhũn vô lực đợi đỡ dậy" của tiểu thụ nghiễm nhiên trở thành thứ thuộc hư cấu.

"…" Vạn Tư Tề lặng lẽ dời tầm mắt khỏi chỗ giữa hai đùi nơi đang không ngừng chảy ra chất dịch màu trắng đục của Hoắc Cải. Hoắc Cải đệ… Đúng là một nam tử hán.

Hoắc Cải thu thập quần áo, trần như nhộng, kéo lê đôi dép đi trong nhà đi trước dẫn đường, Vạn Tư Tề toàn thân xích lõa, vẻ mặt đi theo sau người nào đó bước chân vững vàng đi như bay. Rất rõ ràng, với tấm da M thụ cực phẩm của Hoắc Cải, muốn khiến y gục ngã, kiểu giày vò ôn nhu của Vạn Tư Tề còn lâu mới đủ.

Tiến vào phòng tắm, Hoắc Cải vừa vặn vòi hoa sen vừa chỉ dẫn Vạn Tư Tề: "Phía này là mở nước nóng, phía này là mở nước lạnh, kéo về phía này thì nước sẽ mở lớn, ngược lại mở nhỏ. Hiểu chưa?"

"Hiểu rồi." Vạn Tư Tề gật đầu.

"Hiểu rồi thì huynh đi ra đi." Hoắc Cải giang tay, chỉ vào cửa phòng tắm.

Vạn Tư Tề nghiêng nghiêng đầu, chớp chớp mắt, không hiểu…

Đáng ghét, không ngờ ngươi lại ra vẻ dễ thương! Thì ra vẻ không hiểu của khuôn mặt này của lão tử lại dễ thương đến vậy? Hoắc Cải dời tầm mắt, thản định giải thích…

"Huynh chẳng lẽ không biết phòng tắm là nơi rất dễ nảy lửa hay sao?

Huynh nhìn thấy bộ dạng không một mảnh vải che thân của ta chẳng lẽ lại không cảm thấy hô hấp ngưng trệ sao?

Huynh nhìn thấy nước ấm chảy qua bộ ngực trắng như tuyết phủ đầy vết hôn, men theo những đường cong mềm mại ở vùng eo, rồi lại chậm rãi thuận theo bắp đùi tròn trịa thon dài trượt xuống, chẳng lẽ lại không cảm thấy cổ họng khô khốc sao?

Hơn nữa, chốc nữa huynh nhìn thấy ta dùng ngón tay mở rộng tiểu huyệt, chọc vào rút ra để nước ra vào, tống đi ái dịch lúc trước huynh lưu lại trong cơ thể ta, chẳng lẽ lại không cảm thấy vùng bụng nóng bừng sao?

Còn nữa, khi huynh bóp sữa tắm ra tắm cho ta, bàn tay vuốt ve lên thân thể ta, tỉ mỉ xoa từ cần cổ di chuyển một đường đến tận gót chân, chẳng lẽ lại không cảm thấy hạ thân cứng lên sao?"

Đù! Biết rõ dễ dàng nảy lửa ngươi còn miêu tả tường tận như vậy? Vạn Tư Tề nghiễm nhiên bị Hoắc Cải nói cho hô hấp ngưng trệ, cổ họng khô khốc, vùng bụng nóng bừng, hạ thân cứng lên, cố gắng đè nén tâm tình nhộn nhạo, lặng lẽ nội thương: Kỳ thực tên yêu tinh ác độc nhà ngươi cố ý phải không, cố ý phải không…

"Cho nên… Ra ngoài!" Hoắc Cải chỉ vào cửa phòng tắm mở rộng, lời lẽ đương nhiên ra lệnh.

Vạn Tư Tề hít sâu một hơi, mở cửa, đóng sầm lại. Tối nay tính sổ với tên nhóc này sau!

Hoắc Cải nhếch môi, xoa xoa cằm, lộ ra nụ cười ác liệt: Ôn nhu trung khuyển công gì đó, ức hiếp quả nhiên rất thú vị. (Bụi: Đi đêm lắm có ngày gặp ma nha bố ==)

Vạn Tư Tề đợi Hoắc Cải tắm xong, bực bội vào phòng tắm, tắm rửa rất nhanh, thay một bộ quần áo sạch, rồi quay trở lại phòng khách. Lại thấy Hoắc Cải đang ngồi trước cỗ máy vuông vuông, mười ngón lướt như bay, gõ tành tạch tành tạch.

"Đệ đang làm gì vậy?" Vạn Tư Tề nhặt khăn bông ở một bên lên, bọc lấy mái tóc dài của Hoắc Cải, nhè nhẹ lau khô.

"Viết cảm tưởng." Hoắc Cải nhìn những hàng chữ nhộn nhạo trên màn hình, thản định đáp.

"Cảm tưởng gì?" Vạn Tư Tề rõ ràng không hình dung được Hoắc Cải tên này tà ác đến mức độ nào.

"Cảm tưởng lên giường với huynh." Hoắc Cải không biết xấu hổ đáp.

"…" Vạn Tư Tề cầm thanh ti ba ngàn của Hoắc Cải thực sự muốn nhổ hết từng sợi từng sợi lông của tên yêu tinh này: "Viết cái đó làm gì?"

"Lưu lại làm tài liệu viết tiểu thuyết." Hoắc Cải thản định coi như không nhìn thấy khí tràng băng sơn đang bành trướng của Vạn Tư Tề.

Vạn Tư Tề bị Hoắc Cải làm cho vừa bực mình vừa buồn cười, hết sức vô lực nói: "Ta không hy vọng đệ hiểu cái gì gọi là hàm súc nội liễm, nhưng đệ có thể đừng không biết xấu hổ đến mức không che giấu gì hết vậy không?"

"Những chiêu thức ta viết trong văn, huynh có muốn cùng ta thử xem không?" Hoắc Cải đột ngột quay đầu lại, cười một nụ cười mị hoặc yêu khí tràn lan với Vạn Tư Tề.

"…" Vạn Tư Tề bị dụ dỗ đến mức cả thân thể và linh hồn đều nhộn nhạo, sau đó xấu hổ mà phát hiện ra bản thân mình thực sự rất kỳ vọng.

"Dù sao đệ cũng vẫn phải tiếp tục viết loại tiểu thuyết này, chỉ là sau này viết sẽ sát với thực tế hơn mà thôi, nếu như có chiêu gì mới, còn phải tìm huynh thử một lượt. Huynh sao lại không vui lòng làm chứ?" Hoắc Cải vươn ngón tay ra, không nhanh không chậm vẽ vòng tròn trên ngực Vạn Tư Tề.

Sắc khiến trí tuệ mù mờ, thế là Vạn Tư Tề cứ thế bị Hoắc Cải cho vào tròng, ôm ấp kỳ vọng sâu kín nào đó, cúi đầu tiếp tục lau tóc cho Hoắc Cải, giả vờ vừa rồi chẳng nhìn thấy gì hết.

Hoắc Cải đắc ý cười, quay đầu lại, đánh thêm dòng nữa trên máy tính: "Tiểu công đang ôm ấp kỳ vọng với tình yêu rất dễ khuất phục dưới sự lừa gạt của tiểu thụ"

Tiểu công xui xẻo này, tiểu thụ nợ đòn này, cái thế giới trượt dốc không phanh này…

115. Chương 115: Phiên Ngoại 4 – Phong Thủy Luân Lưu Chuyển

"Rầm rầm!" Tiếng gõ cửa không chút khách khí vang lên, phá vỡ bầu không khí tràn ngập bong bóng màu hồng đào.

"Xem ra khổ chủ đến rồi." Thần sắc của Hoắc Cải tràn đầy vẻ hả hê khi người khác gặp họa, "Huynh thử nói xem, nếu như ta chạy ra mở cửa sau đó nói với hắn là hắn chạy nhầm tầng rồi thì sẽ thế nào?"

Đứa trẻ nghịch ngợm nhà ai vậy chứ, sao có thể hư đến mức dễ thương thế này? Vạn Tư Tề đè xuống tâm tình nhộn nhạo bị khơi dậy bởi vẻ đắc ý của Hoắc Cải, vẻ mặt vẫn thản nhiên như cũ: "Đệ thích là được."

Nói xong, Vạn Tư Tề phối hợp trốn vào phòng ngủ, thuận tiện khép cửa lại.

Hoắc Cải xoa xoa tay, cười gian đi về phía cửa chính, vừa đi vừa nói to: "Gõ cái gì mà gõ, gõ cái gì mà gõ, mới sáng sớm tinh mơ đã chạy đến cửa nhà người ta làm gà trống là thế nào hả?"

Người bên ngoài rõ ràng ngạc nhiên đến ngây ra, tiếng động cũng ngừng hẳn.

Hoắc Cải kéo cửa ra, quả nhiên là ngài thượng cấp chó chê người ghét nhà mình – Vạn Nhận Luân.

"Ngươi…" Vạn Nhận Luân nhìn Hoắc Cải chăm chăm, trợn mắt há hốc mồm.

Không ngờ phải không, mie ha ha ha! Hoắc Cải càng thấy hứng thú hơn, làm ra vẻ vô lại, không kiên nhẫn, bĩu môi nhướn mày: "Mày con mẹ nó là thằng nào?"

"Rầm" Vạn Nhận Luân không ngờ cứ thể thẳng đơ người, ngã rầm ra đất, mắt còn chưa nhắm lại, đúng cái kiểu chết không nhắm mắt.

"Clgt!" Hoắc Cải bị dọa không hiểu chi hết, có nghe nói Vạn Nhận Luân có bệnh tim đâu, chẳng qua chỉ là gọi nhầm nhà thôi, có cần thiết phải sợ phát ngất như thế không?

"Sao thế?" Vạn Nhận Luân nghe thấy tiếng kinh thán của Hoắc Cải, vội ra khỏi phòng đến cứu viện.

Hoắc Cải chỉ chỉ Vạn Nhận Luân ngã vật ra đất, vẻ mặt hoang mang lại vô tội.

"Đệ dùng thứ gì hành hung vậy?" Vạn Tư Tề chưa mưa đã lo dột, bắt đầu suy nghĩ 101 phương án xử lý thi thể.

Hoắc Cải mồ hôi nhỏ giọt: "Hắn vừa nhìn thấy ta liền lăn đùng ra rồi… Chúng ta kéo tên này vào nhà trước rồi tính được không?"

Vạn Tư Tề tiến lên phía trước, ngồi xổm xuống, lật giở một phen, sau đó dùng thân phận hành thương ra bắc vào nam, nhìn nhiều biết rộng, trong phương diện y dược thường xuyên tự mình phục vụ, khẳng định: "Hắn chỉ là hôn mê mà thôi, trông dáng vẻ giống như là kích thích quá độ, có thể là vì cấp nộ công tâm."

Nói tóm cái quần lại là: Vạn Nhận Luân rất có thể là bị Hoắc Cải làm cho tức giận quá mức mà ngất đi.

Vạn Tư Tề kẹp lấy hai bên nách của Vạn Nhận Luân, nhanh chóng kéo hắn lên sô pha, đặt nằm ổn thỏa, thản định mở miệng với Hoắc Cải đang thấp thỏm: "Không quá một tuần hương, hắn sẽ tự tỉnh lại, không cần lo lắng."

"Hắn thực sự sẽ tỉnh lại trong thời gian một tuần hương sao?" Hoắc Cải tha thiết nhìn chăm chăm Vạn Tư Tề cầu xác nhận.

Vạn Tư Tề gật gật đầu.

Hoắc Cải đột ngột vỗ tay đốp một cái: "Việc không thể chậm trễ … Còn đợi gì nữa!"

"Hả?" Vạn Tư Tề nghiêng đầu không hiểu.

Hoắc Cải cầm bút mực dầu bên cạnh lên, xông về phía Vạn Nhận Luân…

Vạn Tư Tề nhìn hai cái râu cuộn tròn trên mặt và con ba ba mới ra lò trên trán của Vạn Nhận Luân lặng lẽ không nói gì… Hoắc Cải, đệ có thể đừng xấu xa một cách dễ thương như thế được không? (Vạn Nhận Luân: Các ngươi đôi cẩu nam nam này có thể đừng show ân ái một cách thất đức như vậy được không?)

(Bụi: Thực ra "tú" trong "tú" ân ái chính là show, pinyin là xiu, đọc gần giống show. Bây giờ mới biết. ><) "hoắc="" cải="" đồ="" tiện="" nhân="" này!"="" vạn="" nhận="" luân="" ngay="" giây="" đầu="" tiên="" tỉnh="" lại="" liền="" thốt="" lên="" tiếng="" gào="" thét="" của="" linh="" hồn.="" "…"="" hoắc="" cải="" nhìn="" bộ="" râu="" trên="" mặt="" vạn="" nhận="" luân="" giương="" lên="" cao="" cao="" theo="" biểu="" cảm="" mà="" không="" thể="" nhịn="" cười="" nổi.="" tầm="" mắt="" của="" vạn="" nhận="" luân="" đảo="" một="" vòng="" trên="" người="" vạn="" tư="" tề="" khoác="" da="" hoắc="" cải,="" sau="" đó="" khóa="" chặt="" vào="" hoắc="" cải="" bản="" gốc="" khoác="" da="" yêu="" thụ:="" "ngươi="" là="" ai?"="" hoắc="" cải="" giả="" bộ="" ngây="" thơ="" vô="" tội="" chớp="" chớp:="" "ta="" là="" em="" họ="" của="" hoắc="" cải,="" hoắc="" nguyên="" giáp."="" vạn="" nhận="" luân="" khóe="" miệng="" co="" rút,="" quay="" sang="" vạn="" tư="" tề="" hỏi:="" "ngươi="" là="" ai?"="" vạn="" tư="" tề="" dáng="" vẻ="" đứng="" đắn:="" "ta="" là="" anh="" họ="" của="" hoắc="" nguyên="" giáp,="" hoắc="" cải."="" vạn="" nhận="" luân="" đập="" bàn="" đứng="" lên:="" "hai="" người="" các="" ngươi="" giả="" ngu="" phải="" không?="" hoắc="" cải,="" vạn="" tư="" tề!"="" lần="" này="" đến="" lượt="" hoắc="" cải="" và="" vạn="" tư="" tề="" kinh="" ngạc:="" "ngươi="" sao="" lại…"="" vạn="" nhận="" luân="" hít="" sâu="" một="" hơi,="" cố="" hết="" sức="" đè="" nén="" nộ="" hỏa,="" nói="" với="" hai="" người:="" "hoắc="" cải,="" ngươi="" có="" biết="" tại="" sao="" ngay="" từ="" khi="" ngươi="" mới="" vào="" công="" ty="" ta="" đã="" không="" vừa="" mắt="" ngươi="" rồi="" không?"="" "chẳng="" lẽ="" không="" phải="" là="" vì="" lòng="" dạ="" ngươi="" quá="" hẹp="" hòi="" còn="" nhân="" cách="" của="" ta="" quá="" vĩ="" đại?"="" hoắc="" cải="" mặt="" dày="" vô="" sỉ="" hỏi="" ngược="" lại.="" vạn="" nhận="" luân="" gân="" xanh="" nảy="" bần="" bật,="" bây="" giờ="" thì="" hắn="" đã="" có="" thể="" xác="" nhận="" rốt="" cuộc="" ai="" là="" hoắc="" cải="" rồi.="" vạn="" nhận="" luân="" phản="" khách="" vi="" chủ="" cầm="" lấy="" cốc="" nước="" lọc="" để="" qua="" đêm="" uống="" hết="" sạch,="" nghiêm="" túc="" nói="" với="" hoắc="" cải:="" "bởi="" vì="" ta="" thực="" sự="" ngay="" từ="" cái="" nhìn="" đầu="" tiên,="" đã="" thấy="" ngươi="" không="" vừa="" mắt."="" biểu="" cảm="" của="" hoắc="" cải="" vặn="" vẹo="" một="" cách="" rất="" vi="" diệu:="" "…="" chỉ="" vì="" nhìn="" không="" vừa="" mắt="" nên="" ngươi="" có="" thể="" hành="" hạ="" ta="" chết="" đi="" sống="" lại="" như="" vậy="" sao?"="" "đó="" không="" phải="" là="" không="" vừa="" mắt="" bình="" thường."="" vạn="" nhận="" luân="" trịnh="" trọng="" đáp:="" "đó="" là="" cực="" kỳ="" vô="" cùng="" không="" vừa="" mắt,="" là="" cái="" kiểu="" chỉ="" cần="" nhìn="" thấy="" ngươi="" thôi="" là="" đã="" muốn="" cầm="" gạch="" đập="" cho="" ngươi="" ngã=""ục="" ra="" sàn="" ấy.="" mà="" sau="" mỗi="" lần="" hành="" hạ="" ngươi="" xong="" là="" ta="" liền="" cảm="" thấy="" một="" nỗi="" sảng="" khoái="" được="" báo="" thù="" rửa="" hận="" từ="" trong="" ra="" ngoài."="" hoắc="" cải="" vô="" lực="" thổ="" tào:="" "lý="" do="" ngài="" chà="" đạp="" tiểu="" sinh="" thật="" đúng="" là="" chính="" đáng="" vô="" cùng="" ha…"="" "ta="" vẫn="" luôn="" không="" biết="" tại="" sao="" lại="" thế,="" nhưng="" bây="" giờ="" ta="" hiểu="" rồi,="" hoắc="" cải="" điều="" này="" đều="" là="" do="" ngươi="" tự="" chuốc="" lấy="" mà="" thôi!"="" vạn="" nhận="" luân="" lần="" nữa="" đập="" bàn="" đứng="" dậy,="" chỉ="" thẳng="" vào="" hoắc="" cải,="" chính="" khí="" dạt="" dào.="" vạn="" tư="" tề="" vẫn="" luôn="" im="" lặng="" chợt="" hừ="" lạnh="" một="" cái,="" tay="" vạn="" nhận="" luân="" liền="" run,="" chầm="" chậm="" thu="" tay="" về,="" một="" chọi="" hai,="" hắn="" đánh="" không="" lại.="" vạn="" nhận="" luân="" bi="" phẫn="" nắm="" chặt="" tay:="" "ngươi="" con="" mẹ="" nó="" thấy="" sắp="" xuyên="" trở="" về="" rồi="" không="" ngờ="" còn="" chơi="" lão="" tử="" một="" vố,="" để="" lão="" tử="" đội="" xác="" vạn="" tư="" tề="" gánh="" tội="" thay="" cho="" đôi="" cẩu="" nam="" nam="" các="" ngươi!"="" hoắc="" cải="" rất="" nhanh="" phản="" ứng="" lại:="" "ngươi="" kế="" thừa="" ký="" ức="" của="" vạn="" nhận="" luân?="" vậy="" thân="" phận="" hiện="" giờ="" của="" ngươi="" coi="" là="" trùng="" sinh="" hay="" xuyên="" việt?"="" vạn="" nhận="" luân="" nhướn="" mày="" hừ="" hừ:="" "vừa="" rồi="" lúc="" ngất="" đi="" mới="" nhớ="" lại="" chuyện="" của="" thế="" giới="" đó,="" không="" coi="" là="" trùng="

sinh=“” cũng=“” không=“” coi=“” là=“” xuyên=“” việt,=“” nhiều=“” nhất=“” chỉ=“” có=“” thể=“” coi=“” là=“” khôi=“” phục=“” ký=“” ức=“” tiền=“” kiếp=“” mà=“” thôi.=“” nào=“” có=“” bản=“” lĩnh=“” tài=“” giỏi=“” như=“” hoắc=“” cải=“” nhà=“” ngươi,=“” nhắc=“” bút=“” một=“” cái=“” liền=“” có=“” thể=“” sáng=“” tạo=“” ra=“” một=“” thế=“” giới.”=“” hoắc=“” cải=“” kêu=“” oan:=“” “nếu=“” như=“” ngươi=“” không=“” giày=“” vò=“” ta=“” ta=“” có=“” thể=“” viết=“” ra=“” bộ=“” tiểu=“” thuyết=“” đáng=“” chết=“” đó=“” sao?”=“” “ngươi=“” nếu=“” như=“” không=“” viết=“” bộ=“” tiểu=“” thuyết=“” đó=“” thì=“” ta=“” có=“” thể=“” đến=“” tận=“” thế=“” giới=“” này=“” vẫn=“” còn=“” ghi=“” hận=“” ngươi=“” sao?”=“” vạn=“” nhận=“” luân=“” nghiến=“” răng.=“” “nhất=“” ẩm=“” nhất=“” trác,=“” giai=“” vi=“” tiền=“” định,=“” nhân=“” duyên=“” quả=“” báo=“” thị=“” dã.”=“” vạn=“” tư=“” tề=“” việc=“” không=“” liên=“” quan=“” đến=“” mình=“” mà=“” chêm=“” vào=“” một=“” câu.=“” (bụi:=“” nhất=“” ẩm=“” nhất=“” trác,=“” giai=“” vi=“” tiền=“” định,=“” nhân=“” duyên=“” quả=“” báo=“” thị=“” dã=“” –=“” câu=“” này=“” thường=“” dùng=“” trong=“” phật=“” giáo,=“” mỗi=“” một=“” bữa=“” ăn=“” đều=“” là=“” do=“” tiền=“” định,=“” là=“” nhân=“” duyên=“” quả=“” báo=“” cả.)=“” hoắc=“” cải=“” nhún=“” vai:=“” “ở=“” thế=“” giới=“” này=“” ngươi=“” chà=“” đạp=“” ta,=“” thì=“” ở=“” thế=“” giới=“” kia=“” ta=“” giày=“” vò=“” ngươi.=“” hai=“” chúng=“” ta=“” coi=“” như=“” hòa.”=“” “hòa=“” cái=“” đầu=“” ngươi!”=“” vạn=“” nhận=“” luân=“” xù=“” lông.=“” “ngươi=“” thảm=“” bằng=“” ta=“” sao?=“” kiếp=“” đầu=“” tiên=“” không=“” những=“” là=“” mệnh=“” búp=“” bê=“” bơm=“” hơi,=“” còn=“” là=“” loại=“” búp=“” bê=“” bị=“” luân=“” phiên=“” sử=“” dụng.=“” sau=“” đó=“” trùng=“” sinh,=“” đội=“” cái=“” vỏ=“” tình=“” địch,=“” ngươi=“” cho=“” rằng=“” đông=“” phương=“” vị=“” minh,=“” vũ=“” vô=“” chính=“” và=“” trần=“” bách=“” chu=“” đều=“” là=“” những=“” quân=“” tử=“” trạch=“” tâm=“” nhân=“” hậu=“” chắc?”=“” hoắc=“” cải=“” hả=“” hê=“” trên=“” nỗi=“” khổ=“” của=“” người=“” khác=“” vỗ=“” vỗ=“” vai=“” vạn=“” nhận=“” luân:=“” “ai=“” bảo=“” chúng=“” ta=“” sinh=“” ra=“” dưới=“” hồng=“” kỳ,=“” lớn=“” lên=“” trong=“” tân=“” trung=“” quốc=“” chế=“” độ=“” chủ=“” nghĩa=“” xã=“” hội=“” chứ,=“” xác=“” định=“” là=“” chỉ=“” có=“” thể=“” làm=“” thanh=“” niên=“” tốt=“” tôn=“” trọng=“” pháp=“” luật=“” mà=“” thôi.=“” chứ=“” chẳng=“” lẽ=“” ngài=“” lại=“” muốn=“” mạo=“” hiểm=“” việc=“” vào=“” tù=“” mà=“” bạo=“” cúc=“” tiểu=“” sinh?”=“” vạn=“” nhận=“” luân=“” tức=“” giận=“” trừng=“” mắt=“” nhìn,=“” lại=“” phát=“” hiện=“” vạn=“” tư=“” tề=“” ở=“” một=“” bên=“” mắt=“” hổ=“” đăm=“” đăm,=“” dường=“” như=“” còn=“” có=“” khuynh=“” hướng=“” giương=“” móng=“” vuốt.=“” thế=“” là=“” vạn=“” nhận=“” luân=“” nén=“” giận=“” nuốt=“” lời=“” vào,=“” thấp=“” giọng=“” oán=“” trách:=“” “có=“” ra=“” tay=“” được=“” với=“” thân=“” thể=“” này=“” của=“” ngươi=“” không=“” thì=“” còn=“” phải=“” xem=“” nữa…”=“” móng=“” vuốt=“” của=“” vạn=“” tư=“” tề=“” đã=“” thu=“” lại,=“” chỉ=“” là=“” khí=“” tràng=“” băng=“” sơn=“” càng=“” thêm=“” uy=“” vũ.=“” “sau=“” khi=“” ta=“” xuyên=“” về,=“” mấy=“” người=“” đó=“” rốt=“” cuộc=“” đã=“” làm=“” khó=“” ngươi=“” thế=“” nào?”=“” hoắc=“” cải=“” ngụy=“” trang=“” ra=“” dáng=“” vẻ=“” lo=“” nước=“” thương=“” dân,=“” con=“” sâu=“” hóng=“” hớt=“” lại=“” bò=“” lổm=“” ngổm=“” trong=“” lòng.=“” tuy=“” gặp=“” phải=“” bất=“” hạnh=“” vạn=“” phần,=“” song=“” dù=“” sao=“” cũng=“” chỉ=“” là=“” đi=“” một=“” vòng=“” trong=“” ký=“” ức,=“” không=“” so=“” được=“” với=“” đích=“” thân=“” trải=“” qua,=“” sau=“” khi=“” phẫn=“” nộ=“” ban=“” đầu=“” trôi=“” qua,=“” vạn=“” nhận=“” luân=“” cũng=“” có=“” thể=“” miễn=“” cưỡng=“” bình=“” tĩnh=“” điểm=“” lại=“” từng=“” bị=“” kịch.=“” “lúc=“” đó=“” ta=“” bị=“” đông=“” phương=“” vị=“” minh=“” và=“” vũ=“” vô=“” chính=“” chặn=“” lại=“” trong=“” phòng,=“” lên=“” trời=“” không=“” có=“” đường,=“” xuống=“” đất=“” không=“” có=“” cửa,=“” chỉ=“” có=“” thể=“” trình=“” bày=“” toàn=“” bộ=“” chân=“” tướng,=“” cũng=“” coi=“” như=“” miễn=“” cưỡng=“” giữ=“” được=“” một=“” mạng.=“” còn=“” về=“” việc=“” hai=“” tên=“” điên=“” đó=“” đem=“” ta=“” ra=“” trút=“” giận=“” thế=“” nào=“” thì=“” ta=“” không=“” kể=“” tỉ=“” mỉ=“” nữa.=“” sau=“” khi=“” biết=“” rõ=“” nội=“” tình,=“” hai=“” tên=“” đó=“” liền=“” nhốt=“” ta=“” trong=“” phủ=“” của=“” đông=“” phương=“” vị=“” minh,=“” bắt=“” đầu=“” tìm=“” kiếm=“” kỳ=“” nhân=“” dị=“” sĩ=“” khắp=“” thiên=“” hạ=“” nhằm=“” mục=“” đích=“” đuổi=“” tới=“” hiện=“” đại.=“” còn=“” trần=“” bách=“” chu=“” phát=“” hiện=“” từ=“” sau=“” khi=“” ngươi=“” gả=“” cho=“” đông=“” phương=“” vị=“” minh=“” xong=“” thì=“” chưa=“” từng=“” lộ=“” diện,=“” cho=“” rằng=“” đông=“” phương=“” vị=“” minh=“” giam=“” cầm=“” ngươi,=“” cho=“” nên=“” tìm=“” đến=“” cửa=“” đòi=“” người,=“” sau=“” một=“” phen=“” giải=“” thích,=“” trần=“” bách=“” chu=“” cũng=“” tìm=“” kỳ=“” nhân=“” dị=“” sĩ=“” cùng=“” bọn=“” họ…=“” ta=“” nói=“” ngươi=“” cái=“” tên=“” tiểu=“” tử=“” này=“” có=“” gì=“” tốt=“” mà=“” khiến=“” cho=“” hết=“” người=“” này=“” đến=“” người=“” khác=“”

đòi="" sống="" đòi="" chết="" vì="" ngươi."="" nói="" đến="" cùng,="" rốt="" cuộc="" cũng="" là="" không="" cam="" tâm.="" "ta="" cảm="" thấy="" sau="" khi="" biết="" được="" chân="" tướng,="" bọn="" họ="" vẫn="" không="" từ="" gian="" khổ="" đuổi="" đến="" hiện="" đại="" hẳn="" là="" để="" báo="" thù..."="" hoắc="" cải="" xoa="" xoa="" mũi,="" ngượng="" ngùng="" đáp.="" vạn="" nhận="" luân="" khinh="" thường="" bĩu="" bĩu="" môi,="" tiếp="" tục="" kể:="" "cuối="" cùng="" ba="" người="" bọn="" họ="" tìm="" được="" một="" đại="" sư="" khá="" đáng="" tin.="" đại="" sư="" đó="" nói="" dùng="" linh="" hồn="" của="" ta="" dẫn="" đường,="" mở="" ra="" thông="" đạo="" giữa="" hai="" thế="" giới.="" thế="" là="" ta="" liền="" bị="" giết="" chết="" làm="" tế="" phẩm."="" "vậy="" ba="" người="" bọn="" họ="" không="" phải="" thực="" sự="" đã="" xuyên="" đến="" hiện="" đại="" rồi="" đấy="" chứ..."="" hoắc="" cải="" lặng="" lẽ="" nuốt="" nước="" bọt,="" có="" chút="" căng="" thẳng.="" vạn="" nhận="" luân="" cười="" lạnh:="" "ta="" chết="" cũng="" đã="" chết="" rồi,="" nào="" biết="" được="" bọn="" họ="" thành="" công="" hay="" chưa.="" ta="" có="" thể="" sống="" lại="" trong="" thế="" giới="" này="" một="" lần="" nữa,="" nói="" không="" chừng="" còn="" phải="" cảm="" ơn="" pháp="" sự="" lấy="" ta="" làm="" tế="" phẩm="" đó="" ấy="" chứ.="" có="" điều="" cho="" dù="" bọn="" họ="" có="" đến="" được="" hiện="" đại="" thì="" cũng="" chẳng="" liên="" quan="" gì="" đến="" ta,="" dù="" sao="" thì="" người="" cuối="" cùng="" xui="" xẻo="" cũng="" là="" ngươi."="" "sao="" cơ...="" không="" phải="" ngươi="" thích="" vũ="" vô="" chính="" sao?"="" hoắc="" cải="" ý="" đồ="" sách="" phản="" địch="" quân.="" "đầu="" óc="" có="" vấn="" đề="" mới="" thích="" đàn="" ông,="" bổn="" giám="" đốc="" đây="" có="" nhà="" có="" xe="" có="" tiền="" đồ,="" sao="" phải="" đi="" làm="" một="" kẻ="" chuyên="" bị="" người="" x="" chứ!"="" vạn="" nhận="" luân="" khinh="" thường="" phỉ="" nhổ:="" "đời="" này="" ta="" sẽ="" không="" để="" cuộc="" đời="" mình="" phải="" phụ="" thuộc="" vào="" người="" khác,="" muốn="" cái="" gì="" ta="" sẽ="" tự="" tay="" mình="" giành="" giật="" lấy,="" cho="" dù="" có="" chết="" đói="" cũng="" không="" vẫy="" đuôi="" đợi="" người="" khác="" thương="" hại!"="" nhìn="" thấy="" đôi="" mắt="" lăng="" lệ,="" đường="" nét="" rắn="" rỏi,="" thân="" hình="" thẳng="" tắp="" của="" người="" đàn="" ông="" trước="" mặt,="" hoắc="" cải="" bị="" liệt="" vào="" hạng="" đầu="" óc="" có="" vấn="" đề="" không="" nhịn="" được="" giương="" khóe="" miệng:="" vạn="" nhận="" luân,="" từ="" kẻ="" đáng="" thương="" trở="" thành="" kẻ="" đáng="" hận,="" đời="" này="" ngươi="" rốt="" cuộc="" đã="" sống="" ra="" dạng="" rồi...="" cũng="" tốt,="" ít="" nhất="" lần="" này="" ta="" cuối="" cùng="" cũng="" không="" nợ="" ngươi="" rồi.="" "được="" rồi,="" nhưng="" chuyện="" vớ="" vẩn="" không="" đề="" cập="" đến="" nữa,="" giao="" tài="" liệu="" ra="" đây!"="" vạn="" nhận="" luân="" xòe="" tay="" ra="" trước="" mặt="" hoắc="" cải="" đòi="" nợ.="" "ơ="" ờ..."="" hoắc="" cải="" trong="" chốc="" lát="" từ="" kênh="" cổ="" đại="" chuyển="" sang="" kênh="" hiện="" đại="" vẫn="" có="" chút="" không="" quen,="" mơ="" màng="" đưa="" tài="" liệu="" hội="" nghị="" đã="" chuẩn="" bị="" đầy="" đủ="" cho="" vạn="" nhận="" luân.="" cầm="" lấy="" tài="" liệu="" rồi,="" vạn="" nhận="" luân="" gan="" cũng="" to="" ra="" không="" ít,="" quét="" mắt="" nhìn="" hai="" người="" trước="" mặt,="" châm="" chọc:="" "chậc="" chậc,="" hiện="" giờ="" hai="" ngươi="" nhập="" vào="" nhầm="" xác,="" một="" người="" trở="" thành="" kẻ="" nhập="" cư="" bất="" hợp="" pháp="" đáng="" ngờ,="" một="" người="" trở="" thành="" tên="" ngốc,="" công="" việc="" khỏi="" nghĩ="" giữ="" được="" đi,="" có="" khi="" ngay="" cả="" cái="" căn="" hộ="" rách="" nát="" này="" cũng="" không="" ở="" nổi="" hai="" ngày,="" đáng="" thương="" đáng="" thương="" nha."="" hoắc="" cải="" tất="" nhiên="" sẽ="" không="" nhắc="" cho="" vạn="" nhận="" luân="" biết="" rằng="" bản="" thân="" mang="" theo="" gia="" tài="" bạc="" tỷ="" xuyên="" qua,="" cố="" làm="" ra="" vẻ="" rầu="" rĩ:="" "ta="" từ="" chức="" rồi="" ngươi="" cũng="" sẽ="" gặp="" khó="" khăn.="" ngay="" cả="" một="" người="" bàn="" giao="" cũng="" không="" có,="" thế="" mà="" không="" đủ="" khiến="" ngươi="" đau="" đầu="" sao."="" vạn="" nhận="" luân="" cười="" mỉa="" một="" tiếng,="" đứng="" dậy="" đi="" về="" phía="" cửa:="" "rất="" tiếc,="" ngươi="" đây="" không="" gọi="" là="" từ="" chức,="" mà="" là="" sa="" thải.="" lý="" do="" là="" ngươi="" không="" làm="" tròn="" chức="" trách.="" còn="" về="" lương="" tháng="" này="" ngươi="" cũng="" đừng="" mơ="" đến="" nữa.="" nếu="" như="" có="" gì="" bất="" mãn,="" hoan="" nghênh="" ngươi="" đến="" công="" ty="" tranh="" luận="" trực="" tiếp="" với="" ta="" bất="" cứ="" lúc="" nào...="" a,="" không="" đúng,="" phải="" bảo="" vạn="" tư="" tề="" đến="" tranh="" luận="" trực="" tiếp="" với="" ta="" mới="" đúng,="" hy="" vọng="" hắn="

không=“” bị=“” thang=“” máy=“” dọa=“” sợ.”=“” “rầm!”=“” vạn=“” nhận=“” luân=“” trở=“” tay=“” đóng=“” sầm=“” cửa=“” lại=“” rồi=“” ngông=“” nghênh=“” đi,=“” tràn=“” đầy=“” vẻ=“” kiêu=“” căng=“” ngạo=“” mạn,=“” tiểu=“” nhân=“” đắc=“” chí.=“” hoắc=“” cải=“” nghĩ=“” đến=“” việc=“” vạn=“” nhận=“” luân=“” vác=“” cái=“” khuôn=“” mặt=“” đã=“” được=“” mình=“” “trang=“” điểm”=“” ngông=“” nghênh=“” đi=“” trên=“” đường,=“” nhịn=“” không=“” được=“” cười=“” ra=“” tiếng:=“” “được=“” rồi,=“” việc=“” từ=“” chức=“” và=“” bàn=“” giao=“” công=“” việc=“” không=“” cần=“” chúng=“” ta=“” lo=“” nghĩ=“” nữa=“” rồi,=“” vị=“” này=“” sẽ=“” dốc=“” sức=“” giúp=“” đỡ=“” xử=“” lý=“” cho=“” tốt.”=“” vạn=“” tư=“” tề=“” xoa=“” xoa=“” đầu=“” hoắc=“” cải,=“” trong=“” lòng=“” tiếp=“” tục=“” lặng=“” lẽ=“” cầu=“” mong=“” ba=“” tên=“” đối=“” thủ=“” cạnh=“” tranh=“” đó=“” đừng=“” xuyên=“” được,=“” nếu=“” như=“” xuyên=“” qua=“” được=“” cũng=“” sẽ=“” xuyên=“” vào=“” thân=“” xác=“” súc=“” vật.=“” hoắc=“” cải=“” tên=“” yêu=“” nghiệt=“” này=“” đã=“” thuộc=“” về=“” hắn=“” rồi,=“” những=“” kẻ=“” nhòm=“” ngó…=“” hừ=“” hừ!=“” lời=“” tác=“” giả:=“” ta=“” đã=“” cố=“” hết=“” sức=“” post=“” đúng=“” hẹn=“” rồi,=“” mọi=“” người=“” hiểu=“” mà.=“” các=“” bé=“” đã=“” tiêu=“” tốn=“” điểm=“” số=“” đừng=“” lo=“” lắng,=“” vì=“” số=“” chữ=“” của=“” chương=“” vip=“” sửa=“” đổi=“” chỉ=“” có=“” thể=“” hơn=“” không=“” thể=“” thiếu,=“” cho=“” nên=“” đản=“” hoàng=“” bù=“” nội=“” dung=“” của=“” phiên=“” ngoại=“” sau=“” vào=“” rồi.=“” số=“” chữ=“” thừa=“” tặng=“” các=“” bé=“” miễn=“” phí=“” luôn=“” có=“” tình=“” yêu=“” hỏi=“” về=“” tiểu=“” thuyết=“” mới,…=“” trong=“” năm=“” nay=“” thì=“” chắc=“” hẳn=“” không=“” có=“” rồi.=“” lưu=“” lại=“” trang=“” tác=“” giả=“” của=“” ta=“” đi,=“” đến=“” khi=“” có=“” truyện=“” mới=“” các=“” tình=“” yêu=“” sẽ=“” biết=“” ngay=“” cảm=“” ơn!=“” bụi:=“” mình=“” cảm=“” thấy=“” phiên=“” ngoại=“” 3=“” “tự=“” làm=“” tự=“” chịu”=“” phải=“” có=“” cả=“” nội=“” dung=“” của=“” phiên=“” ngoại=“” 4=“” nữa=“” mới=“” trọn=“” vẹn=“” như=“” tên=“” đầu=“” đề=“” nên=“” dịch=“” gộp=“” vào=“” luôn.=“” mình=“” đoán=“” đó=“” cũng=“” là=“” ý=“” đồ=“” của=“” tác=“” giả.=“” còn=“” phiên=“” ngoại=“” 5=“” nữa=“” là=“” hết=“” rồi.=“” phiên=“” ngoại=“” 5=“” còn=“” dài=“” hơn=“” phiên=“” ngoại=“” 3=“” nữa,=“” các=“” tình=“” yêu=“” sẽ=“” còn=“” được=“” xem=“” cha=“” kế=“” cùng=“” vạn=“” đại=“” ca=“” xây=“” dựng=“” tổ=“” ấm=“” trong=“” hiện=“” đại=“” thế=“” nào=“”>

116. Chương 116: Phiên Ngoại 5 – Hộ Thực

(Bụi: “Hộ Thực” tức là giữ rịt đồ ăn của mình, không chia sẻ với người khác.)

“Nào, ngoan ngoãn mặc y phục vào.” Vạn Tư Tề chặn ở đầu giường, ngữ khí thản nhiên, nhưng quyết ý trong mắt lại ngoan cố như băng xuyên vĩnh cữu.

“Không!” Hoắc Cải ôm chăn che ngực, run rẩy lùi lại.

“Em đã hứa với anh là hôm nay sẽ nghe theo mọi sự sắp xếp của anh, dốc hết sức lực mà.” Vạn Tư Tề thở dài, từ trên cao nhìn xuống tiểu yêu quái đang giãy giụa ở bước đường cùng.

Hoắc Cải ngẩng cổ, bực tức phản bác: “Tôi là hứa hôm nay hỗ trợ anh, giúp anh làm lễ khai trương ổn thỏa, ai… Ai mà ngờ anh lại đưa ra cái chủ ý vớ vẩn này chứ!”

“Anh mở cửa tiệm gì ấy nhỉ?” Vạn Tư Tề nhướn mày cười cười, như tên chủ nhân xấu xa đang cầm cá dụ dỗ mèo con.

“Tiệm thú cưng… Vậy thì làm sao chứ!” Hoắc Cải lặng lẽ rụt về cuối giường thêm hai bước nữa.

Vạn Tư Tề híp mắt, chậm rãi nhếch khóe miệng: “Vậy em dám lấy tích phân tiểu thuyết của em chỉ rớt không tăng mà cược không, rằng yêu cầu của anh là vô lý, rằng chủ ý này là vớ vẩn?”

Cái kiểu thề này có vẻ hơi quá âm độc rồi, a này! Hoắc Cải hơi hơi há miệng, cuối cùng vẫn không dám lấy bảo bối tích phân mạo hiểm, làm mình làm mẩy miễn cưỡng cãi lại: “Tiểu sinh bán nghệ không bán thân!”

“Chẳng qua chỉ là thay một bộ đồ giúp anh khai trương cửa tiệm mà thôi, em có cần phải căm thù ghét bỏ đến mức đấy không?” Vạn Tư Tề bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

"Đù! Cái gì gọi là chỉ thay một bộ đồ thôi chứ!" Hoắc Cải hung hăng chỉ vào bộ trang phục xù lông ở đầu giường, giống như muốn dùng đạn chỉ thần thông chọc ra hai cái lỗ trên đó: "Tai, đuôi, móng vuốt cái gì cũng có, anh mẹ nó còn kèm theo vòng cổ. Vạn Tư Tề, anh đây là đang bán thú cưng hay là bán tôi hả?"

Vạn Tư Tề thành khẩn nói: "Yên tâm, anh chỉ là muốn đặt em ở cửa chính, làm vật cát tường của tiệm anh mà thôi, tuyệt đối sẽ không bán đứt em đi đâu. Để ngắm nhìn, để ngưỡng mộ, không chuyển phát, không buôn bán nhé tình yêu "

Hoắc Cải cào tường đấm giường đập đầu: Mình rốt cuộc dại dột đến mức nào mới đi dạy Vạn Tư Tề dùng taobao chứ! Tên này không nhưng lén lút đặt mua bộ đồ mèo sau lưng mình, mà ngay cả cách nói chuyện của taobao cũng không thầy mà tự hiểu rồi!

(Bụi: Cách nói chuyện của taobao, một trang bán hàng online của Trung Quốc, chính là gặp ai cũng gọi tình yêu, thân ái… Nói chung là rất thân thiết.)

"Hơn nữa, em thậm chí có thể đóng giả hồ ly câu dẫn Đông Phương Vị Minh, tại sao lại không thể đóng giả mèo giúp anh một việc cỏn con chứ? Đây là bước đầu tiên để anh an thân lập nghiệp ở thế giới này đó." Vạn Tư Tề ngữ khí nhàn nhạt, nhưng bên trong bao hàm thâm ý vô hạn.

Hoắc Cải lặng lẽ gào thét: Mày đưa mắt liếc trong phòng với mất hết mặt mũi trên đường lớn có thể giống nhau sao! Thì ra ngươi dồn nợ tính sổ về sau như thế này đây, cái đồ tra công! Oa oa oa…

Xem ra, chỉ có thể ra chiêu tất sát thôi!

Hoắc Cải chớp chớp đôi mắt long lanh rưng rưng nước, oán trách nhìn Vạn Tư Tề: "Nhưng mà… Thực sự rất mất mặt mà, ca ca"

"Cũng… Không phải không thể thương lượng." Vạn Tư Tề đối diện với Hoắc Cải ác ý ra vẻ dễ thương, thỏa hiệp lần thứ 1001.

Hoắc Cải len lén nắm chặt tay: Oh yeah!

"Thế này nhé, anh cho em hai lựa chọn, mặc ở tiệm một ngày hoặc mặc trong nhà một tuần." Vạn Tư Tề tốt bụng đưa ra các khả năng lựa chọn.

"Có cần thiết phải hung tàn như thế không, không mặc có được không, niisan" Hoắc Cải túm lấy móng vuốt sói của Vạn Tư Tề làm nũng.

"Không được, bộ này là anh cố công lựa chọn cho riêng em đấy."

Vạn Tư Tề xoa xoa cái đầu nhỏ xù lông của Hoắc Cải, từ khi nhóc con này cắt tóc ngắn, cảm giác trên tay đúng là càng lúc càng tuyệt.

Vạn Tư Tề thỏa mãn thu hồi móng vuốt, hạ thông điệp: "Mặc trong tiệm hay mặc trong nhà, chọn một đi. Anh hoàn toàn không ngại "tận tay" mặc cho em, sau đó "bế em" đến cửa tiệm đâu."

Ra vẻ dễ thương thất bại, Hoắc Cải quả đoán thu tay lại, trưng cái mặt nhăn nhó ra, đáp khô khốc: "Mặc ở nhà."

"Lấy tích phân tiểu thuyết bảo đảm." Vạn Tư Tề quang minh chính đại nghi ngờ sự thành thực giữ chữ tín của Hoắc Cải.

Răng hàm Hoắc Cải nghiến kêu ken két: "Lấy tích phân bảo đảm."

"Được rồi, thời gian không còn nhiều nữa, mau mau thay quần áo rồi đi thôi." Vạn Tư Tề đầy vẻ "tôi nhượng bộ em quá nhiều" hết sức nợ đòn, lấy một bộ áo sơ mi trắng cùng quần bò từ trong tủ ra đưa cho Hoắc Cải.

Hoắc Cải trừng mắt nhìn Vạn Tư Tề cũng trên sơ mi, dưới quần bò, hạ quyết tâm: Sau này nhất định phải viết một bộ Vạn Tư Tề mặc bộ đồ chó bị mình OOXX rồi lại XXOO! Đuôi nhất định phải là loại rung được nữa!

Chiếc chuông gió làm từ vỏ sò và lông vũ màu sắc sặc sỡ đong đưa theo làn gió ấm áp dưới tấm biển viết chữ "Trường tương thủ" (Bên nhau dài lâu). Ánh nắng chói chang ngày hạ chiếu vào cửa tiệm xuyên qua tấm cửa kính trong suốt, hợp cùng những tiếng mèo kêu chó sủa trầm bổng tạo thành một sự ngọt ngào vô

cùng hấp dẫn. Mặt tiền sạch sẽ gọn gàng, giá cả ưu đãi thực tế, những con động vật nhỏ hoạt bát đáng yêu, nhân viên chăm chỉ kiên nhẫn, chủ tiệm phong thái thong dong, còn có vật cát tường bị chủ tiệm sai bảo đến xù lông, bạn còn có thể yêu cầu nhiều hơn thế chăng?

Cá tung tẩy những đợt sóng nhỏ trong bể nước sạch sẽ rùa thuận theo bể thủy tinh dạng cong ra sức bò lên, không cẩn thận một cái liền ngã chỏng vó chó con ngửa cổ lên, lượn qua lượn lại theo những lượt khách không ngừng tiến vào tiệm mèo con lười nhác ngáp dài, vung vẩy cái đuôi, cuộn thành một đống nhắm mắt dưỡng thần.

Đến tận khi buổi trưa nóng nực đến gần, tiệm mới dần yên tĩnh trở lại.

Hoắc Cải vuốt mồ hôi, coi như không thấy Vạn Tư Tề đang vùi đầu trước máy tính mua bổ sung hàng hóa qua mạng, hỏi hai nhân viên cửa tiệm đang bận rộn chăm sóc động vật: "Mấy đứa trưa nay muốn ăn gì, anh đi mua về cho."

"Anh thuận tay mang về hai cái bánh mì là được." Nhân viên A khách khí cười đáp, nói đùa, nếu như khiến ông anh mệt chết thì ông chủ lại chẳng xử lý bọn tui?

"Em cũng vậy, làm phiền anh Hoắc rồi." Nhân viên B cũng là một tuấn kiệt, rất thức thời.

Hoắc Cải gật đầu, quay người định đi ra ngoài, chợt bị túm lại, quay đầu, quả nhiên là vậy, chính là Vạn Tư Tề vừa bị lơ đẹp.

"Sao thế?" Hoắc Cải đắc ý nhướn mày, muốn cơm trưa không, có muốn không hả? Muốn thì hãy cầu xin ta đi, mie ha ha!

Vạn Tư Tề nhíu mày, quét mắt nhìn sắc trời chói chang đến mức quá đáng bên ngoài, thần sắc vẫn tràn đầy vẻ lạnh lùng như mọi khi, khẩu khí kiên quyết: "Bên ngoài trời đang nắng chói chang, em không chịu nổi nắng nóng đâu, muốn ăn gì để anh mang về cho."

Hoắc Cải sửng sốt một chút, sau đó liền cười đáp: "Được thôi, tôi muốn ăn lẩu bún, nhớ phải mang cả nồi lẩu về nha."

Vạn Tư Tề hơi híp mắt lại, khẽ nhếch mép: "Được, cả ba thức đều phải tươi nguyên chứ gì, cho nhiều hành, không cho hạt tiêu phải không?"

"Ừ, hả..." Hoắc Cải không ngờ Vạn Tư Tề lại đồng ý dứt khoát như thế, trong chốc lát không biết phải phản ứng thế nào.

"Ngoan ngoãn ngồi trong tiệm chơi, anh đi mua lẩu về cho." Vạn Tư Tề xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu người yêu tinh nghịch, vò cho tóc trên đầu thành cái tổ chim, mới cất bước ra khỏi cửa.

Hoắc Cải nhìn theo bóng dáng nhanh chóng lẫn vào dòng xe của Vạn Tư Tề, vừa vuốt lại lông vừa lẩm bẩm: "Anh đi mua thật à..."

"Anh Hoắc à, ông chủ tốt với anh thật nhỉ." Nhân viên B nhịn không được cảm thán.

Hoắc Cải dương dương đắc ý nhếch khóe miệng: "Tất nhiên rồi, anh ta ăn cơm của tôi, dùng đồ tôi mua, ngay cả chỗ ở cũng là nhà của tôi, có thể không tốt với tôi được sao?"

Nhân viên hắc tuyến lặng lẽ quay đầu đi: Nhìn thế nào thì ông anh cũng giống như người được bao dưỡng hơn ấy!

Hoắc Cải nhìn vẻ mặt vặn vẹo từ chối chấp nhận hiện thực của nhân viên tiệm, không nói gì quay người đi, ngồi trước máy tính của Vạn Tư Tề, chuẩn bị tranh thủ dốc sức cho sự nghiệp nhục văn vĩ đại.

"Đinh đoong đinh đoong."

Hoắc Cải liếc mắt nhìn một cái, Vạn Tư Tề không ngờ vẫn mở Wangwang, lập tức thù mới hận cũ đồng thời trào dâng trong lòng, nhích con trỏ, nhanh chóng nhấp mở. Một loạt lịch sử nói chuyện liền bày ra trước mắt không chút che giấu.

(Bụi: Wangwang phần mềm chat dành cho việc mua bán hàng online.)

Liều chết giữ con thú trong miệng: Chào, có đó không?

Miêu nương tối cao: Tất nhiên là có rùi!

Liều chết giữ con thú trong miệng: Bộ đồ chó con hàng vẫn chưa về sao?

Miêu nương tối cao: Sắp rồi, khi nào về tui sẽ thông báo anh liền mà.

Liều chết giữ con thú trong miệng: Được rồi, vậy tôi off đây.

Miêu nương tối cao: Haizz… Đừng vội thế mà, tình yêu

Liều chết giữ con thú trong miệng: Sao thế?

Miêu nương tối cao: Bộ đồ mèo đó cục cưng nhà anh đã thử chưa, tui đã nói rồi, hiệu quả tuyệt nhất đó tuyệt đối xứng đáng với giá tiền cao nhất, anh thấy thế nào?

Liều chết giữ con thú trong miệng: Cậu ấy chưa mặc.

Miêu nương tối cao: Hàng đã về một tuần rồi mà anh vẫn chưa đắc thủ là thế nào, có cần người anh em đây dạy cho mấy chiêu không?

Liều chết giữ con thú trong miệng: Không cần, cậu ấy đã đồng ý mặc ở nhà một tuần cho tôi xem rồi.

Miêu nương tối cao: Lắc lư Cầu lộ ảnh, cầu được ngắm, cầu các kiểu cầu.

Liều chết giữ con thú trong miệng: Bộ dáng giả mèo dễ thương của con thú nhỏ nhà tôi sao có thể để người khác nhìn thấy được.

Miêu nương tối cao: Anh cũng quá ăn độc rồi đó tình yêu! Ít nhất cũng phải để tui xem xem hiệu quả khi mặc lên người của bảo vật trấn tiệm nhà tui chút chứ.

Liều chết giữ con thú trong miệng: Xin đọc lại một lượt nickname của tôi, cảm ơn.

Miêu nương tối cao: Đừng keo kiệt như thế mà, chỉ nhìn một chút thôi chỉ nhìn một chút thôi

Con chuột trong tay Hoắc Cải phát ra tiếng kêu răng rắc, đôi mắt cong lên một độ cong hung dữ, khuôn mặt trái xoan tinh tế trong chốc lát biến thành mặt bánh bao phồng to: Một ngày đổi lấy một tuần, một chiêu lấy lùi để tiến xuất sắc lắm Vạn Tư Tề! Uổng cho tiểu gia còn đang đắc ý rằng bán manh tất thắng chứ, thì ra mục đích của ngươi con mẹ nó chính là thế này!

Mười ngón lướt như bay, một hàng chữ đã xuất hiện trên màn hình.

Liều chết giữ con thú trong miệng: Thực sự muốn xem ảnh sao?

Phía bên kia Wangwang rất nhanh liền trả lời.

Miêu nương tối cao: Đúng vậy đúng vậy, quỳ xuống xin được xem tình yêu à

Liều chết giữ con thú trong miệng: Vậy anh gửi ảnh của anh qua trước đi.

Miêu nương tối cao: Hả? Đại nhân ngài chẳng lẽ đối với tiểu nhân…

Liều chết giữ con thú trong miệng: Đúng vậy.

Miêu nương tối cao: Tình yêu đã học được cách nói đùa rồi đấy à? Đúng là không dễ dàng gì, nhớ lại ngày đầu tui chỉ thuận miệng gọi ca ca một tiếng liền bị anh cấm phát ngôn, thật đúng là hoài niệm quá đi, oa oa oa… Nói lại anh cần ảnh của tui làm kí zì vậy, anh từ trước đến nay không phải vẫn luôn giữ thái độ ngoài cục cưng nhà anh ra thì người trong thiên hạ đều là cặn bã hay sao?

Liều chết giữ con thú trong miệng: Tôi chuẩn bị in ảnh của anh ra thành ảnh đen trắng treo tường!

Miêu nương tối cao: …

Liều chết giữ con thú trong miệng: Còn nữa, bộ đồ chó đó tôi không cần nữa.

Miêu nương tối cao: Không phải chứ, đó là hàng nhập khẩu 100% mềm mại thoải mái anh đặc biệt nhờ tui đặt mà.

…

Miêu nương tối cao: Í… Người đâu rồi?

Miêu nương tối cao: Này này, đừng làm lơ tui thế chứ đại ca…

Miêu nương tối cao: Tui không đòi ảnh nữa mà không được sao, hu hu hu… đừng vứt bỏ tui mà.

Liều chết giữ con thú trong miệng đích thực ngàn hô vạn hoán vẫn không xuất hiện lúc này đang đứng mé ngoài quầy thu ngân, vô cùng thản định bày ra bộ mặt băng sơn. Còn Liều chết giữ con thú trong miệng thế thân thì đứng mé trong quầy thu ngân, vẻ mặt tức tối trừng mắt nhìn người nào đó một chút biểu hiện chột dạ cũng không thèm bày ra.

"Anh có gì muốn giải thích không?" Hoắc Cải mặt đầy vẻ muốn hỏi tội.

"Như em đã thấy." Vạn Tư Tề quả là thản định đế, không giải thích.

Hoắc Cải đập bàn: "Trước hành vi chọc trứng kiểu này của mình, anh chỉ có thể đưa ra lời giải thích đơn giản thế thôi sao hả đồ khốn!"

"Phản ứng hiện tại của em phải chăng chính là đau trứng mà em vẫn hay nói?" Vạn Tư Tề vô tội hỏi ngược lại.

Hoắc Cải nước mắt giàn giụa, mình ngu đến mức nào mới đi phổ cập từ lóng trên mạng cho tên này chứ…

"Ăn lẩu trước đã, ăn no rồi mới có sức lực cãi nhau." Vạn Tư Tề vỗ vỗ đầu Hoắc Cải, vuốt xuôi đám lông đang xù lên, dịu giọng nói.

Này này, cái giọng dỗ dành trẻ lên ba đấy của ngươi là thế nào hả đồ khốn! Hoắc Cải bực bội quay đầu đi, đến lúc này mới chú ý đến bạn lẩu từ nãy đến giờ vẫn luôn dùng mùi thơm để thể hiện cảm giác tồn tại của mình. Chiếc bàn vuông trong góc tiệm đặt một nồi lẩu ba thức tươi nguyên, nước canh trắng như tuyết sôi sùng sục, bốc khói trong nồi lẩu đùi gà, bát đũa bằng sứ trắng gọn gàng đặt một bên, đợi chủ nhân lâm hạnh.

Ồ, tên này không ngờ thực sự mang cả nồi lẩu về, nồi lẩu nóng như thế, hắn mang về bằng cách nào? Trong lúc nghi hoặc, nghi vấn trong lúc không hay biết đã thốt ra khỏi miệng.

Vạn Tư Tề tốt bụng đưa ra đáp án: "Anh mua một hộp gỗ thịt, sau đó đặt nồi lẩu vào trong, gọi taxi đi về."

"Anh không chê phiền toái à." Hoắc Cải lẩm bẩm, nhìn tóc mai đẫm mồ hôi của Vạn Tư Tề, giọng nói nhỏ dần.

"Sao anh lại có thể chê em được chứ?" Vạn Tư Tề thuần lương mỉm cười.

Hoắc Cải hắc tuyến, ý ở ngoài lời tức là gia chính là phiền toái sao? Có điều nhìn nồi lẩu bốc khói nghi ngút kia, có vẻ mình cũng chẳng có lập trường mà biện hộ…

Hoắc Cải đang ở vào trạng thái đói bụng thể lực giảm đi một nửa cũng không tiếp tục giằng co lý lẽ nữa, trọng điểm là vô số kinh nghiệm lịch sử chứng minh cho dù y muốn cãi cũng không cãi thắng được, lặng lẽ lân la đến bàn, xử lý nồi lẩu.

Vạn Tư Tề thong thả ngồi về vị trí cũ, đánh chữ.

Liều chết giữ con thú trong miệng: Vừa rồi là tiểu yêu quái nhà tôi nói chuyện, bộ đồ chó con khi nào có hàng nhớ thông báo cho tôi.

Miêu nương tối cao: … Các ngươi đôi gian phu *** phu này thay ca nhau đùa giỡn tui phải không.

Liều chết giữ con thú trong miệng: Cẩn thận lời nói nhé, tôi không ngại thay đổi nhà cung ứng chút nào đâu.

Miêu nương tối cao: Anh quả nhiên vẫn không biết đùa… Oa oa oa

Việc buôn bán buổi chiều rất nhàn hạ, dù sao cũng rất ít có dân chúng bình thường nào dũng cảm đội nắng ra đường, Hoắc Cải ngồi xổm trong góc tiệm, chỉ huy chim đánh heo, sát khí tuôn dào dạt. Vạn Tư Tề nhàn

nhã thong thả ngồi đối diện Hoắc Cải, thưởng thức bộ dạng oán hận của người nào đó, lén lút YY xem Hoắc Cải mặc bộ đồ mèo vào sẽ đáng yêu gợi cảm đến thế nào.

Hoắc Cải bị luồng mắt YY của Vạn Tư Tề nhìn khiến cho toàn bộ lông tóc trên đầu dựng đứng, không nhịn nổi nữa mà gầm lên: "Nhìn nữa, nhìn nữa tôi ăn luôn anh giờ!"

Vạn Tư Tề giang rộng vòng tay: "Trống trải cô đơn lạnh lẽo quá, xin mặc Người hái, tình yêu ạ."

"Thứ anh phát ra không phải là cô đơn mà là xuân, tiếng anh gọi không phải là cô đơn mà là giường." Hoắc Cải dùng khóe mắt khinh bỉ hắn: "Bạn Tư Tề à, lại nói bạn thế nào mà từ một mặt lạnh băng sơn công tiến hóa thành bộ dạng lưu manh hiện tại thế hả?"

Vạn Tư Tề ra vẻ rầu rĩ cúi đầu, hết sức đương nhiên đáp: "Haizz, anh không ngờ lại bị em dạy hư rồi, em phải chịu trách nhiệm với anh đó."

Hoắc Cải câm lặng hỏi trời xanh…Chẳng lẽ đây chính là quả báo cho việc con phá hoại sự hài hòa của Thiên Triều sao, Mao gia gia? (Mao gia gia: Ừm khụ, những vị show ân ái xin tự trọng, tiểu đồng chí.)

(Bụi: Hài hòa từ này bắt nguồn từ chính sách xã hội hài hòa của chính phủ Trung Quốc, đồng thời với việc ngăn chặn những thông tin liên quan đến *** và bạo lực, cũng cưỡng chế ngăn chặn và loại trừ những tin tức không có lợi cho sự thống trị chuyên chính của Đảng cộng sản, với lý do là phá hoại sự ổn định hài hòa của xã hội. Theo số liệu của Lục Bối Hoa Lý hộ hàng – phần mềm làm sạch môi trường mạng, tránh thanh thiếu niên tiếp cận với các thông tin nhạy cảm, tin tức về chính trị gấp gần 6 lần tin tức về *** bạo lực. Trong phim ảnh nếu như xuất hiện các cảnh nhạy cảm, cũng sẽ bị "hài hòa".

Mao gia gia có thể là Mao Trạch Đông.)

Thấy Hoắc Cải lúc này đã có tâm trạng trêu chọc mình, Vạn Tư Tề đoán chừng tà hỏa của y chắc cũng đã giảm đi kha khá rồi, thế là thăm dò đưa món chính lên: "Vẫn còn giận vì vụ y phục sao?"

Vạn Tư Tề không nhắc đến còn ngon lành, vừa nhắc đến Hoắc Cải liền nộ từ tim dâng, ác từ gan sinh, cái trán bóng loáng nảy lên từng cái từng cái gân xanh: "Chẳng qua chỉ là muốn tôi đóng giả súc vật cho anh xem thôi, anh lập mưu tính kế tôi như vậy có gì thú vị không? Hả!"

Đích thực rất thú vị, Vạn Tư Tề chọc chọc đám tóc dựng đứng của Hoắc Cải, có chút ngứa ngáy trong lòng: Thật muốn ôm nhóc con này vào lòng vuốt ve vò nhéo quá đi

Vạn Tư Tề sáng suốt nuốt xuống lời tim gan, vuốt ve đáp: " Cũng giống như em cứ làm rồi làm sau đó hỏi anh cảm thấy thế nào vậy thôi, em cũng phải cho phép anh có một chút sở thích đặc biệt chứ phải không nào? Không phải em cũng từng nói rằng hai người sống cùng nhau chính là một quá trình giày vò lẫn nhau, chịu đựng lẫn nhau hay sao?"

Hoắc Cải hừ lạnh một tiếng, quay đầu không thèm để ý. Y thực ra không phải không thể chấp nhận việc mặc đồ động vật, điều khiến y tức giận chính là: Hoắc Cải y một ông tổ nghề lừa đảo, hôm nay không ngờ lại bị Vạn Tư Tề đùa giỡn xoay vòng quanh, cuối đời săn nhạn lại bị nhạn mổ mắt, sao có thể không thẹn quá hóa giận?

"Dù sao cũng chỉ là mặc trong nhà một chút, em cũng có thể thu thập tài liệu về phương diện này, sao em lại không thích làm chứ? Cũng không phải thực sự bắt em mặc rồi đứng trong tiệm làm vật cát tường." Vạn Tư Tề tiếp tục vuốt lại lông cho con dã thú nhỏ.

"Hừ hừ, tôi lại dám mặc trong tiệm cho người ta nhìn ngắm đó, anh có dám không?" Hoắc Cải chầm chậm nhếch khóe môi, vẻ cười tràn ngập nét khiêu khích.

"Anh không dám." Vạn Tư Tề mím môi, thành thật thừa nhận. Sau đó cẩn trọng hỏi: "Không phải em định làm thế thật đấy chứ?"

Hoắc Cải nhìn vẻ căng thẳng sẵn sàng ngăn cản của Vạn Tư Tề, không có ý tốt híp mắt lại: "Yên tâm, tôi không định mặc ra ngoài đâu, gia vẫn chưa muốn bị mất mặt."

Có điều ấy mà… Hừ hừ! Hoắc Cải quyết định tối nay sẽ đi làm một việc muốn làm từ rất lâu rồi nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội, ăn độc ấy hả? Vậy còn phải xem xem món ăn đó có chịu để một mình ngươi ăn hay

không nữa! Gia hôm nay muốn đi bán sắc tướng, gia muốn báo thù xã hội!

(Bụi: Sắc tướng-vẻ đẹp bên ngoài)

Đã quyết định xong, vẻ giận dữ trên mặt Hoắc Cải cũng tan biến, trông như đã bình tĩnh lại: "Cơn giận của tôi vẫn chưa hết đâu! Anh trông tiệm một mình đi, tôi đi về đây, tôi cần bình tĩnh lại."

Vạn Tư Tề không hề nghi ngờ, để y về nhà, bản thân ngồi trở lại trước quầy. Dù sao cho dù Hoắc Cải muốn đả kích báo thù thì cũng phải gây náo loạn với mình, dù thế nào thì cũng đều là tình thú, chẳng bằng phối hợp một chút.

++

Chú thích:

Lẩu bún:

Mặt trời từng chút từng chút bị vũ trụ kéo về phía chiếc giường làm bằng đại địa, chớp mắt đã đến chập tối.

Tiếng chìa khóa xoay chuyển vang lên, Vạn Tư Tề ngay sau đó liền bước vào phòng.

"Sao sớm vậy anh đã về rồi?" Hoắc Cải vội vàng đóng trang web đang xem lại.

Vạn Tư Tề đong đưa túi xách trong tay, đáp không vào vấn đề: "Anh mang gà rán Kentucky mà em thích về đây."

"Đánh một gậy cho một miếng ăn, anh cho là đang huấn luyện thú sao?" Hoắc Cải miệng càu nhàu, nhưng lại nhanh như chớp ôm lấy túi đồ ăn vào lòng.

Vạn Tư Tề cười nói: "Chậm chút, anh cũng có tranh giành với em đâu. Quy tắc cũ phải không, phần nhân bánh trứng là của em, phần rìa là của anh, phần cánh nhiều thịt là của em, phần chóp cánh là của anh phần thịt đùi gà là của em, phần da là của anh thịt và bánh của hamburger là của em, xà lách là của anh. Coca là của em, đá là của anh. Anh nhớ vậy đã đúng chưa?"

Hoắc Cải bị Vạn Tư Tề dùng lời lẽ thẳng thắn không kiêng kỵ gì nói toạc chân tướng mình đàn áp bóc lột đối phương, hiếm hoi ngượng ngùng một chút, vẫy vẫy tay với Vạn Tư Tề nói: "Nào, cùng lại ăn đi."

Vạn Tư Tề ưu nhã giải quyết hết những phần thừa thãi góc mép Hoắc Cải đào thải ra, lòng khấp khởi mong chờ tạo hình Hoắc Cải mặc bộ đồ mèo con vào chốc nữa.

Ăn uống no say, Vạn Tư Tề chân tay lanh lẹ thu dọn mọi thứ đâu vào đấy, đang chuẩn bị mở miệng. "Arup cha cha adippydappydill la baritztandill lan den lan doe.." Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, chặn đứng hành động tà ác của Vạn Tư Tề.

Hoắc Cải thản định giơ điện thoại lên, tắt chuông hẹn giờ đi, đặt gần bên tai, giả đò mở miệng nói: "Xin chào… Đúng rồi, là sách tôi đặt. Anh ở hãng chuyển phát nhanh nào thế… Ồ, chưa nghe qua bao giờ. Văn phòng của các anh ở chỗ nào… Ờ, được tôi đến ngay đây."

"Em phải ra ngoài sao?" Sắc mặt Vạn Tư Tề có xu hướng đen lại.

"Đúng vậy, tôi muốn ra ngoài giải tỏa. Không được đi theo, chuyện mặc đồ thú chúng ta ngày mai nói tiếp." Hoắc Cải không đợi Vạn Tư Tề trả lời đã rảo bước ra khỏi cửa, trong chớp mắt đã mất dạng.

Đường Tam Hoàn, đối diện công viên phía tây thành phố, một tòa kiến trúc ba tầng dạng cong hòa mình vào trong sắc đêm yên tĩnh. Hoắc Cải xuống xe, đứng trước tòa kiến trúc to lớn đó có chút hơi căng thẳng, ngửa đầu, ba chữ cái "K me" được những bóng đèn nối liền nhau nhuộm lên những màu sắc vừa mờ ám vừa mê loạn. Ánh đèn neon nhấp nháy trong sắc đêm, ngả ngớn tỏa sáng, giống như pháo hoa không bao giờ tắt. Đêm lạnh như nước.

Căn cứ vào tư liệu mà Hoắc Cải thu nhập được trên mạng cả buổi chiều, "K me" là gay bar lớn nhất trong thành phố. Có người nói "K me" có nghĩa là "kiss me", lại có người nói "K me" có nghĩa là "kill me". Hoắc Cải chỉ biết K ai đó có nghĩa là đánh người. Cho nên "K me" bị Hoắc Cải bi kịch mà hiểu thành "Đánh tui đi", đồng thời suy diễn sâu xa rằng bar này rất có thể cung cấp dịch vụ cho sinh vật có thuộc tính S nào đó.

Hoắc Cải còn đang chần chừ, liền nhìn thấy từ xa xa một người đàn ông ăn mặc hết sức mát mẻ gợi cảm đi vào cửa quán bar. Hoắc Cải nhịn không được đánh giá một chút cách ăn mặc bảo thủ trên áo sơ mi dưới quần bò của mình, lại nhòm nhòm bảo vệ đang đứng trước cửa bar, sâu sắc cảm thấy bản thân chính là một học sinh trung học không cẩn thận đi lạc đến trước cửa gay bar, bảo vệ trừ phi bị mù mới để cho mình đi vào.

Hoắc Cải hít sâu một hơi, cởi vạt dưới áo sơ mi, buộc lên cao cao, lộ ra vòng eo con kiến mảnh mai trơn bóng, lại thả lỏng thắt lưng, lưng quần tụt xuống sâu, lộ ra đường viền của chiếc quần lót màu đen. Cuối cùng móc ra con dao nhỏ, rạch vài đường trên đùi, đầu gối của chiếc quần bò, chiếc quần bò bó sát liền bật ra một lỗ hổng hình thoi, làm nổi bật vùng da trắng như tuyết được bao bọc ở giữa, học sinh ngoan hiền chớp mắt liền biến thành thanh niên phản nghịch.

Hoắc Cải vững dạ hơn chút ít, lắc eo, rảo bước chân mèo đi vào cửa quán bar, thuận lợi tiến vào nội bộ quân địch.

Vừa vào đến đại sảnh, Hoắc Cải suýt chút nữa bị chấn trở lại cửa chính, âm nhạc đinh tai nhức óc kinh khủng khiếp! Ánh đèn nhấp nháy tứ phía! Bên trong tối om như mực! Có điều người không đông lắm, rất không xứng với danh hiệu quán bar số một thành phố.

Hoắc Cải nước dãi chảy dài nhìn hai ba tiểu miêu trên sàn nhảy, đây đều là những tài liệu sống động cả đó! Hoắc Cải len lén nuốt nước bọt, men theo sàn nhảy, ngồi xuống bên quầy bar cách đó không xa, nhòm anh chàng pha chế đang vui vẻ lau ly, trăn trở xem nên moi thông tin thế nào.

"Uống chút gì chứ?" Anh chàng pha chế ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười mỉm chuyên nghiệp.

"Hồng phấn giai nhân." Hoắc Cải kiểm tra độ dày của túi tiền, rất vững dạ.

Anh chàng pha chế ngây ra một chút, Hồng phấn giai nhân (Pink lady) là rượu dành cho phụ nữ, lấy rượu gin làm nền, trộn cùng với nước chanh, nước đường thạch lựu, lòng trắng trứng, mùi vị thiên về ngọt, độ rượu không cao lắm, đàn ông rất hiếm người gọi. Nhưng khách hàng là thượng đế, anh pha chế vẫn cứ gật đầu, đi pha chế. Mỗi một tiểu thụ đều có một trái tim phụ nữ dịu dàng mà phải không nào?

Rất nhanh, một ly Hồng phấn giai nhân điểm anh đào trên đầu được đặt trước mặt Hoắc Cải, y khẽ nhấp một ngụm, nói: "Cũng được, anh hẳn rất ít khi pha chế loại này phải không?"

"Đúng là vậy." Anh chàng pha chế gật đầu thừa nhận, nơi đây người đến đều là đàn ông, có ai đang yên đang lành lại đi gọi rượu nữ chứ. "Tôi pha chế Blood Mary rất tuyệt, cậu làm một ly chứ?"

Hoắc Cải ra sức lắc đầu, Blood Mary là rượu tiêu chuẩn dành cho phái mạnh, dùng vodka làm nền, không phải mạnh thường đâu. Nếu như là mình trước khi xuyên, mười ly cũng không thành vấn đề, nhưng hiện tại khoác tấm da rách nát này của Vạn Nhận Luân… Haizz, ngươi cho rằng vì sao mà ta lại đi gọi rượu dành cho phụ nữ chứ?

"Có hạt cười không?" Hoắc Cải lại nói: "Nếu như có mực khô thì cho một đĩa nhé."

Thấy Hoắc Cải tiêu tiền dứt khoát như vậy, nụ cười của anh pha chế lại càng tươi tắn hơn, đưa đồ nhắm lên, chủ động bắt chuyện: "Đi một mình à?"

"Đúng vậy… chỗ này của các anh ít người nhỉ." Hoắc Cải bắt đầu nhiệm vụ moi thông tin.

Anh chàng pha chế khóe miệng co rút: "Lúc này mới có 8h… Muốn náo nhiệt gì thì cũng phải đợi sau 9h cơ."

"Chốc nữa có tiết mục gì thú vị không?" Hoắc Cải cúi đầu nhấp ngụm rượu, che giấu sự nghiệp dư của mình.

"Nhiều tiết mục, có nam đóng giả nữ, có ca hát, có nhảy múa. Đều là soái ca mãnh nam cả đó." Anh chàng điều chế chợt hạ thấp giọng, nói: "Nhìn trúng ai thì tôi sẽ giúp cậu gửi giấy hẹn người ta."

Hoắc Cải ngón trỏ khẽ gõ, suy nghĩ xem hẹn một soái ca ra tiến hành cuộc giao lưu thuần tinh thần được chăng? Đối diện trực tiếp với một chàng gay chính tông cơ mà, tài liệu mới mẻ nóng hổi biết bao.

Trông thấy Hoắc Cải có dấu hiệu dao động, anh chàng điều chế tiếp tục lôi kéo môi giới quan hệ không lành mạnh: "Cậu đẹp trai thế này, đảm bảo bọn họ cũng rất vui lòng gần gũi. Đi ra ngoài chơi ấy mà, vẫn nên tìm người có kinh nghiệm chơi tới bến mới thú vị đúng không nào?"

Hoắc Cải vỗ bàn một cái, hạ quyết tâm, quả quyết mở miệng: "Có thể hẹn một người ra nói chuyện trước được không? Xem xem cảm giác thế nào rồi tính tiếp."

"Được chứ? Cậu thích gấu hay sói?" Anh chàng pha chế đôi mắt cong cong.

"Anh không ngờ lại trực tiếp loại bỏ hai lựa chọn "khỉ" và "yêu"." Hoắc Cải khoe khoang thuật ngữ chuyên ngành mới học được, buồn bã che mặt: "Chẳng lẽ dáng vẻ tôi đúng tiêu chuẩn thụ đến thế sao?"

Biểu cảm của anh chàng pha chế lập tức vặn vẹo, công mà lại có mặt mũi đi gọi loại rượu như Hồng phấn giai nhân sao?! Anh chàng pha chế thở phì phò hai hơi mới khiến hô hấp trở lại như bình thường, niệm thầm trong đầu mười lần rằng khách hàng là Thượng đế, gian nan đáp: "Không phải vấn đề ở cậu… Chủ yếu là vì chỗ chúng tôi thụ đến khá nhiều, bình thường đều đến tìm công. Cậu nếu như muốn tìm thụ, chỗ chúng tôi cũng có tiểu gia đấy."

"Tôi ở trên hay dưới đều được, có điều tôi thích sói hơn, tuổi tác càng lớn càng tốt " Hoắc Cải cong khóe môi, cười đầy vẻ hủy hoại thuần phong mỹ tục. Tìm một con gấu cơ bắp y chịu không có nổi nha, chẳng may phát hiện ra mình là một tên chỉ tám chuyện chơi thôi, nhất thời nổi giận túm lấy tiểu gia cưỡng luôn thì làm thế nào? Ít nhất cũng phải tìm một tên có thể đánh thắng chứ phải không nào?

Rất nhanh, một soái ca đầu đinh áo ba lỗ được triệu hồi đến bên cạnh Hoắc Cải, cái cằm còn mang theo gợn râu hơi xanh xanh. Hoắc Cải nhìn anh công hai mắt lóe sáng, nét cười thấp thỏm: "Hi"

"Gọi anh là Roy được rồi, xưng hô em thế nào đây?" Roy ngồi xuống sát sàn sạt Hoắc Cải, cười rạng rỡ.

"Gọi em Tiểu Luân là được." Mỗi lần làm chuyện xấu, trong đầu Hoắc Cải đều hiện lên cái tên xui xẻo này đầu tiên.

"Tiểu Luân lần đầu tiên đến đây chơi hả?" Roy sờ lên cái tay cầm ly của Hoắc Cải.

"Anh cũng muốn uống Hồng phấn giai nhân sao?" Hoắc Cải ngây thơ nhìn lại.

"…" Roy thực sự không mặt dày đến mức thừa nhận phẩm vị của bản thân đáng xấu hổ như vậy.

Bầu không khí có chút gượng gạo, Hoắc Cải cười cười, chuyển đề tài hỏi: "Anh muốn uống gì, em mời anh."

Hoắc Cải chủ động để vặt, bầu không khí tất nhiên nhanh chóng sôi nổi trở lại, Roy làm động tác búng tay rất ngầu, gọi anh chàng pha chế: "Cho một chai Chivas."

Hoắc Cải cười không nói, uống đi uống đi, sau đó ngoan ngoãn rượu vào thốt lời chân thành cho ta

Đông Phương Vị Minh nếu như biết Hoắc Cải dùng tài sản hắn cho để bao giai, không bắn cho y một mặt đầy máu không thôi.

Bàn tay chai sạn của Roy cầm lấy ly thủy tinh, khẽ giơ lên trước mặt Hoắc Cải: "Cảm ơn."

Dịch rượu màu hổ phách phản chiếu khuôn mặt trẻ trung có chút non nớt của Hoắc Cải, như thể một con cừu non thuần khiết chỉ trong chớp mắt sẽ bị người nuốt vào bụng. Ngón tay Roy khẽ lắc, bọt trắng du đãng từng vòng từng vòng trên dịch thể óng ánh, như thể đang tiến hành một nghi lễ cổ xưa thần thánh. Bóng của Hoắc Cải như bị hút vào trong ly, xoay tròn rồi chầm chậm chìm xuống.

Bị động tác của Roy lôi kéo, hai mắt của Hoắc Cải mê ly, thất thần trong phút chốc, trong đầu ngôn ngữ không suy nghĩ liền buột ra khỏi miệng: "Có cần thêm mì chính không?"

"…" Bia + Mì chính = Xuân dược, câu nói này Roy cũng biết thế nên hắn rất nhanh phản ứng lại, ưu nhã thu lại bàn tay vì câu nói kinh người của Hoắc Cải mà cứng đờ, lộ ra nụ cười hiểu rõ, nâng ly, ngửa cổ, dốc xuống, dịch thể đẹp đẽ trôi xuống cổ họng, khiến hầu kết di chuyển lên xuống, toát ra vẻ gợi cảm mờ ám.

Roy đặt ly xuống, nhướn mày mỉm cười: "Có em ở đây, anh cần thêm mì chính làm gì?"

Ý ngươi muốn biểu thị rằng gia là xuân dược hình người ấy hả? Hoắc Cải nhìn đôi mắt sói lóe sáng trong ánh đèn điện lập lòe, hối hận không thôi, câm bặt: Cái mồm nhanh nhảu này!

Người đẹp ở bên, lại được ám chỉ, Roy tất nhiên không khách sáo nữa, đôi tay to chớp mắt đã mò lên đùi Hoắc Cải, đồng thời có xu hướng càng sờ càng lên cao.

Hoắc Cải lại hít vào một hơi, rất vô sỉ mà sung sướng, cũng không thể trách Hoắc Cải không giữ gìn phẩm hạnh, chỉ có thể trách tấm da này của Vạn Nhận Luân quá đói khát. Hoắc Cải hết sức hoài nghi phải chăng tiểu huynh đệ nhà mình đã đầu hàng quân địch, nhịn không được cúi đầu xuống quan sát tình hình chiến sự, vẫn ổn… Nhà mình vẫn chưa giương cờ, có điều… Vì cái quần què gì mà khóa quần của con sắc lang đối diện lại mở rộng như thế, hơn nữa, bên trong hắn mặc hình như là quần chữ T thì phải, đó tuyệt đối là quần chữ T phải không! Lông lá đều lộ hết ra ngoài rồi đó có biết không, đôi mắt chó bằng hợp kim Titan của ta sắp bị lóa mù rồi nha!

Hoắc Cải nhịn không được vươn tay ra, một bước đến nơi, rờ đến giữa hai chân Roy. Thân hình Roy chợt khựng lại, sau đó cười *** tiện, giang rộng đùi ra, mặc Hoắc Cải làm. Hoắc Cải cũng không khách sáo, cầm lấy khuy khóa kéo dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai giúp hắn đóng lại khóa quần.

"…" Biểu cảm hiện tại của Roy…. Một lời khó nói hết.

Hoắc Cải lau lau móng vuốt ngay trên quần của Roy, thản định thu tay lại.

Biểu cảm của Roy càng thêm vặn vẹo.

Hoắc Cải quay đầu đi uống rượu, giả vờ không trông thấy gì hết.

Cái tay run run của Roy lại đặt trên khóa quần của mình, giống như có vẻ muốn kéo xuống.

Hoắc Cải không dám giả vờ tiếp, vội vàng ấn lại tay của Roy, mở miệng: "Em biết chim nhà anh to béo phốp pháp, là đại thiên sứ trong loài chim rồi, anh đừng thả ra nữa được không?"

Qua một chốc, Roy vẻ mặt vặn vẹo cuối cùng cũng nặn ra một câu từ kẽ răng: "Kẹp… Kẹp vào lông rồi…"

Hoắc Cải vội vàng rụt tay lại, mồ hôi nhỏ giọt: "Mời anh cứ tự nhiên…"

Roy gian nan nghiến răng nghiến lợi giải thoát lông ra khỏi kẽ khóa quần, thở dài một hơi, sắp khóc đến nơi rồi.

Hoắc Cải thăm dò giải tỏa bầu không khí gượng gạo này, mở miệng nói: "Anh nói xem có khéo không cơ chứ, hai ngày trước em mới đọc được câu này trên weibo – ôm chặt háng của mình, tôn trọng háng của người khác."

Roy cuối cùng cũng khóc rồi.

Hoắc Cải nhìn vẻ nghẹn khuất mắt hổ ướt lệ của vị này, cuối cùng lương thiện phát hiện ra, chỉ vào Roy nói với anh chàng pha chế: "Cho anh ta một quả dưa chuột, không có dưa chuột thì mang xúc xích cũng được."

Roy nước mắt giàn giụa: "Anh Luân, em quỳ xuống xin anh, chúng ta đổi đề tài khác đi có được không?"

"Được." Hoắc Cải chột dạ gật đầu.

"Vậy dưa chuột và xúc xích còn cần nữa không?" Anh chàng pha chế kính nghiệp hỏi.

Roy trừng mắt tức giận nhìn, Hoắc Cải phất phất tay: "Không cần nữa, cảm ơn, lấy cho anh ta một túi khăn giấy đi."

Roy nhận lấy khăn giấy bi phẫn lau nước mắt.

Hoắc Cải nhét tờ 100 tệ vào tay Roy, an ủi nói: "Cần bồi thường cái gì cứ tự đi mua nhé."

Roy xót xa hít mũi: Dạo này kiếm tiền nào có dễ dàng đâu?!

Trải qua việc này, Roy không dám không tôn trọng háng của Hoắc Cải nữa, chân tay cũng ngoan ngoãn hơn, hai người nói chuyện càng lúc càng ăn ý, từ sở thích nói đến cuộc sống thường ngày, từ scandal các ngôi sao

đến đạo cụ tình thú, đề tài của hai tên vốn có dụng tính trong lòng càng lúc càng sâu sắc, càng lúc càng không có giới hạn, rất có khí thế chỉ cần giờ lành đến liền đi thuê phòng ngay.

Thời gian trong lúc không hay biết đã đến 9h30, từ nãy đến giờ Vạn Tư Tề đã gọi hơn chục cú điện thoại, bị tin nhắn "12h về."của Hoắc Cải gạt đi không chút lưu tình.

Trên sàn đã diễn xong hai tiết mục, thông tin Hoắc Cải cần đã moi được kha khá rồi, giơ tay rót cho đối tượng phỏng vấn xui xẻo một ly, giả vờ vô ý hỏi: "Tiết mục của anh khi nào bắt đầu?"

Dịch thể sóng sánh ánh lên sắc mê ly trong bóng tối mờ ảo, thiếu niên ngon miệng ở bên cạnh nở nụ cười mỉm thuần lương, Roy cảm thấy cổ họng vô cùng khô nóng, nâng ly, một ngụm uống cạn ly rượu, dịch thể mát lạnh quanh quẩn giữa đôi môi, mùi rượu thơm ngát tản ra trong miệng.

Roy thỏa mãn khà một tiếng, ghé sát Hoắc Cải, hơi thở mang mùi rượu thổi từng chữ từng chữ vào tai Hoắc Cải: "Còn 10 phút nữa là anh lên sàn rồi, ca khúc Lovage-Sex, hát cho em, chỉ riêng mình em thôi."

Hoắc Cải chỉ cười không đáp, hiểu rồi, 10 phút nữa chính là thời cơ rút lui của ta.

Nhìn cảnh tượng quần ma loạn vũ trên sân khấu, Hoắc Cải vô thức sờ sờ điện thoại, Vạn Tư Tề từ lúc mình gửi tin nhắn liền không gọi thêm cuộc nào nữa, điều này không giống với tác phong thường ngày của hắn. Hoắc Cải cố gắng đè nén lại dự cảm không lành trong lòng, vực lại tinh thần, kéo kéo khóe miệng, nhỏ nhẹ hỏi: "Không biết anh thích tư thế nào, em mới vào giới chưa lâu, không biết nhiều lắm."

Roy lần nữa lại bị Hoắc Cải dụ cho hồn phách bay bổng, ám ảnh tâm lý lông bị kẹp lúc trước đã sớm vứt lên chín tầng mây. Roy kéo lấy tấm thân nhỏ nhắn của Hoắc Cải ôm vào lòng, giọng nói gợi cảm đến mơ hồ: "Chúng ta có thể thử hết các tư thế… Bất kể là 69 hay là doggy, trực diện hay là ngồi trên anh đều thành thạo cả."

"Anh đều thử hết rồi à? Cảm giác có gì khác nhau?" Hoắc Cải miễn cưỡng cười, đẩy ra thân thể càng lúc càng dán sát của Roy, chỉ còn nửa tiếng nữa là đại công cáo thành rồi, ta nhịn!

Roy thân là công, trong tình huống thụ không biết ngại ngùng xấu hổ gì thế này thì tất nhiên chỉ có thể càng hơn không biết xấu hổ hơn, lập tức liền bla bla kể về kinh nghiệm trên giường, thể nghiệm tự thân của mình. Tay chân tuy không dám có hành động gì quá trớn nhưng cũng không thành thật gì cho cam, vừa giới thiệu các tư thế vừa chỉ chỉ chọc chọc, sờ sờ mó mó người Hoắc Cải.

Hoắc Cải giữ vững đạo đức nghề nghiệp của một tác giả nhục văn, hiến thân vì sự nghiệp hài hòa, nhẫn nhịn hết tất cả, có điều nói thực thì bị sờ cũng khá thoải mái, đạo đức nghề nghiệp cũng chỉ là một phần thôi.

Mấy vị tráng sĩ mặc đồ nữ trên sàn đã diễn gần xong, Roy ôm lấy nửa vòng eo Hoắc Cải, cằm dán lên cần cổ y, cố ý hạ thấp giọng xuống để lời nói nhuộm lên vị trầm khàn mờ ám: "Đến lượt anh rồi, Lovage Sex, đảm bảo hát đến mức em phải cương lên, đừng chê cười nhé."

"Em đợi." Hoắc Cải cười đáp, thuận thế đẩy Roy ra, vừa vào quầy rượu, thân hình xoay chuyển, như thể đang chuẩn bị đi về phía sàn nhảy, trên thực tế hai chân đang không an phận tìm kiếm đường rút lui.

Đột nhiên, thân hình Hoắc Cải cứng đơ như khúc gỗ, Roy nghi hoặc chau mày: "Sao thế?"

Nhưng Hoắc Cải như bị yểm chú định thân vậy, chẳng nói chẳng rằng, cũng không cử động.

Lập tức phải lên sàn rồi, Roy cũng không dám chậm trễ, chỉ có thể một bước ba lần quay đầu, bước về sau cánh gà.

Nếu như Hoắc Cải có thể nói thì y sẽ rầu như cha chết mẹ chết mà đáp lại Roy rằng: "Em bị bắt gian tại trận rồi, oa oa oa". Thế nhưng Hoắc Cải đối diện với bóng người ngồi cách đó không xa, cả thở mạnh cũng không dám. Vạn Tư Tề làm thế nào mà tìm được đến nơi này, hắn ngồi đó nhìn bao lâu rồi, tại sao từ nãy đến giờ hắn vẫn một mực không chủ động ra mặt…

Bị đôi mắt băng hàn đó của Vạn Tư Tề lăng trì, Hoắc Cải chỉ cảm thấy không nhịn nổi run rẩy, y cũng không hiểu được bản thân đang sợ hãi điều gì, thế nhưng y hiện tại ngoại trừ run rẩy ra thì không thể làm nổi điều gì hết.

Vạn Tư Tề giơ tay lên, thong thả cởi từng cúc từng cúc một chiếc áo sơ mi được cài chặt chẽ, chỉ chừa lại một chiếc ở giữa, duy trì hiệu quả che chắn hờ hững. Dựng cổ áo lên, hung hăng vạch rộng cổ áo sang hai bên, lộ ra bộ ngực cơ múi rõ ràng. Phẩy vạt dưới, eo lưng rắn chắc như ẩn như hiện dưới vạt áo sơ mi.

Hoắc Cải nhìn ngây người, Vạn Tư Tề đang làm gì vậy, chuẩn bị sắc dụ mình về nhà sao? Hoắc Cải đoán không ra suy nghĩ của Vạn Tư Tề lúc này, cũng suy không được hành động tiếp theo của hắn, cho nên y chỉ có thể ngồi yên tại chỗ, ngây người mặc cho tầm mắt bị Vạn Tư Tề dắt đi. Hoắc Cải nắm chặt tay, cảm giác không vui mơ hồ như con sâu ăn mòn xương tủy, khiến đốt ngón tay của y từng chút từng chút một biến thành màu ngọc.

Vạn Tư Tề đứng dậy từ trên sô pha, cười mà như không liếc nhìn Hoắc Cải, nhưng không hề bước về phía y, mà quay người đi về phía sàn nhảy đầy những yêu ma.

Vạn Tư Tề nhấc bước, nhưng lại đột ngột dừng lại, xoay vai, cúi người xuống, cổ áo rộng quá mức mở rộng, hai điểm hồng nâu trên ngực gần như khóa chặt lấy nhịp tim của Hoắc Cải. Vạn Tư Tề thì ngay cả một cái liếc mắt cũng lười bố thí cho Hoắc Cải, cầm lấy chai rượu vang đỏ được gọi nhưng chưa từng được thưởng thức qua trên bàn, giơ lên cao cao, thẳng lưng, nét cười khiêu khích, như dũng sĩ giơ cao ngọn chiến kỳ, từng động tác giơ tay nhấc chân đều tràn đầy chiến ý lăng lệ khí thế.

Độ cong trên môi Vạn Tư Tề kéo theo đôi mày của Hoắc Cải, thế nên đôi mày y chau lại, trong mắt y giấu không được nét mê mang hoảng loạn, hắn sắp làm gì? Hắn muốn làm gì? Bộ não vốn đã quen với việc đưa ra âm mưu quỷ kế của Hoắc Cải giờ phút này hỗn độn vô cùng. Sự bất an trong lòng lại như thủy triều gào thét đập vào bờ không ngừng.

Cổ tay xoay chuyển, nước rượu màu đỏ tươi từ trên đỉnh đầu Vạn Tư Tề đổ xuống, mái tóc bị làm ướt, dưới ánh đèn màu hỗn tạp, ngay cả lọn tóc cũng nhuộm lên màu sắc diễm lệ của lưu ly. Mái tóc đen ướt sũng dán sát vào trán, gò má, giọt nước phản chiếu ánh đèn chậm rãi chảy qua lông mày đuôi mắt, làm ướt khuôn mặt, nhuộm tươi môi đỏ, chảy xuống dưới, liếm mút cần cổ, trượt qua xương quai xanh, thấm qua tấm áo, lặn mất dưới đường đai quần.

Trên sàn, giọng ca lười nhác mà khàn đặc của Roy xen lẫn với những tiếng thở dốc mờ ám trôi tới bên tai "I'm a man ……I'm a drug ……I'm a man……I'm your slave……"

Nơi nào đó từng đợt từng đợt căng dần, trước lúc Roy lên sàn đã nói muốn hát đến mức y phải cương lên, Hoắc Cải có chút quẫn bách phát hiện ra dục vọng của bản thân đang dần trở nên nóng bỏng và cứng rắn, nhưng Hoắc Cải không phân biệt được, đó rốt cuộc là do giọng ca quá mức phiến tình của Roy hay là do hình ảnh quá mức hương diễm trước mặt. Hơi thở gấp gáp đến run rẩy, đầu lưỡi vô thức chuyển động, chỉ có bản thân mới nghe được tiếng thì thầm phát ra từ cổ họng "I'm your slave……" Em là nô lệ của anh.

Dường như cảm thấy vẫn chưa đủ, đến khi dốc hết sạch cả chai rượu vang đỏ, Vạn Tư Tề mới dừng tay.

Dưới ánh đèn mờ ảo, thân ảnh Vạn Tư Tề cũng không chân thực như thế, bộ ngực trần đầy ánh nước óng ánh, áo sơ mi ướt sũng ôm chặt lấy thân mình, chất vải màu trắng bị dịch rượu màu đỏ nhuộm thành tấm vải sa mỏng màu đỏ, phong cảnh dưới tấm áo được chủ nhân của nó hào phóng phơi bày không che đậy, bộ ngực rắn chắc cơ múi, eo lưng tinh tráng gọn gàng, cánh tay thon dài hữu lực, bờ mông tròn trịa vểnh cao, đùi thẳng đầy đặn, ngay cả đường cong hơi lõm chính giữa lưng cũng gợi cảm đến chết người. Mỗi một chi tiết đều đẹp đến hoàn hảo, như thể một bức tượng thần Hy Lạp cổ đại.

Sau khi Vạn Tư Tề xuyên thành mình đã làm thế nào mà dần dần trở thành bộ dạng hoàn mỹ thế này, Hoắc Cải đã không còn rảnh rỗi mà suy nghĩ nữa. Một luồng lửa nghề nghiệp không rõ tên từ tận sâu linh hồn dâng lên, thiêu đốt Hoắc Cải cổ họng khô khốc, hàm răng ngứa ngáy, hơi thở hỗn loạn. Ra sức đè nén nỗi tức giận từng đợt từng đợt dâng lên từ trong tim, khuôn mặt y đỏ bừng: Vạn Tư Tề… Vạn Tư Tề hắn sao có thể làm thế! Đó là thân thể của ta! Hắn sao có thể để người khác nhìn! Đó đều là của ta! Của ta!

Tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, dục vọng dâng trào không ngờ dập tắt sạch sẽ trong phút chốc, chỉ chừa lại nỗi bực bội vô hạn gào thét, tông dọc đâm ngang trong cơ thể. Chẳng cần biết hắn đang phân tích phán đoán tính toán những gì nữa, Hoắc Cải loạng choạng nhảy từ trên ghế xuống, đôi mày nhíu chặt, hai hàm răng nghiến, lỗ mãng đi về phía Vạn Tư Tề.

Thế nhưng Vạn Tư Tề dường như hoàn toàn không chú ý đến Hoắc Cải, vừa quay người liền chen vào sàn nhảy nhộn nhạo, hòa vào quang cảnh bê tha hoang đường kia. Hoắc Cải chẳng còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ biết chen lấn đuổi theo phía sau Vạn Tư Tề, chỉ muốn đuổi theo hắn, túm lấy hắn, khiến cho trong mắt hắn không còn như vậy nữa – hoàn toàn không có sự tồn tại của mình.

Đúng như lời anh chàng pha chế đó nói lúc đầu, đến "K Me" phần lớn là tiểu thụ. Cho nên rất nhanh Vạn Tư Tề liền bị vô số mỹ thụ vây lấy như chúng sao vây quanh mặt trăng. Người quá nhiều, sàn nhảy lại hẹp, mà Vạn Tư Tề lúc này lại quá mức mê người. Hoắc Cải chỉ đứng cách đó có năm bước chân, nhưng không cách nào tiếp cận được.

Trong mắt Vạn Tư Tề lúc này vẫn không có y, mà Hoắc Cải lúc này trong mắt chỉ có Vạn Tư Tề. Từng cảnh tượng khiến người khác huyết mạch bành trướng không ngừng khiêu khích thần kinh căng như dây đàn của Hoắc Cải.

Cái ĐM nhà ngươi tay đang sờ chỗ nào vậy hả! Tấm lưng đó là thứ ngươi có thể sờ vào sao? Ngươi thế được gọi là quấy rối *** đấy có biết không hả!

Còn ngươi nữa cái tên gay kia, ngươi đứng trước mặt anh trai ta cởi áo làm cái éo gì hả, dọa chết người ngươi có chịu trách nhiệm nổi không hả!

Này này cái tên bóng kia ngươi tự trọng chút đi, ngươi vặn mông cọ vào người vị đó nhà ta là muốn làm trò gì thế hả!

Cái đồ bê đê thối tha kia, tránh xa Vạn Tư Tề nhà ta ra một chút, ai cho phép ngươi cọ vào tay của hắn chứ!

Oa oa oa, không được đụng vào! Đùi của hắn chỉ có ta mới được sờ! Con thỏ thối thây kia cút đi cho ông!

Cổ họng mắc xương, da thịt cài gai, trong mắt vướng cát, Hoắc Cải giống y như một con chó bị người ta chiếm mất địa bàn, nhảy chồm chồm gào thét gầm rú, hận không thể cắn xé đám người xâm lược thành bã, nhưng y giờ này phút này vẫn không biết phải làm thế nào. Hoắc Cải mím môi, chợt thấy có chút ủy khuất, Vạn Tư Tề đồ tra công kia, không ngờ ngươi dám hồng hạnh xuất tường ngay trước mặt gia, cẩn thận sau khi gia về rồi sẽ giày vò chết…đám chó mèo của ngươi.

Là một kẻ kém cỏi lực chiến đấu chỉ có âm 5, tiểu thụ ghen tuông liền biểu lộ phẩm chất giận cá chém thớt tốt đẹp.

Chợt vai bị người ôm lấy. Ngươi là thằng nào, gia còn đang bận bắt gian biết không! Hoắc Cải nộ khí xung thiên quay đầu lại: "Roy?"

Roy đã biểu diễn xong, mọi việc đã sẵn sàng, chỉ còn chờ thuê phòng mà thôi, tất nhiên không thể thả cho tiểu mỹ nhân Hoắc Cải lang thang trên sàn được. Roy cầm chặt lấy tay Hoắc Cải ấn lên ngực mình, cười tủm tỉm hỏi: "Ca khúc vừa rồi… Em nghe đã thấy cương chưa?"

Hoắc Cải bị ép sàm sỡ, thần sắc vô thức lộ ra có chút căng thẳng, khóe mắt khẽ liếc, liền bắt gặp đôi mắt thản nhiên của Vạn Tư Tề, hắn híp mắt lại, đôi mi khẽ chớp như thể phủi đi tất cả con người sự vật khung cảnh trong mắt, đáy mắt chẳng còn bất cứ vật gì, đặc biệt không có Hoắc Cải y.

Hoắc Cải càng tức giận, là một tiểu công đúng tiêu chuẩn, những lúc như này không phải là nên sải bước đi qua, một tay gạt phắt tên nam phụ, sau đó nộ khí xung thiên kéo gia vào phòng tối [beep — beep –] đến lúc hết giận mới thôi hay sao! Vạn Tư Tề, phản ứng quỷ dị của ngươi hiện tại có xứng với thân phận của ngươi không hả! Chẳng lẽ lúc trước cắm vào cúc hoa của tiểu gia không phải là một người sống mà là cái gậy mát xa sao hả!

"Cái người đang nhảy cùng người khác kia là bạn trai của em sao?" Roy không phải kẻ ngốc, ngược lại, hắn rất thông minh, lúc hắn lên sàn đã chú ý đến tình hình khác lạ bên này, rất rõ ràng, tiểu bảo bối và chồng y cãi nhau, mà chồng y đang có ý đồ trả thù tiểu bảo bối thông qua việc tán tỉnh tiểu thụ khác. Roy cười xấu xa, tình nhân cãi nhau hắn rất thích, chẳng phải đó chính là cơ hội của hắn hay sao?

Khóe miệng khẽ nhếch, độ cong hiếu sát giương lên, giọng nói Hoắc Cải trầm thấp: "Đúng vậy."

"Sao hắn có thể làm vậy chứ!" Roy đầy vẻ bất bình thay.

"Đúng vậy!" Lời nói đè nén không nổi lửa giận, Hoắc Cải nghiến răng.

Roy cúi đầu xuống, bờ môi như có như không cọ qua tai y, cất lên tiếng dụ dỗ như ác ma: " Nếu như lúc này em hôn anh, em nói xem hắn sẽ thế nào?" Nào, nào, hãy để phẫn nộ trào dâng, sau đó triệt để lao vào vòng tay anh đi!

Thân thể Hoắc Cải khựng lại, quay đầu nhìn Roy chằm chằm.

Im lặng chính là mời gọi, Roy hí hửng ghé môi lại, sau đó…bị Hoắc Cải giang tay gạt phắt.

"Tôi chẳng qua chỉ ngồi nói chuyện với anh một lúc, hắn đã chạy đi tán tỉnh người khác rồi, tôi nếu như còn đi hôn anh nữa, hắn lại không lên giường với người khác sao!" Hoắc Cải dùng ánh mắt chê ỏng chê eo đánh giá Roy, thẳng thắn nói: "Cho dù tôi có thể miễn cưỡng chịu đựng để anh cắn một cái, cũng tuyệt đối không chịu nổi hắn đi thuê phòng với người khác. Anh đừng vọng tưởng chen chân vào, tự đi kiếm chỗ khác chơi đi."

Roy bị thái độ trở mặt không nhận quen biết này của Hoắc Cải khiến cho chết đứng tại chỗ, ngay cả lời nói cũng run rẩy: "Chịu đựng? Còn miễn cưỡng! Tôi… Tôi trong mắt em đáng ghét đến thế sao, một chút ưu điểm cũng không có?"

Hoắc Cải dùng tinh thần nhân đạo chủ nghĩa đẩy người xuống giếng không thả thêm đá, bắt đầu suy ngẫm: Người này, văn không bằng Trần Bách Chu, võ không bằng Vũ Vô Chính, mặt không bằng Vạn Tư Tề, thủ đoạn không bằng Đông Phương Vị Minh… Còn có ưu điểm gì chứ? Có rồi!

Hoắc Cải nắm tay trái đập vào lòng bàn tay phải, thành khẩn nói: "Mắt nhìn của anh không tồi."

"…" Roy chết không nhắm mắt, ta nếu như thực sự có chút mắt nhìn thì nhất định sẽ không nhìn trúng tên tra thụ nhà ngươi!

Trong lúc nói chuyện, Vạn Tư Tề đã mang theo một tên tiểu thụ đi về phía sô pha, rất có dáng vẻ sắp kết tân hoan.

Hoắc Cải không còn để ý đáp lời Roy nữa, y quả đoán móc ra một trăm tệ, nhét vào trong tay Roy: "Anh có thể đi được rồi."

Roy cảm thấy lòng tự trọng của mình bị chà đạp, bị tên tiểu tử trước mắt này hung hăng chà đạp, thế là hắn nắm chặt tờ tiền trong tay…hung hăng nhét vào túi quần — hắn cần dùng tiền để tu bổ lại linh hồn bị tổn thương.

"Việc chồng của em… Em định làm thế nào?" Trước khi đi, Roy rất muốn biết chồng của Tiểu Luân kẻ tiến gần đến thâm uyên hơn mình sẽ có kết cục thế nào.

Hoắc Cải nhìn hai sinh vật ngồi dán chặt lấy nhau trên sô pha, mi mắt cong cong, cười đến mức yêu khí ngập trời: "Đương nhiên là sải bước đi qua, một tay gạt phắt tên thụ làm nền, sau đó nộ khí xung thiên lôi tên đàn ông không giữ đạo làm chồng vào căn phòng tối [beep — beep–] đến khi hết giận mới thôi rồi."

Roy lặng lẽ lui thân, thụ này quá mức hung tàn, nhân huynh ngươi hãy tự bảo trọng.

Hoắc Cải chen ra khỏi sàn nhảy, hai ba bước liền đi đến trước mặt Vạn Tư Tề. Vạn Tư Tề vẫn như cũ coi Hoắc Cải như vô hình, nghiêng nghiêng tựa vào sô pha, bộ dạng lạnh lùng lại lười nhác.

Tên thụ làm nền dán chặt lấy Vạn Tư Tề, một tay cầm chai rượu một tay cầm lọ muối, trong mắt chỉ thấy có Vạn Tư Tề, trên mặt tràn đầy ý cười giảo hoạt, giọng nói ngọt ngào: "Loại rượu mà em gọi này ấy à, phải thêm muối vào uống cùng, hơn nữa không phải thêm vào trong ly, mà là thêm vào…chỗ này!" Thụ làm nền quay đầu ngược hướng với Vạn Tư Tề, cần cổ trắng ngần lộ ra độ cong thon dài, giống như một con thú săn đang mời gọi hung thú cắn vào.

"Rắc muối vào xương quai xanh hoặc trên cổ, sau đó…" Thụ làm nền quay đầu lại, đầu lưỡi hồng nhuận chầm chậm liếm qua môi, cười đầy mờ ám mà gợi tình: "Liếm một ngụm muối, uống một ngụm rượu, hiểu chưa nào?"

Vạn Tư Tề hạ mắt xuống, chẳng nói chẳng rằng.

Thụ làm nền dường như đã hoàn toàn quen với loại thái độ này của Vạn Tư Tề, tự mình tiếp tục nói: "Em làm mẫu trước cho anh nha." Nói xong, giơ tay, rắc muối lên hõm cổ Vạn Tư Tề, cúi người xuống liền định liếm lên.

Hoắc Cải bị hai người từ đầu đến cuối triệt để coi như vô hình cuối cùng cũng nhịn không nổi rồi, y không nắm chắc phần trăm nào về việc Vạn Tư Tề sẽ cự tuyệt cái hôn liếm của người này, dù sao, y từng tận mắt nhìn thấy Vạn Tư Tề nằm trên đất, mặc cho Tham Lang liếm loạn lên mặt hắn. (Này, đào một con chó ra để làm đối tượng tham chiếu thực sự không có vấn đề gì sao?)

Hoắc Cải vươn tay chen giữa hai người, lời lẽ trịnh trọng: "Xin lỗi, vật sở hữu cá nhân, nghiêm cấm thưởng thức."

Việc tốt bị người khác ngăn lại, thụ làm nền không vui đứng thẳng dậy, trừng mắt với Hoắc Cải: "Mi là gì của anh ấy hả? Liên can gì đến mi?"

Hoắc Cải chỉ vào Vạn Tư Tề, hàm súc ám chỉ: "Ta biết rõ độ dài của hắn, hắn biết rõ chiều sâu của ta. Mi nói xem ta là gì của hắn?"

Thụ làm nền tâm thần lĩnh hội: "Từng là đối tượng 419?"

Tình một đêm cái đầu mi! Mi cái đồ *** đãng tư tưởng không thuần khiết! Hoắc Cải nói thẳng ra: "Ta là người đàn ông của hắn!"

"Ồ?" Thụ làm nền dùng thái độ hoài nghi đáp lại.

"Mi không tin?" Hoắc Cải nhìn về phía nhân chứng duy nhất tại hiện trường Vạn Tư Tề, tìm kiếm sự ủng hộ về chứng cứ. Vạn Tư Tề vẫn không để ý đến y, vẫn cái dáng vẻ việc không liên quan đến mình chết tiệt.

"Em tin, em đương nhiên là tin rồi." Nhìn thấy phản ứng vô cùng ăn thua của Vạn Tư Tề, thụ làm nền cười cực kỳ đắc ý: "Anh đã không biết xấu hổ nói láo rồi, em nào dám không biết xấu hổ không tin chứ?"

"…" Hoắc Cải thần sắc âm trầm, trong đầu quay đi lộn lại cảnh trước tiên là X sau đó O rồi lại X tên phản đồ Vạn Tư Tề.

"Cho dù mi là người đàn ông của anh ấy thì sao nào? Nhìn xem cái bộ dạng ca sĩ xóm đó của mi, rồi nhìn xem ta, mi cảm thấy mi vẫn còn hy vọng sao?" Thụ làm nền dùng dáng vẻ cao quý của kẻ thành công trong cuộc đời xem thường Hoắc Cải. Mái tóc cắt tầng được nhuộm gẩy khéo léo, khuôn mặt được trang điểm yêu mị mê người, cổ áo chữ V sâu hoắm, quần soóc siêu ngắn, còn có đôi tất liền màu đen gợi cảm, phối hợp với dáng người trẻ trung thon gầy của gã, gã đích thực có tư cách kiêu ngạo.

Theo ngón tay mảnh dài không ngừng vẽ lên đùi đầy vẻ khoe khoang của gã, Hoắc Cải lúc này mới chú ý tới đối phương không ngờ còn đi cả tất liền, lập tức bị sét đánh không nhẹ, không nhịn được cười khẩy ra tiếng: "Người ta vẫn nói đàn bà dùng tất liền để chinh phục đàn ông, đàn ông dùng tất liền để chinh phục ngân hàng, hôm nay ta mới phát hiện ra, kỳ thực đàn ông còn có thể dùng tất liền để chinh phục vũ trụ nữa, chân đẹp thò ra, ai thấy cũng đều mù mắt. Đúng là vũ khí giết người lợi hại!"

"Cái đồ nhà quê, có điều ta cũng chẳng cần mi phải hiểu, chỉ cần người ta yêu hiểu thời thượng là được rồi." Gã hừ lạnh một tiếng, quay lại cười ngọt ngào với Vạn Tư Tề nãy giờ vẫn trầm mặc không nói.

Hiểu thời thượng? Hắn đến giờ còn chưa nhận diện được hết phục sức hiện đại ấy chứ! Hoắc Cải thấy buồn cười, ngoác miệng ra quét mắt nhìn Vạn Tư Tề, chẳng tốt bụng chút nào, tiết lộ: "Hắn ta đương nhiên không chê gì mi rồi, hắn còn từng định ở trần mặc áo mưa cơ mà!"

"Cho nên anh ấy chọn ta chứ không chọn mi." Thụ làm nền thể hiện tố chất tâm lý mạnh mẽ của gã. Ở trần mặc áo mưa gì đó, thực ra cũng không phải đặc biệt biến thái…

Hoắc Cải nhìn dọc nhìn ngang cũng chẳng thấy được trên cái mặt đơ đó của Vạn Tư Tề có biểu hiện gì rằng hắn muốn bỏ chính theo tà, chợt sâu sắc cảm thấy trí tưởng tượng của gã này quá mức cường đại, nhịn không được dội nước lạnh: "Lúc trước không phải mới nói đến việc hắn nên chọn mi hay sao, sao mà lúc này lại thành hắn đã chọn mi rồi vậy. Mi cho rằng mi là Khang sư phụ sao, ai ai cũng muốn bao." (Bụi: Khang sư phụ là một nhãn hiệu mì ăn liền, "bao" mì tức là bỏ mì vào nước nóng. Đồng âm với "bao" gái "bao" trai)

"Với điều kiện tốt như của ta, đương nhiên ai ai cũng muốn bao rồi." Thụ làm nền thể hiện tố chất tâm lý của gã còn có thể cường đại hơn chút nữa.

"Có phải mỗi lần mi soi gương đều nhịn không được dập đầu với chính mình không?" Hoắc Cải khát khao được biết nhìn chăm chăm tên tự luyến đế đích thực trước mặt.

"Mi…" Thụ làm nền nghe hiểu rồi, cho nên gã tức giận, gã quyết định để sự thật lên tiếng, khiêu khích hỏi: "Mi có dám hỏi anh ấy một câu rốt cuộc muốn ai không?"

"Ta làm gì phải đứng cùng một đẳng cấp với mi, đợi hắn chọn lựa chứ? Ta vẫn chưa mất giá đến mức đó đâu!" Hoắc Cải nhướn mày, quay người, một tay nắm chặt lấy cằm của Vạn Tư Tề, hung hăng nhấc lên, cười dữ tợn đột ngột cúi xuống, cắn mút lấy phần thịt mềm rắc muối trên cổ Vạn Tư Tề thật mạnh. Sau đó ngẩng lên, giành lấy chai rượu trong tay thụ làm nền, uống một ngụm lớn. Sau đó dùng lực lớn bóp mở miệng Vạn Tư Tề, cúi đầu, để rượu trong miệng lăng không rót vào trong miệng bị ép mở ra của Vạn Tư Tề. (Bụi: Nói cách khác là nhổ vào…==)

Nước rượu màu vàng óng từ miệng Hoắc Cải đổ xuống, giữa hai người liên kết bằng một dòng nước óng ánh, rót thẳng vào giữa đôi môi mọng nước của Vạn Tư Tề. Dịch thể cay nồng trượt qua môi răng, chảy qua đầu lưỡi, xộc vào cổ họng, Vạn Tư Tề…bị sặc. Hắn đã đánh giá thấp mức độ hung hãn của em thụ nhà mình, không cẩn thận bị tập kích, cho nên mới dính phải kiếp nạn này.

Hoắc Cải dùng tay áo lau đi vết rượu trên mép, cười đầy ngạo nghễ và tà ác với Vạn Tư Tề đang không ngừng ho vì sặc: "Từ trước đến nay đều chỉ có chuyện gia chọn người! Mỹ nhân, uống có sướng không? Còn không hài lòng nữa thì sẽ dốc rượu vào cái miệng nhỏ bên dưới của em đấy"

Đây là uy hiếp, uy hiếp trắng trợn!

Hoắc Cải biết là mình không đúng trước, cũng biết Vạn Tư Tề chỉ là muốn mình hiểu được cảm thụ của hắn một chút mà thôi, y càng biết rõ đối với tình huống trước mắt cách xử lý tốt nhất chính là lập tức rời khỏi, bản thân mình là người xem đã đi mất rồi vở kịch dở tệ của Vạn Tư Tề sẽ tự động tan. Nhưng y thực sự nhịn không nổi! Nhìn thấy Vạn Tư Tề tán tỉnh người khác thêm một giây, y liền cảm thấy như bị người bóp, đau trứng muốn chết, cho nên y chỉ có thể lựa chọn xông lên phía trước như oán phụ, thô bạo làm loạn sàn nhảy.

Hoắc Cải vừa hung dữ uy hiếp Vạn Tư Tề vừa thầm tự phỉ nhổ: Vạn Tư Tề thậm chí có thể thản nhiên nhìn tiểu gia hồng hạnh xuất tường, tiểu gia tại sao vừa nhìn thấy người khác có ý đồ tán tỉnh hắn liền không chịu nổi chứ? Chẳng lẽ tình cảm của mình dành cho hắn lại sâu sắc hơn nhiều tình cảm hắn dành cho mình sao? Hoắc Cải mi thật đáng thương, mi thực sự yêu Vạn Tư Tề lẽ ra mi phải biết từ lâu…

"Tức giận sao?" Vạn Tư Tề ho xong, đối diện với thông điệp cuối cùng vừa H vừa bạo lực của Hoắc Cải, cuối cùng cũng chịu mở miệng vàng rồi.

"Hết giận rồi?" Hoắc Cải chống nạnh, đứng trước mặt Vạn Tư Tề, từ trên cao nhìn xuống, giữa đôi mày đầy vẻ bực bội.

Vạn Tư Tề ngẩng mặt lên nhìn dáng vẻ bực tức của Hoắc Cải, trả lời không nhanh cũng không chậm: "Em nói coi?"

"Hai người thực sự là một đôi à!" Không đợi Hoắc Cải mở miệng lần thứ hai, thụ làm nền đã thét lên như con mèo bị giẫm phải đuôi, mày liễu dựng ngược trừng mắt nhìn Vạn Tư Tề từ nãy đến giờ vẫn giữ nguyên thái độ không chủ động không từ chối.

Vạn Tư Tề chỉ đành gật gật đầu.

"Các ngươi đôi gian phu *** phu này thay ca nhau chơi ta phải không!" Thụ làm nền bị ngó lơ, đầu óc có chậm đến thế nào thì lúc này cũng phản ứng lại.

Vạn Tư Tề vô tội nhìn trời: Câu này sao nghe quen tai vậy ta?

"Mi biết quá nhiều rồi." Hoắc Cải cố ý cười tà ác trả lời.

"Ghét nhất mấy đôi tình nhân làm nũng nhau gây náo loạn như các người, cãi nhau thì cứ cãi nhau đi, còn kéo theo quần chúng vô tội bọn ta, thời gian của người khác không phải là thời gian sao? Bổn thiếu gia một tiếng đồng hồ hai tên đàn ông trên dưới, mi lãng phí nổi không hả!" Thụ làm nền bực bội đứng dậy, ngạo kiều hất đầu, giậm chân, đi mất.

Sau đó…gã lại trở lại. Thụ làm nền xòe tay, lời lẽ đương nhiên: "Trả tiền rượu cho ta."

Vạn Tư Tề lẳng lặng móc tiền ra, giao nộp.

Thụ làm nền nhận lấy tiền, đầu không ngoảnh lại đi khỏi, tiếng chúc phúc thành khẩn của gã kèm theo những tạp âm trong quán bar truyền lại từ xa xa: "Chúc hai người các ngươi cúc hoa càng dùng càng rão, dưa chuột càng cắm càng đụt."

Vạn Tư Tề + Hoắc Cải: "…"

Hoắc Cải rất lâu sau mới cất được lời nói: "Từ sau vụ Vạn Nhận Luân tôi liền có ám ảnh tâm lý với lời nguyền rủa… Anh trèo tường thì thôi đi, làm gì lại cứ nhất định phải tán tỉnh một bông hoa ăn thịt người chứ!"

Vạn Tư Tề cười mà như không liếc Hoắc Cải một cái.

"Từ lúc 8h anh bắt đầu gọi điện cho em, em cứ mãi không bắt máy. Anh bắt đầu từ công ty chuyển phát nhanh gần nhà nhất, tìm từng công ty một. Đến tận 8h40 cuối cùng cũng đọc được tin nhắn của em. Sau đó anh về nhà, tìm thấy lịch sử tìm kiếm của em. Thế là lại bắt đầu tìm từ gay bar cách nhà xa nhất, tìm từng quán một." Vạn Tư Tề kể lại sự thật từng câu từng chữ mà không thể hiện bất cứ cảm xúc nào, giống như dòng sông ngầm nằm sâu dưới lòng đất, chảy không kịch liệt, nhưng tĩnh lặng, cố chấp, đánh trôi tất cả những thứ không sạch sẽ.

Hoắc Cải đối diện với đôi mắt không gợn chút sóng của Vạn Tư Tề, chột dạ lùi bước: "Tôi thực sự chỉ đang thu thập tài liệu mà thôi, hơn nữa, anh không phải cũng…"

"Em có biết vào lúc 9h30 khi cuối cùng anh cũng tìm thấy em, nhưng lại thấy em ở trong lòng người khác cười nói, tâm tình anh thế nào không?" Vạn Tư Tề nhẹ nhàng hỏi.

Nhìn thấy thần sắc nhàn nhạt đó của Vạn Tư Tề, nửa câu sau vẫn chưa buột miệng nói ra đó của Hoắc Cải vội vàng nuốt trở lại, trong lòng không nhịn được xót xa. Y cuối cùng cũng hiểu ra tại sao đối diện với cùng tình cảnh Vạn Tư Tề lại nén giận tốt hơn mình rồi — không phải bởi vì mình yêu sâu đậm hơn, mà là bởi vì Vạn Tư Tề từ lâu đã quen trải qua những việc này.

Nhớ lại bản thân lúc đầu ngày ngày đêm đêm ở trong thế giới quỷ súc, thực sự có thể gọi là đong đưa thành thói, tán ba dụ bốn thành trạng thái thường xuyên, trêu ong ghẹo bướm thành việc thường ngày, Vạn Tư Tề đã trải qua quá nhiều lần bị tổn thương, lửa ghen tuông lúc nào cũng cháy, sao có thể không thản định trước những tổn thương thế này chứ.

Mà bản thân từ trước tới giờ vẫn luôn được Vạn Tư Tề nâng niu trong lòng bàn tay, chưa từng bị làm ngơ ghẻ lạnh. Lúc này mới lần đầu tiên thể nghiệm mùi vị tận mắt nhìn thấy Vạn Tư Tề mờ ám không rõ với người khác ngay trước mặt, khó trách giận không kiềm chế, nộ không thể nhịn. Bản thân dường như trong lúc không hay không biết đã bị Vạn Tư Tề chiều hư rồi.

Hoắc Cải càng nghĩ càng cảm thấy bản thân mình là một kẻ tồi tệ, trong lòng tràn đầy áy náy, há há miệng, nhưng ngay cả nửa câu xin lỗi cũng không cất lên nổi.

Dường như nhìn hiểu được tâm ý của Hoắc Cải, đôi mày của Vạn Tư Tề chợt chậm rãi, dịu dàng giãn ra, như thể một đóa hoa quỳnh lặng lẽ nở rộ trong sắc đêm nhuộm màu mực, hương thơm ngào ngạt dệt nên thành lời, thấm vào tận tim gan…

"Chỉ nguyện lòng Người tựa lòng ta, nhất định không cô phụ…tương tư ý."

Hoắc Cải sắc mặt khựng lại, chợt quay đầu, xoay người, một mình đi khỏi.

Hoạt động tâm lý lúc này của Hoắc Cải: Oa oa oa, tự nhiên muốn khóc quá đi, làm sao giờ? Nếu như bị phát hiện nhất định sẽ mất mặt đến chết, Vạn Tư Tề, cái đồ khốn sến súa!

Lời tác giả: Phiên ngoại mới này được post dựa trên nền tảng phiên ngoại cũ, "Phong thủy luân lưu chuyển" post gộp vào chương trước, cho nên bạn nào đã mua chương trước rồi không cần phải bỏ tiền ra mua nữa. 3000 chữ biến thành 15000 chữ nha Đản Hoàng quả là một người tốt bụng phải không nào. Cho nên mọi người cũng để lại lời comment tỉ mỉ chút nha.

Việc phát hành Quỷ súc và Khởi Điểm nam tuy trải qua gian nan nhưng cuối cùng cũng ra lò rồi, hoan nghênh mọi người đặt mua. o( )o Cảm ơn sự yêu mến và ủng hộ của mọi người, Đản Hoàng sẽ tiếp tục cố gắng, có điều tiểu thuyết mới vẫn phải đợi tầm tháng ba sang năm.

Bên dưới là cái đó ừ hứ tiếp nối phiên ngoại, để tránh bị report cho nên trực tiếp dán vào chỗ này tặng miễn phí, mọi người ghi nhớ, trong chính văn thực sự một tí ti thịt cũng không có nha!

117. Chương 117: Extra

Khi Vạn Tư Tề đuổi theo taxi Hoắc Cải ngồi trở về nhà, Hoắc Cải đã không còn nhìn ra được chút vết tích nào của việc đã từng khóc. Mà Vạn Tư Tề vẫn chìm đắm trong trạng thái chấn động bởi phản ứng kỳ lạ của Hoắc Cải, cảm thấy rất khó hiểu.

"Đi tắm!" Hoắc Cải ra lệnh.

Hoắc Cải quả nhiên vẫn ghi hận việc mình bị người khác chạm vào sao? Vạn Tư Tề ôm khăn tắm quần áo ngoan ngoãn đi vào phòng tắm.

Khi Vạn Tư Tề tắm xong đi ra, ngạc nhiên phát hiện phòng khách không khác gì trộm thăm, bị Hoắc Cải lật tung lộn xộn.

"Bộ đồ mèo đó anh cất ở đâu rồi!" Hoắc Cải khí thế hung hãn hỏi.

Vạn Tư Tề thấp thỏm giao nộp bộ đồ mèo: Nhóc này không phải định sát y tiết phẫn đấy chứ?

Hoắc Cải xách bộ đồ mèo liền xông vào phòng tắm.

Vạn Tư Tề câm lặng, không phải là điều mình đang nghĩ đấy chứ… Trên trời nào có dễ dàng rơi xuống miếng bánh như vậy.

Khi Hoắc Cải cuối cùng cũng đi ra từ phòng tắm, thời gian như ngừng lại ở khoảnh khắc đó.

Vạn Tư Tề đứng phắt dậy từ trên sô pha, trong tầm mắt hoàn toàn chỉ có dáng người nhỏ nhắn lông tơ mềm mại đó, đầu óc trống rỗng. Hắn đã tưởng tượng lâu như vậy, kỳ vọng lâu như vậy, cho đến tận khoảnh khắc này mới phát hiện khung cảnh thực tế không thể chịu nổi gấp trăm lần tưởng tượng. Thì ra thực sự có một loại dụ hoặc có thể khiến ta trong chớp mắt biến thành kẻ ngu ngơ, ngay cả thở cũng quên, ngay cả tay chân phải đặt ở đâu cũng không biết.

Bàn chân trần giẫm trên sàn gỗ, ngón chân tròn trịa khe khẽ cuộn lại, nhón bàn chân lên, giơ cao đầu gối, nhẹ nhàng sải bước, cái đuôi dài đen tuyền đong đưa như ẩn như hiện giữa kẽ hở của bộ y phục, tà ác khiêu khích tầm mắt của người quan sát. Giọt nước thuận theo đường cong tuyết trắng chậm rãi rơi xuống, mỗi một bước là một vết nước, càng lúc càng gần… Từng tiếng từng tiếng vang vọng bên tai không phải là tiếng bước chân mà là tiếng tim đập như trống dồn.

Ở khoảng cách một bước chân, Hoắc Cải dừng bước, nghiêng nghiêng đầu, đôi tai mèo đen tuyền bông bông cũng theo đó mà hơi cụp, lông tơ trắng mịn bên trong tai khe khẽ rung rung. Dường như không rõ sinh vật trước mắt tại sao lại ngáng đường của mình, thế là chú mèo nhỏ đen tuyền hai mắt tròn xoe há miệng ra: "Méo?"

Tiếng nuốt nước miếng vang lên rõ ràng, Vạn Tư Tề con thú trong lòng đã phun máu không ngừng nhưng ngay cả vươn tay ra ôm lấy con mèo nhỏ ngày nhớ đêm mong này cũng không dám, hắn sợ một khi vươn

tay ra sẽ máu mũi sẽ chảy thành dòng ngay lập tức. Vạn Tư Tề lần đầu tiên đồng ý với kết luận của Hoắc Cải: Ra vẻ dễ thương rất đáng xấu hổ.

Hoắc Cải buồn cười nhìn Vạn Tư Tề lúng ta lúng túng, bàn tay mèo vuốt ve lên má Vạn Tư Tề, từng đường nét khuôn mặt này y đều quá đỗi quen thuộc, mỗi một tấc da y đều từng dùng tay vuốt ve qua hàng trăm hàng ngàn lần, nhưng lúc này trông lại xa lạ như thế, khuôn mặt này đã thuộc về một linh hồn khác, mà linh hồn này đã khiến cho khuôn mặt này sở hữu một ma lực khiến mình điên đảo.

Bàn tay được móng mèo dày dặn ôm lấy, mềm mại giống như một đám mây, ấm áp lại gần gũi. Nhưng điều truyền đến ngón tay của Hoắc Cải lại là dục vọng hận không thể xé nát Vạn Tư Tề ra, ăn tươi nuốt sống. Cái gọi là tình yêu chính là khi Người khát khao ta, ta cũng thèm muốn Người.

Nhịn không nổi, Hoắc Cải nghiêng người qua, ghé gần vào miệng Vạn Tư Tề, thè lưỡi liếm. Giống như một chú mèo đích thực, chạm vào nhè nhẹ, cắn nuốt thô bạo, nhưng không tiến vào sâu.

Vạn Tư Tề một tay ôm chặt Hoắc Cải, hôn trở lại. Đã không thể chống cự lại dụ hoặc dường này, hắn cần chi phải chống cự, máu tươi chảy cạn mà chết cũng là một kết cục rất tuyệt không phải sao? Thân thể ôm trong lòng dẻo dai mà mềm mại, xúc cảm xù lông dưới lòng bàn tay đủ để khiến bất cứ kẻ cuồng vật xù lông nào cũng hạnh phúc đến giàn giụa nước mắt.

Chiếc lưỡi từ nãy đến giờ vẫn không chịu đi sâu vào bị hàm răng được ôm lấy bởi đôi môi mỏng gặm lấy, lực hút nặng nề truyền đến, một giây không đề phòng, cả chiếc lưỡi liền bị khoang miệng nóng ấm bao vây, lưỡi của đối phương cuốn lấy, giao triền, ma sát, liếm mút, xúc cảm lạ kỳ khiến nửa người mê say. Chợt, chú mèo con nghịch ngợm đẩy mạnh ông chủ đang hôn say sưa, nhảy ra xa xa. Loài mèo vẫn luôn rất tùy hứng, đặc biệt là chú mèo con tên Hoắc Cải này.

Vạn Tư Tề bất đắc dĩ nhìn mèo con đang cười xấu xa trước mặt, trên thân thể trắng nộn đắp lên một lớp lông tơ đen tuyền, sự đối lập rõ ràng giữa trắng và đen toát lên vẻ diễm lệ, kích thích thị giác một cách kỳ lạ, muốn, rất muốn. Nhưng, cho dù chú mèo con này trông có vẻ mềm mại xù lông, rất dễ vuốt ve nhưng thực tế không hề ngoan ngoãn cũng chẳng hề mềm yếu chút nào, đây là một con mèo hoang, móng vuốt sắc nhọn, kiêu ngạo khó thuần. Y vĩnh viễn sẽ không bị thuần phục, người có ý đồ ấn y xuống đất gãi gãi cái bụng chỉ có thể nhận được những vết cào ăn sâu vào thịt, nguy hiểm đến mức khiến người ta trầm luân.

Cho nên hắn chỉ có thể cam tâm tình nguyện lộ ra yết hầu, mặc y cắn xé, đến tận khi nhận được tín nhiệm của y, nhận được ân chuẩn cùng y hoan lạc. Vạn Tư Tề ngồi trở lại sô pha, ngửa đầu lên, bày ra dáng vẻ mặc y giày vò.

Hoắc Cải liếm liếm môi, nhào lên, hai chân giang rộng, ngồi lên đùi Vạn Tư Tề, hai móng vuốt ấn lên vai, hôn như cắn xé vào xương quai xanh của hắn. Vạn Tư Tề ngửa đầu ra sau, để Hoắc Cải có thêm nhiều không gian hoạt động, bàn tay ấm áp đỡ lấy bên eo trần của Hoắc Cải, để tránh cho chú mèo con hưng phấn quá độ này ngã xuống.

Bàn tay ***g trong móng vuốt mèo động tác không tiện, Hoắc Cải chỉ có thể lựa chọn ngậm lấy cúc áo trên tấm áo ngủ của Vạn Tư Tề, dùng lưỡi từng chút một đẩy ra, đây là một quá trình khá dài, tấm áo bị nước bọt thấm vào, ướt đẫm dán chặt vào da, chiếc lưỡi nhỏ linh hoạt không ngừng quấn quanh từng chiếc cúc, từ ngực xuống bụng dưới…

Quần đã gồ lên một khối từ lâu, Vạn Tư Tề vừa yêu vừa hận, trừng mắt nhìn tên hỗn đản đang thong dong nhem lửa trước mắt. Hoắc Cải đã chuyển sang ngồi xổm, nhẹ nhàng tách hai đùi Vạn Tư Tề ra, để cái lều nhỏ đó bộc lộ càng thêm rõ ràng, răng ngậm lấy dây chun trên chiếc quần, Hoắc Cải cười mà như không ngửa đầu lên nhìn Vạn Tư Tề, há miệng, dây chun bất chợt bắn trở lại phát ra một tiếng "bộp", lưỡi hơi thè ra, ướt át lại mềm mại, đáng yêu như thế mà cũng đáng ghét biết bao.

Y khiến ngươi đau bao nhiêu thì y liền có thể khiến ngươi sung sướng bấy nhiêu, Vạn Tư Tề bao dung, sủng nịnh trăm ngàn bề với Hoắc Cải, chẳng qua chỉ vì: Y xứng đáng.

"Cái thứ đột nhiên nhảy ra này là cái gì vậy nhỉ? Là chuột chũi sao?" Chú mèo con tà ác vẫn cứ mang nét cười thuần lương, vô sỉ chỉ vào nơi đó tìm kiếm câu trả lời.

Không đợi Vạn Tư Tề trả lời, chú mèo con đã lộ ra nụ cười rạng rỡ vô cùng, móng vuốt đập bộp một cái vào chỗ giữa hai chân: "Miêu Miêu thích nhất là đánh chuột chũi đó!"

"Ư…" Vạn Tư Tề khẽ hừ ra tiếng.

"Í? Lại nhảy lên rồi!" Móng vuốt lại lần nữa vồ tới.

Vạn Tư Tề dốc hết sức lực mới có thể nuốt tiếng hừ khẽ trở về cổ họng, móng vuốt rất mềm, cho dù đập mạnh xuống cũng chẳng cảm thấy đau đớn chút nào, nhưng chính kiểu khiêu khích lúc có lúc không này mới khiến người ta thống khổ không chịu nổi.

Vạn Tư Tề tất nhiên không phải là người để mặc cho người khác ức hiếp, hắn một tay túm lấy cánh tay của Hoắc Cải kéo y lên, một tay sờ lên cái mông mèo tròn trịa xù lông của Hoắc Cải, túm lấy đuôi kéo xuống, chiếc quần mèo ngắn cũn cỡn liền bị kéo xuống. Vạn Tư Tề dường như muốn báo thù, không lột hết Hoắc Cải, chỉ kéo quần đến phía trên đầu gối, gần như trói buộc lấy hai chân của Hoắc Cải.

Vạn Tư Tề để Hoắc Cải quay lưng về phía mình, ôm vào trong lòng, để cái mông trắng trẻo phấn nộn của y dán sát vào háng của mình, giữa hai người chỉ cách nhau một lớp quần ngủ mỏng manh, cứng rắn chọc lên khe giữa mông Hoắc Cải, Vạn Tư Tề trước sau điều chỉnh tư thế ngồi một chút, nơi nào đó rất cần được vuốt ve liền vừa đâm vừa chọc vào đường cảnh giới của Hoắc Cải.

Vạn Tư Tề thoải mái thở ra một hơi, ám thị trắng trợn như vậy khiến Hoắc Cải sâu sắc nhận ra sự chênh lệch giữa mình và Vạn Tư Tề, có thể so với sự chênh lệch giữa côn đồ tép diu với xã hội đen.

Tay Vạn Tư Tề ôm ngược lại trước ngực Hoắc Cải, hứng thú đùa nghịch chiếc lục lạc trên cổ Hoắc Cải, giọng nói thấp khàn: "Bộ phim hôm đó chúng ta cùng xem nói thế nào ấy nhỉ? Lăn lộn trong xã hội đen rồi sẽ có một ngày phải trả giá."

Hoắc Cải nước mắt giàn giụa, nhà ngươi quả nhiên là xã hội đen mà.

Vạn Tư Tề một tay từ vạt dưới tấm áo mèo chỉ phủ đến trên bụng mò ngược lên trên, đùa nghịch nhũ châu vốn cực kỳ nhạy cảm đó, kẹp giữa hai ngón tay nhè nhẹ day day. Cảm giác thoải mái xông thẳng lên óc, Hoắc Cải không tự chủ ngọ nguậy thân mình, tấm da tiện thụ này vẫn dễ dàng sướng như thế.

Một bàn tay khác của Vạn Tư Tề nhấc chiếc đuôi mèo thõng dài xuống sàn lên, cầm đầu đuôi ghé lại gần cây nấm nhỏ của Hoắc Cải, xúc cảm mềm mại cọ qua đỉnh đầu nấm, Hoắc Cải khẽ hừ một tiếng, toàn thân từ điểm đó bắt đầu bị khơi lửa, trở nên nóng bỏng. Vạn Tư Tề cầm chiếc đuôi mềm mại từ đầu đỉnh nấm chậm rãi cọ xuống đến gốc, sự tê dại ngứa ngáy liên miên không dứt, kích thích thần kinh của Hoắc Cải, y vô thức rụt về sau, muốn trốn chạy, nhưng Vạn Tư Tề không tha cho y, mang theo chiếc đuôi mềm mại đáng ghét đuổi theo, cọ cọ xát xát quanh cây nấm nhỏ đang run rẩy. Nấm nhỏ nhạy cảm bị những chiếc lông mềm mịn nhỏ li ti không ngừng kích thích, khoái cảm kỳ lạ dâng lên như sóng triều.

Hoắc Cải thất thố lớn tiếng rên rỉ. Nhưng sự vuốt ve mềm mại tỉ mỉ như thế căn bản không thỏa mãn được dục vọng trống rỗng. Hoắc Cải cúi đầu phẫn hận trừng mắt nhìn bàn tay tà ác của Vạn Tư Tề, chủ nhân bàn tay trước mắt dường như chẳng có chút ý định cải tiến gì. Thế là Hoắc Cải quyết định tự mình động thủ tự túc.

Bàn tay tà ác của Vạn Tư Tề bị móng vuốt mèo gạt phắt ra. Vạn Tư Tề nhịn không được thò đầu ra xem, chỉ thấy mèo đen nhỏ dục cầu bất mãn dùng hai móng vuốt mèo xù lông, dáng vẻ đáng thương cầm lấy cây nấm nhỏ muốn cọ sát lên xuống, đáng tiếc móng vuốt mèo quá to, vừa kẹp liền phủ cả cây nấm, căn bản không cách nào sóc lọ được. Chú mèo con không nản chí lại nghĩ ra được một cách khác, giơ móng lên hung hăng ấn mạnh cây nấm đang vểnh cao xuống giữa hai đùi, định đè cây nấm rồi dùng hai đùi cọ sát, dường như… Hiệu quả cũng không tốt hơn là bao. Cây nấm trơn tuột cứ lủi khỏi hai bàn tay mèo, chú mèo nhỏ cho dù dùng cả hai bàn tay cũng không đè xuống kịp.

Hoắc Cải giận điên lên! Móng vuốt mèo dày nặng căn bản không chịu phối hợp, tiếp xúc chỉ thấy lông và lông, một chút lực cũng không dốc ra nổi! Thế này sao mà đủ! Hoắc Cải bất mãn cựa quậy, cây sắt nung dưới mông dường như trong lúc không hay không biết đã trở nên to hơn. Hoắc Cải híp mắt, đã có đối sách, con bà nó chứ, có giỏi thì xem xem ai không chịu nổi trước. Hoắc Cải bắt đầu điên cuồng quẩy lên, ác ý

cọ sát vào vật cứng dưới mông. Nộ long dưới thân quả nhiên càng thêm bành trướng, đỉnh đầu tròn nhẵn không ngừng run rẩy giữa khe hẹp, đỉnh lều của chiếc quần ngủ có vết nước chậm rãi lan rộng.

Vạn Tư Tề cười khẽ một tiếng: "Muốn rồi sao? Em nói xem anh cứ thế trực tiếp đâm vào thế nào?"

Luồng khí nóng ẩm ướt thổi qua lỗ tai nhạy cảm của Hoắc Cải, có chút ngứa ngáy, Hoắc Cải vô thức rụt vai lại, nhưng rất nhanh nhận ra, phản ứng hiện tại của mình giống hệt như một bé loli đang run rẩy trước sự đùa bỡn của ông chú biến thái, thế là lập tức phản kích không chút sợ sệt: "Được đấy!" Chỉ cần anh nói được làm được.

"Được." Ngoài dự liệu của Hoắc Cải, Vạn Tư Tề đồng ý rất nhanh.

Một tay lật Hoắc Cải lại, đặt nằm ngang trên sô pha, tay vịn phẳng mềm của sô pha chống đỡ bụng dưới của Hoắc Cải. Nửa người trên của y bị đè trong sô pha, nửa người dưới thì ở bên ngoài sô pha, bày ra bộ dạng vểnh cao mông chờ bị thịt.

Vạn Tư Tề kéo quần ngủ xuống liền đè lên, bộ phận ngẩng cao mang theo chút ướt át đập đập vài cái trên cái mông trắng như tuyết của Hoắc Cải, sau đó cái eo gầy rắn chắc dán chặt lên mông, bắt đầu cử động.

(Phía dưới tỉnh lược 3659 chữ, phía sau toàn là những từ ngữ "hài hòa" thực sự không dám đăng lên, xin được lượng thứ. Có điều yên tâm, bản xuất bản sẽ không bị "hài hòa" bớt.)

Thực tế chứng minh, thân thể của Hoắc Cải không chỉ rất thèm khát, mà còn rất dẻo dai. Sau khi đại chiến suốt hai hiệp, Hoắc Cải vẫn còn có sức lực kháng nghị.

"Anh cái đồ cuồng lông thú chết tiệt thôi đi được chưa hả!" Hoắc Cải khàn giọng gầm lên.

"Thêm một lần nữa." Vạn Tư Tề rõ ràng lưu luyến vuốt ve làn da đẫm mồ hôi của Hoắc Cải

"Đã hai lần rồi, cái đồ biến thái này!" Hoắc Cải nghiến răng nghiến lợi.

Vạn Tư Tề ngậm vành tai Hoắc Cải, giọng nói nghe không rõ: "Lúc trước không phải anh bận rộn mở tiệm nên từ đó đến giờ không làm hay sao."

"Đừng trách tôi không nhắc nhở anh, thượng cổ có một anh hùng chính vì đòi hỏi vô độ thế nên đã phải vĩnh viễn phân ly với vợ đấy." Hoắc Cải gạt móng vuốt sói của Vạn Tư Tề ra, bực tức cảnh cáo.

"Ồ.? Vị anh hùng nào vậy? Sao anh chưa từng nghe nói đến." Vạn Tư Tề nhướn mày.

Hoắc Cải đáp: "Hậu Nghệ, đã nghe qua chưa?"

"Nghe rồi nghe rồi, nhưng mà…" Vạn Tư Tề không hiểu.

Hoắc Cải tin tưởng chắc chắn: "Tên đó chính vì "bắn" liên tiếp chín ngày (nhật), vợ của hắn ta mới chạy đến một tinh cầu khác, thiên nhân vĩnh viễn cách biệt."

"Phụt." Vạn Tư Tề không nhịn nổi, cười rộ lên. Đệ đệ của nhà hắn sao có thể đáng yêu đến thế chứ! Cho nên… Quả nhiên vẫn nên làm thêm một lần nữa.

Phiên ngoại kết thúc. Lần nữa giơ tay hoan hô — Sách xuất bản của Đản Hoàng ra lò rồi nha! o( )o Cảm ơn sự chiếu cố của mọi người

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/quy-suc-dang-nguoc-ba